

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

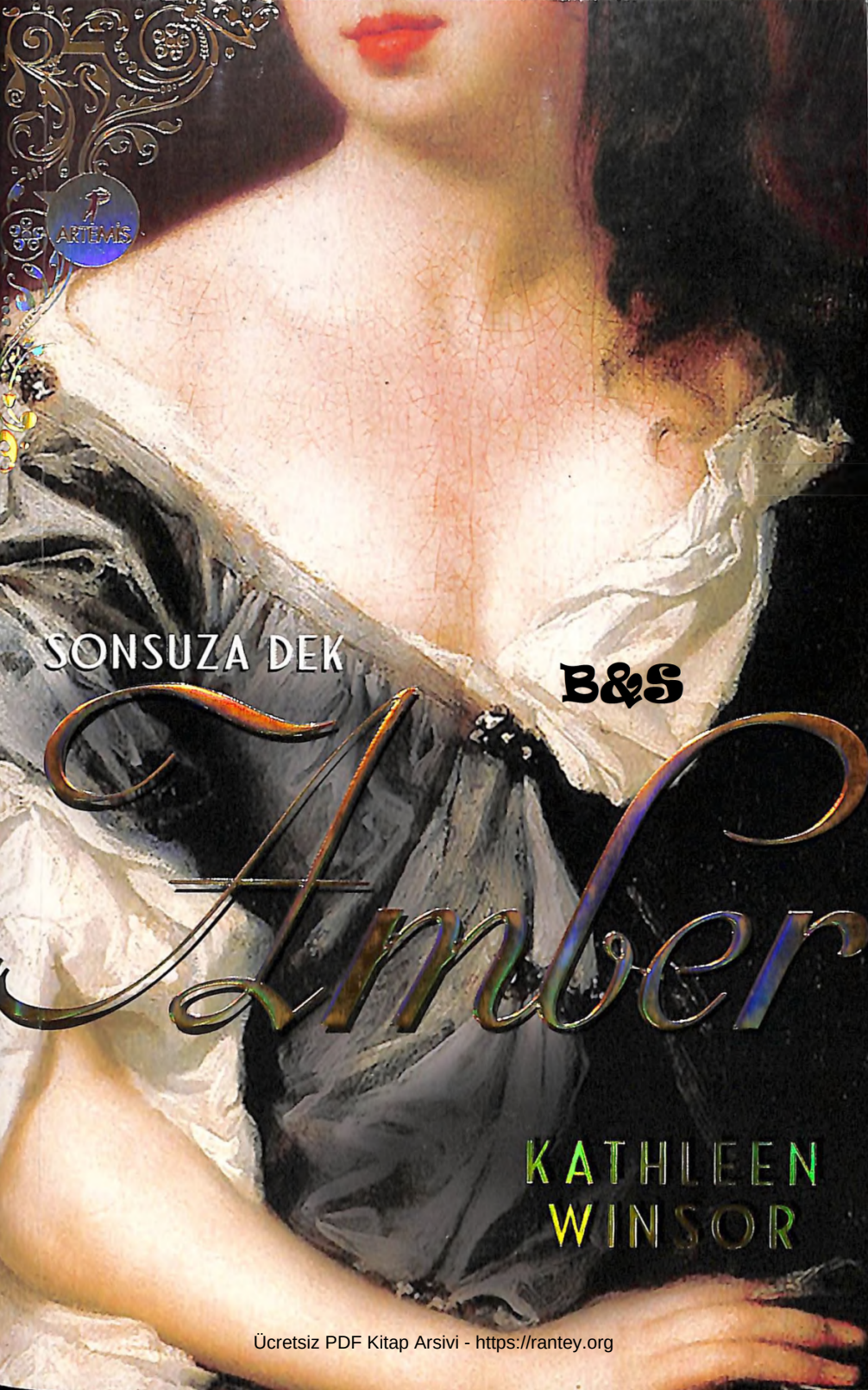
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARTEMIS

SONSUZA DEK

B&S

Amber

KATHLEEN
WINSOR

HER ŞEY BU ROMANLA BAŞLADI.
AMBER TARİHİN EN BÜYÜK AŞK HİKÂYESİNİ YAZDI.

Amber St. Clare, henüz on altısında hamileydi, beş parasızdı ve Londra'nın tehlikeli sokaklarında tek başınaydı. Ancak keskin zekâsı, gözü karalığı ve dillere destan güzelliği sayesinde Restorasyon Dönemi İngilteresi'nde bir kadının erişebileceği en yüksek noktaya erişecek; fahişelerin, haydutların ve katillerin arasından sıyrılıp saraya terfi eden bu genç kadın, hem Büyük Veba'yı, hem Londra Yangını'nı yaşayacaktı. En yoksulundan en soylusuna sayısız erkeğin -ve kadının- gönlünü fetheden Amber, daima tek bir adama bağlıydı. En çok sevdiği ve asla elde edemeyeceği o adam, bir mucize kadar uzaktı ona.

Okurken kendinizi kaybedeceğiniz, elinizden bırakamayacağınız bir roman... Yıllarca önce nasılsa, hâlâ aynı sarsıcılıkta müthiş bir hikâye.

-BARBARA TAYLOR BRADFORD, ROMANIN ÖNSÖZÜNDEN

Sonsuza Dek Amber, 1944'te yayınlandığında bir hafta içinde 100.000 kopya sattı. Yayınlandığı on yıl içerisinde, hemen hemen bütün kitaplardan fazla sattı ve üç milyondan fazla kopyaya ulaştı. Tekrar tekrar okumak isteyeceğiniz, zamanını aşan bu şaheserde unutulmaz bir aşk hikâyesine tanıklık edeceksiniz.

facebook.com/ArtemisSeverler
twitter.com/artemisbitap
instagram.com/artemisayinlari
artemisayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemisayinlari
artemisayinlari.com • artemisayinlari.com • artemisayinlari.com

Kapak Görseli: Peter Lely, *Portrait of Louise de Keroualle, Duchess of Portsmouth*, tahmini 1671-1674.
[J. Paul Getty Müzesi, Los Angeles]

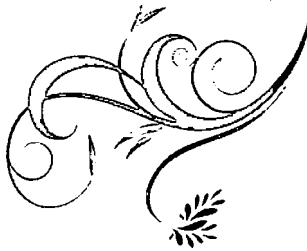

ISBN 978-605-142-354-5

SONSUZA DEK

Amber

KATHLEEN
WINSOR

İngilizceden Çeviren: Yeliz Üslü

ARTEMİS

ABG/189

AB/423

AÇ/304

A/55

SONSUZA DEK AMBER

KATHLEEN WINSOR

Orijinal Adı: *Forever Amber*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Yeliz Üslü

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Görseli: Peter Lely, *Portrait of Louise de Keroualle, Duchess of Portsmouth*

Grafik: Melis Özcan

1. Basım: Kasım 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 384 - 5

Sertifika No: 10905

Kathleen Winsor © 1944

Önsöz, Barbara Taylor Bradford © 2000

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SONSUZA DEK

Amber

KATHLEEN
WINSOR

ÖNSÖZ

Sonsuza Dek Amber 1944'te yayınlandığında büyük yankı uyardı ve yazarını ani ve haklı bir üne kavuşturdu. Roman ilk haftada 100,000 kopya sattı ve Kathleen Winsor büyük övgü topladı. Kitap müstehcen bulunduğu için Boston'da yasaklandı ve bu haliyle sinemada yer alamayacak kadar edebe aykırı olduğu açıklandı. Ancak nihayetinde kitap toplamda iki milyondan fazla satmıştı ve başrollerinde Linda Darnell ve Cornel Wilde'ın yer aldığı bir sinema filmine uyarlandı.

Sonsuza Dek Amber'ı ilk kez gençlik yıllarımda okudum. Kitabı elimden bırakamadığımı hatırlıyorum. O kadar hızlı okudum ki bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için hemen tekrar okudum. O zamanlar bütün kız arkadaşlarım başlarını bu kitaptan kaldıramıyordu. Onlar da bu kitabı benim gibi çok sarsıcı ve etkileyici bulmuştu. Yazarın öylesine hayranıydım ki yayınlandıkça diğer kitaplarını da hemen okudum. Ama *Sonsuza Dek* her zaman en sevdiğimdi.

Bu yeni baskıya önsöz yazmam istendiğinde romanı tekrar elime aldım ve yıllar içinde büyüleyiciliğinden hiçbir şey kaybetmediğini, ne kadar muhteşem bir hikâye olduğunu bir kez daha fark ettim. Zaman, etkisini hiç azaltmamıştı ve kurguda değişen ve gelişen eğilimler, ışığından en ufak bir şey

kaybettirmemişti. *Sonsuza Dek Amber*, yıllar önce nasılsa aynı sarsıcılıktaydı.

Beni en çok çarpan, yazarın yaptığı müthiş araştırmaydı. Bu titiz çalışma resmen bir tarihçiye yaraşır türdendi. Bu araştırmanın derinliğinden ve büyüklüğünden öyle etkilenmişim ki yazarın bunun nasıl üstesinden geldiğini merak ettim. Kathleen Winsor, 1938’de ilk eşi Robert Herwing’le evlendiğinde, eşinin okulda okuduğu, II. Charles’la ilgili kitaplardan büyülenmişti. Bu kitapları okumaya başlayan Winsor, sonraki beş yılda da dönemi anlatan kitapları okumaya devam etti. Daha sonra bu romanı yazdı.

Sonsuza Dek Amber, II. Charles Avrupa’daki sürgünden döndüğünde, İngiliz Restorasyonu döneminde geçer. Dönemin her ayrıntısı -yemek, moda, mimari, iç tasarım, politika- Amber St. Clare’in kusursuz hikâyesinde yansıtılmaktadır. Winsor, çiftçisinden prensine, toplumun her tabakasındaki anlayış ve görüşleri ustaca çizmiştir. Romanda sarayın şaşaasını, seremonisini ve azametini görüyor ve bunun yoksuluk, hastalık, zulüm ve çaresizlik içerisinde nasıl var olduğuna tanıklık ediyoruz. Kral’ın meşhur metresi Castlemaine Kontesi Barbara Villiers’ı tanıyor, Samuel Pepys, Sir Peter Lely, Nell Gwynne gibi tarihin önemli isimlerine eşlik ediyoruz. Yazar, sarayın aşırılıklarını, ihanetleri, tecavüzleri, sapkın aşk ilişkilerini, gayrimeşru çocukları, kürtaajları açıkça dile getiriyor ve dönemin yaygın açgözlülüğünü, iki yüzlülüğünü, ihanetini gözler önüne seriyor. Kısacası zenginlerin ve yoksulların yaşantısına bire bir tanıklık ediyoruz. Büyük Veba’nın acısını kalbimizde hissediyor, Amber’ı en içten ve saf hâliyle bu dönemde tanıyoruz. Sonuç olarak Amber’ın hayatı bizi yakalayıp derinden sarsıyor.

Kathleen Winsor’un, Restorasyon Dönemini başarıyla yansıttığı romanında karakterler o kadar gerçek ki neredeyse canlanıp romandan dışarı çıkacaklar gibi geliyor okura. Ayrıca Winsor öyle müthiş bir zaman, mekan ve atmosfer duygusu yaratmış ki romanın tonu ağzımızda inanılmaz bir tat bırakıyor.

Güzel ve çekici Amber biraz ahlaksız olabilir ancak II. Charles'ın sarayı çok daha ahlaksız, zalim, acımasız ve kötü. Diğer taraftan Amber'la sayısız sevgilisi arasındaki sevişme sahnelerine gelince, hikâyenin büyük kısmı okurun hayal gücüne bırakılıyor. Zaten öyle olmalı.

Tuhaf bir şekilde, dönemin eleştirmenleri aslında Winsor'un yazdıklarını değil de Restorasyon Dönemi'nin kendisini eleştirmişler. Yine de kitabın içinde yazarın yarattığı birçok karakterin, özellikle de Amber'ın sevişme sahneleri bulunuyor. Gayrimeşru olarak, soylu ancak evlenmemiş bir çiftin çocuğu olarak dünyaya gelen Amber, bir çiftçi ve onun eşi tarafından yetiştiriliyor. On altı yaşında kasabadan geçen bir şövalye ile kaçan Amber, Londra'ya geliyor. Arkasına hiç bakmıyor. Amber'ın macera dolu yaşamı, birçok aşkı ve giderek yükselen konumu etkileyici bir okuma şöleni içinde bizlere anlatılıyor.

Bir kez daha kurgunun, başarılı olacaksa içinde kesin bir doğruluk içermesi gereken heybetli bir yalan olduğu gerçeğine varıyorum. Bu doğruluk halkası da araştırmadan kaynaklanıyor ve bir romana gerçeklik hissini katıyor. *Sonsuza Dek Amber*'ı neredeyse altmış yıldır çöksatar yapan neden de bu doğruluk artı başarılı hikâye anlatıcılığı.

Sonsuza Dek Amber, artık bir klasik. Tam da hak ettiği gibi.

BARBARA TAYLOR BRADFORD

“Yüce Tanrım! Bu nasıl bir devir, nasıl bir dünyadır ki,
ikiyüzlülük ve dolandırıcılık yapmadan yaşayamıyor insan.”
SAMUEL PEPYS

I644

KÜÇÜK ODA SICAK VE NEMLİYDİ. ÖFKELİ GÖK GÜRÜLTÜLERİ CAMLARI titretiyor, şimşek odanın içinde çakıyordu sanki. Herkes mart ortası için bile fazla şiddetli olan bu fırtınanın kötü bir şeye işaret olduğunu düşünse de, kimse aklından geçeni söylemeye cesaret edemiyordu.

Bütün doğum odalarında olduğu gibi, odadaki eşyaların çoğu çıkarılmıştı. İçeride sadece uzun başlıklı, beyaz keten perdeli karyolayla, altı tane alçak tabure ve arkası geriye doğru yatmış, kol dayama yeri ve delik bir oturma kısmı olan doğum koltuğu vardı. Şöminenin yanındaki masanın üzerinde de emaye bir leğen, kahverengi ip, bıçak, şişeler, merhem kavanozları, üst üste dizilmiş yumuşak, beyaz bezler duruyordu. Yatak başlığının yanına, içi hâlâ boş olan, çok eski bir beşik yerleştirilmişti.

Hiçbirinden çıt çıkmayan köylü kadınları yatağın yanına yaklaşmış, gergin, endişeli bakışlarla olup biteni izliyordu. Yeni doğum yapmış kadının yanında yatan küçük, kırmızı bebekten, kat kat örtülerin altında işine devam eden ter içinde kalmış ebeye çevirdikleri gözlerinde, anlayış dolu bir ızdırıp, acıma ve korku vardı. Kendisi de hamile olan bir kadın korku ve üzüntü dolu gözleriyle bebeğin üzerine eğilince, bebeğin soluğu kesildi. Bebek daha sonra aksırıp ağlamaya başlayınca hamile kadın rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Sarah...” dedi ebe usulca.

Hamile kadın kafasını kaldırdı. İki fısıldaşarak birkaç kelime konuştu. Sonra ebe şöminenin yanına oturup bebeği bir leğen sıcak kır-

mızı şarapla yıkarken, hamile kadın da ellerini örtülerin altına sokarak annenin karnını ovmaya başladı. Yüzünden neredeyse korkuya varan bir endişe okunuyordu. Ama yataktaki kadın gözlerini açıp kendisine bakınca bu ifade hemen yok oldu.

Genç kadının gergin ve bitkin yüzü, uzun süredir acı çektiği için incecik kalmıştı. Etrafı morarmış gözleri, yuvalarında kocaman görünüyordu. Canlı görünen tek yanı, başının etrafında darmadağın duran sapsarı saçlarıydı. Konuşurken sesi bir fısıltı gibi incecik çıktı.

“Sarah... Sarah, o ağlayan benim bebeğim mi?”

Sarah işine devam ederken zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. “Evet Judith. Senin bebeğin. Kızın.” Bebeğin sinirli çığlıkları odayı doldurdu.

“Kızım mı?” Genç kadın o yorgun hâliyle bile hayal kırıklığına uğradı. Üzgün, yorgun bir fısıltıyla, “Demek kız,” diye tekrarladı. “Ben oğlan istiyordum. John bir oğlu olmasını isterdi.” Gözleri doldu ve yaşlar gözlerinin kenarlarından akıp şakaklarına süzüldü. Judith, bebeğin ağlamalarından kaçmaya çalışıyormuş gibi başını yana çevirdi.

Ama fazla düşünemeyecek kadar yorgundu. Rüya gibi bir gevşeme, tüm bedenine yayılıyordu. Neredeyse güzel bir duyguydu bu ve ısrarla onu ele geçirip aklına ve bedenine sahip oldukça, Judith son iki günün ızdırabına son veren bu rahatlığa seve seve teslim oluyordu. Kalbinin hafif ama hızlı çarpıntısını hissedebiliyordu. Bir girdaba kapılmış, gittikçe artan bir hızla dönüp duruyor, döndükçe de bedeninden ve odadan taşıp zaman ve mekân kavramının dışına çıkıyordu sanki...

John elbette bebek kız olduğu için üzülmeyecekti. Onu da sevecekti -hem sonra erkek çocukları da olurdu- bir sürü erkek ve kız çocuğu daha... İlk bebek doğduğuna göre bir dahaki sefer her şey daha kolay olacaktı. Dokuz çocuk doğuran annesi sık sık böyle söylerdi.

Judith'in gözlerinin önüne John'un yüzü, baba olacağını duyduğunda yaşadığı şaşkınlık, coşkulu mutluluk ve gurur geldi. Adam esmer yüzünde parıldayan bembeyaz dişlerini göstererek kocaman gülümsemiş ve son görüştükleri zamanki gibi hayranlıkla bakmıştı ona. John'un en net gözlerini hatırlıyordu Judith. Üzerine güneş vuran bir bardak bira

gibi kehribar rengi olan gözlerinde yeşil ve kahverengi benekler vardı. Bütün benliğini yansıtıyormuş gibi tuhaf bir gücü vardı gözlerinin.

Judith hamileliği boyunca bebeğinin gözlerinin babasınıninkilere benmesini istemişti ve bunu öyle tutkuyla dilemişti ki isteğinin gerçekleşeceğinden hiç şüphe duymadı.

Judith küçüklüğünden beri, babası ölünce Rosswood Kontluğu'nun başına geçecek olan John Mainwaring'le evleneceğini biliyordu. Kendi ailesi İngiltere'nin en eski ailelerinden biriydi, aslında Norman İstilasıyla ülkeye ilk geldiklerinde soyadları, de Marisco'ydu ama yüzyıllar içinde Marsh'a dönüşmüştü. Mainwaringler ise son yüzyılda Katolik Kilisesi'nin dağılmasından sonra ganimetleri paylaşarak en güçlü konumlarına ulaşmıştı. Bu iki ailenin toprakları birbirine bitişikti ve üç nesildir aralarında süregelen dostluktan sonra, Mainwaringler'in en büyük oğluyla Marshlar'ın en büyük kızının evlenmesinden daha doğal bir şey olamazdı.

John, Judith'ten sekiz yaş büyüktü, eninde sonunda evleneceklerini bilse de onunla pek ilgilenmiyordu. Nişan kâğıtları John daha küçük bir çocukken, Judith'se bebekken imzalanmıştı. Büyüme çağlarında John sık sık dört erkek kardeşiyle ata binmeye, atış talimi ve eskrim yapmaya Marshlar'ın arazisi Rose Lawn'a geldiğinden, Judith onu çok sık görüyordu. Ama John ona, kardeşlerine davrandığından farklı davranmıyor, onun kendisine duyduğu hayranlığa terbiyeli bir ilgisizlikle tahammül ediyordu. Okumak için önce Oxford'a, sonra da bir yıllığına hukuk okulu Inner Temple'a gittikten sonra *Büyük Avrupa Turu*'na çıktı. Döndüğündeyse Judith'in on altı yaşında güzel bir genç kız olduğunu görüp ona âşık oldu. Judith de ona kendini bildiğinden beri âşık olduğundan ve aileler de birbirini çok sevdiğinden, beklemek için bir neden yok gibi görünüyordu. Düğünün ağustos ayında yapılması planlandı. Ama o ağustosta savaş çıktı.

Judith'in babası Lord William Marsh, hemen Kral'ın tarafını tuttuğunu ilan etti ama Rosswood Kontu, diğer birçokları gibi birkaç hafta kararsız kaldıktan sonra Parlamentocular'a katıldı. İki adam ara sıra tartışıyordu. Çok sinirlendiklerinde yumruklarını sallayıp bağırmaya başlasalar da, sonunda birer kadeh şarap içip konuyu değiştirmeye ka-

rar veriyorlardı. Judith bu tartışmaların hayatını değiştirebileceğini asla tahmin edemezdi.

Rosswood Kontu, yüz kere I. Charles'ın mutlakiyetine tahammül edebileceğini ama Laud'un kilise politikalarını kabullenemeyeceğini söylerken, Lord Marsh da, ciddi bir noktaya gelindiğinde dostunun aklını başına toplayıp Kral'ın tarafına geçeceğini düşünüyordu. Rosswood öyle yapmayınca Lord Marsh çok şaşırdı, sinirlendi ve ilk başta ona inanamasa da, sonradan eski dostuna karşı öfke ve nefretle doldu. Annesi Judith'e büyük bir soğukkanlılıkla artık John Mainwaring'i düşünmemesini, çünkü düşünün hiçbir zaman yapılmayacağını söyleyene kadar, genç kız İngiltere'nin iç savaşta olduğunu anlamamıştı.

Şaşkına dönen Judith, annesini onaylayarak başını salladı ama olanlara inanamıyordu. Savaş üç ayda biterdi, babası öyle söylemişti. Babalar da böylece barışır ve yeniden dost olurdu. Savaş, hayatlarında küçük, tatsız bir aradan ibaret olacaktı ve önemli bir değişiklik getirmeyecek, ciddi planları bozmayacak, alışıldık eski gelenekleri ortadan kaldırmayacaktı. Judith'i veya onun tanıdığı kimseyi etkilemeyecekti.

John, orduya katılmadan önce veda etmek için Marshlar'a geldiğinde, Lord William onu tehditkâr bir öfkeyle karşıladı ve hemen topraklarından çıkmasını söyledi. Judith bunu duyunca saatlerce ağladı, John ona bir öpücük bile veremedi savaşa gitmişti.

Birkaç gün sonra da Lord William'la dört kardeşi Kral'a katılmaya gitti, malikânedeki ve köydeki bütün sağlıklı erkekler de onlara eşlik etti. Savaş artık Judith'e gerçek gelmeye başlamıştı ve genç kız çok güvenli, rahat ve mutlu olan hayatına müdahale ettiği için savaştan nefret ediyordu.

Lord William'ın tahmin ettiği gibi, Kral'ın taraftarları daha başarılıydı. Majesteleri'nin yeğeni heybetli, yakışıklı Prens Rupert zafer üstüne zafer kazanmıştı ve ülkenin güney köşesi dışında neredeyse bütün İngiltere, Kral'ın eline geçmişti. Ama asiler pes etmiyor, aylar geçip gidiyordu.

Erkekler savaşa gittiğinden yapılacak çok şey vardı ve Judith çok meşguldü. Artık dans veya şarkı öğrenmeye, nakış işlemeye veya piya-

no çalmaya vakti yoktu. Yine de ne kadar çok iş yaparsa yapsın, John Mainwaring aklından çıkmıyordu. Hâlâ iç savaşın etkilemediği bir gelecek hayali kurarak onun ne zaman döneceğini merak ediyordu. Judith'in bu düşünceli sessizliğinin nedenini çok iyi anlayan annesi, sabırsızca John'u aklından çıkarmasını emrediyordu kızına. Lord William'la birlikte, Judith için, sadakati sorgulanmaz bir adamla, daha iyi bir evlilik planladıklarını ima etmişti.

Ama Judith'in John'u unutmaya niyeti yoktu. Nasıl ki birden yeni bir Tanrı'ya inanamazsa, başka biriyle evlenmeyi de aklından bile geçiremezdi.

John, gidişinden beş ay kadar sonra Judith'e iyi olduğunu, onu sevdiğini söyleyen kısa bir mektup gönderebildi. "Savaş bitince evleneceğiz Judith. Ailelerimiz ne derse desin." Mümkün olan en kısa zamanda, bir şekilde onu görmeye geleceğini de yazmıştı.

John, sözünü ancak haziran ortasında tutabildi. Judith annesine bir yalan uydurup iki malikanenin arazilerini birbirinden ayıran küçük derenin orada John'la buluşmaya gitti. Birbirlerini tanıdıkları bunca yıl boyunca ilk defa yanlarında kimse olmadan, tamamen yalnız kalıyorlardı ve Judith çok tedirgin ve endişeli olmasına rağmen, atından inip hiçbir tereddüt veya korku hissetmeden John'un kollarına koşmuştu. Daha önce hiç kendinden bu kadar emin olmamış, kendisini hiç bu kadar doğru ve mutlu hissetmemişti.

"Çok vaktim yok Judith," dedi John çabucak. "Aslında burada olmamalıydım... Ama seni görmek zorundaydım! Sana şöyle bir bakayım. Ah, ne kadar da güzelsin. Hatırladığımdan bile güzel!"

Judith çaresizce ona sarılırken onu bir daha bırakamayacağını düşündü. "Ah John! John sevgilim, seni o kadar çok özledim ki!"

"Bunu duymak çok güzel! Ben de hep şeyden korkuyordum... Ailelerimizin tartışmasından. Ama önemi yok, öyle değil mi? Biz hâlâ birbirimizi seviyoruz..."

"Hâlâ mı?" diye bağırdı Judith, boğazı mutluluk ve korku gözyaşlarıyla düğümlenmişti. "Ah, John! Biz birbirimizi daha da çok seviyoruz. Sen gidene kadar seni bu kadar çok sevdiğimin farkında değildim ve

korkuyordum. Ah, bu lanet, korkunç savaş! Ondan nefret ediyorum. Ne zaman bitecek John? Az kaldığını söyle bana?” Judith iyilik bekleyen küçük bir kız gibi umutla John’a baktı. Kocaman mavi gözleri, özlem ve korku doluydu.

“Az mı Judith?”

Yüzü asıldı ve bütün bedenine korku yayılan Judith onu tedirginlikle izlerken, John birkaç dakika hiç konuşmadı.

“Daha çok mu sürecek John?”

John, kolunu Judith’in beline doladı ve yavaşça nehre doğru yürümeye başladılar. Masmavi gökyüzü yeni bir sağanak yağmış gibi köpük köpük bulutlarla bezeliydi ve nemli hava, ıslak toprak kokuyordu. Kıyıda zarif kızılağaçlar ve söğütler yükseliyor, çiçeklenmiş kızcılık çalıları uzanıyordu.

“Yakında sona ereceğini sanmıyorum Judith,” dedi John sonunda. “Daha çok... Belki yıllarca sürebilir.”

Judith duyduklarına inanamayarak ona baktı. On yedi yaşında, altı ay ona bir asır geldiyse, bir yıl, sonsuza kadar demektir. Yılların bu şekilde ayrı ayrı geçebileceği ihtimaliyle yüzleşemedi.

“Yıllarca mı John!” diye haykırdı. “Ama olamaz! Ne yapacağız? Daha hayatımız başlamadan yaşlanmış olacağız! John...” Birden John’un kolunu yakaladı. “Beni de yanında götür! İstersek şimdi evlenebiliriz. Nasıl yaşayacağımız umurumda değil...” dedi çabucak, John’un itiraz etmeye yeltendiğini görünce. “Kampa katılan kadınlar var, biliyorum. Ben de gelebilirim. Hiçbir şeyden korkmuyorum, her şeyi...”

“Judith, sevgilim...” John yalvarır gibi konuşuyor, gözlerinden şefkat ve ızdırap okunuyordu. “Şu anda evlenemeyiz. Bunu sana hayatta yapmam. Elbette kampa katılan kadınlar var, ama onlar senin gibi kadınlar değil Judith. Hayır, sevgilim. Beklemekten başka çaremiz yok... Günün birinde bitecek... Sonsuza kadar süremez...”

Birden, geçen bir yıl boyunca olan her şey Judith’e çok gerçek, çok keskin ve çok kalıcı geldi. John gidiyordu, hemen o gün. Bir daha ne zaman görüşebileceklerdi? Belki yıllar sonra, belki de hiç... Ya savaşta ölürse... Judith, bu ihtimali kabul edecek cesareti olmadığından hemen

kendini toplardı. Artık bir şey yokmuş gibi davranmanın faydası yoktu. Savaş *gerçekti*. Hepsinin hayatını etkileyecekti. Judith'in umut ettiği ya da inandığı her şeyi değiştirmişti zaten, bundan sonra da onu en basit isteklerinden ve ihtiyaçlarından mahrum bırakarak geleceğini elinden alabilirdi...

"Ama John!" diye haykırdı acı ve itiraz yüklü bir sesle. "O zaman bize ne olacak? Kral kazanırsa ne yapacaksın? Parlamento kazanırsa ben ne yapacağım? Ah, John, çok korkuyorum! Bu işin sonu nasıl olacak?"

John başını çevirdi. "Tanrım, Judith bilmiyorum. Bir savaş bitince insanların hayatı nasıl olur? Bir gün bunu öğreneceğiz herhâlde."

Judith birden elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Geçmişte hissettiği ve önünde onu bekleyen bütün yalnızlığı içinden taşıyordu. John onu kollarına alıp genç kızı yatıştırmaya ve sakinleştirmeye çalıştı.

"Ağlama sevgilim. Sana geri döneceğim. Günün birinde kendi evimiz ve ailemiz olacak. Günün birinde birbirimizin olacağız..."

"Günün birinde mi?" Judith'in kolları çaresizce onu sarıyordu. Yüzü korkmuş ve gözleri kayıtsızdı. "Günün birinde! Ya o gün hiç gelmezse?"

Bir saat sonra John gitmişti ve Judith hayatında hiç olmadığı kadar mutlu ve huzurlu bir hâlde eve dönüyordu. Şimdilik ne olduğu, savaşı kimin kazanıp kimin kaybettiği hiç önemli değildi. Onlar birbirinden emindi. Bazen ayrılmak zorunda kalabilirlerdi ama bir daha gerçek anlamda asla ayrılamazlardı. Hayat artık Judith'e daha basit, daha eksiksiz görünüyordu.

İlk başta annesini görüp onun yüzüne bakma düşüncesi Judith'in kafasını karıştırıyor ve onu çok korkutuyordu. Küçük bir kızken Leydi Anne'in, onu daha görmeden yaramazlık yaptığını anladığı zamanlardaki gibi hissetti kendini. Ama ilk huzursuz günler geçtikten sonra, Judith olanları hatırlama zevkini tatmaya cesaret etti. Boş saatlerinde kendini teselli etmek, şüphelerini gidermek, karanlık korkuları aklından kovmak için, her gülümsemeyi, her öpücüğü, dokunuşu, her aşk sözcüğünü çok değerli hatıralar gibi tekrar tekrar gözünde canlandırıyordu.

Sadece bir ay sonra Roundway Down'dan Kral'ın büyük zafer haberi gelince, Lord William karısına, her an barışı beklemesini yazdı. Leydi

Anne, John'un veya ailesinden herhangi birinin bir daha Rose Lawn'a asla ayak basamayacağını söylese de, buna aldırış etmeyen Judith'in içi iyimserlikle dolmuştu. Savaş bir bitse -nasıl bittiği önemli değildi- sorunların üstesinden gelirlerdi bir şekilde. John öyle söylemişti.

Sonra bir gün Judith hamile olduğunu anladı.

Bir süre tuhaf belirtiler hissettiyse de sıradan bir rahatsızlık sandı. Ne var ki gerçeği sonunda anladı. Yaşadığı şok yüzünden birkaç gün yataktan çıkamadı. Ağzına bir şey koyamadığından sararıp soldu ve iyice zayıfladı. Annesi ne zaman odasına gelse, onun her bakışından, her sözünden ödü kopuyor, gözlerinde şüphe, sesinde küçümseme olduğuna emin oluyordu. Hamile olduğunu öğrenirlerse ne olacağını aklına bile getirmeye cesareti yoktu. Babasının öfkesi ve kuralları öyle sertti ki, kesin John'un peşine düşüp onu öldürmeye çalışacaktı. Judith bir şekilde, durumu belli olmadan önce kaçıp nerede olursa olsun John'un yanına gitmeliydi. Evlilik dışı bir çocuğu dünyaya getiremezdi, ailesinin adında bir daha silinemeyecek bir leke bırakırdı bu.

Lord William, eylül ayında, Kral'ın başarı hikâyeleriyle birlikte sevinçle geldi. "Karşımızda bir ay daha dayanamazlar," diyordu ısrarla. John'dan hiç haber alamamış olan Judith, onun adını veya yaşadığına, iyi olduğuna dair en ufak bir ima duyma umuduyla babasının anlattıklarını dikkatlice dinliyordu. Ama Lord William, John hakkında bir şey biliyorsa bile, Judith'in yanında onun adını ağzına almıyordu, annesi de tek kelime etmiyordu. İkisi de John Mainwaring yokmuş ve bir zamanlar hayatlarında yer almamış gibi davranıyorlardı.

Derken Judith'e onun için bir eş seçtiklerini söylediler.

Yeni aday Radclyffe Kontu Edmund Mortimer'dı. Judith onunla bir buçuk yıl önce, Kont'un Rose Lawn'a yaptığı bir ziyarette tanışmıştı. Otuz beş yaşında, kısa zaman önce dul kalmış olan Kont'un, daha bebek olan bir oğlu vardı. Judith ondan hoşlanmadığından başka pek bir şey hatırlamıyordu Kont'a dair. Boyu bir yetmiş veya bir yetmiş beş civarıydı, ince yapılıydı ve kafası, dar omuzlarına ve zayıf vücuduna göre çok büyüktü. Soylulara özgü yüz hatları, dar bir burnu, ince dudakları vardı ve bakışları sert ve soğuk olsa da, gözlerinden eğitimli, ciddi bir zekâ

okunuyordu. Kalbi yakışıklı, güçlü, cesur bir gencin aşkıyla dolu, on yedi yaşındaki bir kızın ilgisini çekecek özellikler değildi bunlar. Hem, Judith ne olduğunu bilmesede Kont'ta onu iten bir şeyler vardı. John Mainwaring'i hiç tanımamış olsa da, Kont'la evlenmeyi istemezdi.

"Evlenmek istemiyorum," dedikten sonra kendi cesaretine de şaşırdı.

Babası, gözlerinden tehlikeli kıvılcımlar saçarak ona baktı, tam ağzını açacakken Leydi Anne, Judith'e odadan çıkmasını, sonra konuşacaklarını söyledi. Suratını asan Judith'in inatçılığı, anne ve babasını hem kızdırmış, hem de şaşırtmıştı. Yine de evlilik planlarına tüm hızıyla devam ettiler ve ona bir daha danışmadılar. Judith ne kadar çabuk evlenip John'u aklından çıkarırsa, herkes için o kadar iyi olacağını düşünüyorlardı.

Judith'in bir buçuk yıl önce, John'la evlenirken giymek üzere hazırlanan gelinliği sandığından çıkarıldı ve fırçalanıp ütülenerek kızın odasına asıldı. Her tarafı incilerle işli, ağır, saten gelinliğin açık yakası ve kolları krem rengi danteldendi ve parlak, simli iç eteğinin üzerindeki uzun etekleri arkada toplanıyordu. Judith, görür görmez, Frans'a'da elde dikilen bu çok gösterişli ve pahalı gelinliğe bayılmıştı. Şimdiyse içinden onu denemek bile gelmiyordu ve dadısına, yakında onun yerine kefeni ni giyeceğini söylüyordu içlenerek.

Bir süre sonra Kont ziyaretlerine geldi. Ona karşı saygı ve sevgide kusur etmemesi için defalarca uyarılan Judith, söylenenlerin ikisini yapmayı da reddetti. Elinden geldiğince ondan kaçıyor, onunla soğuk konuşuyor, kendi odasında saatlerce ağlıyordu. Hamileliğinin dördüncü ayında durumunun ortaya çıkmasından ödü kopuyordu. Gerçi kabarık etekleriyle karnını birkaç hafta daha rahatça gizleyebilirdi. Endişe ve sinir onu iyice zayıflatmıştı. En ufak bir seste yerinden sıçrayan sessiz ve aksi genç kız, çabucak sinirleniyordu.

Durmadan, "Bana ne olacak?" diye düşünüyordu. Atıyla tepeleri aşıp onu kurtarmaya gelen John'u ya da onun gönderdiği bir haberciyi görmek umuduyla pencerenin yanında dikilip dua ediyordu sık sık. Ama gelen giden yoktu. Hazirandan beri John'dan haber alamamıştı. Onun sağ olup olmadığını bile bilmiyordu.

Düğününe iki haftadan az kalmışken, Parlamentocular'ın güneydoğuya yirmi mil ötede bir yere saldırdıkları haberi üzerine, babasıyla Kont'un atlarına binip gitmesi, Judith'e derin bir nefes aldırmişti.

Rose Lawn, Kraliyetçiler'in bölgesini Parlamentocular'ın toprağından ayıran sınırdaki yer alıyordu ve bu kadar yakından gelen bir saldırı haberi iyiye işaret değildi. Ev, savaşın başından beri olası bir acil durum için hazır tutulmuştu zaten. Şimdi de Leydi Anne, kocasının talimatları üzerine bir kuşatmaya karşı hazırlıklara başlamıştı. Birkaç kadınla ihtiyarın, evlerini haftalar, hatta aylarca düşmana karşı koruması alışıldık bir durum değildi. Ne var ki, Leydi Anne'i tanıyan hiç kimsenin, Rose Lawn'un kuşatılması durumunda, Leydi'nin evdeki son çocuk ve köpek de açlıktan ölene kadar pes etmeyeceğinden şüphesi olmazdı.

Ertesi gece nöbetçiden ani bir uyarı geldi. O anın geldiğinden korkan kadınlar haykırmaya, çocuklar ağlamaya, köpekler havlamaya başladı, bir yerlerde bir tüfek ateşlendi. Judith yataktan fırlayıp sabahlığını üzerine geçirdiği gibi annesini aramaya çıktı. Alt kata indiğinde onu bir çiftçiyle konuşurken gördü. Leydi Anne, kızına dönerek mühürlü bir mektubu ona uzattı. Judith'in beti benzi attı ve nefesi kesilir gibi oldu ama annesinin soğuk ve suçlayıcı bakışları altında bile tutkulu minnettarlığını ve rahatlığını gizleyemiyordu. Mektup John'dan olmalıydı. Judith mektubu açıp okumaya başlayınca, annesi çiftçiyi yanlarından gönderdi.

"Birkaç gün içinde Rose Lawn'a saldıracağız. Saldırımı önleyemiyorum ama senin ve Leydi hazretlerinin güvenli bir yere ulaşmasını sağlayabilirim. Yanına yolculuğu zorlaştıracak hiçbir şey alma ve yarın akşam hava kararır kararmaz evin altındaki nehrin ağzında bekle. Ben sizi karşılayamayacağım ama güvendiğim bir hizmetçim var. Ben gelene kadar rahat etmeniz için gerekli şeyleri ayarladım."

Judith annesine baktıktan sonra kendini, mektubu yavaşça ona uzatmaya mecbur hissetti. Leydi Anne mektuba kısacık baktıktan sonra odanın karşısına yürüyerek onu şömineye attı. Sonra da dönüp sertçe kızına baktı.

"Eee?" dedi sonunda.

Judith ona doğru atıldı. “Ne olursunuz Leydim, gitmeliyiz! Burada kalırsak canımızdan olabiliriz! Bizi güvende olacağımız bir yere götürecekt!”

“Böyle bir zamanda evimden ayrılmayı hiç düşünmüyorum. Ayrıca bir düşmanın korumasını da kabul edecek değilim.” Buz gibi bakışları Judith’in üzerindeydi. Gururlu, yenilmez, biraz da zalim görünüyordu. “Kendi seçimini yap Judith. Ama çok dikkatli ol. Çünkü gitmeye karar verirsen babana esir alındığını söyleyeceğim. Seni bir daha göremeyeceğiz.”

Judith bir an için olanları annesine söylemeyi öyle çok istedi ki! Keşke bir şekilde ona açıklama yapabilse, birbirlerini gerçekten ne kadar çok sevdiklerini, sırf İngiltere savaşta diye bu aşkı kalplerinden söküp atamayacaklarını anlamasını sağlayabilseydi. Ama Leydi Anne’in gözlerine bakınca annesinin onu asla anlamayacağını, sadece onu küçümseyip kınayacağını gördü. Kararını kendisi verecekti, verdiği de bir açıklama yapamazdı.

Judith yanında yedek bir elbise ve birkaç mücevherle Rose Lawn’dan ayrıldı. John’un hizmetçisiyle bütün gece yolculuk yaptıktan sonra, sabaha karşı Essex’de Parlamentocular’ın egemenliğindeki bir çiftlik evine geldiler. Burada Sarah ve Matthew Goodegroome’a, John St. Clare’in karısı Judith St. Clare olarak tanıştırıldı ve kocasıyla kendi ailesi arasındaki bir tartışma yüzünden evinden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Sarah onun soylu bir kadın olduğunu bilse de sınıfını bilmiyordu, Judith de John’un sözünü dinleyerek daha fazla bir şey anlatmadı. Savaş bitip de John onu almaya geldiğinde her şeyi açıklayabilirlerdi. Sarah onu köydeki kadınlara kendi kız kardeşi olarak tanıttı. Ordular kocasının çiftliğinin yakınlarında savaştığı için kaçmak zorunda kalmıştı.

Sarah Goodegroome’un, Judith’e kendini güvende hissettiren ve iyimserliğini geri getiren emin, özgür ve mutlu bir tarafı vardı. İkisi yakın arkadaş oldu. Judith uzun zamandır o kadar mutlu olmamıştı.

John her fırsatta ona mesaj gönderip mümkün olan en kısa zamanda yanına geleceğini söylüyordu. Bir keresinde kısaca Rose Lawn’un hâlâ direndiğini yazmıştı. Evi, ailesi, Radclyffe Kontu, Judith’e artık gerçek

gibi gelmiyordu. Hayatı, çiftlik evinden, yeni arkadaşlarından, küçük Marygreen Köyü'nden, düşüncelerinden, John'la ilgili hayallerinden ve her şeyden öte, bedenindeki küçük canlıdan ibaretti. Endişeleri ve korkuları bitip köydeki bütün kadınlar gibi saygın, evli bir kadın olduğu düşünülüşünden -neredeyse kendisi bile inanıyordu artık buna- gün geçtikçe mutluluğu ve güzelliği artıyordu. Hamilelik ona çok yakışmıştı. John'un ilk oğlunu doğuracağı günü hevesle beklerken bebeğin kız olacağı hiç aklına gelmemişti.

Kol ve bacak kaslarındaki krampların acısıyla huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. Gözlerini suyun altında açmış gibi bulanık görüyordu etrafı. Ne kadar zamandır orada olduğunu kestiremese de, yüzü gerilmiş ve terden ıslanmış olan Sarah, becerikli parmaklarıyla sertçe bastırarak karnını ovuyordu.

Ona durmasını söylemeliyim, diye düşündü Judith, kendinden geçmiş hâlde. *Çok yorgun görünüyor.*

Bebeğin ağlamasını duyunca bir kızı olduğunu yeniden hatırladı. *Daha adını bile düşünmedim. Adını ne koyacağım? Judith ya da Anne, belki de Sarah...*

Yumuşak bir sesle, "Sarah," dedi, "galiba adını Amber' koyacağım. Babasının gözlerinin rengi..."

Birden etraftaki diğer kadınları, onların telaşını ve odadaki kısırtıyı fark etti. Kadınlardan biri alnında soğuyan bezi alıp yeni, sıcak bir bezi yeniden alnına yerleştirdi. Üzerinde kat kat battaniyeler olsa da, yüzü hâlâ soğuk ve ıslaktı, parmaklarındaki nemi hissedebiliyordu. Kulakları çınlıyor, o baş dönmesi yeniden gelip onu girdabın içine çekiyordu. Sisli, bulanık bir görüntüden başka bir şey göremez, anlaşılmasız mırıltılardan başka bir şey duyamaz hâle gelmişti.

Bacaklarını kaskatı kesen krampların acısını dindirmeye çalışarak biraz kıpırdanınca Sarah aniden başını ellerinin arasına alıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Başka bir kadın, bir an bile tereddüt etmeden yatağın önünde eğilip Judith'in karnını sertçe ovmaya ve ona masaj yapmaya devam etti.

* (İng) Kehribar. Ç.N.

“Sarah... Lütfen, Sarah...” diye fısıldadı Judith ona acıyarak.

Örtülerin altında, yanında duran elini büyük bir gayretle ve yavaşça kaldırıp ona doğru uzatınca, havadaki elinin tamamen kana bulanmış olduğunu gördü. Bir an ne olup bittiğini anlamamış gibi öylece kanlı eline bakakaldı ve sonra neden sıcak su dolu bir küvette yatıyormuş gibi rahatladığını anladı. Gözleri korkuyla büyürken yakarma ve isyan yüklü tiz bir çığlık attı.

“Sarah!”

Yüzü üzüntüyle kavrulan Sarah diz çöktü.

“Sarah! Sarah, bana yardım et! Ölmek istemiyorum!”

Odadaki diğer kadınlar feryat edip ağlarken Sarah kendine hâkim oldu ve zorla gülümsedi. “Bir şey yok, Judith. Korkmamalısın. Birazcık kandan bir şey olmaz...” Daha cümlesini bitirmeden yüzü ızdırapla gerildi. Kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı.

İçi vahşi, kızgın, çaresiz bir üzüntü ve korkuyla kaplı olan Judith, birkaç saniye onun eğik başını, sallanan omuzlarını seyretti. *Ölmek üzere olamam*, diye düşündü. *Ölemem! Ölmek istemiyorum! Yaşamak istiyorum!*

Sarah’yla yeniden konuşmaya, yardım etmesi için ona yalvarmaya, hatta bunu yapmasını emretmeye çalıştı, *Sarah! Sarah! Ölmeme izin verme!* Ama hiçbir şey duymadı. Sözcüklerin dudaklarından çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordu.

Sonra yavaşça sürüklenip ölüm korkusunun olmadığı, John’la yeniden buluşacağı sıcak, tatlı bir dünyaya doğru kaydı. Hiçbir şey göremiyordu, gözlerini açmaya da kalkmıyordu zaten. Kulaklarındaki çınlama bütün sesleri bastırıyordu. Artık mücadele etmiyordu: İsteyerek sürüklenmişti, üzerinde öyle büyük bir yorgunluk vardı ki, bu rahatlama vadisini sevinçle karşılamıştı. Yeniden bütün sesleri en gürültülü hâliyle duymaya başladı. Kızının ağlamasını duyuyordu. Sesler tekrar tekrar kulaklarında çınladıktan sonra yavaşça azalıp gitti ve Judith sonunda hiçbir şey duyamaz oldu.

1660
I. KISIM

1. BÖLÜM

MARYGREEN ON ALTI YILDA HİÇ DEĞİŞMEDİ. GEÇEN İKİ YÜZ YILDA da hatırı sayılır bir değişiklik gösterdiği söylenemezdi.

St. Catherine Kilisesi, yolun kuzey ucunda, koruyucu bir vaftiz babası gibi duruyor, kilisenin aşağısında, asma katlı, yarı ahşap evler iki sıra hâlinde uzanıyordu. Süpürge otu veya samandan yapılan çatılar yeniyken altın sarısı olur, biraz eskiyince kahverengiye dönerdi. Şimdiyse üzerini örten yosunlar yüzünden zümrüt yeşili rengine dönmüştü. Hanımeli ve sarmaşıklarla örülü küçük çatı pencereleri, etrafı gözetliyordu. Bakımsız, sık çalılardan oluşan çitler, evleri yoldan ayırıyordu. Sarmaşık güllerinin altına küçük ahşap kapılar gömülmüştü. Çitlerin üzerinden çeşit çeşit çiçekler, morlu beyazlı hezarenler, leylaklar, neredeyse çatıya erişen gül-hatmiler, çiçek açmış elma, erik ya da kiraz ağaçları görünüyordu.

Kilisenin en ucunda, erkeklerin bayramlarda, şenliklerde futbol oynayıp güreş tuttukları, köylülerin dans ettiği yeşil bir çayır uzanıyordu.

Yumuşak, kızıl tuğladan yapılan hanın yaşlanmış meşe çerçevesi griye dönmüştü. Ferforje bir direğe asılmış, üzerinde altın rengi bir aslan bulunan büyük tabela, yolun hemen ucundaydı. Yakınlarında demircinin birbirine bitişik dükkânıyla evi, köylülerin evleri, eczane, marangoz ve bir iki tüccarın dükkânları bulunuyordu. Diğer kulübelerde, zamanını kendi küçük arazileriyle büyük komşu çiftliklerinde çalışarak geçiren çiftçiler yaşıyordu. Marygreen'in yakınlarında büyük köşkler ve konaklar olmadığı için, köyün ekonomisi varlıklı toprak sahibi çiftçilere dayanıyordu.

Hava sakın ve sıcaktı. Suyun üzerine fırça darbeleriyle çizilmiş gibi duran beyaz bulutlarla dalgalanan gökyüzü masmaviydi. Baharın nemi ve yumuşak toprağın ıslak, yoğun kokusu buram buram hissediliyordu. Tavuklar, kazlar ve minicik serçeler yolun tek hâkimiydi. Küçük bir kız tahta bir kapının önünde durmuş, kucağında yavru bir tavşan tutuyordu.

Vakit öğleden sonra olduğundan herkes işinin başındaydı ve görünürde çok az insan vardı. Dışarıda sadece köpekler, oyun oynayan bir iki kedi ve faydalı bir işin ucundan tutamayacak kadar küçük olan çocuklar dolaşıyordu. Kolunda sepetiyle yoldan yürüyen bir kadın, bir an başka bir kadınla selamlaşmak için durakladı. Komşusuyla konuşmak için üst katın penceresinden sarkan kadın, yaban asmaları ve gündüzsefalarının kuşattığı bir çerçevenin içindeydi sanki. Nasıl olduysa Cromwell'in askerlerinden kurtulan köy meydanında, her gün aileleri tarafından bir tek keçinin, koyunun ya da ineğin kaybolmasına veya çalınmasına engel olmaları için gönderilen sekiz-on genç kız toplanmıştı.

Yaşça küçük olan birkaçı aralarında oyun oynarken, en büyük üç kız öfkeyle bir şeyler konuşuyordu. Ellerini bellerine koyan kızlar, başparmaklarını beceriksizce pantolonlarının ceplerine geçirmiş, ağırlıklarını bir o bacaklarına, bir bu bacaklarına veren iki genç erkeğin, belli ki dengelerini bozan biriyle konuşmalarını izliyorlardı. Ama oğlanların kiminle konuştuğu oradan seçilmiyordu.

Uzun, sarı saçlarını öfkeli bir şekilde savuran en büyük kız, "Amber St. Clare," diye mırıldandı. "Etrafta bir erkek olduğunda hemen orada bitiverir. Kokusunu alıyor herhâlde!"

"Annem diyor ki geçen yıl evlenip kadın olmalıymış. Geç bile kalmış!"

Üçüncü kız sinsice gülümsedi ve ukala bir tavırla bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Evli olmasa da, kadın oldu çoktan..."

"Şşşt!" diye şarkıyı böldü büyük olan, çocukları işaret ederek.

"Doğruya doğru," diye ısrar etti diğer kız sesini iyice alçaltarak. "Annem anlattı; Bob Starling ona demiş ki, bu ikisi anneler gününde işi pişirmiş!"

Ama konuşmayı başlatan Lisbeth ellerini küçümseyici bir ifadeyle salladı. “Kapa çeneni Gartrude! Altı ay önce Jack Clarke da aynı şeyi söylemişti ama o zamandan beri kızın hiçbir yeri büyümedi.”

Gartrude’un cevabı hazırды. “Neden biliyor musun Lisbeth Morton? Çünkü Amber kurbağanın ağzına üç kere tükürebiliyormuş! Maggie Littlejohn onu tükürürken görmüş.”

“Hadi oradan! Annem hiç kimsenin bir kurbağanın ağzına üç kere tüküremeyeceğini söylüyor!”

Tartışma yarıda kesildi. Çünkü bir grup adam, sessiz, küçük vadide yankılanan nal sesleri eşliğinde hızla onlara doğru geliyordu. Altı yaşındaki kızlardan biri korkuyla çığlık atıp Lisbeth’in arkasına saklandı.

“Cromwell bizi almaya geliyor!” Cromwell ölmüş olsa da, söz dinlemeyen çocukları korkutma konusunda hâlâ işe yarıyordu.

Adamlar dizginlere asılıp atları kızların on metre ötesinde durdurdular. Kızların önceki korku ve endişesi, yerini hayranlığa ve ilgiye bırakmıştı. Karşılarında belki on dört adam vardı ama bunların yarısından çoğu ya hizmetçi, ya da rehberdi. Üstlerindeki basit kıyafetlerden ve diğer adamlardan belli bir mesafede geride durmalarından anlaşılıyordu bu. Gruptaki en az altı kişinin soylu olduğu da çok belli oluyordu.

Adamların saçları süvarilerinki gibi omuz hizasındaydı, giysileri de çok göz alıcıydı. Siyah ya da koyu kırmızı kadifeden veya yeşil satenden giysileri, geniş, beyaz keten yakaları ve beyaz gömlekleri çok şıktı. Başlarında, fırıl fırıl tüylü, geniş siperli şapkalar, omuzlarında binici pelerinleri vardı. Yüksek, deri çizmelerindeki deri mahmuzlarla bellerinde kılıçlar parıldıyordu. Giysilerinin tozlu, yüzlerinin pis ve terli olmasına bakılırsa, uzun bir süredir yolculuk etmekteydiler. Yine de kızların gözünde büyüleyici bir ihtişamları vardı.

Adamlardan biri şapkasını çıkarıp muhtemelen kızların en güzeli olduğu için Lisbeth’le konuşmaya başladı. “Hizmetinizdeyim hanımefendi,” derken gözlerinde tembel ve keyifli bir ışıltı vardı. Adam onu baştan aşağı süzerken kıpkırmızı olan Lisbeth nefes almakta zorlanıyordu. “Yemek yiyecek bir yer arıyoruz. Buralarda iyi bir meyhane var mıdır acaba?”

Adam, elleri önündeki eyerde ona gülümsemeye devam ederken Lisbeth bir süre konuşmadan ona baktı. Adamın giysileri siyah kadi-fedendi, kısa bir yelek ve uçları altın sırmayla işlenmiş diz hizasında geniş bir pantolon giymişti. Siyah saçları, gri-yeşil gözleri, dudaklarının hemen üstünce incecik, siyah bir bıyığı vardı. Yakışıklı bir adam olsa da en önemli özelliği bu değildi. Yüzünden okunan soyluluğuna rağmen, acımasız ve güçlü yüzü onun kural tanımaz bir maceraperest ve kumar-baz olduğunu belli ediyordu.

Lisbeth yutkunup hafifçe dizlerini kırarak onu selamladı. "Heathstone'da Üç Kupa diye bir yer var lordum." Lisbeth bu görkemli yabancılara kendi küçük, zavallı köyünü önermekten çekiniyordu.

"Buraya ne kadar uzaklıkta?"

"Boş verin Heathstone'u!" diye karşı çıktı adamlardan biri. "Sizin köyde lokanta yok mu? Bir şey yemeden bir kilometre daha gidersem şu atın üzerinden düşeceğim!" Bunu söyleyen sarışın, kırmızı yüzlü, genç bir adamdı ve sert bakışlarına rağmen mutlu ve neşeli olduğu belli oluyordu. O konuşurken diğerleri güldü ve adamlardan biri uzanıp onun omzuna vurdu.

"Açlıktan kırılıyoruz resmen! Almsbury bu sabah yediği bir bütün koyundan sonra ağzına bir lokma koymadı!"

Hep birlikte güldüler, Almsbury'nin iştahının kendi aralarında espri konusu olduğu anlaşılıyordu. Daha rahatlamış olan kızlar da kıkırdadı. Onları başta Protestan hayaletler sanan altı yaşındaki kız da Lisbeth'in eteklerinin arkasından çıkarak cesurca bir iki adım daha attı. O sırada adamlarla kızlar arasındaki ilişkiyi değiştiren ani bir durum oldu.

"Bizim hanımız da kötü değildir!" diye seslendi tiz bir ses. Az önce iki genç çiftçiyle konuşan kız, çayırdan onlara doğru koşarak geldi. Kızlar kuyruklarına basılmış kediler gibi birden gerilirken adamlar şaşkınlık ve merakla etraflarına bakındılar. "Buradaki restoranın sahibi Essex'teki en kaliteli birayı yapar!"

Genç kız, Almsbury'yi selamlayıp bakışlarını ilk konuşan ve kendisini şüpheli, dikkatli ve hayranlık dolu bir bakışla izleyen genç adama

çevirdi. Diğerleri de onu izlerken sanki zaman bir anlığına durdu ve sonra isteksizce akmaya devam etti.

Amber St. Clare kolunu kaldırıp yolun gerisindeki, altın yaldızlı aslan figürü güneşten aşınmış tabelayı işaret etti. “Demirci dükkânının yanında Lordum.”

Amber’ın bal rengi saçları dalga dalga omuzlarından aşağı dökülüyordu. Adama bakarken parlak, kehribar rengi gözleri ıslıl ıslıl yanıyor, siyah kaşları bir yay gibi kıvrılırken gür kirpikleri güneşte simsiyah parlıyordu. Amber’dan yayılan, kasıtlı olmayan ama son derece farkında olduğu bir çekicilik adamları anında etkilemişti. Diğer kızların sinir olduğu, güzellikten öte bir şeydi bu.

Amber aşağı yukarı diğer kızlar gibi giyinmişti. Üzerinde yeşil bir iç eteğinin üzerine giydi yün bir köylü eteği, beyaz bir bluz, sarı bir önlük, sıkıca bağlanmış siyah bir korse vardı. Bilekleri çıplaktı ve bir çift basit, siyah ayakkabı giymişti. Yine de bir kır çiçeği nadide bir çiçeğe, ya da bir serçe altın bir sülüne ne kadar benzerse, o da köylü kızlara o kadar benziyordu.

Almsbury ileri uzanıp ellerini atının başına uzattı. “Tanrı’nın unuttuğu bu köyde ne işin var?” diye sordu usulca Amber’a.

Kız, bakışlarını diğer adamdan Almsbury’ye çevirdi ve bembeyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. “Burada yaşıyorum lordum.”

“Bak sen! Peki buraya nasıl geldin? Nesin sen? Bir asilin köylü bir sütanneye verip on beş yıl boyunca unuttuğu piçi mi?”

Alışılmamış bir soru değildi ama Amber birden öfkeleni ve sinirli bir şekilde kaşlarını çatı.

“Değilim efendim! Ben de sizin gibi, hatta sizden daha fazla babamın kızıyım!”

Almsbury dâhil bütün adamlar bu cevaba içten kahkahalarla güldü ve Almsbury Amber’a sırtıttı. “Alınma canım. Bir çiftçinin kızına benzermediğini kastetmişim.”

Amber öfkesi için özür diler gibi gülümseyerek bakışlarını hemen diğer adama çevirdi. Adam onu hâlâ, içini ısıtan heyecan verici bir bakışla izliyordu. Adamlar atlarını yola doğru çevirirken, Amber’ı süzen genç

adam başını sallayıp gülümsedi. Almsbury şapkasını kaldırıp Amber'a teşekkür etti ve hepsi birlikte hana doğru yola koyuldular. Kızlar bir süre daha onların uzaklaşmasını, hana varınca atlarından inmelerini ve hancının genç oğullarının misafirlerin atlarını almalarını izlediler.

Adamlar gözden kaybolunca Lisbeth birden köpürüp Amber'ı azarladı. Dişi bir keçininki gibi tiz bir sesle, "Sürtük, yaptı yine yapacağını!" diye söylendi.

Amber neredeyse kızın dengesini bozacak şekilde onu itip "Sen kendi işine bak pis dedikoducu!" diye karşılık verdi.

Bir an öfke dolu bakışlarla birbirlerini süzdükten sonra Lisbeth, arkasını dönüp kızların koyunları topladıkları ve akşam yemeği için heyecanla koşuşturup birbirleriyle yarıştıkları çayıra yürümeye başladı. Güneş batmış, ufkun üstündeki parlak, kırmızı gökyüzünü keskin bir maviye dönüştürmüştü. Orada burada yıldızlar seçiliyordu, hava alacakaranlığın büyüüne gömülmüştü.

Kalbi hâlâ deli gibi çarpan Amber, sepetini bıraktığı çimlere döndü. İki genç çiftçi gitmişti. Genç kız sepetini alıp hana doğru yola koyuldu.

Hayatında hiç onun gibi birini görmemişti. Üzerindeki kıyafetler, ses tonu, gözlerindeki ifade bir an için Amber'ı başka bir dünyaya götürmüştü. Ve genç kız bunu tekrar görmek istiyordu. Sadece bir anlığına. Hayatındaki diğer her şey -Marygreen'deki yaşamı, Matt Amca'nın çiftliği, tanıdığı bütün genç adamlar- artık ona dayanılmaz derecede sıkıcı, hatta çok basit görünüyordu.

Köyün ayakkabı tamircisinin söylediklerine göre soylu adamlardı ama Amber onların Marygreen'de ne aradıklarını anlayamıyordu. Çünkü son yıllarda bütün süvariler bulabildikleri kuytu yerlere, ya da Kral'ın şu an sürgünde yaşayan oğlu II. Charles'ın izinde başka ülkelere gitmişlerdi.

İç Savaş'ta Majesteleri'nin tarafında savaşan ayakkabı tamircisi, Amber'a, gördüğü ve duyduğu birçok hikâye anlatmıştı. I. Charles'ı Oxford'da gördüğünü, ona dokunacak kadar yakın olduğunu, neşeli ve güzel kraliyet kadınlarını, cesur erkekleri anlatmıştı. Çok canlı, renkli ve macera dolu bir yaşamdı onlarınki. Ama bütün bunlar Amber daha

çocukken, kendi sarayının bahçesinde Majesteleri'nin boynunun vurulduğu sabah yok olduğundan, Amber bunların hiçbirini görememişti. Siyah saçlı yabancı, bu havayı yaşatmıştı Amber'a. Ama sadece o, çünkü Amber diğer adamlara bakmamıştı bile. Ve yabancının gözlerinde gördüğü çok başka, çok yoğun ve kişisel bir şeydi. Amber kendini ilk defa tam ve gerçekten yaşıyor hissetmişti.

Hana gelince ön kapıdan girmede ve küçük bir çocuğun merdivenlerde oturup uzun kulaklı köpeğiyle oynadığı arka kapıya yürüdü. Geçerken de çocuğun başını okşadı. Mutfakta çılgın bir telaş içinde olan Bayan Poterell heyecanla bir oraya, bir buraya koşuşturuyordu. Kızlardan biri, ekmek tahtasının üzerinde duran büyük bir parça çiğ etin içine ekmek kırıntıları, soğan ve yeşillik dolduruyor, küçük bir kız mutfağın en köşesindeki kuyudan su çekiyordu. Ocağın üstündeki kafesinde olan ve etin her yerinin kızarması için tekerleği döndürüp eti çevirmekle görevli mutfak köpeği, bir oğlan, daha hızlı hareket etmesi için arka ayaklarına kızgın bir kor değdirince acı acı haykırdı.

Amber, önlüğünde yumurtalarla odanın bir ucundan diğer ucuna koşuşturan Bayan Poterell'in dikkatini çekmeyi başardı. "Sarah teyze size bu zencefilli çöreği gönderdi Bayan Poterell!" Aslında bu doğru değildi, çünkü Sarah çöreği demircinin karısına göndermişti ama Amber bunun daha çok işe yarayacağını düşündü.

"Ah, sağ ol canım! Hiç bu kadar iki ayağım bir pabuca girmemişti. Evimde bir seferde altı soylu adam misafir ediyorum! Aman Tanrım, ne yapacağım!" Ama konuşurken bile yumurtaları büyük bir kâseye kırıma-ya başlamıştı.

O sırada Meg, alt kattaki kilere açılan kapak şeklindeki kapıdan kollarında tozlu, yeşil şişelerle görününce Amber ona doğru atıldı.

"Dur Meg, sana yardım edeyim."

Amber şişelerden beşini alıp kapıyı diziyle ittirerek diğer odaya geçti. İçeri girerken gözlerini yere eğmiş ve şişelere konsantre olmuştu. Pelerinlerini çıkaran ama şapkaları hâlâ başlarında olan adamlar odada dolaşıyordu. Amber içeri girince Almsbury onu fark etti ve gülümseyerek yaklaştı.

“Dur canım. Sana yardım edeyim. Demek burada da o eski oyunu oynuyorlar?”

“Hangi eski oyunu lordum?”

Almsbury şişelerden üçünü aldı Amber da diğer iki şişeyi masaya koydu ve başını kaldırarak genç adama gülümsedi. Ama gözleri hemen pencerenin yanında duran ve yanında iki kişiyle bir masanın üzerinde zar atan adama kaydı. Sırtı yarı dönüktü ve etrafına bakmıyordu, ama adamlardan biri şanslı bir zar atıp parmağını şaklatınca ona doğru bir bozuk para attı. Amber onu hemen fark etmesini -hatta arıyor olmasını- umduğu için şaşırdı ve hayal kırıklığına uğradı, sonra da hemen Almsbury’ye döndü.

“Dünyadaki en eski oyunlardan biridir,” diyordu Almsbury. “Müşterileri büyüleyip son kuruşlarına kadar harcamaları için güzel bir garson çalıştırmak, canım. Bir sürü çiftçinin oğlunu mahvettiğine eminim.” Adam Amber’a sırtıttı ve şişelerden birini alarak mantarını çıkardı-gı gibi dudaklarına götürdü. Amber diğer adamın bakıp onu görmesini dileyerek Almsbury’ye işveli ve davetkâr bir gülüş attı.

“Ama ben burada garson değilim bayım. Bayan Poterell’e bir çörek getirdim ve Meg’in şişeleri taşımasına yardım ettim sadece.”

Almsbury birkaç yudum alıp şişeyi yarıya indirmişti bile. “Hadi ya!” dedi duydukları hoşuna gitmişçesine. “Kimsin o zaman? Adın ne?”

“Amber St. Clare, efendim.”

“Amber! Bir çiftçinin karısı böyle bir isim bulmuş olamaz.”

Amber güldü, bakışları hızla odanın diğer ucuna kaydı ama adam hâlâ zar oyununa dalmıştı. “Matt amcam da öyle diyor. Adım Mary, Anne ya da Elizabeth olmalıymış.”

Almsbury birkaç büyük yudum daha aldıktan sonra ağzını elinin tersiyle sildi. “Amcanın da hiç hayal gücü yokmuş.” Sonra, Amber gözünü yine masaya dikince Almsbury başını geriye atıp güldü. “İstedğin bu mu? Gel o zaman...” Ve Amber’ın bileğini tutarak onu odanın öbür ucuna götürdü.

“Carlton,” dedi grubun yanına geldiklerinde, “burada seninle birlikte olmak isteyen biri var.”

Carlton döndü ve Almsbury'ye, aralarındaki bir şakayı ima eden bir bakış fırlattıktan sonra Amber'a gülümsedi. Amber kocaman, parıldayan gözleriyle ona bakıyordu, Almsbury'nin söylediklerini duymamıştı bile.

Amber'ın boyu bir altmıştan fazla değildi. Orta boylu bir erkeğin bile kendini iri hissetmesine yetecek bir boydu bu ama üstüne üstlük Carlton ondan en az otuz santimetre daha uzundu. Amber, Almsbury'nin onları tanıştıtırırken söylediklerinin bir kısmını duya-bildi sadece. "Pislik herif göz koyduğum her kızı çalsa da, Bruce'a, yani Lord Carlton'a saygım sonsuzdur." Amber dizlerini kırarak onu selamlayabildi, Carlton da karşısında sanki bir prenses varmışçasına kibarlıkla şapkasını çıkararak onun önünde eğildi. "Hepimiz Kral'la birlikte geldik," dedi.

"Kral'la mı? Kral döndü mü?"

"Dönüyor. Çok yakında," dedi Carlton.

Bu şaşırtıcı haberi duyan Amber, gergin mahcubiyetini unuttu. Goodgroomelar bir zamanlar parlamentoyu anlayışla destekledilerse de, sonradan ülkenin büyük bir çoğunluğu gibi monarşiyi ve eski yaşam tarzını özlemeye başlamışlardı. Kral öldürüldüğünden beri, halkı ona yaşarken duymadığı kadar büyük bir sevgi duymaya başlamıştı ve bu sevgi onun varisine de miras kalmıştı.

"Vay canına!" diyerek nefes nefese kaldı Amber. Böyle dikkatini dağıtın bir ortamda bir anda algılayamayacağı kadar önemli bir haberi bu.

Lord Carlton, Meg'in masaya bıraktığı şişelerden birini aldı, şişenin ağzındaki tozları avcuyla sildikten sonra mantarı çıkardı ve içmeye başladı. Amber onu süzmeye devam ediyordu. İradesi saygı ve hayranlık içinde yok olup gitmişti sanki.

"Londra'ya gidiyoruz," dedi Carlton. "Ama atlarımızdan birinin nallanması lazım. Bu han nasıl bir yer? Geceyi geçirmemiz için uygun mu? Sahipleri bizi soymaz değil mi? Bit, böcek falan var mıdır?" Adam konuşurken Amber'ı süzüyordu ama genç kız nedense onun gözlerindeki keyifli ifadeyi anlayamadı.

“Soymak mı?” diye haykırdı öfkeyle. “Bay Poterell hayatta kimseyi soymaz! Burası çok iyi bir handır,” diye devam etti bağlılıkla. “Heathstone’daki yer kötüdür esas!”

Artık iki adam da sırtıyordu. “Boş ver,” dedi Almsbury. “Adamlar ayakbıkarımızı çalarsa çalsın, bitler de isterse martta boş tarlalardaki karga sürüsü kadar çok olsun. Sonuçta burası iyi bir İngiliz hanı!” Bunu söyledikten sonra Amber’ın önünde eğildi ve “Hizmetinizdeyim hanımefendi,” dedikten sonra onları baş başa bırakıp bir şişe içki daha almaya gitti.

Amber kemiklerinin ve kaslarının kaskatı kesildiğini hissediyordu. Dikilip Carlton’a bakarken sersem gibi dili bağlandığı için kendine kızdı. Yaşı ve konumu ne olursa olsun her türlü adama edecek cilveli bir laf bulan bu kız, nasıl oldu da konuşacak hiçbir şey bulamıyordu? Üstelik onu etkilemek ve hissettiği şiddetli heyecanı ve hayranlığı onun da hissetmesi için delicesine bir arzu duyarken. Sonunda aklına gelen tek şeyi söyledi.

“Yarın Heathstone’da panayır var.”

“Öyle mi?”

Carlton’ın gözleri genç kızın dolgun, dik göğüslerine indi. Amber erken yaşta fiziksel olgunluğa erişen ve ergenlik çağını uzun zaman önce geride bırakan kadınlardandı.

Genç kız, kanın boynuna ve yüzüne yükseldiğinin hissetti. “Essex’teki en iyi panayırdır,” diye güvence verdi hemen. “Çiftçiler bu panayır için yirmi, otuz kilometre uzaklardan geliyor.”

Carlton’ın gözleri yeniden Amber’ın kollarıyla buluştu. Genç adam bu devasa yerel panayıra duyduğu ilgiyle tek kaşını kaldırarak genç kıza gülümsedikten sonra, şarabın geri kalanını içti. O nefes aldıkça Amber şarabın keskin kokusunu hissedebiliyor, giysilerindeki ağır erkeksi terin ve deri çizmelerinin kokusunu duyabiliyordu. Bunların hepsi Amber’ı neredeyse sarhoş etmiş, genç kızın içinin büyük bir özlemle dolmasına neden olmuştu. Almsbury’nin terbiyesiz iması çok da abartı sayılmazdı aslında.

Carlton pencereden dışarı baktı. “Karanlık oluyor, eve gitsen iyi olur.” Sonra da gidip Amber için kapıyı açtı.

Akşam karanlığı çabucak çökmüş, gökyüzünü sürüyle yıldız donatmıştı. Sivri ağ ince ve şeffaftı. Serin, hafiften bir rüzgâr esiyordu. İçeriden gelen konuşmalar, kahkahalar, köyün cırcır böcekleri, uzaktaki bir kurbağanın sesi ve sivrisinek vızıltıları içinde baş başa kaldılar. Amber başını kaldırıp ona baktı, beyaz yüzü sarı bir papatya gibi parılıyordu.

“Panayıra gelmez misiniz lordum?” Onu bir daha görememekten korkuyordu, bu düşünce dayanılmazdı.

“Belki de,” dedi Carlton. “Vakit olursa...”

“Ah, ne olursunuz gelin! Ana yolda zaten, şuradan gideceksiniz! Uğrayacaksınız, değil mi?” Amber’ın sesi ve gözleri özlemle yalvarıyordu.

“Ne kadar güzelsin,” dedi adam, yumuşak bir sesle. Yüzü ilk defa tamamen ciddiye.

Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Amber elinde olmadan gözlerini kapatarak kendini onun kollarına bıraktı. Carlton’ın elleri sıkıca genç kızın belini kavrayarak onu kendine doğru çekti, Amber onun bacaklarındaki güçlü kasları hissedebiliyordu. Başı geriye düştü. Öpücüğe hazırlanan dudakları aralandı. Genç adamın dudakları onu birkaç dakika boyunca bırakmadı. Ama bu süre Amber’a öyle kısa geldi ki, kendini kandırılmış hissetti. Gözlerini açınca Carlton’ın ona hafif bir şaşkınlıkla baktığını gördü. Adamın ona mı, yoksa kendisine mi şaşırdığını bilmiyordu. Dünya yerle bir olmuştu sanki. Amber büyük bir darbe yemiş gibi şaşkındı ve bütün gücü bedeninden çekilmişti.

“Artık gitmelisin canım,” dedi adam sonunda. “Çok geç kalırsan ailen laf eder.”

Amber’ın dudaklarına bir anlık dürtüyle bir sürü söz geldi. *Ne derlerse desinler! Bir daha eve gitmesem de umurumda olmaz! Senden başka hiçbir şey istemiyorum! Ah, izin ver burada kalayım, yarın beni de götür...*

Ama bir şey bunları söylemesini engelledi. Belki de aklının çok gerisinde olmayan, Sarah teyzenin sıkıntılı ve uyaran kaş çatışı, Matt amcanın katı, azarlayan yüzüydü onu durduran. Carlton o zaman Amber’dan nefret edeceği için bu kadar cesur davranmanın gereği yoktu. Sarah teyze sık sık erkeklerin arsız kadınlardan hoşlanmadığını söylerdi.

“Evim uzakta değil,” dedi. “Bu yolun aşağısındaki tarlaları geçince üç dört yüz metre ileride.” Amber onun, yolu birlikte yürümeyi teklif etmesini bekliyordu ama birkaç saniye geçip Carlton bir şey söylemeyince, genç kız eğilerek onu selamladı. “Gözlerim yarın sizi arayacak lordum.”

“Gelmeye çalışacağım. İyi geceler.”

Genç adam şapkasını çıkararak başıyla onu selamladı ve gülümseyip Amber’ı tepeden tırnağa süzdükten sonra içeri girdi. Amber bir süre şaşkın bir çocuk gibi kalakaldıktan sonra toparlandı ve koşa koşa yola koyuldu. Bir kez durup arkasına baktığında, onu büyüleyen genç adam yoktu.

Dar yoldan koşup kiliseyi geçti, annesinin yattığı mezarlıktan geçerken hızını daha da arttırdı. Sonra da sağa dönüp Goodegroome Çiftliği’ne giden tarlalar boyunca uzanan üç şeritli yola saptı. Başka zaman olsa bu kadar karanlıkta dışarıda olduğu için biraz korkardı ama hayaletler, cadılar, cinler onu şimdi korkutmuyordu. Aklı başka şeylerle doluydu.

Amber daha önce onun gibi birini hiç görmemiş, böyle birinin var olabileceğini bile düşünmemişti. Ayakkabı tamircisinin anlattığı ve Amber’ın hayallerini süsleyen en yakışıklı, en yiğit adamdı karşısındaki. Bob Starling ve Jack Clarke’mış! Onun yanında iki budala gibi görünüyorlardı.

Amber, *şu anda o da beni düşünüyor mudur acaba*, diye geçirdi aklından. *Düşünüyordur elbette!* Hiçbir erkek, bir kızı öyle öptükten sonra unutamazdı! *Başka bir şey olmasa da, o öpücük onu yarın panayıra getirecektir, istemese de kalbi onu oraya çekecektir*, diye düşündü genç kız. Erkekleri ve tabiatlarını anlayabildiği için kendisiyle gurur duydu.

Rüzgâr buzun üzerinde esiyormuşçasına serindi hava. Çimlerin üzerini mor yoncalar ve beyaz karanfiller doldurmuştu. Amber, çiftlik evine arkadan yaklaştı. Birkaç tahtayla korkuluktan ibaret olan köprünün üzerinden çayı geçti, lahanalarla diğer sebzelerin yetiştiği arsadan yürüyüp hepsi beyaz badanalı, çatıları yosun ve sarı damkoruğu ile örtülü bir sürü ambar, ağıl ve inek ahırının arasından yoluna devam etti. Sonra da ördek göletinin etrafından dolanarak avluya girdi.

Meşe iskeletinde süslü oymalar bulunan, yumuşak, kızıl tuğlaları asmalarla sarılı ev, iki katlıydı. Bacalardan her birine sarmaşıklar dolanmıştı, cadılara karşı üzerine at nalı çakılan mutfak kapısının üzerinde ise hanımelerine karışmış kemerli bir parmaklık vardı. Tuğla yolda, duvarın karşısında, beyazlı, morlu menekşeler, saçağa kadar uzanan gül-hatmiller, çarşafın arasına konulacak kokulu lavanta öbekleri yetişiyordu. Bazı meyve ağaçları çiçek açmış, havaya tatlı kokularını salmıştı. Alçak, tahta kulübenin üstünde, damı sazdan, iki arı kovanı konmuştu. Kapının dibindeki duvarda, pembe güllerin arasında kaybolmuş küçük bir kuş yuvası seçilebilirdi. Sırnaşık, yeşil gözlü bir yavru kedi kapının eşiğine oturmuş patilerini yalıyordu.

Huzurlu ve güzel evde, hareketli bir hayatın her türlü kanıtı vardı. Yüz yıldır içinde yaşayan beş nesil, geride çok varlık olmasa da, güzel yiyeceklerin, sıcaklığın ve huzurun rahatça karşılanacağı bir bolluk bırakmışlardı. Sevgi dolu bir yerdi burası.

Amber içeri girerken bir an duraksadı ve kediyi kucağına alıp parmaklarıyla onun ipek gibi yumuşak tüylerini okşadı ve keyiften çıkardığı hırıltıları dinledi. Akşam yemeği yenmişti. Mutfakta sadece Sarah'yla on beş yaşındaki Agnes vardı. Sarah sıcak ekmek somunlarını şöminenin yanındaki duvara gömülü fırına yerleştiriyor, Agnes ise hasır fitilli bir mumu tamir ediyordu.

Agnes sinirli ve huysuz bir sesle konuşuyordu. "... Onun hakkında konuşmalarına hiç şaşırmıyorum! Yemin ederim kuzenim olduğu için utanıyorum anne..."

Amber onun söylediklerini duydu ama o an için önemsemedi. Aynı şeyleri daha önce de duymuştu. Keyifli bir haykırıyla odaya girdi ve koşup teyzesinin koluna sarıldı. "Sarah teyze!" Sarah başını çevirip gülümsedi ama gözlerinde meraklı bir endişe de vardı. "Handa bir sürü soylu adam var! Majesteleri eve dönüyormuş!"

Sarah'nın endişeli bakışı kaybolmuştu. "Emin misin yavrum?"

"Hı hı," dedi Amber gururla. "Bana öyle dediler!" Verdiği haberler ve başına gelenler kendisini çok önemli hissettiriyordu. Ona bakan herkesin, iki saat önce evden ayrılışından beri ne kadar değiştiğini görebileceğini sanıyordu.

Agnes'in bakışları şüphe ve küçümseme doluydu ama Sarah arkasını dönüp çoğu erkeğin akşamki işlerini tamamlamak için gittikleri ambarlara koştu. Amber da onun arkasından gitti. Haberler iki kadın tarafından bir ağızdan söylendiğinde ortalık sevinç haykırılarıyla inledi. Erkekler ambarlardan ve inek ahırlarından, kadınlar küçük kulübelerinden (çiftlikte birkaç kulübe vardı) koşup çıktılar, köpekler bile bu neşeye katılıyormuşçasına havlamaya başladı.

Çok yaşa Majesteleri II. Charles!

Matthew geçen hafta pazarda, Kral'ın yeniden tahta çıkacağına dair söylentiler duymuştu. Martin başından beri, güneyle ticaret yapan herkesten, yolculardan, işportacıardan böyle haberler yayılmıştı. Kral'ın Vekili'nin oğlu Tumbledown Dick görevinden alınmıştı. General Monk İskoçya'dan yola çıkmış, Londra'da kalmış ve serbest bir parlamento toplamıştı. Sivillerle silah altındaki birlikler arasında yeniden iç savaş patlak vermek üzereydi. Bu olaylar akıllarında bezginlik ve umut bırakmıştı. Geçmiş yirmi yılın bitmek bilmeyen dertlerinin yarattığı yorgunlukla, monarşinin tekrar hayata geçirilmesiyle huzurun ve güvenliğin geri geleceğine dair bir umut. Herkes eski, bildik yaşam tarzını özlüyordu. Artık şövalyeler dönüyorsa, Kral da dönüyor demektir. Yani refah, mutluluk, huzur dolu altın bir çağ başlamak üzereydi.

Sonunda heyecan azalmaya başlayıp herkes işine dönünce, Amber da eve yöneldi. Sabah erken kalkılıp panayır için yola çıkılacaktı, Amber da çok güzel görünüp kendini çok güzel hissetmek için yeterince uyumak istiyordu. Ama mutfığa gitmek üzere mandıranın yanından geçerken usulca ve ısrarla birinin ona seslendiğini duydu. Gölgelemin içinde saklanan Tom Andrews, Amber geçerken onu bileğinden yakalamak üzere elini uzatmıştı.

Tom, Amber'ın amcasının yanında çalışan, yirmi iki yaşında, Amber'a çok âşık bir gençti. Amber, onun iyi bir kısmet olmadığını bilse de gördüğü ilgiden hoşlanıyordu. Zaten annesi ona bölgenin en zengin çiftçisiyle evlenmesine yetecek kadar çeyiz parası bırakmıştı. Amber da Tom'un ona duyduğu hayranlıktan hoşlanıyor ve onu cesaretlendiriyordu.

Amber etrafına bakınıp Sarah teyzesinin de, Matt amcasının da onu göremeyeceğinden emin olduktan sonra içeri girdi. Bu küçük oda serin, tatlı, havadar ve tamamen karanlıktı. Tom onu tek koluyla belinden sertçe yakaladı ve dudaklarını ararken eli hemen Amber'ın bluzunun içine kaydı. Bunun ikisi için de yeni bir şey olmadığı ortadaydı. Bir an için Amber onun öpücüklerine ve okşamarına boyun eğdi, sonra da onu sertçe itip elinden kurtuldu.

"Yüce Tanrım! Tom Andrews! Bana karşı böyle cüretkar olmana kim izin verdi!"

Amber sıradan bir adamla bir lordun öpücüklerinin bu kadar farklı olmasına inanamamıştı, ama kırılmış ve şaşkın olan Tom'un elleri yine bluzunu yokladı.

"Ne oldu Amber? Ne yaptım? Neyin var böyle?"

Amber sinirle ondan kurtulup kaçtı. Artık kendini Tom Andrews gibi önemsiz adamlardan çok üstün hissediyordu ve tek yapmak istediği yukarı çıkıp yatağına girerek Lord Carlton ve ertesi gün hakkında hayaller kurmaktı.

Mutfakta sadece yatmadan önce son kez taşları süpüren Sarah vardı. Dört mumdan üçü yanıyor, alevlerin etrafındaki zayıf ışıktaki da küçük kelebekler uçuşuyordu. Akşamın sessizliğini sadece cırcır böceklerinin çana benzer tiz sesleri dolduruyordu. Matt homurdanarak içeri girdi ve mutfağın daha serin olan ucunda duran bira fiçisinden kalaylı bir kupa-ya bira doldurup kafasına dikti. Çok çalışan, ailesine iyi bir hayat sağlayan ve onları seven orta boylu bir adamdı Matt. Vicdanlı ve Tanrı'dan korkan biri olarak doğru ve yanlış, iyi ve kötü kavramları konusunda kesin inançları vardı.

Sarah ona bir bakış attı. "Ne oldu Matt? Tay kötüleşti mi?"

"Hayır, yaşayacak herhâlde. Şu kız canımı sıkıyor."

Yüzü buruşmuştu. Her tarafı kararmış tencereler, tavalar, gümüş gibi parıldayan bakırlar, kalaylı kaplarla kaplı olan büyük şöminenin önüne gidip dikildi. Büyük ağların içindeki domuz pastırmaları ve jambonlarla, kalın demetler hâlindeki otlar, yukarıdaki kirişlerden sarkıyordu.

"Kim?" dedi Sarah. "Amber mı?"

“Başka kim olacak? Bir saat oldu, olmadı. Bizimki mandıradan çıktı. Bir dakika sonra da perişan hâlde görünen Tom Andrews onu izledi. Oğlanın yarım aklı vardı, onu da bu almış. Hem handa bir sürü adamla ne işi vardı Tanrı aşkına?” Sesi öfkeyle yükseldi.

Sarah süpürgeyi kapının dışına koyduktan sonra kapıyı kapayıp sürgüsünü çekti. “Sus Matt! Erkeklerin bazıları hâlâ salonda. Yapmaması gereken bir şey yaptığını sanmıyorum. Sadece geçiyormuş, onları görmüş. Uğraması normal değil mi?”

“Ya karanlıkta yalnız başına dönmesi? Kralın döneceğini öğrenmesi bir saat mi sürmüştü? Bak Sarah, bu kızın evlenmesi lazım! Ailemin adına leke sürmesine izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?”

“Evet Matt, duyuyorum.” Sarah şöminenin yanındaki beşiğe gitti. Kıpırdanıp mızıldanmaya başlayan bebeği aldı ve göğsüne bastırdı. Koltuğuna oturup bitkin bir hâlde iç çekti. “Ama o evlenmek istemiyor.”

“Ya!” dedi Matt alaycı bir şekilde. “Demek evlenmek istemiyor. Herhâlde Essex’teki en iyi genç delikanlılar olan Jack Clarke ya da Bob Starling’i bile kendine layık bulmuyor.”

Sarah hafifçe gülümsedi, sesi yumuşak ve yorgundu. “Sonuçta o bir leydi, Matt.”

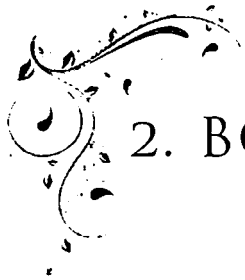
“Leydiymiş! Sürtüğün teki o! Dört yıldır başıma dert açmaktan başka bir şey yapmadı, Tanrı şahit artık burama kadar geldi. Annesi bir leydi olabilir ama o...”

“Matt! Judith’in kızıyla ilgili böyle konuşma. Biliyorum, canın çok sıkılıyor. Onu uyarmaya çalışırım... Ama beni ne kadar dinler bilmiyorum. Bu akşam Agnes anlattı... Neyse, bence önemli bir şey değil. Amber güzel bir kız, diğer kızlar da onu kıskanıp hikâyeler uyduruyor işte.”

“Uydurduklarına o kadar emin değilim Sarah! Hep insanların çok iyi olduğunu düşünürsün ama her zaman bunu hak etmezler. Bob Starling bugün yine onu benden istedi. Bak sana söylüyorum, yakında Tom Andrews bile olsa biriyle evlenmezse ben onu evlendireceğim. Çeyizli ya da çeyizsiz!”

“Ya babası gelip onun bir çiftçiyle evlendiğini görürse. Ah, Matt, bazen yanlış yapıyormuşuz gibi geliyor. Ona kim olduğunu söylemeyerek sanki...”

“Başka ne yapabiliriz Sarah? Annesi öldü. Babası da öldü herhâlde, yoksa bir haber gelirdi... Başka St. Clareler’in izini de bulamadık. Bak Sarah, bir çiftçiyle evlenmekten başka şans yok, soyluluğunu öğrenmesine gelince de...” Matt elini salladı. “Tanrı korusun! Onu alacak adama acıyorum zaten. Neden işini daha da zorlaştıralım ki? Bana başka baha ne sunma Sarah. Jack Clarke ya da Bob Starling, hangisi olursa olsun, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi...”

2. BÖLÜM

OTUZ KİLOMETRE İÇİNDE YAŞAYAN HER ÇİFTÇİ VEYA RENÇPER MAVİ VE kırmızı boyalı arabalarında, yürüyerek veya at üstüne Heathstone'a geliyordu. Yanlarında eşlerini, çocuklarını, satacakları mısır, buğday ve erzakları, uzun kış gecelerinde kadınların dokuduğu kumaşları ve ördükleri örgüleri de getiriyorlardı. Ama sadece satmaya değil, bir şeyler satın almaya da geliyordu çiftçiler. Ayakkabılar, kalaylı kapacak, çiftlik için gerekli aletler, ihtiyaçları olmadığı hâlde onları mutlu edecek şeyler, çocuklar için oyuncaklar, kızlarının saçlarına kurdeleler, evleri için tablolar, kendileri için yünlü şapkalar...

Panayır için eski Sakson haçının etrafındaki yeşilliklere kurulan tezgâhların arasında dar sokaklar oluşmuştu. Modası çoktan geçmiş, ama önemli günlerde giymek üzere gardıroplarda titizlikle saklanan uzun pantolonlarını, uzun kollu gömleklerini giyip kırmalı yakalarını takan insanlar tezgâhlara üşüşmüşlerdi.

Davullar ve kemanlar çalıyor, satıcılar çoktan kısılmış sesleriyle bağırarak mallarını satmaya çalışıyordu. Meraklı kalabalık dikilmiş, yüzlerini anlayışlı bir ifadeyle buruşturarak, ter içindeki bir adamın çürük dişini çektiirmesini izliyor, dişçi, işlemin hiç acı vermeden gerçekleştiğini anlatıyordu. Ateş yiyenler ve cambazlar hünerlerini sergiliyor, eğitilmiş sirk pireleri, bir akrobat, hokkabazlar, gösteri yapan bir maymun, kukla gösterisi izleyenleri büyülüyordu. Büyük bir çadırın üstünde bir oyunun sahnelendiğini duyuran bir bayrak salınıyordu.

Ama etkisini hâlâ hissettiren tutuculuk, içerideki kalabalığın az olduğunu hissettiriyordu.

Bob Starling'le Jack Clarke'ın arasında duran Amber kaşlarını çatmış, ayağını sabırsızca yere vurarak hızlıca kalabalığı süzüyordu.

Nerede bu adam!

Amber sabahın yedisinden beri oradaydı, saat dokuzu geçmesine rağmen Lord Carlton veya arkadaşlarından eser yoktu. Karnı sinirden altüst olan Amber'ın elleri terliyor, boğazı kuruyordu. Of, gelecek olsa o zamana kadar çoktan gelirdi. Gitmişti kesin. Amber'ı unutup gitmişti...

Uzun boylu, sivri suratlı Jack Clarke, Amber'ı dirseğiyle dürttü. "Bak Amber. Hoşuna gitti mi?"

"Ne? Hı. Evet, evet, çok güzel."

Amber başını çevirdi ve bir standın üzerinde dikilen, çeyrek peni karşılığında üzerine atılan muhallebiye bulanmış palyaçonun etrafında neşeye bağrıışan kalabalığa baktı.

Of, neden gelmedi ki?

"Amber, bu kurdeleyi beğendin mi?"

Amber onu düşünmemeye çalışarak yanındaki oğlanlara öylesine gü-lümsedi. Ama Lord aklından çıkmıyordu bir türlü. Her saniye aklında ve kalbindeydi, Amber onu bir kez daha göremezse bu hayal kırıklığını asla atlatamayacağını düşünüyordu. Bir sürü sorunla karşılaşmış olsa da böylesini hiç yaşamamıştı.

Bu panayır için olağanüstü bir titizlikle hazırlanmıştı ve hayatında hiç bu kadar güzel görünmediğine emindi.

Bileklerine kadar uzanmayan, parlak yeşil yün eteği arkadan toplanarak kırmızı, beyaz çizgili iç eteğini gözler önüne seriyordu. Amber incecik belini ortaya çıkarmak için siyah kuşağını iyice sıkmış, Sarah'nın yanından ayrıldıktan sonra da beyaz bluzunu, göğüslerini iyice gösterecek şekilde indirmişti. Başında beyaz papatyalardan örülmüş bir tac vardı ve bir elinde geniş siperli, hasır şapkasını tutuyordu.

Şimdi bu kadar özen, etrafında dolaşıp duran, ceplerindeki paraları şingırdatıp birbirine bakan bir sürü budalaya mı yarayacaktı yani?

“Galiba bunu beğendim...” Tezgâhta duran destenin arasındaki kırmızı, saten bir kurdeleye işaret ederek dalgın dalgın konuştuktan sonra kaşlarını çatarak başını çevirdi ve onu gördü.

“Ah!”

Bir an kıpırdamadan durduktan sonra, eteklerini topladı ve yanlarındaki oğlanları şaşkınlık içinde bırakarak hemen oradan ayrıldı. Lord Carlton, yanında Almsbury ve başka bir genç adamla panayır alanına yeni girmiş, eski geleneklere göre diz çökerek çizmelerini parlatan yaşlı bir köylü kadının yanında dikiliyordu. Amber nefes nefese ama gülümseyerek onların yanına gitti. Dizlerini kırıp selam verince hepsi şapkalarını çıkararak nazikçe onun önünde eğildiler.

“Vay canına güzelim,” dedi Almsbury neşeyle. “Bu kadar güzel olmana kimse bir şey demiyor mu?”

“Sağ olun lordum,” dedi Amber ona teşekkür ederek. Gözlerini hemen Lord Carlton’a çevirdi, genç adam tüm bedenini titreten bir bakışla onu süzüyordu. “Gelmeyeceksiniz diye... Gittiniz diye çok korkmuştum.”

Carlton gülümsedi. “Demirci panayıra gelmiş, atın nalını kendimiz çakmak zorunda kaldık.”

Etrafına bakındı. “Eee... Önce nereyi gezmeliyiz sence?”

Gözlerinde ve dudaklarındaki tembel, keyifli ifade Amber’ı utandırdı, dilini bağladı, ne yapacağını şaşırttı, biraz da kızdırdı. Onun karşısında ne diyeceğini bilemeden kızarıp bozarak, aptal bir kız gibi diki-lerek onu nasıl etkileyecekti?

Yaşlı kadın işini bitirince adamlardan her biri ona bozuk bir para verdi ve köylü kadın yanlarından ayrıldı. Kadın giderken arkasına dönüp Amber’a baktı. Amber iyice gergindi, herkesin süvarilere baktığını ve bir köylü kızının bu soylu adamlarla ne işinin olduğunu merak ettiğini biliyordu. İnsanların dikkatini çekmek hoşuna giderdi gitmesine, ama akrabalarından birinin onu görmesinden korkuyordu ve bunun ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu. Bir şekilde daha güvenli bir yere gitmeliydiler.

“İlk önce ne görmek istediğimi biliyorum,” dedi Almsbury. “Giysi satan şu tezgâha gideceğim. Güneş şuraya varınca şehrin aşağısındaki

kavşakta buluşuruz Bruce,” diyerek başının üstünde bir yeri işaret etti. Bir daha eğilip Amber’ı selamladıktan sonra yanındaki adamla birlikte onların yanından ayrıldılar.

Amber bir an tereddüt etti ve Carlton’ın ne yapmak istediğini sormasını bekledi. Ama ondan ses çıkmayınca kafasını çevirdi ve oyunun sahnelendiği tahtaların ve çadırın oraya doğru baktı. Etraf hâlâ çok kalabalıktı ama en azından orası panayır yerinden biraz uzaktı. Carlton onun yanından yürüdü ve bir süre hiç konuşmadılar. Amber etrafın bağırmandan konuşamayacak kadar gürültülü olmasına şükrediyor ve bu yüzden konuşmadığını düşünmesini istiyordu.

Kendini çok zavallı hissediyordu ve sanki ne söylerse söylesin onun karşısında küçük düşecekti. Oysa dün gece yatağında yatarken nasıl neşeli ve rahattı. Tom Andrews’u, Jack Clarke’ı ve daha birçoklarını nasıl büyülediye Carlton’ı da öyle büyüleyeceğine emindi. Ama şimdi aralarındaki büyük uçurumu bir kez daha fark ediyor ve nasıl yol alacağını bilemiyordu. Bütün duyuları ve duyguları öyle can acıtıcı bir yoğunluğa ulaşmıştı ki baktığı her şeyde yapay bir parlaklık vardı.

Utancını ve şaşkınlığını örtbas etmek için, önünden geçtiği her tezgâha abartılı bir ilgiyle bakıyordu Amber. Sonunda bir sürü göz alıcı takı satan bir kadının tezgâhına geldiklerinde Lord Carlton, Amber’a baktı.

“Hoşuna giden bir şey var mı?”

Amber sevinç dolu bir şaşkınlıkla ona baktı. Tezgâhtaki her şey ona çok güzel görünüyordu ama hepsi çok pahalı olmalıydı. Sarah, evlenirken annesine ait küpeleri takacağını söylediği için kulakları delinmişti gerçi ama Amber hiç böyle takılar takmamıştı. Şimdi eve böyle şeyler takıp giderse Matt amca çok öfkelenir, Sarah teyze de yine evlilik hakkunda konuşmaya başlardı ama Amber mücevherlerin cazibesine ve Lord Carlton’dan bir hediye alma isteğine karşı koyamazdı.

Tereddüt etmeden cevap verdi. “Küpe isterdim lordum.”

Tezgâhın arkasındaki genç kadın onları geçerken görünce yüksek sesle bağırmaya, kolyeleri, tarakları, broşları görmeleri için yukarı kaldırmaya başlamıştı bile. Amber küpe deyince de ucundan renkli, şeffaf cam parçalarının sallandığı bir çift küpeyi kapıp yukarı kaldırdı.

“Şunlara bak canım! Bir kontesin kulaklarına çok yakışır yemin ederim! Uzan canım, kulağına takayım. Biraz daha yaklaş. İşte. Vay canına! Şunların güzelliğine bakın lordum! Bu küpeler onu soylu bir leydiye dönüştürecek iki gözüm önüme aksın! Gel canım, şu aynada kendine bak. Yemin ederim bu mücevherlerin kimseyi bu kadar değiştirdiğini görmedim, madam...”

Bu müthiş değişikliği Amber’ın da görebilmesi için aynayı kapıp ona gösterdi. Amber uzandı ve kulakları tamamen görünsün diye saçlarını geriye atarak keyifle parıldayan gözleriyle kendine baktı. Kendini çok görkemli ve biraz da kötü hissediyordu. Carlton’ın ne düşündüğünü anlamak için ona yan bir gülüş fırlattı. Küpeleri almak istiyordu ama fazla hevesli görünüp de Lord Carlton’ın onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. Lord, Amber’a sırtıttıktan sonra diğer kadına döndü.

“Ne kadar?”

“Yirmi şilin lordum.”

Carlton cebinden birkaç altın para çıkarıp tezgâhın üzerine attı. “Eminim her kuruşuna değer.”

Lord Carlton ve Amber yollarına devam etti. Amber’ın sevinçten içi içine sığmıyordu, küpelerin gerçek altın, elmas ve yakuttan yapıldığına emindi. “Bunları kulağımdan hiç çıkarmayacağım lordum! Yemin ederim başka bir mücevher takmayacağım!”

“Beğendiğine sevindim canım. Şimdi ne yapacağız? Oyunu görmek ister misin?”

Lord, başıyla yaklaştıkları çadırı işaret etti. Kendini bildi bileli yasak olan bu oyunları görmek isteyen Amber çadıra istek dolu bir bakış fırlattı. Kısmen içeride tanıdığı biriyle karşılaşmaktan, ama daha çok Lord’la herkesten uzakta baş başa kalmak istediğinden, tereddüt ediyordu.

“Ah... Şey... Doğruyu söylemek gerekirse, içeride olmam Matt amcamın hoşuna gitmez efendim...”

Amber onun yanında dikilip, Lord’un kendisi adına karar vermesini umut ettiği sırada on metre ötede Agnes, Lisbeth Morton ve Gartrude Shakerly’yi gördü. Üçü de şaşkınlık, öfke, şok ve kıskançlık-

tan ağızları açık kalmış hâlde ona bakıyordu. Amber bir an kuzeniyle göz göze gelince korkudan nefesi kesildi, sonra hemen başını çevirip onları görmemiş gibi davrandı. Parmakları sinirli sinirli şapkasının kenarıyla oynuyordu.

“Eyyvah lordum!” diye mırıldandı heyecanlı bir fısıltıyla. “Kuzenim! Kesin koşup teyzeme söyleyecek! Buradan gidelim...”

Amber hemen kalabalığın arasına dalıp yola koyulduğundan, Lord’un yüzündeki gülümsemeyi görmedi. Carlton da dönüp üç kıza bakmadan Amber’m peşinden gitti. Amber sadece bir kez arkasına dönüp Agnes’in peşinde olmadığına emin olduktan sonra Lord’a elinden geldiğince aydınlık bir gülümseme fırlattı. Aslında korkuyordu. Agnes koşup Sarah’ya ya da Matt’e haber verecek, aileden birileri de onu bulup götürceklerdi. Ama sonradan başına ne gelirse gelsin, bu bir iki saati kimseye kaptırma-ya niyeti olmadığından, hemen göz önünden kaçmalıydılar.

Hemen bir şey uydurdu. “Şurada kilisenin avlusu var. Hadi gidip kuyudan dilek dileyelim.”

Lord bunu duyunca durdu. Amber da durup tedirgin bir karşı koymayla ona baktı. “Canım, bence başını derde sokacaksın,” dedi Carlton. “Belli ki amcan dindar bir adam ve eminim yeğeninin bir süvariyle gezmesine memnun olmayacaktır. Bunları bilmek için çok genç olabilirsin, ama Püritenlerle süvariler birbirlerine pek güvenmezler, özellikle de kadın akrabaları konusunda.”

Sesinde önceki gece Amber’ı etkileyen o tembel ton, yüzünde aynı hafif keyifli ifade vardı. Amber bu ilgisizliğin kısmen huzursuzluğu, biraz da zalimliği gizlediğini biliyordu. Amber kendi gizli isteklerinin farkında olmadan aslında üzerindeki o köylü cilasını kırmak, daha derinlerde, daha güçlü bir şey yaşamak istiyordu.

Kendinden daha emin olmaya başladığı için ona umursamadan cevap verdi. “Amcam umurumda değil... Teyzem bana hep inanır. Bunu bana bırakın lordum. Lütfen. Bir dilek dilemek istiyorum.”

Carlton omuzlarını silkti ve ikisi yolu geçip iki küçük kuyunun, birbirinden birkaç adım uzaklıkta durduğu avlunun kapısından girdiler. Amber kuyuların arasında diz çöktü ve iki elini kuyuların içine daldırıp

soğuk su, bileklerini ıslatana kadar bekledi. Sonra da gözlerini kapatıp sessizce dileğini diledi.

Onun bana âşık olmasını diliyorum!

Bir an kıpırdamadan durup dileğine yoğunlaştıktan sonra, kuyudan çıkardığı suyu içti. Lord Carlton onu bir elinden tutup ayağa kaldırdı.

“Bütün dünya için dilekte bulundun herhâlde,” dedi. “Ne zaman gerçekleşecek?”

“İnanırsam bir yıl içinde, inanmazsam hiç.”

“Elbette ki inanıyorsundur.”

“Diğer dileklerimin hepsi gerçekleşti. Siz de bir şey dilemek istemez misiniz?”

“Bir yıl, çoğu dileğim için yeterince uzun bir süre değil.”

“Yeterince uzun değil mi? Vay be! Bir yılın her şey için uzun olduğunu sanırdım!”

“On yedi yaşındayken öyledir.”

Amber hem onun gri-yeşil gözlerinin sabit bakışlarına dayanamadığı, hem de girebilecekleri bir yer aradığı için etrafına bakındı. Kilisenin avlusu fazla açıklıktı. Başkaları bu yoldan her an geçebilirlerdi ve her adam, kadın ya da çocuk Amber’ın mutluluğuna karşı tehdit oluştuyordu. Amber insanların her an onu çağıracağını, Lord’dan ayıracağını ve amcasıyla teyzesinin kuru, sıkıcı himayesine götüreceklerini hissediyordu.

Kilisenin yanında bir bahçe, onun ötesinde de Heatstone’u Bluebell Ormanı’ndan ayıran bir çimenlik vardı. Tabii ya, orası uygundu işte! Orman güzel ve karanlıktı, üstelik kimsenin onları göremeyeceği bir sürü kuytu yer vardı. Amber üç, dört yıl önceki panayırdan birkaç yer biliyordu. Şimdi o tarafa yönelirken Lord’un bu şansa sahip olan tek kişi olduğunu düşünmesini umuyordu.

Bahçeden geçip çit merdivenlerini çıktıktan sonra çimenliğe doğru yürümeye başladılar.

Çimlerin üstü düğün çiçekleri, tarla papatyaları ve yabani, sarı süsenerle doluydu. Ayaklarının altındaki toprak, nemli ve gevşekti ve ayakları her adımda biraz daha çamura batıyordu. İleride, nehrin yanında

kadife çiçeklerinin büyüdüğü yer turuncuya boyanmıştı ve daha yakına geldikçe sudaki uzun, yeşil sazlar görülebiliyordu. Nehrin kenarlarında keçi söğütleri, ormanın kıyısındaki çayın karşısında da yaprakları güneşte pul gibi parıldayan toz ağaçları vardı.

“İngiltere’nin baharda ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum,” dedi Carlton.

“Ne zamandan beri buraya gelmiyorsunuz?”

“Neredeyse on altı yıl. Babam Marston’da öldürülünce annemle birlikte yurt dışına gittik.”

“On altı yıldır gelmediniz ha!” dedi Amber duyduklarına inanamamış olarak. “Nasıl dayanabildiniz?”

Carlton şefkatli bir gülümsemeyle ona baktı. “Böyle bir şeyi hiçbiri-miz istemezdik. Ama seçmek bizim elimizde değildi. Kendi adıma pek şikâyet edecek değilim.”

“Orada olmaktan hoşlanmadınız herhâlde?” diye sordu Amber şaşkınlıkla. Carlton’ın söylediğini hakaret olarak görüp sinirlenmişti.

Hızla akan nehrin üzerinden, ağaç kütüklerinden yapılmış, sağlam olmayan, dar bir köprü’nün üzerinden geçerken, aşağıda balıklar sıçırıyor, yusufçuklar suyun üzerinden ve küçük, sakın bir havuzda büyüyen zambakların arasından sekiyordu. Amber’la Carlton ormanın içine girip ağaçların, eğreltiotlarının ve yabani sümbüllerin arasındaki dar patikada yürümeye başladı. Çiçek ve çürümüş yaprak kokusunun birbirine karıştığı serin, sakın bir yerdi burası.

“Bir İngiliz’in başka bir ülkeyi sevdiğini itiraf etmesi önemsiz bir ihanet bence. Yine de İtalya’yı, Fransa’yı ve İspanya’yı severim. En çok da Amerika’yı.”

“Amerika mı? Ama orası okyanusun ötesinde!” Amber’ın Amerika hakkında bildiği tek şey buydu zaten.

“Evet, epey uzakta,” dedi Carlton.

“Kral orada mıydı?”

“Hayır. Bir keresinde Majesteleri’nin kuzeni Prens Rupert’la, devletin izniyle korsanlık yapan bir gemiyle dolaştım, bir kere de bir tüccar donanmasına katıldım.”

Amber büyülenmişti. Böyle uzak yerleri görmek, hatta okyanusu aşmak! Bir masal gibi inanılmazdı! Onun evinden en uzaklaştığı yer, yılda iki kez, ilkbahar ve sonbahar panayırlarında geldiği Heathstone'du. Marygreen'in kırk kilometre güneydoğusundaki Londra'ya giden tek tanıdığıysa ayakkabı tamircisiydi.

"O büyük dünyayı görmek ne güzel bir şeydir!" diyerek iç çekti. "Londra'ya da gittiniz mi?"

"Hatırladığım kadarıyla iki kez. On yıl önce bir kez gitmiştim, sonra da Cromwell öldükten birkaç ay sonra. Ama ikisinde de çok kalmadım."

Sonra durdular ve Lord sanki ne kadar vakti kaldığını görmek için başını kaldırıp ağaçların arasından gökyüzüne baktı. Onu izleyen Amber birden paniğe kapıldı. Az sonra yine gidecekti. O telaşlı, gürültülü, heyecanlı dünyaya yine gidecek, Amber'ı ise burada bırakacaktı. Amber yabancı bir davette, kimsenin tanımadığı biri gibi kuytu bir köşede tek başına duruyormuşçasına bir yalnızlığa kapıldı. Lordun gördüğü o güzel yerleri hiç göremeyecek, onun yaptığı güzel şeyleri hiç yapamayacaktı. Ama en kötüsü onu bir daha göremeyecekti.

"Daha gitme vakti gelmedi!"

"Evet. Biraz daha vaktim var."

Amber isyankâr bir bakışla dudaklarını sarkıtıp dizlerinin üstüne çimlere çöktü. Bir süre sonra Lord da çöküp onun yüzüne baktı. Amber birkaç dakika daha surat asıp sıkıcı geleceğini düşünmeye devam ettikten sonra gözlerini hızlıca Lord'un gözlerine dikti. Carlton gözlerini kırpmadan, dikkatlice onu izliyordu. Kalbi küt küt atan genç kız da onu izlerken bir bitkinlik ve hâlsizlik bedenini öyle hızla ele geçirdi ki, göz kapakları bile ağırlaştı. Bedeninin her parçası ona duyduğu özlem yüzünden işkence çekiyordu. Yine de, isteğinden neredeyse daha büyük bir korkuyla, içini bir belirsizlik kaplıyor ve dilini bağlıyordu.

Sonunda Carlton'ın kolu uzandı ve Amber'ı belinden tutarak usulca kendisine çekti. Dudaklarının birleşmesi için başını kaldıran Amber iki kolunu da Lord'a doladı.

Carlton'ın o ana kadar kendine hâkim olmak için gösterdiği dikkat hızlıca yok olarak yerini vahşi, şiddetli, acımasızca bencil bir tutkuya bıraktı.

Masum olmayan ama deneyimsiz Amber, onun öpücüklerine şehvetle karşılık verdi. Onun dudaklarının ve ellerinin dokunuşuyla arzusu gittikçe büyüdü ve ilk başta aklının gerilerinde Sarah'nın onu uyardığını duysa da, zamanla bu ses ve görüntü iyice zayıfladı, sonra da tamamen yok oldu.

Ama Carlton onu sırtüstü toprağa yatırmaya kalkınca Amber hemen karşı koydu ve küçük bir çığlık attı. Daha önce hiç bundan daha ileri gitmemişti ve ne olacağını bilmiyordu. Ötesinde gizemli, neredeyse korkunç bir şey olmalıydı. Ellerini onun göğsüne bastırdı ve yüzünü kaçırarak korku dolu bir çığlık attı. Korkusu mantık dışı, yoğun ve neredeyse histerikti.

"Hayır!" diye haykırdı. "Bırakın beni!"

Amber, üstünde Carlton'ın yüzünü gördü, gözleri pırıl pırıl, parlak bir yeşildi. Tutku ve korkudan ağlayıp kendinden geçtikten sonra birden kendini rahat bıraktı.

Yavaş bir gönülsüzlükle yeniden etrafındaki dünyayı ve ikisinin ayrı varlıklar olduğunu algılamaya başladı. Gözleri hâlâ kapalıyken rahat, derin bir iç çekti ve bir adım dahi atamayacağını düşündü.

Uzunca bir süre sonra Carlton kalkıp oturdu. Kollarını dizlerine dayamış, ağzında uzun bir çimeni çiğneyerek gökyüzüne bakıyordu. Güneşten kararmış yüzü terden sıırılsıklamdı. Lord ceketinin siyah kadife koluyla alnını sildi. Amber gözleri hâlâ kapalı, tek kolu altında olacak şekilde kıpırdamadan onun yanında yatıyordu. Sıcaklık, uyuşukluk ve keyif içinde yüzüyordu. Her zerresi, böyle bir şeyin olmasına seviniyordu.

O ana kadar sanki yarım yaşıyor gibiydi.

Carlton'ın kendisine baktığını hissedince başını çevirip tembel bir gülüş fırlattı ona. Onu sevdiğini söylemek istediye de, o an bile buna cesaret edemedi. *Keşke o beni sevdiğini söylese*, diye düşündü, ama Carlton sadece eğilip onu hafifçe öpmekle yetindi.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Senin bakire olduğunu düşünmemiştim."

"İyi ki öyleydin."

Başka bir şey demeyecek miydi? Amber bekleyip onu izledi, güvensiz hissetmeye başlamış, biraz da korkmuştu. Carlton onu ilk gördüğü

zamanki gibi baktı. Amber onun ifadesinden ve tavırlarından ne kadar yakınlaştıklarını söyleyemezdi. Olanların onu da kendisi gibi değiştirmesini beklediği için şaşırmış ve kırılmıştı. Hiçbir şey ikisi için de aynı kalmamalıydı.

Carlton sonunda ayağa kalktı ve gözlerini kısarak güneşe baktı. “Beni beklerler. Gece olmadan Londra’ya gitmek istiyoruz.” Elini uzatıp onu kaldırdı. Amber hemen ayağa fırlayıp üstünü, başını düzeltti ve küpeleri kaybetmediğine emin olmak için kulaklarını yokladı.

“Geç kalmayalım o zaman.”

Lord şapkasındaki tozu silkererek Amber’a şaşkınlık dolu bir bakış fırlattıktan sonra şapkayı tekrar başına taktı. Karşısındaki pazarlığa uymamış gibi kaşlarını çatı.

Onu bu ifadesi karşısında Amber’ın gülümsemesi ve heyecanı hemen yok oldu. “Benim gelmemi istemiyor musunuz?” Neredeyse ağlayacaktı.

“Güzelim, amcanla teyzen böyle bir şeyi asla onaylamaz.”

“Bana ne! Ben sizinle gelmek istiyorum! Marygreen’den nefret ediyorum. Burayı bir daha görmek istemiyorum. Ah, ne olursunuz lordum! Sizinle gelmeme izin verin.” Marygreen’deki hayatı ona birden dayanılmaz gelmeye başlamıştı. Amber’ın yıllar önce ayakkabı tamircisiyle ilk konuştuğu andan itibaren fark etmeden içinde yaşayan, daha geniş, daha heyecanlı bir dünya için duyduğu huzursuzluğu, susamışlığı ve özlemi iyice belirgin kılmıştı Carlton.

“Londra, parası veya tanıdığı olmayan bekâr bir kız için uygun bir yer değil,” dedi Lord heyecandan uzak bir sesle. Amber onun, başına bela almak istemediğini anlamıştı. Carlton sonradan onu kırdığını düşünerek devam etti. “Hem ben orada çok kalmayacağım. Ben gidince ne yapacaksın? Buraya dönmen kolay olmaz. İngiltere köylerinin böyle maceralara nasıl baktıklarını bilirim. Hem İngiltere’de bir kadın için fazla geçim yolu yoktur. Hayır canım, bence burada kalman daha iyi.”

Amber birden onu da, kendisini de şaşırtarak gözyaşlarına boğuldu. “Burada kalmayacağım! Kalmayacağım işte! Artık burada kalamam! Tanıdığım yüz kişi panayır yerinden çıkışımızı gördükten sonra Matt amcama iki saattir nerede olduğumu nasıl açıklayacağım sizce?”

Carlton'ın yüzünde sinirli bir ifade belirdi ama Amber bunu görmedi. "Bunun olacağını sana söylemiştim," diye hatırlattı. "Ama sinirlense bile eve dönmen daha doğru, hem sonra..."

Amber onun sözünü kesti. "Geri dönmüyorum! Artık orada yaşamayacağım, anlıyor musunuz? Siz beni götürmezseniz tek başıma giderim!" Birden durup kızgın, yenik ama aynı zamanda yalvaran bir ifadeyle ona baktı. "Ah, ne olursunuz lordum... Beni de götürün..."

İkisi de dikilip birbirlerine baktılar ve sonunda Carlton'ın çatık kaşları gevşedi. Genç adam gülümsedi.

"İyi madem, seni küçük şımarık, götüreceğim. Ama oraya gittiğimizde seninle evlenmeyeceğim. Ve ne olursa olsun bunu sana söylediğimi unutma."

Amber sadece söylediklerinin ilk kısmını duymuştu, geri kalanı çok önemli gelmemişti ona. "Ah, lordum! Gelebilir miyim? Hiç canınızı sıkmayacağım yemin ederim!"

"Ondan emin değilim," dedi usulca, "bana çok sıkacakmışsın gibi geliyor."

Şehrin eteklerinde bulunan ve başkente yakınlığına rağmen Heathstone veya Marygreen'den bir farkı olmayan bir sürü küçük köyü geçip Whitechapel Yolu'ndan Londra'ya ilerledikleri sırada ikinci vakti olmuştu. Geniş tarlalarda inekler tembelce otluyor, köylü kadınlar çamaşırlarını kurutmak için çalılara asıyorlardı. Onlar atlarıyla yoldan geçerken köylüler onların yurda dönen kral taraftarları olduklarını anlayıp büyük sevgi gösterilerinde bulunuyorlardı. Küçük çocuklar onların yanından koşup çizmelerine dokunmaya çalışıyor, kadınlar pencerelerinden sarkıyor, erkekler sokaklarda durup şapkalarını çıkarıyor ya da bağırıyorlardı.

"Hoş geldiniz!"

"Kralımız çok yaşa!"

"Majesteleri var olsun!"

Etrafı duvarlarla çevrili şehir, yüzyılların karışımından oluşmuştu. Sanki eski ve çirkin, kötülük ve çürümüşlüğü aynı anda barındırıyordu, ama renklilik, canlılık ve yıpranmış bir güzellik de vardı benliğinde. Çok azında kaldırım taşları olan dar sokaklarda, yolun ortasında veya

kenarlarında açık kanalizasyon mazgalları vardı. Yolda ara ara çakılmış kazıklar yaya yolunu araba yolundan ayırmaya yarıyordu. Yolun karşısında ise, her katı bir alt katın ışığını ve havasını tamamen engelleyecek şekilde yapılmış evler uzanıyordu.

Duvarların içinde yüz taneden fazla kilise olduğundan, bunların sivri uçları gökyüzünü süslüyor, çan sesleri ise, Londra'nın aralıksız çalan tutkulu ve güzel müziği oluyordu. Üzerinde altın rengi koyunlar, mavi domuzlar, kırmızı aslanlar olan eski tabelalarla, Stuart hanedan arması veya başında taç olan esmer bir adamın profilini gösteren yenileri, direklerde gıcırdıyordu. Köyde hava güneşli ve neredeyse sıcakkan, burada sabun ve kireç yapanların yaktığı ateşin dumanıyla ağırlaşan bir sis tabakası vardı ve soğuk hava insanın içini ürpertiyordu.

Sokaklar kalabalıktı; satıcılar anlaşılmasına uğraşmadıkları monoton bir ses tonuyla bağırarak mallarını satmaya çalışıyor, kadınlar neredeyse ihtiyaçları olan her şeyi kapılarının önünden alabiliyordu. Hamallar ağır yüklerini sırtlarında taşıyor ve yollarını kesen herkese küfrediyordu. Dükkânların kapısında durup müşteri çekmek için bağırان çıraklar, gözlerine kestirdikleri bir müşteriyi kolundan tutup zorla içeri sokmaya çalışmaktan çekinmiyordu.

Şarkı söyleyenler, dilenciler, engelliler, saten giysili züppeler ve siyah, kadife maskeler takan soylu kadınlar, ciddi tüccarlar, üstü başı perişan sokak çocukları, barones veya konteslerin tahtırevanı için yol açan üniformalı uşaklar sokakları doldurmuştu. Kalabalığın çoğu yayaydı ama bazıları kiralık arabalarda, tahtırevanlarda veya at sırtında seyahat ediyordu. Çoğu zaman olduğu gibi trafik arapsaçına döndüğünde ise, bunlar dakikalarca beklemek zorunda kalıyordu.

Bir Londralının sıradan bir İngiliz köylüsünden farklı olduğu bir bakışta kolayca anlaşılıyordu. Londralı, Krallığın kendisi olduğunun farkında olduğu için gücünün verdiği bir kibre sahipti. Gürültücü ve kavgacı olan bu insanlar, her an ölümle sonuçlanabilecek bir kavga başlatmaya hazırdı. On sekiz yıl parlamentoyu desteklemelerine rağmen, şimdi yasal hükümdarlarının dönüşü için neşeyle hazırlanıyor, sokaklarda onun sağlığına iştiriyor, her zaman Stuartlar'ı sevdiklerine yemin ediyor-

lardı. Konuşmaları, tavırları, giyimleri, dinleri yüzünden Fransızlar'dan nefret ediyorlardı, fırsat bulduklarında onlara saldırıyor ve onlara lanet etmeden önce ellerindeki biranın köpüğünü yüzlerine atıp kavgaya çıkar-maya yer arıyorlardı. Hollandalılar'dan ve başka milletlerden de o kadar nefret ediyorlardı, çünkü onlara göre bütün dünya İngiltere'den ibaretti ve ondan mahrum yaşayan bir adamın hayatı beş para etmezdi.

Bu pis kokan, gürültülü, kavgacı, renkli Londra, İngiltere'nin kalbiydi ve insanları, ulusa hükmediyordu.

Amber kendini evine gelmiş gibi hissetti ve Lord Carlton'a olduğu gibi Londra'ya da ilk bakışta âşık oldu. Şehrin yoğun, şiddetli enerjisi ve canlılığı onun en güçlü ve derin duygularına karşılık veriyordu. Bu şehir her şeye meydan okuyor, kışkırtıyor ve çok daha fazlasını vaat ediyordu. Amber iyi bir Londralı'nın hissetmesi gerektiği gibi, dünya üzerinde görülecek her şeyi gördüğünü hissetti. Dünya üzerindeki başka hiçbir yer burasıyla karşılaştırılamazdı.

Atlılar Bishopsgate'de onlardan ayrıldı ve Bruce'la Amber yapılarındaki iki uşakla kendi yollarına devam ettiler. Gracious Caddesi'nden aşağı inip Royal Saracen tabelasını görünce, kocaman kemerli bir geçitten geçip hanın avlusuna girdiler. Avlunun dört tarafında bina yükseliyor ve dört katın her birinde üstü kapalı balkonlar uzanıyordu. Bruce, Amber'ın atından inmesine yardım etti, sonra da içeri girdiler. Han sahibi ortalarda görünmüyordu, Bruce adamı aramaya gideceğini, Amber'ın orada beklemesini söyledi.

Amber gözleri gurur ve hayranlıktan parıldayarak onun gidişini izledi, hissettiği heyecandan neredeyse nefesi kesilmişti. *Londra'dayım! Bu gerçek olamaz, ama öyle! Londra'dayım!* Yirmi dört saatten az bir zamanda hayatının böyle hızlı ve dönüşü olmayacak şekilde değişmesi inanılmaz geliyordu ona. Ne olursa olsun Marygreen'e dönmemeye kararlıydı. Hayatı boyunca dönmeyecekti.

Üzerinde Bruce'un peleriniyle şömineye yaklaşıp ellerini ısıtmak için ateşe uzattı. O sırada, bölmeli, kanatlı pencerenin karşısında üç-dört adamın biralarını içip onu seyrettiklerini fark etti. Adamlar Londralı olduğu için Amber'ın içini büyük bir sevinç kapladı ve profilden hafifçe

kalkık burnunu, dolgun dudaklarını ve küçük, yuvarlak çenesini görebilsinler diye başını yana çevirdi.

Uzaktan Bruce, yanından yürüyen ve omuzlarına gelen kısa boylu adama bakıp sırtıarak geliyordu. Adamın hanın sahibi olduğu ve gelişlerinden büyük heyecan duyduğu belliydi.

"Ah, lordum!" diye bağılıyordu. "Yemin ederim öldüğünüzü sandım! O cumhuriyetçi namussuzlar siz gittikten yarım saat sonra buraya geldi ve sizi bulmak için evimi altüst etti! Bulamayınca da öyle sinirlendiler ki beni avluya götürüp kömürlüğe attılar!" Adam bir ses çıkarıp yere tükürdü. "Peh! Soyları kurusun! Tyburn Tepesi'nde ipin ucunda sallansınlar!"

Bruce güldü. "İsteklerinin gerçekleşeceğine hiç şüphem yok." O anda Amber'ın yanına gelmişlerdi ve adam onun orada olduğunu fark etmediğinden irkildi, sonra da beceriksiz bir selam verdi. "Bayan St. Clare," dedi Bruce. "Size hanın sahibi Bay Gumble'ı tanıştıırabilir miyim?" Amber, Bruce'un onu "bayan" diye tanıştırdığına sevinmişti, çünkü sadece çok küçük kızlara veya herkesçe ne iş yaptığı bilinen fahişelere küçükhanım denirdi.

Amber artık bir han sahibinin nezaketine erişecek kadar yol aldığını hissederek başıyla onaylayıp gülümsedi. Ama han sahibinin bakışının, lordun, karısı olmayan bir kadınla yolculuk yapmasını onaylamadığı anlamına gelip gelmediğini anlamadığı için biraz huzursuz olmuştu. Bruce, Amber sanki kız kardeşiymiş gibi doğal davranıyordu. Bay Gumble yarım kalan lafına devam etti.

"İyi ki bir gün sonra gelmediniz lordum. Yemin ederim evim hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Bütün İngiltere, Majesteleri'ni karşılamak için Londra'ya geldi. Hafta sonuna dek buradan Temple Bar'a kadar boş bir tek oda kalmayacak!"

"Nasıl oldu da tabelana kral tacı koymadın? Gördüğümüz tabelaların yarısında Kral'ın başı veya kolları var."

"Öyledir ya! Şimdi ne diyorlar biliyor musunuz? Kralın başı boş olsa bile kolları doluymuş!" Hancı buna kahkahalarla gülerken Bruce sırtıttı. Odanın diğer ucundaki adamlar da gürültülü kahkahalar attılar. Ama Amber, Majesteleri'nin ününü bilmediği için bu espriyi anlayamadı.

Kısa boylu hancı mendilini çıkarıp terleyen alnını sildi.

“Onun eve dönmesine çok seviniyoruz. Ah, lordum! Burada neler yaşadık bilemezsiniz! Kâğıt, zar, her türlü kumar yasaktı. İçki yok, dans yok. Yüce Tanrım! Zinaya bile ölüm cezası uygulamayı istediler.”

Bruce güldü.

“İyi ki yurt dışında kalmışım.”

Amber zinanın ne demek olduğunu bilmediği için espriyi yine anlamadı. Yine de keyifle gülümseyerek bu tür esprilerin kendisine yabancı olmadığını göstermek istedi.

“Neyse, bu kadar yeter. Lord hazretleri aç ve yorgun olmalı. Süsen hâlâ boş...”

“Güzel! Geçen sefer bana şans getirmişti, belki yine getirir.”

Yukarı çıkarken aşağıdaki adamların neşeli bir sesle ve detone şekilde şarkı söylemeye başladığını duydular.

*Kralımız çok sever içkiyi,
Kralımız unutmaz viskiyi,
Nerde balıketli kız görse
Doldurur testisini
El ele verelim, boynuzladı hepimizi.*

Merdivenlerin üstünde Bay Gumble bir kapıyı açtı ve Bruce’la Amber’ın içeri girmesi için geri çekildi. Oda oldukça genişti ve hayatında böyle bir yer görmeyen Amber’a göre muhteşemdi.

Duvarlar koyu ve zengin görünümlü meşe kaplamaydı, baca da meyve ve çiçek desenleriyle süslü, oymalı meşedendi. Çıplak yerlerde, yüzyılın ilk yıllarına ait aşırı süslü mobilyalara, olgun bir görüntü kazanacak kadar yıpranmış soluk yeşil ve yakut rengi kadifeden kalın yastıklarla kaplı koltuklar ve tabureler eşlik ediyordu.

Yatak odasında, geceleri mahremiyet için kapanabilen kırmızı kadife perdeli, kocaman sayvanlı bir karyola duruyordu. İki gardırop duvara dayanmıştı. Ayrıca birkaç tabure, birkaç sandalye ve aynalı küçük bir masayla bir de yazı masası gözüne çarptı Amber’ın. Odanın bir kenarın-

da uzun pencereler ve avluya inen uzun merdivenlerin olduğu balkona açılan kapılar vardı.

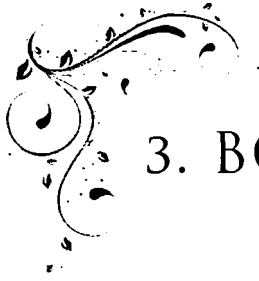
Amber nefesi kesilmiş hâlde etrafına bakınıyordu. “Burası insana kendini evinde hissettiriyor gerçekten,” dedi Bruce. “Yemeği burada yiyeceğiz. Neyin iyiye gönder.”

Bay Gumble ikisinin de istediğı her şeyi getireceğini tekrar tekrar söyledikten sonra Amber birden düşünden uyandı. Omzundaki pelerini atarak salonun pencerelerinden sokağı baktı. Bir grup oğlan bir ateş yakmış, şişe geçirdikleri etleri pişiriyordu; alt katta şarkı söyleyen insanların sesleri kalın duvarlardan hafifçe duyuluyordu.

“Ah Londra! Londra!” diye iç çekti Amber içtenlikle. “Seni seviyorum!”

Bruce gülümsedi ve şapkasını çıkarıp kolunu arkadan Amber’ın beline doladı. “Çok kolay âşık oluyorsun.” Amber hızlıca arkasını dönüp onun yüzüne bakınca, “Londra güzel kızları yutar ama,” diye devam etti.

“Beni yutamaz!” dedi Amber zafer dolu bir bakışla. “Ben korkmuyorum!”

3. BÖLÜM

HİÇBİR ŞEY DEĞİŞMEYECEK GİBİ GELİRKEN, SONUNDA İNGİLTERE'YE ve halkına dönüyordu işte. Charles Stuart, artık Charles Lackland değildi.

On bir yıl önce, bir avuç radikal Püriten, babasının boynunu vurmuş ve bunu izleyen binlerce kişinin feryadı, Avrupa'da yankılanmıştı. İngilizler'in kalbinde sonsuza kadar anısı yaşayacak bir suçtu bu. Kral'ın Fransâda, sürgünde bulunan en büyük oğlu, papaz onun önünde diz çöküp ona, "Majesteleri," dediği an, babasını kurtarma çabalarının sonuçsuz kaldığını anlamıştı. Hemen arkasını dönüp yasını tek başına tutmak için odasına gitti. Krallığı olmayan bir kral, tebaası olmayan bir hükümdar olmuştu.

İngiltere'de İngilizler'in boynu Cromwell'in amansız gücünün elindeydi. Aristokrasinin bir parçası olmak suç sayılıyor, son krala gösterilen sadakat çoğu zaman kişinin malına ve toprağına el konularak cezalandırılıyordu. II. Charles'ın peşinden başka ülkelere çıkabilmiş olanlar, daha mutlu bir zamanda geri dönmeyi hayal ediyorlardı. Ülkenin üzerine çöken kasvetli dindarlık, insanları özellikle de İngilizler'e ait olan her şeyden vazgeçirmeye çalışıyordu. Neşeli ve keyifli tavırlar, avlanma, bayram ve ziyafetlerde taşkın sevinçlerde bulunma, içki, dans, kumar ve sevişmekten büyük zevk alma...

Bahar bayramı direkleri kesilmiş, tiyatrolar kapatılmıştı. Ağırbaşlı kadınlar rengarenk saten ve kadife elbiselerinden vazgeçmiş, maskeleri-

ni, yelpazelerini, peruklarını bir kenara bırakmış, elbiselerinin açık olan yakalarını kapatmış ve Kral'ı desteklediklerine dair üstlerine şüphe çekme korkusuyla, dudaklarına ruj sürmekten veya kalemle yüzlerine ben yapmaktan kaçınır olmuşlardı. Mobilyalar bile daha ciddiye artık.

On bir yıl boyunca ülkeyi Cromwell yönetti. Ama sonunda İngiltere onun da fani olduğunu gördü.

Hastalık haberi ülke dışına çıkmaya başladığında askerlerden ve vatandaşlardan oluşan telaşlı bir kalabalık sarayın kapılarında toplandı. Ülke korku içindeydi. Herkes, İç Savaş yıllarında başıboş askerlerin, İngiltere'nin her karışını nasıl talan ettiklerini, çiftlikleri yağmaladıklarını, zorla evlere girip hırsızlık yaptıklarını, koyunları, inekleri çaldıklarını, karşı koymaya cesaret edenleri de öldürdüklerini hatırlıyordu. Kimse Cromwell'in yaşamasını istemiyordu ama ölmesinden de korkuyorlardı.

Gece olunca, evleri yerlerinden sarsan, ağaçları söken, kuleleri ve çanları yere çalan dehşet verici bir fırtına başladı. Böyle büyük bir fırtınanın tek anlamı olabilirdi. Azrail, Oliver Cromwell'in canını almaya geliyordu. Cromwell'in kendisi de korkuyla bağıırıyordu, "Tanrı'nın eline düşmek ne korkunç bir şey!"

Fırtına, bütün gece ve ertesi sabah gürleyerek bütün Avrupa'yı silip süpürdü, Cromwell öğleden sonra üçte öldüğünde, fırtına Ada'yı talan etmeye devam ediyordu. Cromwell'in bedeni hemen mumyalanıp aceleyle gömüldü. Ama onun yandaşları, sanki Kral yaşıyormuşçasına, hemen onun balmumundan yapılmış bir benzerini kraliyet giysileriyle Somerset Sarayı'na oturtular. Cenazesi herkes için şenlik yeri gibiydi.

Ama onun yerini alacak kimse yoktu ve sonraki iki yılda ülkede yarı-anarşi hüküm sürdü. Kral vekilinin Kral'ın yerine tayin ettiği oğlu, babasının yeteneklerinden hiçbirine sahip değildi ve sonunda askeri diktatörler ondan kurtulup ona da, kendilerine de rahat bir nefes aldirdılar. Hemen süvariler ve piyadeler, gaziler ve yeni askerler arasında çatışmalar başladığından orduyla halk arasında yeni bir iç savaşın çıkması kaçınılmaz görünüyordu. Ülke çaresizliğe boğuldu. İlkinden hiçbir şey kazanmamışken bütün o yaşananları tekrar yaşamayı kimsenin gözü kesmiyordu. İnsanlar, tek kurtuluş olarak monarşinin yeniden gelmesini özlemle beklemeye başladılar.

I. Charles'a hizmet eden ama Kral ölünce Cromwell'in hizmetine giren General Monk, İskoçya'dan yola çıkıp birlikleriyle başkenti işgal etmişti. Monk, asker olmasına rağmen, ordunun, sivil güce tabii olması gerektiğine inanıyor ve ülkenin ordunun kölesi olmaktan kurtarılmasını umut ediyordu. Ülkenin nabzını yoklamak için bir süre bekledikten sonra bütün sınıfları etkisine alan kralcı coşkunun kaçınılmaz olduğuna inanıp Charles Stuart'a bağlılığını ilan etti. Bağımsız bir parlamento toplanmış, Kral onlara Breda'dan bir mektup yazıp iyi niyetlerini belirtmiş, İngiltere böylece bir kez daha monarşiyle yönetilmeye başlanmıştı.

Londra, kral taraftarları, onların eşleri ve aileleriyle dolup taşıyordu, herhangi bir şehirde Kral'ın dönüşünü gönülden istemeyen birileri varsa da bunların sesi çıkmıyordu. Savaşlar bittiğinden beri yüzünü gösteren kahkahalara ve eğlenceye dönüşte çok şiddetli bir hız yaşandı. Kısıtlamalar kaldırılmıştı. Kral'a bağlılığını gösteren herkes, kapalı bir elbise ve dindar bir ifadeyi Püritenliğin bir ifadesi olarak görüp bunlardan kaçınıyorlardı. Dünya tersine dönmüştü ve eskiden ahlaksız görünen her şey artık erdem olarak kabul ediliyordu.

Bu, sadece bağlı görünme isteği, monarşinin geri dönüşüne duyulan geçici bir taşkınlık ve baskıdan birden kurtulmaya duyulan sevinçli bir rahatlama değildi sadece. Daha derin ve kalıcı etkileri olan bir şeydi. Uzun yıllar süren savaş, aileleri dağıtmış, eski toplumsal âdetleri köreltmış, geleneklerin sınırlarını yok etmişti. Göz alıcı ama abartılı, neşeli ama ahlaksız, şık ama bayağı yeni bir toplumsal düzen oluşuyordu.

1660 yılının 29 Mayıs'ında, otuzuncu yaş gününde II. Charles İngiltere'ye döndü.

On beş yıl süren sürgünün, Avrupa'da bir ülkeden diğerine sürülmenin, babasının katilleriyle iş yapmaya çalışan politikacılar için varlığı utanç verici olduğundan hiçbir yerde istenmemenin sonuydu bu onun için. Yoksulluğun, eski püskü giysiler giymenin, güvensiz hancılardan bir günlük daha yiyecek koparmak için yalvarmaların sonuydu artık. On yıldan fazla bir süredir onu meşgul eden krallığı yeniden kazanma uğruna verdiği sonuçsuz çabaların sonuydu. Her şeyden öte, küçük gö-

rülmenin ve kınanmanın, rütbece ve her konuda kendisinden aşağıda olan adamlar tarafından dalga geçilmenin ve küçümsemenin sonuydu. Ülkesiz bir adam ve taçsız bir kral olmanın sonu gelmişti sonunda.

Gökyüzü açık, parlak, güneşliydi. İnsanlar birbirlerine güzel havanın iyi şeylerin habercisi olduğunu söylüyordu. Kral'ın yürüyeceği yol boyunca, Londra Köprüsü'nden hükümet binasına kadar bütün sokaklar, balkonlar, pencereler, çatılar insan doluydu. Tören öğleden sonra gerçekleşecek olsa da sabahın sekizinden itibaren sokaklarda iğne atılsa yere düşmezdi. I. Charles'a karşı savaşmış olan on iki bin milis, şimdi onun oğlunun dönüşünde kalabalığın düzenini sağlamak için görevlendirilmişlerdi.

Tabelalar mayıs çiçekleriyle süslenmişti; devasa akdiken kemerleri bütün sokakları süslüyor, birçok binanın kapısına yeşil, meşe dalları çakılıyordu. Pencereden pencereye sarkıtılan çelenkler kurdeleler ve iyice parlatılan, güneşte ıslıl ıslıl olan gümüş kaşıklarla süslenmişti. Varlıklı evlerin pencerelerinde duvar halıları ve altın, kırmızı, yeşil flamalar dalgalanıyor, en alçakgönüllü çatılarda bile bayraklar süzülüyordu. Çeşmelerden şarap akıyor, şehirdeki her kilise kulesinden durmadan çan sesleri yükseliyordu. Sonunda derin, ağır top sesi törenin Londra Köprüsü'ne ulaştığını haber verdi.

Dar sokaklardan hafifçe rüzgâr esiyor, atların toynakları kaldırımında ritmik sesler çıkarıyor, borazanlar ve trompetler çalıyor, davullar tepelerde yankılanan gök gürültüsü gibi gürlemeye başlıyordu. Tören alayı ıslıl ıslıl, gösterişli, neredeyse inanılmaz derecede muhteşemdi. Sonu olmayan bir nehir gibi akıp gidiyordu: Kılıçları parıldayan, flamaları dalgalanan kırmızı-gümüşü pelerinler, siyah, altın, gümüş ve yeşil kadifeler içindeki askerler, sıçrayan, homurdanan, toynaklarını zarıfçe ve gururla kaldıran atlar... Tören alayı, izleyenlerin gözleri acıyana, bağırıktan boğazları ağrıyana ve kesintisiz bağırıştan kulakları uğuldayana kadar saatlerce devam etti.

I. Charles için savaşan, ona yardım etmek için mallarını ve topraklarını satan ve oğlunun arkasından yurt dışına giden yüzlerce sadık süvari, en arkadan geliyordu. Üzerlerindeki güzel giysilerin tümü veresiye

alınmış olsa da, hepsi kusursuz görünüyordu. Onların arkasından elinde kraliyet kılıcını taşıyan belediye başkanı geliyordu. Onun bir tarafında, kısa boylu, şişman, çirkin bir adam olan, yine de atının üzerinde bütün ciddiyetiyle oturup hem askerlerden, hem de sivillerden büyük bir saygı gören General Monk vardı. General o gün Kral'la birlikte İngiltere'nin en popüler adamıydı. Belediye başkanının diğer tarafında da, Buckingham'ın ikinci dükü George Villiers duruyordu.

Saçları bir tanrınıninki kadar sarı olan, iri yarı, yakışıklı, güçlü kuvvetli Dük, balkonlarında ona öpücük atıp yollarına çiçekler döken kadınlara başını eğip gülümsüyordu. Soylulukta prenslerin hemen ardından gelen Dük, İngiltere'deki en büyük kişisel servete sahipti. Parlamenter bir generalin, bütün arazilerini verdiği kızıyla evlenerek hayatını kurtarmıştı. Çoğu kişi onun sayısız ihaneti yüzünden iyice gözden düştüğünü, hatta rezil olduğunu bilse de, Dük, Restorasyon'u kendi başına hazırlamış gibi hâlden memnun görünüyordu.

Onların arkasından birkaç uşak, kraliyet armalı bayraklar taşıyan borazancılar ve davullarına bütün güçleriyle vururken terden sırlıslık-lam olan davulcular geliyordu. En arkada, İngiltere, İrlanda ve Fransa Kralı'nın Varisi, Büyük Britanya'nın Hükümdarı, İnancın Savunucusu II. Charles geliyordu. O geçerken insanları çılgın, coşkulu, neredeyse dini bir hayranlık dalgası kapladı. Herkes dizlerinin üstüne çöküp hıçkırarak ve adını tekrar tekrar söyleyerek ellerini ona uzattılar.

"Tanrı sizi kutsasın Majesteleri!"

"Çok yaşayın Kralım!"

Charles gülümseyip bir eliyle onları selamlayarak yavaşça geçti.

Boyu bir seksenin üzerinde, hayvani bir güce sahip gibi görünen kudretli, sapasağlam bir adamdı. Vücudu muhteşemdi ve en güzel atın üzerinde görünüyordu. Soyunda birçok ulusun özelliklerini taşıyan Charles, bir Stuart'tan çok bir Bourbon' veya Medici" gibi görünüyordu. Teni esmer, gözleri siyahtı ve omuzlarına dökülen gür, siyah saçlarının uçları kendiliğinden dalgalıydı. Güldüğünde ince bıyığının altından

* Fransız kraliyetine bağlı soylu bir aile. Ç.N.

** Soylu bir İtalyan ailesi. Ç.N.

dişleri bembeyaz parılıyordu. Hayal kırıklığı ve kötümserliğin katılaştığı yüz hatları sert ve belirgin olmasına rağmen öyle bir çekiciliği vardı ki, herkesin içini ısıtıyordu.

İnsanlar onu anında sevmişti.

Charles'ın iki yanında, iki küçük erkek kardeşi vardı. York Dükü James de ağabeyi Charles gibi uzun boylu, atletik vücutluydu. Ayrıca sarı saçlı ve mavi gözlü olan delikanlı, kardeşleri arasında ölmüş babalarına en çok benzeyen kişiydi. Çenesinde hafif bir yarık olan, kalın kaşları belirgin, bu inatçı ve yakışıklı adam, Kral'dan üç yaş küçüktü. Kardeşinin insanları anında büyüleyen tavırlarına sahip olmaması onun şanssızlığıydı. İnsanlar onu ilk gördüğü andan itibaren soğukluğunu eleştirdiler ve kibri yüzünden gücenip ona biraz mesafeli yaklaştılar. Gloucester Dükü Henry daha yirmi yaşında, mutlu, hayat dolu bir gençti. Bütün dünyaya âşık gibi görünüyordu ve karşılığında bütün dünyanın da onu sevdiğine hiç şüphesi yoktu.

Kral sonunda törenin daha fazla uzamaması için mazeretini bildirip yorgun ama mutlu bir şekilde Whitehall Sarayı'ndaki dairesine çekildiğinde vakit bayağı ilerlemişti. Üzerinde görkemli kıyafetleri ve bir kolda, kuyruğu tüy gibi yumuşacık, yüzü yaşlı bir kadının gibi huy-suz, uzun, sarkık kulaklı, küçük bir köpekle yatak odasına girdi. Kral'ın ayaklarının arasında koşuşturan beş altı köpek tiz sesler çıkararak havlıyordu ama boğuk bir çığlık duyunca hepsi de irkilerek durdu ve başlarını yukarı kaldırdılar. Tavandan sarkan bir halkaya tünleyen yeşil bir papağan köpeklerle bakıyor ve öfkeyle ciyaklıyordu.

"Lanet olası köpekler! Yine geldiler!"

Eski düşmanlarını tanıyan köpekler hemen cesaretlerini toplayarak Kral'ın önüne koştular ve kuş öfkeyle ötmeye devam ederken zıplayarak ona havlamaya başladılar. Kral'la peşindeki adamlar bu sahneyi görünce kahkahalar attı ama sonunda Kral yorgun bir şekilde elini sallayınca hayvan kalabalığı hemen odanın dışına çıkarıldı.

Adamlardan biri parmaklarıyla kulaklarını tıkayıp başını sertçe salladı. "Of! Yemin ederim sağır oldum! Londra'da yarın sesini kullanabilecek tek bir adam kaldıysa haindir ve asılması gerekir."

Charles gülümsedi. “Doğrusu beyler, ülkemden uzakta bu kadar uzun süre kaldığım için sadece kendimi suçlayabilirim. Bu son dört yılda dönüşümü dört gözle beklediğini söylemeyen tek bir kişiyle karşılaşmadım.”

Diğerleri güldü. Artık evlerinde oldukları ve bir ülkeden bir ülkeye sürünen, istenmeyen yoksullar olmadıkları için her şeye gülmek kolaydı. Geçen yıllar şimdiden solmaya başlamıştı. Artık hikâyenin mutlu sonla bittiğini bildiklerine göre bu yolculuğun romantik bir macera olduğunu düşünebilirlerdi.

Charles soyunmasına yardımcı olan adamlardan birine dönerek kısık bir sesle, “Geldi mi Progers?” diye sordu.

“Alt katta bekliyor efendim.”

“Güzel.”

Edward Progers, Majesteleri’nin özel işleriyle görevliydi. Gizli para işlemlerini yürütür, özel mektuplaşmaları sağlar ve resmi olarak Kral’ın muhabbet tellallığı görevini yerine getirirdi. Fena bir itibarı olmayan ve çok çalışma gerektiren bir işti.

Sonunda adamlar Kral’ı yalnız bırakırken, Charles binici çizimleri, dizlerine gelen pantolonu, uzun kollu beyaz gömleği içinde bitkin bir şekilde elini salladı. Progers başka kapıdan çıktı, Charles açık pencerelelerin önüne yürüyüp dışarıya bakarken sabırsızca parmağını şaklatıyordu. Hava serin ve taptazeydi. Hemen aşağıdaki nehirde demirli duran birkaç saltanat kayığının fenerleri, suyu ateşböcekleri gibi aydınlatıyordu. Saray, Thames Nehri’nin kıvrımı boyunca uzanıyordu. Şehirde atılan sayısız havai fişek gökyüzünde büyük bir parıltı oluşturmuştu. Fişeklerin inerken çizdiği parlak sarı yolun ısıklık çalarak suya düşmesini izliyordu Charles. Toplar ardı ardına patlıyor, çanların sesi uzaktan hâlâ duyuluyordu.

Charles birkaç dakika boyunca pencerenin önünde durup dışarıyı izledi ama yüzündeki ifade karamsar, hatta neredeyse üzgündü. Zafer kazanmış olarak halkına dönen bir kraldan çok, yorgun, mutsuz, hayal kırıklığına uğramış bir adam gibi görünüyordu. Sonunda arkasındaki kapının açıldığını duydu ve hızla arkasına dönünce yüzü zevk ve hayranlıkla aydınlandı.

“Barbara!”

“Majesteleri!”

Progers saygıyla odadan çekilirken Barbara başını eğdi ve eğilerek Majesteleri’ni selamladı.

Kral’dan birkaç santimetre kısa olan kadın yine de etkileyici biçimde uzun boyluydu. Dolgun göğüsleri, incecik beli, davetkâr, güzel kalçaları ve elbisesinin uzun, saten eteklerinin altındaki bacaklarıyla vücudu kussuzdu. Üstünde, başlığının ucu kürkle kaplı, mor kadife bir peleringle, mor yakutlar iğnelenmiş siyah bir el kürkü vardı. Saçları koyu kıvil, teni bembeyazdı ve pelerinin yansıması mavi gözlerini mora çeviriyordu. Çarpıcı, hatta aşırı güzelliğı insanda, anında tutku ve vahşî bir arzu uyandırüyordu.

Charles ona doğru atıldı ve genç kadını kollarına alarak dudaklarını öpmeye başladı. Sonunda ayrılınca Barbara el kürkünü bir kenara attı ve Charles’ın bakışlarının farkında olarak pelerinini çıkardı. Ellerini uzatınca Charles genç kadının iki elini birden tuttu.

“Ah! Harikaydı! Sizi nasıl da seviyorlar!”

Charles gülümseyip omuzlarını silktili. “Onları ordudan kurtaran kim olsa severlerdi.”

Barbara ellerini çekip işveli hareketlerle birkaç adım pencereye doğru uzaklaştı. “Hatırlıyor musunuz efendim,” dedi usulca, “Krallığı geri alana kadar beni seveceğınızı söylemiştiniz?”

Charles gülümsedi. “Ben sonsuza kadar süreceğini sanmıştım.”

Charles gelip onun arkasında durdu. Elleri kadının göğüsleriyle, dudakları ensesiyle buluştu. Sesi boğuk ve derindi, yüzünde de aceleci, talepkâr bir sabırsızlık vardı. Barbara pencereyi sıkıca tutup başını geriye attı ama gözleri doğruca gecenin karanlığını izliyordu.

“Sonsuza kadar olmayacak mı?”

“Elbette olacak Barbara. Ben de sonsuza kadar burada olacağım. Ne olursa olsun, bildiğim tek bir şey var, bir daha yolculuk etmeyeceğim.” Birden kolunu kadının dizlerinin altına geçirdi ve onu kolayca kucağına aldı.

“Mösyö nerede olduğunu sanıyor?” Mösyö, Barbara’nın kocası için kullandıkları isimdi.

Barbara, dudaklarını Charles'ın yeni tıraş olmuş yanağına değdirdi. "Geceyi teyzemin yanında geçireceğimi söyledim ama burada olduğumu tahmin ediyordur herhâlde." Yüzünde bir küçümseme belirdi. "Roger aptalın tekidir!"

4. BÖLÜM

AMBER OTURMUŞ, MAKYAJ MASASININ ÜSTÜNDE ASILI DURAN AYNADA kendine bakıyordu. Üzerinde, yakası açık, beyaz, şeffaf bir elbise vardı. Kenarlarına danteller ve kurdeleler çekilmiş, dirsek uzunluğundaki kolları zillerle süslenmişti. Eteği de uzun ve kabarıktı. Elbisenin üzerine, göğüslerini iyice kaldıran ve elli beş santimetrelilik belini beş santimetre daha ince gösteren dar ve yüksek bir korse vardı. Amber korseyle hem nefes almakta, hem de eğilmekte zorlansa da, bu ona bütün zahmetlere seve seve katlanacağı lüks bir şıklık veriyordu. Üst üste attığı bacaklarındaki ipek çorapları görebilmek için eteğini dizlerinin üstüne çekmişti. Dizlerinin hemen altındaki dantelli çorap bağları fıyonk yapılmıştı. Ayaklarında da yüksek topuklu, siyah, saten ayakkabılar vardı.

Amber'ın arkasında duran şık giyimli, kısa boylu Mösyö Baudelaire, Paris'ten yeni gelmişti ve hünerli parmaklarında bir İngiliz kadınının saçını Parisli gibi gösterecek bütün yeni numaralar vardı. Neredeyse bir saattir Amber'ın saçı üzerinde çalışırken, yarı Fransızca, yarı İngilizce konuşmasıyla, kalp kıran güzellere, yanaklara bırakılan saç lüleleri ve en sevdiği modellerle ilgili gevezelik ediyordu. Amber çoğu zaman onun ne dediğini anlamasa da, tarağının, yağlarının, fırçalarının ve tokalarının yarattığı hızlı değişimi nefesi kesilerek izliyordu.

Sonunda, Amber'ın ortadan ayrılıp başının etrafında su dalgaları şeklinde gösterişle uzanan saçları, karamel rengi saten kumaş gibi parıl-

diyordu. Daha dolgun görünmesi için görünmez tokalarla desteklenmiş kalın bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Mösyö, saçın arkasını enseden yukarıda toplayıp örmüş ve örgülerden yaptığı topuzun kenarlarına altın başlı firketeler yerleştirmişti. Mösyö, bütün önemli leydilerin bu saç modelini yaptığını ve bunun Amber'ın yüz hatlarını ortaya çıkardığını ve ona baştan çıkarıcı, hoş bir hava verdiğini söyledi. Şaheserini süsleyen bir aşçı gibi, Amber'ın şakaklarına siyah, saten kurdeleler takıp meraklı, küçük bir kuş gibi başını iki yana uzattı.

"Ah, madam!" diye bağırды, sadece yaptığı saç ve kendi becerisini hayranlıkla izleyerek. "Ah, madam! Bu ne güzellik! *C'est la plus belle...*" Söyleyecek başka söz bulamayınca gözlerini devirip ellerini iki yana açtı.

Amber da tamamen aynı fikirdeydi. "Vay canına!" Başını bir o yana, bir bu yana çeviriyor, saçının hem önünü, hem de arkasını görebilmek için elinde bir ayna tutuyordu. "Bruce beni tanıyamayacak!"

Londra'daki bütün iyi terzilerin ellerinde yetiştiremeyecekleri kadar çok sipariş olduğundan bir elbiseyi diktirmesi altı hafta sürmüştü. Ama Madam Darnier, elbiseyi o öğleden sonra bitireceğine söz vermiş, Lord hazretleri de onu istediği yere götüreceğini söylemişti. Amber o güne kadar, pencereden sokaktaki kalabalığı izlemek ve aşağı koşup geçen her satıcıdan bir şeyler almak dışında pek eğlencesi olmadığından günleri hevesle saymıştı. Lord Carlton, günün büyük çoğunluğunu Amber'ın bilmediği yerlerde geçiriyordu. Genelde Amber'ın hizmetinde olan bir araba getirmiş olsa da, Amber köylü giysileriyle dışarı çıkmaya utanıyordu.

Artık her şey farklı olacaktı.

Yalnızken sık sık evini özlüyor, gerçekten sevdiği Sarah teyzesini düşünüyor ve peşinden koşan sayısız genç erkeği, yaptığı her şeyin fark edildiği köyde ne kadar iyi bir insan olduğunu düşünüyordu. Ama çoğunlukla eski hayatını küçümsüyordu.

Şimdi ne yapıyor olurdum, diye soruyordu kendi kendine.

Ya iplik eğirme, mumları hazırlama, yemek pişirme işlerinde Sarah'ya yardım eder, ya da çarşıya veya kiliseye gidiyor olurdu. Bir zamanlar, çok erken vakitte kalkıp yine erken saatte yatağa girene kadar bütün vaktini bu sıkıcı işlerle geçirdiğine inanamıyordu artık.

Şimdi, sabahları istediği kadar yatıyor, kuş tüyünden bir yastığa sokulup hayal kuruyor ve lüks rüyalar içinde kendini unutuyordu. Aklında tek bir düşünce vardı: Lord Carlton. Ona delicesine âşık olmuş, tamamen sersemlemişti. O gittiğinde morali bozuluyor, birlikte olduklarında sevinçten içi içine sığmıyordu. Yine de onun hakkında çok az şey biliyordu. Zaten o bildiklerini de iki kez Bruce dışarıdayken gelen Almsbury'den öğrenmişti.

Amber onun esas adının Almsbury Kontu John Randolph olduğunu, Almsbury'nin sadece düşündüğü gibi bir lakap olduğunu öğrendi. Almsbury, Marygreen'den geçiş sebeplerinden bahsetmişti. Ipswich'e indiklerini, oradan birkaç kilometre kuzeye Carltonlar'ın malikânesine gidip Bruce'un annesinin ülkeden kaçarken yanına almaya cesaret edemediği bir kutu mücevheri aldıklarını anlattı. Arazileri o sırada parlamentonun elindeydi ve her yeri asker doluydu. Marygreen'le Heathstone da buradan Londra'ya giden ana yolun üzerindeydi.

Onlar geçerken tesadüfen çayırda olmasının Tanrı'nın yarattığı bir mucize olduğunu düşündü Amber. Çünkü Sarah zencefilli ekmeği götürmesini Agnes'ten istemişti ama Amber kendisinin gitmesi için iki saat dil dökmüştü. Çiftlikten çıkıp Marygreen'in daha büyük dünyasına girmeye her zaman can atardı. Agnes çok öfkelenmişti ama Amber kendi kendine mırıldanıp etrafına hızlıca göz gezdirerek toz olmuştu. O çayırda yürürken Tom Andrews'la on beş dakika daha eğlenmiş olsaydı onları hiç göremeyecekti. Amber bu düşüncelerle, Bruce'la 5 Mayıs 1660 tarihinde Marygreen'in çayırlarında tanışmasının, doğduğu andan beri kaderinde yazdığına inandırdı kendisini.

Almsbury, Bruce'un yirmi dokuz yaşında olduğunu, annesinin de, babasının da öldüğünü, bir Fransız kontuyla evlenip şu anda Paris'te yaşayan, kendisinden küçük bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Amber, Bruce'un İngiltere'den uzakta olduğu on altı yıl boyunca yaptıklarıyla çok ilgileniyordu, Almsbury bu konuda da bir şeyler anlattı.

1647'de ikisi de Fransız ordusunda subay olarak görev yapmıştı, her soylu erkeğin eğitiminde yer alması gereken gönüllü bir vazifeydi bu. İki sene sonra Bruce, Prens Rupert'in korsan donanmasıyla denize açıl-

mıştı. Fransız ordusunda görev yaptığı başka bir ara olmuş, sonrasında Rupert'la Batı Hint Adaları ve Gine Sahili'ne yol almıştı. Almsbury denizde olmaktan pek hazzetmediği için sarayda kalmış ve Avrupa'nın yarısındaki meyhaneleri ve genelevleri gezmişti. Bruce'un dönüşü üzerine, ikisi birlikte kıtanın etrafında seyahat etmiş ve geçimlerini yetenekleriyle, yani çoğu zaman kumardan kazandıklarıyla sürdürmüşlerdi. İki yıl önce de Fransa ve İngiltere'ye karşı savaşan İspanyol ordusunda yer almışlardı.

Bunlar, sürgünde olan soyluların yaşayabileceği sıradan şeylerdi, ama Carlton çok huzursuzdu ve saraydaki değişikliklerden çabucak sıkılıyordu. Oysa Amber'a göre bu, dünyadaki en heyecan verici ve büyüleyici şeydi. Neler yaptığını Bruce'a sormayı çok istiyordu.

Bruce iş için uzakta olduğu günlerde Amber'a yardımcı olması için Fransız bir öğretmen, bir dans hocası, gitar hocası ve ona şarkı söylemeyi öğretecek bir hoca tutmuştu. Her biri haftada iki kez geliyordu. Amber iyi bir leydi gibi görünmeyi çok istediği ve başarılarının onu Bruce'un gözünde daha çekici kılacağını düşündüğü için canla başla çalışıyordu. Lord Carlton onu sevdiğini daha söylememişti, Amber onun bu sihirli sözleri söylemesine faydası olacağını bilse, ateş yemeyi ya da cambazlık yapmayı öğrenmeye razıydı. Şimdi yeni giysilerinin ve saçının onu etkileyeceğine yürekten inanıyordu.

O sırada kapı çalındı ve Amber ayağa fırladı. Ama daha bir adım atmadan dolgun göğüslü, orta yaşlı bir kadın nefes nefese ve heyecanlı bir şekilde, tafta eteklerini hışırdatarak içeri girdi.

Madam Darnier, soylular arasında çılginca yayılan Fransız hayranlığından faydalanmak için Londra'ya gelen başka bir Parisliydi. Siyah saçlarının arasına griler serpilmişti, yanakları da pespembeydi. Takma saç lülelerinin üstüne yeşil satenden, kalın bir saç bandı fiyonk şeklinde bağlanmış, parlak siyah elbisesinin yakasıysa tehlikeli bir dekoltenin sınırında bırakılmıştı. Yine de, Fransız bir kadının yapması gerektiği gibi, komik değil, şık görünmeyi başarıyordu. Arkasından kollarında kocaman, altın yıldızlarla süslü tahta bir kutu taşıyan basit giysili, genç bir kız koştu.

“Çabuk!” dedi Amber heyecandan hafifçe sıçrayıp ellerini sıkarak. “Hadi gösterin!”

Fransızca çene çalıp duran Madam Darnier, Amber’ın masanın üstünde duran yeşil yün eteğiyle çizgili, pamuk iç eteğini görkemli bir şekilde yere atıp kıza kutuyu masaya koymasını söyledi. Sonra gösterişli bir hareketle kutunun kapağını açtı ve şaheserini çıkarıp ikisinin de görebilmesi için kolunu yana uzatıp elbiseyi salladı. Diğer kız Madam Darnier’nin zaferini paylaşarak gururla gülümserken Amber da, kuaför de şaşkınlıktan nefesleri kesilip bir iki adım geri attılar.

“Ahhh...” diye nefesini bıraktı Amber. “Ah!” Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Dar, puantiyeli bir korsesi olan elbise, siyah ve bal rengi satenden yapılmıştı. Yuvarlak, derin bir göğüs dekoltesi vardı, kolları da dirseklere kadar uzanıyordu. Kabarık uzun eteğin üzerinde siyah dantelden nefis bir kat daha vardı. Bal rengi kadifeden pelerinin astarı siyah satendendi ve başlığının ucunda siyah tüyler vardı. Dantelden bir yelpaze, uzun, kokulu, bej eldivenler, tilki kürkünden kocaman bir el kürkü ve bütün asil leydilerin yurt dışına çıkarken taktıkları siyah, kadife bir maske, elbiseyi tamamlıyordu. Bütün aksesuarlar son modaydı.

“Ah, hemen giyeyim, lütfen!”

Madam Darnier dehşete kapılmıştı. “Mais, non, madam! Önce makyaj yapmalısınız!”

“*Mais, oui!* Önce makyaj yapmalıyız!” diye tekrar etti Mösyö Baudelaire.

Dördü birden masaya gittiler. Madam Darnier büyük, kırmızı kadife bir örtünün düğümünü açıp içindekileri yaydı: şişeler, kavanozlar, küçük, porselen kaplar, bir tavşan ayağı, bir kaş fırçası, kırmızı, İspanyolca küçük kitapçıklar, kalemler, yapıştırma benler. Amber kaşı alınmaya başlayınca önce biraz şaşırıp irkildi ama sonra kendisindeki değişimi izledikçe büyülenip kendinden geçerek sabırla oturdu. Yarım saat boyunca kendi aralarında tartışıp gevezelik ederek ve birbirlerine bağırarak onu en azından görünüşte, dünya zevklerine düşkün cilalı, parıl parıl bir kadın hâline getirdiler.

Sonunda elbiseyi giymeye hazırды, ama çok riskli bir işti bu. Elbisede bir tek kırışıklık olmayacak, saçının bir teli bile yerinden çıkmayacak, dudağındaki bir damla boya veya yanağındaki bir gram pudra eksilme-yecekti. Giydirme işine üçü birden kalkıştı, Madam Darnier bir kıza, bir de Mösyö Baudelaire'e bağırıp çağırıyor, durmadan ciyaklıyordu. Sonunda giysi üstüne oturtuldu. Madam Darnier, Amber'ın göğüsleri-nin büyük bölümünü ve omuzlarının tamamını gösterecek şekilde ya-kayı aşağı çekti. Yelpazeyi de eline tutuşturarak odada yürümesini ve dönüp onlara bakmasını istedi.

Amber odada yürüyünce, "*Mon Dieu!*" dedi hayranlıkla. "Madam Palmer'a taş çıkarttınız yemin ederim!"

"Madam Palmer kim?" dedi Amber üstünü başını inceleyerek.

"Majesteleri'nin metresidir." Madam Darnier koşturup eteğin katı-nı düzeltmeye, elbisenin kolunu bir santimetre yukarı kıvırmaya, kor-sedeki küçük bir kırışıklığı düzeltmeye başladı. Yaptığı işe gömülerek "En azından bugün..." diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Haftaya..." Omuzlarını silkti. "Belki de başka biri."

İltifat Amber'ın çok hoşuna gitmişti. Artık hazır olduğundan, bir an önce Bruce'un gelmesini diliyordu. Dışarıdan bir kopya kâğıdı gibi yeni ve taze hissediyordu ama karnı gerginlikten kasılıyor, elleriyse heyecan-dan terliyordu. *Belki de beni bu hâlimle sevmez!* Korkmaya başlıyordu, neredeyse fenalaşacaktı. *Of! Neden gelmiyor ki?*

Sonra kapının açıldığını ve Bruce'un ona seslendiğini duydu. "Gelebilir miyim?"

"Ah!" Amber eliyle ağzını kapadı. "Geldi! Çabuk!"

Amber hepsini kovunca, üçü birden koşuşturup kutuları, şişeleri, ta-rakları toplamaya başladılar ve Bruce tam içeriye girecekken yatak oda-sının kapısını açtılar. Çıkarken eğilerek selam verdikten sonra Lord'un repkisinin ne olacağını görmek için neşeyle arkalarına baktılar. Amber odanın ortasında dudakları açık şekilde durmuş, nefes bile almaya ce-saret edemezken gözleri beklentiyle parılıyordu. Bruce gülümseyerek kapıdan girdi, sonra şaşkınlıkla aniden durdu.

"Yüce Tanrım!" dedi usulca. "Ne kadar güzelsin!"

Amber rahatladı. "Ah... Hoşuna gitti mi?"

Bruce ona doğru yaklaştı ve bir elinin parmaklarını tutarak onu kendi etrafında döndürdü. Amber onun yüzündeki en küçük bir beğeni ifadesini bile kaçırmak istemediğinden dönerken bile arkasına bakıyordu. "Bir erkeğin hayal edebileceği en güzel kadınsın." Sonra da Amber'ın pelerini ald. "Eee, nereye gidiyoruz?"

Amber nereye gitmek istediğini çok iyi biliyor, bunun için sabırsızlanıyordu. "Bir oyuna gitmek istiyorum!"

Bruce sırtıttı. "Oyuna gidiyoruz o zaman. Ama acele etmemiz gerek. Saat neredeyse dört oldu."

Yukarı St. John Caddesi'ndeki Kızgın Boğa Tiyatrosu'na vardıklarında saat dört buçuğu geçmişti ve gösterinin başlamasına bir saatten fazla vardı. Tiyatro sıcak, havasız, neredeyse nemliydi ve içeride keskin bir ter, yıkanmamış vücut ve parfüm kokusu vardı. Bitmek bilmeyen bir gürültü ve kargaşa tiyatroyu dolduruyor, onlarca kişi yerlerine geçerken merakla bakınıyorlardı. Oyuncular bile işlerine ara verip seyirciye bakıyordu.

Gürültülü, kötü kokulu, kaba, ama tuhaf bir şekilde heyecan verici kalabalıktan nefesi kesilmiş olan Amber, büyülenmiş bir şekilde her şeyi birden görmeye çalışıyordu. Gururdan içi içine sığmıyor, insanların geç gelen herhangi güzel bir kadına bakacaklarını düşünmüyordu. Oysa herhangi bir değişiklik insanlara iyi geliyordu, çünkü seyircinin de, oyuncuların da oyunla pek ilgisi yoktu.

Tiyatronun en alt katına parter deniyordu ve sıralarında, durmadan kendi aralarında konuşan üç yüz kadar genç adam vardı. Aralarından, çoğu iyi giyimli ama aşırı makyajlı birkaç kadın da seçiliyordu. Amber yüksek sesli bir fısıltıyla onların kim olduğunu sorunca, Bruce fahişe olduklarını söyledi. Marygreen'de hiç fahişe yoktu, olsaydı da muhafazakâr aileler tarafından bir ağaca bağlanıp taşla tutulurlardı kesin. Bu yüzden Amber burada genç adamların onlara saygı gösterdiğini, onlarla açık açık konuştuklarını, hatta onlardan biriyle sarmaş dolaş olup alenen öpüşüklerini görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Kadınlar hiç de pişman veya utanmış görünmüyorlardı üstelik. Yüksek sesle gülüp

sohbet ediyor, gayet rahat ve mutlu görünüyorlardı. Parterin içinden çıkan yay şeklindeki sahnenin karşısında, sepetlerindeki malları -limonlar, portakallar, şekerlemeler- bağıra çağıra fahiş fiyata satan beş-altı kız duruyordu.

Parterin üzerinde, sahneye yakın balkon kısmında, muhteşem kıyafetli ve mücevherli soylu kadınların kocalarıyla veya sevgilileriyle oturduğu localar vardı. Kadınların ve zengin erkeklerin oturduğu balkon bir üst kattaydı. Daha üstte ise, ellerindeki sopalarla müziğe göre tempo tutan, onaylamadıkları zaman yüksek sesle homurdanan, gerçekten sinirlendiklerinde de tiyatroyu, yuhalama ve yüksek sesli ıslıklarla inleyen izleyiciler vardı.

Seyircilerin çoğu aristokrattı, bu grubun dışında kalanlar sadece fahişelerle satıcıları. Erkeklerle kadınlar insanları görmeye, görülmeye, dedikodu yapmaya, flört etmeye geliyorlardı. Oyun ikinci plandaydı.

Hiçbir şey Amber'ı hayal kırıklığına uğratmadı. Her şey beklediği gibi, hatta daha da fazlaydı.

İç i heyecan ve mutlulukla dolu hâlde Bruce'un yanında dimdik oturuyor, parıldayan gözleri salonu uçtan uca dolaşıyordu. Demek büyük dünya buydu! Yeni elbisesini, özenle hazırlanmış saçını, parfümünün kokusunu, tenindeki kozmetiklerin yabancı ama hoş varlığını, kürkünün parmaklarının altındaki ipeksi dokunuşunu, göğüslerinin şehvetle sergilenişini şiddetle hissediyordu.

Etrafına bakınırken yan locada oturan iki kadınla göz göze geldi. Hafifçe öne doğru eğilmiş, kaba bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyorlardı.

İkisi de üzerlerinde pahalı kıyafetler ve mücevherler olan güzel kadınlardı ve Amber'ın soylu olmalarına bağladığı tarifi güç bir kibir ve kendine güvenle onu süzüyorlardı. İçeri girdiklerinde Bruce etrafındaki insanlarla selamlaşırken bu iki kadına da eğilerek selam vermiş ve onlarla biraz laflamıştı. Ama kadınlar şimdi Amber'a küçümseyici bir ifadeyle bakıp birbirlerine gülümsediler. Biri yelpazesinin altından yanındakine bir şeyler söyledi ve kaşlarını kaldırarak uzaklara baktılar.

Amber şaşkın, kırılmış ve uğradığı aşağılanmadan yerin dibine girmiş hâlde bir süre daha onlara bakakaldıktan sonra yelpazesine baktı

ve gözyaşlarının akmasına engel olmak için alt dudağını ısırdı. Onuru paramparça olmuştu. *Fahişe olduğumu düşündüler*, diye geçirdi içinden. *Beni küçümseyiyorlar!* Dış görünüşündeki gösteriş, bu alaycı dünyanın içinde kaybolmuştu. *Keşke gelip kendimi bu küçümsemeye ve aşağılamaya maruz bırakmasaydım*, dedi kendi kendine.

Kadınların bakışmalarını gördüğü belli olan Bruce yatıştırıcı bir şefkatle Amber'in elini sıkınca Amber ona minnettar bir bakış fırlattı. Ama başını sahneye çevirip orada olanlara konsantre olmaya çalıştıysa da bu imkânsızdı. Keşke oyun bir an önce bitseydi de odasının mahremiyetine çekilebilseydi. Amber'in kendini düşürdüğü bu durumu görse, Sarah ne kadar utanır, Matt nasıl kızardı!

Sonunda kapanış kısmı oynandı ve seyirciler ayağa kalkmaya başladı. Bruce gülümseyerek Amber'a döndü ve pelerinini genç kızın omuzlarına yerleştirdi. "Eee, hoşuna gitti mi?"

"Şey, evet." Amber onun gözlerine bakmıyor ve o iki kadınla veya onu küçümseyen başka gözlerle karşılaşma korkusuyla etrafına göz atmaya cesaret edemiyordu.

Aşağıdaki parterde birkaç adam portakal satan kızların etrafını sarmış, onları öpüp küstahça okşarken diğerleri de birbirlerine el şakaları yapıyor, sırtlarına vurup şapkalarını çekiyorlardı. Juliet'i oynayan oyuncu, başında uzun, sarı peruğu ve göğüslerine pamuklar konulmuş elbisesiyle adamlardan birkaçıyla konuşuyordu. Bazıları sahneye çıkıp dekorun arkasına geçiyordu. Yukarıda, çıkışa giden insanların ayak sesleri duyuluyordu. Küçük gruplar hâlinde duran kadınlar birbirini öpüp tiz seslerle bağırsıyor, erkekler de kendini beğenmiş bir anlayışla gülümsüyordu. Amber sıkıntılı bir ifadeyle gözlerini Bruce'un kravatına dikmiş, bir an önce oradan kurtulmayı diliyordu.

"Gidelim mi canım?" Bruce ona kolunu uzattı.

Tiyatronun dışında, aylak aylak gezen insanların arasından arabalarına doğru yürüdüler. Arka arkaya dizilmiş arabalar, trafiği öyle sıkıştırmıştı ki insanın yayan yürümesine imkân yoktu neredeyse. Herkes yürümek için birbirini ittiriyor, satıcılar ve kapı görevlileri öfkeyle küfrediyordu. Birden, ne dediği anlaşılmayan, tuhaf sesler çıkaran bir dilen-

ci kendisini önlerine attı. Ağzını açıp yüzünü Amber'a yaklaştırdı. Dili kesilmiş, kanıyordu. Acıma ve biraz da korkudan içi sızlayan Amber, Bruce'a daha da yanaşıp kolunu tuttu.

Bruce, adama bir bozukluk attı. "Al. Çekil yolumuzdan."

"Ah, zavallı adam! Gördün mü? Neden öyle yapmışlar?"

Arabaya varınca Bruce, Amber'ın elini tutarak arabaya binmesine yardım etti. "Bir şeyi yok. Numara yapıyorlar. Dillerini görünmeyecek şekilde kıvrıp bir çomakla kanatıyorlar."

"Ama öyle yapacağına neden çalışmıyor?"

"Çalışıyor. Dilencililiğin dünyanın en basit işi olduğunu düşünme."

Amber yerine oturunca, Bruce ona seslenen iki genç adama döndü. Amber, Bruce'un arkasından adamların kendisini süzdüğünü fark etti. Bir an, kaşlarını kaldırıp gözlerinin kısarak cesurca onların bakışlarına karşılık verdikten sonra, hemen kızarıp başını çevirdi. Lanet olsun! Onlar da o iki kadın gibi düşünüyorlardı. Yine de elinde olmadan onlara daha tedbirli bir bakış fırlatınca, daha yakışıklı olanla göz göze geldi. Hemen bakışlarını başka yere çevirdi. Bunun bir erkekten gelmesi o kadar da hakaret gibi hissettirmiyordu.

Bruce sonunda arkasını dönüp arabacıya bir şeyler söyledikten sonra arabaya bindi ve Amber'ın yanına oturdu. Araba sarsılarak hareket etti. Amber'ın elini tuttu. "Şehrin feleğini şaşırttın. O adam Lord Buckhurst'tü, senin Barbara Palmer'dan bile güzel olduğunu söyledi."

"Kralın metresini mi kastediyorsun?"

"Evet. Bütün dedikoduları hemen nereden öğrendin bakayım?" Amber güzel bir oyuncak bebekmişçesine eğlenerek ona baktı Bruce.

"Terzi söyledi. Bruce, o iki kadın kimdi? Yan locada, sana el sallayan kadınlar hani?"

"Arkadaşlarımla eşleri. Neden sordun?"

Amber kaşlarını çatıp yelpazeye baktı ve çubukları saymaya başladı. "Bana nasıl baktıklarını gördün mü? Böyle bakıyorlardı..." Amber birden yüzünü ekşitti, biraz abartı dışında kadınların kötü niyetli bakışlarını aynen taklit etti. "Benim bir fahişe olduğumu düşünüyorlar. Kesin öyle!"

Bruce ona şaşkınlıkla baktıktan sonra başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı.

“Ne var?” dedi Amber alınarak. “Ne gülüyorsun be?”

Amber, Bruce’un kullandığı ve Matt Goodegroom’un asla müsaade etmeyeceği bazı ifadeleri, sözleri ve deyimleri kullanmaya başlamıştı bile. Bütün kaliteli insanların sövdüğünü, bunun iyi yetiştirilmiş olmanın göstergesi olduğunu sanıyordu.

“Özür dilerim Amber. Sana gülmüyordum. Ama bence sana başka bir nedenden dolayı bakıyorlardı. Kesinlikle kıskançlıktan yani. İkisi de başka bir kadının karakteriyle ilgili kötü şeyler düşünecek durumda değiller. Fransa’ya giden adamların çoğuyla varmışlardır herhâlde.”

“Ama evli olduklarını söyledini”

“Evliler. Öyle olmasalardı daha tedbirli olabilirlerdi.”

Amber rahatlasa da bir şüphe aklını kurcalıyordu. Bruce o adamlardan biri olabilir miydi acaba? Ama Amber öyle olsaydı Bruce’un bu konuyu hiç açmayacağına karar verip bu düşünceyi hemen kafasından uzaklaştırdı. Yeniden kendini mutlu hissedip bir sonraki macera için heveslendi.

“Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Bir meyhanede yemek yemek istersin diye düşünmüştüm.”

Şehrin gerilerinde, kapısında kocaman, altın bir kartal tabelası olan bir binanın önünde durdular. Amber arabadan inerken siyah, dantel jartiyerleri görünecek şekilde eteklerini kaldırdı. Bunu tiyatronun dışında bazı kadınlardan görmüştü. Tam kapıdan içeri girecekken tanıdık bir erkek sesi duydular.

“Hey! Carlton!”

Merakla etraflarına bakındılar. Almsbury, içinde bir sürü adamın olduğu kiralık bir arabadaydı, araba yavaşlayınca arkadaşlarıyla vedalaştı ve atlayarak Bruce’la Amber’ın yanına geldi. Amber’ı görünce gözlerini iki kez kırptıktan sonra şapkasını çıkarıp önünde saygıyla eğildi.

“Yüce Tanrım! Venedikli bir fahişe kadar güzel değilsen ne olayım!”

Keyifli gülümsemesi Amber’ın yüzünde dondu.

Demek Almsbury de onun bir fahişe olduğunu düşünüyordu! Amber kaşlarını öfkeyle çattı. Bruce’un anlamlı bakışları üzerine Almsbury, he-

men potunu telafi etmeye çalıştı. Omuzlarını silkerek yüzüne komik bir ifade verdi.

“Şey, bilirsin işte, Venedikli fahişeler Avrupa’nın en güzel kadınlarıdır. Ama... Sen böyle yapınca...”

Kont yüzünde yanıt bekleyen bir gülümsemeyle Amber’a bakınca, Amber ona baktı ve içtenliğine dayanamayarak gülümsedi. Almsbury genç kızın koluna girdi. “Hayatım, seni gücendirmek istediysen canım çıksın.” Üçü birlikte içeri girdiler ve Bruce’un isteği üzerine, üst katta özel bir odaya çekildiler.

İki adam, garsonun getirdiği küçük bir fiçinin içindeki istiridyeleri, üzerine biraz tuz serpip limon sıkarak yedikten sonra kabukları masanın üstüne attı. Almsbury, İstiridyenin sarayın ana yemeği olacağını tahmin etti. Amber anlamamış gibi görününce de Bruce arkadaşının ne demek istediğini açıkladı. Amber bunun çok iyi bir espri olduğunu düşünerek kalıkahalarla güldü.

İstiridyeler bitince, yemeğin devamı geldi. İçine istiridye ve soğan doldurulmuş, kızarmış ördek, enginar kızartması ve üstü kızarmış peynirli kek. Yemeğin üstüne de erkekler için Burgonya şarabı, Amber için beyaz Ren şarabı ve meyveyle kabuklu ceviz vardı. Uzun bir süre masada oturup sohbet ettiler, sıcak odada hepsinin karnı tok, keyfi yerinde olduğundan, Amber az önce yaşadığı sıkıntıyı unutmıştu bile.

Şarap onun alışkın olduğu biradan çok daha sertti. Birkaç kadeh sonra iyice sessizleşti ve mayıştı. Gözleri yarı kapalı hâlde iki adamın konuştuklarını dinliyordu. Başı bedeninden ayrılmış da yukarıda bir yerde yüzüyormuş gibi bir hafiflik hissi sarmıştı bütün bedenini. Bruce’u hayranlıkla izliyor, yüzündeki her ifadeyi, ellerinin her hareketini takip ediyordu. Bruce arada bir dönüp ona gülümseyince, ya da bir iki kez yaptığı gibi uzanıp yanağına bir öpücük kondurunca, sevinci baş döndürücü bir hızla katlanıyordu.

Sonunda Amber onun kulağına bir şey fısıldadı, Bruce cevap verince, yerinden kalkıp odanın karşısındaki küçük bir tuvalete gitti. İçerideyken dış kapının çalındığını, başka bir sesin konuştuğunu, sonra da kapının kapandığını duydu.

Amber odaya döndüğünde, Almsbury masanın başında tek başına oturmuş, kendine şarap koyuyordu. Arkasına dönüp etrafına bakındı. “Bir iş için çağırıldılar, hemen dönecek. Gel de sana bir bakayım.”

On dakika ağır ağır geçti, gergin ve mutsuz olan Amber en ufak bir seste umutla kapıya bakıyordu. Garson içeri girdiğinde Bruce gideli bir saati geçmişti sanki. Adam, Almsbury’yi selamladı.

“Efendim, Lord Hazretleri önemli bir iş olduğundan dönemeyeceğini üzülerek bildirdi. Sizden hanımefendiye kaldığı hana kadar eşlik etmenizi rica etti.”

Adam konuşurken Amber’ı süzen Almsbury başını salladı. Amber beyninden vurulmuş gibi bembeyaz bir yüzle Almsbury’ye döndü.

“İş mi?” diye tekrarlardı usulca. “Bu saatte iş için nereye gidebilir?”

Almsbury omuzlarını silkti. “Bilmiyorum tatlım. Gel bir şeyler daha iç.”

Amber onun uzattığı şarap kadehini alsa da oturup kadehi elinde tutmaya devam etti. Neredeyse bir buçuk aydır bu geceyi bekliyordu, ama Bruce kalkıp iş için başka bir yere gitmişti. Ona ne zaman, nerede olduğunu ya da nereye gittiğini sorsa hep aynı yanıt alıyordu, “İşim vardı!” Ama neden bu geceyi bulmuştu? Neden Amber’ın bu kadar uzun süredir planladığı ve bu kadar çok şey beklediği bu geceyi bulmuştu sanki? Yorgun ve keyifsizdi. Koltuğa çöküp ağzını açmadan oturmaya devam edince, birkaç dakika sonra Almsbury gitmeyi teklif etti.

Hana dönerken Amber, onunla konuşma zahmetine girmede. Royal Saracen’e vardıklarında ise, sırf nezaketten ve reddedeceğini umarak onu yukarı davet etti. Ama Almsbury daveti hemen kabul etti. Amber elbiselerini çıkarmak için yukarı çıkarken o da meyhaneye uğrayıp birkaç şişe şarap aldı. Amber yatak odasından tak tak sesler çıkaran terlikleri ve yeni aldığı dore, saten sabahlığıyla indiğinde, Almsbury’yi şöminenin karşısındaki koltuğa rahatça kurulmuş hâlde buldu. Kont eliyle ona doğru gelmesini işaret edince Amber gelip onun yanına oturdu. Almsbury onun elini tutup bir süre dalgınca inceledikten sonra, elini dudaklarına götürdü. Kaşları çatılan Amber’ın gözleri Kont’u görmeyerek boşluğa takıldı.

“Sence nereye gitti?” diye sordu sonunda.

Almsbury omuzlarını silkip şişeyi yine kafasına dikti.

“İkide bir gittiği şu lanet iş de ne acaba? Sen biliyor musun?”

“Bugünlerde İngiltere’de Kral’ın bütün taraftarlarının işi var. Biri mülklerini geri almaya çalışıyor, diğeri Kral’ın yanında olduğu için, hayatı boyunca çalışmadan yılda bin poundluk maaş istiyor. Saray insan kaynıyor. Köylü toprak sahipleri, eski askerler, Kral’ın güzel kızlardan hoşlandığını duyan işgüzar anneler kendi işlerini halletmek için dört dönüyor. Ben de dâhil herkesin bir isteği var. Ben Almsbury Malikânesi’ni ve Herefordshire’daki arazimi geri almak istiyorum. Majesteleri Kral Midas olsa ve Jüpiteri alt etse bile hepimizi birden memnun edemez.”

“Bruce ne istiyor? Carlton Malikânesi’ni mi?”

“Hayır. Sanmam. Malikâneye el konulmadı, satıldı. Satılan malı geri vereceklerini hiç sanmam.” Almsbury şarabı bitirip başka bir şişe almak için uzandı.

Kont, Amber’in hayatında kimsede görmediği kadar çok içiyor ve sarhoş olmuyordu. Bruce yıllarını meyhanelerde geçirdiği için kanının artık alkole dönüştüğünü söylemişti. Amber, Kont’un sözlerinin şaka mı yoksa ciddi mi olduğundan emin olamamıştı.

“Ne isteyebilir anlamıyorum ki,” dedi Amber. “Zaten zengin.”

“Zengin mi?” dedi Kont şaşkınlıkla.

“Şey... Değil mi?”

Amber hayatında bir iki şilinden fazlasına sahip olmadığı için para hakkında pek bir şey bilmez, gördüğünde birini diğerinden ayırt edemezdi. Ama dört kişilik bir arabası, pahalı giysileri olduğu ve ona muhteşem şeyler alabildiği için, Lord Carlton ona çok zengin gelmişti.

“Hiç de değil. Ailesi sahip oldukları her şeyi Kral’a yardım etmek için sattı, satılmayanlara da katliam sırasında el konuldu zaten. Geriye bir tek Carlton Malikânesi’nde bulduğu mücevherler kaldı. Zengin değil yani. Hatta neredeyse benim kadar yoksul.”

“Ama arabası... Benim giysilerim...”

“Şey... O kadar parası var canım. Numaraları bilen bir adam birkaç saatte, kartların, zarların başında hünerini gösterip birkaç yüz pound götürebilir.”

"Hile mi yapıyor?" Amber öylesine beyninden vurulmuştu ki Almsbury'nin söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Kont gülümsedi. "Şey, belki birazcık. Ama hepimiz yapıyoruz zaten. Tabii bazıları bu konuda zekidir, bazıları da değil. Bruce, Avrupa'daki bütün adamların canına okuyabilir. On beş yılın büyük kısmında hayatını zarlardan ve kartlardan kazandı, namussuz herif çoğumuzdan da iyi yaşadı. Geçen gece Uşak Porter'ın evinde, dört saatte iki bin beş yüz pound kazandığını gördüm."

"İşim var diye kumar oynamaya mı gidiyor yani?"

"Kısmen. Paraya ihtiyacı var."

"O zaman neden Kral'dan istemiyor, madem herkes istiyor?"

"Canım, Bruce'u tanımıyorsun."

O sırada sokaktan bir araba sesi duyulunca Amber, Kont'u bırakıp hemen pencereye koştu. Ama arabanın yoluna devam edip sokağın köşesinde kaybolduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Pencerenin önünde durup karanlığı izlemeye devam etti. Yeniay ve yıldızların cılız ışığından başka tek bir ışık yoktu. Sokaklar bomboştu, görünürde bir kişi bile yoktu. Londralılar geceleri çok önemli bir nedenleri olmadıkça evden çıkmıyordu. Çıkmaları gerektiğinde de, kendilerine eşlik etmeleri için uşaklarını ve meşale taşımakla görevli çocukları yanlarına alıyorlardı.

Amber uzakta fenerinin ışığını gördüğü bir tellalin sesini duydu, "Sıcak, güzel bir yaz akşamı, saat onda her şey yolunda. Sıcak, güzel bir..."

Bruce'la ilgili endişeleri kafasını öyle meşgul ediyordu ki Almsbury'nin orada olduğunu bile unuttu. Ama birden Kont'un kollarının onu sardığını hissetti. Bir eli genç kızın sabahlığının içine doğru kayarken, diğer eliyle onu kendine doğru çevirip dudaklarından öptü. Neye uğradığını şaşırان Amber irkilerek onu aniden itti ve yüzüne şiddetli bir tokat yaptırdı.

"Yüce Tanrım, ne oluyor!" diye bağırdı. "Nasıl bir arkadaşsın böyle? Lord bunu duyunca canına okuyacak!"

Almsbury bir an onu şaşkınlıkla izledikten sonra başını geri atıp kahkahalarla güldü. "Canıma mı okuyacak? Hiç güleceğim yoktu, çok

komiksin güzelim. Fahişesini bir geceliğine ödünç almama Bruce'un bir şey diyeceğini gerçekten düşünmüyorsun değil mi?"

Amber'ın gözleri şiddetli bir öfkeyle parıltıydı. Sonra kendine hâkim olamayıp adamın bacaklarını tekmelemeye ve göğsünü yumruklamaya başladı. "Ben fahişe değilim seni aşağılık köpek! Defol buradan! Defol yoksa seni parçalarım!"

Almsbury onu bileklerinden tutup sarsmaya başladı. "Hey! Dur bakalım küçük cadı! Ne yapmaya çalışıyorsun? Tamam, affedersin. Özür dilerim. Ben..."

"Defol alçak!" diye bağırdı Amber.

"Gidiyoruz, gidiyoruz, bağırıp durma!"

Almsbury, Amber'ın yere düşürdüğü şapkasını alıp kapıya yöneldi. Kapının tokmağını tutup genç kıza döndü. Amber elleri belinde, akmak üzere olan gözyaşlarını engellemeye çalışarak öfkeyle ona bakıyordu. Kont'un küstahlığı yok olmuştu.

"Gitmeden önce tek bir şey söyleyeceğim tatlım. Sarah teyzenin söylediklerinin aksine, bir erkek seninle yatmak istediğini söyleyince sana hakaret etmiş olmaz. Dürüst olsan yaptıklarından hoşlandığını itiraf ederdin. Çünkü bir kadının bir erkekte asla affedemeyeceği tek şey, onunla yatmak istememesidir. Artık seni rahatsız etmeyeceğim. İyi geceler." Almsbury onu selamlayıp kapıyı açtı.

Amber yetişkin amcasından görgü kurallarıyla ilgili bir hayat dersi dinleyen küçük bir kız gibi dikilip ona bakıyordu. Köydeki ahlak anlayışı ve görgü kurallarının, Londra'da pamuklu iç eteği ve yeşil yün eteği gibi demode olduğunu anlamaya başlamıştı. Biraz kararsızca da olsa elini uzatıp Kont'a doğru iki, üç adım attı.

"Lordum, gitme. Özür dilerim. Ben sadece..."

"Sen sadece Bruce'a âşıkısın."

"Evet."

"Bu yüzden başka bir adamla yatmaman gerektiğini düşünüyorsun. Neyse, tatlım, belki günün birinde bunun çok önemli bir şey olmayacağını anlarsın. Anlarsan da... Hizmetinizdeyim hanımefendi." Almsbury tekrar eğilerek onu selamladı.

Amber ne yapacağını bilemeden dikilip ona bakıyordu. Bir bakımdan onun bu ahlaksız teklifinin gururunu okşadığını kendine itiraf etse de, sevdiği birine sadık olup olmamanın önemsiz olduğu konusunda ona katılamazdı. Başka bir adamla yatmayı aklından bile geçiremezdi o. Hayatta böyle bir şey yapmazdı.

Arnavut kaldırımlarında araba sesleri yeniden duyulunca Amber bir kez daha pencereye koştu. Araba hızla ilerlerken bir o yana, bir bu yana savruluyor, arabacı dizginleri sallayıp duruyordu. Sonunda tam pencerenin önünde durdu. Tünediği yerden bir maymun çevikliğinde atlayan uşak arabanın kapısını açınca Lord Carlton görüldü. Lord arabadaki birine dönüp bir şeyler söyledi. Başka bir uşağın elinde, ışııyla Lord hazretlerinin yüzünün yarısını aydınlatan, sokağa ve evlerin duvarlarına gölgeler yansıtan bir fener vardı.

Amber tam pencereden sarkıp Bruce'a seslenecekken arabanın penceresinden bir kadının başını uzatıp kahkaha attığını görünce beyninden vurulmuşa döndü. Bir an için kadının güzel, beyaz yüzünü ve kızıl saçlarını ve Bruce'un ona doğru eğildiğini görebildi. Mırıldandıklarını duyabiliyordu. Biraz sonra Bruce geri çekilip şapkasını çıkararak kadını selamladı ve uşak kapıyı kapattıktan sonra araba hareket etti. Bruce arkasını dönüp aşağıdaki kemerin altından geçerek gözden kayboldu.

Pencerenin pervazına tutunan Amber kendini o kadar kötü hissediyordu ki neredeyse bayılacaktı. Büyük bir fiziksel çaba göstererek doğruldu ve yavaşça arkasını döndü. Beti benzi atmış, kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Birkaç dakika boyunca dikilip boşluğa baktı. Yüzünde şefkatli bir anlayışla onu izleyen Almsbury'yi görmüyordu bile. Gözlerini kapadı, bir elini yavaşça alnına götürdü.

O sırada kapı açıldı ve Bruce içeri girdi.

5. BÖLÜM

BRUCE DURAKSAYIP BİR AN ŞAŞIRMIŞ GİBİ, BİR AMBER'A, BİR Almsbury'ye baktı. Ama o daha tek kelime edemedi Amber göz-yaşlarına boğularak yatak odasına koştu ve kapıyı çarparak kapattığı gibi kendini yatağın üstüne attı.

Amber kendini tamamen içini yakan hıçkırıklarına teslim etmişti. Hayatı boyunca en perişan olduğu o anda cesaretini toplayıp kendine hâkim olmak umurunda bile değildi. Acısını sessizce kalbine gömmek ona göre değildi ne de olsa. Umut ettiği gibi Bruce onun peşinden hemen koşmayınca da öyle kendinden geçti ki öğürmeye başladı.

Nihayet kapının açıldığını ve Bruce'un ona doğru ilerlediğini duydu. Hıçkırıkları daha da arttı. *Ah, Tanrı canımı alsan da kurtulsam*, diye geçirdi içinden. Şuracıkta ölsem! O da üzülseydi!

Bruce bir iki mum yakınca oda aydınlanmaya başladı. Amber onun peleriniyle şapkasını bir kenara fırlattığını, kılıcını çıkardığını duyuyordu ama Bruce'un ağzından hâlâ tek kelime çıkmamıştı. Genç kız sonunda başını kollarının arasından kaldırarak ona baktı. Yüzü gözyaşlarından çizgi çizgi olmuş, gözleri kızarıp şişmişti.

"Eee!" diye haykırdı ona meydan okuyarak.

"İyi akşamlar."

"Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söyleyeyim?"

“En azından nerede ve kiminle olduğunu söyleyebilirsin.”

Bruce kravatını çözüp yeleğini çıkardı. “Bu benim bileceğim şey, sen de öyle değil mi?”

Beyninden vurulmuşa dönen Amber’ın nefesi kesildi. Kendini Bruce’a öyle hesapsız kitapsız vermişti ki, onun da aynısını yaptığına kendini inandırmıştı. Ama artık durumun öyle olmadığını farkındaydı. Onun hayatı, alışkanlıkları değişmemişti. Amber onun için çok az bir değişiklikti.

Usluca, “Ya,” diyerek başını çevirdi genç kız.

Bruce bir süre onu izledikten sonra gelip yatağa oturdu. “Özür dilerim Amber, kabalaşmak istemedim. Seni bıraktığım ve bu kadar zamandır beklediğin bu günü mahvettiğim için de özür dilerim. Ama gerçekten işim vardı, gitmem gerekiyordu.”

Amber şüpheyle adama baktı. Gözyaşları birikip saten geceliğine damlamaya başlamıştı. “İşin vardı demek! Bir adamın bir kadınla ne işi olabilir!”

Bruce gülümsedi. Şefkatli gözlerinde keyifli bir pırıltı vardı. Amber onun kendisini hiç ciddiye almadığını hep hissediyor ve bundan da çok rahatsız oluyordu.

“Düşünebileceğinden daha fazla işi olabilir hayatım, neden olduğunu da söyleyeyim. Kral’ın kendisine sadık kalan herkesi memnun etmesi ya da onlara para verebilmesi mümkün değil. Hepsi birbirinden haklı binlerce talep arasında seçim yapmak zorunda. Bir kadının veya herhangi birinin Majesteleri’ni istemediği bir şeye ikna edebileceğini sanmıyorum. Ama iş, yapmak istediği şeyler arasında bir seçim yapmaya gelince, doğru kadın, onun karar vermesine yardımcı olmak konusunda çok faydalı olabilir. Şu anda da Kral’ımızı Barbara Palmer adındaki genç kadından daha fazla etkileyebilecek biri yok, sağ olsun kendisi bana yardımcı olma lütfunda bulundu.”

Barbara Palmer!

Demek gördüğü kadın oydu.

Amber bir an büyük bir yenilgi hissiyle sarsıldı. Kral’ı etkileyebilen bir kadının, olağanüstü bir cazibesi olmalıydı. Kral’ın ve onun etrafın-

daki her şeyin yarı ilahi olduğuna dair batıl bir inancı olan Amber'ın kendine olan güveni yerle bir olmuştu. Başlı ellerinin arasına düştü.

"Amber, hayatım, lütfen. O kadar ciddi bir şey değil. Yakından geçiyormuş, benim arabamı görünce de orada mıyım diye sordurmuş. Teklifini reddetmek aptallık olurdu. Bu dünyada en çok istediğim şeyi almama yardım etti o."

"Neyi? Topraklarını mı?"

"Hayır. Onlar satıldı. Şimdiki sahibinden satın almadıkça topraklarımı geri alamam, satın alabileceğimi de sanmıyorum. Hükümet izniyle korsanlık işine girmem için Kral'ı ve kardeşini ikna etmeme yardımcı oldu. İkisi de birkaç bin pound yardım etti. Korsanlık belgemi dün aldım."

"O da ne?"

"Başka milletlerin gemi ve yüklerine el koymak için Kral'ın verdiği bir izin belgesi. Böylece Amerika'ya giden İspanyol gemilerine el koyabilirim."

Amber'ın korkusu ve Barbara Palmer'a karşı duyduğu kıskançlık yok olmuştu.

"Denize açılmayacaksın, değil mi?"

"Açılacağım Amber. İki gemi satın aldım, Kral'ın ve York'un vereceği parayla üç tane daha alabilirim. Onları alıp adam bulur bulmaz denize açılacağız."

"Ah, Bruce gidemezsin! Olamaz!"

Bruce'un yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Heathstone'daki o gün, çok kalmayacağımı sana söylemiştim. İki ay kadar sonra gidiyorum. Belki biraz daha uzar ama elimden geldiğince çabuk ayrılmak istiyorum."

"Ama neden? Neden şey almıyorsun -Almsbury ne demişti, unuttum- Majesteleri'ne yardım ettiğin için para aldığın şey var ya?"

Bruce güldü. Yüzü şefkatli ama ciddiydi. "O dediklerinden istemiyorum. Paraya ihtiyacım var ama onu kendi istediğim şekilde kazanacağım. Hayatım boyunca para için sürünemem."

"O zaman beni de götür! Lütfen Bruce! Seni hiç üzmem, beni de götür ne olursun!"

"Götüremem Amber. Gemi hayatı bir erkek için bile çok zordur, yemekler bozuktur, hava soğuk olur, rahatsız bir yerdir, sıkıldığında da

çıkış yoktur. Hem beni üzmeyeceğini düşünüyorsun ama..." Bruce onu süzüp gülümsedi. "Olmaz canım. Konuşmanın bir anlamı yok."

"Ama ben ne olacağım? Sen gidince ne yaparım? Ah, Bruce, ben sensiz ölürüm!" Amber acıklı bir ifadeyle Bruce'a bakıp kayıp bir yavru köpek gibi suratını asarak ellerini tuttu.

"Benimle Londra'ya gelmek istediğinde bunu sana sormuştum. Unuttun mu? Beni dinle Amber. Yapman gereken tek şey hemen Marygreen'e dönmek. Sana elimden geldiğince para veririm. Teyzenle amcan için öyle ya da böyle bir hikâye uydururuz. Senin için kolay olmayacağını biliyorum ama bir köyde bile yüklü miktarda para saygı görür. Bir süre sonra dedikodular yatıştır, sen de evlenirsin. İzin ver bitireyim. Seni buraya getirdiğim için suçlu olduğumu kabul ediyorum, davranışlarımın çok asil olduğunu söyleyecek değilim. Seni veya sana ne olacağını pek düşünmüyordum, aslında çok da umurumda değildi. Ama artık umurumda. Seni daha fazla incitmek istemiyorum. Genç, masum ve güzelsin ama içindeki bu yaşama hevesi seni mahvedebilir. Londra'nın, güzel kızları yuttuğunu söylerken dalga geçmiyordum. Şehir her türden dolandırıcılar ve maceraperestlerle dolu. Seni bir dakikada kaparlar. İnan söylediklerim doğru. Ait olduğun yere, evine dönmelisin."

Amber'in gözleri öfkeyle parlıyordu. Cevap verirken çenesini kaldırdı. "O kadar da saf değilim Lordum. İnanın kendi başımın çaresine bakabilirim. Hem ne yapmak istediğinizi de anlamadım sanmayın. Benden sıkılıp Kral'ın metresini gözünüze kestirdiniz, bu yüzden de saçma sapan hikâyelerle beni uyutup sözde kendi iyiliğim için evime göndereceksiniz. Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz! Para olsa da olmasa da Matt amcam o eve bir daha adım atmama izin vermez. Polisler de beni içeri tıkar. Bütün köy bana güler ve..." Amber birden durup yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Hayır olmaz! Eve gitmeyeceğim!"

Bruce uzanıp onu kollarına aldı. "Amber, hayatım ağlama. Yemin ederim Barbara Palmer umurumda değil. Kendi iyiliğin için gitmelisin derken de doğruyu söylüyordum. Hâlâ söylüyorum. Senden sıkıldığım için değil. Çok tatlısın, düşündüğünden çok daha çekicisin. Tanrı aşkına, hiçbir erkek senden sıkılamaz..."

Bruce'un okşayan parmaklarının altında Amber'ın hıçkırıkları yatıştı ve genç kız vücuduna yayılan ılıklıkla kedi gibi mırıldanmaya başladı. "Benden sıkılmadın mı Bruce? Seninle kalabilir miyim?"

"İstiyorsan kalabilirsin. Ama yine diyorum ki..."

"Üf, deme! İstemiyorum! Başıma da ne gelirse gelsin. Seninle kalacağım!"

Bruce ona küçük bir öpücük verip soyunmak için ayağa kalktı. Gözleri hayranlıkla parıldayan Amber dizlerinin üzerine oturmuş onu izliyordu. Vücudu mükemmeldi, geniş göğsü ve omuzları, dar, zarif kalçası ve güzel, kaslı bacakları vardı. Sıkı cildi güneşten bronzlaşmıştı. Vücudunun her hareketinde, acelesiz ama kıvrak ve hızlı görünen bir hayvanın sade zarafeti okunuyordu.

Bruce mumları söndürmeye giderken Amber sonunda kendine hâkim olamadı.

"Bruce! Onunla seviştin mi?"

Bruce cevap vermeden, sorusunun yersiz olduğunu anlatan bir bakış fırlatarak son mumu da üfledi.

Daha en başından beri Amber hem hamile kalmaktan korkuyor, hem de bunu umut ediyordu. Umut ediyordu çünkü Bruce'a duyduğu aşkın her bakımdan tamamlanmasını arzuluyordu. Ama Bruce'un onunla evlenmeyeceğini bildiği için bundan korkuyordu da. Babası olmayan bir çocuk doğuran bir kadının insanların elinden neler çektiğine çok iyi şahit olmuştu. İki yıl önce, Marygreen'de köylülerden birinin kızı hamile kalmıştı. Kız ya bilmediğinden ya da istemediğinden bebeğin babasının adını söylemiyordu. İnsanların nefretine ve zulmüne daha fazla karşı koyamayarak köyden ayrılmak zorunda kalmıştı. Bu olay köyün zevkten ve şaşkınlıktan ağzı kulaklarında kızları arasında haftalarca dedikodu malzemesi olduğundan ve Amber da onlar gibi kızı küçümsediğinden böyle bir şeyin sonuçlarını görebiliyordu.

Şimdi aynı şey kendi başına gelebilirdi.

Evli olan arkadaşlarıyla sık sık özel meseleleri konuştuğu için hamileliğin ilk belirtilerini çok iyi biliyordu. Hem kendini bilecek yaşta olduğundan beri Sarah teyzesi dört çocuk doğurmuştu. Ama Londra'da

neredeyse iki aydır bulundukları haziran ayının sonuna kadar hamile olduğunu düşünmesi için bir neden yoktu. Bu yüzden içindeki şüpheyi gidermek için bir falcıya gitti. Şehrin her yerine, yemeğe üşüşen sinekler gibi doluştukları için bir falcı bulmak zor olmadı. Bir gün Bruce'un dört kişilik arabasına kurulup geleceğini öğrenmek için Bay Chour'a gitti. Yolda etrafına bakınırken, üzerinde ay, altı yıldız ve bir el olan bir tabela görünce arabacıyı durdurup uşağı kapıyı çalmaya gönderdi. Pencereden bakıp onun süslü arabasını gören falcı dışarı çıkıp onu içeri davet etti.

Adam, Amber'a çok gizemli görünmedi. Geniş, kırmızı bir yüzü, gözenekleri kirle dolu bir burnu vardı ve çok kötü kokuyordu. Ama Amber'a öyle yağ çekti, onun karşısında soylu bir düşesmiş gibi öyle abartılı bir şekilde eğildi ki, Amber'ın ona olan güveni arttı.

Uşak, genç kızı kapıya kadar götürdü ve Bay Chour'la ikisi bir salona çekilince de onları kapıda bekledi. Havasız oda, sahibinden daha iyi kokmuyordu. Amber oturmadan önce sandalyeye şüpheyle baktı. Adam onun karşısına bir tabure çekerek Kral'ın dönüşünden ve Stuartlar'a duyduğu inanılmaz sadakatten söz etmeye koyuldu. Konuşurken kirli ellerini ovuşturuyor ve gözleriyle genç kızın elbisesinin içindekileri görebiliyormuşçasına bir ifadeyle ona bakıyordu. Sonunda, hastasını başka konular hakkında dedikodu yaparak eğlendiren bir doktor gibi ne öğrenmek istediğini sordu.

"Neler yaşayacağımı öğrenmek istiyorum."

"Çok güzel madam. Doğru adama geldiniz. Ama önce bana söylemeniz gereken şeyler var."

Amber onu utandıracak şeyler sormasından çekindiyse de adam sadece doğum tarihi ve saatiyle doğduğu yeri sordu. Cevapları söylediğinde de falcı birkaç kâğıt açtı ve masadaki kristal bir küreye baktı. Amber'ın ellerini nemli ve kirli ellerinde tutarak dikkatlice inceledikten sonra ciddi bir şekilde başını salladı. Amber yanına gelip eteklerine sürünen büyük gri bir kediye ara sıra dalgınlıkla okşayarak tedirgin bir merakla onu izliyordu.

"Madam," dedi falcı sonunda, "geleceğiniz fevkalade ilginç. Venüs'ün Mars'tan kare açıyla ayrıldığı beşinci evde doğmuşsunuz." Amber bunu

ciddiyetle ezberledi, öyle etkilenmişti ki ne demek olduğunu bile merak etmedi. Tam soracakken adam hem ona, hem de kartlarına bakarak konuşmaya devam etti. “Bu yüzden karşı cinsle ilgili fazlasıyla ateşli bir sevgiye ve düşünmeden kendinizi teslim etmeye meyillisiniz. Bu size ciddi sorunlar açabilir madam. Ayrıca zevke çok düşkün olduğunuzdan, sonucunda bazı zorluklar yaşayabilirsiniz.”

Amber dalgınlıkla iç çekti. “İyi bir şey görmüyor musunuz?”

“Görüyorum, görmez olur muyum madam. Ben de ona geliyordum. Büyük bir servete sahip olduğunuzu görüyorum madam, çok büyük bir servete.” Adam onun üzerindeki kıyafetlere ve geldiği şık arabaya bakarak onun zaten büyük bir servete sahip olduğunu tahmin etmişti.

“Gerçekten mi?” dedi Amber sevinçle. “Başka ne görüyorsunuz?”

“Kıskançlık ve anlaşmazlık görüyorum. Ama ayrıca,” diye devam etti hemen Amber’ın kaşlarını çatıldığı görünce. “Venüs’ün Neptün ve Uranüs’e olan altmış derecelik açısı size muazzam bir çekicilik veriyor. Hiçbir erkek size karşı koyamaz.”

“Yaaa...” diye derin bir nefes aldı Amber. “Vay canına! Başka ne görüyorsunuz? Çocuklarım olacak mı?”

“Elinize bir kez daha bakayım madam. Evet, gerçekten de çok güzel bir harita. Zenginlik çizgisi çok uzun. Servet çarkları geniş. İç içe geçmiş bu çizgiler çocuk anlamına geliyor. Bakayım... birden fazla çocuğunuz olacak. Altı-yedi tane.”

“İlki ne zaman olacak? Yakında mı?”

“Evet. Öyle sanıyorum. Çok yakında...” Adamın bakışları Amber’ın kucağına doğru kaydı, ama pelerinden bir şey belli değildi. “Yani bir süre içinde elbette. Anlıyorsunuz ya madam.”

“Peki ne zaman evleneceğim? Yakında mı?”

“Bakalım. Hımmm, bakalım. Dün gece ne rüya gördünüz? Bir kadının ne zaman evleneceğini en iyi rüyalar söyler.”

Amber hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Hiçbir şey hatırlayamıyordu. Aklına sadece rüyasında baharat ezdiği geldi. Bunu Sarah için sık sık yapardı, özellikle de yıllık panayırda hepsi satılmıştı. Rüyanın bu kısmı bile Bay Chout için yeterliydi.

"Bu çok önemli madam. Çok önemli. Baharat ezme her zaman anelik anlamına gelir."

"Sevdiğim adamla evlenebilecek miyim?"

"Aslında bunu kesin olarak söyleyemem madam." Amber'ın yüzünün asıldığını gören adam hemen lafı toparlamaya çalıştı. "Elbette onunla evleneceksiniz madam, bugün yarın değil belki ama günün birinde. Buradaki çizgiler eş anlamına geliyor. Bakalım, aşağı yukarı beş-altı eşiniz olacak."

"Beş-altı mı? Ben beş-altı koca istemiyorum! Sadece bir tane olsun!" Adam ona çok iğrenç geldiği ve elini fazlaca sıkı tuttuğu için Amber hemen elini çekti. Ama falcının söyleyecekleri bitmemişti.

"Bir şey daha görüyorum. Sizinle açık açık konuşabilir miyim? Günün birinde yüz tane sevgiliniz olacağını görüyorum madam." Adamın aç gözleri onu terbiyesiz bir iştahla süzüyor, onun şaşkın görüntüsünden ve yüzüyle boynunu saran hafif pembelikten büyük bir zevk alıyordu. "Aşağı yukarı yani."

Amber heyecanla hafifçe güldü. Çok huzursuz olduğundan oradan hemen çıkmak istiyor, nefes bile alamıyordu. Adam haddini aşarak ona iyice yaklaşmıştı. "Yüz tane sevgili mi!" dedi, şehirde yetişmiş ve umursamıyormuş gibi davranmaya çalışarak. "Yüce Tanrım! Bir tane bana yeter! Hepsi bu mu Bay Chout?" ayağa kalktı.

"Yeterli değil mi madam? Çoğu zaman bu kadarını görmem. Ücret on şilin."

Amber el kürkünün içinden bir sürü bozukluk çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Adamın kocaman sırtışı fazla para ödediğini söylese de aldırmadı. Bruce ona her zaman bir avuç para bırakırdı, harcayınca da yerine yenisi gelirdi. On şilin Amber için büyük bir para değildi.

Eve giderken içi içine sığmayarak, *Bruce'la evlenip çocuk doğuracağım, hem de zengin olacağım*, diye düşündü.

O gece Bruce'a Venüs gezegeninin ne olduğunu sordu. Falcıya yaptığı ziyaretten söz etmeye niyeti yoktu ama Bruce anlamış olabilirdi.

"Romalı aşk tanrıçasının adı verilen bir yıldız," diye açıkladı Bruce. "Onun etkisinde doğanların kaderlerini kontrol ettiğine inanılır. Bu

insanların güzel, çekici oldukları ve genelde duygularını dinledikleri söylenir, bu tür saçmalıklara inanıyorsan tabii.” Amber, Bruce’un buna inanmamasına şoke olmuştu, duyduğu şaşkınlık yüzüne yansıdığı için Bruce ona güldü.

“Sen inanmıyor musun?”

“Hayır hayatım. İnanmıyorum.”

“Ya...” Amber ellerini beline koyup saçlarını savurdu. “Günün birinde inanacaksın, garanti ediyorum. Bekle de gör.”

Ne var ki o günden sonra Bay Chout’un tahminlerini haklı çıkaracak hiçbir şey olmadı. Amber’in hayatı her zamanki gibi devam ediyordu.

Çoğu zaman Bruce evde olmuyor, ya asillerle birlikte Uşak Porter’in evine kumar oynamaya, ya da gemilerinin yüklenmesine ya da malların alınmasını kontrol etmeye gidiyordu. Amber onun sık sık sarayda ya da arkadaşlarının evinde verilen balolara ve akşam yemeklerine gittiğini de biliyordu. İçinden onunla birlikte gitmeyi çok geçirse de, Bruce onu davet etmiyor, Amber da bir şey demiyordu. Bruce’un toplumdaki konumuyla onunki arasında derin bir uçurum olduğunun hâlâ farkındaydı. Onun dönmesini tek başına mutsuz bir şekilde beklerken onu kıskanıyordu da. Barbara Palmer ve onun gibi diğer kadınlardan ödü kopuyordu.

Almsbury sık sık uğruyor, Bruce yoksa Amber’ı gezmeye götürüyordu.

Bir gün Southwark’daki nehrin yakınında yapılan bir boğa-ayı dövüşüne gittiler. Amber pencereden uzanıp Londra Köprüsü’nün üzerinde, bir bardağın içindeki kürdanlar gibi sıırıkların ucuna geçirilmiş, soğuktan donmuş yirmi, otuz kadar kesik başı görünce hayretten donakaldı. Başka bir gün gittikleri eskrim karşılaşmasında da rakiplerden birinin kulağı kopup önde oturan bir kadının kucığına düştü.

Bir sürü şık gazinoya, meyhaneye yemeğe gittiler, Almsbury onu iki-üç kez de tiyatroya götürdü. Artık diğer seyirciler gibi Amber da oyuna pek ilgi göstermiyordu. Belli etmemeye çalışsa da onu esas ilgilendiren parterde kaç kişiyi etkilediği idi. Bazı genç erkekler Almsbury’ye öyle bir tavırla geliyorlardı ki, Kont ister istemez onları Amber’la tanıştıyordu. İki-üç tanesi de Almsbury’nin burnunun dibinde genç kıza ah-

laksız tekliflerde bulunmuşlardı. Almsbury terbiyesini hiç bozmadan bu adamlara Amber'ın bir fahişe değil, asil ve onurlu bir genç kadın olduğunu söylüyordu. Köylü aksanından utanan Amber, insanların onu, işgal sırasında ailesiyle yaşamış, şehre yeni gelmiş soylu bir leydi olarak görmelerini umut ediyordu.

Ancak en büyük macerası Whitehall Sarayı'na yaptıkları ziyaretti.

Whitehall batıda, nehrin kıvrımı boyunca uzanıyordu. Eski Tudor stili inşa edilmiş, koridorları bir peteği andıran, labirent gibi birbirine açılan onlarca ayrı odası olan kırmızı tuğla binalarla doluydu. Burada Kraliyet Ailesi, saray mensupları ve dalkavukluk ederek kendine saraydaki dairelerde yer açan insanlar kalıyordu. Saray nehrin öyle yakınındaydı ki, yüksek bir gelgit olduğunda mutfakları su basıyordu. Binaların arasında, Kral Yolu'nun, bir tarafında sarayın Güverte denen kısmı, diğer tarafındaysa Gizli Bahçe'nin duvarı bulunan dar, küçük, toprak yolu uzanıyordu.

Whitehall'un kapısı herkese açıktı. Önceden saraya tanıtılmış veya içeri girebilen biriyle birlikte gelen herkes, hatta yabancılar pek dikkatli denetlenmeyen kapılardan geçebilirdi. Bu yüzden Amber'la Almsbury Taş Geçit'e geldiklerinde etraf öyle kalabalıktı ki, geçmek neredeyse imkânsızdı.

Neredeyse yüz yirmi metre uzunluğunda, dört buçuk metre genişliğinde bir koridor olan geçit, sarayın atardamarıydı. Duvarlarında I. Charles'ın koleksiyon yaptığı, şimdi de oğlunun eski hâline getirmeye çalıştığı, Raphael, Titian, Guido tarafından yapılmış muhteşem tablolar asılıydı. Önlerinde birer muhafız bulunan kraliyet dairelerine açılan bütün kapılar kırmızı kadife perdelerle örtülüydü. Her çeşit insandan oluşan kalabalığın arasında ipek elbiseli leydiler, aylak aylak dolaşan genç züppeler, çözmeleri gereken çok önemli sorunları varmış gibi aceleci bir tavırla koşuşturan iş adamları, üniformalı askerler, köylü toprak ağaları ve eşleri vardı. Amber, modayla alakası olmayan giysiler giyen köylüleri hemen tanımişti. Hiçbir erkeğin atının üzerindeyken giymeyeceği çizimleri, kısa siperli şapka takmak modayken tutucu Protestanlarınkine benzeyen yüksek kenarlı şapkaları, geniş paçalı pantolonlar yerine diz-

den bağı kısı pantolonlar, geldikleri yeri hemen ele veriyordu. Orada burada fırfırlı yakalar bile vardı. Onların köylülüğünü küçümseyen Amber, kendi kıyafetleri geldiği yeri belli etmediği için çok mutluydu.

Yine de kendisiyle ilgili çok da güvenli değildi. Gözlerini devirip “Vay canına!” diye fısıldadı Almsbury’ye. “Bütün kadınlar ne kadar güzel.”

“Bir tanesi bile senin yarın kadar güzel olamaz,” dedi Kont.

Gözleri minnetle parıldayan Amber ona gülümseyip koluna girdi. Almsbury’yle ikisi çok iyi arkadaş olmuşlardı. Kont bir daha birlikte olma lafı etmemiş, ne zaman paraya veya herhangi bir yardıma ihtiyacı olsa gelebileceğini söylemişti. Amber onun kendisine âşık olduğunu düşünüyordu.

Sonra birdenbire bir hareketlilik yaşandı. Bir heyecan dalgasına kapılan geçitte insanlar başlarını çevirip baktılar. Kont ve Amber da meraklı kalabalığa karıştı.

“Bayan Palmer geliyor!”

Amber herkesle birlikte başını çevirdi. Ona yol veren kalabalığın arasından kızıl saçlı, beyaz tenli, muhteşem bir kadınla, arkasında bir hizmetçi, iki uşak ve bir zenci onlara doğru yaklaşıyordu. Başını kibirli bir ifadeyle yukarı kaldırarak, kimseyi görmeden ve yarattığı heyecanı fark etmemişçesine yürüyordu. Amber’ın gözleri öfke ve kıskançlıkla yanmaya başladı, kalbi heyecandan duracaktı sanki. Almsbury’yi tanıyan Bayan Palmer’in onların yanında durmasından ödü kopuyordu, ama neyse ki onlara hiç bakmadan yanlarından geçip gitti genç kadın.

“Üf! Ondan nefret ediyorum!” Sözcükler içindeki öfkeye yenilip elinde olmadan dökülürmüştü ağzından.

“Güzelim,” dedi Almsbury, “günün birinde, bir erkeğin sevişebileceği her kadını kıskanmanın imkânsız olduğunu anlayacaksın. Canını sıkırmaktan başka işe yaramaz.”

Ama Amber’in, Almsbury’nin bu yumuşak felsefesini kabullenmeye hiç niyeti yoktu. “Umurumda değil,” dedi ayak direyerek. “Ondan nefret ediyorum! Umarım hasta olur da her yeri şişer.”

“Kesin olur.”

Daha sonra Kral’ın çarşamba, cuma ve pazar günleri yaptığı üzere, saat birde verdiği yemeği izlemek için ziyafet salonuna gittiler. Balkonlar

onu görmek için toplanan insan kalabalığıyla doluydu ama Kral gelmeyince herkes hayal kırıklığıyla dağıldı. Amber, Kral Charles'ı Londra'ya döndüğü gün görüp çok etkilenmiş, onun Bruce'dan sonra İngiltere'deki en yakışıklı erkek olduğunu düşünmüştü.

Ağustosun başlarında Amber hamile olduğuna kendini iyice inandırdı. Kısmen belirtilerden birine sahip olduğu, daha çok da bu konuyu aklından hiç çıkarmadığı için. Birkaç hafta boyunca bekleyip parmaklarını saymış ama hiçbir şey olmamıştı. Artık göğüsleri gerilip sızlamaya başlamıştı, üzerinde binlerce toplu iğne geziniyordu sanki. Bruce'a söylemek istiyordu ama pek mutlu olmayacağını tahmin ettiği için biraz da korkuyordu.

Bruce önceki gece kaçta gelmiş olursa olsun, sabahları erken kalkıyordu. Amber da sabahlığını giyip o evden çıkana kadar onunla sohbet ediyor, sonra da yeniden yatıyordu. O gün yatağın kenarına oturup çıplak ayaklarını sallamaya ve dolaşık saçlarını kaplumbağa kabuğundan bir tarakla taramaya başladı. Bruce üzerinde sadece pantolonu ve ayakkabılarıyla onun yanına oturmuş uzun, keskin bir tıraş bıçağıyla tıraş oluyordu.

Birkaç dakika boyunca Amber onu izledi, ikisi de tek kelime etmiyordu. Amber ne zaman ağzını açsa kalbi yerinden çıkacak gibi oluyor ve bütün cesareti yok oluyordu. Sonra birdenbire, "Bruce," dedi. "Hamile olsam ne yapardın?"

Bruce elinde olmadan irkildi ve tıraş bıçağıyla yüzünü kesti. Kan çenesinden aşağı sızarken Amber'a baktı. "Neden ki? Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey... Hiçbir şey fark etmedin mi?" İçini tuhaf bir utanç kaplamıştı.

"Neyi fark edecektim? Şey... Hiç aklıma gelmemişti." Bruce kaşlarını çatınca Amber'ın içini korku dolu bir yalnızlık kapladı. Lord küçük bir şişe alıp kesiğin üzerine kanı durdurucu ilaçtan biraz damlattı. "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Ah, Bruce!" Amber yatağın üzerinden atlayıp ona doğru koştu. "Ne olur bana kızma!"

Bruce tıraşına devam ediyordu. “Sana neden kızayım. Hepsi benim hatam. Dikkatli olmaya çalışıyordum ama bazen unutuyordum işte.”

Amber şaşkınlıkla ona baktı, aklı karışmıştı. Neden bahsediyordu acaba? Marygreen’deyken, bir kurbağanın ağzına üç kere tükürerek, ya da bir koyunun idrarını içerek hamileliği engellemenin mümkün olduğunu duysa da, Sarah böyle yöntemlerin işe yaramadığı konusunda onu sık sık uyarıyordu.

“Bazen neyi unutuyordun?”

“Artık hatırlamak bir işe yaramaz.” Yüzünü sildiği havluyu masanın üzerine fırlatıp giyinmek için döndü. “Tanrım, Amber, çok üzgünüm. Bütün işleri altüst etti bu.”

Amber bir an sessizce durup sonunda, “Bebekleri sevmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Soruyu öyle safça sormuş, öyle üzgün ve içten bir tavırla cevabı beklemişti ki, Bruce onu kollarının arasına aldı ve başını göğsüne yaslayarak şefkatle saçlarını okşamaya başladı. “Elbette seviyorum hayatım.” Dudaklarını Amber’ın başına bastırdı ama gözlerinde üzgün ve biraz da kızgın bir bakış vardı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Amber sonunda.

Bruce ona sımsıkı sarılmışken kendini sıcak, güvende ve mutlu hissediyordu. Sorun çözülmüştü işte. Bruce onunla evlenmeyeceğini söylemişti, Amber da başta buna inanmıştı ama şimdi kararını değiştirdiğine inanmak istiyordu. Neden evlenmesindi ki? Birbirlerini seviyorlardı, birlikte muyluydular, birlikte yaşadıkları birkaç hafta boyunca Amber onun bir Lord, kendisininse küçük bir çiftçinin yeğeni olduğunu unutmuştu neredeyse. Bir zamanlar ona gülünç derecede imkânsız görünen şey artık doğal ve mantıklı geliyordu.

Bruce, Amber’ı bırakıp kollarını iki yana sallayarak konuşmaya devam etti. Griye çalan yeşil gözlerini kırpmadan, sert bir tavırla genç kadını izliyordu. Söylediği her sözde ciddi olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Seninle evlenmeyeceğim Amber. Bunu sana en başta da söyledim, farklı anlama gelecek hiçbir şey söylemedim. Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm ama olabileceğini sen de biliyordun. Hem unutma,

Londra'ya gelmek senin fikrindi, benim değil. Elbette seni öyle ortada bırakacak değilim. İşleri senin adına kolaylaştırmak için her şeyi yapacağım. Benim planlarımı bozmayacak her şeyi. Kendine ve bebeğe rahatlıkla bakmana yetecek kadar para bırakacağım. Marygreen'e dönmezsen, yapacağın en iyi şey Londra'da hamile kadınlara bakan ve onları doğuma hazırlayan kadınlardan birinin yanına gitmek olacaktır. Bu yerlerden bazıları çok rahattır ve kimse de kocanı enine boyuna sormaz sana.

"Kendini yeniden iyi hissedince de istediğini yapabilirsin. Nakit birkaç yüz poundu olan senin gibi güzel bir kadın, en azından köylü bir toprak sahibiyle, hatta aklını iyi kullanırsa belki bir şövalyeyle bile evlenebilir."

Amber gözlerini dikip ona baktı. Aniden öfkelenmişti. Bir çocuk dünyaya getirme ihtimalinin yarattığı bütün gurur ve mutluluk, kırılan gururunun içinde yok olmuştu. Bruce'un normal bir şeyden bahseder gibi böyle rahat konuşması onu çileden çıkarmıştı. Sanki bir adama âşık olmak ve onun bebeğini taşımak, bir gemiye sahip olmak gibi para ve mantıkla çözülebilecek bir konuydu! Ondan nefret ediyordu.

"Ya!" dedi. "Demek aklımı iyi kullanırsam bir şövalye tavlama yetecek kadar para vereceksin bana? Şövalye falan istemiyorum ben! Senin paranı da istemiyorum! Buna gelince, senin bebeğini de istemiyorum! Senden hoşlandığım için kendimi bile affetmeyeceğim! Umarım gidersin de seni bir daha görmem! Senden nefret ediyorum!.. Ah!.." Yüzünü elleriyle kapayarak ağlamaya başladı.

Bruce bir an durup onu izledikten sonra şapkasını takıp kapıya doğru ilerledi. Amber başını kaldırdı ve o daha yatak odası kapısına varmadan peşinden koştu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Rıhtıma."

"Bu gece dönecek misin? Lütfen dön! Ne olur beni yalnız bırakma!"

"Tamam, erken dönmeye çalışacağım. Amber..." Sesi yine şefkatli, sıcak ve duyarlıydı. "Senin için zor olduğunu biliyorum, gerçekten böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm. Ama düşündüğünden daha kısa bir zamanda bitecek, hiç de zorlanmayacaksın. Bebeğin oldu diye dünya başına yıkılmayacak ya..."

“Erkekler için geçerli o! Sen gidip her şeyi unutursun ama ben hiçbir yere kaçamam! Unutamam! Unutmam asla mümkün değil. Benim için bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Ah, erkeklere lanet olsun!”

Günler geçtikçe Amber’ın hamilelik şüpheleri yerini kesinliğe bıraktı.

Bruce’a söyleyeli daha bir hafta olmadan, sabahları gözünü açar açmaz öğürmeye başladı. Suratını asıp mutsuz bir şekilde sus pus oturuyor, en ufak bir şeye sinirlendiğinde, hatta ortada bir şey yokken durup durup ağlıyordu. Bruce geceleri eve daha da geç gelmeye başlamıştı, geldiğinde de kavga edip duruyorlardı. Amber sinirli hâlinin onu ittiğinin farkındaydı ama kendini bir türlü kontrol edemiyordu. Söylediği ya da söyleyebileceği hiçbir şeyin onun fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Bruce bir gün sabah çıkıp ertesi gece gelince, Amber bu aksi tavırlarına ve dırdırlarına son vermezse onu gemilerle yola çıkmadan çok daha önce kaybedeceğini anladı. Onu hâlâ sevdiği için bunun düşüncesine bile dayanamıyordu. Büyük bir çaba harcayıp, birlikte oldukları zamanlarda yeniden neşeli ve çekici görünmeye gayret etti.

Ama tek başınayken, huzursuzluktan içi içini yiyordu. Evin içinde kendi kendine acıyıp boş boş dolaştığı saatler geçmek bilmiyordu. Daha dört ay önce büyük umutlarla geldiği Londra ve bu koca dünya, şimdi acı ve mutsuzluk dolu bir yer gibi geliyordu. Bruce gidince ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Bunu onunla konuşmaktan kaçıyor, her aklına geldiğinde bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıyordu. O gün geldiğinde dünyanın da sonunun geleceğini düşünüyor, sonra olacakları umursamıyordu.

Ağustosun sonrasına doğru, sıcak bir öğle vakti, Amber bahçede, bir ay kadar önce handa doğmuş köpek yavrularıyla oynuyordu. Üstü meyve dolu erik ağacının gölgesinin altında kaldırımda diz çökmüş gülüyordu. Yavruların gururlu annesi, kuyruğunu sallayıp bir yandan da dikkatlice yavrularını izlerken, Amber yavrulardan iki tanesini kucağına aldı. Sonra birden başını kaldırıncı, yatak odalarının dışındaki balkonun parmaklıklarına dayanmış kendisini izleyen Bruce’u gördü.

Evden çıkalı daha birkaç saat olmuştu ve Amber onu akşamdan önce beklemiyordu. İlk tepkisi Bruce’un erkenden eve gelip kendisine sürpriz

yaptığı için sevinmek oldu. Hemen ayağa kalkıp yavruları kutularına geri koyarken ona el salladı. Ama sonradan içine bir korku yayılmaya başladı. Merdivenleri çıkıp Bruce'la göz göze gelince korkusu iyice büyüdü. Artık emindi. Bruce hemen gidiyordu.

"Ne oldu Bruce?" dedi, sorunun cevabını duymaktan korkarak.

"Rüzgârın yönü değişti. Bir saat içinde gidiyoruz."

"Gidiyor musunuz? Bir saat içinde hem de! Ama dün gece daha günler olduğunu söylemiştin!"

"Öyle sanıyordum. Ama hazırlıklar düşündüğümde daha erken bitti. Beklemenin de anlamı yok."

Amber çaresizce orada dururken Bruce arkasını dönüp kapıya yöneldi, Amber da onun peşinden gitti. Masanın üzerinde yarısından çoğu dolu, deri kaplı, kenarları çivilenmiş küçük bir valiz vardı ve içinde Bruce'un giysilerinin olduğu dolap, açık ve boştu. Lord oymalı, meşe bir sandıktan birkaç gömlek çıkarıp onları valizin içine yerleştirirken Amber'la konuşmaya başladı.

"Çok vaktim yok, o yüzden söyleyeceklerimi iyi dinle. Atı ve arabaları kullanman için sana bırakıyorum. Arabacı yem parası dâhil yılda altı, uşaksa üç pound alıyor. Ama önümüzdeki mayısa kadar onlara ödeme yapma, yoksa tüyerler. Bütün faturaları ödedim, makbuzlar şu masanın çekmecesinde. Seninle ilgilenebilecek birkaç kadının isimlerini ve adreslerini de bir kâğıda yazıp oraya koydum. Ama anlaşılmadan önce ne kadar para isteyeceklerini sor. Her şey dâhil otuz ya da kırk pounddan fazla olmasın."

Onun ters, ciddi ses tonundan korkan Amber dikilmiş onu izliyordu. Bruce valizin kapağını kapayıp hızla diğer odanın kapısına yöneldi ve koridorda bekleyen birine işaret etti. Hemen ardından içeri giren tek gözü bir parçayla kapalı iri yarı bir adam valizi sırtladığı gibi dışarı çıktı. Bütün bu süre boyunca Amber onu izliyor, aklına onu durduracak bir şey gelmesi için çaresizce çırpınıyordu. Ama donup kalmıştı sanki, dilinin ucuna tek bir kelime bile gelmiyordu.

Bruce yeleğinin cebinden ağzı ipe bağlı ve paralardan şişmiş ağır deri bir kese çıkardı.

“Bunun içinde beş yüz pound var. Gerekirse bebekle ikinizi birkaç yıl geçindirmeye yeter herhâlde. Ama ben bunları bir kuyumcuya yatırmanı tavsiye ederim. Senin için ben yapacaktım ama artık vaktim yok. Shadrac Newbold çok güvenilir biridir, yirmi günlük faize yatırırsan sana yüzde altı faiz verir. Ya da istediğin zaman çekmek istersen üç buçuk getirir herhâlde. Cheapside’da Crown and Thistle diye bir dükkânı var. Adı bu kâğıtta yazılı. Onun dışında kimseye güvenme. Özellikle de yanına bir hizmetçi alırsan ona sakın güvenme ve ne kadar seversen sev, hiçbir yabancıya inanma. Şimdi...” Dönüp pelerinini giydi. “Artık gitmem lazım.”

Amber’ın lafını bölmesine hiç fırsat vermeden hızlı hızlı konuşuyordu, belli ki o ağlamaya başlamadan bir an önce gitmek için acele ediyordu. Daha üç adım atmamışken Amber kendini onun önüne attı.

“Bruce! Beni öpmeyecek misin?”

Bruce bir anlığına tereddüt ettikten sonra ona sımsıkı sarılıp kaba bir şehvetle onu öptü. Ondan ayrıldığı için bir parça üzüldüğü her hâlinden belliydi. Amber’ın parmakları ilahi bir güçle onun gidişini engelleyebilecekmiş gibi genç adamın kollarını sarıyor, dudakları hiç ayrılmamacasına adamın dudaklarında geziniyordu. Yüzü gözyaşlarından sırlıslıktı.

“Ah, Bruce! Gitme! Ne olur gitme! Lütfen beni bırakma! Lütfen, yalvarırım beni bırakma!”

Sonunda Bruce’un parmakları yavaşça Amber’ın bileklerini tutup genç kadını itti. “Amber, sevgilim...” Sesinde yalvaran bir ısrar vardı. “Bir gün geri döneceğim... Yine görüşeceğiz...”

Amber yalnız, çaresiz bir hayvan gibi aniden hıçkırıklara boğularak ona karşı koymaya, kendini kaybetmişçesine kollarını tutmaya çalıştı. Bruce onu iki bileğinden yakalayıp bir anlığına dudaklarını yeniden birleştirdi ve Amber daha ne olduğunu anlayamadan kapıyı arkasından çarparak gitti.

Amber şaşkınlıkla bir an kapıya bakakaldı. Sonra kapının tokmağına uzanmak için atıldı.

“Bruce!”

Ama kapıya ulaşamadı. İçinde büyüyen umutsuzluk dizlerinin bağı-nı çözünce, yavaşça dizlerinin üstüne çöküp başını ellerinin arasına aldı.

6. BÖLÜM

YORK DÜKÜ SIKINTIYLA ŞÖMİNEYE YASLANDI. ELLERİ PANTOLONUNUN ceplerinde, yakışıklı ve somurtkan yüzü yere bakıyordu. Odanın karşısında Charles, bir kandilin üzerinde, içinde yüz farklı otun fokur fokur kaynadığı bir tencerenin üzerine eğilmişti. Bir kaşık alıp dikkatlice, üç kaşık tepeleme melek otunu tencereye dökerken bir yandan da içindekileri karıştırıyordu.

Kardeşler, Majesteleri'nin laboratuvarında, ocakların, süzgeçlerin, cam imbiklerin, şişelerin arasındaydılar. İçinde tozlar, lapalar, renge renk sıvılar, yağlar cam ve toprak kaplar vardı. Her boydan ve maddeden yumurta şeklindeki kaplar sıra sıra raflara diziliyordu. Deri kaplı, sayfaları altın yaldızlı deste deste kitap yere ya da masalara saçılmıştı. Daha orta çağın cadılarının simyasından kesin olarak ayırlamamış olan kimya, Kral'ın ana ilgi alanlarından biriydi. Bir yemek için dilenmek zorunda olduğu zamanlarda bile, iki kuruşunun birini, yoldan geçen sahte doktorların satmaya çalıştığı kocakarı ilaçlarına vermekten kendini alıkoyamıyordu.

Charles başım kaldırmadan tencereyi karıştırmaya devam ederken, "Ne halt yemeye onu bu duruma soktun?" diye sordu.

Dük derin bir iç çekti. "Keşke bilsem. Güzel bile değil. Yaşlı bir fahişe kadar çirkin. Pörtlek gözler, böyle bir vücut..." Elleriyle biçimsiz bir kadın vücudu tarif etti.

Charles gülümsedi. “Herhâlde ona kandin. Bana göre güzel bir kadın akıllı olmaya pek gerek görmez. Anne Hyde, zeki bir kadın. Sence de öyle değil mi?” Kral keyifli görünüyordu.

James kaşlarını çatarak ağırlığım diğer bacağına verdi. “Neye kandığımı bilmiyorum. Aklımı kaçırdım herhâlde. Ölseydim de o lanet evlilik sözleşmesini imzalamasaydım!”

“Hem de kendi akrabası. Çok önemli bir konu bu James. Artık imzalıydın. Kadını da hamile bıraktın. Şimdi ne olacak?”

“Hiçbir şey. Umarım onu bir daha görmem.”

“Evlilik akdi, bir tören kadar bağlayıcıdır James, biliyorsun. Hoşuna gitse de, gitmese de evlisiniz. Karnındaki de senin çocuğun ve senin adını taşıyacak.”

James şöminenin yanından ayrılıp odada yürümeye başladı ve kardeşinin karıştırdığı karışıma baktı. “Üf!” dedi. “Ne iğrenç kokuyor!”

“Öyle gerçekten,” dedi Charles. “Ama tarifi satan adam bunun sıtmaya birebir tek ilaç olduğunu söyledi. Londra demek sıtma demek biliyorsun. Bu kış benden bir şişe almak isteyeceğine hiç şüphem yok.”

Huzursuz ve öfkeli olan James arkasını dönüp yürümeye devam etti. Biraz sonra evlilik konusunu tekrar açtı. “Çok emin değilim,” dedi yavaşça. “Haklısın. Velet benim olmayabilir.”

“Ne duydun?”

James aniden ona döndü. Ciddi yüzünü bir heyecan kaplamıştı. “İki gün önce Berkeley gelip Anne’in onunla yattığını söyledi. Killigrew’la Jermyn de aynı şeyin olduğuna yemin ettiler.”

Charles bir süre kardeşinin yüzünü inceledi. “Sen de onlara inandın mı?”

“Elbette inandım!” dedi James çıkışarak. “Onlar benim en yakın arkadaşlarım! Neden inanmayacakmışım?”

“Berkeley, Jermyn ve Harry Killigrew, Londra’daki en büyük üç yalancı. Sence bunu neden sana söylediler? Çünkü bunu duymak istediğini biliyorlardı. Öyle değil mi?” Charles’ın koyu gözleri hafifçe kısıldı. Kardeşini kendisinden daha iyi anlıyordu.

James uzunca bir süre cevap vermedi, sonra da biraz utanarak yumuşak bir sesle konuştu. “Galiba öyle. Ama Anne Hyde’ın herhangi bir

kadından daha namuslu olduğunu nereden bileyim? Hepsinin bir fiyatı var...”

“Onunki de evlilikti.” Kral tencereyi ocaktan alıp lambayı söndürdü. Sonra da bir sandalyenin arkasına astığı yeleğini giydi. “Bak James, bu mesele senin kadar benim de canımı sıkıyor. Şansölyem olsa bile halktan birinin kızı, İngiltere tahtının varisi için uygun bir eş değildir. Ama onu hamile bırakıp evlenmeyi reddedersen bütün Avrupa’da çok kötü bir hava oluşur. Şansölye’nin değil de başkasının kızı olsaydı bir yolunu bulurduk. O yüzden yapman gereken tek şey var. Onunla hemen evlen ve bunu da olabildiğince düzgün bir şekilde yap.”

“Şansölye öyle istemiyor ama. Onu odalara kilitledi. Halktan biriyle evlenerek Stuartlar’ı utandıracağına, kızının başını keseceğini söylüyor.”

“Edward Hyde, babamın iyi bir hizmetkârıydı, bana da çok iyi hizmet etti. Kızına öfkesinden şüphem yok, ama emin ol ki tek düşündüğü Stuartlar değil. Kızı seninle evlenirse bin tane daha yeni düşmanı olacağını biliyor. Kıskançlıktan sevgi doğmaz.”

“Öyle diyorsan onunla evleneceğim ama annem ne olacak?” Charles’a neredeyse komik, çaresiz bir bakış fırlattı.

Charles gülerek kolunu kardeşinin omzuna doladı. “Annem büyük bir ihtimalle annelik krizi geçirip ayılıp bayılacaktır.” Annelik kriziyle delilik hemen hemen aynı şeydi. “Hyde’dan hep nefret etti. Aile gururuna da dini kadar bağlı, biliyorsun. Ama seni koruyacağım Jamie...” Charles sırtıttı. “Onu parasını kesmekle tehdit ederim.”

Birlikte dışarı çıktılar, James hâlâ düşünceli ve somurtkan, Charles da her zamanki gibi neşeliydi. Üzerlerine vuran güneşin altında uyuyan birkaç yavru köpeğe doğru parmağını şaklatınca, köpekler çılgın bir telaşla bacaklarının arasına dolaşıp ona uzanmak için arka ayaklarının üzerinde durmaya çalıştılar.

James’in Anne Hyde’la evliliği büyük bir heyecan yarattı. Şansölye öfkeliydi. Anne durmadan ağlıyor, Dük de hâlâ bir çıkar yol bulma umuduyla düşünüyordu. Sör Charles, Berkeley’in yardımıyla ele geçirdiği, kanla imzalanmış evlilik akdini yaktı ve Berkeley, Anne’le kendisi evlenip çocuğa kendi adını vermeyi teklif etti. Sarayda yaşayanlar yeni

Düşese saygılarını sunmakla onu tamamen görmezden gelmek arasında kalmışlardı. Bir tek Charles çok huzurlu görünüyordu.

Bir gün, çiçek hastalığına yakalanan ve tehlikeyi atlattığı düşünülen Gloucester Dükü aniden öldü. Charles bütün ailesini olduğu gibi onu da çok severdi. Gelecek vaat eden, hevesli, büyüleyici ve zeki bir genç adamdı. Onun artık sessizce kıpırdamadan yattığını ve bir daha nefes alamayacağını aklı almıyordu. Ailenin dokuz çocuğu olmuştu. İkisi doğdukları gün ölmüş, ikisi kısa bir süre yaşamıştı. Artık sadece Charles, James, Orleans Prensesi Mary ve hâlâ Fransa'da anneleriyle birlikte yaşayan en küçükleri Henrietta kalmıştı.

Ama Henry'nin ölümü bile, şenlikleri uzun süre durduramadı. Saray halkı, Charles ve James'in huzurunda terbiyeli bir üzüntü takınmışsa da, balolar, akşam yemekleri, flörtler, kumar oyunları, önceki gibi, sanki zevkin ve heyecanın doruğuna hiç ulaşamayacak gibi çılgın bir hararetle devam ediyordu. Fleet Sokağı'ndan Charing Kavşağı'na kadar bütün kıyı boyunca uzanan kocaman evler gece gündüz açıktı. Duvarlarından gürültülü kahkahalar, kadehlerin çınlaması, müzik, sohbet sesleri, ipek eteklerin hışırtısı, topuklu ayakkabıların tıkırtısı yankılanıyordu. Gösterişli, altın yaldızlı arabalar sokaklarda dolaşüyor, tiyatroların, meyhanelerin önünde sıra sıra diziliyor, St. James Parkı'nın korusunda ve Pall Mall'da başıboş dolaşıyordu. Bir leydinin yere düşen yelpazesi veya öylesine söylenmiş bir söz yüzünden Marrowbone Lawn'da ve Şövalye Köprüsü'nde düellolar düzenleniyordu. Kumar masalarında binlerce pound bir gecede el değiştiriyor, lordlar ve leydiler yerlere oturup nefeslerini tutarak atılan bir zarın sonucunu bekliyordu.

Charing Kavşağı'nda Kral'ın katillerinin idamını izlemeye binlerce kişiyle birlikte bütün asiller de gidiyordu. I. Charles'ın ölümünden sorumlu olanlar önce ipin ucunda sallandırılıyor, sonra da daha son nefeslerini vermemişken ipten alınıp bağırsakları deşiliyor, kafaları kesiliyor ve kanlı kafaları ve kalpleri sevinç çılgınlıkları atan kalabalığa gösteriliyordu. Kalan parçaları bir arabaya konup Şehir girişindeki mızraklara asılmak için temizlenmek ve hazırlanmak üzere Newgate'e götürülüyordu.

Restorasyon'un kızıl kanatları, yepyeni bir hayat getirmişti.

Kardeşinin ölümünden bir hafta sonra Prenses Mary, Londra'ya geldi. Kestane rengi kıvrıkcık saçları, ela gözleri olan yirmi sekiz yaşındaki prenses, güzel, zarif, neşeli bir genç kadındı. Kocasını kaybetmiş ve tek oğlunu Hollanda'da bırakmıştı. İç sıkıcı, tutucu Hollanda'dan her zaman nefret eden genç kadın, artık en sevdiği kardeşiyle İngiltere'de yaşamak istiyordu. Böylece ne zamandır istediği güzel giysileri giyebilir, abartılı mücevherler takabilirdi.

Mary, Charles'ı çok içten karşıladıysa da James'e karşı biraz soğuktu ve aklından geçenleri söylemek için üçünün bir araya gelmesini bekledi.

"Bunu nasıl yapabilirsin James? Anne denen o kızla hem de! Tanrı aşkına, hiç gururun yok mu? Kendi kız kardeşinin nedimesiyle nasıl evlenirsin?" Anne'le Mary'nin bir zamanlarki yakın arkadaşlığından artık eser yoktu.

James kaşlarını çatı. "Bunu duymaktan bıktım usandım Mary. Tanrı biliyor ya, onunla evlenmeye çok meraklı değilim."

"Değil misin? Öyleyse neden evleniyorsun?"

Charles kolunu kız kardeşinin beline dolayarak konuşmalarını kesti. "Evlenmesini ben tavsiye ettim Mary. Bu koşullar altında yapacağı en şerefli şey evlenmektir."

Mary şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Annem bunu pek şerefli bulmayacaktır, hiç şüpheniz olmasın. O gelene kadar bekleyin!"

"Hepimiz onu bekliyoruz zaten," dedi Charles.

Anne Hyde'ın oğlu doğduktan bir hafta sonra Ana Kraliçe Henrietta Maria geldi. Saray halkının çoğu, onu karşılamak için Dover'a gidip bir iki gün yüzyıllardır İngiltere'nin kayalıklarına siper olmuş o muazzam kalede kaldılar.

Henrietta Maria, kırk dokuz yaşında olmasına rağmen çökük yanakları, kötü bakışları yüzünden yetmiş yaşın gösteriyordu. Eski güzelliğinden eser kalmamıştı. Hoş, eskiden de öyle ahım şahım bir güzelliği yoktu. Sahip olduğu birkaç iyi özelliği, bir sürü çocuk doğururken, İç Savaş'ın zorluklarında ve çok sevdiği kocasının ölümüne duyduğu üzüntüyle kaybolmuştu.

İfadesiz yüzü çirkindi ama etrafında insanlar olunca, çocuklarına dikkatlice öğrettiği gibi, gençliğinin olağanüstü çekiciliği ve hoş tavırları

geri dönmüşçesine neşeli ve canlı oluyordu. Kocasının ölümünden beri büyük bir bağlılıkla giydiği yas elbiselerini kendi ölümüne kadar üstünden çıkarmaya niyeti yoktu. Uzun kollu, yüksek yakalı siyah elbisesinin sadece manşetleri ve yakası beyazdı. Kraliçe'nin yüzü de siyah, uzun bir tülle örtülüydü. Modası çoktan geçse de koyu saçlarını hâlâ lüle lüle yapmaktan hoşlanıyordu. Bir zamanlar çok düşkün olduğu süs püsten bir tek buna izin veriyordu artık.

Kraliçe doğuştan baskın karakterli bir kadındı, bütün çocukları inatçı ve başına buyruk olduğundan da ailede sürekli bir anlaşmazlık söz konusuydu. Birkaç yıl önce Gloucester, Katolik Kilisesi'ne bağlı olmayı kabul etmeyince, Charles'la ikisi kavga etmiş, Henrietta oğluna kendisini bir daha göremeyeceğini söylemişti. Öldüğünde araları hâlâ bozuktur. Bu durum Kraliçe'yi çok üze de şimdi de James'in ilişkisini bozmaya kararlıydı. Dük, uzaktayken ilişkileri çok iyi olmasına rağmen bu karşılaşmadan korkuyordu, çünkü annesi sinirlendiğinde dünyayı herkese dar edebilirdi.

Sonunda oğlunu yatak odasına çağırtan Henrietta, "Eee, James?" dedi. Sesi sakin, elleri hafifçe önünde bağlanmıştı ama siyah gözleri heyecanla parıltıyordu. "Fransa'da seninle ilgili bazı söylentiler dolaşıyor; söylememe bile gerek yok ama yine de söyleyeyim, çok utandığım söylentiler bunlar."

Dük odanın bir ucunda mutsuz ve huzursuz bir ifadeyle yere bakıyordu. Hiçbir şey demedi, annesinin yüzüne bakacak cesareti yoktu. Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmedi, James sonunda cesaret edip annesinin gözlerine bakınca bakışlarını hemen korkuyla indirdi.

"James!" Henrietta'nın sesi sert ve anaçtı. "Cevap vermeyecek misin?"

James ani bir dürtüyle annesinin yanına gidip onun ayaklarının dibinde tek dizinin üstüne çöktü. "Hanımefendi, sizi gücendirdiysem özür dilerim. Aptal gibi davrandım, ama Tanrı'ya şükür ki artık aklım başıma geldi. Bayan Hyde'la evli değiliz ve artık onu düşünmeme niyetindeyim. Kendisinin bize layık olmadığına dair her türlü kanıtım var."

Kraliçe eğilip oğlunu hafifçe alnından öptü. James'i tanıdığından, onun ayak direyeceğini tahmin etmişti, ama oğlunun beklenmedik bir

şekilde mantıklı davranması onu çok rahatlatmış ve sevindirdi. Şu aşamaya kadar İngiltere'ye geliş amacıyla başarılı olmuştu.

Kraliçenin iki amacı daha vardı.

Biri, kendisine hayatı boyunca rahat ve güvende yaşamasını sağlayacak bir maaş bağlanmasıydı. Sık sık, eli sıkı Kardinal Mazarin'den para istemek zorunda kalmış, uzun yıllar mahrumiyet içinde yaşamış ve bazen odasını ısıtacak oduna bile muhtaç olmuştu. Yeniden parasının olması onun için çok şey ifade ediyordu. Diğer amacı da, sürgün yılları boyunca bütün kardeşlerinden daha çok sıkıntı çekmiş olan Henrietta Anne'e uygun bir çeyiz parası almaktı. Babası ölüp erkek kardeşi ülkeden atıldığı için bu küçük kız Bourbonlar'ın zavallı bir akrabası, Fransa Sarayı'nın parıltısında kaybolup giden silik, kimsesiz bir çocuk olarak büyümüştü.

Ancak şimdi Kral Louis'nin kardeşi onunla evlenmek istiyordu.

Charles'ın Minette diye seslendiği Henrietta Anne, daha on altı yaşındaydı. Hatları kusursuz değildi. Vücudu fazla ince, bir omzu da diğerinden hafifçe yukarıdaydı ama onu gören herkes güzelliğine çarpılırdı. İnsanlar tatlı ve şefkatli bir çekiciliği olan yüz güzelliğine önem verdiği için ona karşı koymak mümkün değildi. Charles da sayısız metresinden hiçbirine duymadığı derin ve içten bir bağla bağlıydı kardeşine.

Kardeşinin Orleans Dükü Philippe'le evliliği ona Fransa Sarayı'nda önemli bir ittifak kazandıracaktı. Minette'in çoğu olumsuz devlet adamının hayranlığını ve saygısını kazanan diplomatik bir yeteneğinin olduğunu çoktan fark etmişlerdi zaten. Ağabeyine çok bağlı olduğu için her zaman onun çıkarlarını birinci, XIV. Louis'ninkileri ise ikinci sıraya koyacağı şüphe götürmezdi. Yine de Charles bu evlilik konusunda tereddüt etti.

"Philippe'le evlenmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Ziyafet Salonu'ndan çıkıp çimlerle çitleri karelere bölen çakıllı yoldan Gizli Bahçe'ye doğru yürümeye başlamışlardı. Kasımın ortasında olmalarına rağmen hava çok sıcaktı, gül ağaçları hâlâ yapraklarla doluydu. Minette, dore pullarla süslü balo elbisesinin üzerine pelerinini almaya gerek duymamıştı.

"Evet efendim, eminim!" diye cevapladı hevesli bir gülümsemeyle.

Charles, kardeşine baktı. “Onu seviyor musun?” Charles kardeşini mutlu görmeyi öyle çok istiyordu ki, diğer prensesler gibi mantık evliliği yapmak zorunda olmasını düşünmek canını çok sıkıyordu.

“Sevmek mi?” Minette güldü. “*Mon Dieu!* Evliliğin aşkla ne alakası var? Evlenmek zorunda olduğun kişiyle evlenirsin, birbirine tahammül edebiliyorsan da şahane olur. Olmazsa da...” Omuzlarını silkitti. Sesinde insanlara karşı bir güvensizlik yoktu, aksine klasik bir Parisli gibi düşünüyor, dünyayı olduğu gibi kabul etmeye çalışıyordu.

“Belki de,” dedi Charles. “Yine de sen benim kardeşimsin ve ben onu sevip sevmediğini öğrenmek istiyorum.”

“Şey... Aslında bilmiyorum. Çocukluğumuzda birlikte oynardık, hem benim kuzenim. Bence yakışıklı biri. Ona biraz da acıyorum. Ever, galiba onu sevdiğimi söyleyebiliriz.” Hafif bir rüzgâr esince Minette elini hemen saçına götürdü. “Elbette o bana deli gibi âşık. Evlenmezsek yaşayamayacağını söylüyor!”

“Ah Minette, Minette, ne kadar masumsun. Philippe sana âşık değil. Kendinden başka kimseye âşık değil o. Şu anda seni sevmesinin nedeni ne biliyor musun? Diğer insanların sana âşık olduğunu görüyor ve seninle evlenirse bu sevginin bir kısmını kendine alabileceğini düşünüyor. Ama bunu elde edemeyince sinirlenip seni kıskanacak. Philippe önemsiz bir adam, seni asla mutlu edemez.”

“Ama ona karşı çok acımasısın!” diye karşı çıktı Minette. “O çok zararsızdır. Tek derdi saçlarına yeni bir model bulmak ve kurdelelerini nasıl bağlayacağına karar vermek. Aklındaki tek ciddi düşünce, bir geçit töreninde ya da ziyafet masasında kimin önce yer alacağıdır.”

“Ya da yeni, genç birini bulmaktır.”

“Aman, onu mu diyorsun!” dedi Minette, bu önemsiz kusuru elini zarifçe sallayıp geçiştirerek. “Normal bir şey. Hem evlenince kesin değişecektir.”

“Ya değişmezse?”

Minette, ağabeyinin tam karşısında durarak gözlerinin içine baktı.

“Ama efendim!” Sesinde alaycı bir kınama vardı. “Bunu fazla ciddiye alıyorsun. Değişmezse değişmesin. Çocuklarımız olduğu sürece ne önemi var ki?”

Charles kaşlarını çattı. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Minette?”

“Ever, duyuyor ağabeyciğim. Hem bence bütün dünya sevişmeyi fazla ciddiye alıyor. Yapacak başka o kadar çok şey var ki, o sadece hayatın küçük bir parçası.” Minette kendine çok güvenerek ve her şeyi çözmüş gibi konuşuyordu.

“Benim küçük kardeşim, daha öğrenecek ne kadar çok şeyin var.” Charles gülümserken yüzü hem şefkatli hem de üzüntülüydü. “Söyle bakalım, daha önce hiç seviştin mi?”

“Hayır. Yani, çok fazla değil. Bir iki kere öpüştüm ama başka bir şey olmadı,” dedi kızarıp gözlerini yere dikerek.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu yaşamış olsan öyle konuşmazdın.” Charles, ilk oğlu Charles doğduğunda Minette’in yaşındaydı. “Bu dünyadaki sevincin de, üzüntünün de yarısı yatakta keşfedilir. Korkarım Philippe’le evlenirsen üzüntüden başka bir şey bulamayacaksın.”

Minette kaşlarını çatıp hafifçe iç çekti ve yürümeye devam ettiler. “Bu erkekler için doğru olabilir ama kadınlar için öyle olmadığına eminim. Ah, ne olur onunla evlenmeme izin ver! Annemin bunu ne kadar çok istediğini biliyorsun. Ben de istiyorum. Fransa’da yaşamak istiyorum efendim, kendimi sadece orada evimde hissediyorum. Philippe’in kusursuz olmadığını biliyorum ama benim için önemli değil. Fransa’da olduğum sürece mutlu olurum.”

İngiltere’nin en sevilen bayramı Noel, en büyük coşkuyla ve tabii ki Whitehall’da kutlanıyordu.

Bütün odalar, balkonlar çobanpüskülü, selvi ve defne dallarıyla süslenmişti. Etrafı sarmaşıklarla süslü dövülmüş gümüşten kocaman içki kâseleri vardı. Avizelerden ve koridorlardan ökseotu dalları sarkıyor, sarayın her yerinden neşeli bir müzik sesi yükseliyor, merdivenler mutlu genç erkekler ve kadınlarla dolup taşıyordu. Dans, kumar, eğlence, gece gündüz demeden devam ediyordu.

Devasa mutfaklarda kocaman altın tepsilerde servis edilecek elmalı tartlar, tuzlanmış domuz, kuyruğu açılmış tavus kuşu ve her türlü

geleneksel Noel yemeğini hazırlama telaşı bitmek bilmiyordu. Ziyafet salonunda Kral'ın Noel hediyeleri sergileniyordu. Üstelik bu yıl, sarayda yaşayan soyluların hiçbiri, önceki yıllarda olduğu gibi bu zorunluluktan kaçmak için sayfiyeye gitmemiş, Kral'a kendi adlarına birer hediye vermişlerdi.

Sonra birden kahkahalar kesildi, müzik durdu, erkeklerle kadınlar fısıltılar hâlinde konuşmaya başladılar. Prenses Mary çiçek hastalığına yakalanmıştı. Genç kadın Noel'den önceki gün öldü.

Kraliyet ailesi Noel'i sessiz ve üzgün geçirdi. Henrietta Maria, Fransa'ya dönme hazırlıklarına başlamıştı. Hastalık kapar korkusuyla Minette'in İngiltere'de çok kalmasını istemiyordu. Minette'in çeyiz parasıyla kendi maaşını sağlama bağladığını, James'in ise nihai kararında onu dinlemediğini görünce, orada daha fazla bulunması için bir neden kalmamıştı.

Berkeley, Killigrew ve Jermyn sonunda hikâyelerinin uydurma olduğunu itiraf edince, James, Anne'i karısı olarak tanımıştı. Ama bu kararından annesine söz etmediğinden, Kraliçe haberleri duyunca çok öfkelenerek James'le hiçbir şekilde görüşmeyeceğini söyledi. O kadın Whitehall'dan içeri girerse Henrietta Maria diğer kapıdan çıkacaktı.

Ama sonra Kraliçe'nin tutumu tamamen değişti ve oğlunun seçimine saygı duyacağını, Düşesi kendisine getirmesini söyledi. James annesindeki bu ani değişikliğinin nedenini bilmesine rağmen yine de rahatlamıştı. Kardinal Mazarin ona yazdığı mektupta, İngiltere'den ayrılırken Kraliçe'nin arasının iki oğluyla da hâlâ bozuk olması durumunda, Fransa'da da pek hoş karşılanmayacağını açık açık belirtmişti. Charles annesine para vermezse, Kardinal ona kendisinin bakmak zorunda kalacağından korkuyordu.

Henrietta Maria, Londra'dan ayrılmadan önceki gün Whitehall'daki yatak odasında gelinini kabul etti. Sarayın en gösterişli şekilde döşenmiş bu odasında kocaman, üstü gölgelikli, devasa direkli bir saltanat yatağı vardı ve önemli kişilerle bu odada görüşmek gelenek hâlini almıştı. Henrietta Maria, sarayda çok popüler olduğundan ve insanlar Kraliçe'yle Düşes'in karşılaşmalarını merak ettiğinden büyük bir ka-

bul töreni yapıldı. Herkes kasvetli, siyah elbise giymiş, çoğu mücevher istenmeye istenmeye evde bırakılmıştı. Oda, yıkanmamış bedenlerin, havayı dezenfekte etmek için kullanılan yanmış kükürtün ve güherçilenin geniz yakan keskin kokusuyla doluydu. Alınan tedbire rağmen Henrietta Maria, Minette'in sağlığının riske girmesini istemediği için Prenses orada değildi. Omuzlarında beyaz, küçük bir kürk bulunan Ana Kraliçe, kocaman, siyah kadife bir koltuğa oturmuş neşeyle etrafındaki bir grup erkekle konuşuyordu. Kadifeden, kraliyet moru yas elbisesiyle çok yakışıklı görünen uzun boylu Kral da onun yanında dikiliyordu. Herkes sabırsızlanmaya başlamıştı. Girizgah fazla uzadığından herkes esas gösterinin başlamasını istiyordu.

Derken kapıda bir gürültü oldu. York Dükü'yle Düşesi'nin gelişi haber verildi.

Odanın içindeki sabırsız, meraklı fısıltıların sahipleri, gözlerini hemen Henrietta Maria'ya çevirdi. Kraliçe dimdik oturmuş, dudağında hafif bir gülümsemeyle oğlunun ve gelininin kendisine yaklaşmasını izliyordu, aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. Ama Charles annesine bakınca onun hafifçe titrediğini gördü. Kraliçe'nin damarlı, ince eli koltuğa sıkıca tutunmuştu.

Zavallı annem, diye düşündü Charles! Bu maaş onun için ne kadar da önemli!

Anne Hyde yirmi üç yaşında, kocaman ağızlı ve pörtlek gözlü, esmer, çirkin bir kızdı. Ama onlarca meraklı, kıskanç, eleştirel gözün önünden kendisinden nefret ettiğini bildiği kayınvalidesinin huzuruna öyle kendinden emin, öyle başı dik yürüdü ki, cesareti ister istemez hayranlık topladı. James karısını takdim etmek için bir şeyler mırıldanırken Anne, kusursuz bir saygıyla ama gururundan en ufak bir ödün vermeden Kraliçe'yi başıyla selamlayıp huzurunda diz çöktü.

Henrietta Maria zarifçe gülümseyip James'in eşini kendi seçmişçesine mutlu görünerek gelininin alnını hafifçe öptü. Arkasında duran Kral'ın duyguları bakışlarından anlaşılmıyordu. Ama Anne, ona hızla minnet dolu bir bakış fırlatınca, Charles'ın siyah gözleri yatıştırıcı ve tebrik eden bir gülümsemeyle parladı.

7. BÖLÜM

LORD CARLTON'IN GİDİŞİNDEN SONRAKİ GÜN AMBER, ŞEHRE BİR BUÇUK kilometre mesafede bulunan Fetter Yolu'ndaki Rose and Crown Hanı'na yerleşti. Kaldıkları odaları, yemek yedikleri masayı, yattıkları yatağı görmeye tahammülü yoktu. Ona sevimsiz ama anlayışlı bakışlar fırlatan Bay Gumble, hizmetçi, hatta bir sürü yavrusu olan siyah beyaz köpek bile içini yakıcı bir yalnızlıkla dolduruyordu. Hem bunlardan kaçmayı, hem de Almsbury ve Lord Carlton'ın diğer tanıdıklarını bir daha görmemeyi istiyordu. Kont'un, ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağına dair verdiği söz, Amber'in acısını ve utancını arttırmaktan başka işe yaramıyordu. Genç kadın yalnız kalmak istiyordu.

Birkaç gün boyunca kendini, kiraladığı odaya kapattı.

Hayatının sona erdiğini, önündeki geleceğin sıkıcı ve umutsuz olduğuna inanmıştı bir kere. İçinden, *keşke Bruce'u hiç tanımasaydım*, diye geçiriyor, olanlarda kendisinin ne kadar istekli olduğunu unutup sıkıntılarının bütün suçunu ona yüklüyordu. Bebek sahibi olmayı ne kadar istediğini unutmuş, içinde suçunun kanıtı olarak her geçen gün büyüyen bebeğin, yüreğine saldıgı korku ve şaşkınlıkla, onu hamile bıraktığı için Bruce'tan nefret ediyordu. Günün birinde karnını artık saklayamayacaktı. Peki o zaman ne olacaktı? Marygreen'i nasıl küçümsediği ve oradan kurtulmak istediği aklından çıktığından, Bruce'un kendisini hiçbir arkadaşının olmadığı, bütün yabancıların düşman gibi gördüğü bu kocaman şehre getirmesine çok öfkeleniyordu. Yüzlerce kez

eve dönmeye karar verdiyse de buna cesaret edemedi. Olanları Sarah'ya açıklayabilirdi belki, ama Matt amcası onu kesinlikle eve sokmazdı. Üstelik hamile olduğunu öğrenirlerse yüzüne bile bakmazlardı.

Amber perişan bir hâlde dertlerine çözüm bulmaya çalışsa da bir umut yoktu sanki. Bir daha asla genç, neşeli ve özgür olamayacaktı. Hepsi *onun* yüzündendi!

Yine de içindeki öfkeye rağmen, Bruce bazen, hatta gün geçtikçe daha çok, kötülük yapan, iblis rolünden sıyrılıyordu. Amber ona hâlâ deli gibi âşıktı ve içinde ona karşı arzudan daha tutkulu bir özlem vardı. Duyduğu korku, büyülenme ve hayranlık, yakasını bırakmıyordu.

Zaman geçtikçe yavaş yavaş, sadece hayatta olmaktan yeniden heyecan duymaya başladı. Yedikleri artık daha lezzetli geliyordu. Londra'da daha önce hiç görmediği çeşit çeşit yiyecek vardı: Acıbadem kurabiyesi denen zahmetli tatlı, Amerika'dan ithal edilen zeytinler, Parmesan peyniri ve Bayonne pastırması... Ayrıca hamilelikte vücudunun tuhaf ve gizemli işleyişine hayret etmeye başladı. Görünüşüne bile yeniden dikkat ediyordu. Yanaklarına biraz allık sürmeye karar verdiğinde kavanozları ardı ardına açıp bütün yüzüne makyaj yapmış ve sonuçtan çok memnun kalmıştı.

Hayatının geri kalanını tek başına geçiremeyecek kadar güzel hissediyordu kendini.

Odasının pencereleri, çok şık bir mahallenin güzel bir sokağa bakıyordu. Amber pencerede, gittikçe daha fazla vakit geçirmeye başladı. Arabasından inen şık giyimli kadının ve yanındaki dört erkeğin kim olduğunu, kendisine bakan delikanlıların nereye gittiğini ve onun hakkında neler düşündüğünü merak ediyordu. Londra yeniden her zaman ki gibi heyecan vericiydi.

Ama bir bebeğim olacak!

Asıl sorun buydu. Lord Carlton'ın gidişinden bile önemliydi.

Amber sonsuza kadar kapalı kapıların ardından yaşayamayacağından, Lord'un gidişinden yaklaşık iki hafta sonra, süslenip dışarı çıktı. Özel bir amacı yoktu, sadece odasından dışarı çıkmak, arabasıyla sokaklarda dolaşarak bu dünyanın bir parçası olduğunu hissetmek istiyordu.

Lord Carlton'ın kiraladığı arabacı, Lord'un gidişinden üç gün sonra çiçek hastalığına yakalanmıştı. Hastalanmaktan korkan Amber, yıllık maaşını ödediği hâlde uşağı da göndermişti. Rose and Crown'un sahibi, onların yerine iki kişi bulmuştu. Amber, hanın kapısında eldivenlerini çekıştırıp arabasını beklerken, sarışın, kurdeleli iki genç ona bakmak için başlarını kaldırıncı, elinde olmadan memnuniyetle gülümsedi. Onu asil biri sandıklarından emindi. Sonra birinin ona seslendiğini duyunca irkildi. Hemen arkasını dönünce, tanımadığı bir kadının ona yaklaştığını gördü.

"Günaydın Bayan St. Clare. Ah, kusuruma bakmayın! Sizi korkutmak istememiştim hanımefendi. Hatırınızı sormak istemiştim. Sizin yan odanızda kalıyorum. Hanın sahibi sıtma nöbeti geçirdiğinizi söylemişti. Sıtmaya iyi gelen bir ilacım var da..."

Bakışları ve gülümsemesi içten olan kadın onun güzelliğine ve kıyafetlerine hayranlıkla bakıyordu. Amber kısa süre için olsa da birinin onunla ilgilenmesine çok sevinerek kadını selamladı.

"Çok sağ olun hanımefendi. Ama sanırım hastalığım geçmek üzere."

O sırada araba yanaşıp önlerinde durdu. Uşak kapıyı açıp merdivenleri indirdi ve Amber'ın arabaya binmesi için hazır bekledi. Amber bir an için tereddüt etti. Kendine olan güveninin sarsılması ve iki haftadır hiçbir yere çıkmaması onu biraz çekingen yapmıştı. Ama çok yalnızdı, bu kadın da iyi birine benziyor, onu eleştirecek gibi durmuyordu. Daha önce görüp hayranlık duyduğu, hatta çok farkında olmadan taklit etmeye başladığı, kendi yaşındaki sahte tavrılı, iğneleyici laflar söyleyen bir kadın olsa korkardı şüphesiz. Aklına başka söyleyecek bir şey gelmediğinden kadını hafifçe selamlayıp arabasına ilerledi.

"Aaa!" dedi yabancı, Amber'ın arabanın kapısından çıkarmadığı Bruce'un armasını işaret ederek. "Sizin ailenizin mi hanımefendi?"

Amber tereddüt etmeden, "Evet," dedi. Kadının bu armaları ayırt edememesini diliyordu içinden de. Ona göre, soyun bir işareti olan ve üzerlerinde tuhaf köpek yüzlü aslanlar, dama tahtaları ve çizgiler bulunan bu armalar birbirinin aynıydı.

"O zaman babanızı çok iyi tanıyorum! Benim sayfiye evim de Yorkshire'da."

“Ben Essex’ten geliyorum hanımefendi. Heathstone yakınlarından.”
Bunu söylerken de, *umarım yanlış söylememişimdir*, diye geçirdi içinden.

“Tabii ya, Bayan St. Clare! Ne kadar da aptalım! Armanız benim bir tanıdığıminkine çok benziyordu da. Ama şimdi yakından bakınca farklı anladım. Kendimi takdim edebilir miyim hanımefendi? Ben Bayan Goodman.”

“Sizi tanıdığımı memnun oldum efendim.” Amber eğilerek onu selamladı. Bu tür incelikleri Fransız öğretmeninden ve Lord Carlton’la arkadaşlarını izleyerek öğrendiğinden, *tam asil bir leydi gibi davrandım*, dedi kendi kendine. “Sizi gideceğiniz yere kadar bırakmama müsaade etmez misiniz?”

“Ah, çok sağ olun, size zahmet vermek istemem. Çarşıdan ufak tefek şeyler alacaktım.”

Amber çarşının kadınlarla erkekleri bir araya getiren çok gözde bir yer olduğunu biliyordu. Gezisini pekâlâ orada sürdürebilirdi. “Ben de oraya gidiyorum hanımefendi. Lütfen bana eşlik edin.”

Bayan Goodman hiç tereddüt etmeyince, ikisi de kabarık eteklerini koltuklara serip yelpazelerini sallayarak eylül sıcağından konuşmaya başladılar. Araba sarsılarak ilerlemeye başladı. Yol boyunca bir arabacıyla tartışıp maden işçilerini taşıyan konvoyun ağır ağır geçişini beklemek zorunda kaldılar. Amber’la Sally Goodman, arabada öyle neşeyle sohbet ediyorlardı ki, Amber, karnında çocuğunu taşıdığı sevgilisi tarafından terk edilen bir kadın olduğunu neredeyse unutmuştu.

Sally Goodman, tombul kollu, göğüsleri elbisesinin açık yakasından neredeyse fırlayacakmış gibi duran, toplu bir kadındı. Sürdüğü onca makyaj malzemesiyle kapamaya çalışsa da, yüzü çiçek hastalığının kötü yaralarını taşıyordu, saçları o kadar açık sarıydı ki neredeyse hastalıklı görünüyordu. Olduğundan genç görünmeye çalıştığı için, yaşı otuz dokuz olmasına rağmen, yirmi sekiz dedi. Elbiseleri çok şık görünse de, usta bir göz, bunların ikinci sınıf bir terzi tarafından, ikinci kalite malzemenin yapıldığını anlayabilirdi, tavırlarında ve kişiliğinde de bu hava vardı. Ama öyle içten ve neşeli bir hâli vardı ki Amber onu çok sıcak ve rahatlatıcı bulmuştu.

Bayan Goodman, kocası iş için başka bir ülkedeyken kısa süreliğine Londra'da kalmaya gelen soylu ve varlıklı bir insan gibi görünüyordu. Aksanına, kıyafetlerine ve arabasına bakarak Amber'ın şehri ziyarete gelen, kırsal kesimlerde yaşayan varlıklı bir mirasyedi olduğunu düşünmüş, Amber da öyle görüldüğüne memnun olup kadının bu tahminini doğrulamıştı.

"Ama güzelim!" dedi Bayan Goodman. "Siz tek başına mısınız? Sizin gibi genç, güzel bir kadın böyle yapayalnız nasıl olur? Londra'da böyle bir fırsat bekleyen bir sürü kötü adam var!"

Amber hazırcevaplılığına kendi bile şaşırdı. "Şey, halamı ziyarete geldim... Yani halam dönünce onu ziyaret edeceğim. Hâlâ Fransa'da. Majesteleriyle birlikteydi de..."

"Ah, elbette," dedi Bayan Goodman. "Kocam da bir süreliğine oradaydı, sonra Kral onun buraya dönüp bazı düzenleme işlerine bakmasını daha uygun gördü. Halanız nerede yaşıyor canım?"

"Sahil kenarında oturuyor. Ah, öyle güzel bir evi vardı ki!" Almsbury bir keresinde Amber'a sahilde, eskiden ona ait olan ama hâlâ geri alamadığı evinin civarını gezdirmişti.

"Umarım yakında döner. Aileniz uzun süre burada tek başınıza kalmanızdan huzursuz olur korkarım. Evli değilsiniz galiba, yanılıyor muyum?"

Amber bu soruyu duyunca hafifçe kızarak gözlerini yelpazesinin ardına sakladı. Sonra hemen başka bir yalan uydurdu.

"Hayır, değilim. Ama yakında evleneceğim. Halam benim için birini düşünüyor, kont demişti galiba. Şu anda seyahatteymiş, halam döndüğünde o da gelecek." Sonra Almsbury'nin Bruce'un anne babasıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak hemen ekledi, "Annemle babam öldü. Babam Marston Arazisi'nde öldürüldü, annem de on yıl önce Paris'te öldü."

"Ah, zavalıcılık. Peki size bakacak bir vasiniz falan yok mu?"

"Burada olduğunda, vasim halam. O yurt dışına gittiğinden beri diğer halamla yaşıyorum."

Bayan Goodman başını sallayıp anlayışla Amber'ın elini sıktı. Amber onun nazik ilgisine ve anlayışına minnettardı. Yalnızken kendini perişan

ve kayıp hissetse de sonunda konuşabileceği, küçük deneyimlerini paylaşabileceği biri olmuştu.

Kraliyet Çarşısı, Royal Saracen Ham'nın az ilerisinde, Corn Tepesi'yle Threadneedle Caddesi'nin köşesinde yer alıyordu. Bina, bir avlunun etrafını çevreliyordu, birbirine bitişik küçük dükkânlarda genç ve güzel kızlar durmadan bağııyordu, "Gelin hanımlar! Gelin beyler! Kurdeleler, eldivenler, parfümler..." Delikanlılar burada toplanıp satıcı kızlarla flört ediyor, sütunlara dayanıp yoldan gelip geçen kadınları izliyor ve onlara laf atıyordu. Avluda ise ciddi giyimli, aklı fikri işte olan adamlar, sürekli mallarından, kredilerden ve denizdeki girişimlerinden bahsediyorlardı.

Amber içeri girip merdivenleri çıkarken istemeye istemeye Bayan Goodman'ı taklit edip küçük maskesini taktı. Kimse görmeyecekse güzel bir yüze sahip olmanın anlamı neydi ki? Pelerinini geriye atarak vücudunun hatlarını gösterdi. Maskeye rağmen dikkat çektiği açıktı. Ara sıra bir eldivene, nakışa, dantele bakmak için durduklarında kendisine atılan lafları duyuyordu.

"Ne kadar da güzel! Aman Tanrım, müthiş!"

"Ah, o gözler!"

"Bir erkeğin düşlerini süsleyen güzellik!"

Sevinip heyecanlanan Amber etrafında kaç erkek olduğunu ve tiplerinin nasıl olduğunu görmek için işveli, yan yan bakışlar fırlattı. Bayan Goodman'sa iltifatlar konusunda aynı şeyi düşünmüyordu. Dilini şaklatıp başını salladı.

"Yüce Tanrım, erkekler bugünlerde ne kadar terbiyesiz konuşuyor!"

Amber utanarak Bayan Goodman'la aynı fikirde olduğunu göstermek için hafifçe kaşlarını çatı. Ama kendisine yönelik bakışlardan ve iltifatlardan öyle etkilenmişti ki yüzünün ifadesi hemen yumuşadı.

Gördüğü hemen her şeyi almak istiyordu. Pek ayırt etme duygusu olmadığından her şeye içi gidiyordu, ayrıca parasının hiç bitmeyecek kadar çok olduğunu düşündüğünden ne isterse almakta bir sakınca görmüyordu. Sonunda, siyah gözlü, tombul bir genç kızın tezgâhında durdu. Altın, gümüş veya rengarenk boyalı onlarca kafesin içinde muhteşem kuşlar vardı: Kanaryalar, papağanlar, Doğu Hindistan Şirketi ya

da bazı tüccar kabileleri tarafından getirilmiş Avustralya papağan, etrafı cıvıl cıvıl yapmıştı.

Amber, turkuaz rengi küçük bir muhabbet kuşuyla ciyak ciyak bağırarak kocaman, yeşil bir kuş arasında seçim yapmaya çalışırken arkasında bir erkek sesi duydu. “Aman Tanrım! Bu ne güzellik! Sizce kimdir?”

Amber kendisi hakkında konuşulup konuşulmadığını öğrenmek için etrafına bakınca diğeri cevap verdi. “Onu burada hiç görmedim. Bence taşralı, varlıklı bir ailenin kızı gibi duruyor. Ne olursa olsun onunla tanışacağım!” Bunu der demez genç adam onlara doğru atıldı ve şapkasını çıkarıp eğilerek selam verdi. “Hanımefendi, eğer izin verirseniz bu kuşu size hediye etmek istiyorum, gerçi naçizane fikrime göre sizin mükemmelliğinizin yanına yaklaşamaz ama...”

İçi içine sığmayan Amber ona gülümsedi ve tam onu selamlayacakken Bayan Goodman’ın sert sesi onu durdurdu. “Asil bir hanımefendiyle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersiniz? Gidin yoksa sizi içeri tıktırırım!”

Delikanlı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve karşılık verip vermemek konusunda bir an tereddüt etti. Ama Bayan Goodman ona öyle sert baktı ki, genç adam hayal kırıklığına uğrayan Amber’ı selamlayarak arkadaşıyla birlikte gitti. Giderken genç adamın öfkeli sözleri duyuluyordu.

“Tam tahmin ettiğim gibi. Sermayesini gezdirmeye çıkmış bir genelev patroniçesi. Belli ki kızı yağlı, yaşlı bir düke saklıyor.”

Amber yabancılarla tanışma isteğini fazlaca belli ettiğini anlayarak yelpazesini sinirli sinirli sallamaya başladı. “Yüce Tanrım! Ara sıra halama gelen genç bir beye çok benzetmiştim!” Hemen pelerinine sarınarak kuşlara daha dikkatlice bakmaya başladı. Altın yaldızlı bir kafesle, turkuaz rengi küçük bir muhabbet kuşunun parasını el kürkünden rastgele çıkardığı bir parayla ödedi. Amber tam para üstünü alacakken Bayan Goodman’ın çabukluğu onu bir kez daha kurtardı.

“Durun hayatım. Bir şilin eksik galiba.”

Tezgâhın arkasındaki kız yanlış saydığını söyleyip kıkırdayarak eksik olan parayı çıkardı. Bayan Goodman sertçe kaşlarını çattıktan sonra Amber’la aşağı inip arabaya bindiler.

Hana dönerken Bayan Goodman şehir yaşamına alışkın olmayan genç ve güzel bir kızın karşılaşabileceği tehlikeler konusunda Amber'ı uyarmayı görev edindi. "Zaman kötü," demişti. Erdemli bir genç kadın sadece namusunu korumakla kalmayıp hakkındaki en ufak bir kötü düşünceyi de önlemeliydi.

"Çünkü bu zamanda bir kadın ha namussuz görünmüş, ha gerçekten namussuzluk etmiş fark etmez."

Vicdan azabıyla kavrulan Amber, ciddiyetle başını sallayıp Bayan Goodman'ın her söylediğine katıldı, bir yandan da davranışı yüzünden yeni arkadaşının onun içinde bulunduğu durumu tahmin edip etmediğini merak ediyordu. Sonra araba durunca Amber açık olan pencereden gördükleri karşısında dehşete kapılarak küçük bir çığlık attı. Yanlarında, yarı çıplak, uzun saçları göğüslerini örten bir kadın, kendisini kırbaçlayıp duran bir adamın önünde inleyip sızlanarak yürüyordu. Peşlerinde de ona bakıp alay eden kadınlı çocuklu bir kalabalık geliyordu.

"Olamaz! Şu kadına bakın! Onu dövüyorlar!"

Sally Goodman, kadına bakıp suratını buruşturdu ve hemen başını çevirdi. "Boşuna acımayın canım. Ahlaksız kadın, bir piç doğurmuştur herhâlde. Cezasını çekiyor işte, yaptıkları az bile."

Kalabalık yürürken Amber ister istemez başını çevirip çevirip kadına baktı. Çıplak omuzlarında kanlı izler vardı. Amber birden kafasını çevirip gözlerini sımsıkı kapadı. Bir an kendini öyle kötü hissetti ki bayılcığını sandı. Ama Bayan Goodman'ın korkusundan hemen toparlandı. Bütün keyfi kaçmıştı, ilk defa ceza gerektiren korkunç bir suç işlediğini anlıyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü kendini kaybetmişçesine. O kadın ben olabilirdim. Ben o kadın olacağım!

Ertesi sabah Amber, üstünde sabahlığıyla mide bulantısına iyi geleceği söylenen üzüm peltesini yerken kapı çalındı ve Bayan Goodman neşeli sesiyle ona seslendi. Amber hemen pelteyi yatağın altına itip Bayan Goodman'ı içeri aldı.

"Saçımı yapıyordum da."

Bayan Goodman onun arkasından tuvalet masasına geldi. “Sana yardım edeyim güzelim. Hizmetçin şehir dışında mı?” Hemen senli benli konuşmaya başlamışlardı.

Amber, Bayan Goodman’ın parmaklarının ustaca saçlarını büküp topuz yaptığını ve altın başlı firketelerle tutturduğunu hissediyordu. “Hizmetçimi kovmak zorunda kaldım. Şey oldu da... Hamile kaldı.” Aklına gelen tek bahane bu oldu.

Bayan Goodman başını salladı. Ağzında firketeler olduğu için dilini şaklatamadı. “Ne günlere kaldık! Ama hizmetçin olmadan ne yapacağın hayatım?”

Amber kaşlarını çatı. “Bilmem. Ama halamın bir sürü hizmetçisi var zaten.”

Bayan Goodman topuzu bitirince Amber yüzüne dökülen kalın bukleleri tarayıp kalın lüleler hâlinde kıvırmaya başladı.

“Elbette öyledir. Ama halan gelene kadar ne olacak. Bir leydi, hizmetçisi olmadan yapamaz ki şekerim!”

“Öyle,” dedi Amber. “Biliyorum. Ama nereden hizmetçi bulacağımı bilmiyorum. Daha önce Londra’ya hiç gelmedim. Hem bir kadın, yabancılara karşı çok dikkatli olmalı takdir edersin ki,” diye ekledi namuslu görünmek için.

“Öyle canım, çok haklısın. Sen de çok akıllı bir genç kızsın. Belki de ben sana yardım edebilirim. Çok yakın bir dostum geçenlerde kır evine geçti, birkaç hizmetçisini de burada bıraktı. Aklımda özellikle bir tanesi var. Çok tertipli düzenli bir kızdır. Yeni bir yer bulmadıysa sana ayarlayabilirim.”

Amber kabul edince kız yarım saatten kısa bir sürede geldi. Lacivert eteğinin üstüne ütülü beyaz bir önlükle uzun kollu beyaz bir bluz giymiş, saçlarını da, çenesinin altından kurdeleyle bağladığı beyaz başlığıyla örtmüş, kısa boylu, tombul bir kızdı gelen. Hizmet ettiği kimseye kaba davranmayacağını ima eder bir şekilde ağırbaşlılıkla gözlerini devirerek Amber’ı selamladı. Amber, adı Honour Mills olan bu kızı, yılda iki pounda, oda, yemek ve giysi konusunda kendisine yardım etmesi için işe aldı.

Saçlarını tarayan, kıyafetlerini düzelten, küçük ayak işlerine koş-turan, dışarı çıktığında arkasından yürüyen bir hizmetçisinin olması Amber'a kendisini çok gösterişli ve önemli hissettirmişti. Kızın kendisine arkadaşlık etmesine de minnettar olmuştu. Honour sessiz, terbiyeli, tertipli, her zaman yumuşak başlı davranan bir kızdı. Çok hayranlık duyduğu hanımına karşı da sadık ve hevesli bir dinleyiciydi.

Buna rağmen Amber, Lord Carlton'ın tavsiyesine uyup parasını iyi saklıyor ve sırlarını onunla paylaşmıyordu. Ama Lord'un, beş yüz poundunu Shadrac Newbold'a yatırması tavsiyesine uymamıştı. Daha önce hiç kuyumcu diye bir şey duymadığından bütün parasını bir yabancıya vermek ona pek güvenilir gelmemişti. Kendi parasını kendisi idare edebilirdi pekâlâ. Görünüşü onu mecbur kılana kadar Lord'un tavsiye ettiği iki kadına gitmeye de niyeti yoktu.

Bayan Goodman'la sık sık görüşür oldular. Genellikle akşam yemeklerini ikisinden birinin odasında yiyor, arabalarıyla Hyde Park'ta ya da çarşıda geziniyor, Kraliyet Çarşısı'ndan veya Doğu Hint Çarşısı'ndan alışveriş yapıyorlardı. Bir keresinde Amber, tiyatroya gitmeyi teklif edecek oldu ama Bayan Goodman tiyatrolardaki ahlaksızları sert bir dille eleştirince, genç kadın bir daha böyle bir şey teklif etmeye cesaret edemedi.

Bayan Goodman'ın kocasının işleri iyice karıştığından Amerika'da daha uzun bir süre kalması gerekmişti. Amber da halasından bir mektup aldığını, yaşlı kadının daha iki üç hafta Fransa'dan dönemeyeceğini yazdığını söylemişti. Gerekirse o sürenin sonunda yeni bir bahane bulurdu elbette. Olduğundan daha önemli biri gibi görünüp açık yürekli davranırsa insanların ona daha kolay inandığını öğrenmişti.

Tanışalı neredeyse iki hafta geçtikten sonra bir gün Bayan Goodman Amber'a yeğeninden söz etti. Günlerden pazar olduğu için kiliseden yeni dönmüşlerdi ve Amber'ın odasında elleriyle tereyağlı karides yiyip Ren şarabı içiyorlardı. Hava birden soğuyup bütün şehri sis kapladığından Honour, çıralarla ateşi yakmaya çalışıyordu.

Bayan Goodman neredeyse başını tabağından hiç kaldırmadan, büyük bir iştahla yemeğini yiyordu. "Şekerim, kendimi daha fazla tuta-

mayıp söyleyeceğim, benim sersem yeğenim dün gece sana deli olmuş. Şimdiye kadar senin gibi olağanüstü bir güzellikle karşılaşmadığını söylüyor.”

Ağzına cıtır cıtır, iri bir karides atmak üzere olan Amber, başını hemen ona doğru çevirdi. “Beni ne zaman görmüş ki?”

Amber, birçok fırsatı olmasına rağmen yeni bir erkekle tanışmamıştı. Bir yandan bir daha âşık olmayacağını düşünüyor, diğer yandan da bir erkeğin arkadaşlığını özliyordu. Ona göre bir kadınla birlikte olmak bir bardak su gibi tatsız tuzsuz, sıkıcı bir şeydi. Ama kusurlarını kapatacak bir tek özelliğe sahip biriyle tanışmamıştı henüz.

“Dün, sen avluda arabadan inerken. Küçük budala, sana bakayım derken pencereden düşüp kafasını kıracak sandım. Ama bir kontla evlenmeye niyetli olduğunu söyledim, merak etme.”

Amber’ın gülümsemesi birden kayboldu. “Ah, keşke söylemeseydin!”

“Neden ki?” Bayan Goodman üzeri erimiş tereyağı ve gül suyuyla kaplı, bademli bir Fransız kekine yönelmişti. “Öyle bir niyetin yok muydu?”

“Şey... Evet. Ama ne de olsa senin yeğenin. Bana çok iyi davrandın, yeğenin benimle tanışmak istiyorsa bunun ne zararı olur ki?”

Bayan Goodman, hazır o akşam Luke Channell ziyarete gelmişken onları tanıştıracaklarını söyledi. Genç adam seyahatten yeni dönmüştü ve oradan da Devonshire’daki kır evine gidecekti. Heyecanla Luke’un yakışıklı biri olmasını hayal eden Amber elbisesini değiştirip Honour’a saçlarını tekrar yaptırdı. Lord Carlton gibi birini beklemiyordu elbette, Londra’da ona benzeyen başka kimseyi görmemişti, ama yeniden genç bir erkekle konuşma, belki de biraz flört etme umudu, onun gözlerinin hayranlıkla parıldadığını görecektir çok heyecan vericiydi.

Ne var ki Luke Channell, büyük bir hayal kırıklığı oldu.

Amber’dan biraz daha uzun boylu, tıknaz adamın küçük, kalkık bir burnu ve kocaman bir yüzü vardı. İki ön dişi çapraz olarak kırılmış, dişetlerinin kenarlarında da yeşilimsi, kaygan yosun gibi pislikler birikmişti. En azından kılık kıyafeti düzgündü, dirseklerinde, basenlerinde, dizlerinde bir sürü kurdele vardı. Kendine güveni yerinde görünen Luke,

Amber'a iyice tutulmuş görünüyordu. Durmadan sırtıyor, gözlerini ondan alamıyor ve ara sıra şaşkınlıktan cümlesinin sonunu getiremiyordu.

Yurtdışına giden çoğu genç erkek gibi Fransızca deyimler kullanmayı alışkanlık edinmişti. Louvre'un Whitehall'dan çok daha büyük olduğunu, Venedik'te hayat kadınlarının göğüsleri meydanda dolaştığını, Almanların İngilizlerden bile çok içki içtiğini anlattı. Giderken de teyze siyle Amber'ı sonraki akşam Mulberry Bahçeleri'ne davet edince, Amber gülümseyerek daveti kabul etti.

Daha kapıyı kapamadan Honour atıldı, "Hanımım, nasıl buldunuz? Çok şık bir beyefendi bence."

Ama Amber kendini birden yorgun hissetti. Hevesi kaçmış, içi hamileliğin getirdiği sıkıntı ve huysuzlukla dolmuştu. Umursamazca omuzlarını silktilti. "Öyle ahım şahım biri sayılmaz."

Hayal kırıklığı, yalnızlık, Bruce'a duyduğu özlem, içinde bulunduğu çaresiz durum birden bütün varlığını ele geçirince Amber kendini yatağa atıp ağlamaya başladı. Hamileliğin gitgide güçlendiğini, onu kaçı olmayan bir odaya kapattığını hissediyor, peşinde korkunç bir canavar varmış gibi korkuya kapılıyordu.

Of, ne yapacağım? Ne yapacağım, diye düşünüyordu kendini paralarcasına. Durmadan, hiç durmadan içimde büyüyor. Yakında davul gibi şişeceğim, herkes de öğrenecek. Tanrı canımı alsa da kurtulsam!

8. BÖLÜM

AMBER'LA LUKE CHANNELL, EKİMİN ORTASINDA, TANIŞTIKTAN ÜÇ hafta sonra, Rose and Crown'un bulunduğu bölgenin eski kilisesinde evlendi. Alyansı gelin aldığı için, Amber üzerinde bir sürü elmas bulunan güzel bir yüzük alıp faturasının kendisine gönderilmesini istedi. Bu şekilde de alışveriş yapıldığını öğrendiğinden beri faturayı hep adresine istiyordu, öbür türlü para konusundaki bilgisizliği başına iş açıyordu çünkü.

Amber, Luke'la evlenmeye çok meraklı değildi aslında. Hayatında gördüğü en itici adamdı belki de, hamileliğinin içini kemiren kaygısı olmasa, onu hayatta kocası olarak düşünemezdi. Tek olumlu tarafı, Amber'a sırlılık aşık olmasıydı.

Ama evlendiklerinin ertesi sabahında Amber bu konuda da yanıldığını anladı.

Amber'ın ağzının içine bakan, onun her sözüne deli olan o adam gitmiş, yerine kaba, zorba, küstah bir adam gelmişti. Terbiyesizliği Amber'ı hayrete düşürüyor, iğrendiriyordu. Genç kadına rahat yüzü göstermeden gece gündüz üstüne saldırıyordu. Evliliklerinin ilk gününden itibaren vaktini dışarıda geçiriyor, durmadan içiyor, parasının geri kalanını ailesinden istemesi için Amber'ı sıkıştırıyor ve vurup kırmaktan çekinmiyordu.

Bay Goodman'ın mali durumu bir türlü çözülemedi. Bahanelerin süresi doldukça Sally Goodman da Amber da yeni bahaneler bulmaya

devam ettiyse de Bay Goodman'ın varlığı, en az Amber'ın halasınınki kadar şüpheliydi. Amber la Luke evlenir evlenmez iki oda birleşmişti sanki. Sally önce Amber'ın yelpazelerini, eldivenlerini, takılarını ödünç almaya başladı. Pek başarılı olamasa da Amber'ın elbiselerinin içine girmek için de büyük çaba gösteriyordu. Amber bu teyze yeğen arasında fena hâlde sıkışıp kaldığını, ikisi tarafından da kullanıldığını hissediyordu ama bunun ne zaman ve nasıl bu hâle geldiğini bilmiyordu.

Her zamanki gibi sessiz ve silik Honour, kılık kıyafetini iyice saklamaya başlamıştı. Amber evin içinde ayakkabılarını giymesini ve lekeli önlüklerle dışarı çıkmaması gerektiğini ona tekrar tekrar söylemek zorunda kalıyordu. Luke evdeyken Honour ona Amber'ın midasını bulandıran bir özlemle bakıyor, sarhoşken başını tutuyor, kusmuğunu temizliyor, üstünü çıkarıp onu yatırıyor. Bu tür şeyler bir hizmetçinin sıradan işlerinin arasında yer alsa da, Honour bunları bir kadının kocasına gösterdiği şefkat ve bağlılıkla yapıyordu. Luke'sa bütün bunların karşılığında ona minnet duymuyor, durmadan söyleniyor, sinirlendiğinde -ki çok sık oluyordu bu- ona tekme veya tokat atıyor, Amber'ın önünde bile utanmadan onu taciz ediyordu.

Evleneli daha iki hafta olmamışken Amber bir gün odasına geldiğinde Luke'la Honour'ı yatakta yakaladı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan genç kadın iğrenerek bir süre onlara baktıktan sonra kapıyı çarparak çıktı. Luke hemen ayağa fırladı, ödü patlayan Honour'sa inleyerek Sally'nin odasına koştu.

Luke, Amber'a parladı. "Lanet olası, sen ne arıyorsun burada?"

Amber ağlamak üzereydi. Kocasının hizmetçiyle yatması umurunda değildi ama sinirleri çok bozulmuştu. "Bu haltı yiyeceğini nereden bilecektim?"

Luke hiçbir şey demeden yeleğini giyip kılıcını kuşandı ve şapkasını başına takıp kapıyı çarparak çıktı. Amber öfkeyle onun arkasından baktıktan sonra Honour'ı bulmaya gitti. Kız, Sally'nin odasındaki yatağın arkasına, uzak bir köşeye büzülmüş, elleriyle başını koruyarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sahiplerinin, söz dinlemeyen bir hizmetçiye dövmeye hakkı olduğu için genç kız yiyeceği dayacağı bekliyordu besbelli.

"Kes şunu!" diye bağırdı Amber. "Canını yakmayacağımı!" Genç kızın kucığına bir bozuk para fırlattı. "A! Sana her dokunuşu için bir tane daha vereceğimi. Böylece belki beni rahatsız etmez," diye mırıldandıktan sonra eteklerini savurup gitti. Ama Amber'ın kocasından tek şikâyeti ona olan nefreti ve Luke'un kaba saba tavırları değildi. Luke da, halası da, har vurup harman savuruyor ama hiçbir şeyin parasını ödemiyorlardı. Hemen her gün ikisinden birine yeni paketler geliyordu. Bir gün Amber, Bayan Goodman'la alışverişe giderken bu konuyu açtı.

"Luke evden ne zaman para alacak? Ne zaman bir meyhaneye yemeğe ya da bir oyuna gidecek olsa benden para istiyor."

Sally gülüp pencereden kalabalık sokağa bakarak yelpazesini hızlı hızlı salladı. "Yolun karşısındaki şu sarı, saten elbiseyi gördün mü hayatım? Onun gibi bir şey istiyorum. Sen ne diyordun? A, evet, Luke'un parası. Aslında bunu sana söylemek istemiyorduk ama madem sordun söyleyeyim. Babası Luke'un onun izni olmadan evlenmesine çok kızmış. Zavallı Luke! Aşkı için evlendi, ama şimdi babası onu mirasından mahrum edebilir. Ama senin paranla ikiniz de gayet iyi geçinirsiniz, değil mi?" Sally, Amber'a sıcak bir şekilde gülümsedi ama gözleri onu sorguluyordu.

Şaşkınlıktan neye uğradığını şaşırان Amber, ona bakakaldı. Luke beş parasızdı ve ikisi onun beş yüz pounduyla geçineceklerdi! Amber beş yüz poundun başta düşündüğü kadar tükenmez bir servet olmadığını anlamıştı bile, hem de üçü bu hızla harcamaya devam ediyorken.

"Ne diye mirastan mahrum oluyormuş?" Şimdiye kadar birbirine çok kibar davranan Amber'la Sally bu sert soruyla tartışmanın eşğine gelmişlerdi. "Ben ona uygun bir eş değil miyim?"

"Ah, neler diyorsun, hayatım. Ağzımdan öyle bir şey çıktı mı? Babası onu başka bir kızla evlendirmek istiyormuş da. Ama seni bir görsün, kararını hemen değiştirecektir eminim. Bu arada, halanın avukatından istediğin şu bin pound biraz gecikmedi mi hayatım?" Sally'nin sesi, Luke'a öfkesini kontrol etmesini, oyunda kaybettiği zaman iskambil kâğıtlarını yırtmamasını ya da Honour'a daha doğru düzgün davranmasını söylerken olduğu gibi sakinleştirici ve yumuşaktı.

Ama Amber alt dudağım sarkıtıp suratını asarak ona bakmadan cevap verdi. "Belki de avukat parayı göndermez. Ne de olsa artık evliyim!"

Genç kadının parası yavaş yavaş suyunu çekiyordu. Luke'un harçlığına, kocası Fransa'dan döner dönmez ödeyeceğine söz verip borç alan Bayan Goodman'a, ya da iki üç aylık faturalarla kapıya gelen bir esnafa gidiyordu.

Para bitince ne yapacağım, diye çaresizce düşünüyordu Amber. Başına gelecek kötü şeyleri düşünüp korkuyla gözyaşlarına boğuluyordu ikide bir. Hayatı boyunca, Lord Carlton gittiğinden beri geçen birkaç hafta süresince ağladığı kadar ağlamamıştı. Luke'un sinirinin azıcık bozuk olması, çamaşırcı kadının elbiseleri zamanında getirmemesi. En küçük bir üzüntü, küçücük bir zorluk, ağlamasına yeterli oluyordu. Bazen sıkıntı ve kederden ağlıyor, bazense gözyaşları bir yaz fırtınası gibi sel olup şiddetle boşanıyordu. Yaşamak artık neşeli ve kaygısız bir mücadele değil, boş ve umutsuz bir iş olmuştu.

Gelecekte beklediği hiçbir şey yoktu Amber'ın. Önce bu bebek doğacaktı, sonraki yıllarda da diğerleri. Beş parasız, kucığında bir bebek ve yanında zalim bir kocayla, zor işler yaparken yok olup gidecekti güzelliği. Her şeyden önemlisi, yaşlanacaktı.

Bazen geceleri kendini büyük bir ağın içinde çırpınıyormuş gibi hissederek korkuyla uyanıyor, nefes alamayacak kadar büyük bir panikle hemen doğruluyordu. Sonra, Luke'un yatağın dörtte üçünü kaplayarak sere serpe yanında yattığını hatırlayınca içine dolan nefretle uzanıp onu boğmak istiyordu. Kocasını seyrederken onu bıçaklayıp yatakta çaresizce çırpındığını görmenin hayalini kuruyordu büyük bir zevkle. Acaba onu zehirleyebilir miydi? Ama bu konuda hiçbir şey bilmediği gibi yalananmaktan da korkuyordu. Kocasının katili olan bir kadın, diri diri yakılırdı.

Hamileliği beşinci ayını doldurmasına rağmen daha kimse bir şeyden şüphelenmemişti. Çeşit çeşit kolalı iç etekleri ve kabarık elbiseleri gündüz, vücudunu gizliyordu, karnı büyümeye başladığından beri de kimse yokken veya arkasını dönerek giyinmeye dikkat ediyordu. Honour, gündüzleri büyük karyolanın altına itilen küçük, tekerlekli

bir yatakta onlarla aynı odada uyuduğundan geceleri ışıklar hep sönük olurdu. Ama bu hamilelik meselesini eninde sonunda öğreneceklerdi ve Amber'ın onları bebeğin Luke'dan olduğuna ikna etmesi mümkün değildi. O zaman geldiğinde ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Ara sıra parasını sakladığı yeri de değiştiriyor, dışarıda sadece birkaç bozukluk bırakıyordu. Sistemi çok zekice olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Ama bir gün parayı gizlediği yere baktığında para kesesinin olmadığını gördü.

Deri keseyi, bir duvara yaslı duran ve hiç kımıldatılmayan çok ağır, işli meşe bir sandığın arkasına çakılmış bir çiviye asmıştı. Sandığın altına bakmak için korkudan nefesi kesilerek dizlerinin üstüne çöktü ve eline kalın toz tabakasından başka bir şey gelmeyince bayılacak gibi oldu. Hemen arkasına dönüp yan odadaki Honour'a seslendi. Koşarak gelen genç kız, Amber'ı sandığın yanında görünce aniden durdu. Çekingen bir tavırla hanımının önünde eğildikten sonra gözlerini kocaman açtı.

"Buyurun hanımım?"

"Bu sandığı yerinden oynattın mı?"

"Ah, hayır hanımım!" Destek almak istercesine iki eliyle eteklerinin kenarlarını sıkıca tutmuştu.

Amber onun yalan söylediğine karar verdiyse de, bu hırsızlığı asıl teşvik edenin Luke olduğunu düşündü. Yorgun argın ve cesareti kırılmış bir şekilde kalktı, nasıl olduysa paranın çalınmasına, beklediğinden daha az şaşırmıştı. Kapıda elinde faturasıyla bir terzi onu bekliyordu. Amber evde hiç para olmadığını söyleyince çok kibar davranan terzi tekrar geleceğini söyledi. Bay Channell çok iyi bir müşteri olduğundan onu gücendirmek hiç iyi olmazdı.

Luke, çok geç vakit eve geldiğinde konuşamayacak kadar sarhoştı. Amber'ın beklemekten başka bir seçeneği yoktu. Ertesi sabah uyandığında, odanın boş olduğunu gördü, Sally'nin odasının kapısı da kapalıydı, ama içerideki fısıltıları duyabiliyordu. Hemen yataktan kalkıp giyinmek için koştu. Bir an önce giyinip Luke gitmeden onunla konuşmalıydı.

Şeffaf bluzunu tam kafasından geçirmişti ki Luke kapıyı açtı. Amber hemen sabahlığına uzandı. Ama Luke hızlıca yürüyerek Amber'ı sertçe bileğinden yakaladı ve sabahlığı elinden savurup kenara fırlattı.

“Dur bakalım, acele etme. Bir adamın ara sıra karısına bakmaya hakkı vardır, değil mi?” Gözlerini Amber'ın büyümüş karnına dikti. “Evlendiğinde üç aylık hamile olan bir kaltağa göre fazla namuslusun,” dedi yüzünü buruşturarak.

Amber buz gibi gözlerle kıpırdamadan ona baktı. Bütün kaygıları ve kararsızlığı yok olmuştu. İçi öylesine şiddetli bir nefretle doluydu ki bütün öbür duygular silikleşmişti.

“Benimle o yüzden mi evlendin, seni adi sürtük? Piçinin bir adı olsun diye mi?”

Amber birden bütün gücüyle Luke'un sol yanağına ve kulağına şiddetli bir tokat yapıştırdı. Luke onu bir eliyle saçından yakalayıp kafasını geriye çekerken diğer eliyle de çenesini sıktı. Amber onun yüzündeki canı ifadeyi fark edince panikle çığlık attı. Gürültüyü duyan Sally Goodman odaya dalıp Luke'a bağırdı.

“Luke! Luke! Seni aptal! Her şeyi mahvedeceksin! Kes şunu!”

Amber gelecek bir yumruk veya tekmenin bebeğe zarar vereceğinden korkarak kollarıyla kendini korumaya çalışırken Sally de Luke'u engellemeye çalışıyordu. Ama öfkeden kıpkırmızı olan Luke, dişlerini sıkıp küfrederken bir yandan da yumruklarıyla Amber'ın neresine gelirse vuruyordu. Sonunda Sally, Luke'u çekip almayı başardı. Amber yere çöküp kendinden geçercesine ögürmeye ve kesik kesik inlemeye başladı.

Sally'nin, “Lanet olsun sana Luke,” dediğini duydu. “Senin bu sinirini hepimizi mahvedecek!”

Luke onu dinlemeden Amber'a bağırdı. “Bir dahaki sefer elimden öyle kolay kurtulamayacaksın aşağılık sürtük! Boynunu koparacağım, duydun mu beni?” Uzaktan Amber'a sert bir tekme savurunca Amber kollarıyla karnını kapayarak gözlerini hiç açmadan çığlık attı. Luke kapıyı sertçe çarparak odadan çıktı.

Honour'la Sally hemen koşup Amber'ı yatağa yatırdılar. Amber birkaç dakika boyunca bağıra bağıra ağlamaya devam etti. Hayatı boyunca

bilmediği kadar büyük bir öfke, nefret ve aşağılanmayla bütün bedeni tir tir titriyordu. Sally yatağın kenarına oturup kısık, yatıştırıcı ses tonuyla bir şeyler söyleyerek Amber'ın ellerini ovuşturuyor, Honour da anlayış dolu bir şaşkınlıkla onların başında dikiliyordu.

Amber kendine geldikçe içindeki küçük, sinirli hareketleri fark etmeye başladı, ellerini karnına koyunca bebeğin kıpırdandığını hissetti. "Bu bebeğe bir şey olursa o şerefsizi Tyburn Tepesi'nde astırmazsam ne olayım!" Çoğu zaman bir kazayla düşük yapmayı dilediyse de şimdi bu bebeği doğurmayı her şeyden çok istediğini fark etmişti. Ne de olsa Lord Carlton'dan elinde kalan tek şey oydu.

"Aman Tanrım, hayatım! Neler diyorsun?" dedi Sally.

Yine de Honour'ı, düşüğü önleyici bir ilaç alması için eczaneye gönderdi ve kız dönünce de, getirdiği bitkileri bir demlikte kaynatmaya başladı. Amber burnunu kapatıp yüzünü ekşiterek pis kokulu karışımı içti. Günün ilerleyen saatlerinde bir düşük belirtisi olmayınca Amber'ın içi daha da rahatladı. Her yeri ağrısa da ciddi şekilde yaralanmamıştı. Luke Channell'a duyduğu nefretten başka bir şey düşünmüyordu. Parasını geri alır almaz onu ve Londra'yı terk edecek ve başka bir yere gidip saklanacaktı. Birkaç saat boyunca yatakta gözleri kapalı yatıp plan kurdu.

Sally çok endişeliydi. Amber uyuyormuş numarası yaparken bile onu sorgulamaya devam ediyor, yiyecek bir şeyler getiriyor, biraz doğrulursa daha iyi hissedip hissetmediğini soruyor, keyfi yerine gelsin diye kâğıt oynamayı teklif ediyordu. Amber sonunda dayanamayıp bıkkınlıkla içini çekti ve kucaklarına koydukları bir kutunun üzerinde kâğıt oynamaya başladılar.

"Zavallı Luke," dedi Sally birkaç dakika sonra. "Babasının sinir krizleri ona da geçti herhâlde. Bazen Bay Walter Channell'ın öfkeden ağzından köpükler çıkardığını görürüm. Ama siniri geçtiğinde de melek gibi olur. Aynı Luke gibi."

Şüpheli gözlerle Sally'yi süzen Amber, kızı yere atıp eli aldı. "Aynı Luke gibi mi?" diye tekrar etti. "Leydi Channell'a acıdım doğrusu."

Sally dudaklarını büzdü. "Ama hayatım, hiçbir adamın, karısının başka birinden hamile kaldığını öğrenince normal tepki vermesini

bekleyemezsin, değil mi? Hem..." Yere bir kâğıt atıp eli aldıktan sonra Amber'a baktı. "Onunla evlendiğinde bu durumu biliyormuşsun gibi düşünebilir insan."

Amber hain bir ifadeyle güldü. "Ya, öyle mi?" Birden gözleri parladı, "Bilmesem o kırık dişli ayıyla niye evleneyim?"

Sally ona bakıp derin bir nefes aldıktan sonra aldıkları elleri saymaya başladı. Kâğıtları karıştırıp dağıttı ve iki kadın bir süre sessizce kâğıt oynadılar.

Amber birden, "Para kesemi kaybettim, içinde epey para vardı," dedi. "Sandığın arkasındaki bir çivide asılıydı, ama çalınmış!"

"Çalınmış mı? Bu odaya hırsız nasıl girer? Aman Tanrım!"

"Bana Luke çaldı gibi geliyor!"

"Luke ve hırsızlık öyle mi? Sen ne diyorsun güzelim? Londra'da benim yeğenimden daha dürüst bir adam yoktur. Hem senin paranı nasıl çalabilir hayatım? Bir kadının parası evlendiği andan itibaren kocasına aittir. Birkaç kuruşu ondan sakladığına şaşırdım doğrusu."

"Birkaç kuruş mu? Birkaç kuruş falan değildi, tamam mı? Bu dünyada sahip olduğum tek şeydi."

Sally hızla onun yüzünü inceledi. "Sahip olduğun her şey mi? Alacağın mirasa ne oldu? Ya beş bin poundun?" Bütün o yumuşak ifadesi kaybolmuştu. Sert, mavi gözleriyle onu süzüyordu.

"Onun mirasına ne oldu?"

Sally hâlâ sabırlı konuşuyordu. "Açıkladım ya canım. Ben mi yanlış anladım, yoksa sadece beş yüz poundun varken kendini varlıklı biri gibi gösterip yeğenimi dolandırdın mı?"

Amber birden elindeki kâğıtları yere saçıp kucaklarındaki tahtayı devirdi. "İstedığın gibi anla lütfen! O adi herif benim paramı çaldı, bunun için polise hesap verecek!"

Sally ayağa kalkıp gururu kırılmış gibi bir havayla Amber'a veda ettikten sonra odasına gidip kapısını kapattı, bütün gün de oradan çıkmadı. Honour, hanımının yanında sessizce günlük işlerini yaptı. Amber'a tepside yemeğini getirdi, saçlarını fırçaladı, yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamak için kalktığında da yatağın çarşaflarını düzeltti. Amber'ın

kocasından ve halasından yakınmalarını anlayışla dinleyip hiç yorum yapmadı. Hanımının, parasını alır almaz kocasını terk edeceğini duy-mak onu pek şaşırtmamıştı.

Amber elinde olmadan Luke gelmeden uyuyakaldı. Gece yarısı bir ara uyandığında yan odadan Sally ve Luke'un seslerini duydu. Bir süre buz gibi bir korkuyla beldediyse de odaların arasındaki kapı açılmadı. Sonunda sesleri kesildi. Amber yine uyuyakaldı.

Ertesi sabah uyandığında, gürül gürül yanan şöminenin etrafında odaya tuhaf bir yuva sıcaklığı hâkimdi. Sally kendi kendine mırıldana-rak bir kâseye yeşil yapraklar yerleştiriyor, Honour eşyaların tozunu her zamankinden büyük bir şevkle alıyordu. Luke'sa bir aynanın önünde kendini memnuniyetle süzerek kravatını bağlıyordu.

Amber yatağın perdesini çekince Sally onu gördü.

"Sonunda!" dedi sevinçle. "Günaydın güzelim." Hızla onun yanına koşup Amber'in suratını buruşturmasına aldırmadan genç kadını yana-ğından öptü. "Umarım iyi uyumuşsundur. Luke seni rahatsız etmemek için benim odamdaki küçük kanepede yattı." Sally daha önce hiç bu kadar neşeli ve ilgili olmamıştı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çocuğunu misafirlerin önünde öven bir anne şefkatiyle yeğenine döndü. "Öyle değil mi, Luke?"

Luke flört ettikleri sırada yüzünden eksik etmediği kocaman gülümsemesini takındı. Dirseğine dayanarak uzanan Amber, iğrenerek ona baktı. Parasını bir şekilde geri almayı kafasına koymuştu ama onun yüzünü bile görünce öyle sinirleniyordu ki bütün planları ak-lından gidivermişti. Amber onu suratım asarak izlerken Luke sırtarak ona yaklaştı.

"Bil bakalım sana ne aldım?" Şöminenin rafından bir şey alıp elini arkasına sakladı.

"Bilmiyorum, umurumda da değil! Uzak dur benden!" diye bağırdı Amber. Luke onu öpmeye yeltenince örtüleri başından yukarı çekiver-mişti.

Luke'un yüzünde sinirli bir ifade belirdi, ama Sally başıyla işaret ede-rek onu uyardı. Luke yatağın kenarına oturup çekingen hareketlerle ona

dokunmaya çalıştı. “Bak, minik kuşum, sana ne kadar güzel bir hediye aldım. Bu zavallicığı affedeceksin ama değil mi hayatım?”

Amber onun bir kutuyu açtığını ve mücevher gibi bir şeyi şıngırdattığını duyunca sonunda meraktan başını örtülerden çıkardı. Luke, üzerinde parıldayan elmaslar ve bir iki yakut olan bir bileziği ona doğru sallıyordu. Amber sadece bileziğe bakarken kocası da ona dil dökmeye devam ediyordu.

“İnan bana hayatım, dün yaptıklarım için çok pişmanım. Gerçekten bazen kendimi kontrol edemiyorum. Zavallı ihtiyar babacığım da böyle krizler geçirirdi. Dur, şunu bileğine takayım...”

Bilezik çok güzeldi, Amber sonunda onu takmasına izin verdi. Beğenmiş gibi yapması gerekiyordu, yoksa parasını asla geri alamazdı. Bu yüzden Luke’un kendisini öpmesine izin verdi, hatta hoşuna gitmiş gibi kıkırdamayı da ihmal etmedi. Kocasını öyle küçümsüyordu ki, kurnazlığıyla onu alt edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Amber sonunda kalkıp giyindikten sonra biraz ançüzle birlikte sabah biralarını içtiler. Luke, Amber’a onunla birlikte Pancras’a gelmesini ve bildiği çok güzel bir handa akşam yemeği yemesini teklif etti. Onun önceki davranışı için pişman olduğunu ve kendisine yeniden âşık olduğunu düşünen Amber, teklifi kabul etti. Pelerinin giydi, Luke’un yol kesen eşkıyalara karşı uyarısını dinleyerek bileziğini de odada bıraktı.

Pancras, Rose and Crown’un üç kilometre kadar kuzeybatısında, arabayla kırk beş dakika mesafede küçük bir köydü. Soğuk, sıcak, kuru bir kış geçirmelerine rağmen, Amber’la Luke, daha High Holborn’a ulaşmadan yağmur yağmaya başladı ve yollar on beş dakika içinde balçık gibi çamurla kaplandı. Havada, yağmurun daha da keskinleştirdiği çürümüş çöp kokusu vardı. İki kez arabanın tekerlekleri çamura battı ve arabacıyla uşak, her arabada bu amaçla bulunan demir bir çubukla tekerlekleri temizlemek zorunda kaldılar. Arabada sarsılıp duran Amber’a yol hiç bitmeyecek gibi geliyor, genç kadın evde kalmadığı için kendine kızıyordu. Ama Luke haftalardır olmadığı kadar neşeli ve konuşkandı, Amber da onunla birlikte dışarıda olmaktan zevk alıyormuş gibi yapmaya kendini zorladı. Luke’un elleri ısrarla karısının üzerinde dolaşı-

yor, onu da kendisine karşılık vermeye zorluyordu. Amber arabacının dönüp onları görmesinden korkuyormuş gibi yaparak işveli gülüşüyle onu kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu. Oysa Luke'un dokunuşları midesinin tiksintiyi kavrulmasına neden oluyordu.

Han çok kalitesiz, basit bir yerdi. Hancının onlara gösterdiği oda da soğuk ve havasızdı. Adam şömineyi yaktıktan sonra Luke yemeği sipariş etmek için onunla birlikte aşağı indi. Amber pencereden bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru ve avluda çalımla yürüyüp her adımda ayaklarını dikkatlice kaldıran çamurlu, kızıl bir horozu izlemeye koyuldu. Titreyerek pelerinine sarıldı, mutsuz ve huzursuzdu. İçi gittikçe daha çok sıkılıyordu.

Tadı tuzu olmayan yemekte hafif ısıtılmış, haşlanmış biftek, haşlanmış yabancı havuç ve haşlanmış domuz pastırması vardı. Yemekten midesi bulanana Amber birkaç parça ancak yiyebildiyse de, hiç yemek ayırt etmeyen Luke çenesinden yağlar süzülerek iştahla hepsini silip süpürdü. Yerken ağzını gürültüyle şapırdatması, dişlerini parmaklarıyla karıştırması, yere tükürmesi, hamilelikten iyice hassaslaşan Amber'ın midesini bulandırdı.

Luke daha yemeğini bitirmeden tekrar Amber'a saldırmaya, onun giysilerini çıkarmaya başladı. Bir süre sonra hancı gelip dışarıdan ona seslenince, Luke tek kelime etmeden kalkıp dışarı çıktı.

Şaşkın ve rahatlamış olan Amber ne olduğunu merak etmişti. Birden öfke, yalnızlık ve tiksintiden gözyaşlarına boğuldu. *Bir daha yapmayacağım*, dedi kendi kendine. *Beni öldürse de yapmayacağım!* İçli içli ağlayarak onun dönüşünü bekledi.

Uzunca bir süre bekledikten sonra kalkıp yüzünü soğuk suyla yıkadı ve saçlarını taradı. Luke'un nereye gittiğini ve neden bu kadar uzun süre kaldığını merak etse de, ne yaptığı çok da umurunda değildi. Nasıl olsa, o döner dönmez eve gidecekler ve Amber bütün akşamüstünü Sally'yle konuşarak geçirecekti. Ya da Luke dışarı çıkmazsa kâğıt oynarlar, Amber da kesin kaybederdi. İkisi de hile yapıyordu, ama Amber nasıl olduğunu bulamamıştı.

Sonunda huzursuz olmaya başladı. Luke'un arabayı alıp gittiğine dair bir şüphe içini kemiriyordu. Ona tokat attığı için böyle bir intikam

almak tam Luke'dan beklenebilecek bir şeydi. Amber'ın üzerindeki tüm para da birkaç peniden ibaretti. Yelpazesini, el kürkünü ve maskesini alıp pelerinine sarınarak aşağı indi. Hanın sahibi tezgâha yaslanmış, pipo ve bira içen, üstü başı pis birkaç yabancıyla konuşuyordu.

Amber merdivenlerin yarısına kadar inip, "Kocam nerede?" diye sordu.

Adamlar ona baktı. "Kocanız mı?" dedi hancı.

"Herhâlde!" dedi Amber sabırsızca adamın yanına gelerek. "Buraya birlikte geldiğim adam. Nerede o?"

"Şey, gitti hanımefendi. Sizin onunla kaçmak isteyen bir hanım olduğunuzu ve yarım saat sonra onu çağırmanı söyledi. Aşağı iner inmez arabayla gitti. Hesabı da sizin ödeyeceğinizi söyledi," dedi üstüne basarak.

Amber şaşkınlıkla onu dinledikten sonra dışarı bakmak için kapıya koştu. Adamın söyledikleri doğruduydu, araba gitmişti. Sinirli ve kaygılı bir ifadeyle hancıya döndü. "Londra'ya dönmem lazım. Nasıl gidebilirim? Buralarda duran bir yolcu arabası var mıdır?"

"Hayır, hanımım. Buradan çok az araba geçer. On gümüş yemek, on gümüş de oda, toplam bir pound hanımefendi," diyerek elini uzattı hancı.

"Bir pound mu! Üzerimde hiç para yok! Of, lanet olsun!" Londra'ya geldiğinden beri yaşadığı talihsizlikleri hiç kimse yaşamamıştı herhâlde. "Eve nasıl döneceğim?" dedi çaresizce. Bu yağmurda çamurda yürümesi mümkün değildi.

Han sahibi bir süre Amber'ı süzdükten sonra, üzerindeki giysilerden onun dürüst biri olduğuna karar verdi. "Şey, dürüst birine benziyorsunuz hanımefendi. Bir atım var, oğlum size yolu gösterebilir. Evinize vardığınızda ona ödemeyi yapabilecekseniz eğer."

Amber kabul edince hancının on dört yaşındaki oğluyla yola çıktılar. Saat daha iki buçuk olmasına rağmen hava karanlıktı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. İkisi de daha birkaç metre gitmeden sırlısklam olmuştu.

Sessizce yol aldılar. Karnının ağırlığı, ıslak giysileri ve üstüne yapışan saçlarıyla iyice sinirlenen Amber, dişlerini sıkarak sabrediyordu. Luke

Channell'a duyduğu nefretten başka bir şey düşünemiyordu. Yol uzadıkça karnı daha da sancıyor, üşüyor ve Luke'a duyduğu öfke artıyordu. Diri diri yakılsa bile ona cezasını verecek, onu elleriyle boğacaktı.

Şehre vardıklarında sokaklar bomboştu. Erkekler rüzgâra karşı pelerinlerine sarınmış, şapkalarını aşağı indirmişti. Islak, zayıf kedilerle köpekler kapıların altına sığmıyor, oluk oluk sular mazgallara akıyordu.

Oğlan inmesi için Amber'a yardım etti. Amber vücuduna yapışan elbisesini tutarak hışımla hana koştu. Tuhaf bir su büyücüsüne benziyordu. Handaki herkes şaşkınlıkla ona bakarken Amber, kimseye aldırmandan basamakları ikişer ikişer çıktı. Çığlık atarak odasının kapısını açtı.

"Luke!"

Cevap veren olmadı. Oda bomboştu. Alelacele toparlanılmıştı. Çekmeceler açık ve boştu. Amber'ın giysilerini koyduğu dolap da boşaltılmıştı. Makyaj masasının üstü olduğu gibi toplanmış, aynaları duvardan sökülmüştü. Şöminenin üzerindeki bir çift gümüş şamdan da yoktu. Altın yaldızlı güzel kafesinin içindeki kuş Amber'a baktı. Bruce'un ona panayırda aldığı küpeler, belli ki küçümşenerek yere fırlatılmıştı.

Amber şaşkınlık ve çaresizlikle olduğu yerde kalakaldı. Yine de Luke, Sally Goodman ve Honour Mills'den kurtulduğu için rahatlamıştı. Amber yavaşça elini kaldırıp saçındaki firketeleri çıkardı. Uçlarında inci ve altınlar vardı. Onları arkasından odaya gelen çocuğa uzattı.

"Bütün param gitmiş," dedi bezgin bir sesle. "Bunları al."

Oğlan bir an şüpheyle baktıktan sonra kabul etti. Amber yavaşça kapıyı kapattı. Yatağa yatıp her şeyi, yaşadığını bile unutmak istiyordu.

II. KISIM

9. BÖLÜM

ETRAFTA YİYECEK KIRINTILARI ARAYAN, GÖZLERİ BONCUK GİBİ PARlak farelerin cirit attığı odanın zemini, ekşi ekşi kokan eski hasırlarla kaplıydı. Taş duvarların üstünü balçık gibi kalın, nemli bir yosun tabakası kaplamış, prangaların ağır zincirleri, duvardaki kocaman demir halkalara bağlanmıştı. Kışlayı andıran odada tahta yataklar birbirine bitleştirilmişti. Daha sabah olmasına rağmen ortalık kapkaranlıktı. Havasız odada sönecekmiş gibi duran mumun titrek ışığı da olmasa, ortalık zifiri karanlık olacaktı neredeyse. Newgate’de, tutukluların daha iyi odaların ücretini ödeyene kadar kaldıkları mahkûm koğuşuydu burası.

Odada hepsinin el ve ayak bileklerinde ağır zincirler bulunan dört kadın oturuyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Kadınlardan biri, kolalı, beyaz bir yakayla, siyah, ciddi bir elbise giyen ve başında bir bez parçası bulunan genç bir Protestan tarikat üyesiydi. Gözleri ayaklarında, kıpırdamadan oturuyordu. Onun karşısında, her gün sokakta kolunda sepetiyle alışverişe giden onlarca ev kadınından hiçbir farkı olmayan orta yaşlı bir kadın vardı. Ondan biraz uzakta, ağzının kenarında hafif, alaycı bir gülümsemeyle diğerlerini süzen suratsız, pasaklı bir kadın sere serpe uzanmıştı. Yüzünde ve göğüslerinde büyük, açık yaralar olan kadın, ara sıra bütün iç organları dışarı çıkacakmış gibi derin, güçlü bir sesle öksürüyordu. Dördüncü kadınsa, bir elini el kür-

9. BÖLÜM

ETRAFTA YİYECEK KIRINTILARI ARAYAN, GÖZLERİ BONCUK GİBİ PARlak farelerin cirit attığı odanın zemini, ekşi ekşi kokan eski hasırlarla kaplıydı. Taş duvarların üstünü balçık gibi kalın, nemli bir yosun tabakası kaplamış, prangaların ağır zincirleri, duvardaki kocaman demir halkalara bağlanmıştı. Kışlayı andıran odada tahta yataklar birbirine bitştirilmişti. Daha sabah olmasına rağmen ortalık kapkaranlıktı. Havasız odada sönecekmiş gibi duran mumun titrek ışığı da olmasa, ortalık zifiri karanlık olacaktı neredeyse. Newgate’de, tutukluların daha iyi odaların ücretini ödeyene kadar kaldıkları mahkûm koğuşuydu burası.

Odada hepsinin el ve ayak bileklerinde ağır zincirler bulunan dört kadın oturuyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Kadınlardan biri, kolalı, beyaz bir yakayla, siyah, ciddi bir elbise giyen ve başında bir bez parçası bulunan genç bir Protestan tarikat üyesiydi. Gözleri ayaklarında, kıpırdamadan oturuyordu. Onun karşısında, her gün sokakta kolunda sepetiyle alışverişe giden onlarca ev kadınından hiçbir farkı olmayan orta yaşlı bir kadın vardı. Ondan biraz uzakta, ağzının kenarında hafif, alaycı bir gülümsemeyle diğerlerini süzen suratsız, pasaklı bir kadın sere serpe uzanmıştı. Yüzünde ve göğüslerinde büyük, açık yaralar olan kadın, ara sıra bütün iç organları dışarı çıkacakmış gibi derin, güçlü bir sesle öksürüyordu. Dördüncü kadınsa, bir elini el kür-

künün içine sokmuş, diğer eliyle kucağındaki kuş kafesini sıkıca tutan Amber'di.

Bu derme çatma ahıra ait olmadığı her hâlden belliydi. Giysileri, sırlıklam olduğu iki hafta öncesine göre çok daha kötü durumda olsa da, kaliteli ve modaya uygundu. Koyu kırmızı, beyaz çizgili saten iç eteğinin üzerine Madam Darnier'nin diktiği siyah, kadife elbisesini giymişti. Elbisesinin açık yakasından ve kabarık kollarının dirseklerinden beyaz, ince tülден fırfırlar dökülüyordu. İpek çorapları kırmızıydı. Kare topuklu, siyah kadife ayakkabılarında kocaman, parıltılı tokalar vardı. Elbisesinin üstünde kadife pelerini, yanında da tilki kürkü, eldivenleri, yelpazesi ve eldivenleri vardı.

Neredeyse bir saattir oradaydı -ona çok daha uzun gelmişti gerçi- ve daha kimse tek kelime etmemişti. Karanlıkta huzursuzca etrafını yoklayarak sinirli sinirli kıpırdanmaya başlamıştı. Etrafındaki her yerden, yukarıdan, aşağıdan, bağırışlar, inlemeler, çığlıklar, küfürler ve gülüşmeler duyuluyordu.

Amber sırayla ev kadınına, tarikatçı kıza ve odanın karşısındaki üstü başı pis hayat kadınına baktı. Sonuncusunun yüzünden küçümseme ve alay seziliyordu. Öteki kadınların hiçbiri Amber'ın ya da kendilerinin nerede olduklarının farkında görünmediklerinden, Amber bu kadınla konuşmak zorunda kaldı. "Burası hapishane mi?" diyebildi.

Kadın yüzündeki ekşimsi ifadeyle Amber'ı bir süre daha süzdükten sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra aniden tutan bir krizle elini göğsüne koyup sarsıla sarsıla öksürmeye başladı, kocaman, kanlı bir balgam parçasını yere tükürene kadar da devam etti. Biraz sakinleşince, "Burası hapishane miymiş?" diyerek Amber'ı taklit etti. "Ne sandın güzelim. Whitehall olacak değil ya!" Sert, kaba bir aksanı vardı, sesi de yılların yorgunluğunu taşıyan bir iniltiyi andırıyordu.

"Yani bütün hapishane bu kadar mı?"

"Tabii ki hayır." Tek koluyla yorgun bir hareket yaptı. "Üstümüz, altımız, yanımız, hepsi hücre. Sen neden düştün?" diye soruverdi aniden. "Etrafımızda böyle kibar insanların olmasına alışık değiliz." Sesi alaycı geliyordu ama kötücül bir tehdit savuramayacak kadar yorgundu.

“Borcum vardı,” dedi Amber.

Luke, halası ve hizmetçi gittikten sonra Amber üşütmüş, kötü bir boğaz ağrısıyla uyanmıştı, güçlükle konuşabiliyordu. Hasta olduğuna biraz da sevinmişti, en azından iyileşene kadar bir şey yapmasına imkân yoktu. Ne yapacağını da bilmediğinden isabet olmuştu. Üstündekilerden başka giysisi olmadığı gibi tek kuruşu da yoktu. Tüm değerli varlığı alyansı, boynundaki inci kolye, bir çift sallantılı inci küpe ve Bruce’un ona fuarda aldığı küpelerdi. Luke, barışmak için aldığı bileklik ve Bruce’un ona verdiği gümüş saplı diş fırçası da dâhil olmak üzere değerli her şeyi almıştı.

Amber öksürüp burnunu çekerek yatakta yatarken bütün kemikleri sızlıyordu, kafasının içi de pamukla doluydu sanki. Üzüntüsü iyice artmıştı. Aptal gibi davrandığını, o ikisinin artık iyice bayatlamış bir numarayla onu tuzağa düşürüp kandırdıklarını anlamıştı. Köylü kızı saflığıyla onlara kanıvermişti. Onların da kendisine kandığını düşünmekten başka bir tesellisi yoktu. Artık çok iyi biliyordu ki, Luke çok varlıklı biriyle evlendiğini sanıp yanılığını anlayınca da kaçmıştı.

Üçüncü gün, kapısının önüne alacaklılar yığılmıştı. Amber battaniyeye sarılarak onlara kocasının kaçtığını, kendisinin de beş kuruşunun olmadığını söyleyince onu dava etmekle tehdit ettiler. Sonunda Amber daha fazla açıklama yapamayacağını düşünerek hepsini kovdu. Sonra bir sabah polis gelip ona giyinmesini söyledi ve onu Newgate’e getirdi. Üç ayda bir açılan sulh mahkemesine kadar yargılanamayacaktı ve o zaman borcundan dolayı suçlu bulunursa para ödenene kadar Newgate’de kalacaktı.

“Borç yüzünden mi?” dedi ev kadını. “Ben de o yüzden buradayım. Kocam ölüp bir buçuk pound borç bıraktı.”

“Bir buçuk pound mu!” dedi Amber. “Benim üç yüz doksan yedi pound borcum var.” Böyle büyük bir tutardan dolayı hapiste olmaktan neredeyse bir galibiyet hissi duyacaktı ki, çok geçmeden bu his kayboldu.

“O zaman seni tahta bir tabutun içinde götürecekleri zamana kadar buradan çıkamayacaksın,” dedi fahişe.

"Ne demek istiyorsun? Param vardı. Ondan daha fazla vardı ama kocam hepsini alıp kaçtı. Onu yakaladıkları zaman paramı da geri alacağım." Kendine güvenli görünmek istiyordu ama kadının sözleri yine de onu korkutmuştu. Londra'da adaletin işleyişine dair daha önce de böyle şeyler duymuştu çünkü.

Kadın duvarın diğer ucundan kalkıp gülümseyerek Amber'ın yanına geldi. Bedeninden yayılan pis koku Amber'ın midesini bulandırdı. Bir an yüzünde, onun gençliğine ve güzelliğine duyduğu bitkin bir kıskançlıkla, saflığına ve aşırı iyimserliğine duyduğu küçümseme dolu bir ifadeyle Amber'ı süzdü, sonra da yanına oturdu.

"Benim adım Moll Turner. Nerelisin güzelim? Londra'ya gelesi çok olmadı değil mi?"

"Yedi buçuk aydır buradayım," diye sertçe cevap verdi Amber. Bir yabancı olarak görülmek her zaman gururunu incitiyordu. "Essexliyim," diye ekledi daha uysal bir sesle.

"Bana öyle afra tavra yapmana gerek yok şımarık şey. Senin gibi yalancılardan bazı tavsiyelere ihtiyacı vardır. Burada kalacaksan bir an önce bunları öğrenmen gerekecek, emin olabilirsin."

"Affedersiniz Bayan Turner. Ama açıkçası öyle kapana kısıldım ki, delireceğim. Ne yapabilirim? Buradan çıkmam lazım! Hamileyim!"

"Hadi ya?" Kadın pek etkilenmiş ya da umursamış görünmüyordu. "Newgate'de ilk doğan senin bebeğin olmayacak inan bana. Bak güzelim, büyük ihtimalle buradan hiç çıkamayacaksın. Bu yüzden dediklerimi iyice dinle de başına gelecek sıkıntıların bazılarını önleyebilesin."

"Hiç de değil!" diye bağırdı Amber. "Ben çıkacağım! Çıkmam lazım! Burada kalamam. Beni burada tutamazlar!"

Bayan Turner sıkılmış ve sabırsız görünüyordu, Amber'ın itirazlarına kulak asmadan konuşmasına devam etti. "Daha iyi bir hücrede kalmak, daha hafif zincirler takmak, burada daha iyi muamele görmek için gardiyanın karısına rüşvet vermen gerekecek. Bana şu küpeleri vererek işe başlayabilirsin..."

Amber korkuyla irkilip biraz geri çekildi. "Hayatta olmaz! Onlar benim! Neden sana verecekmişim?"

“Çünkü ben almazsam gardiyanın karısı alacak güzelim. Bak sana dürüst davranacağım. Şu küpeleri bana ver. Bir pounddan fazla etmezler zaten...” diye ekledi gözlerini kısıp küpelere dikkatlice bakarak. “Ben de sana burada nasıl yaşanacağını anlatırım. Ben daha önce de burada kaldım, inan bana. Hadi, kimse gelmeden ver şunları.”

Amber yüzünde güvensiz, şüpheli bir ifadeyle uzun süre kadına baktı ve sonunda bu acayip yerde bir arkadaş edinmenin küpelere bedel olduğuna karar verdi. İncileri kulağından çıkarıp Bayan Turner’ın açık avcuna bıraktı. Moll, onları elbisesinin yakasından sokup göğüslerinin arasına sıkıştırdıktan sonra Amber’a döndü.

“Söyle bakalım canım, ne kadar paran var?”

“Tek kuruşum yok.”

“Ne? Hiç paran yok mu? Bebeğim burada nasıl hayatta kalmayı düşünüyorsun? Newgate’te hiçbir şey bedava değildir, inan bana. Burada aldığın her şeyin karşılığında para verirsin.”

“Ben veremem, param yok çünkü.”

Amber’ın bu soğukkanlı cevabı Moll’un yine şiddetli bir öksürük krizine yakalanmasına neden oldu. Moll sonunda koluyla ıslak ağzını sildikten sonra doğruldu. “Evinden tek başına uzağa gidecek kadar büyük görünmüyorsun. Ailen Essex’in neresinde? Beni dinlersen, onlardan yardım iste, derim.”

Amber bu tavsiye karşısında siyah kirpiklerini yere indirip kaskatı kesildi. “İsteyemem, yani istemeyeceğim. Evlenmemi istememişlerdi, şimdi de...”

“Boş ver canım. Senin derdini çok iyi anladım ben. Hamile olduğunu öğrenince evden kaçtın. Şimdide sevgilin seni terk etti. Londra’da böyle şeylere çok önem vermeyiz. Onu bunu düşünmeden de kendi derdimiz başımızdan aşkın zaten...”

“Ama ben evliyim!” diye karşı çıktı Amber. Saygın bir kadın olarak anılmak için bu kadar badire atlattıktan sonra, bu sıfatı kaybetmeye hiç niyeti yoktu. “Ben Bayan Channell’ım. Bayan Luke Channell. Bakın alyansım var!” Eldiveni elinden çıkarıp elini Moll’un burnuna uzattı.

“İyi, iyi. Aman canım, evli de olsan, kırk adamla yatmış bir fahişe de olsan bana ne? Daha iyi zamanlarımda ben fahişeydim mesela. Şimdi öyle pörsüdüm ki, adamlar metelik vermiyor.” Hafifçe gülümseyip omuzlarını silkti. Sonra da verdiği sözü unutarak gözlerini boşluğa dikti ve kendi hayatındaki hayal kırıklıklarını düşünmeye daldı. “Ben de öyle başlamıştım. Kral’ın ordusunda yüzbaşıydı. Üniformanın içinde nasıl yakışıklıydı bir bilsen. Ama babam, kızının isimsiz bir piç doğurmasına göz yumamazdı. Ben de Londra’ya geldim. Londra’da her şeyi gizleyebilirsin. Oğlum öldü -Tanrı’nın lütfu işte- yüzbaşımı da bir daha görmedim. Ama bir sürü adam gördüm, inan bana. Bir süre çok param da oldu. Bir keresinde adamın biri bana bir gece için yüz dolar vermişti. Şimdiyse...” Aniden dönüp korkuyla kendisini izleyen Amber’a baktı. Amber bir deri, bir kemik kalmış bu çirkin, pis kadının bir zamanlar kendisi gibi genç ve güzel olmasına ve yakışıklı bir adama âşık olmasına inanamamıştı. “Sence kaç yaşındayım? Elli gösteriyordumdur, değil mi? Oysa otuz iki yaşındayım. Daha otuz iki. Günümü gün ettim, doğruya doğru. Başka bir şeye değişmezdim herhâlde...”

Amber kendini birkaç yıl sonra Moll Turner’ın yerinde hayal edince bayılacak gibi oldu. *Aman Tanrım! Aman Tanrım*, diye düşündü dehşetle. *Sarah teyze hep söylerdi. Kötü bir kadının sonu bu işte!*

Kapıda bir anahtar sesi duyulunca herkes irkildi, arkasından da büyük, demir kapı açıldı. Moll eliyle ağzını kapatarak çabucak mırıldandı. “Şu yüzüğü kaç verirse sat.”

Elli yaşlarında bir kadın içeri girdi. Beyazlaşmış, saman gibi cansız saçları tepesinde sıkıca topuz yapılmıştı. Üzerinde kirli bir bluz, lacivert, yün bir etekle kırmızı bir önlük vardı. Beline de üzerinde birkaç büyük anahtar, bir makas, bir cüzdan ve disiplini sağlamak için kullandığı kalın bir kamçının asılı olduğu bir kemer takmıştı. Elinde getirdiği mumu rafa koyduktan sonra içeridekileri incelemeye başladı.

Kocaman, gri çizgili bir kedi de onun arkasından hücreye girmiş, kadının ayaklarına sürtünerek geriniyor, hoşnut bir şekilde mırıldanıyordu. Sonra birden Amber’ın muhabbet kuşunu görünce hızlıca ona doğru atıldı. Amber küçük bir çığlıkla ayağa fırlayıp kafesi omuz hizası-

na kaldırarak kediye tek ayağıyla tekmeledi. Korkudan ödü kopan kuş, sarsılıp kafesin demir çubuklarına çarptı.

“Günaydın hanımlar,” dedi gardiyanın karısı. Kurnaz, acımasız gözleri herkesi hızlıca süzdükten sonra Amber’a takılı kaldı. “Ben Bayan Cleggat, kocam buranın gardiyanı olur. Gördüğüm kadarıyla hepiniz hırsızlarla katiller için yapılmış kötü bir mahzende kalmayı kabul edemeyecek kadar kibar hanımlarsınız. Ama sizi evinizdeymiş gibi rahat edebileceğiniz başka bir odaya aldırabileceğimi söyleyebilirim. Orada çok daha iyi koşullarda sohbet edip eğlenebilirsiniz.”

Kollarını birleştirip yayılarak oturan Moll, “Ne demezsin,” diye yorum yaptı.

Amber bir yandan kuyruğunu sallayarak kocaman açtığı gözleriyle ayağının dibinde sabırla bekleyen kediye bakarak “Ne kadar?” diye sordu. Alyansını satarsa çok iyi bir yerde kalabileceğinden emindi, gerçi bir iki gün içinde oradan kurtulacağına hâlâ gönülden inanıyordu.

“Buradan çıkmak iki buçuk şilin. Rahatınız için altı şilin. Bir haftalık yatak iki buçuk şilin. Çarşaf için haftada iki şilin. Gardiyan için altı buçuk şilin. Kömür ve mum için hapishanenin hizmetlisine on buçuk şilin. Şimdilik bu kadar. Hepinizden bir pound on şilin alacağım hanımlar.” Herkes sessizce birbirine bakarken kadın aceleyle ekledi, “Hadi ama. İsim gücüm var. Burada başkaları da var, unutmayın.”

Moll eteğini kaldırıp iç eteğindeki bir cepten istenen tutarı çıkardı. “İşe bak, çaldığım para sadece hapishanede rahat etmeme yetti.”

Amber etrafına bakınıp birilerinin bir şey söylemesini bekledi, ama kimse konuşmayınca alyansını çıkarıp Bayan Cleggat’a uzattı. “Hiç param yok. Bunun için bana ne kadar verirsiniz?”

Bayan Cleggat yüzüğü alıp muma doğru tuttuktan sonra, “Üç pound,” dedi.

“Üç pound mu? Ama ben onu on iki pounda aldım!”

“Burada fiyatlar farklıdır.” Çantasını açıp içinden çıkardığı birkaç şilini Amber’a uzattıktan sonra alyansı deri keseye attı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet,” dedi Amber. Bruce’un gitmeden önce ona verdiği inci kolyeyi satmaya hiç niyeti yoktu.

Bayan Cleggat sertçe ona baktı. “Neyin varsa hemen versen iyi olur. Vermezsen iki saate kalmadan hepsi çalınır, söylemedi deme.”

Amber uzunca bir süre tereddüt ettikten sonra derin bir iç geçirdi ve incileri çıkardı. Bayan Cleggat onun için de altı pound verdikten sonra dikkatini hemen diğer kadınlara çevirdi. Tarikatçı kadın kafa tutan bir ifadeyle ona bakıyordu ama sesi daha uysal ve itaatkârdı.

“Hiç param yok. Bana istediğinizi yapabilirsiniz.”

“Birilerinden bulsan iyi edersin. Yoksa bir maymuna bile uygun olmayan bir hücreyi boylayacaksın.”

“Önemli değil. Alışırım.”

Bayan Cleggat omuzlarını silkti, sesinde büyük bir küçümseme ve ilgisizlik vardı. “Seni yobaz.” (Yobaz halk arasında ne Katolik Kilisesi’ne, ne de Anglikan Kilisesi’ne bağlı olanlar için kullanılırdı.) “Öyle olsun madem. Giriş ücreti olarak pelerinini, rahat etmek için de ayakkabılarını ver.”

O kış hava, alışılmadık derecede sıcak olmasına rağmen içerisi soğuk ve nemliydi. Buna rağmen kız pelerinini çıkardı. Artan bir öfkeyle bir ona, bir de Bayan Cleggat’a bakan Amber birden kararını verdi.

“Dur! Pelerinin sende kalsın. Paranı ben ödeyeceğim. Yoksa hasta olacaksın.”

Moll azarlarcasına Amber’a baktı. “Saçmalama! Senin paran kendine ancak yeter!”

Ama tarikatçı kadın Amber’a kibarca gülümsedi. “Teşekkür ederim dostum. Çok nazıksınız ama bir şey istemiyorum. Hasta olursam Tanrı öyle istemiş demektir.”

Amber kararsız bir şekilde onu süzdükten sonra paraları Bayan Cleggat’a uzattı. “Siz yine de alın.”

“O kızın rahat edip etmemesi umurumda değil. Paran sende kalsın. Hemen bitecek zaten.” Kadın bir kuruşu olmadığını söyleyen ev kadınına döndü. Amber kadının parasını kendisiyle paylaşıp paylaşmayacağını görmek için Moll’a baktı, ama Moll boş boş etrafına bakınıp mırıldanarcasına ıslık çalıyordu.

“İyi o zaman. Onun parasını ben ödeyeceğim.”

Bu sefer Amber'in isteği kabul edildi ve ev kadını defalarca ona teşekkür ettikten sonra ilk fırsatta borcunu ödeyeceğini söyledi. Gerçi kendi borcunu ödeyene kadar hapiste kalırsa bu hiç olmayacaktı. Sonra bileklerine daha hafif zincirler takmak için bir adam içeri girdi. Elinde bol zincirlerle birbirine bağlanan hafif kelepçeler vardı. Biçimsiz kelepçeler şangır şungur sesler çıkarsa da çok rahatsız görünmüyorlardı.

Adamın işi bitince Bayan Cleggat, "Şu yobazı adi suçluların oraya götür," diye emir verdi. "Benimle gelin hanımlar." Önce Moll, sonra omzunda taşıdığı kuş kafesiyle Amber, sonra da ev kadını, Bayan Cleggat'ın arkasından çıktılar.

Karanlık, dar bir merdivenden çıktıktan sonra büyük bir odanın önünde durdular. Kapının üzerinde bir kurukafa vardı. Odaya önce elinde mumuyla Bayan Cleggat girdi. Odada yün minderleri ve gri buruşuk örtüleri olan iki geniş yatak, bir masa, çizik tabure ve sandalyeler, soğuk bir şömine, kararmış tencere tavalara, birkaç fincanla kap kaçak vardı. Bu eski püskü, pis odada Bayan Cleggat'ın az önce anlattığı lüksten eser yoktu elbette.

"Burası borçlu kadınlar koğuşudur," dedi gardiyanın karısı.

Amber öfkeli bir utançla ona bakarken Moll gülümsedi. Kelepçelerini unutup kolunu sallayarak "Burası mı?" dedi. "Ama demiştiniz ki..."

"Ne dediğimi boş ver şimdi. Beğenmediysen seni azılı suçluların yanına gönderebilirim."

Amber tiksintiyle arkasını döndü. Bayan Cleggat da kadın suçlular hücrelerine gidecek olan Moll'la birlikte çıkmaya hazırlanıyordu. Amber içinden üfleyip püfledi. Ne iğrenç bir yer! Burada bir gün bile kalamam. Sonra hızla arkasına döndü.

"Bir mektup göndermek istiyorum!"

"Bu sana üç şiline patlar."

Amber parayı ödedi. "Tek mahkûm biz miyiz?" Duvarların ardından durmak bilmeyen sesler duyuyorlardı ama kimseyi görmemişlerdi.

"Çoğu içki odasında. Noel arifesi olduğu için."

Bir kâtip tarafından yazılan mektup Almsbury'ye gönderildi. Amber onun kendisini yirmi dört saate kalmadan çıkaracağına emindi. Hemen

yanıt almayınca da, Noel olduğu için Almsbury'nin evinde olmaya-bileceğini düşündü. *Yarın kesin gelecek*, diyordu kendi kendine. Ama Almsbury gelmedi, günler geçtikçe de Amber onun ya mektubu almadığına ya da artık kendisini umursamadığına inanmak zorunda kaldı.

Borçlu kadınlar koğuşu, Newgate'teki en az تنها hücreydi. Öyleyken bile Amber'la ev kadını olan Bayan Buxted, odayı bir düzine başka kadınla paylaşmak zorunda kalmıştı. Yine de birçok koğuşa otuz, kırk kişi tıkıştırılmıştı ve en fazla yüz elli kişi alacak hapishanede üç yüz kişi kalıyordu. Herkesin yataklarda aynı anda yatması mümkün değildi, kap kaçak da sırayla kullanılıyordu. Bayat, pis kokulu, üzerinde yağlar ve kanalizasyon kalıntıları olan su, paralı olduğundan kap kaçığı öğün sonrasında sadece kazıyarak temizliyorlardı. İnsanlar suya verecekleri parayı şaraba ya da biraya veriyordu.

Derine gömülü dar pencereler karanlık geçitlere baktığından, hapishanenin tamamı karanlıktı. Bütün gün yanan meşale ve mumların parası da mahkûmlardan alınıyordu. Kocaman çirkin kediler ve uyuzdan tüylerinin yarısı dökülmüş bir sürü köpek koridorlarda başıboş dolaşıyor, küçücük bir yiyecek kııntısı için farelerle kapışıyor. Amber'ın, gözünü muhabbet kuşundan ayırmaması gerekiyordu. Yıllardır çürüyen şeylerin ağır kokusuna neredeyse dokunulabilirdi. Amber içerideki tuhaf, mide bulandırıcı başka bir kokunun da hücrenin alt kattaki mutfağında celladın pişirdiği kafalardan geldiğini öğrendi. Genç kadın hapse gireli daha bir saat olmadan deli gibi kaşınmaya başlamıştı. İri bir biti eliyle yakalayıp haşlanmış bezelye gibi tırnaklarının arasında eziverdi.

Newgate'e yeni gelenler, doğrudan hücrenin hizmetçisi olarak görevlendirilirlerdi. İlk sabah Amber'la Bayan Buxted, pis su dolu leğenleri koridor boyunca taşıyıp aşağıdaki lağım çukuruna döktüler. Amber ağır dumanların pis kokusu yüzünden neredeyse bayılacaktı. Sonradan bu işi onun yerine yapması için bir kadına haftada iki peni ödemeye başladı.

Hapishane, insanları ıslah etme değil sadece alıkoyma yeri olarak görülüyordu. Bu yüzden de sabah sekizden akşam dokuzaya kadar içerideki bütün kapılar açıktı ve herkes dilediğini yapmakta serbestti.

Dini inançları yüzünden tutuklananların kendi ayinlerini yapmalarına ya da ayaklanma konusunda insanları kışkırtmalarına göz yumuluyordu. Parası olanlar genelde meyhanede içki içip kumar oynuyordu. Bazı mahkûmlar göz önünde olmayı çok sevdiğinden, hâli vakti yerinde kişiler ara sıra sadece önemli kişilerin katıldığı büyük eğlenceler düzenliyorlardı. Ziyaretçilerin de kabul edildiği salon, yüzlerce kişiyle tıklım tıklım doluyordu. Bir adam karısını ve çocuklarını yanına aldırabiliyor, hatta bazen yıllarca onlarla birlikte kalabiliyordu. Bazıları da parası varsa her gün dışarıdan bir fahişe getirtmeyi tercih ediyordu.

Hapishanede hırsızlık çok sıradan bir şey hâline gelmişti, disiplin de mahkûmlar tarafından sağlandığından kavgaların biri bitiyor, biri başlıyordu. Bazıları delirip ağır zincirlere vuruluyor, ama yine de diğerlerinden tecrit edilmiyorlardı. İçeride bebekler doğsa da çok yaşamıyordu, mahkûmlar arasında da ölüm oranı epey yüksekti.

Amber elinden geldiğince oradaki hayata karışmamaya çalışıyordu. Hapishane popüler olmak istediği bir yer değildi. Meyhaneye gitmiyordu, ziyaretçisi de gelmiyordu. Pazar günleri herkes üçüncü kattaki şapele çıkınca da hücresinde tek başına kalabiliyordu.

Borçlu kadınlar koğuşundaki mahkûmların çoğu şanssızlıklarının kurbanı olmuştu, hepsi de çok yakında çıkmayı umuyordu. Saatlerce oturup, günün birinde borçlarının, babaları, kardeşleri veya bir yakınları tarafından ödenip salıverilecekleri zamanı konuşuyorlardı. Amber borcunu ödeyecek kimsesi ve kurtulma umudu olmadığından -gerçi yine de inatla bunu umut ediyordu- içini çekerek dinliyordu onları.

Evine duyduğu büyük özlemle dalıp dalıp Goodegroomelar'ın kulübesine gidiyordu. Daha önce sevdiğinin farkında olmadığı birçok şeyi hatırlamaktan büyük zevk alıyordu. Yatak odasındaki çatı pencereleri mis gibi kokular yayan güllerle sarılıydı. Saçaklar hep serçelerle dolu olurdu ve Amber her sabah onların ötüşüyle uyanırdı. Sarah'nın muhteşem yemekleri, mutfağın tertemiz ovalanmış taşları, raflara sıra sıra dizilmiş kap kacak aklından çıkmıyordu genç kadının. Gökyüzünü bir kerecik görmeyi, temiz hava almayı, çiçekleri ve yeni kesilmiş çimlerin kokusunu, bir kuşun ötüşünü duymayı deli gibi özlüyordu.

yanıt almayınca da, Noel olduğu için Almsbury'nin evinde olmaya-bileceğini düşündü. *Yarın kesin gelecek*, diyordu kendi kendine. Ama Almsbury gelmedi, günler geçtikçe de Amber onun ya mektubu almadığına ya da artık kendisini umursamadığına inanmak zorunda kaldı.

Borçlu kadınlar koğuğu, Newgate'teki en az تنها hücreydi. Öyleyken bile Amber'la ev kadını olan Bayan Buxted, odayı bir düzine başka kadınla paylaşmak zorunda kalmıştı. Yine de birçok koğuğu otuz, kırk kişi tıkıştırılmıştı ve en fazla yüz elli kişi alacak hapisshanede üç yüz kişi kalıyordu. Herkesin yataklarda aynı anda yatması mümkün değildi, kap kaçak da sırayla kullanılıyordu. Bayat, pis kokulu, üzerinde yağlar ve kanalizasyon kalıntıları olan su, paralı olduğundan kap kaçığı öğün sonrasında sadece kazıyarak temizliyorlardı. İnsanlar suya verecekleri parayı şaraba ya da biraya veriyordu.

Derine gömülü dar pencereler karanlık geçitlere baktığından, hapis-hanenin tamamı karanlıktı. Bütün gün yanan meşale ve mumların parası da mahkûmlardan alınıyordu. Kocaman çirkin kediler ve uyuzdan tüylerinin yarısı dökülmüş bir sürü köpek koridorlarda başıboş dolaşıyor, küçücük bir yiyecek kırıntısı için farelerle kapışıyordu. Amber'ın, gözünü muhabbet kuşundan ayırmaması gerekiyordu. Yıllardır çürüyen şeylerin ağır kokusuna neredeyse dokunulabilirdi. Amber içerideki tuhaf, mide bulandırıcı başka bir kokunun da hücrenin alt kattaki mutfağında celladın pişirdiği kafalardan geldiğini öğrendi. Genç kadın hapse gireli daha bir saat olmadan deli gibi kaşınmaya başlamıştı. İri bir biti eliyle yakalayıp haşlanmış bezelye gibi tırnaklarının arasında eziverdi.

Newgate'e yeni gelenler, doğrudan hücrenin hizmetçisi olarak görevlendirilirlerdi. İlk sabah Amber'la Bayan Buxted, pis su dolu leğenleri koridor boyunca taşıyıp aşağıdaki lağım çukuruna döktüler. Amber ağır dumanların pis kokusu yüzünden neredeyse bayılacaktı. Sonradan bu işi onun yerine yapması için bir kadına haftada iki peni ödemeye başladı.

Hapishane, insanları ıslah etme değil sadece alıkoyma yeri olarak görülüyordu. Bu yüzden de sabah sekizden akşam dokuzaya kadar içerideki bütün kapılar açıldı ve herkes dilediğini yapmakta serbestti.

Dini inançları yüzünden tutuklananların kendi ayinlerini yapmalarına ya da ayaklanma konusunda insanları kışkırtmalarına göz yumuluyordu. Parası olanlar genelde meyhanede içki içip kumar oynuyordu. Bazı mahkûmlar göz önünde olmayı çok sevdiğinden, hâli vakti yerinde kişiler ara sıra sadece önemli kişilerin katıldığı büyük eğlenceler düzenliyorlardı. Ziyaretçilerin de kabul edildiği salon, yüzlerce kişiyle tıklım tıklım doluyordu. Bir adam karısını ve çocuklarını yanına aldırabiliyor, hatra bazen yıllarca onlarla birlikte kalabiliyordu. Bazıları da parası varsa her gün dışarıdan bir fahişe getirtmeyi tercih ediyordu.

Hapishanede hırsızlık çok sıradan bir şey hâline gelmişti, disiplin de mahkûmlar tarafından sağlandığından kavgaların biri bitiyor, biri başlıyordu. Bazıları delirip ağır zincirlere vuruluyor, ama yine de diğerlerinden tecrit edilmiyorlardı. İçeride bebekler doğsa da çok yaşamıyordu, mahkûmlar arasında da ölüm oranı epey yüksekti.

Amber elinden geldiğince oradaki hayata karışmamaya çalışıyordu. Hapishane popüler olmak istediği bir yer değildi. Meyhaneye gitmiyordu, ziyaretçisi de gelmiyordu. Pazar günleri herkes üçüncü kattaki şapele çıkınca da hücrelerinde tek başına kalabiliyordu.

Borçlu kadınlar koğuşundaki mahkûmların çoğu şanssızlıklarının kurbanı olmuştu, hepsi de çok yakında çıkmayı umuyordu. Saatlerce oturup, günün birinde borçlarının, babaları, kardeşleri veya bir yakınları tarafından ödenip salıverilecekleri zamanı konuşuyorlardı. Amber borcunu ödeyecek kimsesi ve kurtulma umudu olmadığından -gerçi yine de inatla bunu umut ediyordu- içini çekerek dinliyordu onları.

Evine duyduğu büyük özlemle dalıp dalıp Goodegroomelar'ın kulübesine gidiyordu. Daha önce sevdiğinin farkında olmadığı birçok şeyi hatırlamaktan büyük zevk alıyordu. Yatak odasındaki çatı pencereleri mis gibi kokular yayan güllerle sarılıydı. Saçaklar hep serçelerle dolu olurdu ve Amber her sabah onların ötüşüyle uyanırdı. Sarah'nın muhteşem yemekleri, mutfağın tertemiz ovalanmış taşları, raflara sıra sıra dizilmiş kap kakak aklından çıkmıyordu genç kadının. Gökyüzünü bir kerecik görmeyi, temiz hava almayı, çiçekleri ve yeni kesilmiş çimlerin kokusunu, bir kuşun ötüşünü duymayı deli gibi özlüyordu.

Bayramların bu kadar üzücü olabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti.

Önceki yıl Sarah'ya üzümlü tart ve erik çorbası yapmaya yardım ettiği Noel geldi aklına. Kuzenleriyle birlikte süslenip gösteriyi izlemeye gitmişlerdi. Çiftlikteki herkes geleneklere göre elma şarabı yapmıştı. Noel arifesinde Amber, hızla tükenen parasının bir miktarıyla Ren şarabı aldı. Borçlu kadınlar yeni yıla kadeh kaldırarak şarabı içtiler. Gece yarısından hemen önce, Londra'daki bütün kiliselerden çan sesleri yükselince Amber içini kavuran yalnızlıkla gözyaşlarına boğuldu. Seneye bu sesleri duymayacağına emindi.

Bir hafta sonra Newgate coşkulu bir heyecanla çalkalanmaya başladı. Şehirde aşırı dinci bir grup tarafından bir isyan başlatılmıştı ve üç gün, üç gecedir sokaklardaki ayaklanma devam ediyordu. İsa'nın adını haykırarak önlerine kim çıkarsa vurmuşlardı. İçeridekiler, çanların acı acı çaldığını, şaşkın haykırışları ve öfkeli nal seslerini dinliyorlardı. Erkek mahkûmlar endişeyle toplanıp katliamdan ve yangınlardan söz ediyor, hapisneden kaçış yollarını konuşuyorlardı. Kadınlarsa parmaklıklara tutunarak serbest bırakılmaları için bağırıyorlardı.

Ama *Beşinci Monarşi Adamları* bulunup bir kısmı canlı, bir kısmı ölü ele geçirildi ve birkaç gün içinde yirmi isyancı asıldı, boğuldu ya da doğrandı. Kalıntıları da Newgate'e getirildi. Esquire Dun, mutfakta başları deniz tuzu ve kimyon tohumuyla salamura yaparken, parçalara ayrılmış kollar, bacaklar, gövdeler de avluda bekledi. Hapishane de, içki, kumar, seks, kavga ve hırsızlıktan ibaret olan alışıldık hayatına geri döndü.

Üç aylık davalar görülmeye başlandığında Amber, Bayan Buxted, Moll Turner ve bir sürü başka mahkûmla birlikte mahkemeye çıkarıldı ve çoğu gibi suçlu bulundu. Borcu tamamen ödenene kadar Newgate'de kalacaktı. Mahkemeden sonra salıverileceğine öyle inanıyordu ki, karar onun için büyük bir şok oldu. Umutsuzlukla içine kapanıp ölmeyi dilemekten başka yapacak bir şey bulamıyordu. Yine de yavaş yavaş durumunun görüldüğü kadar acıklı olmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Elbette günün birinde Almsbury gelip onu kurtaracaktı. *Tam da bekle-*

mekten vazgeçtiğini anlarda olur ya, diyordu kendi kendine. Bu yüzden Almsbury'yi beklediğini aklından çıkarmak için de çok uğraşıyordu.

Sık sık karşılaştığı Moll Turner, kalabalığa karışması için onu zorluyordu. "Hadi ama güzelim, ne kaybedersin ki? Burada çürümek mi istiyorsun?" dedi yine dolanırken.

"Tabii ki hayır," dedi Amber sinirli sinirli. "Bu lanet yerden kurtulmak istiyorum!"

Moll gülüp piposundaki tütünü yakmak için şömineye gitti. Tütünün insanları hastalıktan koruduğu düşünüldüğü için, kadın erkek birçok mahkûm durmadan tütün içiyordu. Dumanını üfleyerek Amber'ın karşısına oturdu ve bir elini gösterişli bir şekilde masanın üstüne uzattı.

"Bak, gördün mü?" orta parmağında büyük bir elmas yüzük vardı. "Geçen gün ziyarete gelen bir kadından yürüttük. Hatuna çelme taktık, o dengesini bulmaya çalışırken ben malı götürdüm, bir de dikizci vardı." Amber, Moll'un çoğu zaman kullandığı argo kelimelerin bazılarını anlamaya başlamıştı. Burada mal yüzük, dikizci de nöbetçi anlamına geliyordu. "İnan bak canım, şu koridor çok karlı bir yer. Böyle giderse bir aya kadar buradan çıkacak param olur. İyi madem..." diyerek kalktı. "Sen burada otur..."

Moll'un kolayca hırsızlık yaptığına dair hikâyelerine aldanan Amber, bir iki kez koridora çıktı. Ama daha çıkar çıkmaz kaba bir şekilde racize uğrayınca eteklerini toplayıp kendi hücresinin mahremiyetine koştu. Bunu görünce gülen Moll, önüne çıkan fırsatları değerlendirmeyerek aptallık ettiğini söyledi.

"Bu adamların bazıları çok zengin. Zamanla sen de yolunu bulursun. Herhâlde dört yüz pound öyle kolay kazanılmaz," diye ekledi alaycı gülümsemesiyle. "Zaten her gün iki buçuk şiline gelecek fahişe dolu ortalık."

Birkaç sefer bir iki adamdan Amber'a teklif getirdi, ama tekliflerin hiçbirisi Amber'ın böyle bir riske girmesine yetmezdi. Moll'un hâline baktıkça ödö kopuyordu zaten, kendini onun gibi yıpratmak istemiyordu. Yine de Newgate'den kurtulmak ve bebeğinin bu vahşi yerde doğmasını engellemek için her şeyi yapabiliirdi.

Newgate'de her şeyin yüksek bir ücreti olduğu için ay sonuna doğru Amber'ın iki pounddan az parası kalmıştı. Hapishanenin küflü ekmeğinin, pis suyunun, haftada bir kere verilen sadaka etlerinin yerine, kendine getirttiği yemek için para ödüyordu. Durumu olmayan Bayan Buxted'in yemek parasını ödemek de ona kalmıştı. Hücredeki ebe bir kadın ona, hamile bir kadına göre fazla zayıf olduğunu, bütün yediklerinin bebeğe gideceğini söyleyince Amber altın küpelerini de satmaya karar verdi.

Bayan Cleggat küpelere küçümseyerek baktı. "Bunlar mı? Altın mal-tın değil, pirinç bunlar! Üç kuruştan fazla etmez! Nereden aldın, St. Martin'den mi?" St. Martin-le-Grand Çarşısı'nda ucuza bir sürü imitasyon takı satılıyordu.

Gururu kırılan Amber ona yanıt vermedi. Ama kendisi de ince altın kaplamanın aşındığını ve altından gri metal görüldüğünü fark edince, küpelerin para etmediğine sevindi.

Newgate'deki beşinci haftasının sonunda şapeldeki sıralardan birine oturmuş, kirli tırnaklarına bakarak bir ay sonra yemek için nereden para bulacağını düşünüyordu. Günlerdir Bayan Buxted'a artık onun için para ödeyemeyeceğini söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Ama her gün Bayan Buxted'ın kızı gelip en küçük kardeşlerini emzirmesi için annesine verince Amber kararından cayıyordu.

Moll Turner onu sertçe dürttü. "Bak, şuradaki Sünger Mallard!" diye fısıldadı. "Gözü sende, haberin olsun."

Amber suratını asarak karşıya bakınca siyah saçlı dev gibi bir adamın kendisini izlediğini fark etti. Göz göze gelince adam ona gülümsedi. Kendi sıkıntısına müdahale ettiği için sinirlenen Amber, kaşlarını çatıp kafasını çevirdi. Moll onu birkaç kez sertçe dürttüyse de ona bakmayı reddetti.

Şapelden çıkarken, "Üf, yine amma kasıldın!" diye mırıldandı Moll. "Nesi var? Newgate'de kapına başka kim gelecekti? Majesteleri mi?"

"Nesi varmış, öğrenebilir miyim?" Adam ona fazla esmer ve çirkin gelmişti.

"Sen ne dersen de, Sünger Mallard önemli biridir küçükhanım. Önemli bir hayduttur."

“Haydut mu?”

Amber haydutların suç dünyasında saygın bir yere sahip olduğunu öğrenmişti, gerçi bu adam gördüğü ilk hayduttu. Ama Marygreen’de, insanları tehdit etmek için yolda demirden bir çubuğa iskelet asan birini hatırlıyordu. Hafif bir rüzgâr estiğinde demirlerle kemikler kullakları tırmalayarak çınıladığından insanlar karanlık olmadan evlerine dönerdi.

“Haydut tabii, hem de en iyilerinden. Daha önce üç kez buradan kaçmışlığı var.”

Amber’ın gözleri kocaman açıldı. “Kaçmış mı? Ama nasıl?”

Moll, “Kendin sor,” diyerek gitti ve Amber’ı hüccresinin kapısında tek başına bıraktı.

Amber şaşkınlıkla bakarak içeri girdi. İşte, beklediği şans karşısındaydı! Adam daha önce buradan çıktıysa yine çıkabilirdi, hem de yakında. Çıktığında da Amber birden heyecanlanıp umutla doldu. Sonra birden umutları yerle bir oldu.

Hâlîme baksana! İnek gibi şişmanım, üstüm başım da pislikten dökülüyor. Şeytan bile gelse yüzüme bakmaz.

Geçen beş hafta boyunca görünüşünün içler acısı hâl e geldiği şüphe götürmezdi. Hamileliğinin yedinci ayını doldurduğundan artık korse-sini ilikleyemiyordu. Fırfırlı yakası solmuş, elbisesinin rengi de kirden griye dönmüştü. Koltukaltları kirlenmiş, eteklerinde yemek lekeleri oluşmuş ve elbisenin boyu, önden birkaç santimetre kısalmıştı. Kaçan ipek çoraplarını çoktan atmıştı, ayakkabılarının topukları da aşınmıştı. Amber içeri girdiğinden beri ne ayna görmüş, ne de sırtından giysilerini çıkarmıştı. Ara sıra dişlerini elbisesiyle temizlese de dilini dişlerinde gezdirirken kaygan bir tabaka hissedebiliyordu. Yüzü pis, sadece parmaklarını kullanarak tarayabildiği saçlarıysa dolaşık ve yağlıydı.

Yüzü üzüntüyle buruşan Amber’ın elleri vücudunda gezindi. Bunun, karşısına çıkacak tek şans olabileceğinin farkındaydı, birden kararını verdi. *Nasıl olsa içerisi karanlık*, dedi kendi kendine. *Beni çok iyi göremez. Hem belki daha iyi görünebilmek için bir şeyler yapabilirim.* Kendisine olabildiğince çekidüzen verip sonra da onu görme ümidiyle meyhaneye

inecekti. Gerçi içeri girmek onun için çok değerli olan bir buçuk şiline patlayacaktı, ama bu riski göze almalıydı.

Biraz tuz ve eteğinden kopardığı bir parçayla dişlerini ovalayıp ağzını birayla çalkaladı. Tam şömineye tükürürken bir adam gelip Sünger'in, meyhanede onu görmek istediğini söyledi. Amber irkilip hemen döndü.

“Beni mi?”

“Evet, seni.”

“Aman Tanrım! Ama hazır değilim ki! Bekle bir dakika!”

Ne yapacağını bilemeyerek elbisesini düzeltmeye ve kirlerini çıkarma umuduyla yüzünü ovalamaya başladı.

“Seni aşağı götürmek için para aldım, burada beklemek için değil. Hadi.”

Amber elbisesinin yakasını iyice aşağı indirip Bayan Buxted'a, “Kuşuma göz kulak ol,” diye mırıldandı hızlıca. Sonra da eteklerini tutup aceleyle adamın arkasından koştu. Kalbi sarayda takdim edildiği zamanki gibi hızlı hızlı çarpıyordu.

10. BÖLÜM

BARBARA PALMER, İSTEKLERİ VE AMAÇLARI PEK KESTİRİLEMEYEN BİR kadındı. Neredeyse doğduğu andan beri ne istediğini biliyor ve kendisi ya da başkaları için ne pahasına olursa olsun isteklerine ulaşmaya çabalıyordu. Ahlak, vicdan azabı nedir bilmez, böyle şeylere canını hiç sıkımadı. Kişiliği de güzelliği kadar göz alıcı, güçlü ve zalimdi. Daha yirmi bir yaşında olmasına rağmen dünyada en çok istediği şeyi bulmuştu.

Charles Stuart'ın karısı, İngiltere'nin kraliçesi olmak istiyordu. Böyle bir isteğin saçma olduğu düşüncesine inanmayı reddediyordu.

Barbara'yla Charles, Restorasyondan birkaç hafta önce Lahey'de tanışmıştı. Barbara'nın kocası o sırada Kral'a hediye götürmek için orada bulunuyordu. Güzel kadınlara zaafı olan Charles, Barbara'yı görür görmez çok etkilendi. Kral'ın ilgisiyle gururu okşanan ve kendisini terk eden eski sevgilisi Chesterfield Kontu'ndan intikam alma şansını yakaladığı için sevinen Barbara, hiç düşünmeden Charles'ın metresi oldu. Herkes, Charles'ın şimdiye kadar hiç bu kadar âşık olmadığını düşünüyor, buna da hiç şaşırmıyorlardı. Barbara birden çok önemli biri olmuştu.

İki yıldan kısa bir süredir evli olan Roger Palmer ve karısı, saraya çıkan ve Charing'le Westminster köylerini bağlayan çamurlu, dar ama çok popüler olan Kral Yolu'ndaki büyük evlerden birinde yaşıyordu. Caddenin batı tarafında hanlar, doğu tarafındaysa bahçeleri Thames'e bitişik olan büyük konaklar vardı. Yılın sonunda Barbara, kocasının

evinde, Kral'ın ve Majesteleri'nin yakın arkadaşları olan genç erkeklerle güzel kadınların katıldığı yemek davetleri vermeye başladı.

Roger bir süre davetlere katılıp ev sahibi gibi görünse de, sonraları oynaması gereken bu saçına rolü sürdürmedi.

Ocak ayında bir gün eve gelip, karısının yatak odasının kapısını çaldı. Görünüşü veya tavırları çok gösterişli olmayan orta boylu bu adamın yüzünde, iyi yetiştirildiğini gösteren bir ifade ve gözlerinde zekâ pırıltıları vardı. Barbara içeri girmesini söyleyince Roger ilgisizce etrafına bakındı.

“Ah. İyi akşamlar efendim.”

Barbara üzerinde mumlar yanan aynalı bir masaya oturmuştu. Birkaç sallantılı küpeyi kulağına tutup hangisini daha çok beğendiğini bulmaya çalışırken bir hizmetçi de onun uzun, kestane rengi saçlarını tarıyordu. Aşırı süslü elbisesi, teniyle tezat oluşturan parlak siyah satenden yapılmıştı, böylece kolları, omuzları ve göğüsleri mermer gibi bembeyaz görünüyordu. Boynunda ve bileklerinde elmas takılar vardı. İlk hamileliğinin sekizinci ayında olmasına rağmen vücudundaki yükün hiç farkında değilmiş gibi güçlü kuvvetliydi.

Roger içeri girdiğinde onu selamlayan hizmetçi işine devam etti. Barbara başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek elmas küpelerinin mum ışığında parıldayarak sallanmasını seyrediyordu. Kocasını görünce yüzüne gizli bir sıkıntı, kıbarca bir küçümseme yerleşti. Roger dikilip şaşkınlıkla onu süzerken Barbara, söze girmeye çalıştığını bilmesine rağmen dönüp kocasıyla ilgilenmedi.

Zorlukla yutkunduktan sonra, “Madam,” dedi Roger. “Bu akşam yemekte sizlerle olmam mümkün olmayacak.”

“Saçmalama Roger! Majesteleri gelecek. Seni de bekliyor.”

Barbara sonunda takacağı küpelerde karar kılmış, bu sefer de sağ gözünün yanına, dudağının sol kenarına, sol şakağının üstüne küçük pırıltılı kalpler, elmaslar, yarım aylar yapıştırmaya başlamıştı. İlgisizce selamladığından beri bir kez olsun dönüp kocasının yüzüne bakmamıştı.

“Majesteleri burada olmamama anlayış gösterecektir.”

Barbara sıkıntılı ama sabırlı bir şekilde iç çekip gözlerini devirdi. “Üf! Yine mi o mesele?”

Roger eğilerek onu selamladı. “Hayır, hanımefendi. İyi geceler.”

Tam arkasını dönüp kapıdan çıkacakken, gözünden tehlikeli kıvılcıklar saçarak parmaklarıyla masaya vuran Barbara hizmetçiyi iterek ayağa fırladı.

“Roger! Seninle konuşmak istiyorum!”

Eli kapının tokmağında olan Roger arkasına döndü. “Efendim?”

“Çık buradan Wharton.” Eliyle hizmetçiyi kovdu, ama o daha çıkmaya vakit bulamadan konuşmaya başladı. “Bence bu gece gelsen iyi olur Roger. Majesteleri gelmemeni uygunsuz bulacaktır.”

“Ben aynı fikirde değilim hanımefendi. Bence Majesteleri, bir erkeğin, karısının fahişeliğini sarayın yarısının önünde kabul etmesini daha uygunsuz bulmalı.”

Barbara acı bir kahkaha attı. “Bir kralın metresi fahişe değildir Roger!” Birden Barbara’nın gözleri kısıldı, sesi yükseldi. “Sana daha kaç kere söyleyeceğim?” Sonra yeniden yumuşak ve alaycı bir sesle konuşmaya devam etti. “Yoksa artık şerefli bir beyefendinin karısıyken gördüğüm saygının iki katını gördüğümü fark etmedin mi?” *Şerefli bir beyefendi* derken ona duyduğu küçümsemeyi ve onun karısıyken nasıl önemsiz biri olduğunu vurguluyordu. Roger buz gibi bir ifadeyle ona baktı. “Bence onun için saygıdan daha doğru bir kelime var.”

“Öyle mi? Neymiş bakalım?”

“Çıkar.”

“Üf, yine kıskançlık demek! Boş boş konuşmandan bıktım! Bu akşam yemeğe gelip ev sahipliği yapacaksın, işte o kadar!”

Birden Roger’ın ilgisizliği yok oldu ve genç adamın yüzü öfkeden kızardı. Karısının kolunu yakaladı. “Sus lütfen. İyice terbiyesizleşiyorsun! Evlenir evlenmez seni köye götürmemekle büyük aptallık ettim. Babam, hepimizin yüzünü kızartacağını söylemişti. Ama aklım başıma sonradan geldi. Nikâh cüzdanının bazı kadınlar için özgürlük anlamına geldiğini söylerler. Sen de o kadınlardansın anlaşılan.”

Barbara alaycı bir ifadeyle ona baktı. “Öyleysem ne olmuş?” dedi usulca.

Roger'ın o ana kadarki kararsızlığı tamamen yok olmuştu. "Yarın Cornwall'a gideceğiz. İki üç yıl köyde yaşarsan aklın başına gelir."

Barbara ani bir irkilmeyle onun elinden kurtuldu. "Seni ahmak! Beni köye kaçırarak Kral'ın bana ne kadar iyilik ettiğini unutturmaya mı çalışacaksın?" İkisi dikilmiş öfkeyle derin derin nefes alarak birbirlerine bakarken kapı çalındı ve bir ses gelenleri takdim etti.

"Majesteleri Kral II. Charles!"

Barbara etrafına bakındı. "Geldi işte!" Elleri hemen saçlarını kontrol etmek için başına gitti. Gözleri heyecanla fırıl fırıl dönüyordu. Yüzünde hâlâ öfkenin izleri olsa da, gerginliği büyük ölçüde yok olmuştu. Siyah pullu yelpazesini alıp geldi. "Şimdi! Ev sahipliği yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Yapmayacağım!"

"Üf, seni aptal!"

Barbara kocasının yüzüne şiddetli bir tokat attıktan sonra eteklerini toplayıp kapıya koştu. Kapıyı açmadan önce de son kez üstünü başını düzeltti. Sonra da tablolarla dolu koridordan geçip merdivenlere yöneldi.

Aşağıda Kral, Barbara'nın kuzeni Buckingham'la sohbet ediyordu. Genç kadını görünce ikisi de konuşmayı kesip selamlamak için ona döndüler. Barbara hem hamileliğin verdiği ağırlıktan, hem de ona doya doya hayran olmalarına izin vermek için merdivenlerden yavaş yavaş indi. Eğilip onları selamladıktan sonra iki adam da karşısında eğildi ve başkalarının huzurunda şapkasını çıkarmakla yükümlü olmayan Kral, Barbara'ya şapkasını çıkardı.

Barbara'yla Charles birbirlerine özlem dolu gülücükler fırlatıp anılar ve beklentilerle dolu yakın, fazla samimi bakışları paylaştılar. Barbara onları alaycı bir keyifle izleyen Dük'e döndü.

"Fransa'dan bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum George."

"Ben de bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordum. Ama..." Omuzlarını silkip Kral'a baktı.

Charles güldü. "Ama Philippe biraz kıskançlık nöbetine tutuldu. Dük hazretleri babasının ayak izlerini takip etmekten korktu sanırım."

I. Buckingham'ın, şimdi XIV. Louis'nin yaşlı, şişman ve huysuz anesi olan Avusturyalı Anne'le bir zamanlar aşk yaşadığı, iki krallık arasında dilden dile dolanan bir dedikoduydu. II. Buckingham da Minette'e duyduğu büyük hayranlığı hiç saklamamıştı.

Buckingham, "Benim için zevk olurdu," diyerek yarı alaycı bir şekilde Kral'ın önünde eğildi.

Barbara, "Salona geçelim mi?" diye sordu araya girerek. Yürürken de davekâr, yumuşak, neredeyse çocukça bir gülümsemeyle Charles'a baktı. "Majesteleri, çok utanç verici bir durumdayım. Bu akşam yemekte ev sahibimiz yok."

"Yok mu? Nerede ki? Yani gelmeye tenezzül etmedi mi diyorsun?"

Barbara kocasının terbiyesizliğinden çok utanmış gibi başını sallayıp gözlerini devirdi. Ama Charles olaya başka bir taraftan bakıyordu.

"Onu suçladığımı pek söyleyemem. Zavalıcılık. Güzel bir karısı olan bir adam ama kıskanılacağına, ona acıyorlar galiba."

"İngiltere'de yaşıyorsa öyle," dedi Dük.

Charles keyifle güldü. Kendisini kandırmayı sevmediği için alışkanlıklarıyla ilgili bir konuda hiç alınmazdı.

"Yine de her davetin bir ev sahibine ihtiyacı vardır. İzin verirsiniz madam..."

Barbara'nın menekşe gözleri zaferle parıltıydı. "Ah Majesteleri! Yapar mısınız?"

Kapıdan girerken bir ara duraksadılar. Odadaki kalabalık birden hipnotize olmuş gibi başlarını onlara çevirdi. Adamların hepsi şapkalarını çıkardı, kadınlar da dalına ağır gelen açmış çiçekler gibi zarıfçe yerlere kadar eğildi. Barbara zaten çok başarılı ve önemli bir ev sahibesi olduğu için konukları gelir gelmez karşılaşmasına gerek yoktu. İster sosyal, ister politik herhangi bir amacı olan biri, Bayan Palmer'dan bir davet aldığında çok sevinir, evdeki tavırları nasıl olursa olsun şikâyet etmeye cesaret edemezdi. Zaten çoğu, onun günün birinde, belki de yakında İngiltere Kraliçesi olacağına inanıyordu.

Bir yıl önce, Barbara, şimdi evinde umursamadan ağırladığı bu insanların hepsini birden karşısında göreceğini duysa inanamazdı.

Konuklar arasında ülkedeki birçok güçlü aileyle akrabalığı olan ufak tefek, sıska, hasta görünüşlü Anthony Ashley Cooper vardı mesela. Parmağını bir şıklatışıyla, tam da Restorasyon zamanı, sadık bir süvari unvanı almıştı. Çok tuhaf bir beceri değildi gerçi. Eski rejimin sempati-zanlarının veya o rejimde aktif olarak çalışanların hepsi asılmış, kesilmiş ya da sürgüne gönderilmişti. Birçoğu da şimdi monarşiyi destekliyor, hatta yeni hükümetin temelini oluşturunuyordu. Charles, Restorasyon'un geçen yirmi yılda yapılan her şeyin yıkılması anlamına gelmeyeceğini bilecek kadar gerçekçi ve bilinçliydi. Değişim çok üstünkörü olmuştu. Cooper, birçokları gibi Charles'ın hükümetine daha iyi uyan bazı tavırlar takındıysa da ilkelerinden veya esas amaçlarından vazgeçmemişti.

Cooper'ın yakın arkadaşı olan Lauderdale Kontu da oradaydı. Kocaman, kırmızı yüzlü, kızıl saçlı bu İskoçyalı, kırk beş yaşının büyük kısmını İngiltere'de geçirmiş olmasına rağmen hâlâ kaba bir aksanla konuşuyordu. Çirkin, kaba, gürültücü bir adam olsa da Milletler Topluluğu'ndaki hapis yılları boyunca kendini Latince, İbranice, Fransızca ve İtalyancada müthiş eğitmişti. Charles onu çok eğlenceli buluyor, Kont da Kral'a karşı derin bir sevgi besliyordu.

Yakışıklı bir adam olan Bristol Kontu George Digby, neredeyse elli yaşında, güvenilmez, kibirli biriydi ve Şansölye'ye duyduğu nefret konusunda Cooper ve Lauderdale'le aynı hisleri paylaşıyordu. Kıskançlık ve haset üzerine kurulu bu nefret saraydaki bir sürü hırslı adamı bir araya getiriyordu. Şansölye Hyde'ı görevinden etmek hepsinin en büyük amacı ve umudu olmuştu. Barbara'nın evi de Kral'ı işi gücü olmadığı bir zaman görebildikleri için uygun bir toplantı yeri hâline gelmişti onlar için.

Ama çoğu, tek dertleri gönül ilişkileri, kumar, son moda dansları öğrenmek, Fransız modasını takip etmek olan neşeli, genç insanlardı.

Daha yirmi üç yaşında olan Lord Buckhurst, sarayda yaşıyordu, ama bundan faydalanmak ya da önemli biri olmak gibi amaçları yoktu. Henry Jermyn aşk peşinde koşan biriydi, bu konuda oldukça başarılı da sağlamıştı, çünkü çoğu kişi onun ölen Prenses Mary'yle evlendiğini sanıyordu. Kadınlar arasında, seks düşkünü, sinsi Shrewsbury Kontesi Anne, Barbara'mn ilk sevgilisiyle birlikte olan aşırı makyaj düşkünü

Leydi Carnegie, saraya yeni gelen ve son zamanlarda gözde olan uzun boylu, zarif, soğuk bir genç kadın olan Elizabeth Hamilton vardı. Hepsisi de Barbara'nın yaşlarında, yirmilerinde veya daha gençti. Zaten o zamanlar erkekler, yirmi iki yaşına gelen bir kadını yaşlı bulduklarını açık açık söylüyordu.

Dore ve yeşil renkli ağır döşemelik kumaşlarla kaplı duvarlarda yanan onlarca mumla ve yukarıdaki avizelerle aydınlanan kocaman oda, çok zevkli döşenmişti. Yerler taş olduğundan kadınların yüksek topukları ahenkli sesler çıkarıyordu. Kahkahalar sanki tavana kadar yükseliyor, odanın bir köşesinde bir orkestra çalıyor, gümüş çatal bıçaklar şingirdiyordu.

Bitişik odada Charles'ın sevdiği gibi Fransız usulü açık büfe vardı, etrafta da uşaklar dolaşıyordu. Masadaki tabaklar saray ziyafetlerini aratmıyordu. Şekerden güller ve menekşelerle süslenmiş gösterişli tatlılar, pastaların üstüne dikilen, saray giysileri giydirilmiş küçük oyuncaklar, içinde dumanı tüten mantar, uykuluk ve istiridye yahnileri olan kocaman gümüş kâseler, yeni bir içecek olan şampanya şişeleri masaları dolduruyordu. Soylu İngiliz erkekleri artık haşlanmış et, bezelye ve birayla mutlu olmuyordu. Fransa'da çok şey öğrendiklerinden artık eski yemekleri beğenme imkânları yoktu.

Kralın ev sahipliği yapması herkeste bir heyecan yarattı. Çoğuna göre bu, onun gelecekteki niyetini göstermesinin bir yoluydu çünkü. Barbara da bundan emindi ve büyüleyici güzelliği, gösterişi ve gücünün verdiği güvenle salına salına dolaşıyordu. Herkesin gözü onu izliyor, fısıltılar onu konuşuyordu. Ama Barbara aptal olmadığından bu ilginin, bu dalkavukluğun nedenini çok iyi anlıyordu. Kral'ın ona duyduğu bu ilgi bir gün yok olsa herkes birden pençelerini çıkaracak, bütün güzel sözler zehirden daha yakıcı olacak ve tehlikeli şöhretinden önceki hâline göre bin kat daha yalnız bırakılacaktı.

Daha önce benzerleri yaşanmıştı. *Ama benim başıma gelmeyecek*, dedi Barbara kendi kendine. Başkalarına olabilir, ama bana böyle bir şey olmayacak.

Üçüncü bir odada kurulan kumar masaları yavaş yavaş kalabalığı çekmeye başlamıştı. Charles kısa bir süreliğine masaya oturdu, ama

daha yarım saat olmadan birkaç yüz pound kaybetti. Başında dikilen Lauderdale'a baktı.

"Yerime geçsene John. Hep kaybediyorum, hiç şansım yok. Daha fazla kaldıramayacağım."

Lauderdale bu espriye kahkahalarla gülerken dili ağzına fazla büyük geldiği için Kral'ın üsrüne tükürük sıçrattı. Charles kalkıp müzik dinlemek için yandaki odaya geçti. Onu gören Barbara da hemen kendi masasından kalkıp daha kapıya varmadan Charles'ı yakaladı. Kol kola yürürlerken Charles onu hafifçe şakağından öptü. Bu sırada meraklı bakışlar onları izliyor, insanlar bahse tutuşuyordu.

"Bana kalırsa Bayan Palmer İngiltere Kraliçesi olabileceğine dair gülünç bir fikre sahip," dedi Dr. Fraser. Doktor, Kral'ın gözdelelerinden biriydi, büyük bir beceriyle kürtaaj yapabildiği, belsoğukluğunu tedavi edebildiği ve ilaç yapma konusunda çok iyi olduğu için Whitehall'da çok aranan bir isimdi.

Elizabeth Hamilton başını kartlarından kaldırmadan, "Kendisinin bir kocası var ama, biliyorsunuz," diye cevap verdi.

"Bir kral gönlünü birine kaptırırsa koca önemli bir engel değildir."

"Onunla asla evlenmeyecek," dedi Cooper, kendinden emin bir şekilde. "Majesteleri o kadar aptal değil." Cooper herkesten çok önce, York'un Anne Hyde'la evleneceğini tahmin ettiği için öngörüsü konusunda büyük bir ün kazanmıştı.

Barbara'nın eski arkadaşı Anne şeytanca gülümsedi. "Ne demek istiyorsunuz efendim? Sizce talihsiz bir seçim mi olur?"

"Öyle bir şey demek istemedim," dedi Cooper soğuk bir ifadeyle. "Ama bence Kral politik amaçlarına en iyi hizmet edecek biriyle evlilik yapacaktır, tıpkı bütün kralların yaptığı gibi."

Misafirler gidince Barbara rahatladı. Çok yorulmuştu. Bacak kasları ağrıyor ve titriyordu. Ama hiç olmadığı kadar mutluydu ve ne kadar çılgın görünürse görünsün beklentilerinin yakında gerçekleşeceğine inanıyordu.

Charles'la birlikte yatak odasına girdiklerinde, şöminenin yanındaki bir koltukta uyuyakalan Wharton ayağa fırladı ve korkuyla ha-

nımına bakarak onları selamladı. Barbara gülümseyip onunla kibarca konuştu.

“Gidebilirsin Wharton. Bu gece artık sana ihtiyacım olmayacak” Kız tam giderken arkasından, “Beni sekiz buçukta uyandır,” diye seslendi. “Yarın bana dantel göstermeye bohçacı bir kadın gelecek. Ben önce yakalamazsam Carnegie yakalar.” Barbara küçük, yaramaz bir kız gibi Charles’a gülümsedi. “Çok bencilim, değil mi?”

Charles sadece gülümsemesine cevap verip bir sandalye çekti. “Yemekler çok güzeldi Barbara. Yeni bir aşçın mı var?”

Barbara tuvalet masasına oturup saçlarını açmaya başlamıştı.

“Şahane, değil mi? Tahmin et onu nereden buldum? Bayan Hyde’dan aldım! Bayan Hyde onu Fransa’dan yanında getirmiş. Biliyor musun Charles, o kadın beni bir kere bile ziyarete gelmedi.” Barbara saçlarını savurunca lüleler sırtından aşağı kara alevler gibi döküldü. Genç kadın omuzlarının üzerinden Kral’a çabuk, alıngan bir bakış fırlattı. “Galiba Şansölye benden pek hoşlanmıyor, yoksa karısı bir kez olsun ziyaretime gelirdi.”

“Belki de öyledir,” dedi Charles umursamadan.

“Ama neden hoşlanmasın ki? Ben ona ne yaptım?” Barbara yeni konumunun sadece saygı değil, saraydaki her erkek ve kadının beğenisini de gerektirdiğini düşünüyordu ve bunu öyle ya da böyle elde etmeye kararlıydı.

“Şansölye eski kafalı bir devlet adamı canım. Kimseyi pohpohlayıp rüşvet vermez, bu dünyada sadece dürüstçe, çok çalışarak ayakta kalıncasını düşünür. Ne yazık ki onunla pek aynı kafada olmayan yeni bir devlet adamı modeli var ülkemizde.”

“Ahlaki görüşleri beni ilgilendirmiyor! Babamın yakın arkadaşıydı, bence karısının bana gelmemesi de düpedüz terbiyesizlik. Hatta vaktini benim gibi hafif bir kadınla harcamamanı söylüyormuş galiba sana!”

Charles gülümsedi, bir elini sandalyenin arkasına dayayıp bacak bacak üstüne atarak hayranlıkla Barbara’nın soyunmasını izliyordu. “Şansölye yıllardır bana neyi yapmamı, neyi yapmamamı söylediği için onu dikkate aldığımı düşünüyor herhâlde. Ama sonuçta çok iyi, çok sa-

dık bir ihtiyar. Anlayışı biraz hatalı olsa da her zaman çok iyi niyetlidir. Ben senin yerinde olsam onun ya da karısının ziyaretine çok kafamı takmazdım. Eminim çok ciddi, ihtiyar bir kadındır. Eğlenceli bir arkadaş olacağını hiç sanmıyorum.”

“Ciddi olup olmaması umurumda değil. Anlamıyor musun? Beni ziyarete gelmek zorundaydı!”

Charles güldü. “Anladım. Boş ver hadi...”

Kalkıp ona doğru yürürken Barbara da elbisesini göğüslerinden sıyrıp indirdi. Genç kadının gözleri tamamen gerçek bir tutkuyla ıslıl ıslıldı. Charles’ın eli ona doğru uzanınca da aklındaki her şeyi -kısa süreliğine de olsa- unutturan bir ürperti sardı vücudunu.

Yatakta başı Charles’ın göğsünde, yanağının altından nabzını hissederek yatarken yumuşak bir sesle, “Bugün çok komik bir söylenti duydum,” dedi Barbara.

Charles ne diyeceğini pek merak etmiyordu. “Öyle mi?” diye mırıldandı sadece.

“Evet. Biri, senin Ligne Prensî’nin kuzeniyle evli olduğunu ve ondan da iki oğlun olduğunu söyledi.”

“Bildğim kadarıyla Prens’in bir kuzeni yok. Zaten evli de değilim.” Sırtüstü yatan Charles’ın gözleri kapalıydı, yüzünde de bir gülümseme vardı. Ama aklı başka yerdeydi.

“Başka biri de Parma Dükü’nün kızıyla sözlendiğinizi söyledi.”

Charles cevap vermeyince Barbara tek dirseğinin üzerinde doğrulup “Öyle bir şey yok, değil mi?” diye sordu endişeyle.

“Ne? Ha, yok. Evli değilim.”

“Ama evlenmeni istiyorlar, değil mi? İnsanlar yani.”

“Evet. Galiba öyle. Şişman, şaşı, pırasa gibi saçları olan bir aday vardır herhâlde akıllarında,” dedi tembelce. “Çirkin bir kadını nasıl hamile bırakacağımı hiç bilmiyorum.”

“Ama neden çirkin bir kadınla evlenmek zorunda olasın ki?” Barbara bir parmağıyla Charles’ın göğsündeki siyah tüyleri takip ediyordu.

Charles, gözlerini açıp ona baktıktan sonra sırtı genç kadının saçlarını okşamaya başladı. “Prensesler hep çirkin olur. Âdet böyle.”

Barbara içindeki heyecanın iyice yükseldiğini ve kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. Konuşurken onun yüzüne bakamayarak gözlerini devirdi. “Ama... Hoşlandığın biri yoksa neden bir prensesle evleneceksin ki? Hem neden...” Derin bir nefes aldı. Boğazı kupkuru olmuş, ense-sine bıçak gibi bir acı saplanmıştı. “Neden benimle evlenmiyorsun?” Sonra hemen gözlerini kaldırıp sorgularcasına Charles’a baktı.

Charles’ın gülümsemesi kayboldu, yüzü asıldı. Barbara, Charles yerinden kıpırdamasa da onun kendinden uzaklaştığını hissetti. Genç kadın şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu, korku dolu, inanmaz gözlerle ona baktı. Charles’ın, kendisini, karısı yapacak kadar delicesine sevdiğine öyle inanıyordu, bundan öyle emindi ki...

“Bunu hiç düşünmemiş miydin?” dedi usulca.

Charles, yataktan kalkıp giyinmeye başladı. “Hadi ama Barbara. Bunun imkânsız olduğunu sen de benim kadar biliyorsun.”

“Neden ama,” dedi Barbara çaresizce. “Neden imkânsız olsun? Dükün, Anne Hyde’la evlenmesine senin neden olduğunu duydum. O zaman neden benimle evlenemeyesin. İstiyorsan tabii. Beni seviyorsan.” Sinirlerinin iyice boşaldığını hissediyordu, ama kendine hâkim olmalıydı. Dilini tutamadığı için kaybedemeyeceği kadar önemli bir konuydu bu. Dahası Barbara, Charles’ı hâlâ ikna edeceğini düşünüyordu.

Günün birinde benimle evlenmesini sağlayacağım. Buna eminim. Evlenmek zorunda. Evlenecek!

Charles pantolonunu giydikten sonra ince beyaz gömleğini sırtına geçirdi ve uzun kollarını ilikledi. Sıkıldığı ve gereksiz bir tartışmaya hiç tahammülü olmadığı için bir an önce ondan kaçmak istiyordu. Daha önce hiçbir kadınla yatmaktan bu kadar zevk almadığı için ona deli gibi tutkundu, bunu kendisi de biliyordu. Ama Barbara, Napoli Kraliçesi olsa bile Charles onunla evlenmek istemezdi. Onu çok iyi tanıyordu çünkü.

“Bu iki durum birbirinden çok farklı canım,” dedi Charles tatlı, yatıştırıcı bir sesle. Onu sakinleştirip bir an önce kaçmayı umuyordu. “Benim çocuklarım tahta çıkacak. James’inkilerse büyük ihtimalle hiç çıkmayacak.”

Bu çok mantıklı görünüyordu, çünkü Charles en az beş gayrimeşru çocuğunu kabul etmişti zaten. Barbara da karnındaki çocuğun babasının kocası değil Charles olduğunu düşünüyordu. Bir ihtimal Chesterfield da olabilirdi.

"Ama sen başka bir kadınla evlenirsen ben ne olacağım? Ne yaparım?" Genç kadın ağladı ağlayacak hâldeydi.

"Bence çok iyi olacaksın Barbara. Neden iyi olmayasın ki? Sen çaresiz bir insan değilsin."

"Ama ben onu kastetmiyorum! Peşimden nasıl koştuklarını görüyorsun, Buckingham'ın, Cooper'ın, hepsinin... Ama sen başkasıyla evlenip beni başından atarsan... Ölürüm ben! Bana nasıl davranırlar biliyor musun? Kadınlar, erkeklerden daha beter acımasız olur! Ah, Charles bunu bana yapamazsın!"

Charles durup ona sertçe baktı. Sonra birden yüzü yumuşadı ve Barbara'nın yanına oturup elini avuçlarına aldı. Barbara'nın yüzü, yanaklarından süzülüp saten örtülere damlayan gözyaşlarıyla sırlıklam olmuştu.

"Ağlama canım. Beni ne sanıyorsun, o kadar zalim miyim? Seni bırakmayacağım Barbara, buna emin olabilirsiniz. Beni çok mutlu ettin, buna minnettarım. Seninle evlenemem ama sana çok iyi bakacağım."

Çenesi titreyen Barbara burnunu çekerken bile görüntüsünün farkında olduğundan ağlarken güzel görünmeye çalışıyordu. "Nasıl? Para vererek mi? Para işe yaramaz ki, hele o içinde bulunacağım durumda."

"Ne işe yarar peki?"

"Ah, bilmiyorum. Ne yaparım bilmiyorum."

Charles hemen onu durdurdu. "Seni Kraliçe'nin yatak odası leydisi yaparsam bu işe yarar mı?"

Charles onunla, düşüp bir yerini incitmiş yeğenini şeker vererek teselli etmeye çalışan bir amca şefkatiyle konuşuyordu.

"Olur herhâlde. Gerçekten böyle bir şey yaparsan. Fikrini değiştireceksin, değil mi, yoksa, yoksa... Ben... Of..."

Yenilgisinin farkına vararak hıçkırıklara boğulan Barbara ona doğru atıldı. Charles onu göğsüne bastırıp ağlamasına müsaade ettikten sonra yavaşça çekilip ayağa kalktı.

Barbara yatakta ağlamaya devam ederken Kral hızlıca yeleğini giydi, kravatını bağladı, kılıcını kuşanıp şapkasını taktıktan sonra genç kadının başına dikildi. Herhangi bir kadın olmadan kolaylıkla yaşayabilen ama büsbütün kadınsız olamayan Charles, genellikle onları yatağın dışında görmemeyi tercih ederdi.

“Barbara, yemin ederim hemen gitmem gerekli. Ne olur artık ağlama sevgilim. İnan bana, sözümü tutacağım...”

Eğilip onu alnından öptükten sonra kapıya yöneldi. Arkasını döndüğünde kıpkırmızı yüzü ve şişmiş gözleriyle ona bakan Barbara’ya el sallayıp çıktı.

Kaşlarını çatarak doğrulan Barbara, elini ağrıyan başına götürdü. Sonra birden ağzını açıp boynundaki damarları mor kablolar gibi belirginleştiren güçlü bir çığlık attıktan sonra yatağın yanındaki komodinden duran bir vazoyu aldığı gibi bütün gücüyle karşısındaki aynaya fırlattı.

11. BÖLÜM

AMBER, BORÇLU KADINLAR KOĞUŞUNUN BİR BUÇUK KAT ALTINDAKİ Ameyhaneye inmek için habercinin peşinden karanlık, dar merdivenlerden inmek zorundaydı. Ama daha merdivenleri henüz yanılamışken adam birden durup koridoru kapatınca, Amber üç basamak yukarıda durup adamın yüzündeki ifadeye korkarak ve öfkeyle baktı. İlerlemiş hamileliği kendini çok çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

“Yürüsene!” diye bağırdı. “Ne duruyorsun?”

Adam cevap vermeden hızlıca ileri atıldı ve eteğinden tutarak onu kendisine doğru çekti. Amber çığlık atarak habercinin elindeki mumu devirdi. Birden onun yoldan çekildiğini fark edince elleriyle duvarları yoklayarak merdivenleri hızla inmeye başladı. Ama bileklerindeki kısa zincirler birden gerildi. Dengesini kaybedince paldır küldür merdivenlerden yuvarlanmaya başladı. Bir yandan da karnını korumak için büzülüp korkuyla çığlık atıyordu. Merdivenin sonuna ulaşmadan Sünger Mallard görünüp Amber’ı yaralanmadan yakaladı. Amber onu göremese de bir erkeğin güçlü kollarını ve koruyucu bedeninin şefkatli rahatlığını hissetmişti. Sünger, gök gürültüsü gibi sesiyle ikinci kata kaçan adamın arkasından küfürler yağıdırıyordu.

“Sana ne yaptı? Canın yandı mı?” dedi telaşla.

Amber yaşadığı korkuyla ona yaslandı. “Hayır...” dedi soluk soluğa. “Galiba ben...”

Haberci üst kattan anlaşılmaz bir şeyler bağırınca Sünger, öfkeyle Amber'ı bıraktı ve onun peşinden koştu. "Seni adi kancık, bir elime geçirirsem..."

Sünger'in sıcaklığı ve koruyuculuğu birden yok olmuştu. Amber'ın gözleri büyüdü ve telaşla ona doğru atıldı. "Beni bırakma! Ne olur beni bırakma!" Karanlıkta saklanan diğer tehlikelerden korkuyordu.

Sünger hemen geri döndü. "Buradayım tatlım. Korkma. Yemin ederim o adi köpeği elime geçirdiğimde anasından doğduğuna pişman edeceğim."

"Gebersin," diye mırıldandı Amber öfkeyle, ellerini şişkin karnına bastırarak.

Korkudan dizlerinin bağı çözüldüğü için Sünger'in ona destek olup merdivenlerden aşağı indirmesine izin verdi. Meyhane yakındaydı. Duman altı olmuş odada dikilirken Amber onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Sonunda gözlerini kaldırmaya cesaret edince, Sünger'in bakışlarının hoşnut bir ifadeyle yüzünde, omuzlarında ve göğüslerinde dolaştığını gördü. Amber birden yağlı saçlarını, teninde dolaşan bitleri, tırnaklarının arasındaki kirleri unutup kendini yeniden güzel hissetti. Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri davetkâr bir bakışla kısıldı.

Sünger Mallard, Amber'ın gördüğü en iri adamdı. En az iki metre boyundaki bu adamın geniş omuzları ve güçlü kasaları vardı. Gür, siyah, dalgalı saçları yağdan parıltıyor ve omuzlarına dökülüyordu. İki kulağındaki altın küpelerin parıltısı Amber'ın gözünü alıyordu. Küpe takmak züppelerin alışkanlığı olsa da, bu dev adamın mücevherleri onun tehditkâr erkeksiliğini vurguluyordu sanki. Alnı ve burnu genişti. Üst dudağı ince olsa da, alt dudağı oldukça dolgundu.

Giysileri en son modaya göre dikilmişti. Kısa bir yelek, dizine kadar geniş paçalı bir pantolon, beyaz gömlek ve beyaz ipek kravattan oluşan mavi kadife bir takım giymişti. Belinde, kollarında ve omuzlarında kırmızı saten kurdeleler vardı. Başına tüylü bir süvari şapkası takmış, ayaklarına da baldırlarına kadar binici çizmeleri giymişti. Sadece çizmeleri, Kral'ın salonuna uygun değildi. Giysilerinin pahalı olduğu belliydi.

Sünger, kirli ve buruşmuş olan bu kıyafetleri küçümser bir havayla taşıyordu üzerinde.

Bembeyaz dişlerini gösterip sırtarak Amber'in önünde eğilerek onu selamladı. Kocaman cüssesine rağmen bir kedi gibi zarif ve kıvraktı. "Ben Sünger Mallard, Pres Yard'da kalıyorum." Pres Yard, hapishanenin zenginlere ayrılmış hücresiydi.

Hem güzelliğinden etkilenen, hem de kendisine denk birinin karşısında olmaktan zevk duyan Amber onu selamladı. "Ben de Bayan Channell. Borçlu kadınlar koğuşundayım."

İkisi de güldü ve Sünger uzanıp resmi tanıştırmalarda âdet olduğu üzere Amber'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Buyur," dedi. "Buna iki tek atmak gerekir."

"Ne yapmak?"

"İçki içmek canım. Bizim Alsas argosuna pek alışık değilsin galiba." Sünger, genç kadının koluna girince Amber onun bileklerinde zincir olmadığını, hatta belinden bir kılıcın sarktığını fark etti.

Birkaç mumla aydınlanan meyhane epey loştu, ama içerideki duman bulutu sabah Thames'in üstündeki sis kadar yoğundu. Odanın bir ucundaki barın tabureleri öyle sık dizilmişti ki aralarından geçmek mümkün değildi. Tavan da çok alçak olduğundan Sünger yürürken hafifçe eğilmek zorunda kalıyordu. Masalarına giderken Sünger birkaç kişiyle selamlaştı. Amber herkesin meraklı gözlerle onu süzdüğünün farkındaydı. Erkeklerin ısıklık çaldığını, kadınlarınsa kin dolu sözler ettiğini duydu.

Belli ki Sünger'in bu insanlar arasında bir otoritesi vardı. O geçerken saygıyla geri çekilip ona yol açtılar. Bazı kadınlar cilveli cilveli gülümserken, bir iki adam da ne kadar iyi bir seçim yaptığı konusunda ona iltifat etti. Sünger hepsine sevecen bir arkadaş gibi davranıyordu. Geçerken adamların sırtını sıvazladı, bir kadının başını, diğerinin de yanağını okşadı. Kendi evindeymişçesine rahatlı hareketleri.

Amber arkasını duvara vererek oturdu. Sünger de Amber'a ne içmek istediğini sorduktan sonra, onun için Ren şarabı, kendisi için de konyak sipariş etti. Amber'ı dikkatlice süzmeyi bitirince herkes işine döndü. Şişeler kaldırıldı, kâğıtlar karıştırıldı, zarlar atıldı, fahişeler iş bulma

umuduyla masadan masaya dolaşmaya başladı. Kahkahalar, şarkılar, bağışmalar, ara sıra da çocuk ağlamaları odayı dolduruyordu. Amber, Moll Turner'la bakışıp gülüştükten sonra bakişlarını hızlıca şişman, üstü başı dağınık bir kadına çevirdi. Kadın elinde iskambil kâğıtlarıyla oyununa bakarken, ağzı memesine yapışmış bebeği de kucağında uyuyordu.

Aman Tanrım, dedi Amber kendi kendine. *İki ay sonra ben de...* Hemen Sünger'e bakınca adamın ona gülümsediğini gördü.

"Sen çok güzel bir kızsın," dedi Sünger yumuşak bir sesle. "Ne zamandır buradasın?"

"Beş haftadır. Borcum olduğu için buradayım. Dört yüz pound kadar borcum var."

Sünger, borçlu kadınlardan daha az etkilenmişti. "Dört yüz ha? Bir gecelik işte halledilecek para. Nasıl oldu?"

"Kocam bütün paramı alıp kaçtı, beni de beş parasız borçlarla bıraktı."

"Bir de veletle galiba." Sünger dikkatlice Amber'ın göbeğine baktı. Onun için beyaz şarap, kendine de konyak doldurduktan sonra garsona bir bozukluk fırlatıp şapkasının ucuyla birilerine selam verdi. "Sana içelim! Umarım yakında gelip seni bu delikten kurtarır." Bir beyefendinin yapması gerektiği gibi içkisini bir dikişte içtikten sonra bardağını yeniden doldurdu ve kurnazca Amber'a baktı.

Amber da susadığı için içkisini bitirdi. Kaşları çatılmıştı. "Geri gelmeyecek! Gelmesin de zaten nankör köpek!"

Sünger gülerek hafifçe ıslık çaldı. "Öyle içten söylüyorsun ki neredeyse evli olduğuna inanacağım."

Amber gözleri parıldayarak ona baktı. "Neden inanmıyormuşsun? Neden herkes hikâye uydurduğumu sanıyor?"

Sünger ikisinin içkisini de tazeledi. "Çünkü senin gibi, kocasının onu terk ettiğini söyleyen kızlar genelde hiç evlenmemiş olurlar güzelim."

Amber gülümseyip mırıldandı. "Şu anki görünüşüm her adamı kaçırır zaten."

"Gözlerim iyi görür güzelim. Kat kat kirin altındaki delici bir güzelliği çok iyi seçerler." Bir süre birbirlerine baktıktan sonra Sünger lafi

uzatmadı. "Uçuncü katta pencereli odalarım var. Biraz temiz hava alıp gökyüzüne bakmak ister misin?" Sonra da ayağa kalkıp elini Amber'a uzattı.

Meyhaneden çıkarken herkes gülüşmeye, açık saçık sözler söylemeye, Sünger'e tavsiyeler vermeye başladı. Sünger kimseye bakmadan onları eliyle selamlamayı tercih etti.

Odalar neşeli partilere ev sahipliği yapan ikinci sınıf meyhaneler gibi döşenmişti. Eşyalar çok eski ve çizik olsa da hapishanenin geri kalanına göre çok lüks sayılırdı. Duvarlara açık saçık laflar, isim ve tarihler yazılmış, basit resimler çizilmişti. Sünger hücrelerin ona üç yüz pounda patladığını anlatmıştı. Newgate'de gardiyanın odasını satın alan her adam, hapisten sevilerek olmasa da zengin olarak çıkardı.

Sünger'in çok ziyaretçisi ve işi olduğu için sık sık dışarı çıkıyordu. Ama her seferinde geri geliyor ve en az bir kontes olduğunu ve Sünger'in yalnız saatlerini birlikte geçirebileceklerini söyleyen asil ama elbette yüzünü göstermeyen kadınları konuşup gülüşüyorlardı. Sünger bir keresinde bir hayranının bileziğini çalıp Amber'a hediye etti. Haydutlar yeraltı dünyasının aristokratlarıydı ve her gittikleri yerde çok popüler olurlardı. İsimleri iyi bilinir, başarıları meyhanelerde ya da sokak aralarında konuşulur, hapishanedeysen çok ziyaret edilirdi. Bir arabayla Tyburn Tepesi'ne son ziyaretlerini yaparken de büyük ve sevgi dolu bir kalabalık onları yalnız bırakmazdı.

Amber zamanının çoğunu pencere kenarında, temiz havayı büyük bir açlıkla içine çekerek geçiriyor, kollarını pencerenin pervazına dayayıp şehri seyrediyordu. Ayrıcalıklı mahkûmlar avluda bir arada duruyor, bazıları hentbol ya da yazı tura oynuyordu. Ocak ayının sonunda olmalarına rağmen hava ılık, sokaklar tozluysa. Ayın başında çıkan isyandan sonra asılan adamların katranlı bedenleri hâlâ sergileniyordu, binlerce sinek ve arı, açgözlülükle başlarına üşüşmüştü.

Sünger, Amber'la tanıştıktan dört gün sonra bir kez daha kaçtı ve bu sefer yanında onu da götürdü. Bütün sürgüler, kapılar, geçitler için rüşvet verilmiş ve hepsi mucizevi biçimde tek dokunuşta açılmıştı. Aralık olan sokak kapısının önünde kiralık bir araba bekliyordu, bindikleri gibi

Eski Bailey Caddesi'nden aşağı dörtnala gitmeye başladılar. Amber'ın yanındaki koltukta oturan Sünger, bacaklarına vurup gürültülü kahkahalarından birini attı.

Birden hırçın bir kadın sesi duyuldu. "Hay ben senin! İğrenç kokuyorsun Sünger! Ne zaman hapisten çıksan bu leş kokuyu da getiriyorsun."

Bu, Sünger'in "eski benimki" dediği Bess Columbine olmalı, diye düşündü Amber. Sünger hemen onları tanıştırdı. "Bess, bu hanım Bayan Channell."

İki kadın soğukça mırıldanarak selamlaştı ve sonra da üçü birden sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra araba durdu. Amber inince bir nehrin kıyısına geldiklerini gördü. Orada kendilerini bekleyen kayığa atladıkları gibi kayıkçı kürekleri çekmeye başladı. Ayın kendini göstermediği gökyüzü kapkaranlıktı ama Amber, Bess'in kıskançlık ve kinle gözünü kırpmadan kendisini süzdüğünü hissedebiliyordu.

Aman, beni sevmesi çok da umurundaydı, diye düşündü.

Zaten Sünger'in yanında uzun süre kalmayı planlamıyordu. Bir şekilde dört yüz poundunu ondan alabileceğine emindi. Adamın çok parası olduğu belliydi, bu paraya ihtiyacı da olmadığı için Amber iki haftadan kısa bir sürede parayı alabileceğine inanıyordu. Sonra da ondan ayrılırdı. Gerçi nereye gideceği, ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Lord Carlton'ın, lohusalığı süresince yanında kalmasını söylediği kadınların adını da kaybetmişti zaten.

Water Yolu'nun dibine gelince kayık yanaştı. Bess yola çıkan dik, taş merdivenleri çıkmaya başladı. Bir eliyle kuş kafesini, bir eliyle eteklerini tutan Amber karanlıkta dikkatlice yolunu bulmaya çalışırken, kayıkçıya parasını ödemek için arkada kalan Sünger birden gelip onu kollarına aldı ve hızla yukarı çıkardı. Bir zamanlar orada bulunan Carmelite Temple'a ait olan bahçelerden geçip dar bir sokağa çıktılar.

Işıklı ve gürültülü sokaktaki büyük tabelalar, bütün binaların meyhaneye olduğunu gösteriyordu. Pencerelerden adamların kâğıt oynadığını, çıplak bir kadının dans ettiğini, beline kadar soyunmuş iki kadının, keyifle onları izleyip para atan seyircilerinin önünde kavgaya ettiğini gö-

Eski Bailey Caddesi'nden aşağı dörtnala gitmeye başladılar. Amber'ın yanındaki koltukta oturan Sünger, bacaklarına vurup gürültülü kahkahalarından birini attı.

Birden hırçın bir kadın sesi duyuldu. "Hay ben senin! İğrenç kokuyorsun Sünger! Ne zaman hapisten çıksan bu leş kokuyu da getiriyorsun."

Bu, Sünger'in "eski benimki" dediği Bess Columbine olmalı, diye düşündü Amber. Sünger hemen onları tanıştırdı. "Bess, bu hanım Bayan Channell."

İki kadın soğukça mırıldanarak selamlaştı ve sonra da üçü birden sessizliğe gömüldü. Birkaç dakika sonra araba durdu. Amber inince bir nehrin kıyısına geldiklerini gördü. Orada kendilerini bekleyen kayığa atladıkları gibi kayıkçı kürekleri çekmeye başladı. Ayın kendini göstermediği gökyüzü kapkaranlıktı ama Amber, Bess'in kıskançlık ve kinle gözünü kırpmadan kendisini süzdüğünü hissedebiliyordu.

Aman, beni sevmesi çok da umurundaydı, diye düşündü.

Zaten Sünger'in yanında uzun süre kalmayı planlamıyordu. Bir şekilde dört yüz poundunu ondan alabileceğine emindi. Adamın çok parası olduğu belliydi, bu paraya ihtiyacı da olmadığı için Amber iki haftadan kısa bir sürede parayı alabileceğine inanıyordu. Sonra da ondan ayrılırdı. Gerçi nereye gideceği, ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Lord Carlton'ın, lohusalığı süresince yanında kalmasını söylediği kadınların adını da kaybetmişti zaten.

Water Yolu'nun dibine gelince kayık yanaştı. Bess yola çıkan dik, taş merdivenleri çıkmaya başladı. Bir eliyle kuş kafesini, bir eliyle eteklerini tutan Amber karanlıkta dikkatlice yolunu bulmaya çalışırken, kayıkçıya parasını ödemek için arkada kalan Sünger birden gelip onu kollarına aldı ve hızla yukarı çıkardı. Bir zamanlar orada bulunan Carmelite Temple'a ait olan bahçelerden geçip dar bir sokağa çıktılar.

Işıklı ve gürültülü sokaktaki büyük tabelalar, bütün binaların meyhaneye olduğunu gösteriyordu. Pencerelerden adamların kâğıt oynadığını, çıplak bir kadının dans ettiğini, beline kadar soyunmuş iki kadının, keyifle onları izleyip para atan seyircilerinin önünde kavgaya ettiğini gö-

rebiliyorlardı. Bağırışlar, kahkahalar, çocuk ağlamaları, kemanların sesine karışıyordu. Suçluların ve borçluların sığınağı olmuş Ram Caddesi, Whitefriars'daydılar. Burada yaşayanların şehrin bu bölgesine Alsas demeleri de çok ironikti doğrusu.

Evlerden birinin önünde durdular. Bess çıkardığı bir anahtarla kapıyı açarken Sünger de Amber'in arabadan inmesine yardımcı oldu. Amber içeri girer girmez iki kadın aniden dönüp birbirlerine baktılar.

Bess, Amber'la aynı yaşlarda ve onunla aynı boydaydı. Gür, koyu kestane, kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülüyordu. Mavi gözlü, kalkık burunlu bu genç kadının elmacık kemikleri fazla çıkık, küçük, hoş bir yüzü vardı. Vücudu neredeyse balıketi denecek kadar dolgundu, göğüsleri de çok iriydi. Amber onun görgüsüz, terbiyesiz bir sürtük olduğunu düşündü.

Onun kendisini böyle açık açık süzmesine sinirlenmiş ve iyice huzursuz olmuştu. Sünger'in tarağıyla saçını tarayıp yüzünü de ovalamasına rağmen hâlâ çok pisti. Bitlerin orasını burasını ısırdığını hissedebiliyordu. Ama ölürdü de Bess'in yanında kaşınmazdı. Bess onun çok zorlu bir rakip olmadığını düşündüğünü ima eden bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı.

Yataklara düşersin umarım, diye geçirdi Amber içinden. Bir banyo yapayım da o zaman gör kimin burnu daha havadaymış! Amber'in konuşması etrafındakilere göre değişiyordu. Önce Lord Carlton, Almsbury, Luke Channell, onun halası, Moll Turner, Newgate ve şimdi de Sünger ve Alsas.

Sünger iki kadın arasındaki bu gerilimin farkındaysa da hiç belli etmiyordu. "Susadım," dedi. "Pall nerede?"

Bess seslenince, birkaç dakika sonra genç bir kız, başka bir odaya açılan kapının eşiğinde uykulu uykulu dikildi. Çıplak ayaklı, yağlı sarı saçlı bu kız, belli ki mutfak hizmetçisiydi. Sünger'i görünce mahcup bir gülümsemeyle onu selamladı.

"Geri döndüğünüze çok sevindim efendim."

"Sağ ol Pall. Ben de döndüğüme sevindim. İçecek bir şeyler alabilir miyiz? Ben konyak vişne istiyorum. Sen ne istersin güzelim?" diyerek Amber'a döndü.

Bunu duyan Bess öfkeden köpürerek kıskançlığının acısını Pall'dan çıkardı. "Bunca saat ne yaptın seni tembel sürttük? Bu tabaklar neden yıkanmadı?" Üzerinde kirli tabakların, kemiklerin, ceviz kabuklarının, bardakların ve şarap kadehlerinin olduğu masayı işaret etti. "Kendine çekidüzen vermezsen yemin ederim dayağı yiyeceksin, beni duyuyor musun?"

Pall ona inanarak korktu, ama Sünger, Bess'i durdurdu. "Bırak kızı Bess. Belki mutfakta işi vardır."

"Onun işi gücü uyumak!"

"Bayan Channell'a bir şişe Ren Şarabı getir, Bess'e de..."

Bess, "Konyak," diye ters ters cevap verdikten sonra Amber'a öfke dolu bir bakış fırlattı.

Amber arkasını dönüp oturdu. Çok yorgun ve huzursuzdu. Daha önce hiç bu kadar pasaklı görünmediğinden içi içini yiyordu. Sadece tek başına kalıp uyumak istiyordu. Sabah da köpüklü bir banyo yapabilse... Ah, yeniden temiz olmak ne güzel olacaktı!

Sünger'le Bess yeraltı diliyle konuştukları için, Amber konuşulanların çok azını anlayabiliyordu. Seslerini duysa da ne dediklerini anlamaya çalışmıyordu. Boş boş odadaki mobilyalara bakmayı tercih etmişti. Etrafında bir sürü sandalye, masa ve tabure vardı. Beş altı tane büfe duvara yaslanmıştı. Ağır altın çerçeveli sayısız tablo duvarları süslerken birkaç tanesi de üst üste şöminenin önünde duruyordu. Belli ki bazıları çok pahalıydı, ama bazıları da eskimiş, kırılmış, çizilmiş olduğundan değersiz, işe yaramaz görünüyordu.

Pall kadehlerle şişeleri getirince üçü birlikte gecenin başarısına kadeh kaldırdı. İçkilerden sonra Amber, Sünger'e yorgun olduğunu söyleyince, Sünger, Pall'a Amber'ı üst kattaki orta odaya çıkarmasını söyledi, giderken de onu hafifçe öptü. Bu sıradan öpücük bile Bess'in öfkeden kudurarak kaşlarını kaldırmasına yetmişti. Amber da o gece Sünger'i çekemeyeceğinden Bess'in sevgiliyle doya doya hasret gidermesini umuyordu.

Amber, sıcak su ve sabun dolu kocaman ahşap bir küvetin içinde oturmuş yakaladığı ıslak bitleri ayıklıyordu. Yeni yıkadığı saçlarını te-

pesinde topuz yapmıştı. Yanındaki altın sırmalı bir sandalyede oturan Sünger elindeki bir bıçağı ayaklarının dibinde çevirerek vakit geçiriyordu. Amber eliyle odayı gösterdi.

“Neden bu kadar çok eşya var?”

Yatak odası da aşağıdaki salon gibi baştan savma ama çok fazla mobilyayla döşenmişti. Mor kadifelerle kaplı yatağa sarı saten örtüler örtülmüştü. Dore püsküllü sandalyelerin bazıları mor, bazıları da kırmızı kadifedendi. Duvarları en az yirmi, yirmi beş tabloyla bir sürü ayna süslerken üç gardırop, iki paravan da odayı iyice kalabalıklaştırıyordu.

“Büyükanne tefecilik yapıyor. Ev onun rehin olarak aldıklarıyla dolu. Büyükbabanın tablosu her zaman önce gider.” Sünger sırtıp tek kaşıyla duvarlarda onları izleyen siyah yelek, beyaz fırfırlı gömlekle sayısız yaşlı adamı işaret etti.

Amber güldü. Keyfi ve kendine güveni yerine geldiğinden bir kez daha enerji ve iyimserlik doluydu. Sıcak su dolu küvetin içinde oturmasının zararlı olduğunu biliyordu, Sarah teyzesi sıcak suda oturmanın erken doğuma neden olduğunu söylerdi hep. Ama Amber’ın keyfi o kadar yerindeydi ki en az yarım saat daha kıpırdamaya niyeti yoktu.

Burada kim yaşıyor? Yani Büyükanne, Bess ve Pall dışında? Pall’ın onu çıkardığı koridor çok uzundu, ev de çok büyük görünüyordu zaten.

“Büyükanne dört yatak odasını kiraya verdi. Üçüncü katta sahte para basan bir adam kalıyor, dördüncü katta da bir eskrim okulu var.”

Amber, Büyükanne’nin adını daha önce de duymuştu. Gardiyana rüşvet vermek için parayı gönderen oydu. Sığınağın başkanı seçilmesinden önceki gece, George ve Dragonda bir duruşması vardı. Şimdi de giyinir giyinmez Amber’ı görmek istemişti.

Amber sonunda kalkıp kurulandıktan sonra Sünger’in Doğu Hint stili sabahlıklarından birini giydi. Eteklerinin yerlerde süründüğünü ve kollarının dizine kadar uzadığını görünce ikisi de güldü. Sünger ona göz kırıp bir sandığın yanına gitti ve içinden çıkardığı büyük kutuyu Amber’a verdi. Amber kutuyu alıp sorgularcasına ona baktı. Sünger ellerini ceplerine sokmuş, ileri geri sallanarak yüzünde bir sırıtışla Amber’ın kutuyu açmasını bekliyordu.

Bir hediye beklentisiyle heyecanlanan Amber kutuyu sandığın üstüne koydu ve iplerini çözüp ambalajını açtı. Yeşil tafta üzerine siyah kadife nakışların işlendiği elbiseyi sevinç çılgılığıyla kutudan çıkardı. Kutunun dibinde siyah, kadife bir pelerin, bir gömlek, iki iç eteği, yeşil ipek çoraplar ve yeşil ayakkabılar vardı.

“Ah Sünger! Çok güzel!” Amber onu öpmek için uzanınca Sünger onu incitmekten her zaman korktuğu için utangaç bir çocuk gibi eğildi. “Ama nasıl böyle çabuk alabildin?” Madam Darnier bir elbiseyi bir haftadan önce bitiremezdi.

“Bu sabah erkenden çıktım. Houndsditch’te soyluların elbiselerini sattığı bir ikinci el dükkânı var.”

“Ah, Sünger, inanmıyorum, hem de en sevdiğim renk!” Amber sabahlığı üstünden sıyrıp bir yandan konuşurken bir yandan da elbiseyi giymeye başladı. “Eskiden yatak odamdan görünen bir elma ağacı vardı. Onun yapraklarına benziyor. En sevdiğim rengin yeşil olduğunu nereden bildin?”

Amber’ın yüzü birden hayal kırıklığıyla asıldı. Elbise, karnı yüzünden kapanmıyordu. Bir de bir aydır bakmadığı aynalarda kendini görünce ağlamak istedi. Sanki sonsuza kadar hamile kalacaktı.

“Of!” dedi öfkeyle ayağını yere vurarak. “Ne kadar çirkin görünüyorum! Bebeğim olacağı için kendimden nefret ediyorum!”

Ama Sünger, hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu söyleyerek onu avuttuktan sonra Büyükanne’yi görmeye gittiler. Yaşlı kadın sırtı onlara dönük vaziyette masalardan birine oturmuş, kolunun dibindeki mumun ışığında önündeki kocaman deftere bir şeyler yazıyordu. Sünger ona seslenince ayağa kalkıp yanlarına geldi. Amber’ın yanağına dostça bir öpücük kondurduktan sonra, gururla onları süzen Sünger’i seçiminin dolayı onayladığını gösteren bir gülümseme belirdi yüzünde.

“Güzel bir hanımefendi, Sünger.” Amber’ın karnına bakarak “Kaç ay kaldı?” diye sordu.

“İki ay kadar galiba.”

Amber şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. Büyükanne hiç de hayalinde canlandırdığı ahlaksız, yaşlı bir kocakarı-

ya benzemiyordu. Aslında Sarah teyzeden çok da farklı görünmüyordu. Elli beş yaşında olmasına rağmen cildi pürüzsüz, gözleriye pırıl pırıldı. Amber'dan daha ufak tefek olmasına rağmen her hareketi, içindeki enerjiyi belli ediyordu. Pamuklu ve yünlü giysileri sade, derli topluydu, görünürde bir mücevher takmamıştı. Yakası, manşetleri, önlüğü tertemiz kolalanmıştı. Saçının her teli kırmızı bir şapkanın altındaydı. Sünger neredeyse on yıldır onu kırmızı şapkası olmadan görmediğini söylemişti Amber'a.

"O zaman senin için bir ebeyle, bebeği götürecek bir kadın ayarlayacağım."

"Bebeğimi nereye götürecek!" diye bağırdı Amber, birden savunmaya geçerek.

"Telaşlanma canım," diye karşılık verdi Büyükanne. Kadının aksam Amber'a, Lord Carlton'la Almsbury'yi hatırlatmıştı. "Kim bir bebeğin burada yaşamasını ister ki? Çoğu bir yaşına gelmeden ölür zaten. Köyde yaşayan doğru düzgün bir kadın buluruz, istediğin zaman da çocuğunu görürsün. Çok iyi bir anlaşma inan bak, çoğu kadın öyle yapıyor," diye Amber'ı yatıştırmaya çalışsa da Amber ikna olmuş görünmüyordu. "Şimdi, bana tam adını söyle bakalım," dedikten sonra defterine döndü Büyükanne.

Sünger hemen söze girdi. "Sadece Bayan Channell olarak bilmemizi istiyor. İhtiyaçlarını ben karşılayacağım."

Amber, Sünger'e bile adını söylememişti. O da bunu umursamıyordu, kendi adının da takma olduğunu, zaten Alsas'ta akli olan herkesin adını gizli tutması gerektiğini söylemişti.

"Çok iyi. Burada kimse geçmişi kurcalamak istemez. Sünger bana dört yüz pound borcun olduğunu söyledi. Friars'dan çıkabilmek için o parayı bulmak istiyormuşsun. Seni suçlamıyorum, burada kalmak için fazla güzelsin. Evden çıkacak durumun olur olmaz bu parayı kazanmanın yollarını söyleyeceğim sana, hiç şüphelen olmasın." Amber tam da bu yolların ne olduğunu soracakken Büyükanne hızlıca devam etti. "Ayrıca şu aksanından kurtulman için de bir şeyler yapmalıyız. Londra'da köylü kızlara aptal gözüyle bakarlar, bu da planlarımız için

büyük bir engel tabii. Michael Godfrey ona iyi öğretmenlik edebilir, sen ne dersin Sünger? Sen burada rahatına bak güzelim, bir şeye ihtiyacın olursa da çekinme söyle. Ben artık işime bakayım. Ayın biri, kiracılarıma uğramam lazım.”

Defteri masanın çekmecesine koyduktan sonra çekmeceyi önlüğünden çıkardığı bir anahtarla kilitledi. Omuzlarına pelerinini atıp ikisine de gülümsedikten sonra kapıya yöneldi. Sonra dönüp Amber’ı bir kez daha süzdükten sonra başını hafıfçe salladı. “Yazık. Hamile olman kötü olmuş. Birkaç ay önce bekâretin için yüz pound alabilirdin.”

Büyükanne çıktı. Sünger kahkahalarla gülse de Amber gözlerinde öfkeli bir kıvılcımla ona baktı. “Bu ihtiyar ne diyor böyle? Parayı şey yaparak kazanacağımı düşünüyorsan...”

“Hemen sinirlenme. Öyle demek istemedi. Ben daha sonra onunla konuşurum. Bu işler kanında var ne yapsın. Büyükanne öyle bir çöpçatandır ki, yemin ederim Papa’yla Kraliçe Elizabeth’i bile evlendirebilirdi.”

Amber, Büyükanne’nin gerçek adını hiç öğrenmedi. Sünger’in onu hem sevdiği, hem de onun başarısına, kararlılığına, başkalarına ne olursa olsun hayatta kalma ve para kazanma becerisine hayranlık duyduğu belliydi. Amber bu kadının o kadar imkânı varken böylesine sade yaşamasını, heyecan verici bir gençlik yaşadktan sonra böyle namuslu ve sakın bir hayat seçmesini bir türlü anlayamıyordu. Bu nedenlerden dolayı ona karşı üstü kapalı bir küçümseme hissediyor ve yaşlı kadının çok da zeki olamayacağını düşünüyordu.

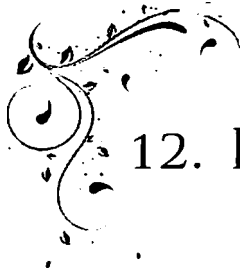
Yine de kendini Büyükanne’ye sevdirmek için elinden geleni yapıyordu, bunda oldukça başarılıydı da. Borcunu ödeyecek kadar parayı ödünç verme konusu açılınca Sünger üzerinde durmadan bunu reddetmiş, bu da ikisi arasında bir tartışmaya neden olmuştu. Bu nedenle Amber, yaşlı kadına ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

“Bu lanet yerde kalmamı istiyorsun herhâlde!”

“Tabii ki. Seni neden hapisneden çıkardım sanıyorsun? Nankör sürtüğün tekisin!”

“Öyleysem öyleyim! Kim hayatı boyunca bu pis delikte kalmak ister ki? Buradan nefret ediyorum! Ama emin ol kurtulacağım! Bekle de gör! Sen vermezsen Büyükanne’den isterim. O bana dört yüz pound verir!”

İstese Amber’ın bacaklarını kürdan gibi ayırabilecek kadar güçlü kuvvetli bir adam olan Sünger, başını geriye atıp kahkahalarla güldü. “Hiç durma, hemen sor! Dört yüz poundu sana ancak rüyanda verir!”

12. BÖLÜM

BİR ÖĞLEDEN SONRA SÜNGER EVDE YOKKEN AMBER, BÜYÜKANNE’NİN yanına gitti. Büyükanne nadiren evde bulunduğu zamanlarda büyük defterinin başına oturur düzinelerce faturayı ve makbuzu defterine kaydeder, bu sırada rahatsız edilmekten hiç hoşlanmazdı. Amber ona yaklaşırken parmağıyla sessiz olmasını işaret etti. Rakamları düzgünce alt alta yazarken dudakları kıpırdıyor, hesap yapmaya devam ediyordu. Hesabını bitirince Amber’a döndü.

“Ne var canım? Senin için ne yapabilirim?”

Amber daha önce konuşmasını hazırlamış ve birçok kez prova yapmıştı. Ama Büyükanne’nin karşısında kendisini tutamadı. “Bana dört yüz pound verin, böylece buradan kurtulabilirim! Ah, ne olur Büyükanne! Geri ödeyeceğim, söz veririm!”

Büyükanne onu ciddi bir ifadeyle süzdükten sonra gülümsedi. “Dört yüz pound çok para Bayan Channell. Teminat olarak ne verebilirsin?”

“Şey... Söz veriyorum, yazılı olarak da yemin ederim, ya da ne bileyim, ne istersen. Faiziyle geri öderim,” diye ekledi. Faizin Büyükanne için en önemli şey olduğunu öğrenmişti. “Her şeyi yaparım! O parayı bulmam lazım!”

“Bu tefecilik işini çok anladığını sanmıyorum canım. Dört yüz pound sana az bir para gibi gelebilir. Ama genç bir kızın, geri ödeyeceğim sözüne güvenerek borç verilemeyecek kadar büyük bir para aslında.

Niyetini çok iyi anlıyorum ama dört yüz poundu düşündüğün kadar kolay bulamayabilirsin.”

Şaşkınlığa ve hayal kırıklığına uğramış olan Amber öfkeliydi. “Ama neden? Benim için yüz pound alabileceğini kendin söylemiştin.”

“Öyle dedim. Ama bu paranın yarısından fazlası işi ayarladığım için benim olurdu, senin değil. Ama açıkçası bunu tartışmak artık boş. Sünger seni kendisine sakladığını söyledi. Bence ona karşı biraz minnettarlık duymalısın canım. Seni Newgate’den çıkarmak ona üç yüz pounda patladı.”

“Üç yüz mü? Haberim yoktu!”

“Öyle. O yüzden Sünger buradayken senden bir fayda gelmez.”

“Buradayken mi? Bir yere mi gidecek?”

“Çok yakında değil diye umuyorum. Ama günün birinde bir arabanın içinde Tyburn Tepesi’ne gidecek, bir daha dönmek üzere hem de.”

Amber korkuyla ona baktı. Sünger’in bir daha suç işlerse asılacağını biliyordu. Buna rağmen yine de hapisten kaçmıştı. Öyle bir deli cesareti vardı ki Amber ona hiçbir şey olmayacağına inanmıştı. Yine de onu değil kendini düşünüyordu.

“Hepimizin başına gelecek bu! Adım gibi eminim! Hepimiz asılacağız!”

Büyükanne kaşlarını kaldırdı. “Olabilir. Ama Alsas’ta veremden ölmemiz daha olası.” Arkasını dönüp kalemini eline aldı. Amber konuşmanın bittiğini anlamamıştı. Birkaç dakika daha dikildikten sonra odasına çıktı.

Cesareti kırılrsa da tamamen umutsuzluğa kapılmamıştı. Bir şekilde kaçmayı kafasına koymuştu. Çok daha zor bir şeyi başararak Newgate’ten bile kaçmıştı nasıl olsa.

Tapınak Bahçeleri’nin hemen doğusunda yer alan Alsas’a dar, kırık dökük merdivenlerden inerek ulaşıyordu. Nehre çok yakın olduğundan yoğun, sarımsı bir sis tabakası insanın genzini yakıyor, nefes almasını bile güçleştiriyordu. Kırmızı Şapkalı Ana’nın evinin bulunduğu Ram Sokağı’na, bu caddeyi merkez hâline getiren çamaşırhanelerde kullanılan küllü su ve lokantaların pis kokusu sinmişti.

Dar sokaklar, caddeler, sürekli birbirinin boğazına yapışarak yaşayan ama bir polis veya icra memuru baskını durumunda güçlerini birleştiren dilenci, hırsız, katil, fahişe ve borçlulardan oluşan bir insan kalabalığına ev sahipliği yapıyordu. Neredeyse köpekler ve domuzlar kadar kalabalık bir çocuk sürüsü, tiz tezleri ve içine göçmüş gözleriyle aç cüceler gibi ortada dolanıyordu. Amber onlarla karşılaştığında kendi çocuğunun da onlara benzemesinden korkarak başını çeviriyordu. Burada yaşayarak asıl sevdiği dünyadan koptuğunu hissediyordu. Lord Carlton'ı bir daha görme ihtimalinin olduğu o dünyadan.

Büyükanne'nin Amber'a, Londralı kadınlar gibi konuşması için tuttuğu Michael Godfrey, Amber'a, ne zamandır özlediği o dünyayı yeniden hatırlatmıştı.

Michael, İngiltere'nin birçok zengin ailesinin oğullarını gönderdiği Middle Temple'da öğrenciydi. Anne babalar çocuklarının iyi bir eğitim alması ve döndüklerinde mallarını yönetmeyi öğrenmesi için bu okulu seçiyordu. Ne var ki çocukların çoğu vakitlerini, dersler yerine meyhanelerde geçiriyor, parasını kitaplara değil kadınlara harcıyordu. Birçok genç gibi Michael da ahlaksız insanların nasıl yaşadığına ve görüldüğüne duyduğu meraktan ötürü Friars'ı ziyaret ediyordu. Yine birçokları gibi harcamaları, aldığı parayı aşınca kendini borç batağında bulmuş, borç almaya geldiğinde Büyükanne'yle tanışmıştı. Amber'ın gelişinden iki hafta sonra Michael onun öğretmeni olmuştu.

Daha yirmi yaşında, orta boylu ve normal kilolu bu genç adamın açık kumral kıvrıkcık saçları ve mavi gözleri vardı. Babası Kent'te malı mülkü olan bir şövalyeydi. Oğluna da ait olduğu sınıfın bütün avantajlarını sağlayacak kadar parası vardı. Michael, Latince ve Yunanca öğrenmeye Westminster Okulu'na gitmişti. Üniversiteye giriş yaşı olan on altısında, Yunanca, Roma Edebiyatı, tarih, felsefe ve matematik alanlarında uzmanlaşması için Oxford'a gönderildi. Fazla eğitim, bir beyefendi için iyi bir şey sayılmadığından bu eğitimin üç yıl içinde tamamlanması düşünülmüştü. Bir yıl önce de Middle Temple'a kaydolmuştu. Bir iki yıl da burada kaldıktan sonra Avrupa turuna çıkacaktı.

İllic kışın haftalarca yağın yağmura teslim olduğu günlerde Michael'la Amber, salondaki şöminenin başında oturur, baharatlı bira içip sohbet ederlerdi. Amber çok hevesli bir dinleyiciydi. Michael'ın yaptığı, gördüğü ya da duyduğu şeyler onu büyülyordu.

Michael'ın arkadaşlarıyla sarhoş olduğu bir gece, yaşlı bir bekçinin kulübesini yıkmasına, Whetstone Park'taki bir genelevin önünde sere-nat yapmasına, sonunda da gece geç vakitlerde kocasıyla eve dönen bir kadını çırlıçplak soymalarına katıla katıla gülmüştü. Etrafa zarar veren, kendinden geçmiş bir sürü aristokrat, geceleri evlerinde sakın sakın otu-ran insanların korkulu rüyası olmuştu. Ama Michael bu aşırılıklarını öyle yumuşak bir dille anlatıyordu ki, yaptıkları masum, çocukça şeyler gibi algılanabilirdi.

Michael, Amber'a, üç dört aydır aşırı makyajlı ve dekolte giyimli kadınların Londra'daki tiyatrolarda sahne aldığını anlatmıştı. Bazıları şimdiden bir soylunun metresi olmuştu bile. Ayrıca Cromwell, Ireton ve Badshaw'ın çürümüş cesetleri mezarlarından çıkarılıp Tyburn'de zincir-lere asılmıştı. Majesteleri'nin nisandaki taç giyme töreni, İngiltere tah-tının en görkemli olayı olacaktı. Michael törende gördüğü her elbiseyi, mücevheri, konuşulan her sözü Amber'a anlatacağına söz vermişti.

Amber bu sırada yavaş yavaş aksanından kurtuluyordu. Kulağı dik-katli, hafızası kuvvetliydi. Öğrenmeye hevesli olması da işini kolaylaştırı-yordu. Artık kelimeleri yanlış telaffuz etmiyordu. "Vay canına" ve "lanet olsun" yerine daha moda sözler öğrenmişti. Michael ona biriyle tanışma-nın veya birini takdim etmenin doğru şekliyle birlikte birkaç Fransızca deyim ve söz de öğretmişti. Kaba saba konuşmak Whitehall'da çok mo-daydı, tek heceli sert sözler çoğu lordun ve leydinin konuşmalarını süsler-di. Amber hem bunları, hem de Alsas argosunu çok iyi öğrendi.

Amber'a âşık olduğuna emin olan Michael Godfrey, onun gerçek adını, nereli olduğunu öğrenmek istiyordu. Amber ona tam olarak gerçeği söylemediyse de Sally Goodman'la olan hikâyesini uzun uzun anlattı. Michael da onu söylediği kişi olarak kabul etti. Yani ailesinin onaylamadığı bir adama âşık olup evinden kaçan, sonra da o kişi tarafın-dan terk edilen bir mirasyedi. Michael çok anlayışlıydı. Amber gibi iyi

yetişmiş bir genç kadının böyle bir yerde yaşaması sinirine dokunuyor, onun ailesiyle temasa geçmeyi öneriyordu. Amber da bu konuyu hemen kapatmaya çalışıp ailesinin böyle bir yere asla yardıma gelmeyeceğini söylüyordu.

“Öyleyse benimle gel,” dedi Michael. “Ben sana bakarım.”

“Sağ ol Michael. Keşke gelebilsem. Ama gelemem, yani doğum olana kadar. Tanrım, senin yanında doğurduğumu bir düşünsene! Canına okurlardı!”

İkisi de güldü. “Tehdit edip duruyorlar zaten. Kendinize çekidüzen verin bayım, yoksa kalacak bir yer arayın!” Kaşlarını çatıp abartılı bir taklit yaptı. Sonra birden eğilip Amber’ın elini tuttu. “Ama doğumdan sonra benimle gelersin, değil mi?”

“Daha çok istediğim bir şey yok inan. Ama polisler ne olacak. Yakalanırsam beni yine Newgate’e götürürler.” Michael kendi harcamalarına hiç yetmeyen bir harçlık alıyordu. Borcu eksik olmazdı.

“Yakalayamayacaklar! Ben onun çaresine bakacağım. Seni koruyacağım...”

Nisan ayının beşinde Amber sırtında korkunç bir ağrıyla uyandı. Rahat etmek için dönüp durduktan sonra birden ağrının nedenini anladı. Sünger’i dürttü.

“Sünger! Uyan! Büyükanne’ye söyle, başladı! Ebeye haber verin!”

“Ne?”

Rahatsız edilmek istemeyen Sünger uykulu uykulu homurdandı. Ama Amber korkuyla onu sarsınca bir an şaşkınlıkla ona baktıktan sonra çabucak giyinmeye başladı. Amber hazırlıksız bebeklerin ve annelerin başına gelenleri duymuştu.

Büyükanne gelip ona baktıktan sonra birkaç saat daha bir şey olmaya-
cağına emin olarak kendi işlerini görmeye dışarı çıktı. İki yardımcısıyla birlikte gelen ebe, Amber’ı muayene edip beklemeye başladı. Bess Columbine odaya uğradı ama anne adayının sevmediği birinin doğum odasında olmasının, doğumun kötü gideceğine delalet olduğuna dair bir inanıştan ötürü dışarı çıkarıldı. Sürekli terleyen ve neredeyse Amber kadar acı çeken Sünger ise odadan hiç ayrılmadan konyakları arka arkaya devirdi.

Sonunda akşamüstü dört gibi, bebeğin buruşuk bir elmaya benzeyen başı göründü, birkaç dakika sonra da bir oğlan doğdu. Büyük bir rahatlamadan başka hiçbir şey hissedemeyen Amber, külçe gibi yatakta kalakaldı.

İnce uzun, kırmızı bebek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Gerçi Büyükanne birkaç aya kadar daha güzel bir bebek olacağını söylemişti ama yakışıklı babasına benzeyecek gibi durmuyordu. Karnı aç olduğundan durmadan ağlıyordu. Amber bebeğini kendisinin emzireceğini düşünmüştü hep, köyde evli kadınlar artık genç kız gibi görünmek zorunda hissetmezlerdi. Ama böyle bir düşünceye şiddetle karşı çıkan Büyükanne hiçbir kadının vücudunu bozmayı göze alamayacağını söyledi. Onun yerine bir sütanne bulunacaktı. Amber bunu seve seve kabul etti. Ama sütanne adaylarıyla görüşürken de bebek açlıktan neredeyse ölecekti.

Büyükanne'nin taleplerini karşılayan bir sütanne bulmak dört günlerini aldı. Artık mutlu olan bebek de Amber'ın yatağının yanındaki beşikte nerdeyse bütün gün uyumaya başladı. Amber bebeğe karşı daha önceden hayal bile edemediği bir şefkat hissediyordu. Buna rağmen bir daha asla bebek sahibi olmak istemiyordu.

Amber hızla kendine geldi, sütanne gelene kadar da doğrulup yastıklara dayanarak oturmuştu. Üzerine sütü keseceğine inanıldığı için Sünger'in gömleklerinden birini giymişti. Michael Godfrey, bebeği ziyarete gelip vaftizinde giymesi için işli, beyaz saten bir giysi getirdi. Amber'a birkaç hediye daha geldi. Belli ki Friars'da düşündüğünden daha çok arkadaş edinmişti.

Arkadaşlarından biri yolun karşısında oturan Penelope Hill adında bir hayat kadınıydı. Penelope, güzellik namına tek iddiası, ağır bir ipek çilesine benzeyen soluk sarı saçları ve kavun gibi iri göğüsleri olan, iri kemikli genç bir kadındı. Mavi tafta elbisesinin koltukaltıları terden lekelenmişti, vücudunun her hareketinde tuhaf bir davetkârlık vardı. Bu ruhsuz ve alaycı kadın, erkekleri sürekli küçümserdi. Ama bir erkeğin zayıflığı avantaj hâline getirmediyse, onun hayatında önemli bir yere gelmenin mümkün olmadığı konusunda Amber'ı uyarmıştı.

Bu tür felsefi tavsiyeler de, pratik bilgiler de Amber'a çok bir şey ifade etmiyordu. Amber Penelope'den sürekli çocuk doğurmayı ya da kürtaşı önlemenin birçok yolu olduğunu öğrenmişti. Amber bunu nasıl daha önce düşünemediğine çok şaşırdı.

Bebek iki haftalık olduğunda sadece Bruce adıyla vaftiz edildi. Babasız bir çocuğa normalde annesinin adı verilirdi. Ama Amber kendi soyadını da, Luke Channell'inkini de kullanamazdı. Vaftizden sonra verilen yemekte Büyükanne, Sünger, Bless Columbine, Michael, Penelope Hill, açıklamadığı nedenlerden dolayı ülkesinden kaçan ve tek kelime İngilizce bilmeyen soylu bir İtalyan, üçüncü kattaki kalpazanla karısı, Sünger'e şehir dışındaki işlerinde yardım eden Kocaağız Jimmy ve Blueskin ile bir sürü yankesici, dolandırıcı ve borçlu vardı. Erkekler içki içip kumar oynarken, kadınlar da oturup Marygreendeki gibi hararetili hararetili hamileliği, düşükleri ve kürtaşı konuşuyordu.

Bir hafta sonra Büyükanne'nin, bebeği alması için kiraladığı kadın geldi. Bayan Chiverton, Whitefriars'ın beş altı kilometre dışındaki küçük bir köy olan Kingsland'de çiftçi olan kocasıyla birlikte yaşıyordu. Amber, Bayan Chiverton gibi bir sürü kadın tanıdığından onu hemen sevdi ve ona güvendi. Bebeğe bakması için yılda on pound, görmek istediği zaman onu getirmesi için de beş pound ödemeyi kabul etti.

Amber bebeğinden ayrılmayı istemiyordu, ona kalsa Whitefriars'ta yanında kalabilirdi. Ama Büyükanne ısrarla bebeğin o sağlıksız yerde kalırsa öleceğini söyledi. Amber kendine, daha da önemlisi Bruce Carlton'a ait olduğu için seviyordu bebeğini. Bruce gideli neredeyse sekiz ay olmuştu. Ona karşı duyduğu büyük aşka rağmen Bruce artık Amber'a gerçek değilmiş gibi gelmeye başlamıştı. Onun varlığının kırırdayan, nefes alan bir kanıtı olan bebek Amber'la Bruce'un tanışıklığının tek kanıtıydı. Lord, Amber'ın gördüğü bir düş, tamamen olmasa da neredeyse gerçek olan bir dilekti sanki.

Bebeğini Bayan Chiverton'un kollarına bırakırken, "Hastalanırsa hemen bana haber ver olur mu?" dedi telaşla. "Onu görmem için ne zaman getireceksin?"

"Ne zaman isterseniz hanımım."

“Önümüzdeki cumartesi olur mu? Hava güzel olursa?”

“Tamam hanımım.”

“Ne olur getir! Onu üşütüp aç bırakmayacaksın değil mi?”

“Merak etmeyin hanımım, yapmam.”

Sünger onu arabaya kadar geçirmeye gitti. Döndüğünde Amber masanın başına oturmuş, boşluğa bakıyordu. Sünger onun yanına oturup elini tuttu. Sesi alaycı ama anlayışlıydı. “Hadi ama güzelim. Böyle üzülüp iç çekmenin ne yararı var? Ufaklık emin ellerde. Burada kalmasını istemezdin herhâlde, değil mi?”

Amber ona baktı. “Şey... Tabii ki hayır.” Gülmeye çalıştı.

“İşte böyle! Bugün günlerden ne biliyor musun?”

“Hayır.”

“Majesteleri’nin taç giyme töreninden önceki gün. Kuleye giderken şehirden geçecek! Onu görmeye gitmek ister misin?”

“Ah Sünger!” Amber’in yüzü sevinçle parıldadıktan sonra birden kaşları çatıldı. “Ama gidemeyiz ki...” Whitefriars’da da Newgate’de olduğu kadar mahkûm olduğunu düşünmeye başlamıştı Amber.

“Tabii ki gidebiliriz. Ben her gün şehre gidiyorum. Hadi üstünü giy de hemen çıkalım. Maskeni al, pelerinini de giy.” O konuşurken Amber giyinmeye koşmuştu bile.

Amber, Alsas’a geldiği iki buçuk aydan beri ilk defa dışarı çıkıyordu. Londra’ya ilk geldiği günkü gibi heyecanlıydı. Haftalardır yağın yağmurdan sonra hava açık ve masmaviydi. Esen hafif rüzgâr tarlaların kokusunu şehrin içine kadar getiriyordu. Kral’ın geçeceği sokaklara çakıl döşenmiş, hevesli kalabalığı kontrol etmek için yolların kenarına görevliler yerleştirilmişti. Dört ana caddenin köşelerine önceki yıl olduğu gibi kocaman kraliyet direkleri dikilmiş, evlere bayraklar asılmıştı. Pencerelerden ve balkonlardan sarkan kadınlar yollara çiçekler atıyordu.

Sünger, Amber’ı önüne alarak yanındaki adamları dirseğiyle itip en öne geçti. Amber maskesini indirdi, Sünger bunu fark etmeyince de Amber bir süre sonra heyecandan maskesini düşürdü.

Geçidi görebildikleri bir yere geldiklerinde, içinde soyluların oturduğu altın yaldızlı göz kamaştırıcı arabalar yavaş yavaş ilerliyordu. Bir

çocuk gibi büyülenmiş olan Amber farkında olmadan gözleriyle herkesi tarasa da onu göremedi. Lord Carlton, geçen yıl ülkeye dönen süvarilerle birlikte törene katılmıştı. Ama Kral yaklaşıncı Amber, Bruce'u bile unuttu.

Majesteleri atının sırtında etrafa gülümseyerek ilerlerken insanlar ona ya da atına dokunmak için birbiriyle yarışyordu. Ara sıra Kral'ın gözü, kalabalıktaki güzel kadınlara takılıyordu. Bir ara bakışları ona hayranlık ve huşu içinde bakan bir kadına kilitlendi. Amber, Kral'la göz göze gelince heyecandan nefesi kesildi. Kral geçerken ona hafifçe gülümsedi. Amber onun arkasından bakakaldı.

İnanamıyorum, diyordu genç kadın kendi kendine. Heyecandan ölecekti sanki. *Bana baktı! Bana gülümsedi! Kral bana gülümsedi!* O heyecanla sırtında sırma işli bir küfeyle yaklaşan devenin üzerindeki küçük, Hintli bir çocuğun kalabalığa inciler attığını bile fark etmedi.

Kralın esmer, yakışıklı yüzü ve gözlerindeki ifade saatlerce Amber'ın aklından çıkmadı. Sığınaktaki hayatından bu kadar memnun olacağı aklına gelmezdi. Neredeyse unuttuğu o hayatın eski, sevilen bir şarkıya benzeyen büyüsü, onu yine etkisi altına almıştı. *Ah, keşke bu iğrenç yerden kurtulabilsem*, diye inledi için için.

O gece dördü birlikte yemeğe oturdu. Tören alayına çağrılmayan Bess'in suratı asıktı. Amber düşüncelere dalarak sessizce yemeğini yiyor, Sünger çaldığı dört saati Büyükanne'ye gösterirken kahkahalar atıyordu. Amber söylenenleri duysa da pek kulak asmıyordu. Bess öfkeyle bağırdı.

"Ya ben? Ben ne yapacağım?"

"Bu gece burada kalabilirsin," dedi Büyükanne. "Gitmene gerek yok."

Bess bıçağını masaya fırlattı. "Bir zamanlar bana ihtiyaç vardı! Ama şimdi Bayan Çokbilmiş burada olduğu için işe yaramaz bir eşya gibi sokağa fırlatılıyorum." Amber'a öfke dolu bir bakış fırlattı.

Büyükanne cevap vermeden Amber'a döndü. "Sana söylediklerimi unutma, ayrıca merak etmene gerek yok. İhtiyacın olduğunda Sünger yanında olacak. Aklını başına toplarsan hata yapmazsın."

Amber'ın elleri buz gibi olmuş, kalbi küt küt çarpmaya başlamıştı. Daha önce birçok kez yaptıkları yan kesicilik provalarında sadece rol

çocuk gibi büyülenmiş olan Amber farkında olmadan gözleriyle herkesi tarasa da onu göremedi. Lord Carlton, geçen yıl ülkeye dönen süvarilerle birlikte törene katılmıştı. Ama Kral yaklaşıncı Amber, Bruce'u bile unuttu.

Majesteleri atının sırtında etrafa gülümseyerek ilerlerken insanlar ona ya da atına dokunmak için birbiriyle yarışyordu. Ara sıra Kral'ın gözü, kalabalıktaki güzel kadınlara takılıyordu. Bir ara bakışları ona hayranlık ve huşu içinde bakan bir kadına kilitlendi. Amber, Kral'la göz göze gelince heyecandan nefesi kesildi. Kral geçerken ona hafifçe gülümsedi. Amber onun arkasından bakakaldı.

İnanamıyorum, diyordu genç kadın kendi kendine. Heyecandan ölecekti sanki. *Bana baktı! Bana gülümsedi! Kral bana gülümsedi!* O heyecanla sırtında sırma işli bir küfeyle yaklaşan devenin üzerindeki küçük, Hintli bir çocuğun kalabalığa inciler attığını bile fark etmedi.

Kralın esmer, yakışıklı yüzü ve gözlerindeki ifade saatlerce Amber'ın aklından çıkmadı. Sığınaktaki hayatından bu kadar memnun olacağı aklına gelmezdi. Neredeyse unuttuğu o hayatın eski, sevilen bir şarkıya benzeyen büyüü, onu yine etkisi altına almıştı. *Ah, keşke bu iğrenç yerden kurtulabilsem*, diye inledi için için.

O gece dördü birlikte yemeğe oturdu. Tören alayına çağrılmayan Bess'in suratı asıktı. Amber düşüncelere dalarak sessizce yemeğini yiyor, Sünger çaldığı dört saati Büyükanne'ye gösterirken kahkahalar atıyordu. Amber söylenenleri duysa da pek kulak asmıyordu. Bess öfkeyle bağırırdı.

"Ya ben? Ben ne yapacağım?"

"Bu gece burada kalabilirsin," dedi Büyükanne. "Gitmene gerek yok."

Bess bıçağını masaya fırlattı. "Bir zamanlar bana ihtiyaç vardı! Ama şimdi Bayan Çokbilmiş burada olduğu için işe yaramaz bir eşya gibi sokağa fırlatılıyorum." Amber'a öfke dolu bir bakış fırlattı.

Büyükanne cevap vermeden Amber'a döndü. "Sana söylediklerimi unutma, ayrıca merak etmene gerek yok. İhtiyacın olduğunda Sünger yanında olacak. Aklını başına toplarsan hata yapmazsın."

Amber'ın elleri buz gibi olmuş, kalbi küt küt çarpmaya başlamıştı. Daha önce birçok kez yaptıkları yan kesicilik provalarında sadece rol

yapıyormuş gibi hissedirdi kendini. Bunları gerçekten yapmak zorunda kalacağı aklının ucundan geçmezdi. Ama şimdi, hem de en beklenmedik anda bütün bu roller gerçek olacaktı. Büyükanne onun gitmesini istiyordu. Amber şimdiden ilmeği boynunda hissedebiliyordu.

“İstiyorsa bırak Bess gitsin!” dedi. “Çok da hevesli değilim. Dün gece Newgate yine rüyama girdi!”

Büyükanne gülümsedi. Soğukkanlı görünüşünü asla kaybetmezdi. “Canım, biliyorsun rüyalar tersine çıkarmış. Hadi ama, senden büyük beklentilerim var. Sadece güzelliğinden dolayı değil, aklın seni bütün maceralardan zarar görmeden çıkaracaktır.”

“Aman, aklına başlayacağım şimdi!”

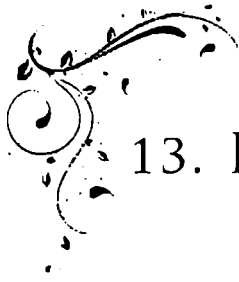
Amber ona sert bir bakış fırlatıp ayağa kalktı. Tek kelime etmeden pelerinini giyip biraz makyaj yapmak için yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra döndüğünde Bess’le Sünger kavga ediyordu. Bess durmadan başının etini yerken Sünger elinde bir şarap şişesiyle koltuğa kurulmuş, onu duymazdan geliyordu. Amber’ı kapıda görünce gülümseyip ayağa kalktı. Bess hemen arkasına döndü.

“Seni aşağılık fahişe! Bütün bunlar başıma senin yüzünden geliyor!” Birden masadan tuzluğu kapıp yere fırlattı. “Defolun! Şeytanın bütün laneti üzerinize olsun!” Ardından dönüp hıçkırarak odadan çıktı.

Amber korku dolu gözlerle dökülen tuzlara baktı. “Ah, bela okudu. Gidemeyiz!”

Bess’in arkasından giden Sünger kocaman elleriyle onu yakaladı. “Seni adi şıllık! Başımız bir derde girsin, kulaklarını keseceğim!”

Ama Büyükanne, Amber’ın batıl inançlarını yatıştırdı. Bess bunu kasten yaptığı için kötü şans falan getirmeyecekti. Onlara çıkmadan önce son talimatlarını verdi. Sünger bir bardak konyağı devirdikten sonra Amber hâlâ huzursuz ve gönülsüz olsa da yola çıktılar. Merdivenleri çıkıp Tapınak Bahçeleri’ne geldiklerinde onları bekleyen macera, Amber’ı iyice heyecanlandırmıştı. Bess’i ve dökülen tuzları unutmuştu bile.

13. BÖLÜM

ŞEHİRDE ÇANLAR ÇALİYOR, HAVAI FİŞEKLER GÖKYÜZÜNÜ AYDINLATIYORDU. Bütün evlerin ışıkları yanıyor, arabalar yollarda konvoy oluşturunuyordu. Sokakları dolduran şenlikçilerden kahkahalar, şarkılar yükseliyordu. Meyhaneler ağzına kadar dolmuş, hanlar gelenleri geri çevirmek zorunda kalmıştı. Restorasyon bir kez daha kutlanıyordu.

Fleet Sokağı'ndaki Dog and Partridge, çok gözde bir meyhaneydi. İyi giyimli, aşırı makyajlı fahişeler, buraya gelen varlıklı adamları evlerine kadar takip ederdi. Meyhane o gece de ağzına kadar doluydu. Yanında kadın getiren erkekler üst katta özel oda tutuyordu. Garsonlar ellerinde bardaklar, şişeler, köpüklü biralarla dolu tepsilerle durmadan geziniyordu. Masalardaki genç adamlar bir ağızdan şarkı söylerken köşedeki kemancıları kimse umursamıyordu. Amber tam kapıdan girerken dört sarhoş, genç ve güzel bir kız için düello yapmak üzere ayağa kalktı. Çok iyi giyimli olmalarına rağmen, Amber'a çarpınca özür bile dilemeden yollarına devam ettiler.

Maskesi yüzünde ve pelerininin şapkası başında olan Amber kenara çekildi. Adamlar çıkınca Amber kapıda durup birini arıyormuş gibi duman altı olan odaya baktı. O sırada meyhanenin sahibi yanma geldi.

“Madam?”

Amber adamın tavırlarından onu bir leydi sandığını anlamıştı. Planladığı buydu, kendini de bir leydi gibi hissediyordu zaten. Hem

13. BÖLÜM

ŞEHİRDE ÇANLAR ÇALİYOR, HAVAI FİŞEKLER GÖKYÜZÜNÜ AYDINLATIYORDU. Bütün evlerin ışıkları yanıyor, arabalar yollarda konvoy oluşturunuyordu. Sokakları dolduran şenlikçilerden kahkahalar, şarkılar yükseliyordu. Meyhaneler ağzına kadar dolmuş, hanlar gelenleri geri çevirmek zorunda kalmıştı. Restorasyon bir kez daha kutlanıyordu.

Fleet Sokağı'ndaki Dog and Partridge, çok gözde bir meyhaneydi. İyi giyimli, aşırı makyajlı fahişeler, buraya gelen varlıklı adamları evlerine kadar takip ederdi. Meyhane o gece de ağzına kadar doluydu. Yanında kadın getiren erkekler üst katta özel oda tutuyordu. Garsonlar ellerinde bardaklar, şişeler, köpüklü biralarla dolu tepsilerle durmadan geziniyordu. Masalardaki genç adamlar bir ağızdan şarkı söylerken köşedeki kemancıları kimse umursamıyordu. Amber tam kapıdan girerken dört sarhoş, genç ve güzel bir kız için düello yapmak üzere ayağa kalktı. Çok iyi giyimli olmalarına rağmen, Amber'a çarpınca özür bile dilemeden yollarına devam ettiler.

Maskesi yüzünde ve pelerininin şapkası başında olan Amber kenara çekildi. Adamlar çıkınca Amber kapıda durup birini arıyormuş gibi duman altı olan odaya baktı. O sırada meyhanenin sahibi yanma geldi.

"Madam?"

Amber adamın tavırlarından onu bir leydi sandığını anlamıştı. Planladığı buydu, kendini de bir leydi gibi hissediyordu zaten. Hem

Royal Saracen’de hem de Rose and Crown’da saatlerini pencerenin önünde harcamış, leydilerin arabalarından inişlerini, hayranlarıyla konuşmalarını, dilencilerin önüne para atmalarını izlemişti. Eteklerini nasıl kaldırdıklarını, eldivenlerini çıkarışlarını, bir uşakla nasıl konuştuklarını, yelpazelerini nasıl kullandıklarını biliyordu. Dünyadan ve dünyadaki yerlerinden emin olan leydilerin umursamaz bir tavrı olurdu. Amber’ın bir leydi gibi görünmesinin nedeni sadece iyi taklit yapabilmesi değil, bu hayatın ona doğal gelmesiydi.

“Bir beyefendiyi arıyordum,” dedi yumuşak bir sesle. “Burada buluşacaktık.” Meyhanenin sahibine bakmadan etrafına bakınıyordu.

“Onu bulmanıza yardımcı olabilirim hanımefendi. Üzerinde ne vardı? Nasıl bir beydi?”

“Çok uzun boylu, siyah saçlı. Galiba yaldızlı siyah bir takım vardı üzerinde.”

Adam dönüp içeriye baktı. “Şu bey olabilir mi? Şu karşıda, sağdaki masada oturan?”

“Hayır, hayır, o değil. Terbiyesiz adam, geç kaldı herhâlde,” diyerek sinirli hareketlerle yelpazesini sallamaya başladı.

“Üzgünüm hanımefendi. Özel bir bölümde beklemek istersiniz herhâlde?”

“Öyle ama o zaman beni görmez. Çok kalamam. Anlıyorsunuz ya.” Adam, Amber’ın evli bir kadın olduğunu, oraya da sevgilisiyle buluşmaya geldiğini düşünmeliydi. Kocasının ya da bir tanıdığının onu görmesinden çekiniyor gibi davrandı genç kadın. “Daha kuytu bir köşede yer ayarlayın lütfen. Birkaç dakika daha bekleyeceğim.”

Adam gürültülü kalabalığı ittirerek Amber’ı masasına götürürken, Amber tepeden tırnağa örtülmüş olsa da birkaç adamın dönüp ona baktığını hissetti. Parfümü çok çekiciydi, Sünger’in zengin bir kadından çaldığı pelerini de onun varlıklı biri olduğunu gösteriyordu. Adam onu meyhanenin en uzak köşesine yerleştirdi. Amber içecek bir şey sipariş etmediyse de adamın eline gümüş bir para bıraktı. “Teşekkürler bayım.”

Amber oturunca derin yaka dekoltesini hafifçe gösterecek şekilde pelerininin önünü açtı. Sıkıntıyla iç çekip yelpazesini sallarken gözleri

içeride gezindi. Birkaç kişinin bakışları, birkaç gülümseme ve bir sırtışıla karşılaşınca gözlerini hemen devirdi. Onu bir hayat kadını sanmamalıydılar.

İçi heyecanla dolmuş, oraya geldiğine sevinmişti. *Keşke bütün bunlar rol değil de gerçek olsaydı*, diye geçirdi içinden.

On beş dakika boyunca herkesi inceledikten sonra nihayet amaçlarına uygun iyi giyimli bir genci gözüne kestirdi. Genç adam birkaç masa ötede dört arkadaşıyla kâğıt oynuyordu. Ama ikide bir kafasını çevirip ona bakıyordu. Çoğu kadın halka açık yerlere yüzünde maskeyle gittiğinden, bir erkek kadının güzelliğini küçük detaylardan, şapkasından çıkan saçının renginden ve ışıltısından, küçük boşluklardan görünen gözlerin parıltısından, dudaklarının kıvrımından anlamak zorundaydı.

Amber, adamın ona baktığını hissedince belli belirsiz gülümseyip başını çevirdi. Adam hemen kartları bırakıp yalpalayarak ona doğru yürümeye başladı.

“Madam...” Hıçkırık için duraksadı. “Size bir kadeh şarap ikram etme onurunu bana bahşeder misiniz?”

Başka bir yöne bakan Amber şaşırmış gibi başını çevirdi.

“Efendim?”

Adam telaşlandı. “Şey, özür dilerim leydi hazretleri. Kabalık etmek istememiştim (arada hıçkırığı devam ediyordu) yalnız olabileceğinizi düşündüm de...”

“Birini bekliyorum bayım. Yalnız değilim. Beni kötü bir kadın sandıysanız yanıldınız. Şuradaki bayanı deneyin isterseniz.”

Amber masanın üzerinde duran yelpazesini bir eliyle tutarak içeri yeni giren, maskesiz ve göğüsleri neredeyse meydanda olan kadını işaret etti. Adam o yöne bakarken Amber onu inceledi. Parmaklarında dört yüzük vardı, ceketinin altın düğmelerinin ortasını pırlantalar süslüyordu, kılıcının kını ise gümüşten yapılmıştı.

Adam saygılı bir şekilde onun önünde eğildi. “Ne olur beni affedin hanımefendi. Amacım o değildi, sizi temin ederim. Hizmetkârınızı hanımefendi.” Adam arkasını dönüp giderken Amber onu durdurdu.

"Bayım!" adam etrafına bakınca Amber gözlerini kurnazca kısıp gülümsedi. "Kabalığımı bağışlayın. Beklemek sinirlerimi bozmuş olacak. Şarap teklifinizi kabul ediyorum, teşekkür ederim."

Adam gülümsedi ve oturur oturmaz garsonu çağırarak Amber'a şampanya, kendisine de konyak ısmarladı. Adı Tom Butterfield'dı ve Lincoln'de öğrenciydi. Amber'a kim olduğunu sorunca, genç kadın çok tanınmış biri olduğundan kimliğini açıklayamayacağını ima ederek konuyu geçiştirdi. Adamın ona bakışından kim olduğunu bulmaya çalıştığını ve kendini büyük bir maceranın eşiğindeymiş gibi gördüğünü anlamıştı.

İçkilerini içip havadan sudan konuşmaya başladılar. Küçük bir çiçekçi masaya gelip Leydi için şarkı söylemeyi teklif ettiğinde ikisi de kabul etti. On, on bir yaşlarındaki pis tırnaklı, dolaşık saçlı kız çocuğunun üstü başı perişandı. Ama sesi harikulade yumuşak ve nane şekeri gibi rahatlatıcıydı.

Şarkısını bitirince Tom Butterfield belli ki hanımefendiyi etkilemek için ona bol bol bahşış verdi. "Sesin çok güzel. Adın ne bakayım?"

"Nelly Gwynne efendim. Teşekkür ederim." Kız sırtııp onları selamladıktan sonra başka bir masaya gitti.

Amber sabırsızlanmış gibi görünüyordu. "Erkekler ne kadar sinir bozucu olabiliyor," dedi sonunda. "Beni bu kadar bekletmeye nasıl cüret edebilir? Buna pişman olacak, sizi temin ederim."

Gözleri artık içkiden kaymaya başlamış olan Tom, "Gerçekten de sizin gibi bir leydiyi bekletmek büyük ahmaklık," dedi.

"Bir daha yapamayacak, emin olabilirsiniz." El kürkünü, yelpazesini, eldivenlerini toplamaya başlamıştı. "İçki için teşekkür ederim. Artık gitsem iyi olur."

Amber eldivenlerinden birini düşürünce hafifçe eğildi. Adam da aynı anda eğildiğinde hızla Amber'ın göğüslerine baktı. Ayağa kalkarken yalpalıyordu.

"Sizi arabanıza kadar geçireyim hanımefendi."

Kapıya doğru ilerlediler, Tom arkadaşlarının şakalarına ve onunla eğlenmek için çıkardıkları abuk sabuk seslere rağmen ciddiyle yürüyordu. "Arabanız nerede bekliyor hanımefendi?"

“Araba kiralarak geldim bayım.” Amber hiçbir leydinin sevgilisiyle buluşmaya kendi arabasıyla gelecek kadar aptal olmadığını ima etmişti. Sonuçta biri görüp kocasına haber verebilirdi. “Şurada kiralık bir araba var galiba. Benim için seslenir misiniz?”

“İtiraz ediyorum hanımefendi. Sizin gibi biri akşam karanlığından sonra kiralık arabalara binmemeli. Sakın ha!” Parmağını onu uyarır gibi salladı. “Arabam hemen şu köşede. İzin verin sizi evinize bırakayım.” Arabayı çağırmak için ısıklık çaldı.

Arabaya binip Fleet Sokağı’nda yol aldılar. Destek almak için pence-renin kenarındaki kayışa tutunan Tom Butterfield ara sıra kibarca hıçkırıyordu. Adamın uyuyakalmasından korkan Amber hemen sohbet açtı. “Beni hâlâ tanımadınız mı Bay Butterfield?”

“Hayır hanımefendi. Daha önce tanışmış mıydık?” Amber onun uzanıp karanlıkta yüzünü seçmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

“Oyunda bana gülümseyip selam vermiştiniz hani.”

“Gerçekten mi? Nerede oturuyordunuz?”

“Nerede mi? Bir locada elbette!” Amber’ın ses tonu hafif sinirli ama aynı zamanda alaycıydı. Asil bir leydi başka bir yerde oturamazdı.

“En son ne zaman gittiniz?”

“Belki dün, belki de önceki gün. Size nazikçe gülümseyen bir leydiyi hatırlamıyor musunuz? Beni bu kadar çabuk unutacağınızı düşünmemiştim. Gösterdiğiniz bütün o ilgi alakadan sonra...”

“Unutmadım. O zamandan beri sizi düşünüyorum. Üç gün önce Kral’ın locasındaydınız. Güzel elbisenizi, muhteşem bakışlarınızı unutmam mümkün değil. Yemin ederim unutmadım hanımefendi. Size çok fena kapıldım efendim. Size âşığım hanımefendi!”

Amber onun bu aceleciliği karşısında mahcup olmuş gibi davranarak biraz geriye çekildi. Bir yandan da işveli işveli kıkırdıyordu. Adam onun üstüne düştükçe aralarında bir mücadele başladı. Tom onu kendine çek-tikçe Amber ara sıra teslim olup ara sıra da onu itiyordu. Eli elbisesinin yakasından içeri girip bir göğsüne dokununca hafifçe çığlık attı. Tom heyecanla terliyor, ekşi ekşi Amber’ın yüzüne soluyordu. Amber birden onu tokatladı.

"Ne oluyorsunuz hayım! Saygıdeğer bir leydiye böyle davranmak size yakışıyor mı?"

Tokarla aniden kendine gelip mahcup olan Tom geri çekildi. "Affedin hanımefendi. Heyecanım terbiyemin önüne geçti."

"Gerçekten de öyle oldu! Bu tür flörtlere alışık değilim."

"Özürlerimi kabul edin hanımefendi, lütfen. Ama size öyle hayranım ki..."

"Nereden biliyorsunuz? Belki de aklınızdaki hanım ben değilim."

"Aklımdaki leydi siz olmalısınız. Size deli gibi tutkunum..." Adam ona tekrar uzandı, araba durduğunda yeniden itişip kakışmaya başlamışlardı. Amber onu itiyordu.

"Tanrı aşkına kendinize gelin!" Amber üstünü başını düzelterip saçlarını toplarken kapı açıldı. Tom Butterfield sendeleyerek inip Amber'a elini uzattı.

Bow Sokağı'ndaki yeni evlerden birinin önündeydiler. Tom kapıda Amber'ı yakalayıp öpmeye çalıştı. Amber da o sırada el kürkünün içinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Kocam bugün evde değil," diye mırıldandı. "İçeri gelip benimle bir kadeh şarap içer misiniz Bay Butterfield?"

Amber kapıyı açıp içeri girdi. Tom koridorda onu yine sıkıştırma-ya kalkınca Amber ondan kurtulup siyah merdivenleri çıktı. Açtığı bir kapıdan girip arkasına döndü. Gözleri beklentiden parıldayan Tom gülümsüyordu. Odada yanan mum, etrafı görece kadar ışık yayıyordu. Sonra, Sünger'in kalın sopası sertçe kafasına geçince, Tom yere devrildi; gülümsemesi yüzünde donmuştu. Onun gözlerindeki suçlayıcı bakış yüzünden vicdan azabı duyan Amber elinde olmadan çığlık atıp elini ağzına götürdü.

Sünger, sopasını çoktan yerine koymuş, genç adamın yanına diz çökerek düğmeleri kesmeye başlamıştı bile. Amber dikilip onu seyrederken Sünger elini çabuk tutup işini görüyor, adamı çevirerek bütün düğmeleri çıkarıyor, parmağındaki yüzükleri ve cebindekileri alıyordu. Tom'un saçlarının arasından şakaklarına süzülen kanları gören Amber yüksek sesle inledi.

“Ah! Önu öldürdün!”

“Şşşt! Bir şeyi yok.” Sünger sırtarak Amber’a baktı. “Azıcık kandan mı korkuyorsun yoksa? Kafası yarılınca biraz daha dikkatli olmayı öğrenir sayemizde. Bu genç züppeyi biz yolmasaydık başkalrı yolacaktı. Şu fıstığa bir bak...” Sünger’in elinde altın bir saat vardı. “Şansımız varsa on beş pounda rahat okuturuz. Büyük balığı yakalamak için büyük yem lazım. Hadi sıvışalım artık.” Tom’un ellerini ve ayaklarını bağladıktan sonra çıktılar. Amber bakmak için bir kez daha arkasına döndüyse de Sünger onu merdivenlerden aceleyle indirip arka kapıda bekleyen arabaya götürdü.

O geceki kolay iş Amber’a cesaret vermişti. Böyle giderse kısa sürede Friars’dan kurtulabilirdi. Ayrıca macera da hoşuna gitmişti. Gerçi Tom için hâlâ biraz vicdan azabı duyuyordu. Pall’ın getirdiğı sabah birasını içince üstüne sabahlığını geçirip aşağı indi. Büyükanne’yle Sünger salonda konuşuyordu. İkisinin keyfi de yerindeydi.

Kendine güveni iyice yerine gelmiş olan Amber, tebrik edilmeyi bekler bir havayla gülümseyerek içeri girdi. Büyükanne ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Günaydın canım! Sünger dün gece nasıl işinin ustası gibi davrandığını anlatıyordu. Genç serseriye tuzağına düşürmeni izlemek dünyalara bedelmış. Ne kadar basit ve tehlikesiz, kendin de gördün, değil mi?” Amber artık ona ihtiyaçları olduğuna göre özgürlüğünü talep edebileceğini düşündü. Omuzlarını silkti. “Galiba. Şey...” Elini uzattı. “Benim payım nerede?”

“Bu sefer senin payın yok canım. Alacağını faturandan düştüm.”

“Faturamdan mı?”

“Tabii ki. Burada kalıp yiye içmenin, çocuk doğurmanın bedava olacağını düşünmüyordun herhâlde?”

Kilitli duran çekmecesinden defterini çıkarıp içinden aldığı bir kâğıdı Amber’a uzattı. Amber bir süre kâğıda bakakaldı. Okuma yazması olmadığı için kâğıtta yazılanları anlamıyordu. Ama çalınmasına yardım ettiği paranın bir kuruşunu bile alamayacak olması sinirini bozmuştu. Büyükanne’nin söylediğı masrafları hiç aklına getirmemişti.

Kandırıldığını düşünüp sinirlendi. Bir süre durduktan sonra tam ağzını açmıştı ki Büyükanne'nin kapının yanında asılı duran pelerinini giyip çıktığını gördü.

"Al!" Amber kâğıdı Sünger'e fırlattı. "Oku şunu!"

Sünger kâğıdı alıp yavaşça okumaya başladı. Her maddede Amber'ın kaşları daha da çatılıyordu. Şimdi kapana kısılmıştı işte! Borcunu yavaş yavaş kapatacağım derken eskisinden de beter durumdaydı. İçini şiddetli bir çaresizlik doldurdu. Fatura dikkatlice hazırlanmıştı.

Üç ay konaklama ve yemek 3000
 Lohusa yatağının çarşafı 440
 Çocuğun vaftiz edilmesi için papaza yapılan ödeme 2100
 Ebenin ücreti 330
 Vaftiz yemeği 600
 On beş gün sütanne ücreti 100
 Bayan Chiverton'a yapılan ödeme 1000
 Bayan Chiverton'a istendiğinde çocuğu getirmesi için yapılan ödeme 500
 Yeşil elbiseyi değiştirmek için terzi ücreti 62
 Toplam £6232

"Aman Tanrım!" dedi Amber öfkeyle. "Hayret, tuvaletini kullanıyorum diye para istememiş!"

Sünger sırttı. "Merak etme, isteyecek."

Amber, Büyükanne'ye olduğu kadar Sünger'e de kızgındı. İstese çok zorlanmadan Amber'ın bütün borcunu ödeyebilirdi. Amber onun bunu reddetmesine öyle içerlemişti ki, kendisini Newgate'den kurtardığı için bile minnet duymuyordu artık Sünger'e. Onun verdiği birkaç mücevheri rehin verebilirdi ama hem borcu kapatmaya yetmez, hem de bir daha öyle hediyeler alamazdı. Sonsuza kadar Whitefriars'ta kalacağını düşünüyordu.

Bu nedenle ertesi gün Michael Godfrey gelip onunla gelmesi için yeniden ısrar edince Amber bir an bile düşünmeden kabul etti.

“Bekle, hemen iniyorum. Pelerinimle yeni elbisemi alayım.” Odadan çıkmıştı bile. Michael arkasından seslendi. “Boş ver. Ben sana yenisini alırım!”

Ama Amber onu duymazdan gelerek odasına çıktı. Götürmek istediği birkaç şey vardı. Dantel bir yelpaze, yeşil ipek çoraplar, imitasyon altın küpeler ve muhabbet kuşu da onunla geliyordu. Ev boştu, kimse gelmeden çıkabilmek için odada deli gibi koşuşturuyordu. Topladığı her şeyi bir çarşafın içine koyup bağladı. “Gel buraya,” dedi muhabbet kuşuna. “Bu lanet yerde çok bile kaldık.” Bir elinde kuşun kafesi, diğer elinde bohçasıyla merdivenlere koştu. Daha yarısına gelmeden korkudan nefesi kesilerek durdu. Sünger Mallard bütün heybetiyle karşısında dikiliyordu.

Amber korkuyla içini çekti. “Sünger!”

İçerisi karanlık olduğundan Amber onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu, ama sesi derinden ve boğuk geliyordu.

“Demek kaçıyordun!” Sünger yavaşça merdivenleri çıkmaya başladı, Amber hiçbir şey yapmadan öylece kalakalmıştı. Sünger’den korkuyordu. Bir keresinde Bess’e çok sinirlendiğine ve çok sert olabildiğine şahit olmuştu. “Seni nankör şıllık! Bunun için boynunu koparmam lazım...”

Amber’ın cesareti birden yerine geldi. “Çekil yolumdan diye bağırdı. Bu iğrenç yerden gidiyorum! Burada kalıp sizinle yaşayacak değilim.”

Sünger, Amber’ın birkaç basamak altında duruyordu. İnce üst dudağı gerilmiş, gözleri kıvılcımlar saçmaya başlamıştı. “Ben istediğim sürece burada kalacaksın. Çık yukarı, çık dedim!”

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Amber birden Sünger’in bacağına tekme atıp kaçmaya çalıştı. “Michael!”

Sünger güldü. Amber’ı tek koluyla omzuna atıp merdivenleri çıktı. “Michael’mış!” dedi küçümseyerek. “O bostan korkuluğunun sana ne faydası olacak?” Dar merdivenlerde yankılanan gürültülü kahkahalar atarken Amber’ın çığlık atıp kurtulmak için debelendiğini fark etmemiş gibiydi.

Yatak odasına gelince Amber’ı yere fırlattı. Genç kadın hemen toparlanarak bağırmaya başladı.

“Lanet olsun Sünger Mallard! Beni öldürmeye çalışıyorsun! Hepimiz yakalanana kadar beni burada tutacaksın, değil mi? Ama ben kalmayacağım, beni duydun mu? Ne pahasına olursa olsun gideceğim!” Amber yine kapıya yöneldi. Whitefriars’tan kaçmaya öyle kararlıydı ki gerekirse gidip kendini ilk gördüğü polisin kollarına atacaktı.

Sünger elini uzatıp Amber’ı bileğinden yakaladığı gibi onu kendine çekti. “Kes şunu, seni aptal! Boş boş konuşuyorsun. Ben burada olduğum sürece Friars’dan gidemezsin! Ben gidince ne istersen yaparsın. Seni Newgate’den çıkarırken başka bir herif senden faydalansın diye vermedim üç yüz poundu.”

Amber öfkeli bir şaşkınlıkla ona baktı. Sünger’in hep kendisine âşık olduğuna inanmıştı, bir kadının da kendisine âşık olan bir erkekten çok kolay faydalanabileceğini düşünürdü. Ama şimdi anlıyordu ki Bess’le arasındaki tek fark, yeni olması ve büyük ihtimalle Sünger’i yatakta daha çok memnun etmesiydi. Amber, gururuna inen bu ağır darbeyi savuşturmak için Sünger’i küçümseme yolunu seçti.

Cevap verirken sesindeki öfke ve gerginliğe hâkim olamadı. “Seni aşağılık yaratık, senden nefret ediyorum! Umarım yakalanırsın! Seni asıp parçalara ayırırlar!” Amber hıçkırıklara gömülüp kendini yatağa attıktan sonra kapının çarparak kapandığını duydu.

Günün geri kalanında odasından çıkmadı, yemeğini de yemedi. Ertesi sabah biri kapıyı çaldığında suratı hâlâ asıktı. *Sünger gelmiştir kesin*, diye düşündü içinden. Bir hediye alıp dünkü kavgayı affettirmeye çalışacak. Kapıdakine içeri girmesini söyledi. Tuvalet masasında oturmuş tırnaklarını düzeltirken aynada Bess’i gördü ve hızla arkasına döndü.

“Burada ne işin var?”

Bess tuhaf bir şekilde yumuşak ve tatlıydı. “Sana günaydın demeye geldim.” Sünger geceyi onunla geçirdiği için Bess’in intikamın zevkini çıkarmaya geldiğini düşündü Amber. Ona arkasını döndü. Bess yaklaşıp Amber’ın omzuna doğru eğildi.

“Dün Sünger’le aranızda olanları duydum.”

“Hadi ya!”

“Gerçekten Friars’dan gitmek istiyorsan, bir daha dönmeyeceğine söz verirsen sana gereken parayı verebilirim.”

Amber ayağa fırlayıp Bess’in bileğini yakaladı. “Gitmek istiyorsam mı? Tanrım! Öyle hızlı giderim ki fark etmezsin bile... Para nerede?”

“Sünger’in ihtiyacı olursa diye biriktirmiştım. Büyükanne benim için saklıyor, ama yarın akşam alabilirim. Mutfaktaki erzak dolabına bırakırım.”

Amber baktığında para orada değildi. Bess’i sonraki görüşünde bir gözü morarmış, alt dudağı da şişmişti. Belli ki Sünger planlarını öğrenmişti. Ondan sonra Bess, Amber’a duyduğu nefreti ve kıskançlığı hiç saklama gereği duymadı. Birkaç gün sonra da Amber evdeki kedinin patilerinde ve ağzının kenarlarında turkuaz tüyler buldu. Bess hiç suçu olmadığı konusunda ısrar etse de, Amber kedinin bu işi tek başına yapamayacağıı bildiğinden kuşun kafesini her zaman erişilemeyecek bir yerde tutmaya başladı.

14. BÖLÜM

AMBER BÜTÜN DENEMELERİNE RAĞMEN SÜNGER'LE SÜREKLİ KÜS KALAMAYACAĞINI ANLADI. Birçok şey için ona muhtaçtı. Ona olan öfkesi geçmese de tartışmadan dört-beş gün sonra eskisi kadar yakın oldular.

Büyükanne dâhil herkese, o kadar küçük bir miktar için -ilk geceki işten payına düşen on iki pounddu- kendini bir daha riske atmayacağını söylese de, bu sözünü kısa zamanda bozdu. Friars'dan kaçmasının tek yolu buydu. Bütün tehlikesine rağmen bu macera hoşuna gidiyordu. Önemli bir leydi gibi davranmak, büyük riskler almak, sıkıntısını biraz olsun gideriyordu.

Çoğunlukla şansları ilk geceki kadar yüksek oluyordu. Görünüşe göre Londra'daki bütün züppeler, bir oyunda, Hyde Park'ta ya da Mulberry Garden'da güzel bir yabancıнын onlara âşık olduğuna inanmaya hazır dılar. Güzel kadının yaşlı kocasını aldatmasına yardımcı olmaya da dünden razıydılar sanki. Hem Sünger, hem de Büyükanne, başarılarını Amber'ın soylu bir kadını bu kadar başarılı canlandırmasına bağlıyordu. Bess'in çoğu zaman bir fahişe gibi görünerek bütün senaryoyu mahvettiğini söylüyorlardı. Erkekler, bu kadınların, yanlarında bir serseri çetesiyle gezdiğini bildiğinden tedirgin oluyordu.

En başarılı ve tutarlı numaralarından biri, ilk gece yaptıkları oyunun basit bir versiyonu olan "tenhaya çekme" numarasıydı. Amber maske- siyle bir meyhaneye gidip kurbanını buluyor, sonra da onu karanlık bir sokağa götürüyordu. Gizlice cebinden bir şeyler çaldıktan sonra öksü-

rerek Sünger'i çağırıyordu. Sünger de sarhoş gibi yalpalayarak yanlarına geldikten sonra adamı bayıltıp soyuyorlardı. Karanlıkta gizlenip Alsas'a dönüyorlardı. Amber bir-iki kez de işportacı numarasını yapmıştı. Tanınmayacak şekilde düzgünce giyinip elinde boş bir valizle büyük bir eve gidiyor, leydinin önceki gün istediği kurdeleleri getirdiğini söylüyordu. Hizmetçi, leydinin uyanıp uyanmadığına bakmak için yukarı çıkınca da çantasına doldurduğu birkaç küçük değerli eşyayla kayboluyordu.

Ama Amber bu tür numaraları sevmiyordu. O soylu kadınları oynamayı tercih ediyor, bu tür dolapları Bess'in daha iyi becerdiğini söylüyordu.

Bir keresinde Amber, Great Queen Caddesi'nde bir maskeli balonun düzenlendiği büyük bir eve gitmişti. Bir süre sonra genç bir adamla birlikte sessiz bir oda aradılar. Ama karanlık bir koridordan geçerken ensesinde sinsi, hırsız parmaklar hissedip hızla arkasına döndü. "Sen bir hırsızsn!" diye fısıldadı. Polis gelmesinden korktuğu için bağıraramamıştı. Adam inkâr edip tam kaçacakken ceketindeki düğmelerin kesilmiş olduğunu gördü. İkisi de gülmeye başladı. Adam hırsız olduğunu itiraf edince başka avlar yakalamak için ayrıldılar.

Yalnızca bir keresinde ciddi bir korku yaşadı. Bir meyhanede kurbanıyla birlikte yukarıdaki odalardan birine çıktığında Sünger'in daha gelmediğini gördü. Yarım saat boyunca naz yapıp adamı kendinden uzak tutmaya çalıştı, ama adam sonunda sabırsızlanmaya başladı. Amber'ın niyetini tahmin edip maskesini çıkarmaya çalışınca odadaki ağır bir şamdanı alıp adamın kafasına geçirdi. Kılıcı veya saati almak bir yana, adamın ölüp ölmediğini bile kontrol etmeden fırlayıp aşağı indi. Amber daha kapıya ulaşmadan, kendine gelip peşine düşen adamın, "Şu kadını durdurun! Hırsız, kaçıyor!" diye bağırıldığını duydu.

Korku bütün kanını dondurunca, içerideki bir sürü erkeğe rağmen koşmaya başladı. Kapıdan çıkmadan masalarda oturan birinin peşine düştüğünü ve "Ben yakalarım!" diye bağırıldığını duydu. Neyse ki bağırın Sünger'di. Eve döndüklerinde Sünger hikâyeyi kahkahalarla herkese anlattı ama Amber, korkusundan iki hafta boyunca dışarı çıkmayı reddetti.

Bütün bu gösterilere rağmen Amber fazla para biriktirememişti. Giysilerinden ötürü tanınmamak için bir sürü elbisesi ve pelerini olmak zorundaydı. Bunları Houndsditch veya Long Lane'deki ikinci el dükkânlarından alıp kısa bir süre sonra satsa da, çok para gidiyordu. Yeme içme ve konaklama masrafını da ödemesi gerekiyordu. Bayan Chiverton bebeği her getirdiğinde de oğluna bir sürü hediye alıyordu. Alsa'nın çevresinde bir duvar örülüydü sanki, bir giren bir daha çıkamıyordu.

Sünger iyi bir örnekti mesela.

Gerçek adı artık neyse, Sünger bir toprak sahibinin oğluydu ve on bir yıl önce Middle Temple'da okumak için Londra'ya gelmişti. O sırada Kral'ın boynu yeni vurulmuştu. Püritenlerin, ahlaksızlığı en kötü şekilde cezalandırmasına rağmen genç erkekler, her zamanki düşüncemiz yaşayışlarına devam ediyordu. Sahte bir namusluluk görüntüsü altında istediklerini yapıyorlardı. Böylece Sünger iyi niyetli babasının bile ödeyemeyeceği bir borca batmıştı. Parasız kalan adamların akrabalarından veya arkadaşlarından para istemesi asla mümkün değildi, alacaklılar da bastırınca Sünger yakalanmamak için Whitefriars'a taşınmıştı. Burada birçok iyi ailenin iflas etmiş oğulları gibi kolay ve heyecanlı bir geçim kaynağı bulmuştu.

"Hırsızlık bu kadar kolayken insanın para kazanmak için çalışması büyük aptallık," demişti bir keresinde. Amber da kısmen onunla aynı fikirdeydi.

Haziran başlarında Sünger yine yollara düştü. Kış, Londra'da neşeli ve sosyal bir mevsimdi. Soyluların çoğu, yazı geçirmek için sayfiyelerdeki evlerine dönüyorlardı. Yollar haydutlarla, yol kesicilerle doluydu. Bu tehlikeler bilinse de birçok insan yanında yeterince koruma olmadan yola çıkıyordu.

Amber'ın rolü basit ve güvenliydi. Hizmetçisi kılığına giren Bess'le birlikte Büyükanne'nin daha önceden araştırdığı bir hana gidip bir yolcu ve ailesiyle tanışacaktı. Asil bir leydi gibi davranan Amber, arabasının devrilip bozulduğunu söyleyecekti. Yolcular onu kendi arabalarında götürmeyi teklif edince de Amber, yola çıkış saatini Sünger'e

göre ayarlayacaktı. Birçok han sahibi müşterileriyle ilgili bilgileri başkalarıyla paylaşa da, hanlarında hırsızlık yapılmasına izin vermezdi. Böyle bir durumda işlerinden olabilirlerdi ne de olsa. Amber rolünden memnundu, ama hep leydi rollerini oynamaya alışkın olan Bess bu işe çok bozuldu.

İnsanlar bir haydutla karşılaştığında kavga etmeyi pek tercih etmezdi. Üzerlerinde silah olsa da, yaralanma riskini göze alacaklarına, sahip oldukları her şeyi soygunculara verirlerdi. Bir keresinde adamın biri, canı pahasına tek kuruş vermeyeceğini söyleyince, Sünger ona düello yapmayı teklif etti. Yakındaki açık bir alana gidip on adım saydıktan sonra dönüp ateş ettiler. Adam ölmüştü. Düelloyu kaygıyla izleyen Amber, Sünger ölürse ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. Adamın öldüğünü görünce rahat bir nefes aldı, ama Sünger den eskisinden daha çok korkmaya başlamıştı.

Sünger iyi kalpli bir hırsızdı. İşleri bittikten sonra arabacıya içki içmesi için mutlaka bozukluk verirdi. Bir keresinde yanında bir hayat kadınıyla çıktığı geziden dönen bir kral karşısını soymuştu. Paralarını aldıktan sonra adamla kadını cırılçıplak soyup sırt sırta bir ağaca bağlamış, başlarına da hain olduklarını belirten bir yazı yazmıştı.

Amber'ın birikimi yavaş yavaş artıyordu, ağustosun ortasında iki yüz elli pound biriktirmişti bile. Başından başka tehlike geçmediği için kendine güveni iyice yerine gelmiş, bu hayattan bayağı zevk almaya başlamıştı. Hâlâ Alsas'tan ayrılmak istiyordu, dış dünyada kaçırdığı bir şeyler vardı sanki. Yine de günler birbirini kovalıyor, Amber hâinden yarı memnun yaşayıp gidiyordu.

Derken bir gün büyük bir üzüntüyle sarsıldı.

Salona geldiğinde Sünger, Blueskin ve Kocaağız Jimmy'yle birlikte masada duran bir şeye bakıyordu. Arkaları ona dönüktü, Amber ne olduğunu göremese de kısık sesle konuşup gülüşüklerini duydu.

Masaya yaklaşıncı üzerinde Majesteleri'nin armasıyla iki satır yazının olduğu büyük kâğıdı gördü. Şüpheyle kaşlarını çatı.

"Bu ne böyle?"

Adamlar onu gördüklerine şaşırmıştı.

“Sünger ünlü oldu,” dedi Blueskin. “Yirmi iki dolandırıcı için yakalama emri çıkarmışlar. Bizimki ilk sırada.” Sünger gurur duyuyormuşçasına gülümsedi.

Ama Amber’ın ağzı korkudan açık kalmıştı. İçinde dinmeyen bir yaşama isteği vardı, ölümü böyle yanı başında hissedince de korkudan ödü patlıyordu.

“Ne oldu?” dedi Sünger sert bir sesle.

“Ne olduğunu sen biliyorsun! Seni arıyorlar, yakında yakalayacaklar! Hepimizi yakalayıp asacaklar! Ah, keşke bu lanet yere gelmeseydim. Keşke Newgate’den hiç çıkmasaydım! En azından orada güvendedim!”

“Bence de keşke Newgate’de kalsaydın! Senin gibi dındırcıları hiç çıkarmamaları lazım. Buraya gelirken ne bekliyordun ki? Bütün dünya senin etrafında dönmüyor, bunu kafana soksan iyi olur! Kahrolası boynunu da düşünme artık. Bir kadının her zaman bahanesi vardır! Göbeğini şişirirsin olur biter!” Gözlerinde keyifli bir ifade ve alaycı bir gülüşle devam etti, “Bir zamanlar idamını on yıl geciktiren bir kadın tanıyordum, asamasınlar diye arka arkaya piç doğuruyordu.”

Amber ters ters ona bakıp söylendi. “Hadi ya? Çok iyiymiş ama benim işime gelmez!” Son cümlesini yumruklarını sıkıp bağırarak bitirdi. “Benim başka planlarım var, çok iyi biliyorsun!”

O sırada içeri giren Bess bir gerginlik olduğunu fark etti ve kötü kötü gülümsedi. “Ne oluyor? Sünger, Bayan Çokbilmiş’le kavga mı ediyorsun yoksa?”

Öfkeden burun delikleri genişleyen Amber hışımla Bess’e döndü. “Tanrım bana sabır ver! Bess Columbine beni domuz gibi kısıkanıyorsun!”

“Seni mi kısıkanıyorum?” diye bağırdı Bess. “Senin nereni kısıkanacağım be pis sürük!”

“Bana isim takıp durma!”

Amber birden Bess’in saçından tutup kadını ittirdi. Öfkeden kan beynine sıçrayan Bess de Amber’ın saçlarını çekince, Büyükanne birden çıkıp gelmece iki kadın birbirine girecekti. Adamlar birbirine bakıp gülümserken Büyükanne iki kadını da omuzlarından tutup sarstı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Büyükanne. “Bu çatının altında kavga dövüş istemiyorum! Bess Columbine, bir kez daha böyle bir şey yaparsan kendini kapının önünde bulursun.”

“Ben mi kapının önüne koyulacağım?” Bess iyice öfkelenmişken Amber galip bir gülümsemeyle bozulan saçlarını düzeltiyordu. “Ona ne olacak? Bu şıllık...”

“Bess!”

Bess’le Büyükanne uzunca bir süre bakiştılar, sonunda Bess teslim olmak zorunda kaldı. Yine de odadan çıkarken Amber’ı sertçe ittirdi. Amber da hiç tereddüt etmeden dönüp onun elbisesine tükürdü. Bess aniden durunca iki kadın bir kez daha kavga etmeye hazırlanan kediler gibi karşı karşıya geldiler. Büyükanne ikisini de bir kez daha uyarınca Bess arkasını dönüp gitti.

Sonraki birkaç gün boyunca Sünger, Amber yokmuş gibi davranıyor, onu görmezden geliyordu. Bess’in sevincine diyecek yoktu. Ne zaman karşılaşsalar bunu Amber’ın başına kakıyordu. Amber da Sünger’i çok umursamasa da, Bess’in galip gelmesini istemiyordu. Hem Bess’in nefreti öylesine derindi ki, Amber’ın, kaburgalarına bir bıçak darbesi alması an meselesiydi sanki. Bess, Sünger’den bu kadar korkmasa Amber’ın hayatının çoktan tehlikeye gireceği kesindi.

Eylül ayının başlarında hamile olduğunu düşünen Bess, Süngerden kendisiyle evlenmesini istedi. Sünger’se ona sinirli sinirli homurdanarak cevap verdi.

“Beni aptal mı sandın? Bu eve gelen her herif senin odana uğramadan gidiyor sanki!”

Her zaman olduğu gibi, yemek masasına oturmuş, bir elinde tuttuğu tavuğu kemirirken, diğer eliyle de şarap şişesini ağzına götürüyordu. Ayaklarını uzatıp iyice gerinmiş, keyif çatıyordu. Zahmet edip Bess’in yüzüne bakmadı bile.

“İftira atıyorsun! Sen bu sürtüğü buraya getirene kadar hiçbir erkekle konuşmamıştım bile. Ayrıca Blueskin’den başka kimseyle yatmadım, onunla da sadece birkaç kez oldu. Bu çocuk senin, bunu sen de biliyorsun Sünger. Çocuğuna sahip çıkacaksın, yoksa...”

Sünger uzanıp bir salkım üzüm aldı. “Üf, Bess kes şunu! Dilenei gibi konuşup duruyorsun! Ne yaparsan yap umurumda değil. Kiminle istersen yat. Yeter ki canımı sıkma.”

Sünger’in arkası hâlâ dönüktü. Gözleri dolan Bess bir süre öfke-den titreyip ona baktı. Sonra vahşi bir çığlıkla masadaki bıçağı kapıp Sünger’in üstüne atıldı. Bıçağın ani inişini gören Sünger önce şaşkınlıktan donakaldı. Sonra bir eliyle kendini savunmaya çalışırken diğer eliyle de Bess’i odanın öbür ucuna fırlattı.

Bess yerde kıvranarak tepesinde dikilen Sünger’e bakıyordu. Büyükanne odaya koşup “Ne oluyor?” diye bağırdı. “Yine mi sen?” Ellerini beline koymuştu. “Seni uyarmıştım Bess. Eşyalarını alıp git bu evden!”

Bess yenilgiyle suratını asarak yavaşça ayağa kalktı. Uzun bir süre kıpırdamadan durdu.

“Hadi,” dedi Büyükanne. “Defol buradan!”

Bess karşı çıkmaya çalıştı. Aniden öfkeli bir haykırış kopardı. “Yeter, anladık! Gidiyorum! Bir daha da yüzümü göremeyeceksiniz! Yalvarsanız da dönmeyeceğim! Senden nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum.” Birden arkasını dönüp merdivenleri koşarak çıkmaya başladı.

Sünger yere savrulan bıçağı baktı. “Üf! Adi sürtük! Boğazımı kesecekti herhâlde.” Omuzlarını silkip üzümlerini yemeğe devam etti.

Büyükanne masaya gidip defterini çıkardı ve Bess’in hesabını kapatmaya girişti. “İyi ki ondan kurtulduk. Zamanında çok faydası oldu, ama Bayan Channell geldiğinden beri, olsa da olur, olmasa da olur.”

Sünger, Pall’a takılmak için mutfağı gitti. Pall ona çok hayrandı, ama ne zaman karşılaşsalar kızarıp bozarıyor, bitli kafasını kaşıyordu. Eve birkaç dakika boyunca sessizlik çöktü. Sonra ön kapıdan Amber geldi. Üzerinde soluk yeşil ipek bir elbise vardı. Omuzlarına dökülen saçlarını bir kurdeleyle bağlamış, elbisesinin açık yakasına da Penelope Hill’in seçtiği sarı gülleri takmıştı.

“Selam millet! Bin yılın en sıcak günü herhâlde!” Bir sandalyeye çöküp dantelli mendiliyle serinlemeye çalıştı. Büyükanne hâlâ işiyle ilgileniyordu. Birkaç dakika sonra Amber kalkıp merdivenlerin olduğu koridora giden kapıya yöneldi.

Büyükanne kalemini hokkanın içine bırakıp arkasına dönmeden seslendi. "Şimdi çıkmasan daha iyi olur canım, Bess'i eşyalarını toplaması için gönderdim. Çok sinirli."

Amber gülümseyerek ona baktı. "Bess gidiyor mu?" Omuzlarını silketti. "İster sinirli olsun, ister olmasın. Ondan korkacak değilim."

"Boş ver canım. Evimde bir kavga daha istemiyorum. O gidene kadar mutfakta Sünger'le Pall'ın yanına git."

Amber bir an tereddüt ettikten sonra dönüp diğer odaya gitti. Birkaç dakika sonra da Bess'in topuklu ayakkabılarının sesini duydu. Büyükanne onunla konuşuyor, Bess cevap vermiyordu. Sonra da kapıyı çarparak gitti. Sünger huzura kavuştukları için kadeh kaldırmayı önerdi. Amber'la birlikte salona dönüp iskambil oynamaya başladılar. Haftada bir, en fazla iki kez işe çıktıklarından, çok uzun saatlerini kâğıt oynayıp zar atarak geçiriyorlardı. Vaktin bir şekilde geçmesi gerekiyordu ne de olsa. Sünger, Amber'a her türlü kumar hilesini öğretmişti. Kâğıt çalma, blöf yapma, karşısındakini şaşırtma gibi hileleri öğrenen Amber, yedi ayda kumar konusunda büyük bir beceri kazanmıştı. Bir kumar masasında, krallıktaki her lord ve leydinin karşısına oturabileceğini hissediyordu artık.

Bir süre sonra Blueskin de gelince, üçü en sevdikleri ve birçok varlıklı ailenin oğlunu yakan o meyhane oyununu oynamaya başladılar. Üç-dört saat sonra Amber odasına çıkınca Bess'in son intikamıyla karşılaştı. Bütün giysileri paramparça edilip yerlere saçılmıştı. Yırtılmış yelpazeler, ortadan kesilmiş eldivenler, makasla delik deşik edilmiş pelerinler ortalığa saçılmıştı. Odasındaki tuvaletin içindekileri de Amber'ın en güzel elbiselerinden kalan parçaların üzerine boşaltmıştı.

Sünger, Bess'i bulup hak ettiği cezayı vereceğini söylese de, binlerce kişinin yaşadığı bu şehirde onu bulmanın imkânsız olduğunu biliyorlardı. Arkasında hiç iz bırakmadan yok olmuştu. Clerkenwell'e, St. Pancras'a, Wapping ya da Mint'in dar sokaklarında kaybolmuş olabiliirdi.

Amber gördükleri karşısında şaşkınlıktan donakalmış, lanetli olduğuna ve Whitefriars'tan asla çıkamayacağına inanmıştı artık. İçine kapa-

nıp karamsarlaştı. Asık suratla evin içinde dolaşüyor, herkese kötü davranıyordu. Bess'ten, Sünger'den, Büyükanne'den, Pall'dan, Blueskin'den, evin kedisinden, hatta kendinden bile nefret ediyordu.

Ne yapсам da, ne kadar çalışıp para biriktirsem de mutlaka bir şey çıkıyor, diye düşündü. *Bu pis delikte öleceğim!*

Bess gittikten üç gün sonra Büyükanne yatak odasına geldiğinde Amber'ı yatakta uzanırken buldu. Amber en az iki saattir uyanıktı ve başına gelen talihsizleri tekrar tekrar hatırlayıp üzülüyordu. Rahatsız edildiği için asık bir suratla Büyükanne'ye baktı ama bir şey söylemedi.

Büyükanne, Amber onu çok içten karşılamış gibi neşeyle konuştu. "Eee canım, bugün sıradan bir gün değil, biliyorsun."

Her sabah saat gibi tam beşte kalkıyor, düzgünce giyinip sayısız işlerini yapmaya başlıyordu. Uyandığı andan itibaren enerjik ve güne hazır olurdu. Birinin böyle kararlı bir şekilde çalışmasını görmek Amber'ın sinirlerini bozuyordu.

"Benim için sıradan bir gün," dedi Amber ters ters.

"Nasıl olur? Bugün Knightsbridge'e gidiyorsun, unuttun herhâlde."

"Knightsbridge'e falan gitmiyorum!"

"Ama çocuğum, bu çok önemli. İşin içinde çok para var."

"Daha önce de içinde çok para olan işler gördük, ama o parayı göremedik nedense!" Daha önce de bu konuda aralarında sert tartışmalar yaşanmıştı. Amber hakkının yendiğini, dolandırıldığını iddia ediyor, Büyükanne'yle Sünger de onun tam olarak hakkı neyse onu aldığını söylüyorlardı. "Umarım Bess polisleri peşimize takmaz, bütün planlarımızı biliyor."

"Saçmalama güzelim. Bess'i senden daha iyi tanırım. O kadar zavalı biri değildir. Polislerden nefret eder. Ayrıca para konusuna gelirsek, giysilerinin zararını karşılamak için bu sefer sana iki kat para vereceğim." Konunun kapandığını düşünerek kapıya yöneldi. "Sünger, Jimmy ve Blueskin'le aşağıda bekliyor. Bir saate kadar çıkmayı planlıyorlar herhâlde."

Büyükanne tam çıkacakken Amber onun arkasından seslendi. "Ben gitmiyorum!"

Büyükanne cevap vermedi, birkaç dakika sonra da Sünger odaya girdi. Yarım saat boyunca Amber'a dil döküp planları değiştirdiklerini, Bess'in istese de onları ele veremeyeceğini ısrarla anlatınca Amber kalkıp giyindi. Yine de Mitre Sokağı'ndaki bir falcıya gitmeden işe çıkmayacaktı. Adam ona şanslı bir gün geçirdiğini söyleyince Amber Büyükanne'den bir pelerin ödünç alarak Pall ve üç adamla birlikte yola çıktı.

Knightsbridge, şehrin birkaç kilometre dışındaki West Bourn'de bulunan küçük bir köydü. Nehri bir kayıkla geçip köye kadar bir araba kiraladılar. Uygun konumu nedeniyle Knightsbridge dolandırıcıların hırsızlık yapmak için çok tercih ettiği bir yerdi. Büyükanne oradaki bir han sahibinden, yılda iki kez Londra'ya gelen yaşlı bir beyefendi olan Theophilus Bidulph'un, eylülün sekizinde oradan geçeceği haberini almıştı.

Bazen kurbanlarının gelmesi için iki, üç gün beklemleri gerekiyordu. Amber bu sefer beklemek zorunda kalmamaları için dua etti. Kendilerine ayrılan odaya çıkar çıkmaz Pall, ayakkabılarını çıkarıp evden çıktıklarından beri ayağını acıtıyorlar diye söylenip durdu. Amber yapacak bir şeyi olmadığından saçıyla uğraşmaya başladı. İş bitince de Pall'ı sıkıştırdı ve sonunda zavallı kız, Sünger Mallard'dan hamile olduğunu itiraf etti. Gece sıkıntıdan pencerenin önünde dolaşp, *keşke başka biri olsam, keşke şu an başka bir yerde olsam*, diye iç geçirdi.

Sonunda atların nal sesini ve bir arabanın hanın önünde durduğunu duydu. Köpekler havlamaya başladı, garsonlar misafirleri karşılamak için avluya koşuşturdu. Birkaç dakika sonra Amber'ın kapısı çalındı. Han sahibi, Theophilus Bidulph'un geldiğini, yemeğini aşağıda yiyeceğini haber verdi. Amber on beş dakika kadar bekledikten sonra aşağı indi.

Bay Bidulph, şöminenin yanında birasını yudumlayıp han sahibiyle konuşuyordu. Amber ona seslenene kadar genç kadını fark etmemişti. Şaşkınlıkla ona doğru baktı. Kısa boylu, gür kaşlı adamın yüzünde mutlu bir ifade vardı.

"Bay Bidulph, siz ha!" dedi Amber elini uzatarak.

Bay Bidulp onun elini öperek Amber'ı selamladı. "Hizmetkârınızım madam." Nezaketine ve Amber'a gösterdiği ilgiye rağmen çok şaşkındı.

"Yoksa beni unuttunuz mu?"

"Şey... Korkarım çıkaramadım hanımefendi."

"Ben Balthazar St. Michel'in en büyük kızı Ann. Beni en son gördüğünüzde şu kadarcıktım." Eliyle küçük bir kızın boyunu işaret etti. "Şimdi hatırladınız değil mi? Beni dizlerinize oturturdunuz." Amber ona gülümsemeye devam ediyordu.

"Aaa... Evet, şey... Tabii madam... Yani canım. Babanız nasıl? Kaç yıldır görüşemedik."

Amber'ın yüzü düştü. "Ah Bay Bidulph, sormayın. Pek iyi değil. Gut işte, biliyorsunuz. Bazen günlerce yataktan çıkamıyor." Yaşlı adama yeniden gülümsedi. "Ama sık sık sizden söz eder. Karşılaştığımızı duyunca çok sevinecek."

Bay Bidulph birasını bitirdi. "Ona selamlarımı söyle çocuğum. Ama burada tek başına ne işin var?"

"Yalnız değilim efendim. Hizmetçimle beraber yolculuk ediyorum. Sarah teyzeyi ziyarete şehre gidiyorum. Ama atlarımızdan birinin nalı çıktı, burada geceleme zorunda kaldık. Buralarda çok soyguncu olduğu söyleniyor."

"Doğru. Rezil herifler her yerde. Benim gençliğimde bu kadar değildi inan. Zaten hiçbir şey eskisi gibi değil. Sabah benimle gelmez misiniz? Sizi sağ salim oraya bırakırım."

"Ah, çok teşekkür ederim efendim. Ne kadar naziksiniz! Doğrusu o eşkıyalar ödümü patlatıyor."

Konuşurken Amber, yaşlı adamın uşaklarının valizleri ve sandıkları sırtlarında içeri taşıdıklarını gördü. Belli ki Bay Bidulph ahırda çalışan çocuklara güvenmiyordu. Ama en azından Amber, Bay Bidulph'u oyaklarken Sünger istediğini alabilirdi. Sabah olmadan da beşi, Whitefriars'a dönmüş olurdu.

Bess'in tehditleri aklından çıkmadığı için Amber bir an önce işi bitirip dönmek istiyordu. Kadın öyle deliydi ki intikam almak için her şeyi yapabiliirdi.

Bay Bidulph'un daveti üzerine Amber yemeği onunla birlikte yedi. Yemek sonrasında da yaşlı adamın iç savaş hikâyelerini dinlemek zorunda kaldı. Herkesin ne kadar kahramanca davrandığını, Kral'ın ne kadar asil biri olduğunu ve şehitlik mertebesine ulaştığını, Prens Rupert'ın kusursuz liderliğini tekrar tekrar duymak zorunda kaldı. Bay Bidulph'a göre kral taraftarlarının savaşı kaybedişi bile dünyanın en görkemli olayıydı.

Amber saate baktı.

Saat on olduğunda iyice sabırsızlanmaya başlamıştı. Ama adamı oyalayıp sorular sorması gerekiyordu. Masaya oturalı üç saatten fazla olmuştu, Sünger şimdiye kadar çoktan işini bitirip Amber'a bir işaret vermeliydi. Amber gitgide telaşlanmaya başladı, karnına kramplar giriyordu.

Of, nerede kaldı, diye düşündü huzursuzca. Neden daha gelmedi? Ne oldu acaba?

Sonra dışarıdan gürültüler duyuldu. Köpekler yeniden havlamaya, atların nalları yerleri dövmeye başladı. Adamlar bağılıyor, bir kadın haykırıyordu. Pall, merdivenlerin başındaki odalarının kapısını açıp korkuyla Amber'a işaret etti. Bess'in, yanında kalabalık bir polis ekiyle gelip onları yakalattığını düşünen Amber şok içinde ayağa fırladı.

"Ah, madam! Ne oldu?"

"Hırsızlar!" diye bağırdı Amber deli gibi. "Çabuk! Işıkları kapatın!"

Duvarlardaki şamdanları söndürmek için koştururken Pall de korkuyla haykırarak onun yanına geldi. "Kes sesini!" dedi Amber sinirli sinirli. O sırada Bess Columbine'in sesini ve Sünger'in hiddetli gürlemesini duydu.

Sesler yakınlaştıkça kendisini kurtarmaktan başka bir şey düşüneyen Amber, ön kapıya gitti. Pall ona sesleniyor, Bay Bidulph karanlıkta el yordamıyla onu bulmaya çalışıyordu. "Bayan Ann! Bayan Ann! Neredesiniz?" diyerek yanlışlıkla Pall'ı tutunca Pall korkudan çığlık attı.

Amber kendini dışarı attı. Sesler iyice yakınlaşmıştı, meşalelerin alevleri ortalığı aydınlatıyordu. Bess bağırdı. "İçeride! Adamı bırakın, işimiz onunla değil! Kadın içeride!"

Amber hemen dönüp içeri girerek mutfığa yöneldi. Bay Bidulph hâlâ ona seslenerek Amber'ı arıyor, Pall korkusundan ne yapacağına karar veremiyordu. Amber aceleyle mutfığa giderken Bay Bidulph onu eteğinden yakaladı. Amber eteğini sertçe çekip yırtarak adamın elinden kurtuldu ve merdivenlerin altındaki dar koridora doğru yürümeye başladı. Bay Bidulph, Pall'ı yakaladı, olup bitenleri öğrenmek istiyordu.

Amber korkudan nefesi kesilmiş vaziyette mutfığa ulaştı. Birinin ona seslendiğini duyunca yüreği ağzına geldi.

“Bayan Channel? Ben hanın sahibiyim.”

Amber kıpırdamadan duruyordu. *Aman Tanrım! Nereye gidebilirim? Nereye saklanabilirim! Şimdi gelecekler! Dizlerinin bağı çözülmüş, dişleri takırdamaya başlamıştı.*

“Çabuk, şu yiyecek dolabına girin! Bana elinizi verin!”

Amber ona doğru ilerledi. Adam Amber'ın elini tutarak onu dolaba soktu. Dolabın kapağı yeni kapanmıştı ki Bess'le polislerin sesi koridordan duyuldu. Hanın sahibi kaçıp kapıyı da arkasından çarptı.

“İşte kaçıyor!” diye bağırıyordu Bess. Amber dolaptaki hava deliklerinden bir meşale görüyor, önünden geçenlerin ayak seslerini duyuyordu. Bess bir tabureyi tekmeleyip küftü.

Amber, son insan da mutfaktan çıkana kadar bekledi. Sonra da hemen çıkıp eteklerini toplayarak arkalarından koşmaya başladı. Hâlâ han sahibinin peşinden koşan polisler, avlunun köşesini dönmüşlerdi. Mutfak, evin farklı bir kanadında bulunduğundan Amber çıktığında dışarı karanlıktı.

Sünger'le birlikte Blueskin ve Jimmy'nin de yakalandığını biliyordu, çünkü Bess, “Adamı bırakın aptallar, o burada seyislik yapıyor! O kadını yakalayın!” diye bağııyordu.

Amber bir an bile duraksamadan nehre giden ters yöne doğru koşmaya başladı. Kimsenin onu fark edemeyeceği kadar karanlık bir yere kaçmaktı amacı. Nehrin kenarına geldi. Ayın kaybolduğu, fırtına bulutlarının dolaştığı gökyüzü simsiyahtı. Amber hiçbir şey göremeden deli gibi koşuyordu. Ama kötü bir rüyadaymışçasına, bacaklarını ne kadar

zorlasa da sanki bir adım bile ileri gidemiyordu. Sesler gittikçe azalmaya başlasa da, durup arkasına bakacak cesareti yoktu.

Ayakkabıları sıırıslıklam olmuştu, dere yatağındaki çakıl taşları tabanlarını parçalıyordu. Islak etekleri bileklerine dolaşüyor, çalılar yüzünü, kollarını sıyrıyor, saçlarına batıyordu. Sol tarafında keskin bir acı hissetti. Bacakları uyuşuyor, ciğerleri yanıyordu, ama hiç durmadan koşmaya devam etti.

Etraf çok sessizdi, artık handan hiç ses gelmiyordu. Sadece bir kurbağa sesi geldi kulaklarına. Sonunda koşacak dermanı kalmayınca durup bir ağaca yaslandı.

Nefesi normale döner dönmez düşünmeye de başladı. Nasıl geri dönecekti acaba? Bourne'u takip ederse Thames'e varabilirdi, ama Whirefriars'a daha çok vardı. Yola çıkıp kiralık bir araba bulmayı umut etmeli, ya da yürümeliydi. Üç dört kilometrelik bir yoldu ne de olsa. Nehrin kenarından dolaşıp tarlalardan geçti. Yakalanmak korkusuyla yola çıkamıyordu bir türlü. Bir koşuyor, bir yürüyor, sürekli arkasına bakıyordu. Ne zaman bir araba ya da at sırtında biri geçse gizleniyordu. Ama gecenin büyük bir kısmında kimseyle karşılaşmadı.

Nihayet St. James Parkı'na ulaşmıştı. Parkta dolaşanlar olsa da Amber gölgelere saklanarak hızlıca yürüdüğünden kimseye görünmedi. Yola çıkınca, yerdeki hayvan pisliklerinin ve çöplerin elbisesine bulaşmaması için eteklerini kaldırarak hızlı hızlı yürüdü. Şehirde yalnız olmanın ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bildiğinden bir an önce kiralık bir araba geçmesi için dua ediyordu. Sonra birden deli gibi, dörtmala gelen ve onu ezmeye niyetli görünen arabayı fark etti.

Yolcu arabası olduğunu görünce de arkasından seslendi. Şoför dizginlere asılıp birkaç metre ötede durdu. "Araba kiralamak ister misiniz?"

Amber arabanın kapısını açmıştı bile. "Temple Bar! Hemen!" dedi. Arabanın içinde olduğuna öyle sevinmişti ki, içerisinin nasıl koktuğunu fark etmemişti bile.

Adam dikkatsizce, çok hızlı gittiğinden, Amber düşmemek için koluna yapışmak zorunda kaldı. Temple Bar'a geldiklerinde adam dur-

du. Amber yanında beş kuruş olmadığı için tekerlekler daha durmadan yola atlayıp koşmaya başladı.

“Hey!” diye bağırdı adam. “Geri gel, seni üçkâğıtçı kadın!”

Amber karanlığın içinde kaybolurken adam da onun peşinden koşuyordu. Bir grup sarhoş öğrenciyi gören arabacı, azıcık bir yol parası için atlarını ve arabasını kaybetme riskini göze alamadı. Arabasına bindiği gibi yoluna devam etti.

Amber, Middle Temple Caddesi’nden koşup Pump Sokağı’na vardı. Sokak hâlâ aydınlıktı. İnsanlar gülüşüp konuşuyor, trafik akmaya devam ediyordu. Başını kaldıramayacak kadar yorgundu. Önüne bakmadan koşmaya devam ederken beş-altı öğrenciyle karşılaştı. Gençlerden biri onu kolundan yakaladı.

“Hey, güzelim!” dedi genç adam neşeyle. “Acelen ne böyle?”

Amber cevap vermeden korkuyla onun göğsünü yumruklamaya deli gibi bağırmaya başladı. Ama o ne kadar debelenirse, adam onu o kadar sıkı tutuyordu. Diğerleri de etraflarına toplanmış gülüşüp şakalaşıyorlardı. Bir fahişe yakaladıklarını düşünüyorlardı herhâlde. Çünkü namuslu bir kadın gecenin on birinde incecik, ıslak, yırtık bir elbiseyle tek başına sokaklarda dolaşmazdı.

Adam, Amber’ın başını geriye yatırıp onu öptü. Amber etrafındaki çemberin iyice daraldığını hissediyordu. Korkudan neredeyse bayılacaktı. Adamların hepsi ona polis gibi geliyordu. O sırada tanıdık bir ses duydu.

“Hey, durun! Ne oluyor? Ben bu bayanı tanıyorum, bırakın onu serseriler!” Amber’ın karşısında, dört aydır görmediği Michael Godfrey duruyordu.

Adam istemeye istemeye onu bıraktı. Amber gözyaşlarından sırlıklam olmuş başını kaldırıp Michael’a baktı ama hiçbir şey diyemedi. Biraz sonra kendine gelip onun elinden kurtuldu. Michael’sa onun peşini bırakmadı. Onu yakaladığında Vine Sokağı’na çıkan caddenin başında, meşalelerden uzak bir yere gelmişlerdi.

“Bayan Channell! Tanrı aşkına, ne oldu? Ben Michael, tanımadınız mı?”

Michael onu kolundan tutup durdurdu ama Amber hıçkırarak geri çekildi. “Bırak beni! Lanet olsun bırak beni, yoksa yakalanacağım!”

“Kime yakalanacaksın? Söylesene!” Amber çaresizce onun elinden kurtulmaya çalışırken Michael onu sertçe sarstı.

“Polisler yakalayacak, seni aptal! Bırak gideyim!”

Michael birden Amber’ı elinden tuttuğu gibi bir kapıdan içeri soktu ve kapıyı da kapadı. Amber duvara dayandı.

“Sünger nerede?” diye sordu Michael.

“Onu yakaladılar. Knightsbridge’teydik, polisler geldi. Ben kaçtım ama peşimdeydiler...” Amber birden atıldı. “Bırak beni! Gitmem lazım!”

Michael onu omuzlarından tutup duvara yasladı. “Oraya dönemezsin. Büyükanne seni yine işe gönderir, bir gün mutlaka yakalanırsın. Benimle gel...” Michael’ın kolları Amber’ı sıkıca sarıyor, dudakları dudaklarında geziniyordu. Daha fazla mücadele edemeyecek kadar yorgun olan Amber, minnettarlıkla rahatladı. Michael onu kucağına alıp karanlık koridordan geçerek merdivenleri çıktı.

15. BÖLÜM

SÜNGER, KOCAAĞIZ JIMMY VE BLUESKIN, YAKALANDIKLARI GECEDEN Son gün sonra aynı darağacında asıldılar. Yargılama süreci son sürat işlediğinden Sünger'in kurtulmak için rüşvet verecek vakti olmamıştı. Bess, Bridewell Kadın Islah Evi'ne, karnındaki bebeği bahane eden Pall ise doğuma kadar Newgate'e gönderildi.

İdamın gerçekleştiği sırada Amber, Michael Godfrey'in odasında idi. Michael idamı izlemeye gitmiş, döndüğünde de gördüklerini Amber'a anlatmıştı. Üç adamın boynu vurulduktan sonra parçalanan bedenleri meraklı izleyiciler için bir meyhaneye getirilmişti. Bütün cesetlere normalde pek gösterilmeyen bir saygıyla yaklaşılmış, hepsi sokaklarda dolaştırılmıştı. Michael, Sünger Mallard'ın ölmeden önce çok soğukkanlı olduğunu ve "Beyler, mutlu ve kısa bir hayat gibisi yoktur," sözleriyle veda ettiğini söyledi.

Amber olanlara hâlâ inanamıyordu.

Onu ve yaptıklarını bu kadar iyi hatırlıyorken Sünger nasıl ölmüş olabilirdi ki? Bu kadar güçlü, kuvvetli ve yenilmezken nasıl ölebilirdi? İki metrelik boyu, sert kasları, kıllarla kaplı göğsü Amber'ın gözünün önündeydi hâlâ. Onun gürültülü kahkahasını, şaraba nasıl dayanıklı olduğunu hiç unutmuyordu. Bir keresinde girdiği bir iddiada, nefes bile almadan bir şişe şarabı nasıl bitirdiğini anlatmıştı. Sünger lakabı buradan geliyordu. Amber'ın aklına onunla ilgili binlerce başka şey geliyordu.

Ama artık ölmüştü.

İdamlarından önceki gün, bazılarının şapelde nasıl ağladığını düşün-
dü Amber. Sünger'in nasıl görüldüğünü merak etti. Acaba o an onun
yanında olsaydı, kendisi nasıl görünecekti? Bunları düşünerek kıvranı-
yordu. Ne yaparsa yapsın, yemek yerken, saçlarını tararken, pencereye
yaslanmış avludaki gençlerin şakalarına gülerken bu düşünce ani bir
yumruk gibi sarsıyordu onu: *Şimdi burada olmayabilirdim, ölmüş ola-
bilirdim!*

Geceleri kalkıp korkuyla ağlayarak Michael'a sarılıyordu. Daha önce
iki kuzeninin öldüğünü görmüştü ama ölüm gerçeğini ilk kez anlıyor-
du. Bildiği bütün duaları günde birkaç kez okuyordu.

Tanrı istese şu an burada değil, cehennemde olabilirdim, diye dü-
şünüyordu. Cennete gidecek kadar iyi biri olmadığını biliyordu.
Marygrcn'den ayrılmadan önce bile Matt amca onun cennete gideme-
yeceğini söylerdi. Amber yabani tavşanların kılık değiştirmiş cadılar ol-
duğuna inandığı gibi cennet ve cehenneme de inanıyordu. Ama sonsuza
kadar cehennemde yanma düşüncesi bile onu isteklerini yapmaktan alı-
koyamazdı.

İki ay boyunca Michael Godfrey'in iki odalık dairesinden dışarı adı-
mını atmadı. Michael, Amber'a giymesi için oğlan kıyafetleri getirdi.
Ama kıyafetleri giyip sokaklarda gördüğü gençleri taklit ederek ayaklarını
yere vurunca Michael kahkahalara boğulup onun Edward Kynaston'dan
bile daha iyi bir oyuncu olduğunu söyledi. Amber, Michael'ın köyden
gelen yeğeni Tom olacaktı. Michael'ın ziyaretine gelen arkadaşlarından
hiçbiri bu numarayı yemediyse de itiraz da etmeyip onu Tom diye ça-
ğırdı.

Amber, Michael'a, eninde sonunda kendisini tanıyacak birileri-
nin ortaya çıkacağını, o zaman da buradan gitmek zorunda kala-
caklarını söyledi. Ama bu tehlike onu endişelendirmiyordu. Zaten
ne onun, ne de babalarının okumaları için şehre gönderdiği deli-
kanlıların hukuk öğrenmeye, ders çalışmaya niyetleri vardı. Hayat
bir erkeğin aklını derslere ve kitaplara vermesini engelleyecek kadar
dikkat dağıtıcıydı.

Ama artık ölmüştü.

İdamlarından önceki gün, bazılarının şapelde nasıl ağladığını düşün-
dü Amber. Sünger'in nasıl görüldüğünü merak etti. Acaba o an onun
yanında olsaydı, kendisi nasıl görünecekti? Bunları düşünerek kavrani-
yordu. Ne yaparsa yapsın, yemek yerken, saçlarını tararken, pencereye
yaslanmış avludaki gençlerin şakalarına gülerken bu düşünce ani bir
yumruk gibi sarsıyordu onu: *Şimdi burada olmayabilirdim, ölmüş ola-
bilirdim!*

Geceleri kalkıp korkuyla ağlayarak Michael'a sarılıyordu. Daha önce
iki kuzeninin öldüğünü görmüştü ama ölüm gerçeğini ilk kez anlıyor-
du. Bildiği bütün duaları günde birkaç kez okuyordu.

Tanrı istese şu an burada değil, cehennemde olabilirdim, diye dü-
şünüyordu. Cennete gidecek kadar iyi biri olmadığını biliyordu.
Marygreen'den ayrılmadan önce bile Matt amca onun cennete gideme-
yeceğini söylerdi. Amber yabancı tavşanların kılık değiştirmiş cadılar ol-
duğuna inandığı gibi cennet ve cehenneme de inanıyordu. Ama sonsuza
kadar cehennemde yanma düşüncesi bile onu isteklerini yapmaktan alı-
koyamazdı.

İki ay boyunca Michael Godfrey'in iki odalık dairesinden dışarı adı-
mını atmadı. Michael, Amber'a giymesi için oğlan kıyafetleri getirdi.
Ama kıyafetleri giyip sokaklarda gördüğü gençleri taklit ederek ayaklarını
yere vurunca Michael kahkahalara boğulup onun Edward Kynaston'dan
bile daha iyi bir oyuncu olduğunu söyledi. Amber, Michael'ın köyden
gelen yeğeni Tom olacaktı. Michael'ın ziyaretine gelen arkadaşlarından
hiçbiri bu numarayı yemediyse de itiraz da etmeyip onu Tom diye ça-
ğırıldı.

Amber, Michael'a, eninde sonunda kendisini tanıyacak birileri-
nin ortaya çıkacağını, o zaman da buradan gitmek zorunda kala-
caklarını söyledi. Ama bu tehlike onu endişelendirmiyordu. Zaten
ne onun, ne de babalarının okumaları için şehre gönderdiği deli-
kanlıların hukuk öğrenmeye, ders çalışmaya niyetleri vardı. Hayat
bir erkeğin aklını derslere ve kitaplara vermesini engelleyecek kadar
dikkat dağıtıcıydı.

Amber, Michael'a gerçek adını ve başına gelen talihsizlikleri anlattı. Gerçi Lord Carlton kısmını hikâyeden tamamen çıkarmış, bebeğin kocasından olduğunu söylemişti. Luke Channell'ın soyadı Amber için artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu hatanın tamamen geçmişte kaldığına inandığından Michael'ın bu sırrı tutmasını ve hiç evlenmediği yalanına ortak olmasını rica etti. Artık Luke'u kocası olarak düşünmek istemiyordu.

Sünger'in ölümünden iki hafta sonra Michael, Büyükanne'ye gidip Amber'in Londra'dan ayrıldığını, bir daha da dönmeyeceğini söyledi. Oraya kısmen olaylardan sonra Büyükanne'nin tepkisini görmek, kısmen de Amber'in yoğun ısrarları üzerine gitmişti. Amber, köyden ayrılmadan hemen önce teyzesinin verdiğini söyleyerek, orada bıraktığı imitasyon altın küpeleri getirmesi için Michael'a yalvarmıştı. Michael küpelerle birlikte bazı haberler de getirdi.

"Gittiğine sevindi. Senden bir mektup aldığımı, ailenin yanına döndüğünü ve bir daha Londra'ya dönmeyeceğini anlattım."

Amber kocaman, kırmızı bir elmayı ısırarak güldü. "Sana inandırı mı?"

"Öyle görünüyordu. Zaten başından beri evinden ayrılmaman gerektiğini, Londra'nın senin gibi bir kıza uygun bir yer olmadığını söyledi."

"Eminim beni kaybettiğine çok üzülmüştür. Ona çok para kazandırdım."

"Güzelim, Büyükanne kendi kafasını kaybetse bile üzülmez. Genç, hamile bir kız bulmuş, senin yerine onu eğitiyor şimdi. Kız da bu zor zamanlarında ona yardımcı olan Büyükanne'ye çok minnettar."

Amber elmanın çöpünü şömineye fırlatarak yüzünü buruşturdu. "O ihtiyar cadı, beş kuruş kazanacağını bilse kendini şeytana bile satar."

Amber zamanının çoğunu okuma yazma öğrenmeye çalışarak geçiriyordu. Dansa, şarkı söylemeye, gitar çalmaya ne kadar hevesliyse okuma yazma öğrenmeyi de o kadar çok istiyordu. Yüzlerce kez Bruce'la ikisinin adını kocaman kalplerin içine yazmış, Michael gelmeden önce de kâğıtları yakmıştı. Ona bakan bir adamın başka birine âşık olduğunu öğrenmesi hiç hoş olmazdı. Hem de Bruce'u kimseyle tartışmaya da-

yanamazdı. Adının ve soyadının baş harflerini büyük ve gösterişli bir şekilde yazarak denediği imza örneklerini Michael'a gösterince adam kahkahalara boğulmuş, bu okunaksız imzanın bir kontesin imzası sanılabileceğini söylemişti.

Ekim ayının yağmurlu bir öğleden sonrasında, Amber yatağa yüzüstü yatmış, çalışması için Michael'ın ona verdiği kitaplardan birine gömülmüştü. Üzerinde açık saçık resimler olan, Aretino'nun sonelerinin İngilizce versiyonuydu kitap. Diğer kapının açıldığını duyunca seslendi. "Michael? Gelsene! Bunu yapamıyorum..."

Michael ciddi bir sesle onu cevapladı. "Buraya gelsene sevgili kuzenim."

Onun şaka yaptığını sanarak kapıya koştu. Sonra şaşkınlık ve korkuyla olduğu yerde donakaldı. Karşısında kaşlarını çatmış, asık suratlı, ciddi, yaşlı bir adam duruyordu. Amber korkarak geri adım atıp elini gömleğinin fazla açık olan yakasına götürdü. Ama çok geçti, adamın onu erkek sanmasına artık imkân yoktu.

Adam çatık kaşlarını Michael'a çevirerek "Kuzeninizle birlikte olduğunuzu söylemişsiniz," dedi sertçe. "Kendisi nerede?"

Michael saygı dolu ama tuhaf, kayıtsız bir ifadeyle, "Burada Bay Gripenstraw," dedi.

Bay Gripenstraw yeşil çerçeveli gözlüklerinin üstünden Amber'ı süzdükten sonra ağzını buruşturdu. Amber'ın eli yana düştü.

"Özür dilerim Michael. Yalnız olduğunu sanmıştım," dedi yalvaran bakışlarla.

Michael ona içeri gitmesini söyleyen bir işaret yaptı. Amber yatak odasına gittikten sonra kapıyı kapatıp konuşulanları duymak için kulaklığını duvara yapıştırdı. *Yüce Tanrım, sen büyüksün,* diye geçirdi içinden çaresizce. *Ne yapacağım? Ya kim olduğumu öğrenirse?* Sonra yeniden Bay Gripenstraw'un sesini duydu.

"Eee, Bay Godfrey? Bu sefer ne bahane uyduracaksınız acaba?"

"Bahanem yok efendim."

"Bu kız ne zamandır burada?"

"Bir aydır efendim."

“Bir ay mı! Ulu Tanrım! Şerefli İngiltere kanunlarına saygınız da mı yok? Babanıza olan saygım yüzünden geçmişte yaptığınız birçok hatayı görmezden geldim ama bu affedilir gibi değil! Sör Michael bu kadar değerli ve şerefli biri olmasaydı, bu davranışlarınızı düzeltmek için çoktan ıslah evini boylamıştınız. Kovuldunuz bayım. Bir daha sizi görmek istemiyorum. Bir saat içinde bu yaratıkla birlikte bu evden kaybolun!”

“Peki efendim. Teşekkür ederim efendim!”

Kapı açıldı. “Şunu da unutmayın, genç bir erkek zamparalık yaparak sadece düello, belsoğukluğu ve bir sürü piç elde eder. İyi günler!” Kapı gürültüyle kapandı.

Amber bir süre bekledikten sonra koşarak odadan çıktı. “Ah Michael, benim yüzümden kovuldun! Hepsi benim hatam!”

Amber ağlarken Michael onu kollarına aldı. “Tamam canım, tamam! Olduysa oldu! Bu pis yerden kurtuluyoruz işte. Gel bakalım, şapkanla yeleşini giy. Bir adamın istediği gibi yaşayabileceği bir yer bulalım.”

Michael, Fleet Sokağı’nın yakınındaki St. Clement Sokağı’nda yer alan Hoop and Grapes adlı bir handa iki oda tuttu. Han, şehrin kapılarının dışında, batı tarafındaydı. Yakınında Drury Sokağı, Covent Garden, beş dakikalık yürüme mesafesinde de, Vere Caddesi’nde Kraliyet Tiyatrosu’na dönüşen Gibbon Tenis Kortu vardı.

Michael hemen giyecek bir şeylere ihtiyacı olan Amber’a ikinci el dükkânlarından bir şeyler aldı. Daha sonra Amber kendine yeni elbiseler diktirirken o eski neşeli hayata geri döndüğünü hissediyordu. Temple’dayken Michael’ın birkaç arkadaşıyla tanışmıştı, şimdiyse birçoğunu tanıyordu. Hepsi de iyi ailelerin çocukları, geleceğin baronları, lordlarıydı, hatta birkaçı tiyatro oyuncusuydu. Bu gençlerin sevgilileriyle de tanıştı. Kraliyet çarşısında kurdele ve eldiven satan güzel kızlar, deneyimli fahişeler, aktrisler. Hepsi de yaşça Amber’dan daha büyük olmayan, akıllı, neşeli kızlardı.

Tiyatrolara gidip kadınların maskeleriyle oturduğu parterlere oturular. Haymarket’teki kumarhanelere gittiler, Kral’ın geleceği söylentisi yayılınca Amber’ın kalbi heyecandan çıkacak gibi oldu. Kral gelmeyince de büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. O gün ona nasıl baktığını unutma-

mıştı. Son zamanlarda çok moda olan New Spring Garden'a ve Mulberry Garden'a gittiler. Üniformalı yakışıklı subayların gittiği şık meyhanelerde yemek yediler. Son zamanların en moda yeri Covent Garden'da kukla gösterisi izlediler. Geceleri kiralık arabalarla şehri turlayıp bakır paralarla kim daha çok cam kıracak diye iddiaya giriyorlardı.

Dışarı çıkmadıklarında da, evleri günün ve gecenin her saati gelen misafirlerle dolup taşıyordu. Kâğıt oynayıp, yemek yiyip, sarhoş olanlar sevişmek için onların yatağını da ödünç alıyordu. Hiçbirinin alacaklılarından kurtulmak dışında ciddi bir işi veya düşüncesi yoktu. Akılları varsa yoksa zevke çalışıyordu. Eski ahlak anlayışı yüksek kenarlı şapkalar gibi demode olmuştu. İlgisizlik, alaycılık, bencillik, egoistlik erdem sayılıyor, kibarlık, dürüstlük, bağlılık ise küçümseniyordu.

I. Charles'ın ağırbaşlı sofrasından geçmiş eski beyefendiler, yeni neslin bu hâinden yeni kralı sorumlu tutuyordu. Bu kısmen doğruydı da. Çünkü Charles'ın katı kurallar koymak gibi bir derdi yoktu. Gerçi vekil krallığın son yıllarında da aynı koşullar vardı ama o zaman insanların çoğu ikiyüzlülükle yaptıklarını gizliyordu. II. Charles'ın dönüşüyle birden yeşeren bitkilerin tohumunu Majesteleri değil, İç Savaşlar atmıştı.

Ama Amber eğilimlerin ve akımların gücünden tamamen habersizdi.

O, bu hayata âşıktı. Gürültüyü, kargaşayı, düzensizliği, umursamazlığı, neşeyi seviyordu. Burasının köyden tamamen farklı olduğunu biliyor, bunun için de minnet duyuyordu. Onu kınayan insanların olmadığı bu yerde istediğini yapabiliirdi. Şehirdekilerin her zaman böyle yaşamadığı Amber'ın aklına bile gelmiyordu.

Hiçbir genç erkek evliliğe sıcak bakmıyordu. Onlar için evlilik, bir erkeğin borçlarıyla artık başa çıkamayacak duruma geldiğinde başvuracağı son çareydi. Ahlak kuralları bir kadınla kocasının sevişmesini yasaklıyordu, birbirlerinden hoşlanmalarına bile izin verilmezdi. İnsanlar da mutlu bir evliliğe gıptayla değil, küçümsemeyle bakıyordu. Luke Channell, onu evliliğin berbat bir şey olduğuna inandırdığı için Amber da öyle düşünüyor, her yerde karı koca olmanın saçmalığından bahsedip duruyordu. Aslında kalbinde her zaman Bruce Carlton için bir yer vardı ama onu bir daha hiç göremeyeceğine iyice inanmıştı.

Kendine olan güveni, ekim ayının ortalarında yara aldı. Yine hamileydi. Penelope Hill, en güvenli tedbirlerin bile bazen işe yaramadığı konusunda onu uyarmıştı ama Amber başına bunun geleceğini hiç düşünmemişti. Bir süre ne yapacağını bilemedi. Yeniden o sıkıcı bebek doğurma sürecini yaşayacak olursa hayatı cehenneme dönecekti. Bunu yapmamaya karar verdi. Marygreen'de bile çok sık hamile kalan kadınların kürtaj yaptırdığını duymuştu. Bruce Carlton'ın çocuğunu istemişti, ama ne şimdi, ne de sonra başka bir adamdan çocuk istemiyordu.

Tanıştığı kızlardan biriyle konuştu. Mally adındaki bu kız fahişelik yapıyordu ve Buckingham Dükü'nün ona büyük miktarda para verdiği konuşuluyordu. Mally, Amber'ı Hanging Sword Sokağı'nda, çok müşterisi olan bir ebeye gönderdi. Amber, Michael'a hiçbir şey söylemeden ebeye gitti. Kadın, Amber'ı kaydattığı otların buharının üzerinde bir saatten fazla oturttu. Güçlü bir ilaç karışımı yaptıktan sonra da, kiralık bir arabada Paddington'a kadar gidip geri dönmesini söyledi. İlaçlardan biri, ya da belki hepsi birden işe yarayınca Amber'ın üstünden büyük bir yük kalktı. Mally kendisinin de her yirmi sekiz günde bir eczacıdan aldığı reçeteyi uyguladığını, sıcak küvette uzun süre kalıp, sarsıla sarsıla giden arabalara bindiğini anlattı.

"Erkeklerin bu konularda canlarını sıkan kadınlara tahammülü yok, biliyorsun," dedi Mally. Tombul göğüslerini dikleştirip gülümsedi.

İlk başlarda Amber, sokağa iyice örtünmüş olarak çıkmasına rağmen bir polis onu görüp çevirecek diye çok korkuyordu. Newgate hatıraları hâlâ omuzlarında ağır bir yükü. Ayrıca bu sefer yakalanırsa ya asılacak, ya da başka bir yere sürülecekti ki Amber için iki ceza da birbirinden beterdi.

Sonra günün birinde hem iyi bir çözüm, hem de güzel bir macera olabilecek bir şey buldu. Gördüğü bütün oyuncuların sahnede çok şık giyinmeleri onu şaşırtmıştı. Bir gece Michael'a bu konuyu açtı.

"Hepsi lordlar gibi görünüyor. Ne kadar kazanıyorlardır?"

"Yılda elli-altmış pound vardır."

"Yok canım! Charles Hart'ın bu gece beline taktığı kılıcın fiyatı o kadardır."

“Belki de! İlepsi de ağızlarına kadar borca batmış.”

Yatınaya hazırlanan Amber, üzerindeki dar korsesinin ıptlarını ona çözdürdü. “O zaman onları kıskanmayayım,” dedi sağ elindeki bileziği sallayarak. “Zavallılar. Newgate’de o kadar şık görünmeyecekler.”

Michael dikkatini korseye vermişti. İpler tamamen çözünce Amber’ın sırtına hafifçe vurdu. “Newgate’e gitmeyecekler. Kral’dan gelen özel bir istek olmadıkça bir oyuncu tutuklanamaz.”

Amber yüzünde ani bir ilgiyle ona döndü. “Tutuklanamaz mı? Neden ama?”

“Majesteleri’nin hizmetkârları oldukları için tacın korumasından da faydalanıyorlar.”

İşte bu konuda düşünmesi gerekiyordu Amber’ın.

Sahneye gözünü ilk diktiği an, bu değildi elbet. Michael’la parterde otururken bütün delikanlıların aktrislerle nasıl baktığını, oyundan sonra kulise koştuklarını, onları yemeğe çıkarmak için birbirleriyle nasıl yarıştıklarını görmüştü. Bu kadınlar saraydaki en asil adamların sevgilileri oluyor, muhteşem giysiler giyip gösterişli evlerde oturuyor, hatta kendi arabalarına biniyorlardı. Dünyanın en şanslı kadınları onlardı sanki. Amber başkalarına yöneltilen bu ilgi, alaka karşısında kıskançlıktan ölüyordu. O da en az o kadınlar kadar hak ediyordu o alkışları.

Onları tepeden tırnağa süzmüş, kendisinin hepsinden güzel olduğuna karar vermişti. Sesi ve vücudu güzeldi, köylü aksanı da kaybolmuştu. Herkes bu konuda hemfikirdi. Bir oyuncunun başka neye ihtiyacı olurdu ki? Pek çok kızda Amber’ın sahip oldukları yoktu.

Birkaç gün sonra beklediği fırsatı yakaladı.

Michael ve dört çiftle beraber eski Savoy Sarayı yıkıntılarının üzerine kurulan bir eğlence mekânında yemek yiyorlardı. Pastalarının yanında şaraplarını yudumlayıp canlı istiridyelerin tadına bakıyor, çıplak bir dansçının gösterisini izliyorlardı.

Amber, Michael’ın kucağına oturmuştu. Michael da bir koluyla Amber’a sarılarak elini elbisesinin yakasından içeri sokmuştu. Ama bütün dikkati dansçı kızdıydı. Amber onun gösteriyle bu kadar ilgilenmesine alınarak ayağa kalktı ve arkasını sahneye dönmüş, ye-

meğini yemeye devam eden bir adamın yanına gidip oturdu. Adam, Kral'ın tiyatrosundaki yakışıklı, genç aktör Edward Kynaston'dı. Kadınlar tiyatrolarda rol almaya başlamadan önce Edward kadın rolleri oynuyordu.

On dokuz yaşından daha büyük olmayan bu gencin, kız gibi pürüzsüz bir teni, sarı dalgalı saçları ve mavi gözleri vardı. Vücudu ince olmasına rağmen orantılıydı. Oyunlarda uzun süre tiz ses çıkarmaya çalıştığından, sesi artık inilti gibi çıkıyordu, güzelliğine tek gölge düşüren özelliği de buydu herhâlde. Amber onun yanındaki sandalyeye otururken Edward gülümsedi.

"Edward, sahneye ilk nasıl çıktın?"

"Neden ki? Yoksa aklından oyunculuk yapmak mı geçiyor?"

"Sence yapamaz mıyım? Umarım yeterince güzelimdir." Gözlerini kısıp gülümsedi.

Edward düşünceli düşünceli onu süzdü. "Kesinlikle öylesin. Ne bizim tiyatrodaki, ne de Daveant'ındaki senden daha güzeli bulunur." Daveant, York Dükü'nün tiyatrosunu yönetiyordu. Şehirde çalışan birçok tiyatro olmasına rağmen yasal olanlar sadece ikisiydi. Bu nedenle Majesteleri'nin komedyenleriyle Dük hazretlerinin komedyenleri arasında büyük bir rekabet vardı. "Herhâlde kendini sahnelerde gösterip seni himayesine alacak önemli bir adam bulmak istiyorsun."

"Belki de öyledir," diye itiraf etti Amber. "Çok avantajlı bir şey olduğunu söylüyorlar."

Amber'in ses tonunda hafif bir kinaye vardı. Beyefendiler arasında Kynaston'a hayran olan birçok kişi olduğunu herkes biliyordu. Edward aldığı değerli hediyeleri kurnazca paraya çevirmiş ve bir kuyumcuya yatırmıştı. Sevgililerinin arasında, parasını dipsiz bir kuyudan geçiyormuşçasına savurganca harcayan Buckingham'ın da olduğu söyleniyordu.

Kynaston bu soruya alınmadı. Kendisini piyasada satsa da kadınsı bir asaleti ve alçakgönüllülüğü vardı.

"Öyledir herhâlde madam. Seni Tom Killigrew'la tanıştırmamı ister misin?" Thomas Killigrew, Kraliyet Tiyatrosu'nda sevilen bir müdürdü.

“Ah, tanıştırır mısın? Ne zaman?” Amber heyecanlanmış, biraz da korkmuştu.

“Yarın on bir gibi provalar bitiyor. O zaman gel istersen.”

Amber görüşmesi için büyük bir özenle hazırlandı. Kasım ayının yakıcı soğuşuna, ağır sisine rağmen en güzel elbisesiyle pelerinini giydi. Bütün sabah karnına ağırlar giriyor, elleri terliyordu. Çok istekli olmasına rağmen gerginliği bir türlü azalmıyordu. Son anda büyük bir panik dalgası bütün vücuduna yayılınca içeri girmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Tiyatroya vardığında maskesini çıkardı. Kapıdaki görevli hayranlıkla ıslık çalınca güveni yerine gelen Amber gülümsedi.

“Edward Kynaston’ı görmeye geldim. Beni bekliyordu. İçeri girebilir miyim?”

“Vaktini harcıyorsun güzelim,” dedi görevli. “Kynaston’ın kadınlarla işi olmaz. Ama istiyorsan girebilirsin.”

Sahne yeni yeni boşalıyordu. Killigrew, parterde Kynaston’a, Charles Hart’a ve sahnedeki aktrislerden birine bir şeyler anlatıyordu. Sadece sahnenin ortasında bulunan avizedeki mumlar yandığından ortalık biraz karanlıktı, soğuk hava da ekşi bir koku yaymıştı sanki. Koltuklara portakal kabukları atılmış, yeşil kaplı sıralara da adamların ayak izleri çıkmıştı. Herkes dağılıp gidince tiyatroya hüzünlü bir hava hâkim oluyordu. Ama Amber bunu fark etmedi.

Bir an tereddüt ettikten sonra onlara doğru yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılarının sesini duyunca ona baktılar. Kynaston, Charles Hart, Killigrew ve sahnedeki kadın Beck Marshall onun gelişini izledi. Amber yıllardır sahneye çıkan yakışıklı bir adam olan Charles Hart’la önceden tanışmıştı. Bir keresinde Beck Marshall’la da öylesine tanıştırılmıştı. Elleri belinde, Amber’in saçının, kıyafetinin, duruşunun her ayrıntısını süzen Beck, eteklerini savurup onların yanından ayrıldı. Sadece üç adam kalmıştı.

Kynaston, Amber’ı Killigrew’la tanıştırdı. Orta yaşlı, mavi gözlü, beyaz saçlı bu adamın modası geçmiş, sivri bir sakalı vardı. Sarhoşluğu ve saçmalıkları kraliyette bile şaşkınlık yaratan, adı kötüye çıkmış Harry

Killigrew'un babası olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Amber, Harry'yi bir kere St. James Parkı'nda kadınlara sarkıntılık ederken görmüştü. Ama tepeden tırnağa örtülü olduğu için adam onu görememişti.

Killigrew'u selamladı. "Kynaston sahneye çıkmak istediğinizi söylüyor," dedi adam.

Amber evden çıkmadan önce aynanın önünde defalarca prova ettiği baştan çıkarıcı gülümsemesini yerleştirdi yüzüne. Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılmıştı. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "İstiyorum. Bana bir rol verecek misiniz?"

Killigrew güldü. "Pelerinini çıkarıp sahneye çık. Sana bir bakayım."

Amber boynundaki ipi çözüp pelerini omuzlarından attı. Charles Hart, elini uzatarak sahneye çıkmasına yardımcı oldu. Dik göğüslerini, incecik belini göstermek için karnını içine çekip sırtını dikleştirdi. Sahnenin üstünde yürüyüp bacaklarını göstermek için eteklerini dizlerinin üstüne çıkardı. Hart'la Killigrew onu hayranlıkla izliyordu.

At satın alan bir adam gibi onu dikkatlice inceledikten sonra, "Güzel görünmenin dışında başka ne yapabilirsiniz Bayan St. Clare?" diye sordu Killigrew.

Piposuna tütün dolduran Charles Hart homurdandı. "Ne yapacak! Hangisi bir şey beceriyor ki?"

"Aman, Hart! Daha denemeden vazgeçmesini mi sağlayacaksın? Söyle canım, başka ne biliyorsun?"

"Şarkı söyleyip dans edebilirim."

"Güzel! Bir oyuncunun işinin yarısı bu zaten."

"Tanrı bilir," diye mırıldandı Charles. Bugünlerde tiyatronun sadece kadınların bacaklarına ve göğüslerine odaklanmasına içerliyordu. "Hamlet'in bir gün bile dans ederek sahneye çıktığını sanmıyorum."

Killigrew işaret edince Amber dans etmeye başladı. Geçen yıl öğrendiği, o zamandan beri de pek çok kez Sünger'in, Whitefriars'daki arkadaşlarının, son zamanlarda Michael'in ve tanıdıklarının karşısında sergilediği bir İspanyol dansıydı. Onları memnun etmek için bütün gücüyle dönüyor, kıvırıyor, sahnede oradan oraya koşuyordu. Sonra da eski Yunan hikâyesi Ariadne ve Theseus'u alaya alan bir sokak şarkısı

söyledi. Sesinin öyle şehvetli bir tonu vardı ki çok masum bir şarkıyı bile erotik bir hâle getirebilirdi. Şarkının sonunda selam verip umutlu gözlerle Killigrew'e bakınca, adam alkışladı.

"Thames'in üzerindeki havai fişekler gibi göz alıcısın. Birkaç replik söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Amber daha önce denememesine rağmen.

"Neyse, şimdi bunu boş ver. Önümüzdeki çarşamba *Bakire'nin Trajedisi*'ni oynayacağız. Yarın sabah yedide provaya gel, sana bir rol vereceğim."

Sevinçten kendini kaybeden Amber, müthiş haberleri Michael'a vermek için eve koştu. Ama ertesi sabah büyük bir hayal kırıklığı onu bekliyordu. Tamam, başrol oynamayı beklemiyordu ama bekleyen kadın kalabalığının içinde tek kelime repliği olmayan bir kadını oynuyordu. Yılda kırk beş pound olan maaşına da burun kıvırdı. Şimdiye kadar Bruce Carlton'ın ona verdiği beş yüz poundun çok büyük bir para olduğunu öğrenmişti. *Keşke akıllı davranıp parayı elimde tutabilseydim*, diye dövünüyordu.

Neyse ki hem Kynaston, hem de Charles Hart onu yüreklendirerek seyircinin dikkatini çekerse daha büyük roller alacağını söylediler, ki onlara göre dikkat çekecekti de. Bir aktrisin aktörler gibi uzun bir süre eğitim görme şansı yoktu. Sahnede genç, güzel kızlara çok talep vardı. Seyirci de onları severse, kızlar istedikleri kadar karga sesli ve yeteneksiz olabilirdi.

Amber bütün herkese dost canlısı davranıp kısa sürede bütün aktörlerle kaynaştı, aktrislerle de aynısını başarmak istiyordu ama kadınlar buna yanaşmadı. Kadınlar sahneye çıkalkı bir yıldan fazla olmamıştı, ama şimdiden sıkı sıkıya örgütlenmişlerdi, dışarıdan gelen bir yabancıyı çekemiyor, aralarına almak istemiyorlardı. Amber onlara bir şey söylediğinde onu duymazdan geliyor, arkasından fısıldaşıyorlardı. Bir gün kostümlü provada elbisesini sakladılar. Dayanamayıp gitmesi için ellerinden geleni yapmaya kararlıydılar. Ama Amber başarısında da mutluluğunda da başka kadınların önemli olduğunu şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Şimdiden sonra da onlar için canını sıkamayacaktı.

Sahne onu büyüledi. Tiyatronun her şeyini seviyordu. Saatlerce süren provalarda bütün dikkatiyle sahnedekileri dinliyor, diğer karakterlerin konuşmalarının yarısını ezberliyordu. Lord Chamberlein'in odasında, Majesteleri'nin hizmetkârı olacağına yemin ettiği gün inanılmazdı. Yeni başladığı sahne makyajı, siyah, beyaz, kırmızı boyalar, takma burunlar, sakallar, saçlar büyülydü sanki. Geceleri ayı gösteren, sabah sislerin arasından güneşi doğuran, bir kuşun ötüşünü taklit eden muhteşem sahne dekorları. Bazıları soylular tarafından verilen, bazıları da taklit malzemelerle yapılan şahane sahne kostümleri. Londra'ya olduğu gibi tiyatroya da derin bir aşkla bağlanmıştı Amber.

Sonunda büyük gün geldi çattı. Bütün gece kuruntular içinde uyuymadan dönüp durduktan sonra erkenden giyinip tiyatroya gitmek üzere yola çıktı. Yolda bir direğin üzerinde gördüğü afişi okumak için durdu, "Dokuz Aralık Çarşamba, Kraliyet Tiyatrosu'nda: *Bakire'nin Trajedisi* öğleden sonra üçte başlayacaktır. Majesteleri'nin Hizmetkârları. Kral'ımız çok yaşa!" Amber tiyatroya vardığında o gün oyun olacağına dair kocaman bir afiş binanın çatısından sarkıyordu.

Yüce Tanrım, dedi içinden. Hangi akla hizmet sahneye çıkmaya kalktım?

Saat daha çok erken olduğundan birkaç dekor taşıyıcı ve oda hizmetlisi bir kadın dışında tiyatro bomboştı. Bay Killigrew, dinsiz, ayyaş, huysuz oda hizmetçisi Bayan Scroggs'un kızını haftalık yirmi şiline tiyatrodaki adamların faydalanması için işe almıştı. Kolay arkadaşlık kuran Amber, ona sık sık verdiği bahşişlerle Scroggs'un arkadaşlığını kısa sürede kazanmıştı. Tiyatrodaki diğer kadınlar ona ne kadar düşmanca davranıyorsa, Scroogs da onu o kadar koruyordu. Öteki oyuncular gelene kadar Amber giyinmiş makyajını yapmış, perdelerin arkasından seyirciyi izlemeye başlamıştı.

Parter kalabalıklaşmıştı bile. Züppeler, fahişeler, satıcı kızlar gülüşüp duruyor, tiyatronun öbür ucundaki tanıdıklarıyla bağıra bağıra konuşuyorlardı. Balkonlarda kadınlı erkekli bir kalabalık vardı. Sonunda localar da muhteşem giyimli, göz alıcı takılar takmış, daha oyun başlamadan sıkılan leydilerle doldu. Duvarlar ve dekor, seyircinin gösterişi ve zenginliğiyle değişmişti sanki.

Boğazı kuruyan, kalbi heyecandan yerinden çıkacakmış gibi çarpan Amber dikkatlice dışarı bakarken Charles Hart, arkasından beline sarılarak onu yanağından öptü. Amber irkilerek geri çekildi.

"Ay!" Sinirli sinirli gülüp yutkundu.

"Eee, güzelim, şehri sallamaya hazır mısın?"

Amber yalvaran bakışlarla ona baktı. "Ah, bilmiyorum! Miçhael, bir sürü arkadaşıyla beni desteklemeye geldi. Ama çok korkuyorum!"

"Saçmalama! Neden korkuyorsun? Oradaki burnu havada kadınlar-
dan ve işe yaramaz züppelerden mi? Seni korkutmalarına izin verme..."
Charles duraksadı. Sahnenin üstündeki orkestrada kemanlar neşeli bir şarkıya başlamış. "Bak! Majesteleri geliyor." Charles dışarı bakabilsinler diye perdeyi çekti.

Sıralar gıcırdadı, insanlar başlarını çevirip Kral'ın locasına bakarken hafif bir mırıltı yükseldi. Kral'ın kırmızı kadifeler ve kraliyet bayraklarıyla süslenmiş altın yaldızlı locası sahnenin tam karşısındaki ilk balkondaydı. Kral görününce müzik iyice yükseldi ve erkekler coşkuyla şapkalarını çıkardı. Uzun boylu, esmer Charles gülümseyerek insanları selamlamak için elini kaldırdı. Etrafını saran kadınlı erkekli grupta kimse mücevherler içinde parıldayan kendini beğenmiş Barbara Palmer kadar güzel değildi. Hepsi de muhteşem ve büyüleyici görünüyordu, perdenin arkasından onları izleyen Amber birden kendini çok önemsiz hissetti.

"Üf!" dedi mutsuz bir ifadeyle. "Tanrılara benziyorlar!"

"Tanrılar bile tuvaletini yapıyor ama," dedi Charles. Sonra da pele-
rinini almak için kulise gitti. Açılış konuşmasını o okuyordu. Amber onun arkasından bakıp gülümsedi.

Gözlerini, koltuğuna yaslanmış gülümseyerek arkasındaki adamla konuşan Barbara Palmer'a çevirdi. Yüzü nefretten donmuştu sanki. Uzun tırnaklı parmakları farkında olmadan kıvrıldı, o kadının yüzünü tırnaklayıp güzelliğini ve kendine güvenli gülüşünü yok ettiğini düşünerek için için sevindi. İçindeki kıskançlık öyle şiddetli ve yakıcıydı ki, Bruce Carlton'ın arabadan sarkıp gülen, kızıl saçlı kadını öptüğü o geceye geri dönmüştü sanki.

Az sonra aşığıdaki hayranlarına perdenin arasından el sallamak için itişerek gelen diğer oyuncular Amber'ın etrafını sardı. Onu ittiren kızlardan birinin kaburgalarına sağlam bir dirsek geçirdi Amber da. Sanki sıradan bir provaya gelmişler gibi heyecandan uzakıldılar. Ama Amber, çaresizce oradan kaçıp güvenli ve gizli evlerine saklanmayı deli gibi isteyecek kadar heyecanlıydı. Asla sahneye çıkıp o sivri dilli, asık suratlı insanların tepeden tırnağa kendisini inceleyip eleştirmesine izin veremezdi.

Önsöz okundu, perde çekildi ve Charles Hart'la Michael Mohun kendi sözlerini söyledi. Tiyatro yavaş yavaş sessizleşmeye başlasa da arada mırıldanmalar, uğultular ve sesli yorumlar duyuluyordu. Repliklerin çoğunu ezbere bilen Amber diyalogu takip edemiyordu bile. Kızlar sahneye çıkmaya başlayınca Kynaston onu dürttü.

"Hadi!"

Amber bir an kıpırdayamadan durdu, sonra kalbi patlayacak hâlde çarparken başını kaldırıp sahneye çıktı. Provalarda Killigrew seyircinin onu görmesini istediğini söylese de, kızlar ne yapıp edip onu en arkada bırakıyorlardı. Ama şimdi sahneye en geç çıktığı için en öne geçmiş, salona hepsinden daha yakın olmuştu.

Parterde, yakınlarındaki bir adamın, "Bu şahane fıstık da kim?" dediğini duydu.

Başka bir adam cevap verdi. "Şu yeni kız olmalı. Yüce Tanrım, ilah gibiymiş gerçekten."

Balkondan da hafif, onay dolu bir uğultu geldi.

Amber yanaklarının kızardığını, koltukaltılarının terlediğini hissediyordu. Yine de kendini zorlayıp göz ucuyla seyirciye bakabildi. Sahnenin altında birkaç adamın sırtarak ona baktığını gördü. *Bunlar da bütün erkeklerden farksız*, diye düşündü. Kadınların önünde sahneden çıkarken de onlara çapkın bir gülümseme fırlattı. Rolü bittikten sonra perdelerin arkasında oyunu izlemeye devam etti. Oyun bittiğinde sahneye âşık olmuştu.

Kulise girerken Beck Marshall ona laf attı. "Baksana hey, adın neydi?" dedi adını unutmuş gibi yaparak. "Öyle kasılarak yürüme. Bu adamlar yeni olan her şeyin içine düşerler."

Hâlınden çok memnun olan Amber gülümsedi. “Siz kafanızı yormayın madam. Ben kendi başımın çaresine bakarım.”

Michael’la üç arkadaşı kulise gelip etrafını sarınca Amber büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Birkaç genç adam kulisin kapısının önünde merakla ve ilgiyle onu izliyor, insanlara onu soruyordu çünkü.

Neyse, diye düşündü Amber. Michael her zaman peşimde olacak değil ya.

16. BÖLÜM

ERTESİ GÜN AMBER'A BİRİNCİ SARAYLI KADIN ROLÜYLE BİRLİKTE dört kısa replik verildi. Bundan kısa bir süre sonra da önemli roller almaya, şarkılar söylemeye, dar pantolonlar, incecik beyaz bluzlar giyip gösterinin sonunda dans etmeye başladı. Soylu bir kadını da, sıradan bir hizmetçiyi de kolayca ve gerçekçi bir biçimde canlandırabilmesi en büyük yeteneğiydi Amber'ın. Seyirci, karakterin anlatımında zekâya ve yeteneğe pek önem vermediğinden biraz daha fazlası bekleniyordu. İnsanlar hem kadınlarda, hem dekorda, hem de melodramda basit, güzel, heyecan verici şeyler görmekten hoşlanıyordu.

Beaumont ve Fletcher'ın kanlı, gürültülü, korkunç trajedilerini seviyor, bütün zamanların en büyük oyun yazarı olarak Ben Johnson'ı kabul ediyor, Shakespeare'in fazla gerçekçi olmasının onu şiirde zayıf kıldığını düşünüyorlardı. Bir Shakespeare eserini sahnelemeden önce önemli ölçüde bir değişikliğe gidiyorlardı mesela. Eserlerin içinde bir sürü şarkı, dans olması, sahnenin ve kostümlerin sık sık değişmesi, savaşlar, ölümler, hayaletler, küfür, açık saçık konuşmalar, yarı çıplak görüntüler onlar için çok önemliydi. Her cinayette ya da intiharda kıyafetlerin içine gizlenmiş keselerden koyun kanı akıtılarak oyuncu kanlar içinde gösteriliyor; gizlenmiş kapaklardan hayaletler yükseliyor ve kayboluyor; işkence sehпасı ve çarkında, ateşte yapılan işkenceler salonu acı dolu çığlıklara ve inlemelere boğuyordu. Parterdeki züppeler, oturdukları yerden sürekli oyunculara, fahişelere laf atıyor, localardaki

kadınlar da yelpazelerini sallayıp aşağıdaki adamlara tembel gülümsemeler gönderiyordu.

Amber çok popülerdi. Kadınlar bunu yeni olmasına bağlasa da, her gün oyundan sonra etrafını bir sürü yakışıklı erkek sarıyordu. Onu öpüp jartiyerlerini bağlayan adamlar, onun giyinmesini izlerken o geceyi içlerinden biriyle, ya da hepsiyle geçirmesi için Amber'a ısrar ediyordu. Amber onlara gülüp herkesle flört etse de, eve Michael Godfrey'le gidiyordu.

Amber, bütün sırlarını bilen Michael, istese onu bitirebileceği için, onu kıskandırmak istemiyordu. Ama o olmasaydı bile, Amber kendisini baştan çıkaracak bir teklif almamıştı daha. Yaşamak isteyebileceği bir hayatı ona sunabilecek hem önemli, hem de zengin birini istiyordu. Hayallerini giysiler, mücevherler, güzel bir araba, cömert bir harçlık, pahalı döşenmiş evler, bir hizmetçi ve bir uşak süslüyordu. Bunları sağlayabilecek bir adam kuliste bile her gün bulunmuyor, bulunsa da her zaman çok enayi olmuyordu. Amber bir an önce daha iyi bir hayat yaşamak için sabırsızlansa da, acele bir şey yapıp yokuş aşağı düşerek birden basit bir fahişeye dönüşmek istemiyordu. Penelope Hill'in nasihati hiç olmadığı kadar anlam kazanmıştı onun için. Bir adamın zayıflığını kendi avantajına dönüştürmeye kesin kararlıydı.

Bir aydan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen Amber'ın arası diğer oyuncularla hâlâ pek iyi sayılmazdı. Kadınlar her fırsatta onu sahnede de, kuliste de utandırıyor, frengi olduğuna ve ağabeyi Michael'la enest ilişki yaşadığına dair dedikodular çıkarıyorlardı. Amber onlara soğuk ve küçümseyerek yaklaştıkça da iyice sinirleniyorlardı. Ama söyledikleri hiçbir şey bunları kadın kıskançlığı olarak gören erkeklerin Amber'a hayranlık duymasını engellemiyordu.

Bir gün Beck Marshall, Amber'a, "Kuliste hepsi sana yağ çekiyor ama bir kişinin bile yarım pounddan fazla bir teklif yaptığını görmedim," dedi.

Amber bacak bacak üstüne atarak masalardan birine oturmuş, elindeki aynaya bakarak gözüne kalem çekerken cevap verdi. "Ya siz madam? Size kim talip? York Dükü değil herhâlde."

Beck kendine güvenerek umursamazca güldü. “Ekselansları kadar olmasa da Yüzbaşı Morgan hiç de önemsiz biri sayılmaz.”

“Yüzbaşı Morgan da kim? Geçen gece Chatelin’de sizi birlikte gördüğüm o düz saçlı sersem mi?” Amber ayağa kalkıp arkasını döndü ve elbisesini giydirmesi için Scroggs’u çağırdı.

“Yüzbaşı Morgan, Majesteleri’nin süvari alayında subaydır Bayan Çokbilmiş. Hem de çok yakışıklı bir adamdır. Ayrıca bana öylesine âşık ki beni bu hayattan kurtaracak. Benimle bir an önce evlenmek istiyor, tabii ben kendimi evliliğe hazır hissedersen,” diyerek tırnaklarını inceledi.

Amber içine girdiği elbiseyi yukarı çekmek için öne doğru eğildi. “Çok geçmeden hazır hissetsen iyi olur, yoksa cehennemde maymunlara bekçilik edeceksin.” Bunun, yaşlı bakirelerin kaçınılmaz kaderi olduğu düşünülmüdü. Amber, Beck’in kendisinden iki üç yaş büyük olmasını başına kakmaktan büyük zevk alıyordu. “Hazinesi nerede saklıyorsun? Sandığa mı kilitledin?”

“Yüzbaşı iki aydır şehir dışında. Ailesinin Galler’de çok malı mülkü var. Zaten babası da yeni öldü. Ama bu hafta dönebileceğini yazdı bana. Artık o zaman da...”

“Ay, onu görünce kıskançlıktan çatlayacağım kesin.”

O sırada bir çocuk başını kapıdan uzatarak onlara seslendi. “Üçüncü müzik hanımlar! Üçüncü müzik!” Üçüncü müzik perdelerin çekileceği anlamına geldiği için herkes birden koştu. Amber, Beck’in Yüzbaşı Morgan’ını aklından çıkardı ve birkaç gün daha geçti. Bir öğleden sonra, etrafında ısrarcı hayranlarıyla üstünü değiştirirken kapıda dikkatini çekmek için çırpınan bir adam belirdi.

Boyu bir seksenin üzerinde olan adamın geniş omuzları, dar kalçaları ve muhteşem bacakları vardı. Kırmızı mavi üniformasının içinde güçlü ve erkeksi duruşuyla, Amber’in etrafını saran, sürekli bel soğukluğu ve frengi hastalıklarından bahsedip her gittikleri yere terebentin hapları taşıyan soluk tenli kadınsı züppelerden heyecan verici bir farklılığı vardı. Güzel hatlara sahip olan muhteşem yüzü, dalgalı kahverengi saçları ve altın rengine çalan bronz teni göz alıyordu. Amber kim olduğunu merak

ederek hayranlık ve şaşkınlıkla onu süzdü. Adam ona gülümseyince de gözlerini kısıp hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

O sırada Beck birden haykırdı.

“Rex!”

Kendini adamın kollarına atıp elini tutarak onu odanın öbür ucuna götürdü. Beck hızlıca giyinip onu dışarı sürüklerken adam arkasını dönüp Amber’a son bir bakış attı.

Ertesi sabah parterde oturup bir provayı seyrederken, “Eee,” dedi Beck. “Onun hakkında ne düşünüyorsun?” Zaferle parıldayan gözleri meydan okurcasına kısılmıştı.

Amber safça gülümseyip omuzlarını silkti. “İyi biri olduğu belli. Yangından mal kaçırırcasına onu dışarı sürüklemene şaşmamak gerek.” Gözlerinde kötü bir gülümseme belirdi. “Onun gibi birini başka kadınlarla tanıştırmak hiç işine gelmez, değil mi?”

Beck birden parladı. “Aklından neler geçtiğini biliyorum küçükhanım. Onun etrafında dolaştığını görürsem seni buna pişman ederim. Yemin ederim saçını başını yolarım.”

Amber gitmek için ayağa kalkarak “Aman, çok korktum,” dedi.

Birkaç gün Yüzbaşı Morgan kuliste görünmedi. Amber onu başkalarına göstermeye cesareti olmadığı konusunda Beck’le alay edince de, hem Beck, hem de kız kardeşi Anne onu tehdit ederek, bir şey yapacak olursa hem kendilerinin, hem de Tanrı’nın cezasını vereceğini söyledi. Trajik rolleri oynamaya alışkın olan Anne histerik bir şekilde, “Hele gözünü ona dik, seni doğduğuna pişman ederiz,” diye haykırdı.

Ama onların tehditlerine pek kulak asmayan Amber, Yüzbaşı’yı sık sık parterde gördükçe onunla açık açık flört etmeye devam etti. Adam daha çirkin olsaydı bile, Amber, Beck’in sevgilisini elinden almaktan büyük bir zevk alırdı.

Amber bir öğleden sonra tiyatroya giderken üstü başı perişan bir sokak çocuğu onun yanma koştu. Etrafına bakındıktan sonra da Amber’ın eline mühürlü bir zarf tutuşturdu. Amber iyice meraklanmıştı, üzerinde “Madam St. Clare için” yazan zarfı hemen açtı. (Bütün aktrisler madam deniyordu.) “Size çok fena vurulduğumu itiraf etmek

zorundayım. İkimizin de tanıdığı biri, sizin güvenilirmez biri olduğunuzu ve başka bir erkekle birlikte olduğunuza dair beni uyarsa da, Ivy köprüsündeki Fox-Under-the-Hill'de ikimiz için bir masa ayırtma cürretinde bulundum. Yarın akşam saat yedide sizi orada görmeyi umut ediyorum. Aciz hizmetkârınız Yüzbaşı Rex Morgan.” Mektubun sonunda bir de dipnot vardı. “Bu mektuptan kimseye bahsetmemenizi rica edebilir miyim?”

Amber için için güldükten sonra mektubu küçük parçalara ayırıp attı ve tiyatroya girdi. Beck'e mektuptan söz etmeye hiç niyeti yoktu. En azından adamı tamamen ağına düşürene kadar. Ama elinde olmadan ona sinir bozucu bir gülümseme fırlattı.

Ertesi gün oyunu yoktu. Bütün gününü saçını yıkayarak -zamanın astrolojik olarak yanlış olduğunu söyleyen takvime rağmen- ne giyeceğini ve Michael'a ne bahane uyduracağını düşünmekle geçirdi. Bir araba kiralayıp biraz kurdele, eldiven ve bir şişe parfüm almaya Kraliyet Çarşısına giderken hâlâ karar verememişti. Elinde kolunda paketlerle üstü başı yağmurdan ıslanmış vaziyette döndüğünde Michael'ı başka bir adamla konuşurken buldu.

Michael'dan yaşça çok büyük olan adam, Amber'a küçümseyerek baktı. Amber, adamın Michael'ın babası olduğunu hemen anladı. Michael bir süredir babasına yazdığı mektuplarda Middle Temple'dan neden sürüldüğünü soruyor, bir an önce eve dönmek istediğini belirtiyordu. Ondan gelen mektupları kahkahalarla Amber'a okurken babasının geri kafalı bir züppe olduğunu, hiç düşünmeden hepsini ateşe attığını söylüyordu. Ama şimdi yüzünde yavru bir köpeğin çaresizliğine benzer bir ifade vardı.

Michael, Amber'a dönerek “Amber, bu babam,” dedi. “Efendim, Bayan St. Clare'i takdim edebilir miyim?”

Sör Michael Godfrey tek kelime etmeden Amber'a baktı. Amber da bir süre bekledikten sonra odanın öbür ucuna gidip paketleri yere bıraktı ve pelerinini şöminenin önündeki bir sandalyenin üstüne attı. Arkasını döndüğünde iki adamın hâlâ kendisine baktığını fark etti. Sör Michael'ın düşmanca bakışları Amber'ın elbisesinin yakasının fazla

açık olduğunu ve yüzündeki makyajın çok belli olduğunu anlatıyordu. Adam hemen arkasını döndü.

“Temple’da tuttuğun kadın bu mu?” Sör bunu söylerken Amber aşağılık bir fahişe olarak görüldüğünü düşünüp huzursuz oldu.

“Evet efendim.”

Michael, Bay Gripenstraw’a yaptığı saygısızlıkları babasına yapamıyordu besbelli. Her gece sarhoş olup uyuyan insanların pencerelerini indirmekten zevk alan o vahşi, neşeli adam gitmiş, yerine kırgın, utangaç, saygılı bir evlat gelmişti.

Sör Michael Godfrey, Amber’a döndü. “Madam, korkarım masraflarınızı karşılayacak başka bir enayi bulmanız gerekecek. Oğlum benimle eve dönüyor. Bundan sonra onun yersiz cömertliğinden yararlanıp bir kuruş bile alamayacaksınız.”

Amber ona buz gibi bir bakış attı. Ama Michael’ın onun için yaptıklarını ve ona zarar vermek istese neler yapabileceğini düşünüp yaşlı adamın ağzının payını verme dürtüsünü bastırdı. Sör Michael bir el işaretiyle oğluna odadan çıkmalarını söyledi. Michael bir an tereddüt etse de Amber’a yalvaran gözlerle bakarak kapıya ilerledi. Babasının onu itirip kapıyı arkalarından sertçe çarpması vedalarını yarıda kesti. Amber, Michael’a acıyordu. Büyük ihtimalle hayatı bundan sonra kötü bir değişim geçirecekti. Ama içindeki acıma duygusu kısa sürede rahatlamaya, sonra da akşam için duyduğu heyecana dönüştü.

Yıldızlarım çok şanslı, diye düşündü içi sevinçten dolup taşarak. Tam da ona artık ihtiyacım kalmadığında gitti!

Amber biraz geç kalmıştı. Ayrılan özel odaya giden merdivenleri çıkarken Yüzbaşı Morgan kapıyı açıp mutlulukla ve heyecanla onu karşıladı. “Sonunda geldiniz! Teklifimi kabul etmekle beni öyle mutlu ettiniz ki!” Amber’ı baştan aşağı süzerken gözleri sevinçten parıltıyordu. El kürkünü ve pelerinini alıp bir sandalyenin üzerine attıktan sonra Amber’ı bir elinden tutup kendi etrafında döndürdü. “Şahane görünüyorsunuz! Yemin ederim hayatımda gördüğüm en güzel kadınsınız!”

Amber güldü. “Hadi ama Yüzbaşı Morgan! Beck Marshall ona daha güzel sözler söylediğinizi anlatıp duruyor.”

Onun yüzündeki ifadeye bakınca bütün vücudunu sıcak bir heyecan kaplayan Amber, Yüzbaşı'nın hayranlığı karşısında zevkin doruklarına ulaşmıştı. Çok uzun süredir, aslında Marygreen'den ayrıldığından beri böylesine âşık bir adam görmemişti. Amber en güzel ve en yeni elbisesini giymişti, Yüzbaşı'nın bunu takdir edecek biri olmasına ayrıca sevinmişti, çünkü birçok genç züppe kendi giysileriyle ve süs malzemeleriyle ilgilenmekten bir kadının ne giydiğini fark edemezdi. Elbisesi parlak, yeşil kadifedendi. Eteğinin önündeki yırtmacın altından payetli, siyah saten bir iç eteği görünüyordu. İki şakağının üzerinde de siyah saten kurdeleler vardı.

Yüzbaşı parmaklarını şaklattı. "Beck Marshall'ı boş verin lütfen. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bütün erkekler yeni birini bulunca eski sevgilileriyle ilgili öyle söylüyor."

Rex Morgan güldü. "Görüyorum ki güzel olduğunuz kadar esprilisiniz de. Bu da sizi kusursuz yapıyor."

O sırada kapı çalındı. Morgan içeri girmelerini söyleyince hanın sahibiyle üç garson, ellerinde kapaklı tabaklar, bıçak, kaşık, peçete, kadeh ve yemeklerle birlikte iki şişe şampanyayla içeri girdi. Tabakları masaya koyduktan sonra, Yüzbaşı Morgan'ın içindekileri incelemesi için kapakları gösterişli tavırlarla açtılar. Adamlar dışarı çıkınca Amber'la Rex masaya oturdu.

Yemekte dumanı tüten kocaman bir kâse kremalı kerevit çorbası, içine istiridy ve soğan doldurulmuş çeşnili koyun budu, üstü nar gibi kızarmış tavuklu börek, yoğun krema ve dövülmüş fındıktan yapılmış bir tatlı vardı. Amber'la Rex şömineye yüzlerini dönüp yan yana oturdular. Lezzetli yemeklerini yerken birbirlerine iltifat ederek hoş sohbetle koyuldular.

Rex, Amber'a dünyadaki en büyüleyici gözlere, gördüğü en güzel saçlara, en muhteşem göğüslere ve en düzgün bacaklara sahip olduğunu söyledi. Sesinde tuhaf bir içtenlik vardı ve Amber'a açık yürekli bir hayranlık ve arzuyla bakıyordu. *Bana âşık oldu bile*, diye içinden geçirdi Amber. Ertesi gün onu eğitilmiş bir maymun gibi kulise getirdiğini hayal ettikçe sevinçten yerinde duramıyordu.

Fırınlanmış fındıklı tatlılarını yerken, “Middle Temple’den birinin himayesinde olduğunuz doğru mu?” diye sordu Rex.

“Yüce Tanrım, bunu kim söyledi?”

“Sizi kime sorduysam. Doğru mu peki?”

“Kesinlikle hayır! Tanrım, yemin ederim Londra’da bir kadın, bekâretini kaybetmeden tecavüze uğrar! Bir süredir bir erkekle aynı evde kaldığımı kabul ediyorum ama o da benim kuzenimdi. Şimdi de Yorkshire’da zaten. Ortada bir şey yokken buradaki dolaşan dedikoduları duysa babam ne derdi acaba?” Gözlerini kocaman açıp öfkeyle ona baktı.

“Kuzeniniz olduğu iyi olmuş. Yoksa yolumdan çekilmesi için onunla uğraşmak zorunda kalacaktım. Neyse, gittiğine sevindim. Nerelisiniz? Herkes bana başka başka hikâyeler anlattı.”

“Adım Bayan St. Clare. Essexliyim. Başka ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Sahnedeki ne işiniz var? Oraya ait gibi durmuyorsunuz.”

“Öyle mi diyorsunuz? Herkes tersini söylüyor ama.”

“Öyle demek istemedim. Asıl biri gibi görünüyorsunuz.”

“Ah, şey...” Rex şampanyaları doldururken Amber ona göz ucuyla baktı. “Aslında öyleyim.”

Amber şampanyasını alıp sandalyesine yaslandı. Londra’ya geldiğinde uydurduğu ve aklına yeni bir fikir geldikçe geliştirdiği hikâyesini anlatmaya koyuldu. “Ailem Essex’in eski ve varlıklı ailelerindendi. Savaş çıkınca Majesteleri’ne yardım etmek için her şeylerini sattılar. Yaşlı, çirkin bir kont benimle evlenmek isteyince de babam borçlarını kapatmak için onunla evlenmem konusunda ısrar etti. O bunakla evlenemezdim. Babam isteğini kabul etmediğim için beni eve kilitledi. Ben de kaçıp Londra’ya geldim. Tabii ki adımla da değiştirdim. Asıl adım Bayan St. Clare değil yani.”

Rex’in kendisine inandığını görünce kadehinin üzerinden ona gülmüşü.

Rex ayağa kalkıp sandalyelerini sönmeye yüz tutan ateşe daha da yaklaştırdı. Amber bacağına kaldırıp şöminenin yanına dayadı. Böylece

eteği dizlerinin üzerine çıkarak güzel bacaklarını, siyah çoraplarını ve dantelli jartiyerlerini meydanda bırakıyordu. Rex, Amber'ın elini tuttu ve birkaç dakika boyunca kıpırdamadan, sessizce oturdular. Ama aralarındaki çekim gittikçe artıyordu.

Ne yapmalıyım, diye düşündü. Yaparsam beni hafif bir kadın sanır, yapmazsam da belki bir daha gelmez.

Sonunda onun yüzüne bakınca gözlerinin arzuyla parıldadığını gördü. Rex bir kolunu Amber'ın beline dolayarak onu iyice kendisine doğru çekti. Amber sonunda onun kucağına oturdu. Bir an tereddüt etikten sonra yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Rex'in nemli, istekli dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın eli göğüslerinde dolaşüyor, kalbinin gürültüsü uzaktan duyuluyordu. Amber'ın da kanı deli gibi akıyor ve içini tutkuyla dolduruyordu. Yavaş yavaş ona teslim oluyordu ve bu arzusunu frenlemeye de niyeti yoktu.

Adam onun önüne çömelince Amber aniden fırlayıp elleriyle yüzünü kapatarak pencerenin önüne gitti. Hemen arkasına gelen Rex parmaklarıyla omuzlarına dokunarak onu kendisine doğru çekti. Fısıltılarla yalvarıyordu. Dudakları ensesine değince Amber'ın sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Ne olur kızma, canım. Yemin ederim sana âşığıım. Seni istiyorum. Sana sahip olmam lazım!" Parmakları omuzlarından aşağı indi, kulağına fısıldayışı arzudan iyice keskinleşmişti. "Lütfen, Amber, ne olur! Seni incitmeyeceğim... Hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim... Gel buraya..." Onu kendisine doğru çevirdi.

Amber kendisini ondan kurtardı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Benim hakkımda yanlış düşünmüşünüz Yüzbaşı Morgan! Sahneye çıkıyor olabilirim ama ben fahişe değilim! Zavallı babam, kızının kötü bir hayat yaşadığını görse dayanamaz. Bırakın beni gideyim..." Amber pelerinini almaya giderken Rex onu sertçe tutup kendine çevirdi. "Dikkat edin bayım, ben sizin fahişelerinizden değilim!" diye bağırды Amber.

Amber pelerinini giydikten sonra kapıya yöneldi. "İyi geceler Yüzbaşı Morgan! Beni buraya neden çağırdığınızı söyleseydiniz yemek parası

ödemenize gerek kalmazdı.” Mağrurca ona baktı ama adamın yüzündeki soğuk, öfkeli ifade Amber’ı korkuttu.

Benden gerçekten hoşlanmıyorsa her şeyi mahvettim, diye düşündü.

Rex ona bakarken tek kaşı kalktı. Amber tam kapının tokmağını tutunca onun önüne atılıp genç kadını durdurdu. “Böyle gitmeyin Bayan St. Clare. Sizi kırdıysam özür dilerim. Bana dediler ki... Neyse boş verin. İnsanın aklını başından alıyorsunuz, ne yapalım. Sizi istemeyen bir adam normal değildir. Ben de son derece sağlıklı bir erkeğim.” Ona sırttıktan sonra, “Sizi evinize bırakayım,” dedi.

Bu olaydan sonra sık sık görüştüler. Ama Amber daha ondan emin yeterince olmadığı için tiyatrodaki görüşmüyorlardı. Beck’in eline bir fırsat vermek istemezdi. Diğer taraftan Beck, Yüzbaşı’nın kendisiyle nasıl ilgilendiğini anlatıp övünüyor, Amber’a hediyelerini gösteriyor ve sık sık yaptığı ziyaretlerin en özel ayrıntılarını bile anlatıyordu. Amber da bazı hediyeler alıyordu. Fransa’dan getirilmiş çok şık siyah dantel çoraplar, üzerinde küçük elmas taşlar olan jartiyerler, iki ucunda siyah tilkiler bulunan geniş, altın rengi bir kürk... Ama hediyeleri kimin verdiğini asla söylemiyordu.

Amber, Rex’in ona karşı ilgisini arttırmak için bildiği bütün numaraları kullandı. Adam her başarılı olduğunu sandığı anda Amber onu itip namuslu bir kadın olduğunu söylüyordu. Neyse ki adam asıl böyle bir davranışın namussuzluk olduğunu söylememişti hiç. Bazen ona söylenip insanın sevgilisine böyle bir şey yapamayacağını söyler ve kapıyı çarparak giderdi. Bazen de yerlerde sürünerek yalvarır, yine de isteğini elde edemezdi. Ama her seferinde geri gelirdi.

Sonra bir gece yüzü asık ve yorgun, kravatı bozulmuş hâlde koltuğa çöktü. “Benden ne istiyorsun? Böyle devam edemem. Sinirlerim harap oldu.”

Amber hemen rahatladı. Sonunda! Az önce kendini çok yorgun ve cesareti kırılmış hissederken, şimdi gülüp saçını düzeltmeye aynaya gitti.

“Beck öyle demiyor ama. Dün gece onu görmeye gittiğini, bir dakika bekleyemeyecek kadar ateşli olduğunu anlattı bana.”

Rex utanmış bir çocuk gibi kaşlarını çatı. "Beck fazla konuşuyor. Bana cevap ver! Beni neden kendinden uzak tutuyorsun? Ne istiyorsun? Evlenmek mi?" Amber, Rex'in bu soruyu sormaktan ödünün koptuğunu biliyordu. Çünkü o da diğer erkekler gibi evlilikten kaçıyordu. Ayrıca Amber'ın aristokrat bir ailesi olduğuna inansa da asla bir aktrisle evlenmezdi.

"Evlenmek mi?" dedi Amber şaşkınlıkla aynaya bakarak. "Bunu da nereden çıkardın? Akli başında bir kadın neden evlenmek istesin ki?"

"Bütün kadınlar istiyor ama."

"Daha önce evlenmiş olsalardı istemezlerdi inan bana." Amber ellerini beline koyup ona döndü.

"Aman Tanrım! Sen evli misin?"

"Tabii ki hayır! Ama kör değilim. Bir iki şeye şahit oldum. Bir eş nedir Tanrı aşkına? Erkekler bugünlerde onlara köpeklerden daha beter davranıyor. Çocuklarını büyütecek bir hizmetçi olarak görüyorlar onları. Bir adamın karısı bütün yıl boyunca karnı burnunda gezerken bütün parayı ve ilgiyi metresi topluyor. Birinin karısı olmaya hiç niyetim yok doğrusu! Bin pound bile verseler istemem!"

Rahatladığı çok belli olan Rex, "Vay be!" dedi. "Çok akli başında konuşuyorsun, birçok kadında görülmeyen bir özellik bu. Ama bir metres olmaya çalıştığın da söylenemez. Hayatın boyunca bakire kalacak değilsin herhâlde, değil mi? Senin gibi bir kadın bunu yapamaz."

"Öyle bir şey düşündüğümü söyledim mi? Hoşuma giden biri yeterince cazip bir teklif yaparsa onu düşünemeyeceğin kadar mutlu edeceğim."

Rex gülümsedi. "Sonunda bir yere varıyoruz. Cazip bir tekliften kas-tın nedir güzelim?"

Amber dirseğini şöminenin rafına yaslayıp bir ayağının üstünde dururken diğer çıplak dizini de elbisesinin yırtmacından göstermeyi ihmal etmedi. Parmaklarını saymaya başladı. "Yılda iki yüz poundluk bir anlaşma isterdim. Kendi seçeceğim bir ev, bir hizmetçi, eli yüzü düzgün küçük bir araba ve tabii ki bir şoförle bir uşak. Ve oyunculuk yapma-karışılmamasını isterdim." Amber'ın sahneyi bırakmaya niyeti yok-

tu, sonuçta Yüzbaşı'yla orada tanışmıştı ve günün birinde daha önemli biriyle de tanışabilirdi. Genç ve güzel bir kadının neler yapabileceğini gören Amber'ın gözünü iyice hırs bürümüşü.

"Kendine bayağı yüksek bir fiyat biçmişsin."

"Öyle mi?" hafifçe gülümseyip omuzlarını silketti. "Yüksek fiyat kötü insanları uzak tutar."

"Bu şartlarını kabul edersem benden başka bütün insanların sana uzak olmasını isterim."

Amber'ın kendine bir daire bulması birkaç gününü aldı. Tiyatrodan boşta kalan bütün zamanlarında bir araba kiralayarak şehri geziyordu. Sonunda Drury Yolu'nun sonundaki nezih bir sokakta bulunan Blue Balcony'nin üçüncü katında, üç odalı bir daire buldu. Kira yılda kırk pounddu. Çok yüksek olmasına rağmen Yüzbaşı Morgan hepsini peşin ödedi.

Evdeki her şey son modaydı, yeni çağın neşeli, renkli zevkini yansıtıyordu bütün ayrıntılar. Salona zümrüt yeşili kumaşlar hâkimdi. Fransız masaları, bazıları altın yaldızlı ceviz sandalyeler hanlarda görmeye alışkın olduğu o eski, meşe eşyalardan çok farklıydı. Uzun ceviz kanepenin dore püsküllü kocaman yeşil minderleri vardı ve duvarda yeşilli doreli parlak aynalar asılıydı. Amber hemen bir portresini yaptırıp şöminenin üstündeki duvara asmaya karar vermişti. Bir lordun metresi olan bir oyuncunun evinde görmüşü bunu.

Yemek odasının duvarlarındaki el yapımı, Çin işi duvar kâğıtlarında şakayıklar, krizantemler açmış, rengarenk kuşlar, kelebekler süzülüyordu. Sandalye ve taburelere kabarık yeşil yastıklar bağlanmıştı. Yatak odasına da yeşil ve altın rengi hâkimdi. Şöminenin önündeki beş yapraklı ızgaranın iki yaprağı kırmızı, üç yaprağı yeşildi. Koltukların minderleri de kırmızı yeşil çizgiliydi.

Yüzbaşı, Amber'la birlikte buraya ilk geldiğinde evi tutabileceklerini söylemişti. "Teşekkür ederim Rex! Taşınmak için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de!" dedi Yüzbaşı. Amber dudağını hafifçe büküp gülümsedi.

"Ne söylediğini unutma Rex! Bekleyeceğine söz verdin!"

“Bekleyeceğim, tamam! Ama Tanrı aşkına çok uzun sürmesin!”

Amber bütün parasını peşin almak konusunda ısrar etmişti. Alınca da parayı hemen Bruce Carlton’ın ona söylediği kuyumcuya, Shadrac Newbold’a yüzde altı faizle yatırdı. Neyse ki adamın adını unutmamıştı. Cow Yolu’nda çok yeni olmayan ama iyi durumda ve yeni boyanmış küçük bir araba buldular. Kırmızı tekerlekli ve kırmızı koşum takımı olan siyah araba için Rex dört tane güzel siyah beyaz at aldı. Arabacının adı Tempest, uşağıntı Jeremiahtı. Amber onlar için gri işlemeli kırmızı üniformalar sipariş etti.

Bayan Scroggs’un ısrarla tavsiye ettiği bir kızı da hizmetçi olarak işe aldı. Bayan Scroggs kızın dürüst, alçakgönüllü, terbiyeli olduğunu, dikiş dikip temizlik yapabildiğini, komşulara dedikodu yapmayacağını ve asla pasaklı dolaşmayacağını söylemişti. Dişlerinin arasında büyük boşluk olan çilli, gösterişsiz kızın adı Prudence’di. Amber onu soyan hırsızların arasında yer alan basit, zararsız Honour’ı hatırlayıp sinirlendi. Ama bu kız onu memnun etmek için öyle hevesli görünüyor, işe alınmak için öyle gayret ediyordu ki, Amber ona bir şans verdi.

Amber’la Rex yeni evlerindeki ilk gecede, yakınlardaki Rose Meyhanesi’nden sipariş ettikleri gösterişli bir yemek yiyip bir şişe şampanya açtılar. Ama daha bir kadeh içmeden sabrı tükenen Rex, Amber’ı kucağına aldığı gibi yatak odasına taşıdı. Uzun zamandır bastırıldığı arzusunun nazik ve düşünceliydi. Zevk almak kadar vermeyi de umursuyordu. Amber, Luke Channell’la evlendikleri o iğrenç geceyle kıyasladığında asıl bu gecenin tam bir gerdek gecesi gibi olduğunu düşündü. Rex’te, Lord Carlton’da da olan deneyim, enerji, kontrollü şiddet ve içgüdüsel anlayış nedeniyle Amber bir buçuk yıldır ilk kez tamamen tatmin olmuştu.

Bir adamın karısıyla metresi olmak arasında bir dünya fark var, di-yordu Amber kendi kendine. Ve ona göre, daha iyi bir dünyada yaşı-yordu.

Ertesi öğleden sonra tiyatronun kulisi arı kovanına benziyordu. Öfkeli kalabalığın ortasında da Beck Marshall vardı. Amber, Rex’le ilişkisini öğrendiklerini hemen anladı. Herkes, soğuk, kin dolu bakışlarını

onun üzerine çevirirken Amber içeri girip ilgisizce eldivenlerini çıkardı. Scroggs, yaşlı yüzünde çirkin bir ifadeyle hemen ona yöneldi.

“Vay canına Bayan St. Clare!” dedi sert sesiyle odadaki bütün gürültüyü bastırarak. “Başınıza konan talih kuşunu duyunca nasıl sevindim anlatamam!” Amber’a doğru uzanıp kaburgalarına hafifçe vurdu. Nefesileş gibi içki ve bozuk balık kokuyordu. “Geçen gün bana hizmetçi alacağınızı söylediğinizde, *aha, Bayan St. Clare birisini buldu*, dedim. Ama yemin ederim bu beyefendinin Yüzbaşı Morgan olacağı aklıma gelmedi.” Başparmağıyla odanın ucundaki grubu işaret etti.

Scroggs, Amber’ın pelerinini, yelpazesini, eldivenlerini almış, elbisesini çıkarmasına yardım ediyordu. “Kılmse tahmin etmiyordu herhâlde,” dedi Amber kaşısıyla onları işaret etti. İç eteğini çıkarmak içi ayağını kaldırdı.

“Hiç sormayın! Haberi duyduğunda sizinkinin yüzünü görecektiniz!” Bacaklarına vurup dişsiz ağzını göstererek güldü. “Düşüp bayılacak sandım yeminle!”

Amber saçındaki fırçayı çıkarıp lülelerine şekil verirken gülümse-di. Tam Beck’e bakarken genç kadın başını çevirince göz göze geldiler. Uzunca bir süre bakıştılar. Amber’ın gözleri sevinç, Beck’inkiler öfke kıvılcımları saçıyordu. Beck sertçe orta parmağını kaldırıp Amber’a gösterdi. Amber kahkahalarla güldükten sonra Shakespeare’in trajedisindeki Kleopatra rolünde giyeceği siyah peruğu alıp taktı.

Amber, Mısır Kraliçesi rolünün aslında kendine pek uygun olmadığıнын farkındaydı, Anne Marshall’da daha iyi durabilirdi. Ama kararı Tom Killigrew vermişti. Siyah peruğunu takıp gözlerinin etrafına siyah kalem çekiyor, sadece göğüslerini kapatan kolsuz bir yelek giyiyordu. İncecik kırmızı ipek eteğinin önden dizlerinin üstüne kadar bir yırtmacı vardı. Bu hâliyle bir buçuk haftadır bütün şehri sallıyordu. Londra halkının küçük bir bölümü oyunları izlediği için haftada üç, dört oyun çıkarılıyordu. Buna rağmen bazı erkekler Kleopatra’yı izlemek için oyuna dört beş kere gelmişlerdi. Bir kadının göğüslerinin meydanda olmasına alışık-tılar, ama kalçasının, baldırlarının ve bacaklarının açık olması on-lar için heyecan verici bir yenilikti. Amber’ın sahnede her yürüyüşünde

ıslıklar, mırıldanmalar, açık saçık laflar duyuluyordu. Locadaki kadınlar böylesi terbiyesiz bir gösteriye tahammül edemeyeceklerini söyleyip oyunu protesto etmek amacıyla yerlerini boş bırakmışlardı.

Amber biraz sorun çıkabileceğini tahmin ediyordu, kendini de buna hazırlamıştı. Ama ortam gergin olmasına rağmen son oyunun son sahnesine kadar bir sorun yaşanmadı. Sahneye çıkmak için perdenin yanında işaret beklerken Beck'le Anne Marshall yanma geldi. Amber umursamıyormuşçasına Beck'e bakıp dikkatini sahneye verdi.

"Sizi kurtulamama izin verin madam," dedi Beck. "Söylediklerine göre artık tek bir adamın himayesindeymişsin."

Amber ona sertçe bakıp sıkılmış bir tavırla konuştu. "Aaa, doktora gitsen iyi olur. Rengin yemyeşil olmuş."

O sırada Anne, Amber'a arkadan sertçe bir iğne batırdı. Amber acıyla irkildi, ama daha bir şey diyemeden Mohun gelip onları azarlayarak devam etmelerini söyledi. Amber bir tarafında Beck, bir tarafında Mary Knepp'le sahneye çıkıp yüksek sesle cümlelerini söyledi:

"Perişanlığım daha iyi bir yaşam sundu bana.

Sezar olmak bile önemsiz..."

Ama seyircideki hareketlilik yüzünden son sahne, yani Kleopatra'nın Sezar'la konuşması, hayatına son verme kararı, İras'ın intihara teşebbüsü, Kleopatra'nın kartondan engerek yılanını tutması pek umursanmadan geçildi. Amber dramatik vurgularla sözünü söyledi:

"Senin keskin dişlerinle hayata atılan düğüm çözülecek;

Seni zavallı zehirli budala..."

Hanımının ölümüne dayanamayan sadık hizmetçiyi oynayan Beck, sahnenin üzerinde koşarak dikkat çekici hareketler yaparken Amber yılanı yeleğinin altına soktu. O sırada parterdeki bir adam bağırdı. "Ben bunu altı kere izledim. Yılanı süttten kesmediler mi daha!"

Amber bıçak gibi ani bir acıyla dişlerini sıkıp gözlerini kapadı. Trajik kısımlardan çok etkilenmediği için gülmesini zar zor bastırıyordu.

Uzunca bir süre hareketsiz kaldıktan sonra ölüm ıstırapıyla yavaşça döndü. Yarıya kadar dönmüşken yandan ani bir kahkaha koptu, derken

salondaki yüzlerce kişiden aynı kahkaha yükseldi. İnsanlar gittikçe daha da gürültüyle kendilerini kaybetmişçesine gülüyordu.

Amber ona güldüklerini hissedip hemen arkasını döndü ve elini eteğinin arkasına götürdü. Eteğinin yırtıldığını düşünürken arkasına iğneyle bir kâğıt asılı olduğunu gördü. Kâğıdı kaptığı gibi sahneye fırlattı. Başını nereye çevirse ağzını açmış gülen yüzler vardı. İnsanlar bir ağzıdan bağırmaya başladı:

“Vücudum satılık.

Üç kuruşa veririm.”

İnsanlar sahnenin üstüne bozuk paralar atıyorlardı. Her yandan atılan paralar hızla Amber’a çarpıyordu. Erkekler sıraların üstüne çıkmış haykırırken kadınlar da maskelerinin altından kahkahalar atıyordu. Amber arkasını döneli daha kırk saniye bile olmadan bütün tiyatro büyük bir haykırış ve kahkaha dalgasıyla inliyordu.

“Seni adi kaltak!” dedi Amber sıkığı dışlerinin arasından. “Saçını başını yolacağım!”

Beck histerik bir kahkahayla sahneden koşarak kaçarken Amber da bütün gücüyle onun peşinden koştu. “Gel buraya, korkak!”

Perdenin arkasında bekleyen Anne, Amber’a çelme taktı ama Amber onun ayağının üstünden atlayarak kıza elinin tersiyle vurdu. Karanlık, dar koridordan uçarcasına koşan Beck arkasına baktığında Amber’ın ona ne kadar yaklaştığını görüp irkildi. Hemen kulise girip kapıyı çarparak kapattı. Ama daha kapıyı kilitleyemeden Amber bütün gücüyle kapıyı omuzlayıp içeri girdi.

İki kadın birbirlerini tırmalayıp saçlarını çekerek odanın bir ucundan öbür ucuna yuvarlanmaya başladı. Bütün hırslarıyla attıkları tekme tokatlarla çocuk gibi kavgaya tutuşmuşlardı. İnce giysileri paramparça oldu, kanatları yırtıldı, siyah göz boyaları yüzlerini kapkara yaptı. Yanaklarında, kollarında, göğüslerinde kanlı tırnak izleri vardı. İkisi de öyle öfkeliydi ki bir şey hissetmiyor, görmüyor, duymuyorlardı.

Kapının dışında bir kalabalık toplanmış, kapıyı yumruklayarak içeri girmeye çalışıyordu. Scroggs ayağını sürükleyerek arkalarından koştuysa da aralarına girememişti. Kavgayı izlerken, “Madam St. Clare!” diye

tezahürat yapıyordu. Bir kere araya girmeye çalışınca Beck karnına öyle sert bir tekme attı ki yaşlı kadının acıdan nefesi kesildi.

Sonunda Amber bir bacağıyla Beck'i dizinin arkasından kavrayınca ikisi birden yere düştü. Sevgililer gibi sarmaş dolaş hâlde yuvarlanıp duruyorlar, bir Amber, bir Beck üste çıkıyordu. Amber'ın burnu kanıyor, boğazı yuttuğu kandan dolayı yanıyordu. Yumruklarıyla Beck'i kenara savururken Beck de ona dişleriyle, tırnaklarıyla karşılık veriyordu. Scroggs kapıyı açınca beş altı adam içeri doluşup onları ayırarak Amber'ı bir kenara, Beck'i bir kenara çekti. Gergin bir yorgunlukla çökmüş olan iki kadın adamların müdahalesine karşı koymadılar. Beck arada kesik kesik beddualar ve küfürler ederek, kendinden geçmişçesine ağlamaya başladı.

Amber üzerinde Hart'ın peleriniyle bir kanepede sırtüstü yatıyordu. Scroggs tebrikler ederek onun üzerindeki kanları temizlerken Amber yaralarının acısını hissetmeye başladı. Uyuşan burnu çok şişmiş görünüyor, tek gözü de kapanıyordu.

Uzaktan Killigrew'un öfkeli bağırışını duydu. "Bizi bütün şehre mas-kara ettiniz, lanet karılar! Bu oyunu bir daha sahneye koyamam! İkiniz de iki hafta, hayır üç hafta uzaklaştırıldınız! Artık biraz disiplin öğrenmenizin zamanı geldi. Mahvettiğiniz kostümlerin parasını da sizden alacağım..."

Killigrew konuşmaya devam ediyordu ama Amber'ın gözleri kapandı. Adamı dinlemiyordu bile. İçini tek rahatlatan şey Rex'in o gün sarayda Majesteleri'nin süvari birliklerinde görevde olmasıydı.

Yine de zorunlu tatilinin sonuna geldiğinde bir şeyin farkına varmıştı. Tiyatrodaki diğer kadınlar da Beck kadar ondan nefret etseler ve kıskansalar da, Amber'ı içlerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Beck'le kuliste ilk karşılaştıkları gün, gergin ve komik bir hava vardı. İki kadın birbirlerine bakıp soğuk bir şekilde başlarını sallayıp selamlaştı.

Birkaç gün sonra Scroggs bir kontesin tiyatroya bağışladığı kenarları kürklü, mavi kadifeden bir şapkayı Amber'a verdi. Amber mavinin kendisine hiç yakışmadığını biliyordu. "Çok sağ ol Scroggs," dedi. "Ama bence bunu Beck'e vermelisin. Onun elbisesine daha çok uyar."

Birkaç metre ötede çorabını giyen Beck onu duyunca şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Neden ben alacakmışım? Benim küçük bir rolüm var.” Killigrew onların cezasına henüz son vermediği için ikisi de daha önceki rollerini oynayamıyordu.

“Benim rolüm kadar büyük,” diye ısrar etti Amber. “Hem zaten benim yeni bir iç eteğim var.”

Hâlâ şüpheyle bakan Beck şapkayı alıp teşekkür etti.

O gün oynadıkları komedide yakın arkadaş olan iki uçarı kızı canlandırıyorlardı. İlk perdenin ortasına doğru, ikisi de aralarında tuhaf, yeni bir sıcaklık keşfetti. Birbirlerinden neredeyse hoşlanmaya başlamışlardı. Perdenin sonunda onların sahneden kol kola, neşeyle gülerek indiğini gören herkes küçük dilini yutacaktı. O andan sonra da çoğu kadın kadar iyi dost oldular. Hatta bazen Beck kulise gelen Yüzbaşı Morgan’la flört ediyordu. O da, Amber da bundan bir şey çıkmayacağını biliyordu gerçi. Genç kadın bunu sadece iyi niyet göstergesi olarak yapıyordu.

17. BÖLÜM

RESTORASYON'DAN İKİ YIL SONRA II. CHARLES, PORTEKİZ PRENSESİ Catherine'le evlendi.

Bu evliliğe Charles'ın dönüşünden hemen sonra, Charles ve şimdilerde Clarendon Kontu olan Şansölye Hyde tarafından karar verilmişti ama bazı politik nedenlerden biraz gecikme yaşandı. Özgürlüğüne yeni kavuşan ama hâlâ İspanya'nın tehditleriyle yaşayan zavallı, küçük Portekiz'den daha büyük bir çeyiz parası almaya çalışmışlardı. Sonunda Portekizliler, donanması güçlü İngiltere'yle aralarındaki bu evlilik için çok yüksek bir bedel ödedi. 300 bin poundun yanı sıra, bütün Portekiz kolonileriyle ticaret hakkını ve en değerli iki varlıkları Tangier ve Bombay'ı da İngilizlere vermek zorunda kaldılar.

Prenses'in İngiltere'ye gelişinde ona eşlik etmesi için Sandwich Kontu bir donanmayla beraber Portekiz'e gönderildi. Charles, meclis tatil olmadan İngiltere'den ayrılamıyordu. Prenses Portsmouth'a geldikten birkaç gün sonra Charles'ın işleri nihayet bitti. Kral hemen yola koyulup gece boyunca yolculuk ettikten sonra ertesi sabah sarayına vardı ve ilk iş, üstünü değiştirmek için odasına gitti.

Charles otururken berberi de keskin jiletle onu tıraş ediyordu. Gözlerinin altındaki siyah halkalara rağmen Kral mutlu ve keyifliydi. Odanın içine dolmuş saray halkının aklından geçenleri tahmin edebiliyordu.

Herkes Charles'ın nasıl bir koca olacağını, bu evliliğin ikisinin de statüsünü nasıl etkileyeceğini, Charles'ın bir zamanlar söylediği gibi ev-

lendikten sonra bir metresinin olmayacağı sözüne sadık kalıp kalmayacağı merak ediyordu. Charles kendi adına Londra'dan ve Barbara'nın ağlayıp sızlanmalarından uzak kaldığı için seviniyordu. Barbara ikinci çocuğunun lohusalığı sırasında Kral'ın balayım geçireceği Hampton Sarayı'nda kalacağını söyleyip yakınlarına hava atsa da, son birkaç haftadır durmadan ağlayıp sızlanıyordu.

Charles yanındaki küçük, kahverengili siyahlı bir köpeğin başını okşarken prensesi görmüş olan Buckingham'a baktı.

"Eee?"

"Eee?" dedi Dük.

Charles güldü. "Sanırım kısıkanıyorsunuz Lordum." Buckingham'ın karısı kısa boylu, tombul, kısık gözlü, büyük burunlu bir kadındı. Berber işini bitirince Kral ayağa kalkıp giyinmek için yardımcılarının yanına gitti. "Ulusumuzun onuru için gerdek meselesini bu gece tamamlamak zorunda kalmam umarım. Son otuz dört saattir iki saat uyumamışımdır. Bu işler de uykusuz olacak gibi değil."

Giyindikten sonra şapkasını başına taktı ve peşinde koşturan yavru köpekler ve birkaç saray mensubuyla birlikte hızlıca odadan çıktı. Prenses'in üşüttüğü ve istirahatte olduğu söylenmişti. Kral içeri girince onun toz pembe geceliğiyle Stuart arması işlenmiş beyaz ipek yastıklara dayanmış hâlde uzandığını gördü. Kapıda durup başıyla onu selamladı. Prenses sinirli sinirli yorganiyle oynarken korkudan kocaman açılmış gözleriyle Charles'a bakıyordu.

Etrafında sanki onu korumak için dizilmiş olan bir sürü yardımcı vardı. Başlarının tepesi tıraş edilmiş, uzun cübbeli beş-altı papaz düşünceli ve şüpheli gözleriyle ona bakıyordu. Majesteleri'nin refakatçisi olan iki çirkin, esmer, aşırı titiz yaşlı kadın Penalva ve Ponteval Kontesleri de ayakta dikiliyordu. Genç, esmer altı nedime de majesteleriyle göz göze gelmekten çekiniyordu. Son zamanlarda moda olan, dekolteli, yerleri süpüren zarif elbiselerin yerine, İngiltere'de otuz yıldır giyilmeyen modası geçmiş çemberli iç etekleri ve dar korseler giymişlerdi. Göğüsleri varsa da korseleri o kadar sıkıydı ki vücutlarının üstü dümdüz görünüyordu. Beceriksizce hareketlerinde ve dönüşle-

rinde de etekleri bellerinin iki yanından ayrı bir raf gibi kabarak yükseliyordu.

Kral kapıda görününce arkasındaki adamlar da onun omzunun üstünden içeriye baktılar. Kadınlar yüzlerinde bir korku ifadesiyle kıpırdamadan duruyordu. Portekiz görgü kuralları, kadınların üstündeki giysiler kadar katıydı. Kendi ailesinin dışında erkek görmeye alışkın olmayan kadınlar da bütün erkek cinsine güvensizlik ve şüpheyle yaklaşıyordu. Daha önce bir erkeğin uyuduğu bir yatakta yatmayı reddederek büyük sorun yaratıyorlardı, karşıdan gelen bir erkek gördüklerinde de yüzlerini kapatıp çil yavrusu gibi dört bir yana kaçıyorlardı. Şimdi kaçamayacaklarından huzursuzca, ne yapacaklarını bilemeyerek dikiliyorlardı. Oradaki erkeklerin, haklarında neler düşündüklerini bilseler çok daha gergin olurlardı şüphesiz.

Charles yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden Prenses'in yanına gidecek elini öptü. Prenses İngilizce bilmediği için, "Özür dilerim madam," dedi Charles, yumuşak bir İspanyolcayla. "İşlerimi dün geceye kadar bitiremedim. Umarım rahat etmişsinizdir." Sonra da doğrulup kadına baktı.

Yirmi üç yaşındaki Catherine, en fazla on sekizinde gösteriyordu. Koyu kestane rengi, dalgalı saçları çok güzeldi. Kocaman, ısıltılı kahve rengi gözleri de Charles'a yalvarırcasına bakıyordu. Kusurları için ondan af diliyordu sanki. Teni biraz soluk, dişleri de biraz ayıktı çünkü. Boyunun bir elliden fazla olmadığı söyleniyordu.

Yine de bir prenses için fena değil, diye düşündü Charles.

Catherine bir manastırda nakış işleyerek, dua ederek, ilahi söyleyerek, annesinin ona bir koca bulmasını bekleyerek yetişmişti. Eş adayı bulunduğu da bir prenses için evlilik yaşını geçmişti aslında. Buna rağmen başka bir türdenlermiş gibi erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir kadının görevi kocasını sevmek olduğundan bunu öğrenbilmeyi umut ediyordu, ama Charles'ı görünce ona zaten âşık olduğunu anladı. Charles'la ilgili her şey ona büyüleyici geliyordu. Esmer yakışıklılığı, güçlü, zarif vücudu, bütün vücudunu sıcak bir dalga gibi saran, korkularını yatıştıran, kalbinde yankılanan derin, yumuşak ses tonu muhteşemdi.

Ertesi gün önce Prenses'in odasında yapılan gizli, Katolik bir törenle, öğleden sonra da İngiltere Kilisesi kurallarına göre yapılan bir düğünle evlendiler. Birkaç gün sonra da Hampton Sarayı'na gitmek üzere yola çıktılar. Charles'ın evlilikten beklediğini bulamadığına ve Barbara Palmer'ın lohusalığını bitirir bitirmez onu tekrar metresi yapacağına dair dedikodulara rağmen Kral da, Kraliçe de çok mutlu görünüyordu. Sanki politik nedenlerle değil de birbirlerine âşık olup evlenmiş gibiydiler. Ama Catherine'nin aksine çevresinde mutlu olmayanlar vardı.

Sürekli hasta olan, gözleri uzağı görmeyen kız kurusu Penalva, ayak bastığı andan itibaren İngiltere'yi sevmemişti. Bu tuhaf yer Portekiz'den çok farklıydı. Yaşlı dadı, kadınların çok ahlaksız ve utanmaz, erkeklerin de terbiyesiz ve onursuz olduğuna hemen kanaat getirdiği gibi, masum Prensesi de bu konuda uymayı kendine görev bildi.

"Majesteleri'nin kalabilmesi için İngiltere Sarayı'nın acilen yeniden düzenlenmesi gerekli."

Görkemli kırmızı ve gümüş renkli dairelerini çok beğenen Catherine, saf altından yapılmış devasa aynaları incelerken yüzünde mutlu bir gülümseme ve şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı.

"Belki de. Ne durumda olduğunu bilmiyorum ama Majesteleri'nin istediğim değişikliği yapmaktan mutluluk duyacağına hiç şüphem yok. Bana çok nazik davranıyor." Catherine, pencerenin önüne gidip yeşil kırları, çiçek tarhlarını seyretmeye başladı. Gözlerindeki hayalperest ve düşünceli bakışlar Penalva'yı sinirlendirdi.

"Yanlış anladınız Majesteleri! Ben sarayın yeniden döşenmesinden söz etmiyordum. O da şeyler gibi rezildir eminim..." Yaşlı kadın İngiliz zevkinden de hoşlanmadığı için yüzünü buruşturdu. "Ben saraylı kadınlarla erkeklerin ahlak anlayışından ve tavırlarından söz ediyordum."

"Nesi varmış onların?" diye sordu Catherine.

"Majesteleri o kadınların nasıl giyindiğini fark etmemiş olabilir mi? Sabahdan akşama kadar yarı çıplak dolaşıyorlar."

Catherine yeni ülkesine ve kocasına sadakatsizlik etmek istemiyordu. "Şey..." dedi gönülsüzce. "Bizim alıştıklarımızdan biraz farklılar tabii."

“Farklı mı? Basbayağı edepsizler! Masum olan bir kadın kendini erkeklerin önünde öyle göstermez. Majesteleri, sarayda bir değişim gerçekleştirerek bütün İngiltere’nin minnettarlığını kazanabilirsiniz.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Belki dışarıdan gelip müdahale eden birinden hoşlanmazlar.”

“Saçmalamayın Majesteleri! Onların hoşlanıp hoşlanmaması kimin umurunda? Siz onların kraliçesisiniz. Bunu bir an önce anlamaları gerekir. Yoksa kendi sarayınızda sıradan biri gibi olursunuz.”

Catherine nazikçe gülümsedi. Zavallı kadın onun mutluluğu için öyle endişeleniyordu ki, buluttan nem kapıp kendince bir sürü olumsuzluk buluyordu. “Bence onları yanlış yargılıyorsunuz leydim. Hepsi çok hoş görünüyordu, eminim iyi insanlardır.”

“Ne yazık ki dünya öyle bir yer değil Majesteleri. İyiler asla dikkat çekmeye çalışmaz, ama bunlar çalışıyor. Çok görüp geçirmiş bir kadının tavsiyelerine kulak vermelisiniz Majesteleri. Kendi sarayınızın hanımı siz olun! İnsanların peşinden giden değil, onlara yön veren biri olun. Yoksa sizi bırakıp liderlik eden kötü niyetli kişilerin arkasından giderler. Majesteleri’nin size verdiği bu İngiliz giysilerini üzerinizden çıkarmakla başlayabilirsiniz. Siz kendi giysilerinizi giyin ki insanlar da size uymak zorunda kalsın.”

Catherine kabarık etekli, karpuz kollu, yakası çoğu kadının elbisesinden daha açık pembe mavi tafta elbisesine umutsuzlukla baktı. Bu elbisenin içinde kendini hayatında olmadığı kadar güzel hissediyordu.

“Ama benim hoşuma gitti,” diye karşı çıktı yumuşak bir sesle.

“Kendi elbiseniz kadar yakışmadı size. Çemberli iç eteğinizi giyin, yoksa İngilizler sizi de kendilerine benzettiklerini düşünecekler. Bunlar kibirli bir ırktır, kendilerine kafa tutmayan, hemen yola gelen kişilere de saygı duymaz, onları ezerler. Bir şey daha var Majesteleri. Onların dilini öğrenmeyin. Bırakın onlar sizin dilinizi öğrensin...”

Catherine, Penalva’yı hayatı boyunca dinlemişti. Yaşlı kadının ona büyük bir sevgi ve şefkatle bağlı olduğunu biliyordu. Kadının yaşına ve bilgeliğine güvenip o gece katıldığı bir ziyafette siyah, ipek çemberli eteğini giydi. Charles’ın bu değişiklikten hoşlanıp hoşlanmadığını görmek

için endişeli gözlerle ona baktı, ama Charles'ın düşünceleri, yüzünden okunmuyordu. Kral gülümseyerek onu selamladıktan sonra kolunu ona uzattı.

Balayı sayısız eğlenceyle kutlandı. Ziyafetler, balolar, piknikler, horoz dövüşleri, lüks kraliyet kayıklarıyla kanallarda gezintiler, Londra'nın her yerinden gelen oyuncuların sergilediği oyunlar düzenlendi. Gün boyunca merdivenler, kocaman odalar, balkonlar muhteşem giysiler giymiş erkeklerle ve kadınlarla dolup taşıyordu. Mor kadifeler, mavi satenler, altın sırmalı kumaşlar içinde oradan oraya koşuşturuyorlardı. Sesleri, kahkahaları, durmadan konuşmaları onların yanında olsa da olmasa da Catherine'in kulağına geliyordu. Yeni kraliçe vaktinin çoğunu odasında diğer kadınlarla ya da papazlarla konuşarak ya da dua ederek geçiriyordu. Kalabalığın içinde olunca biraz çekinip kendini yalnız hissetse de onları dinlemekten, neşelerinin, kaygısız dünyalarının bir parçası olmaktan mutlu oluyordu.

İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünü tahmin edemiyordu.

Onu bir kez gördükten sonra, "Ay ne kadar da çirkinmiş," diyorlardı hâlbuki. İngiliz kadınlarına benzemediği için de kusurlarını abarta abartı bitiremiyorlardı.

Kraliçe odadayken bile konuşulanları anlamadığı için kadınlar yelpazelerinin altından kıkırdayarak onu eleştirmekten çekinmiyordu. Tesadüfen Kraliçe'yle göz göze gelip genç kadının onlara hafifçe gülümseydiğini görünce de hemen gülümseyip onu selamladıktan sonra yanlarındaki kadınları dürtüp işaret ediyorlardı.

"Aman Tanrım! Ne kadar ciddi. İpin ucundaki köpek sanırsın!"

"Böyle soluk benizli bir kadın da beğenilir mi canım? Ne diye yüzüne pudra sürmüyorsa?"

"Yok daha neler. Yanındaki cadaloz izin vermez ki! Yaşlı cadı bizim dinsiz olduğumuzu söyleyip kendini bozmaması için Kraliçe'ye tavsiye verip duruyormuş."

"Baksana Kral'a nasıl hayran hayran bakıyor. Bir kadının güpegündüz kocasına böyle âşık görünmesi midemi bulandırıyor."

"Majesteleri de çok iyi yetiştirildiği için ona böyle hoşgörülü davranıyor."

“İddiaya girerim hoşgörüsü uzun sürmez. Castlemaine geçen hafta doğum yaptı. Bir iki haftaya kalmadan burada olur, o zaman göreceğiz.” Barbara Palmer altı ay önce Castlemaine Kontesi ilan edilmişti.

“Diyorlar ki, Kral ona söz vermiş. Evlendiğim zaman seni Kraliçe’nin özel nedimesi yapacağım demiş.”

“Palmer da Kral’ın sözünü tutacağını söylüyor. Yoksa yapacağını bilirmiş!”

Küstahlığı ve afra tafraları nedeniyle Barbara Palmer’dan nefret etsele de, bütün kadınlar ona karşı kıskançlıktan çatlasa da sonuçta Barbara onlardan biriydi. Bu nedenle de yeni gelen Kraliçe’ye karşı onu savunuyorlardı. Alçakgönüllülüğü, suskunluğu, kendi ülkesinin modasına bağlı kalışı ve dindarlığıyla onları dışlayan Kraliçe, dışarıdan biriydi sonuçta. Ama Catherine sadece uçarı ve şüpheli olanları gücendirmemişti. Daha en başta Şansölye Clarendon’dan hoşlanmış görününce saraydaki en hırslı, etkili ve yetkili adamların nefretini de farkında olmadan üstüne çekmişti.

Ama Catherine’in bunların hiçbirinden haberi yoktu. Penalva’nın sürekli uyarılarına rağmen yeni halkına bakınca gördüğü tek şey iyimser bir hayranlıktı. Kadınların güzel elbiseler giydiklerini, altın gibi sarı saçlarının ve ipek gibi ciltlerinin olduğunu düşünüyor, çok kötü bir şey olsa da içten içe onları kıskanıyordu. Erkekler onu görünce çok kibar davranıp her seferinde şapkalarını çıkararak onu selamlıyordu. İnsanların bakışlarından hiçbir şey anlamıyordu Kraliçe. İngiltere’den biraz korksa da kocasına öyle âşıktı ki onu memnun etmek için bu korkusunu ve kararsızlığını gizlemeye çalışıyor, bu konuda da başarılı olduğunu düşünüyordu.

Sonra bir akşam Kraliçe yatmaya hazırlanırken Leydi Castlemaine’in halası ve o ana kadar görevlendirilmiş tek İngiliz refakatçi olan Leydi Suffolk, ona üzerinde isimler yazan bir liste verdi. “Bunlar Majesteleri’nin özel oda hizmetçileri olarak önerilen isimler. Majesteleri imzalar mı acaba?”

Beyaz, uçuşan ipek geceliğini giyen Catherine, kâğıdı alıp küçük bir yazı masasına oturdu. Tam imzalayacağı sırada Penalva başına dikilip kulağına fısıldadı.

“Okumadan imzalamayın Majesteleri!”

Catherine şaşkınlıkla ona baktı. Kral bu isimleri belirlediyse imzalamayıp ne yapabilirdi ki? Ama yaşlı refakatçisi, isimlerin üzerinden geçmeye başlamıştı bile.

“...Bayan Price. Bayan Wells. Nedimelerin başkanı: Bridget Sounderson. Özel oda hizmetçisi: Leydi Castlemaine...” Son ismi okurken sesi birden öfkeyle yükselen yaşlı kadın Catherine’e döndü.

Kraliçe için tek anlam ifade eden isim buydu. İngiltere’ye gelmeden önce, bir eş ya da Kraliçe olarak nasıl mutlu olunacağına dair kendisine hiçbir şey öğretmeyen annesi, Leydi Castlemaine’i fazla yanına yaklaştırmaması konusunda onu özellikle uyarmıştı. Onun vefat etmiş bir kralın dul eşi olduğunu, Kralın bekârlık zamanlarında yakın ilgi gösterdiği, adı kötüye çıkmış biri olduğunu söylemişti.

“Nasıl olur?” dedi Catherine korkuyla. Leydi Suffolk’un buz gibi bakışlarını üstünde hissedince hemen arkasını dondu. “Ne yapsam?” diye lıslıladı kâğıdı inceliyormuş gibi yaparak.

“O kadının adını çizeceksiniz elbette!” Hızla Catherine’in düşürdüğü kalemı alıp mürekkebe batırdıktan sonra ona uzattı. “İsmi çizin Majesteleri!”

Catherine uzunca bir süre tereddüt etti. Yüzü asılmıştı. Sonunda ismin üstünü birkaç defa karaladı. Karaladıkça mutluluğunun önündeki tehdidi de kaldırıyormuş gibi hissediyordu. Dönüp tercümanına konuştu.

“Leydi Suffolk’a kâğıdı kendisine sabah teslim edeceğimi söyleyin.”

Yarım saat sonra Charles geldiğinde, Catherine her zamanki gibi kırmızı kadife yatak başlığının yanındaki küçük ibadet yerinde tek başına dua ediyordu. Charles sessizce beklerken yazı masasının üstünde Leydi Castlemaine’in karalanmış isminin olduğu listeyi fark etti. Yine de bir şey söylemedi. Kraliçe ona dönüp gülümsediğinde onun ayağa kalkmasına yardım etti. Onu öpeceği sırada kollarının arasındaki küçük bedenin savunmaya geçmişçesine kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

Birkaç dakika boyunca konuşup o gece izledikleri, Kraliyet Tiyatrosu tarafından sergilenen *Bartholomew Panayırı*’ndan bahsettiler. Ama Catherine’in aklı başka yerdeydi. Konuyu Charles’a nasıl açacağını bile-

miyor, ilk onun söylemesi için dua ediyordu. Sonunda Charles giyinme odasına gitmek için izin istediğinde Catherine çaresizce hızla konuya girdi.

“Şey... Efendim, unutmadan. Leydi Suffolk bu gece listeyi verdi, şu-rada duruyor...” Yutkunup derin bir nefes aldı. “Bir ismi çizdim. Hangisi olduğunu biliyorsunuzdur eminim,” diye ekledi aceleyle. Sesinde hafif bir savunma havası vardı. Penialva, Kral’ın kendisine bir dala bu şekilde davranmaması gerektiğini ona hissettirmesini söylemişti.

Charles yazı masasının yanından geçerken ilgisizce kâğıda baktı ve yavaşça karısına döndü. “Hiç görmediğiniz bir leydiye itirazınız mı var?”

“Kendisinin namını duymuştum.”

Charles omuz silkip bıyıklarını bükerek gülümsedi. “Dedikodu işte,” dedi. “İnsanlar dedikodu yapmayı ne çok seviyor.”

Onun böylesine cesur bir yanıt karşısında ne kadar ilgisiz olduğunu gören Catherine şaşkınlıkla, “Dedikodu mu?” dedi. “Sadece dedikodu olamaz. Annem demişti ki...”

“Kişisel meselelerimin o kadar uzakta bile konuşulmasına üzüldüm. Kusurlarım konusunda bu kadar tavsiye almanıza rağmen, umarım o hikâyenin geçmişte kaldığına inanırsınız. Evlendiğimizden beri o hanımı görmedim, onunla aramda bir şey olmasını da planlamıyorum. Onu sadece, eşi dostu olan bir sürü beyefendiye ve leydiye karşı kötü duruma düşmemesi için kabul etmenizi istiyorum.”

“Sizi anlamıyorum efendim. Bu tür bir kadın başka ne hak eder ki? Sizin... sizin nikâhsız sevgilinizdi!”

“Bana göre kralların metresleri, herhangi bir adamın eşi kadar onurlu kişilerdir. Sizden onunla arkadaş olmanızı ya da onu yakınınızda tutmanızı istemiyorum Catherine, sadece ona bu sıfatı vermenizi rica ediyorum. Bu onun hayatını çok kolaylaştıracak, size de bir zararı olmayacak canım.” Charles onu ikna etmeye çalışarak gülümsedi. Yine de böylesine sessiz, tatlı, küçük bir kadının bu kadar inatçı olması onu şaşırtmıştı.

“Özür dilerim Majesteleri. Ama itiraz etmek zorundayım. İsteddiğiniz her şeyi seve seve yaparım. Bu hariç. Lütfen, efendim, benim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışın.”

Bir hafta sonra Charles ava gidiyorum diye Barbara'yı amcasının evinde görmeye gitti. Barbara yeni gelmiş, Charles'a da çaresizce yalvaran bir mektup göndermişti. Ama mektupta yazanlar Charles'ı, Barbara'nın etrafına yaydığı o baştan çıkarıcı parfüm kadar etkilememişti.

Charles büyük giriş kapısından girince koşmaktan soluk soluğa kalan Barbara, onu karşılamaya geldi. Charles ona bakınca hatırladığından daha güzel bir kadın buldu karşısında. Böyle şeyler konusunda hafızası zayıftı zaten; parıl parıl menekşe gözleri, dalgalı gür saçları, göz alıcı kan kırmızısı ipek elbisesiyle büyüleyiciydi Barbara.

"Majesteleri!"

Kral'ın önünde hızla eğilerek mağrurca başını eğdi. Gözleri kapalıydı. Charles onu yanağından öperken de hafifçe iç çekti. Sonra Charles'ın koluna girdi ve eve doğru yürümeye başladılar.

Barbara'nın onu etkilemek için bilinçli olarak yaptığı hareketleri, kararlı bir şekilde görmezden gelerek "Çok iyi görünüyorsun," dedi Charles. "Umarım doğum zor geçmemiştir."

Barbara neşeyle gülüp onun kolunu sıktı. Restorasyondan önce tanıştıkları ilk haftalardaki gibi tatlı ve sevinçliydi. "Zor mu? Majesteleri, beni bilirsin. Sıtma nöbeti geçireceğime çocuk doğurmayı tercih ederim. Ama onu görmem lazım! O kadar yakışıklı ki! Herkes senin kopyan olduğunu söylüyor." Barbara'nın ilk çocuğuyla ilgili böyle bir söylenti olmamıştı.

Şapelin içinde başpapaz Lord Oxford, Leydi Suffolk ve bebekle birlikte bekliyordu. Vaftiz töreni bitince Charles oğlunu kollarına alıp sevdi. Bir yandan da başına gelecekleri biliyordu. Bebek ağlamaya başlayınca bakıcıya verildi. Diğerleri de şarap içip pasta yemek için ayrı bir odaya geçtiler. Barbara bir ara bahçenin bir bölümünü gösterme bahanesiyle Charles'ı dışarı çıkardı.

Güllerle çiçekli ıhlamur ağacının yanına gelince Barbara döndü.

Üzgün ve kırılgan bakışlarını Charles'a yöneltip "Demek artık evlisin," dedi usulca. "Onu çok sevdiğini duydum."

Charles huzursuzca ona baktı, gözleri yüzünde, saçlarında, göğüslerinde, incecik belinde geziniyordu. Parfümünün şehvet uyandırıcı hafif

kokusunu duyunca gözleri karardı. Zevkine düşkün bir adam olduğundan, onu baştan çıkarabilecek ve baştan çıkabilecek bir kadını arzuluyordu. Catherine onu seviyordu, ama Charles onun masumiyetini ve sessizliğini biraz sıkıcı buluyordu.

Hızlı hızlı nefes alıp dışlerini sıktı. “Çok mutluyum teşekkür ederim.”

Barbara’nın yüzünden hafif alaycı bir gülüş geçti. “Senin adına çok sevindim.” Sonra yeniden iç çekip pencereden baktı. “Ah, sen gittikten sonra Londra’da ne zor zamanlar geçirdim bilemezsin! Sokaktaki hamallar bile bana hakaret etti! Beni özel oda hizmetçisi yapacağına söz vermedeydin bunlarla nasıl başa çıkardım bilmiyorum!”

Charles bunu duymaktan korktuğu için kaşlarını çattı. Elbette Barbara’nın halası ona olanları anlatmıştı. “Eminim abartıyorsun Barbara. Bence her şeye rağmen hayatın çok iyi olacak.”

Barbara aniden başını çevirdi. Gözbebekleri büyümüştü. “Her şeye rağmen derken... Ne demek istiyorsun?”

“Şey... Üzgünüm ama karım adını listeden çıkardı. Seni nedime olarak istemediğini söyledi.”

“Beni istemiyor mu? Ama bu çok komik! Neden beni istemesin ki? Ailemin yeterince soylu olduğunu umuyorum! Ona artık ne zararım olabilir?”

“Olamaz,” dedi Charles kararlılıkla. “Yine de seni istemiyor. İngiltere’deki yaşam tarzımızı anlayamıyor. Ona dedim ki...”

Barbara dehşet içinde ona baktı. “Bana ihtiyacı olmadığını söyledin!” diye fısıldadı öfkeyle. “Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?” Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Leydi Suffolk’un korku dolu ikazlarına rağmen Barbara’nın sesi yükseldi. “Senin için şerefenden vazgeçen, kocası tarafından terk edilen, bütün dünyanın önünde hakarete uğramayı göze alan bir kadına bunu nasıl yapabilirsin? Ah!” Barbara arkasını dönüp yumruğunu ağzına bastırarak başını pencereye dayadı. Hıçkırarak derin bir nefes aldı. “Ah, keşke bebeği doğururken ölseydim. Bana böyle bir şey yapacağını bilseydim asla yaşamak istemezdim!”

Yüzünde anlayış veya vicdan azabından eser olmayan Charles, sinirli görünüyordu. Tek istediği, meseleyi o ya da bu şekilde çözmek-

ti. Barbara'nın ya da Catherine'in istediğinin olması onun için çok da önemli değildi. Her iki tarafın da haklı yanları vardı belki, ama bir kadın olaya sadece kendi tarafından bakardı.

"İyi madem," dedi. "Onunla tekrar konuşurum."

Ama onun yerine bu hassas meseleyi halletmek için Şansölye'yi gönderdi. Castlemaine'in uzakta bir yere sürgüne gönderilirse çok iyi bakılacağını düşünen yaşlı adam, ısrarla karşı çıksa da Kral'ın emrini yerine getirmek zorunda kaldı. Clarendon yaptığı görüşmeden, kıpkırmızı olan yüzünü ovalayıp başını sallayarak geldi. Charles onu laboratuvarında bekliyordu. Kısa boylu, tıknaz Şansölye balkondan geçerken arkasından da fısıltılar yükselmeye başladı. Kral'la Kraliçe arasındaki çekişme bütün sarayı eğlendiriyordu.

Charles masasında oturmuş artık Orleans Düşesi ve Fransa Sarayı'nın üçüncü leydisi olan kardeşi Minette'e mektup yazıyordu. Clarendon'ı görünce ayağa kalkıp "Eee?" dedi.

"Kabul etmiyorlar majesteleri." Yorgun ve canı sıkılmış olan Şansölye bacağı da gut nedeniyle ağrıdığı için resmiyeti boş verip oturdu. "Çok uysal ve sakın görünen bir kadına göre..." Islak yüzünü tekrar sildi.

"Ona ne dedin? Şeyi söyledin mi?"

"Her şeyi anlattım. Majestelerinin artık o kadınla bir işi olmadığını ve olmayacağını söyledim. Sizin onu çok sevdiğinizi ve bu ricanızı kabul ederse ona çok iyi bir koca olacağınızı da anlattım. Yalvarırım Majesteleri beni tekrar göndermeyin! Bu işe göre değilim ben, ne düşündüğümü biliyorsunuz."

"Ne düşündüğün umurumda değil!" diye çıkıştı Charles. Normalde Şansölye'nin onun davranışlarına, fikirlerine yönelik eleştirilerini yüzünde bir gülümsemeyle, ağırbaşlılıkla dinlerdi. "Sen çıkarken durumu nasıldı?"

"Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Şimdiye kadar sinir krizi geçirmiştir herhâlde."

Charles o gece karısının odasına kararlı ve meydan okuyan bir tavırla gitti. Baskın karakterli bir annesi vardı ve istemeden de olsa baskın

karakterli bir metres seçmişti. Ama kendi evinde karısının sözünü dinlemeye hiç niyeti yoktu. Barbara Palmer'ın geleceği çok umurunda değildi ama karısına kararları kendisinin verdiğini göstermek zorundaydı. Bir saat önce birbirlerine kibarca gülümseyerek İtalyan korosunu dinlemelerine rağmen, Catherine de ona meydan okurcasına bakıyordu.

Charles karısını selamladı. "Umarım biraz daha mantıklı davranmaya karar vermişsinizdir."

"Verdim efendim, siz de verdiyseniz eğer."

"Bu iyiliği sizden istiyorum Catherine. Bunu yerine getirirseniz söz veriyorum sizden bir daha zor bir şey istemeyeceğim."

"Ama bir erkeğin karısından isteyebileceği en zor şeyi istiyorsunuz. Bunu yapamam! Yapmayacağım!" Birden küçük ayağını yere vurup kocasını utandıran ani bir öfke nöbetiyle sesini yükseldi. "Bir daha bundan söz ederseniz Portekiz'e dönerim!" Sonra da hıçkırıklara boğulup yüzünü elleriyle kapatarak arkasına döndü.

Uzunca bir süre konuşmadılar. Catherine hıçkırıklarını dindirmeye çalışırken bir yandan da Charles'ın neden gelip onu kollarının arasına alarak teselli etmediğini merak ediyordu. Toplumdan dışlanan fahişesini nedimesi olarak kabul etmenin imkânsızlığını şimdiye kadar anlaması gerekirdi. Öyle tatlı, şefkatli ve nazikti ki değişmesinin nedeni neydi acaba? O kadının sarayda olmasını o kadar çok istiyorsa onu hâlâ seviyor olmalıydı.

İşi iyice inada bindiren Charles da, küçük bir despotun uysal, sevgisini fazla belli eden kocası olmaya niyetli değildi. Ona bu sarayı kimin yönettiğini göstermenin tam sırasıydı.

"Öyle olsun madam," dedi Charles sonunda. "Ama gitmeden önce annenizin sizi kabul edip etmeyeceğini öğrenmeniz akıllıca olur. Bunun için de refakatçilerinizi sizden önce göndereceğim."

Duyduklarına inanamayan Catherine, şaşkınlıkla ona döndü. Bu tuhaf, ürkütücü ülkede tutunabileceği tek şey kendi ülkesinin insanlarıydı. Şimdi kocası da ona karşı çıkmışken bu insanlara her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

"Ah, yalvarırım efendim!" diyerek ellerini açtı.

Charles onun önünde eğildi. “İyi geceler madam.”

Catherine’in çirkin refakatçilerinin çoğu birkaç gün sonra yola çıkınca bütün saray rahatlayıp sevindi. Charles sadece Penalva’nın, papazların ve mutfakta çalışan birkaç kişinin kalmasına izin vermişti. Catherine’in annesine bir mektup göndermeye bile zahmet etmemişti. Prenses’in çeyizinin çoğu son anda altın olarak değil de şeker ve baharat olarak ödenmesinden Kral’ın duyduğu hoşnutsuzluğu anlayacaklardı elbette.

Birkaç gün boyunca Catherine’le Charles arasındaki çekişme devam etti. Catherine genelde odasından çıkmıyor, çıktığında Charles’la pek konuşmuyordu. İnsanlar bahçede ya da orada burada karşılaştıklarında, birbirlerine, “Kraliçenin kavgasını izlemeye gidiyor musun?” diye soruyorlardı. Gençler kendi yaşam tarzlarını yansıttığı için Barbara Palmer’in galip gelmesini istiyordu. Yaşlılar ve daha muhafazakâr olanlar da Kraliçe’nin tarafını tutuyordu. Charles her zamanki gibi iki taraftan da tavsiyeler alıyor, hepsini gülümseyerek dinliyor ama hiçbirinden etkilenmiyordu. Kendi rahatı için önemli olduğunu düşündüğü bir konuda kararını mutlaka kendisi verirdi. Bu konuda da öyle yaptı.

Kraliçe Henrietta Maria, oğlunu ziyaret etmeye gelecekti. Charles da annesinin, gelinini böyle somurturken bulmasını ve sarayın içinde bulunduğu kargaşayı görmesini istemiyordu. Meseleyi bir an önce çözmeye kararlı olarak Barbara’nın, Hampton Sarayı’na gelmesi için haber gönderdi.

Temmuz sonlarına doğru sıcak bir öğleden sonra Catherine’in salonunu dolduran kalabalık koridora taşmıştı. Havada hissettiği ama anlayamadığı bir gerginlik vardı. Charles daha gelmemişti. Catherine sinirine rağmen kalabalığın arasında kocasını aradı. Charles oradayken, onu görmese de varlığı bile Catherine’i rahatlatırdı. Oysa şimdi içinde kıvrandığı yalnızlıkla, gülümsemek için kendini zorlarken titrememesi için alt dudağını ısıyor, boğazındaki yumruyu dindirmek için yutkunuyordu.

Ah, keşke İngiltere’ye hiç gelmeseydim, diye düşündü çaresizce. Keşke evlenmeseydim, evde olsaydım. O zaman mutlu olurum...

Portekiz güneşiyle ısınmış manastırın bahçesinde geçirdiği tembel, sakin öğleden sonraları geldi aklına. Fırçası ve paletiyle beyaz duvarlarla

mavi gölgelerin arasındaki kontrastı yakalamaya çalışır, elindeki nakış işler ya da şapelde dua edenlerin mırıltılarını dinlerdi. Nasıl da sakin, güvenli bir hayattı o!

Sonra birden kocasını gördü. Bütün vücudunda gezinen soğuk rüzgâr, üzüntüsünü ve korkusunu da alıp götürmüştü sanki. Kendisine dikkat etmeyeceğini bildiği hâlde onu gördüğüne sevindiği için dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. *Ne kadar uzun boylu ve yakışıklı,* diye düşündü. *Ah, onu çok seviyorum!* Onun yanında gri payetlerle süslü beyaz bir elbise giymiş bir kadının yürüdüğünü fark etmemişti.

Charles odaya gelince herkes nefesini tutup heyecanla bekledi. Charles kısık ama kararlı bir sesle kadının adını söyleyince Catherine bakışlarını ona çevirdi ve dizinin üstüne çökmüş kadına öpmesi için elini uzattı.

Aynı anda, Penalva'nın omzunu sıkıca kavrayıp "Castlemaine!" diye fısıldadığını duydu.

Catherine'in eli ister istemez seğirdi. Şaşkınlıktan kocaman olmuş, sorgulayan gözleri Charles'a döndü. Charles, kolaysa şimdi karşı çık der gibi meydan okuyan bir tavırla onu izliyordu. Catherine, ayağa kalkan Leydi Castlemaine'in güzel yüzüne bakakaldı. Gözleri zaferle parıldayan Barbara'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Catherine birden fenalaştı. Kulakları çınlıyor, gözleri kararıyordu. Dünya deli gibi dönmeye başlamıştı sanki. Koltuğuna doğru uzanırken kendisini hızlıca tutan uşaklar ve Charles'a öfke ve nefret dolu bakışlar gönderen Penalva Kontesi sayesinde düşmekten kurtuldu. Charles'ın yüzünde aniden bir korku belirdi ve yardım etmek için elini uzattı. Sonra hemen kendisini toparlayarak geri çekildi ve Kraliçe, odasına götürülürken sessizce izledi.

18. BÖLÜM

AMBER, REX MORGAN'IN SARAYDAKİ KONUMUNDAN DOLAYI, KRAL'LA Kraliçe'nin Londra'ya girişini, sarayın Thames boyunca uzanan binalarının birinin çatısında izleme fırsatı buldu.

Kıyının iki tarafı da kapatılmıştı. Suyun üstündeki kayıkların sayısı o kadar fazlaydı ki, bunların üstüne basarak Westminster Hall'den Charing Kavşağı'nın merdivenlerine yürünebilirdi. Bayraklar serin rüzgârda dalgalanıyor, çiçek demetleri suyun üstünde yüzüyordu. Müzik çalmaya başladı ve kocaman, altın yaldızlı kraliyet kayığı kıyıya yaklaşınca nehrin üzerinde top atışları yapıldı. İnsanlar hep bir ağızdan bağırıyor, şehirdeki bütün çanlar çalıyordu.

Saçlarını uçuşan Amber bir köşede dikilmiş her şeyi görmeye çalışıyordu. Amber'in yanındaki üç genç adam Hampton Sarayı'ndan yeni gelmişti. Castlemaine kendisine takdim edildiğinde Kraliçe'nin nasıl bayıldığını, Kral'ın bunun kendisini utandırmak için kasten yapıldığını düşünerek nasıl sinirlendiğini bir bir anlattılar ona.

Adamlardan biri, "O zamandan beri Castlemaine, bütün balolara ve eğlencelere gidiyormuş," dedi. "Kralın yine onunla yattığını söylüyorlar."

"Haksız mı ama?" dedi diğeri. "Nasıl güzel bir kadın baksana."

"Yemin ederim Kont burada olmasa..." diye araya girdi üçüncüsü.

Çatının üstünde adamlar birbirlerini dirsekliyordu ama Roger Palmer hepsini duymazdan geldi. Dikkatlerini yine tören alayına çevirmişlerdi.

Birkaç dakika sonra Barbara merdivenlerden çıktı. Arkasından da güzel hizmetçisi Bayan Wilson ve bebeği taşıyan bir dadı geldi. Barbara, kocasına baştan savma bir selam verince Roger da onu soğuk bir şekilde karşıladı. Amber'a tek kelime etmeden onu yalnız bırakan üç delikanlı, hemen Barbara'nın etrafını sardı.

Küçümsediği bu kadını görünce öfkeden deli olan Amber, başını geri atıp arkasına döndü. *En azından ağzının içine düşecek gibi bakmayacağım*, dedi kendi kendine. Ama ondan başka kimse utanmış görünmüyordu.

Kısa bir süre sonra Amber tanıdık, tuhaf bir erkek sesi duyunca hayrete düştü. Omzunda bir el hissedip arkasını dönünce Almsbury'nin ona sırtıttığını gördü. "Bu Bayan St. Clare değilse ben de neyim," diyordu Kont. Sonra eğilip Amber'ı öptü. Amber onun gülümsemesinin sıcaklığından, gözlerindeki hayranlıktan öyle büyülenmişti ki, Newgate'deyken kendisini arayıp sormamasını anında affediverdi.

"Almsbury!"

Sormak istediği sorular dilinin ucuna kadar gelmişti: *Bruce nerede? Onu gördün mü? Burada mı?* Ama gururundan bunların hiçbirini sormadı.

Almsbury geri adım atıp onu baştan aşağı süzdü. "Şahane görünüyorsun canım! İşler yolunda gitmiş galiba!"

Amber, Luke Channell'ı, Newgate'i ve Whitefriars'ı unuttu. Ona gülümseyip neşeyle cevap verdi. "Her şey yolunda. Kraliyet Tiyatrosu'nda oyuncu oldum."

"Hadi canım! Sahneye artık kadınların da çıktığını duymuştum ama sen gördüğüm ilk aktrissin. İki yıldır şehirde değildim."

"Öyle mi? O zaman mektubumu almamışsındır."

"Almadım. Mektup mu yazmıştın?"

Amber elini boş ver dercesine salladı. "Çok oldu. Bir buçuk yıl önce, aralıkta yazmıştım."

"60'ta ağustosun sonunda şehirden ayrıldım. Seni bulmaya çalıştım ama Royal Saracen'in sahibi gittiğini söyledi. Ertesi gün de Herefordshire'a gittim. Majesteleri topraklarımı bana geri verdi de."

O sırada etraflarındaki gürültü kulakları sağır edecek kadar yükseldi. Kraliyet kayığı iskelede yanaşmıştı. Ana Kraliçe kayıktan inen Kral'la Kraliçe'yi karşılamaya gitti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Amber. "Majesteleri'nin kılığı ne öyle?" Uzaktan Kraliçe'nin kabarık etekleri onu balon gibi yusuvarlak gösteriyordu.

"Çemberli iç eteği!" diye yanıtladı Almsbury. "Portekiz'de öyle giyiyorlar."

Sonunda kalabalık dağılmaya başlayınca Almsbury, Amber'ın koluna girip onu evine kadar götürmeyi teklif etti. Arkalarını dönünce başında kocaman siperli şapkasıyla Barbara'yı gördüler. Genç kadın Almsbury'ye el sallayıp gülümserken Amber'ı düşmanca bakışlarla süzdü. Amber çenesini kaldırdı, kirpiklerini indirip ona hiç bakmadan yoluna devam etti.

Amber'ın arabası sarayın giriş kapısının hemen dışında, Kral Yolu'nda bekliyordu. Almsbury arabayı görünce hafif bir ısıklık çaldı. "Vay bel! Oyunculuğun bu kadar para kazandırdığını bilmiyordum!"

Akşam karanlığı çökünce hava serin olduğundan Amber, Jeremiah'nın ona uzattığı pelerini omuzlarına attı. Eteklerini kaldırıp arkasına dönmeyen Almsbury'ye gülümsedi.

"Belki oyunculuk kazandırmıyordur ama başka yollar da var." Arabaya binip kahkaha attı.

"Demek bizim masum köylü kızımız şeytana uydu."

"Başka ne yapabilirdim ki, o gidince..." Kızarak hemen cümlesini yarım bıraktı. "Dünyada kadınların ancak tek bir yolla hayatta kalabileceklerini öğrendim."

"Evet, bir kadının bu kadar iyi olmasının ancak bir yolu vardır. Kiminle kalıyorsun?"

"Majesteleri'nin süvari alayından Yüzbaşı Morgan. Kendisini tanıyor musun?"

"Hayır. Sanırım bazı şeyleri kaçırdım. Bir adamı bir eş ve köyde bir ev kadar sıkıcı yapan başka bir şey yoktur."

"Ah, evlendin demek!" Amber ona çapkınca gülümsedi.

“Evet, evlendim. Önümüzdeki ayın beşinde iki yıl olacak. İki de oğlum var. Biri bir yaşını geçti, öbürü daha iki aylık. Sen... Şey değil miydi?” Almsbury sorgularcasına Amber’ı süzdü ama sonra tereddüt etti.

Kendisini daha fazla kontrol edemeyen Amber, “Benim de bir oğlum var!” dedi. “Ah, Almsbury onu bir görsen! Aynı Bruce! Söylesene Almsbury, o nerede? Londra’ya döndü mü? Onu gördün mü?” Bağımsız ve havai görünmek artık umurunda değildi. Rex’le mutluydu ve artık Bruce’a âşık olmadığını sanıyordu. Ama Almsbury’yi görünce her şey yeniden gözünde canlanmıştı.

“Jamaika’da olduğunu duydum. Oradan da İspanyol gemileri almak için yola çıkacakmış. Canım, yoksa sen hâlâ...”

Amber ağlamaklı bir sesle, “Ne olur öyleyse?” dedikten sonra hemen pencereden dışarı bakmaya başladı.

Almsbury’nin ses tonu yatıştırıcıydı. Amber’a yaklaşıp kolunu ona doladı. “Tamam canım. Haklısın, kusura bakma.”

Amber başını onun omzuna yasladı. “Sence ne zaman gelir. Gideli iki yıl oldu...”

“Bilmiyorum. Ama bence onu hiç beklemediğimiz bir anda gelecektir.”

“Gelince artık burada kalacak, bir daha gitmeyecek değil mi?”

“Korkarım gidecek canım. Carlton’ı yirmi yıldır tanırım, durduğu yerde duramaz. Hep bir yerlere gidip gelir. Maceraya bu kadar düşkün olmasının nedeni İskoç kanından geliyor herhâlde.”

“Ama artık her şey farklı olacak. Kral da döndü. Parası olunca sarayda kimseye minnet etmeden yaşayabilir. Birine minnet etmekten nefret ettiğini söylemişti çünkü.”

“O kadar basit değil canım. Carlton, sarayı sevmiyor.”

“Sevmiyor mu? Ama bu çok saçma. Fırsatı olsa herkes orada yaşamak ister!”

Almsbury omuzlarını silkti. “Ama o sevmiyor. Aslında kimse sevmiyor. Ama saraydan ayrılmayı çoğu göze alamaz tabii.”

Amber dudağını büktü ve araba evinin önünde durunca inmek için uzandı. “Çok saçma!” diye mırıldandı sinirli sinirli.

Hizmetçisi Gatty evde yoktu. Amber töreni izlemesi, sonra da babasını ziyaret etmesi için ona izin vermişti. Prudence ise uzun zaman önce gitmişti. Bir gün eve geldiğinde, kendisinin en güzel ve en yeni elbisesiyle dolaşırken görünce kızı hemen kovmuştu. Gatty'den önce de eve iki hizmetçi gelmiş, biri hırsızlıktan, diğeri de tembellikten dolayı kovulmuştu. Amber, Jeremiah'yı yakınlarda nefis Fransız yemekleri yapan Bear lokantasından yiyecek almaya gönderdi. Yemeklerini her zaman lokantalardan veya hazır yemek dükkânlarından sipariş ediyordu.

Almsbury'ye evini gururla gezdirirken hiçbir şeyin gözden kaçmaması için bütün detayları gösteriyordu. Görevde değilken zamanının çoğunu Porter'ın evinde ya da bir meyhanede geçiren Rex, çok cömert davranıyor, Amber'a istediği her şeyi alıyordu.

En son Hollanda'dan, siyah damarlı Brezilya kiraz ağacından yapılmış, üzeri çiçek oymalı şık bir şifonyer almışlardı. Siyah, vernikli çini bir paravan şöminenin yanında duruyordu. Bir köşede de ufak tefek süs eşyaları vardı. Mercandan bir ağaç, camdan bir geyik, gümüş bir filigranın içindeki eski, çini bir bilek taşı özenle yerleştirilmişti. Şöminenin üstünde de Amber'ın dev bir portresi asılıydı.

Amber yelpazesıyla el kürkünü bir kenara fırlatıp "Nasıl olmuşum?" dedi portreyi işaret ederek.

Almsbury ellerini cebine sokup geri çekilerek tabloyu inceledi. "Şey... Seni önce canlı canlı gördüğüme sevindim güzelim. Yoksa resme bakarak çok şişmanladığını sanabilirdim. Ağzı da hiç seninkine benzemiyor."

Amber gülerek onu yatak odasına çağırdı. Saçlarını açarken, "Köyde yaşamak seni değiştirmemiş Almsbury," dedi. "Her zamanki gibi çok kibarsın. Samuel Cooper'ın, bir madalyonun üstüne yaptığı küçük resmimi görmelisin. Beni şey gibi çizdi... Ne demişti... Venüs galiba, böyle denizden yükseliyor. Ben şöyle durdum..." Amber zarıfçe poz verdi. "Üzerimde de hiçbir şey yok."

Anlattıkları, kollarını arkadan bağlayarak alçak bir koltukta oturan Almsbury'nin hoşuna gitmişti. "Kulağa çok hoş geliyor. Nerede?"

"Ah, Rex'te. Doğum gününde ona vermiştim. Her zaman kalbinin üstünde taşıyor." Amber yaramazca gülümseyip elbisesinin iplerini çöz-

meye haşladı. “Bana deli gibi aşık. Hatta benimle evlenmek istiyor, inanabiliyor musun?”

“Evlenecek misin peki?”

“Hayır.” Amber konuyu tartışmak istemezmiş gibi başını salladı. “Evlenmek istemiyorum.” Sabahlığını alıp giyinmek için paravanın arkasına gitti. Sadece başının ve omuzlarının görüldüğü paravanın arkasında üstündekileri bir bir çıkarırken Kont’la keyifli keyifli sohbet etti.

Garson gelince yemek için yemek odasına geçtiler. Rex geç vakte kadar görevde olacağını söyleyen bir not göndermişti. Yoksa Amber üzerinde sadece saten bir sabahlık varken bir erkekle yemek yemeye cesaret edemezdi. Çünkü Rex bir zamanlar, Amber onun metresi olduğu takdirde onun bedenine ve vaktine yalnız kendisinin sahip olmayı isteyeceğini söylemişti ve Amber onun bu konuda ne kadar ciddi olduğunu çok önceden öğrenmişti. Tiyatroda bütün kadınlar, giyinirken bir sürü erkekle gönüllerini eğlendirse de, Rex erkeklerin Amber’a fazla yaklaşmalarını ve onunla fazla samimi olmalarını engelliyordu. Bu nedenle erkekler son birkaç aydır Bayan St. Clare’le fazla ilgilenmiyordu. Rex’in kılıç kullanmadaki ünü herkes tarafından bilindiğinden, erkekler bedenlerine bir kılıç yarası alacaklarına, hasta olup yataklara düşmeyi tercih ederlerdi.

Yemek boyunca Amber’la Almsbury, uzun zamandır görüşmeyen ve birbirine anlatacak çok şeyi olan eski dostlar gibi durmadan sohbet ettiler. Amber başarısızlıklarını ve yenilgilerini es geçerek ona sadece başarılarını ve zaferlerini anlattı. Almsbury, Luke Channell’i, Newgate’i, Büyükanne’yi, Whitefriars’ı duymadı. Amber, Lord Carlton’ın bıraktığı paranın büyük bir kısmının hâlâ kuyumcуда durduğunu söyleyince, Almsbury onun tek başına Londra’ya gelen çoğu köylü kızdan daha zeki olduğunu itiraf etti.

İki saattir Amber’ın yeşil kadife minderli, uzun kanepesinde ellerinde boş şarap kadehleriyle oturmuş şöminede son kalan közlere bakıyorlardı. Sonra Almsbury onu birden kollarına alıp öptü. Amber, Rex’in başka bir adamla öpüştüğünü duysa ne kadar sinirleneceğini düşünüp bir an gerildi. Sonra da Almsbury’den hoşlandığı ve ona Bruce Carlton’ı

hatırlattığı için karşı koymaktan vazgeçti. Ama Kont yatak odasına gitmeyi önerince Amber geri çekildi.

Saçlarını geriye atıp elbisesinin önünü düzeltti. "Ama Lord Almsbury! Yapamam! Bunu düşünmene bile mâni olmalıydım!" Ayaga kalktı ve şaraptan başı döndüğü için şöminenin kenarına yaslandı.

"Aman, Amber! Ben de büyüdün sanmıştım!" Sesi öfkeli değil, aksine neşeliydi.

"Ah, o yüzden değil Almsbury. Ben hâlâ..." *Bruce'u beklemiyorum*, diyecekti ama vazgeçti. "Rex'i tanımıyorsun. Çok kıskançtır. Seni öldürür, beni de kapının önüne koyar."

"Haberı olmazsa bir şey yapamaz."

Amber şüpheyle ona gülümsedi, saçları yüzünü örtüyordu. "Bir kadınla yatıp anında bir arkadaşına anlatmayan bir beyefendi var mı acaba? Erkekler yaşadıklarını başka birine anlatmanın, aldıkları zevkin yarısı olduğunu söyler."

"Ben beyefendi falan değilim, bunu çok iyi biliyorsun. Sadece sana âşık bir adamım. Belki de bunu söylememeliydim. Aslında sana âşık olup olmadığımı bilmiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum. O gece söylediklerimin doğru olduğunu artık biliyorsun, o yüzden beni oyalayıp durma. Ne kadar istiyorsun? Sana iki yüz pound vereceğim. İhtiyacın olana kadar bir kuyumcуда dursun."

Para ikna edici bir şeydi, ama günün birinde Bruce'un bunu duyup incinmesi daha da önemliydi.

Amber, Rex Morgan'ın kendisiyle evlenmek istediğini söylerken doğruyu söylüyordu. Son yedi aydır evlerinde mutlu mesut bir hayat sürüyorlardı. Aynı şeyleri yapmaktan büyük zevk alıyorlardı, yalnızca birlikte olmaları bile içlerini ısıtmaya yetiyordu.

Yaz aylarında birlikte çok vakit geçirdiler. Kral şehir dışında olduğundan Rex'in pek işi olmuyordu, tiyatrodada birkaç hafta boyunca tatil yapıyordu. Gerçi Amber iki kere Majesteleri'nin huzurunda oyun sergilemek için Hampton Sarayı'na gitti. Prudence'e, Gatty'ye, ya da o zamanki hizmetçisi kimse ona bir sepet hazırlatıp sıcak haziran akşam-

larında küçük, güzel, ıssız bir köy olan Islington'a pikniğe giderlerdi. Birkaç kez nehir kenarında sakin bir yer bulup birbirlerine su sıçratıp çocuklar gibi eğlenerek çırılçıplak yüzdüler. Amber saçlarını kuruturken Rex de eve götürmek için balık tutuyordu.

Bazen de nehirde bir kayık kiralayıp dolaşmaya çıkıyorlardı. Amber çoraplarıyla ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını dizlerine kadar suya soku-yordu. Kim olursa olsun nehirde dolaşmayı göze alanlarla eğlenmekten ve onlara sataşıp bağırmaktan zevk alan ihtiyar, kaba adamlar onlara laf atınca, Rex'in ettiği ağız dolusu küfürler Amber'ı kahkahalara boğuyordu. Chelsea'de yeşil kırlara oturup hayal kuruyor, başlarının üstündeki bulutların şekillerini bir şeylere benzetiyorlardı. Amber eteklerine yabani çiçekler, sarı çuhaçiçekleri, mavi sümbüller, beyaz kızılçubuklar topluyordu. Sonra sepeti açıp temiz, beyaz bir örtü seriyor, konserve dana dilini, Chatelin'deki ünlü Fransız aşçının Amber için yirmi çeşit yeşillik kullanarak yaptığı salatayı, taze, olgun meyveleri ve tozlu bir şişe şarabı çıkarıyordu.

Ara sıra, Rex'in haklı ya da haksız yere kıskançlığı tuttuğu zamanlarda tartışıyorlardı. Gerçi Amber, Almsbury'yle karşılaşana kadar onu hiç aldatmamıştı. Yalnızca haftada bir kere bebeği görmek için Kingsland'e gidiyordu. Uzunca bir süre Rex'e bunu söylemedi ama günün birinde Rex, onun başka bir adamla birlikte olduğunu iddia edince çok şaşırdı. Yaptıkları şiddetli tartışma sırasında, Amber ona gittiği yeri ve bir zamanlar evli olduğunu söyledi.

Rex'in siniri iki üç gün sürdü. Ama Amber'ın hangi yalanını yakalarsa yakalasın ona olan sevgisi azalmıyordu. Hatta bu olaydan sonra ona yine evlenme teklif etti. Amber daha önce onun şaka yaptığını sanıp teklifini reddetmişti. Ama bu sefer durumun imkânsız olduğunu söyledi. İki kişiyle evli olmanın cezası ölümdü.

"O bir daha geri gelmeyecek," dedi Rex. "Ama gelirse de bana söyle yeter. O zaman iki kişiyle evli değil, dul bir kadın olacaksın."

Ama Amber bu konuda bir türlü karar veremedi. Evlilik ona hâlâ bir kadının içine düşünce çaresizce ve umutsuzca çırpındığı bir tuzak gibi geliyordu. Bir erkeğe bürün bedenini, aklını, parasını teslim etmek

demekti. Ülkede hiçbir kanun onun çıkarını gözetmiyordu çünkü. Ama Rex'in teklifini reddetmesinin asıl nedeni ne korkusu, ne de iki kişiyle evli olmaktan ötürü idam edilme olasılığıydı. Kalbinde hâlâ gerçekleştirmedeği güçlü arzuları vardı, bu da ona rahatsız vermiyordu.

Rex'le evlenirsem hayatım nasıl olacak, diye düşünüyordu. Tiyatroda çalışmaya izin vermeyecek, bir sürü çocuk doğuracağım. (Rex, Amber'ın oğlunu hiç görmemesine rağmen ilk kocasından olduğu için ondan pek hoşlanmıyor, Amber'ın kendisine bir oğlan doğurmasını istiyordu.) Ayrıca evlenirsek kıskançlığa daha da artacak, diyordu kendi kendine. Çarşıdan yarım saat geç gelsem ya da alışveriş yaparken bir erkeğe gülümsesem olay olacak.

Büyük ihtimalle şu anki kadar cömert de olmayacak. Bir elbiseye otuz pound harcasam sorun çıkacak, geçen yılki pelerininim de idare edebileceğini söyleyecek. Şişmanlayacağım, kocaman bir karnım olacak, daha yirmi yaşına gelmeden hayatım sona ermiş olacak. Hayır, hayır, böyle daha iyi. Şu an bir eşin bütün imkânlarına sahibim. Beni seviyor, bırakamaz. Ama aynı anda özgürüm, istediğimi yaparım, canım isterse de onu terk edebilirim.

Amber'ın duyduğuna göre, Kral Charles onun sahnedeki en güzel kadın olduğunu birden fazla kez ifade etmişti. Özellikle Hampton Sarayı'ndaki son oyundan sonra birine onunla birlikte yaşayan adamı kıskandığını söylemişti.

Almsbury'nin şehre dönüşünden iki hafta kadar sonra Amber, işe yeni bir hizmetçi aldı. Bir gün banyo yapıp Almsbury'yle sohbet ederken Gatty birden çıkagelince Amber kızı işten çıkarmış ve Almsbury'nin sarayda çok nüfuzlu biri olduğunu, gördüklerini birine anlatırsa dilini keseceğini söyleyip onu tehdit etmişti. Rex'e de kız hamile kaldığı için işten çıkarıldığı söylendi. Amber, Jeremiah'nın eline bir not iliştip yeni bir hizmetçi bulması için onu St. Paul Katedrali'ne gönderdi.

Aynı sabah çarşıdaki giysi provasından dönerken arabası, çiçekli bayram direğinin önünde durdu. Tempest, yolu kapatan arabaların sürücülerine ve içindekilere söylenirken arabanın kapısı aniden açıldı ve bir kız içeri atıldı. Saçı başı dağınık, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

“Ne olur hanımım!” diye bağırdı. “Ona hizmetçiniz olduğumu söyleyin.” Sesi çok içtendi, güzel yüzünde de yalvaran bir ifade vardı. “Aman Tanrım! Geliyor! Yalvarırım hanımım!” Amber’a son kez yalvarırcasına baktıktan sonra bir kenara büzülüp şapkasını kızılımsı sarı saçlarının üstüne örttü.

Amber şaşkınlıkla ona baktı ama daha tek kelime edemeden kapı açıldı ve mavi üniformalı bir polis kafasını içeri uzattı. Amber irkilerek geri çekildi. Ama artık polislerin onun için bir şey ifade etmediğini hatırlayıp rahatladı.

Belli ki onu soylu biriyle karıştıran polis, yarım yamalak selam verdi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi ama bu kız az önce ekmek çaldı.” Sonra da bir köşeye sinen kıza dönüp “Kral adına seni tutukluyorum!” diye bağırdı ve üzerine çullandı. Amber oturduğu yerden bile kızın titrediğini görebiliyordu.

Newgate’deki anıları birden beyninde şimşek gibi çakan Amber, sinirle elindeki yelpazeyle polisin bileğine vurdu. “Ne yapıyorsunuz bayım! Bu kız benim hizmetçim! Ellerinizi onun üstünden çekin!”

Adam şaşkınlıkla Amber’a baktı. “Şey... Ama hanımefendi... Bir leydiye yalancı demek istemem ama az önce şuradan bir ekmek çaldığını gözümle gördüm.”

Adam iyice uzanıp kızı bileğinden tutarak dışarı kendine doğru çekti. Sokakta meraklı bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Amber ayakkasının topuğuyla polisin göğsüne bir tekme sallayınca adam sendeledi. Kalabalıktan neşeli kahkahalar yükselirken adam tekrar arabaya girmeye çalıştı. Amber onu yine sertçe ittikten sonra kapıyı çarptı.

“Yürü hadi Tempest!” diye bağırdı. Araba toz toprak kaldırarak giderken polis de içine düştüğü çamurlu su birikintisinden kalkmaya çalışıyordu.

Bir süre boyunca iki kadın da tek kelime etmedi. Kız, Amber’a minnettarlıkla bakıyor, polisi görünce sinirleri tepesine çıkan Amber da güçlkle nefes alıyordu.

“Ah hanımım!” diye bağırdı sonunda kız. “Size nasıl teşekkür edebilirim? Siz olmasaydınız beni Newgate’e götürecekti. Tanrım onu

fark etmedim, gelip arkamdan yakaladı. Sonra da peşimde atlı varmış gibi bütün hızımla koştum. Ah, milyonlarca kez teşekkür ederim madam. Sizin gibi önemli bir leydinin, benim gibilerin başına gelenlerle ilgilenmesi olağanüstü bir şey. Newgate'e gitseydim de umurunuzda olmayabilirdi."

Kız güzel yüzü mutluluktan ışıldayarak cıvı cıvı konuşuyordu. Yaşı on yediden fazla olamazdı. Cam gibi mavi gözleri, küçük, kalkık burunun üstüne dökülen sarı kakülleri vardı. Kıza hemen kanı kaynayan Amber gülümsedi.

"Küstah polis milleti işte! Beş-altı suçsuz insanı hapse atmazlarsa o gün içleri rahat etmiyor!"

Kız suçlulukla kirpiklerini indirdi. "Şey... Aslında ekmeği çaldım hanımım. Hâlâ burada." Pelerinin altındaki ekmeği gösterdi. "Ama başka çarem yoktu, yemin ederim. Çok açtım..."

"Ye o zaman."

Kız bir an bile tereddüt etmeden ekmekten bir parça kopardı ve ıstahla yemeğe başladı. Amber şaşkınlıkla ona baktı.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Kız yutkundtu, sonra bir ısırık daha aldıktan sonra ağzı doluyken cevap verdi. "İki gün önce hanımım."

"Ne diyorsun? Al şunu da kendine bir yemek söyle."

Amber kürkünün içindeki küçük, kadife bir keseden birkaç bozuluk çıkarıp kızın kucağına bıraktı. O sırada tiyatronun önüne gelmişlerdi, uşak kapıyı açtı. Amber eteklerini toplayıp inmeye hazırlandı. Kız büyük bir ilgiyle pencereden dışarı bakıyordu.

"Oyuna mı gidiyorsunuz yoksa hanımım?"

"Ben aktrisim."

"Öyle mi!" Kız kurtarıcısının böylesine heyecanlı ve kötü üne sahip olan bir meslek yapmasına sevinmiş görünüyordu. Kız hemen arabadan atlayıp Amber'ın önünde eğildi. "Teşekkür ederim hanımım. Bana büyük bir iyilik yaptınız. Size bir yardımım dokunursa seve seve yaparım. Unutmayacağım, emin olabilirsiniz. Benim adım Nan Britton, hizmetçiyim. Gerçi şu an kalacak bir yerim yok ama..."

Amber durup ilgiyle ona baktı. "Hizmetçi misin? En son çalıştığın yere ne oldu?"

Kız yere baktı. "Kovuldum hanımım." Sesi neredeyse fısıltı hâlinde çıkıyordu. "Hanımım, oğullarını baştan çıkardığımı söyledi." Gözlerini kaldırıp büyük bir içtenlikle devam etti. "Ama öyle bir şey yapmıyordum! Yemin ederim! Tam tersiydi aslında!"

Amber güldü. "Benim oğlum baştan çıkarılamayacak kadar küçük. Ben de bir hizmetçi arıyorum. Yemeğini yedikten sonra arabada beklersen bu konuyu sonra konuşuruz."

Amber, Nan Britton'ı yılda dört pound, artı giyecek, barınma ve yiyecek masrafları karşılığında işe aldı. Üç-dört gün içinde iyi arkadaş oldular. Amber, Nan'in hayatındaki ilk gerçek kadın olduğunu hissediyordu. Nan de işini düzgün ve hızlı yapıyordu. Kalaylı kapları parlatıp Amber'in saçını yapmaktan da, çarşıya veya Amber ve Rex'le birlikte Bahar Bahçeleri'ne gitmekten de aynı derecede keyif alıyordu.

Enerjik, canlı, iyi huylu bir kızdı, evdeki yeri sağlamlaştıktan sonra da bu özellikleri değişmedi. Nan'le Amber konuşacak çok şey buluyor, en mahrem kadınsal meseleleri bile birbirleriyle paylaşıyorlardı. Nan hanımıyla ilgili çoğu sırrı (Newgate ve Whitefriars dışındakileri) öğrenirken, Amber da Nan'in dört yakışıklı erkeğin yaşadığı bir evde hizmetçilik yaparken yaşadığı maceraları öğrendi. Oğlanlardan biri Nan'e âşık olup onunla evlenmek istediğini ailesine açınca, dehşete düşen anne baba, Nan'e hemen kapıyı göstermişti.

Rex evde yokken Nan yatakta Amber'in yanında yatıyor, o varken de küçük yatağı kullanıyordu. Âdet olduğu üzere Nan, Amber'in olduğu kadar Rex'in de özel hizmetçisiydi. Onun giyinip soyunmasına da yardım ediyor, o odada çıplakken rahatsız olmuyordu. Çok geçmeden Yüzbaşı Morgan'ın tanıdığı en iyi erkek olduğuna karar verdi. Rex, Nan'i de kendi tarafına çekip Amber'a tekrar tekrar evlenme teklifi ediyor, Nan de onu destekliyordu.

Sabahları Amber'in saçlarını fırçalarken, "Yüzbaşı Morgan sizi nasıl da seviyor hanımım!" diyordu. "Çok yakışıklı, çok kibar! Bütün kadınlar onun gibi iyi bir koca ister!"

Başlarda sadece gülüp onun Rex'e âşık olduğunu söyleyen Amber sonraları bu tavsiyeleri iyice duymazdan gelmeye başladı. "Yüzbaşı Morgan tabii ki iyi biri," dedi bir gün sonunda. "Ama sonuçta sadece Kral'ın muhafızlarında bir subay."

Böyle bir sadakatsizliğe gücenen Nan, "Nasıl olur!" dedi. "Peki kiminle evleneceksiniz hanımım? Kral'ın kendisiyle mi?"

Bu alaya gülümseyen Amber, onun üstü olduğunu hatırlatırcasına kaşlarını kaldırdı. Tam tiyatroya gitmek üzereydi. Eldivenlerini giydi. "Neden olmasın?" dedi. Nan'ın şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini görünce de "Neden olmasın?" diye tekrar etti. Kapıya doğru yönelip Nan'i şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle ona bakarken bıraktı. Eli tam kapının tokmağındayken aniden geri döndü.

"Yüzbaşı Morgan'a bu konuda tek kelime etmeyeceksin, beni duydu mu?"

Hem, Kral Charles'ın Buckingham'a, onun Berkeley'e, onun Kynaston'a, Kynaston'un da Amber'a söylediği üzere, Kral'ın Amber'la yatmayı planladığı, sadece söylentiden ibaret olabilirdi.

19. BÖLÜM

AMBER KAPIYI AÇIP BASAMAKLARI İKİŞER İKİŞER ÇIKMAYA BAŞLADI. Bir an önce aynada kendine bakmak istiyordu. Kesin çok değişmişti. Tam merdivenlerin başına gelmişken evin kapısı açıldı ve Rex, Amber'ın karşısına dikildi. Işık arkasından geldiği için Amber onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama ses tonundan sinirli olduğu belliydi.

"Neredeydin sen?" diye gürledi. "Saat iki buçuk oldu!"

Amber bir an şaşkınlıkla duraksadı. Karşısında sanki bir yabancı vardı. Sonra çenesini hafifçe kaldırıp bir şey söylemeden onun yanından geçip gitmek istedi ama Rex onu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. Gözlerinde, kıskançlıkla ortaya çıkan o tehlikeli parıltı vardı.

"Cevap ver seni adi şırfıntı! Whitehall'daki oyun on birde bitiyor. O zamandan beri kiminle birlikteydin?"

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar, Amber sonunda yüzünü buruşturup geri çekildi. "Canımı acıtıyorsun Rex," diye inledi.

Rex'in yüzü biraz yumuşadı. Bir an tereddüt etse de onu serbest bıraktı. Ama Amber tam çekilirken kürkünün arasından ağır bir kese yere düştü. Sesinden içinde para olduğu anlaşılıyordu. İkisi de keseye baktı. Amber gözlerini Rex'e çevirince gözlerinin öfkeyle kısıldığını, boynundaki damarların ortaya çıktığını gördü.

"Seni lanet fahişe," dedi yumuşak bir sesle Rex.

Sonra da Amber'ı omuzlarından tutup öyle sertçe sarstı ki Amber kafasının kopacağını düşündü.

“Kimdi o!” diye bağırdı Rex. “Kiminle yattın? Söyle yoksa kafanı koparacağım!”

“Rex!” dedi Amber yalvarırcasına. Ama Rex onu serbest bırakır bırakmaz Amber’ın aklı başına eldi ve öfkesi iyice büyüdü. “Kral’la birlikteydim!” diye bağırdı. “Oradaydım!” Bir yandan boynuna masaj yaparken bir yandan da “Buna ne diyeceksin bakalım!” diye homurdandı.

Rex, inanamayarak uzunca bir süre Amber’a baktı. Sonra yavaş yavaş bütün umutları ve güveni yerle bir oldu. “Yalan söylüyorsun,” dedi sonunda. “İnanmıyorum.”

Amber dağılan saçlarını düzeltirken, yüzünde hafif, üstün bir gülümseme belirdi. “Demek inanmıyorsun?”

Ama Rex doğru olduğunu anlamıştı ve Amber da bunu biliyordu.

Yüzbaşı, tek kelime etmeden sandalyenin üstünden pelerini, kılıcını ve şapkasını alırken Amber’a küçümseyerek ve tiksintiyle son bir bakış atınca, genç kadının sadece kaşlarını kaldırdığını gördü. Sonra da kapıyı arkasından çarpıp çıktı. Amber parmaklarını şaklatarak arkasını döndü ve yatak odasında aynaya bakmaya gitti.

Elbette bir kralla sevişen bir kadın sıradan bir ölümlü gibi görünmezdi. Amber saçında, teninde bir parıltı, bir başkalık bekliyordu ama sadece saçlarının biraz dağıldığını, gözaltlarının da yorgunluktan morardığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Ama ben aynı değilim, dedi kendi kendine zafer kazanmışçasına. *Ben artık önemli biriyim. Kralla yattım!*

Ertesi sabah kendisini uyandırmaya gelen Nan’i kovarak istediği kadar uyuyacağını, provayı onsuz da yapabileceklerini söyledi. Nihayet uyandığından neredeyse öğlen olmuş, prova da çoktan bitmişti. Esneyip iyice gerindi. Yatağın üstündeki örtüler öyle sıcak tutuyordu ki Amber terden sıırıslıslam olmuştu. Kuştüyü yatağın altındaki para dolu keseyi alıp paraları yeniden saymak için yastığın üstüne boşalttı.

Toplam elli pound vardı. Bir kadının sahip olabileceği en büyük onur karşılığında verilen bu kadar büyük bir hediye düşünmesi bile tuhaftı.

Tiyatroya gitmeden önce parayı Shadrac Newbold’a yatırdı ve sonunda tiyatroya vardığında saat iki olmuştu. Tam tahmin ettiği gibi

kulise girişi büyük olay yarattı. Bütün kadınlar etrafını sarıp sorular sormaya başladı. Beck koşup ona sarıldı.

“Amber! Hiç gelmezsin sanmıştık! Hadi, her şeyi anlat! Çatlayacağız şimdi! Nasıldı?”

“Sana ne kadar para verdi?”

“Ne dedi?”

“Ne kadar kaldın?”

“Ne yaptı?”

“Sıradan adamlardan farklı mı?”

Kral Charles ilk defa bir oyuncuyu istemişti. Kadınların duyguları da kıskançlıkla, mesleklerinden duydukları gurur arasından gidip geliyordu. Ama merak hepsine ağır basıyordu.

Amber’ın ağız sıkı sayılmazdı, bütün sorulara tek tek cevap verdi. İlk önce gittiğı Edward Progers’ın odalarını, Kral’ın sırmalı ipek sabahlığı içinde nasıl görüldüğünü, şöminenin yanında yanındaki kadife bir yastıkta annelerinin yanında uyuyan yeni doğmuş köpekleri bir bir anlattı. Kral’ın ona, çok soylu bir leydiymiş gibi nazik ve anlayışlı davrandığını söyledi. Ama Amber çok korktuğı için neredeyse bayılacağı kendisine sakladı ve Kral’ın kendisine en az bin pound verdiğini ima etti.

Scroogs, Amber’ın soyunmasına yardım ederken, “Bir daha ne zaman gideceksin?” diye sordu Beck.

Amber hiç önemsemiyormuşçasına, “Yakında herhâlde,” dedi. “Belki önümüzdeki hafta.”

Amber kendisine çok güveniyordu. Kral’la birlikte bir saatten az zaman geçirmemesine rağmen onu, tanıdığı bütün kadınlardan daha çok memnun ettiğini düşünüyordu. Diğer kadınların da aynı şeyi düşünebilecekleri hiç aklına gelmiyordu.

Tom Killigrew kalabalık odada ona doğru ilerlerken soğuk ve alaycı bir sesle, “Eee, madam sonunda gelebildiniz demek,” dedi.

Amber şaşkınlıkla bakıp ona dostça gülümsedi. Değişen statüsüne rağmen farklı davranmayı düşünmüyordu. En azından statüsü sağlamlaşana kadar. Başını Scroggs’un tuttuğı elbiseden geçirirken, “Biraz geciktim,” dedi.

“Bu sabah provaya gelmedin galiba.”

“Evet.” Kollarını elbisenin kollarına uzattı, Scroggs elbiseyi aşağı çekince başı yeniden görüldü. “Ama önemli değil. Oyunu kaç kere oynadım, çok iyi biliyorum. Prova yapmasam da olur.” Aynayı eline alıp yüzünü hafifçe ışığa döndü. Yüzündeki makyajı incelerken taşan rujları sildi.

“İzin verirsen kimin provaya gelip kimin gelmeyeceğine ben karar veririm Bayan St. Clare. Senin rolünü Beck Marshall’a verdim. Eminim fahişe rolünü prova yapmadan oynayabilirsin.”

Odadaki kızlar kıkırdadı. Amber, Beck’in yüzünde kendini beğenmiş, kötü bir bakış yakaladı. Amber tam parlayıp rolünün sadece kendisinin oynayabileceğini haykıracaktı ki sinirlerine hâkim olmayı başardı. “Ama sözlerimi biliyorum! Bir daha hiç prova yapmasam bile bütün sözleri ezbere okuyabilirim. Öbürü çok küçük bir rol!”

“Belki de öyledir. Ama vaktini başka yerde harcayanlar küçük rollerle idare etmesini öğrenmelidir madam. Bazıları o küçük rolleri de bulamazlar.” Killigrew, gülümsemelerinde hain bir zevkin okunduğu oyunculara baktı. “Hepinize şunu aklınızda tutmanızı tavsiye ederim. Yüksek yerlerden gelen ilgi başınızı döndürürse kendinizi kapıda bulursunuz.” Arkasını dönüp odadan çıktı.

Amber onun kendisine böyle davranmaya cüret edebilmesine çok sinirlendi ama günün birinde onunla ödeşeceğini düşünüp kendini avuttu. *Ruhsatım elinden alıp onu bu tiyatrodan atacağım.* Ama diğer kızların önünde olduğu için omuz silkip surat asmakla yetindi.

“Aman, çok da umurumdaydı! Artık kim oyuncu olmak ister ki?”

Günler geçtiği hâlde Kral onu bir kez daha çağırmayınca küçük düşen Amber’ın cezası hafiflemedi. Küçük roller oynamaya ve başka bir davet beklemeye devam etti. Kimse Kral’ın onu bir daha çağırmadığını unutturmuyordu. Başka kadınlar, hatta bazı aktrisler, kulise gelen erkeklerin çoğu bunu biliyor ve Amber’a sataşıp duruyorlardı. Eskisinden daha çok küstahlaşmışlardı. Bu alayları umursamıyormuş gibi gülerek ya da karşılık vererek geçiştirmeye çalışan Amber, gerçekte çok mutsuz ve üzgündü. O kadar övündükten sonra Kral onu bir kez daha çağırmasa utançtan ve hayal kırıklığından öleceğini hissediyordu.

İlk anın o müthiş güveniyle Rex'i bir daha görüp görmemeyi umursamamıştı ama çok geçmeden onu özlemeye başladı. Tartışmalarından bir hafta sonra Beck, Rex'in rakip tiyatrodaki Bayan Norris'e elmas bir yüzük verdiğini ve onu himayesine almayı teklif ettiğini söyledi.

"Bana ne! İsterse Whetsonestone Park'taki her kıza yüzük versin. Umurumda değil!"

Oysa söylediği her şey palavraydı.

Rex Morgan'ın, mutluluğu için hayal bile edemeyeceği kadar önemli olduğunu anlamıştı. Daha önce farkına varmasa da Rex onu bütün tatsızlıklardan koruyordu. Mesela kulisteki züppeler şimdi yaptıkları gibi küstahlık etmeye asla cesaret edemezlerdi. Amber o yokken, kendisinden nefret eden ve mutsuzluğunu isteyen bir dünyanın içine düşmüş gibi hissediyordu. Hiç kimsede anlayış ve acıma yoktu. Hepsi de onun aşağılanmasından, iyi gizleyemediği öfkesinden büyük zevk alıyordu.

Amber bir kez daha Lord Carlton'ı hiç tanımamış, Londra'ya hiç gelmemiş olmayı diledi.

On gün geçmesine rağmen Nan hâlâ iyimserdi. Kral'ın onu göremeyecek kadar meşgul olmasına o kadar çok bahane bulabiliyordu ki Charles bile o kadarını düşünemezdi herhâlde. "Üzülmeyin hanımım," diyordu. "Kral olmak insanın çok vaktini alıyordur herhâlde."

Ama Amber bir türlü rahatlamıyordu. Şöminenin önünde bir koltuğa çöküp suratını asarak "Saçmalama Nan!" diyordu. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onu yeterince memnun edebilseydim çoktan arardı."

Nan onun yanına bir tabureye çöküp elindeki rengarenk çiçeklerle süslü saten kumaşa nakış işlemeye devam etti. Onun da cesareti kırılmaya başladığı için cevap vermedi. Birkaç dakika sonra kapı çalınınca genç kadın sıçrayıp kapıya koştu.

"İşte geldi!" diye bağırdı zafer kazanmışçasına. "O geldi herhâlde!"

Amber'sa sadece başını arkaya çevirip kapıya baktı. Hart, Kynaston ya da başka biri herhâlde, dedi içinden. Ama Nan kapıyı açınca üniformalı genç bir çocuk, "Madam St. Clare?" diye sordu.

Amber hemen kapıya doğru atıldı. "Madam St. Clare benim! Ne vardı?"

“Beni Bay Progers gönderdi madam. Efendim size saygılarını sunuyor ve bu gece on bir buçuktan sonra kendisinin evine gelip gelemeyeceğinizi soruyor.”

Kraliyet çağrısı sonunda gelmişti!

“Tamam!” dedi Amber. “Elbette gelirim!”

Masanın üstünden bir bozukluk alıp oğlana verdi. O gidince de koşup Nan'e sarıldı. “Ah, Nan! Benden hoşlandı! Beni hatırladı! Düşünsene! Bu gece saraya gidiyorum!”

Birden duraksayıp hafifçe eğildikten sonra, “Madam St. Clare?” diye taklit etti haberciyi. “Efendim size saygılarını sunuyor ve bu gece on bir buçukta kendisinin evine gelip gelemeyeceğinizi soruyor.” Sonra da odanın içinde döne döne sevinçle dans etmeye başladı. Az sonra yüzü yeniden ciddileşti. “Ne giyeceğim!” İki kadın heyecanla çene çalarak yatak odasına girdi. Şömine rafındaki saat, dokuzu gösteriyordu.

Amber bu sefer Kral'ın kendisinden hoşlandığına emindi.

Amber'ın önceki korkusu kaybolmuştu, gülüşüp eski dostlar gibi sohbet ettiler. Kral'ın Lord Carlton'dan beri gördüğü en etkileyici adam olduğunu düşünüyordu. Kapıdan çıkarken Amber'a, “İyi geceler canım, Tanrı seni korusun!” dedi ve kalçasına şakayla vurup bir kese dolusu para daha verdi.

Tempest'la Jeremiah, Holbein Kapısı'nda Amber'ı bekliyordu. Eve gitmek için hızla yola koyuldular. Ama araba yola çıkar çıkmaz bir grup atlı, saklandıkları kuytu köşelerden çıkıp arabaya saldırdı. Amber ne olduğunu anlayamadan adamlar Tempest'la Jeremiah'yı zorla çekip arabadan çıkardılar. Atlar huzursuzca kıpırdanıyordu. Amber etrafına bakınıp ne yapabileceğini düşünürken kapı açıldı. Maskeli bir adam içeri dalıp Amber'ı bileğinden tuttuğu gibi kendisine çekti. Amber elinden bir şey gelmeyeceğini bildiği hâlde bağırıp çırpınmaya başladı.

Adam onu sertçe sarstı. “Kes şunu! Sana bir şey yapmayacağım... Majesteleri'nin verdiği parayı ver sadece! Çabuk!”

Amber onu tekmeleyip bileklerindeki parmaklarını çözmeye çalışıyordu. Adamın bileğini ısırma kalkınca, onu şiddetli bir tokatla arabanın öbür ucuna seren adamın tüfeğinde ay ışığının yansımasını

gördü. “O keseyi bana vermezsen seni vururum! Oyun oynayacak vaktim yok!”

Amber bir şekilde kurtarılacağını ümit edip tereddüt etti. Ama silah seslerini duyunca el kürkünün içindeki keseyi çıkarıp adama fırlattı. Adam keseyi yakaladı, Amber’ı eğilerek selamladıktan sonra geri çekildi. Kapı tam kapanmadan önce Amber bir kadının zafer dolu kahkahasını ve alaycı konuşmasını duydu. “Leydi yardımlarınıza minnettar! Paranın iyi bir amaç için kullanılacağına söz veriyorum!” Kapı çarpıldı ve atlar dörttnala Kral Yolu’ndan saraya yöneldi.

Amber bir an şaşkınlıkla donakaldı. *Bu ses*, diye düşündü. *Bu sesi daha önce duydum!* Sonra birden hatırladı: O gece Royal Saracen’in dışında duyduğu yüksek volümlü, tiz kadın sesinin ta kendisiydi bu. Barbara Palmer’in sesi!

O gece, Amber’ın Whitehall’a son ziyareti oldu.

Kralın huzurlu bir hayat yaşamak istediğini herkes bilirdi. Kıskanç bir kadının sivri, zehirli dili de bunu imkânsız kılırdı. Amber’ın şansına, Kral’ın ondan çok hoşlandığı ama kendi huzurunu tehlikeye atmak istemediği duyulmuştu. Amber’ı kurtaran da bu oldu. Birkaç gün boyunca onu iğneleyip aşağıladıktan sonra sıkılıp başka bir kurban buldular.

İki hafta sonra Amber’ın hayatı normale dönmüştü. Kral’ın Amber’ı istediğini Amber dışında herkes unutmuştu.

Ama Amber’ın unutmaya niyeti yoktu. Barbara Palmer’a karşı es-kisinden de büyük bir kin duyuyordu. *Günün birinde onu doğduğuna pişman edeceğim*, diye söz verdi kendine. *Ne olursa olsun bunun intikamını alacağım!* Alacağı intikamı planlayıp hayal etmekten büyük zevk alıyordu ama görüp dokunamadığı diğer şeyler gibi bu intikam hayalleri de lazım olacakları günü beklemek üzere Amber’ın zihninin karanlık odalarına çekiliyordu.

Bir gece çağırdığı kadınlı erkekli bir gyyip eğlenmişti. Misafirler gittikten sonra etrafta kirli tabaklar, yerlerde fındık fıstık, meyve kabukları, şarap şişeleri, dibinde yapışkan tortular olan kadehler, yırtılmış ve etrafa dağılmış bir deste iskambil kâğıdı kalmıştı. Havada ağır bir tütün kokusu vardı, mobilyalar da yerlerinden oynamıştı.

Nan tabakları üst üste dizip kuruyemiş kabuklarını toplarken Amber da arkasını şömineye dönmüş, eteğini kaldırarak kalçasını ısıtıyordu. Aralık ortasıydı ve üç yıldır ilk kez yerler karla kaplanmıştı. Thames'in üstü bile buz tutmuştu. Bir süre boyunca Amber'la Nan havadan sudan konuşup dedikodu yaptılar. Az önce masadakilerden kimin ne dediği, hangi kadının hangi adamla birlikte olduğu, kadınların elbiseleri, saçları ve bedenleri konusunda ayrıntılı bir eleştiri yapıldı.

Amber elbisesini çıkarıp kabarık kollu geceliğini giymiş, esneyip geriniyordu. Kapı hafifçe çaldı. İki kadın irkilip göz göze geldi. Amber sinirleri gerilmiş hâlde bakarken Nan koşup kapının kilidini açtı. Olabilir miydi acaba? O olabilir miydi?

Uzun binici pelerinini omuzlarına atmış, şapkasını yana yatırmış adam Yüzbaşı Morgan'dı. Evden kaçıp geri dönmüş küçük bir çocuğun yalvaran gözleriyle Amber'a baktı. Kral'ın habercisini beklediğini anında unutan Amber kollarını açarak ona doğru koştu.

"Rex!"

"Amber!" Rex onu yere yatırıp defalarca öptükten sonra heyecandan nefes nefese bir kahkaha attı. "Aman Tanrım! Seni gördüğüme çok sevindim." Amber'ı tekrar ayağa kaldırıp kollarına aldı. Saçını okşuyor, durmadan sırtını sıvazlıyordu. "Ah sevgilim, senden daha fazla uzak kalamadım! Seni seviyorum, Tanrım, o kadar çok seviyorum ki!"

Rex'in gözleri dolmuştu. Arkadan onları hem gülerek hem ağlayarak izleyen Nan'ın burnunu çekişi duyuldu. Amber'la Rex dönüp ona bakınca üçü birden gülmeye başladı.

"Gelsene Rex! Kapıyı kapat. Ah, geri döndüğüne ne kadar sevindim! Ama... Diğerlerinin gitmesi için kapının önünde mi bekliyordun yoksa?"

Rex gülümseyip başını salladı.

"Ama hepsini tanıyorsun! Neden içeri gelmedinki? Dışarısı buz gibi."

Rex tereddüt etti. "Şey... Beni içeri alacağına emin olamadım."

"Ah, Rex!"

Amber ilk defa onun kendisine ne kadar iyi, ne kadar cömert davrandığını tam olarak anlayıp kendinden utanarak ona baktı ve gözlerinden yaşlar boşaldı.

“Hadi ama canım! Neden ağlıyorsun? Bu gece kutlama yapmamız lazım. Şuna bak...” Elini cebine atıp çıkardığı mücevher kutusunu Amber’a uzattı.

Amber kutuyu yavaşça aldı. Kutunun içindekini görmek isteyen Nan de onlara yaklaştı. Amber kapağı açınca iki kadın da sevinçle çığlık attı. Altın bir zincirin ucundaki altın kalbin içinde kocaman topaz bir taş vardı. Kolye çok pahalı olmalıydı, Amber şüpheyle Rex’e baktı. “Ah, Rex,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “Çok güzel, ama...”

Rex elini sallayıp konuyu geçiştirdi. “Bu ara zarlarda şansım yaver gitti. Senin için de bir şey var Bayan Nan.”

Nan, Rex’in kendisine verdiği kutuyu açınca içinde küçük inciler olan bir çift altın küpe buldu. Zevkten çığlık atıp kendisinden epey uzun olan Rex’i yanağından öpmek için boynuna atıldı. Sonra da kızarak hemen kendini toparladı. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemediğinden hemen yatak odasına kaçtı.

“Hey!” diye seslendi Rex. “Bir dakika Bayan Nan! Hanımınla orada biraz işimiz var!” Amber’ı kollarına alıp yatak odasına yöneldi. “Bu gece burada uyuman gerek canım. Bu özel bir gece.”

Amber mutluyken aylar çabucak geçiyordu. Kendini çok ünlü hissediyordu. Kış, alışılmışın dışında soğuk geçmişti. Aralık, ocak ve şubat aylarında şiddetli kar ve buz fırtınaları yaşandı. Sonunda buzlar çözülüp erimeye, yeşil tomurcuklar patlamaya başladı. Killigrew ona yine başroller vermeye başlamıştı. Amber da dans, şan ve gitar kurslarıyla çok meşguldü.

Sarayda oyunları olduğunda ya da Kral tiyatroya geldiğinde bazen Amber’a gülümsüyordu ama hepsi bu kadardı. Charles’ın artık Castlemaine’le pek ilgilenmediği, yeni gözdesinin güzel Frances Stewart olduğu söyleniyordu. Ama dedikodulara göre Frances’in inadını bir türlü kıramamıştı Kral. Bazıları Bayan Stewart’ın çok aptal, bazıları da çok akıllı olduğunu düşünüyordu, ama Kral’ın gönlünü ona kaptırdığından şüphe duyan yoktu. Barbara Palmer kaybettiği sürece Amber, Kral’ın kime âşık olduğunu pek önemsemiyordu.

Şubat ayının ortasında Amber yine hamile kaldı. Bunu Rex’ten gizledi, uzunca bir süre onunla evlenip evlenmeme konusunda karar ver-

meye çalıştı. Sonunda Bayan Faggs'a gidip bebeği aldırdı. Bu sefer biraz bitki ve kiralık bir arabada gezintiden fazlası gerekti, Amber öyle kötü oldu ki neredeyse bir hafta yataktan kalkamadı. Rex onun ne yaptığını öğrenince öfkeden deliye döndü ama bir kez daha evlenme teklif etti.

"Neden kabul etmiyorsun Amber, beni sevdiğini söylüyorsun..."

"Seviyorum Rex, ama..."

"Ama ne?"

"Ya Luke bir gün..."

"Bir daha dönmeyecek, bunu sen de benim kadar biliyorsun! Dönse bile önemli değil. Ya onu öldürürüm, ya da evliliğinizi geçersiz kılmak için saraydan birini bulurum. Sorun ne Amber? Bazen, Kral'ın seni yine çağırmasını umduğun için beni oyalayıp durduğunu düşünüyorum. Sorun bu mu?"

Amber beti benzi atmış hâlde yatakta bacaklarını uzatmış oturuyordu. Cesareti kırılmış, boşluğa bakıyordu. "Hayır Rex. O yüzden değil. Biliyorsun."

Oysa Amber, hâlâ bunu umut ediyordu. Öte yandan Rex Morgan'la evlenmezse gelecekte bundan pişmanlık duyacağını da hissediyordu. Hem sahneyi bıraksa bile ne olurdu ki? Bir buçuk yıldır sahnede idi, bir yararını da görmemişti. On dokuzuncu yaş günü bir ay önce geçmişti ve zaman onun aleyhine işliyordu. Onu sevdiği doğrudu ama Lord Carlton'ı aklından çıkarması ve daha görkemli bir hayat yaşama hırsından vazgeçmesi de mümkün olmuyordu.

"İzin ver de biraz daha düşüneyim Rex."

Nisanın beşinde oğlu iki yaşına girecekti. O gün uygun olmayacağından Amber ayın birinde hediyelerini götürmeye karar verdi. Rex saat yedide, hava daha karanlıkken çıktı. Gece başlayan yağmur hâlâ saçaklardan damlıyordu.

Rex onu şefkatle öptü. "On iki saat görüşemeyeceğiz canım. İyi yolculuklar, ufaklığı benim içinöp."

"Sağ ol Rex!" Amber'ın gözleri sevinçle parladı. Rex normalde Amber'ın ziyaretlerini ve onun bir oğlunun olduğunu görmezden gelirdi. Ama Amber onunla evlenmeye neredeye karar verdiğinden beri

üvey oğluyla arasını iyi tutmaya karar vermişti belli ki. “Sana da ondan öpücük getireceğim.”

Rex, Amber’ı bir kez daha öpüp Nan Britton’a el salladıktan sonra çıktı. Amber kapıyı yavaşça kapattıktan sonra bir süre gülümseyerek arkasına yaslandı. “Galiba onunla evleneceğim Nan,” dedi sonunda.

“Evlenmelisiniz zaten hanımım! Onun kadar iyi, onun kadar nazik biri daha yoktur. Sizi nasıl sevdiğini gördükçe kalbim eriyor. Mutlu olacaksınız hanımım, buna adım gibi eminim.”

“Evet,” dedi Amber. “Galiba mutlu olacağım, ama...”

“Aması ne?”

“Sadece mutlu olacağım.”

Ne demek istediğini anlamayan Nan şaşkınlıkla ona baktı. “İyi ama hanımım, başka ne istiyorsunuz ki?”

Biraz sonra şan öğretmeni, ondan sonra da dans hocası geldi. O sıralar herkesin öğrenmeye çabaladığı bir Fransız dansını öğreniyordu Amber. O sırada Jeremiah, salondaki ahşap küvete Amber’ın banyosu için kova kova sıcak su taşıyordu.

Nan, hanımının saçlarını yıkayıp iyice kuruladıktan sonra tepesinde topuz yaparak bir sürü fırketeyle iyice sabitledi. Saat ona yaklaşıyordu, güneş de günlerden sonra ilk kez yüzünü göstermişti. Amber küvete uzanıp sevinçle, sıcaklığın çıplak omuzlarına temasını hissetti. Yaşamanın harika olduğunu düşünüyordu. Köpük köpük küvetten çıkmak için kendini zorlarken kapı çalındı.

Amber, Nan’ın arkasından, “Evde değilim,” diye seslendi. O günkü planlarını kimse için bozmaya niyeti yoktu.

Nan bir dakika sonra geri döndü. “Lord Almsbury geldi hanımım.”

“İyi madem. Buraya gelsin.” Almsbury geçen sonbaharda şehirde pek kalmamıştı, şimdi de meclisin bahar işleri için gelmiş, Amber’ı sık sık ziyaret etmeye başlamıştı. Gerçi artık ona para vermiyordu. Ama Amber ondan hoşlandığı için bunu önemsemiyordu. “Yalnız mı?”

“Hayır, yanında başka bir bey daha var.” Nan adamın yakışıklı olduğunu ima edercesine gözlerini devirdi. Gerçi o hemen herkesi yakışıklı bulurdu.

“Salonda beklesinler, hemen geliyorum,” dedi Amber.

Ayağa kalkıp bir havluyla kurulanmaya başladı. Yan odadan insanların kısıp sesleri geliyordu. Nan ara sıra kıkır kıkır gülüyor, ara sıra da zevkten kocaman kahkahalar atıyordu. Amber üzerine yeşil, saten bir sabahlık geçirdi. Firkereleri çıkarıp saçını bir güzel taradıktan sonra, ayağına bir çift altın rengi terlik geçirip odadan çıktı. Ama aniden geri döndü. Almsbury’nin yanındaki önemli biri olabilirdi. Yanaklarına biraz pudra sürüp bileklerine boynuna parfüm sıktıktan sonra dudağına hafifçe ruj sürdü. Göğüslerini göstermek için sabahlığın yaka kısmını açıp kapıya yöneldi.

Almsbury şömine rafına dayanmıştı. Nan’e gülümseyen adamsa Lord Carlton’dan başkası değildi.

20. BÖLÜM

AMBER İÇERİ GİRİNCE BRUCE BAŞINI KALDIRDI VE GÖZ GÖZE GELDİ. Amber bir eliyle kapıya tutunup kıpırdamadan ona bakıyordu. Başı dönmeye, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Felç olmuş gibi donup kalmış, hareket etme kabiliyetini kaybetmişti sanki. Bruce eğilerek onu selamladı. Amber'sa sadece titreyip o kadar aptal görüldüğü için kendine küfretse de elinden bir şey gelmiyordu.

Almsbury imdadına yetişti. Onun yanma gelip kolunu beline doladıktan sonra Amber'ı yanağından öptü. "Ne diyorsun hayatım. Bu serseri dün şehre gelmiş!"

"Öyle mi?" diyebildi Amber cılız bir sesle.

Bruce, Amber'ı hızla baştan aşağı süzerken gülümsedi. "Denizci nihayet evine döndü."

"Kalacak mısın?"

"Hayır... En azından uzun süre için değil. Amber bugün seninle gelebilir miyim?"

Amber bebeğin doğum günüyle ilgili planlarını Almsbury'ye anlattığını unuttuğu için şaşkınlıkla ona baktı. "Evet, tabii ki. Giyinmemi bekler misiniz?"

Amber, Nan'le birlikte yatak odasına gitti. Kapıyı kapatır kapatmaz kendini yatağa attı. Taş taşımış gibi ağır bir yorgunluk çökmüştü üzerine. Nan endişeyle ona baktı.

"Hanımım ne oldu? İyi görünmüyorsunuz. O bey kocanız mı yoksa?"

“Hayır.” Amber başını sallayıp tuvalet masasına yöneldi. Ama dizlerinin bağı çözülmüştü sanki. “Madam Drelincourt’ın yeni diktiği şu elbiseyi çıkarır mısın?”

“Ama hava yağmurlu hanımım. Elbiseniz mahvolabilir.”

“Boş ver,” dedi Amber. “Sana söylediğimi yap!” Sonra da hemen özür diledi. “Ah, Nan, affedersin. Neden böyleyim bilmiyorum.”

“Ben de öyle hanımım. Sanırım bugün size eşlik etmemi istemiyorsunuz.”

“Evet. Bence bugün evde kalıp gümüşleri parlatsan iyi olur. Dün gece, biraz kararmışlar gibi geldi bana.”

Ama makyajını yapıp, Nan’e saçlarını yaptıtırırken sakinleşti ve kendini toparlamayı başardı. İlk anki şok, yerini coşkulu bir sevince bırakmıştı. Bruce ona her zamankinden daha yakışıklı gelmişti, onunla ilk karşılaştığında hissettiği o mantıksız, aşırı heyecan, bütün vücudunu kaplamıştı yine. Geçen iki buçuk yıl yok olmuştu. Amber’in hayatındaki diğer her şey birden sıkıcı ve anlamsız görünmeye başlamıştı.

Yeni elbisesi açık yeşil kadifeden dikilmişti, ayakkabılarıyla çorapları da çok uyumluydu. Kadifeden şapkalı pelerini gözleri ve saçları gibi bal rengiydi. Amber boynuna da Rex’in aldığı topaz, kalpli kolyesini taktı. Kocaman el kürkünü alıp kapıya yönelince Nan onu durdurdu. “Ne zaman evde olursunuz hanımım?”

Amber arkasını dönmeden önemsiz bir şeyden söz edermişçesine cevap verdi. “Şey, bilmiyorum. Belki biraz gecikebilirim.”

Nan’in yüzündeki kınayan bakış gözünden kaçmadı. Rex’in adına onu kuskanan Nan, onun kendisini bu kadar etkileyen bir adamla dışarı çıkmasını doğru bulmuyordu besbelli.

“Yüzbaşı Morgan’a ne diyeceğim?”

Amber, “Yüzbaşı Morgan’ın canı cehennem!” diye mırıldandıktan sonra Almsbury’yle Bruce’un yanına gitti. Yanlarında güzel ambalajlı hediye paketleriyle arabaya binince Almsbury birden parmağını şaklattı. “Vay anasını, Sedley’yle tenis oynayacaktık! İyi ki hatırladım, görüyor musun?” Sonra da onlara sırtıp arabadan indi. Bruce gülererek onun sırtına vurdu, Amber da ona öpücük yolladıktan sonra yola çıktılar.

Onların arkasından Nan'le Kont bakıştı. "Eee..." dedi Almsbury. "Uzun zamandır denizde olan bir dost gibisi yoktur." Sonra da arabasına binip ters yöne doğru uzaklaştı.

Amber hemen Lord Carlton'a döndü. "Bruce... Ah, gerçekten sen misin? Ne kadar zaman oldu? İnanamıyorum, ah, canım, iki buçuk yıl!.."

Amber onun gözlerine bakarken iyice yanına sokulmuştu. Bruce kolunu ona doladı. Başını eğip büyük bir şehvetle Amber'ı öptü. Amber nerede olduğunu unutup ezilip paramparça olmak istercesine vahşi bir arzuyla onun dudaklarına karşılık veriyordu. Bruce onu bırakınca Amber güzel bir rüyanın ortasında uyandırılmış gibi hayal kırıklığına uğradı. Bruce gülümseyerek parmaklarını hafifçe Amber'ın yüzünde gezdirdi.

"Ne kadar büyüleyici küçük bir cadısın sen," dedi usulca.

"Ah, Bruce öyle mi düşünüyorsun, oradayken beni hiç düşündün mü?" Amber çok ciddiye.

"Seni çok düşündüm, tahmin ettiğimden daha çok. Senin için endişelendim. Birinin paranı çalmasından korktum..."

"Ah, hayır!" diye karşı çıktı Amber hemen. Başına gelenleri Bruce'un öğrenmesinden ölmeyi tercih ederdi. "Yeterince iyi görünmüyor muyum?" Eliyle pahalı kıyafetlerini, içinde bulundukları arabayı, bu büyük dünya üzerindeki zaferini işaret ediyordu. "Borcumu ödeyecek durumdayım, emin ol!"

Bruce sıırttı, Amber'ın blöfünü gördüyse bile bunu hiç belli etmedi. "Öyle görünüyor. Ama bunun üstesinden geleceğini bilmeliydim zaten. Sende on kadına yetecek kadar kazançlı bir servet var."

Amber ciddi görünerek "Neymiş o?" diye sordu.

"Ne olduğunu sen çok iyi biliyorsun, sana daha fazla yağ çekmeyeceğim. Söylesene Amber, o nasıl? Tarif etsene."

Amber onun Rex Morgan'dan söz ettiğini düşünerek şaşkınlıkla ona baktı. Sonra ikisi de kahkahalara boğuldular. "Ha... Bebek! Ah, Bruce onu bir gör! O kadar büyüdü ki artık kucağıma alamıyorum. Çok da yakışıklı! Aynı sana benziyor, gözleriniz aynı. Saçları giderek koyulaşı-

yor. Bayılacaksınız! Ama onu yeni doğduğunda görecektin sen. Tanrım, korkunçtu. Burada olmadığına neredeyse sevindim bile...”

Bu cümleden sonra ikisinin de yüzü asıldı. “Üzgünüm canım. Tek başına kaldığın için üzgünüm. Seni bıraktığım için benden nefret etmişsindir.”

Amber elini onun elinin üstüne koydu. Sesi yumuşak ve şefkatliydi. “Senden nefret etmedim Bruce. Seni seviyorum, her zaman da seveceğim. Onu doğurduğum için mutluyum, senin parçandı çünkü o. Hamileyken de o olduğu için kendimi yalnız hissetmedim. Ama başka bebek istemiyorum, çok uzun sürüyor. Belki günün birinde yaşlanıp nasıl görüldüğümü önemsemesem birkaç tane daha yaparım.”

Bruce gülümsedi. “Yani ne zaman?”

“Otuzlarıma gelince.” Amber bunu asla otuzlarına gelmeyecekmiş gibi söyledi. “Neler yaptığını anlatsana. Amerika nasıl bir yer? Nerede yaşadın? Her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Jamaika’da yaşadım. Orası bir ada. Ama Amerika’ya da gittim. Harika bir ülke Amber. Vahşi, boş, dokunulmamış... İngiltere’nin bin yıl önceki hâli gibi. Orada, kapısı bütün gelenlere açık bekliyor.” Bruce karşıya bakıp sanki kendi kendisiyle konuşuyordu. “İnsanın aklının alamayacağı kadar büyük. Virginia’da tarlalar kıyından başlayıp binlerce dönüm içeriye uzanıyor. Hâlâ da toprak var. Vahşi atlar, yabani inek sürüleri var, kim yakalarsa onun oluyor. Ormanlar geyik dolu, yer yıl vahşi güvercinler gökyüzünde toz bulutu gibi uçuşuyor. Sırf Virginia’da, bütün İngiltere’dekilere yetecek kadar yiyecek var. Toprak öyle bereketli ki, ektiğin her şey yabani otlar gibi büyüyor. İnsanın hayalinde bile canlandıramayacağı bir yer...” Bruce birden Amber’a baktı, gözleri heyecanla parıldıyordu.

“Ama İngiltere değil işte!”

Bruce güldü. Gerginliği gitmiş, tekrar rahatlamıştı. “Hayır,” dedi, “İngiltere değil.”

Amber’a göre konu kapanmıştı. Bruce’un denizdeki maceralarından bahsetmeye başladılar. Bruce orada hayatın çok tatsız olduğunu, hiçbir şeyin bir erkeği, haftalarca bir sürü adamla bir gemiye kapanmak ka-

dar çirkinleştiremeyeceğini anlattı. Ama çok tehlikeli bir şey değildi ve zenginliğe açılan kesin bir kapıydı elbette. Bu nedenle birçok denizci, İngiliz donanmasına veya tüccar donanmalara katılmaktansa korsanlık yapıyordu. O sırada Thames, limana giren ganimetlerle dolup taşıyordu, her gün yenisi gelmeye de devam ediyordu.

“Şu an epey zengin bir adamsındır herhâlde.”

“Servetim oldukça büyüdü,” diye itiraf etti Bruce.

Yolun çoğu asfalt olmadığı, son yağmur da ortalığı bataklığa çevirdiği için Kingsland’e gitmek bir buçuk saatlerini aldı. Tempest’la Jeremiah en az on kere inip tekerlekleri çamurdan kurtarmak zorunda kaldı.

Sonunda Kingsland’e vardılar. Güzel kulübenin mutfak kapısına doluşınca öğle yemeğinin kalıntılarını toplayan Bayan Chiverton’u gördüler. Amber oğlunun rahat bir ortamda yaşamasını istediği için kadına sık sık cömert bahşişler veriyordu. Ev de böylece değişmiş, ilk gördükleri hâlden uzaklaşarak daha sıcak, daha konforlu bir hâle gelmişti.

Bebek artık neredeyse sığmadığı beşiğinde sırtüstü yatmış, gürültüyle uyuyordu. İçeri girince Amber yüksek sesle konuşmamaları için parmağını dudağına götürdü ve usulca onu izledi. Yanakları kızarmış, göz kapaklarında ter birikmişti. Düzenli ve sessizce nefes alıyordu. Bruce’la Amber uzunca bir süre onu seyrettikten sonra gurur dolu bakışları karşılaştı. Lord Carlton güçlü, aristokrat elleriyle bebeği koltukaltlarından tutup kaldırarak göğsüne yatırdı.

O sırada uyanan bebek esneyerek kendisini tutan adama şaşkınlıkla bakarken Amber’ı gördü. Birden gülümseyerek ona doğru atıldı.

“Anne!”

Bayan Chiverton’un ısrarları üzerine içtikleri birer kâse sıcak çorbadan sonra hediyeleri açtılar. Küçük bir davul, askerler, kutudan fırlayan komik Püriten bir papaz dâhil sayısız oyuncak vardı. Amber, Bayan Chiverton’un dört yaşındaki kızı için de gerçek sarı saçları olan bir bebekle, çeşit çeşit giysiler almıştı. Öğleden sonraya kadar kaldılar. Ama veda vakti gelince çocuk ağlayıp onlarla birlikte gitmek istedi. Amber onu susturmaya çalışırken Bruce da oğullarına iyi baktıkları için minnettar kaldıklarını söyleyerek Bayan Chiverton’a elli pound verdi.

Bütün gün yağmur yağdı, Amber dönerken büyük bir hevesle oğlundan konuşup durdu. İlgisiz bir baba olmasını beklediği Bruce'un, oğlunu onun kadar sevmesi Amber'ı çocuk gibi sevindirmiş ve şaşırtmıştı. Ama konuşurken bile aralarında yükselen ve kulübede bir süreliğine yatıştırmak zorunda kaldıkları elektriğin ve tutkunun yeniden alevlendiğini hissediyordu. Birkaç dakikalık vahşi bir sevişmeyle iki buçuk yılın acısını çıkarmaya niyetliydi ikisi de.

Cümlelerin yarısında duran Amber başım kaldırıp Bruce'a baktı. Bruce pencereden hızlıca dışarı bakıp bir yandan Amber'a sarılırken, "Hoxton'a yaklaştık," dedi. "Orada iyi bir han biliyorum." Sesini yükselterek, "Hey!" diye bağırdı arabacıya. "Star and Garter'da dur!"

O gece Amber dokuzdan sonra eve geldiğinde Nan şöminenin yanında Rex'in gömleklerinden birini tamir ediyor, Rex de kaşlarını çatmış, elleri cebinde dikiliyordu. Amber şaşkınlıkla ona baktı, gerçek gibi görünmüyordu sanki. Rex hemen onun yanına gelip ellerini tuttu.

"Ah, sevgilim! Ne oldu? Seni aramaya çıkacaktım az daha!"

Amber zorla gülümsedi. "Bir şey olmadı Rex. Çocuk gitmemi istemedi, ben de biraz daha oturdum. Sonra araba çamura sıkıştı, bir kere-sinde neredeyse ters dönüyordu."

Yüzünde en ufak bir şüpheden eser olmayan, hayranlıkla onu izleyen adamı kandırdığı için kendini suçlu hisseden Amber, Rex'in yanağını okşadı. "Her zaman benim için endişelenmemelisin Rex."

"Elimde değil canım. Seni seviyorum, biliyorsun."

Amber, Rex'in gözlerindeki ifadeden kaçmak için başını çevirince, Nan'in ayıplayan ve kırılganlık dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Ertesi sabah yalnız kaldıklarında Amber, Almsbury'yle Lord Carlton'ın ziyaretini Rex'e söyleyip söylemediğini sordu Nan'e. Nan yatak çarşaflarını düzeltirken Amber'a bakmadan cevap verdi.

"Hayır hanımım, söylemedim," dedi sert bir şekilde. "İşlerinize bur-numu sokacağımı nasıl düşünürsünüz? Daha önce böyle bir şey yaptım mı? Hem, bin pound verseler bile Yüzbaşı Rex'e onu aldattığınızı söylemezdim. Kalbi çok kırılırdı!" Nan arkasına dönüp buğulu gözlerle Amber'a baktı.

“Onu Kral’la aldatırken böyle demiyordun ama!”

“O farklıydı hanımım. Ülkeye hizmet etmiş oluyorsunuz bir yerde. Ama bu... Bu kötü bir şey. Yüzbaşı Morgan sizi kendi canından çok seviyor. Yaptığınız hiç doğru değil!”

Amber içini çekti. “Biliyorum Nan. Ama elimde değil. Lord Carlton’a deli gibi âşığım. Nan! O Bruce’un babası! Luke’la Lord Carlton Amerika’ya gittikten sonra evlendim. Ah, bana yardım etmen lazım Nan! Rex’in bunu öğrenmemesini sağlamalıyız. Bruce buradayken onu görmem lazım, göreceğim de! Bir iki ay içinde gidecek zaten, o zaman da Rex için bir sorun kalmaz. Ona olan borcumu ödemek için onunla evleneceğim. Bana yardım edecek misin Nan? Söz veriyor musun?”

Amber konuşurken Nan’in yüzü şekilden şekile giriyordu. Suya vurmuş gün ışığı gibi bir öyle bir böyle bakarken sonunda Amber’in kollarına atıldı. “Ah, çok özür dilerim hanımım! Bilmiyordum, hiç aklıma gelmedi. Sadece hoşlandığınız biri sanmıştım.” Birden gülümseyip Amber’a sarıldı. “Demek Lord, küçük Bruce’un babası! Tabii ya! Ne kadar da birbirlerine benziyorlar!” Sonra da elini ağzına götürdü. “Yüzbaşı’nın sizinle dışarı çıkıp onu görmeyecek olması büyük şans doğrusu. Onu görecektir olsaydı...”

Carlton, Almsbury’nin evinde kalıyordu. İki gün sonra, Amber ona bir not gönderip Almsbury ve eşiyle birlikte Bruce’u oyununa davet etti. Killigrew’un, Kral’ın locasının önündeki dört koltuğu rezerve etmesini sağlamıştı. Oyundan sonra hep birlikte Amber’ın evinde yemek yiyeceklerdi. Lord ve Leydi Almsbury, Yüzbaşı Morgan’ın beklenmedik bir şekilde çıkıp gelivermesi ihtimaline karşın çağrılmıştı.

Daveti kabul edilince, Amber kendini kırk sekiz saat boyunca sürecektek heyecanlı bir koşturmacaya kaptırdı. Nan’e, evin temizliği için bir kadın tutmasını söyledi. Her toz parçası yok edilmeli, ceviz mobilyalar ayna gibi olana kadar cilalanmalıydı. Taze çiçekler daha açmadığından, yapma, ipek çiçekler almaya çarşıya gitti ve yeni elbisesini birkaç gün önceden bitirmesi için Bayan Drelincourt’un başının etini yedi. Bruce’un sevdiği her şeyi hatırlamaya çalışarak yemek ve şarap için Chatelin’in aşçıbaşına danışmış, tiyatroya gitmeden önce de bütün ayrıntıları tekrar tekrar Nan’e hatırlatmıştı.

Merdivenlerin yarısına gelince durup geri döndü. Tepsiyeye bir şişe suyla konyak koymayı da unutma. Lord Carlton öyle seviyor!

Tiyatroya çok erken vardı. Giyinip makyajını yaptıktan sonra delikanlıların arasında dolaşmak için partereye indi. Bütün çekiciliğini ve sevimliliğini kullanarak ortalıkta geziniyor, bir yandan da Lord Carlton'ın erkeklerin ona ne kadar ilgi gösterdiğini görüp kıskanmasını diliyordu. Ama ancak saat üç buçuğa gelip perdenin arkasına geçince Lord'un geldiğini gördü.

Lord ve Leydi Almsbury, Amber'ın başına çocukları diktiği koltuklarına oturmak için ilerledi. O sırada kadınlardan biri geriye doğru uzanıp Bruce'un bileğini tutunca, Bruce gülümseyerek kadını selamladı. Lord kadının ne söylediğini duymak için ona doğru eğilmişti. Kadının ona bakışlarını ve bileğini sıkıca saran parmaklarını endişeyle izleyen Amber, ikisinin uzun zaman önce ve çok yakın bir ilişkileri olduğunu düşünüp korktu.

"Hey!" Beck arkasından sesleniyordu. "Leydi Southesk'in randevu verdiği o yakışıklı da kim?" Carnegie'nin kocası yakınlarda Southesk Kontu olmuştu.

"Lord Carlton. Ayrıca randevulaştıkları falan yok!"

Beck ona şaşkınlıkla bakıp gülümsedi. "Canım, ister randevu verir, ister vermez, sana ne ki?" dedi.

Amber bu kadar aptal davrandığı için kendi kendine kızdı. Beck'le arasında iyi kötü bir arkadaşlık olsa da, hiçbir şey onu Rex Morgan'la Amber'ın arasını bozma şansını elde etmek kadar mutlu edemezdi. "Tabii ki beni ilgilendirmez. Onun başkasıyla ilişkisi olduğunu duymuştum da."

"Öyle mi? Kiminle?" Beck'in gözlerinde hain bir pırıltı vardı.

"Leydi Castlemaine'le." Söylemesi bile içini acıtsa da bir çırpıda söyleyiverip kaçtı.

Keşke onu oyundan sonra kulise davet etmeseydim, diye geçirdi içinden. Beck'in düşmanca bakışları üzerinde olacaktı kesin. Son perdeden önce oturdukları locaya bir çocukla not gönderip Bruce'a Almsbury'nin arabasında buluşmayı teklif etti. Amber oyunun sonun-

da sahnede değildi. Kuliste çabucak soyunup kalabalıktan önce tiyatrodan çıkmak istiyordu.

Oyuncular daha kulise gelmeden çıktı. Bruce arabanın açık kapısının önünde bekliyordu. "Bruce! Seni gördüğüme çok sevindim!" Rex'i tanıyan birilerine yakalanmak istemediğinden sesini alçaltıp çabucak etrafına göz attı. "Notu gönderdim, çünkü düşündüm de..."

Bruce gülümsedi. "Boş ver Amber. Açıklama yapmana gerek yok. Ne düşündüğünü tahmin ediyorum. Seni Leydi Almsbury'yle tanıştırayım."

Amber, *keşke aklımdan geçenleri bu kadar çabuk anlamasa, ya da anlasa da biraz daha üzülse*, diye geçirdi içinden. Sonra da gücenerek ona baktı. Ama Bruce bakışlarının farkında bile değildi. Amber'ın koluna girip onu Leydi'yle tanıştırdı.

Leydi Almsbury, yani Emily güzel bir kadın değildi. Saçı, gözleri, giydiği kıyafetler bile silikti. Gerçi hatlarında bir kusur yoktu, dişleri de beyaz ve düzgündü. Biraz makyaj, takma kaküller, açık, gösterişli bir elbise, biraz da kendine güven ondan başka bir kadın yaratabilirdi. Yeniden hamile olduğu da belli oluyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü Amber. *Bir adamın karısı olmak insanı ne hâle getiriyor.*

Amber, Bruce'la birlikte kendi arabasına bindi. Yanlarında da beş, altı yaşlarında, tek görevi efendisinin pelerininin çamura değmesini önlemek olan küçük zenci bir çocuk vardı. Gözlerinin beyazı simsiyah yüzünde parıl parıl yanıyordu. Amber ona gülümseyince çocuk da kendini sevdirmeye çalışarak sırtıttı.

"Bu Tansy," dedi Bruce. "Onu geçen yıl Jamaika'dan aldım."

Bazı soylular yanlarında zenci hizmetçi çalıştırıyordu. Ama daha önce yakından bir zenci görmeyen Amber, çocuğa cansız bir nesne ya da bir köpekmiş gibi dikkatlice baktı. Açık renkli avuçları, dişlerinin göz alıcı beyazı çok hoşuna gitmişti. Üzerinde parlak mavi bir giysi, başında da kocaman, yakut bir iğneyle tutturulmuş gri bir sarık vardı. Ama çaputlardan yapılmış ayakkabıları ayağına çok büyüktü. Kocaman gözleriyle Amber'ı seyredirken bir ayağının başparmağıyla öbür ayakkabısının topuğunu çıkardı.

"Ah, Bruce, ne kadar tatlı bir şey bu!" dedi Amber. "Konuşabiliyor mu?" Bruce'un cevabını beklemeden çocuğa, "Sana neden Tansy diyorlar?" diye sordu.

"Çünkü annem ben doğmadan önce solucanotu' marmeladı yemiş."

Amber onun yumuşak, akışkan sesini anlamakta zorlanmıştı. Arabada bir dirseğiyle Bruce'un yanındaki koltuğa yaslanarak ayakta durdu ve giderken bir kez olsun başını çevirip kalabalık caddelere bakmadı.

"Ne yapıyor? Onu neden aldın?"

"Çok işe yarar. Zencilerin çaldığı bir tür gitar var, onu çalabilir, kahve yapar. Ve tabii ki dans edip şarkı söyler. Yanında olması hoşuna gider diye düşündüm."

"Ah, Bruce, benim için mi? Onu okyanusun öbür ucundan benim için mi getirdin? Ah, çok teşekkür ederim. Tansy... Londra'da benimle kalmak ister misin?"

Tansy önce Amber'a sonra Bruce'a baktı ve başını salladı. "İstemem hanımım. Ben Bayan Leah'yı göreceğim."

Amber, Bruce'un gülümsediğini fark etti. "Bayan Leah kim?"

"Benim kahyam."

Amber'ın gözleri şüpheyile parladı. "O da mı zenci yoksa?"

"Melez."

"O da ne demek?"

"Yani dörtte bir zenci, dörtte üç beyaz."

Amber alaycı bir şekilde omuzlarını silkti. "Çok fena görünüyorlardır herhâlde!"

"Hiç de değil. Bazıları çok güzeldir."

"Hepsi de bekâr oluyor galiba. Yoksa sadece seninkiler mi?"

Bruce gülümsedi. "Tansy, hanımefendi demek istedi."

Amber ona şüphe dolu bir bakış fırlattı. O kadının metresi olup olmadığını sormayı çok istiyordu, ama Bruce'la hâlâ birbirlerine yabancı oldukları için cesaret edemedi. *Tansy'ye sorarım*, diye düşündü. *Ondan bir şekilde öğrenirim nasıl olsa.*

* Tansy: İng. Solucanotu. Ç.N.

O sırada Amber'ın evinin önünde durdular. Bruce onun inmesine yardım etti. Amber'ın söylemek istediği her şey hemen arkalarından gelen Almsburyler'in arabasının onlara yetişmesiyle yarıda kaldı. Amber'la Kontes havadan sudan, oyundan ve seyircilerden sohbet ederek merdivenleri çıktılar. Nazik ve cömert görünen Emily'de, Amber'ın bir kadında olmasını beklediği kıskançlık veya kötülükten eser olmadığı için Amber onu çok sevdi.

Yemekte her şey Amber'ın planladığı gibiydi.

Başlangıçta mis gibi kokan, üzerinde pırasa ve küp küp et parçaları ve küçük köfteler yüzen, sıcak, koyu bir bezelye çorbası vardı. İçine istiridye, soğan ve ceviz doldurulmuş kızarmış ördek, kızarmış mantar, kurabiye ve portakal görünümlü şekerlerle süslenmiş, üstü çıtır çıtır portakallı muhallebi sofrayı süslüyordu. Amber Bruce'un sevdiğini bildiği için koyu kahve de sipariş etmişti. Bu kahve son zamanlarda çok ilgi görse de hâlâ pahalı bir içecekti. Almsbury'yle Bruce'un keyfi yerindeydi, Amber da bütün yemekleri kendisi pişirmiş gibi mutluydu.

Yemek bitince sohbet etmek için salona geçtiler. Amber'la Leydi Almsbury şöminenin yanındaki kanepeye otururken erkekler de onların yanına birer sandalye çekti. Birkaç dakika boyunca Amber'la Leydi son zamanlarda moda olan kuyruklu elbiselerden, Bruce'la Kont da Hollanda Savaşı'ndan konuştular. İkisi de yakın zamanda sona erecek gibi görünüyordu. Amber iyice sıkılmıştı. Ne de olsa Bruce'u Almsbury'yle sohbet etmesi için çağırmamıştı.

Bruce'a dönerek "Burada çok kalmayacaksın herhâlde?" diye sordu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Dirseklerini dizlerine dayamış, iki elinde konyak kadehini tutan Bruce cevap vermeden önce Almsbury'ye baktı.

"Jamaika'ya döneceğim."

"Ama neden?" dedi Amber. "Çok güzel bir yer olmadığını duydum."

"Güzel ya da değil, benim amaçlarıma çok uygun bir yer."

"Amaçın ne?" Amber, Bayan Leah'yı düşünüyordu.

"Biraz daha para kazanmak."

“Biraz daha mı? Durumun yeterince iyi değil mi zaten?”

“Kim durumunun yeterince iyi olduğunu düşünür ki?” dedi Almsbury.

Amber onu duymazdan geldi. “Herhâlde hayatın boyunca korsanlık yapmayı düşünmüyorsundur!” Amber, Kral’ın izniyle korsan gemisi işletmekle bir korsan arasındaki farkı çok iyi bilse de, Bruce’un işini mümkün olduğunca değersiz göstermeye çalışıyordu.

Bruce gülümsedi. “Hayır. Şansıma bağlı olarak bir iki yıl daha devam ettikten sonra bırakacağım.”

Amber’in yüzü aydınlandı. “O zaman temelli mi geleceksin?”

Bruce derin bir nefes alıp içkisini yudumladıktan sonra ayağa kalkarak Amber’a cevap verdi. “O zaman da Amerika’ya gidip tütün yetiştirmeyi planlıyorum.”

Amber şaşkınlıkla ona baktı. “Amerika’ya gitmek mi? Tütün mü yetiştireceksin?” Birden ayağa fırlayıp, kendisine konyak dolduran Bruce’un yanına gitti. “Bruce! Ciddi olamazsın!”

Bruce ona baktı. “Neden olmayayım? Burada kalıp bir otuz yıl daha saraydaki adamlarla kumar oynamak istemiyorum.”

“Ama neden Amerika? Orası çok uzak! Neden tütününü İngiltere’de yetiştirmiyorsun?”

“Birincisi İngiltere’de tütün yetiştirmeyi yasaklayan bir kanun var. Öyle olmasaydı bile çok kazançlı bir iş olmazdı. Toprak tütün yetiştirmeye uygun değil. Tütün geniş araziler ister, toprak doldukça tarlayı genişletmen gerekir.”

“Ama eline ne geçecek ki? Orada paraya ihtiyacın olmayacak. Harcayamayacaksan o kadar çok paranın ne anlamı var?”

Bruce ona cevap veremedi kapı açıldı ve Rex Morgan içeri girdi. Daha önce hiç görmediği bir adama Amber’ın böyle yakın olması onu şaşırtmıştı. Amber hayal kırıklığına uğramış, biraz da korkmuştu. *İçeri girdiği an yüzümdeki ifade nasıldı acaba*, diye düşündü kara kara. Sonra da hemen yanına koşup neşeyle Rex’i karşıladı.

“Gelsene sevgilim! Seni beklemiyordum, sana yemek ayırmadım! Gel seni misafirlerimizle tanıştırayım...”

Rex, Almsbury'yle önceden tanışıyordu. Amber onu Bruce ve Emily'yle tanıştırdıktan sonra kâğıt oynamayı teklif etti. Adamların sohbet etmesini istemiyordu. Hemen beş kişilik bir oyuna oturdular. Almsbury kâğıtları karıştırırken Bruce'la Rex'in bakışmaları Amber'ın başından aşağı kaynar sular dökülmesine neden oldu.

Aman Tanrım, ya anlarsa, dedi içinden.

Aklını oyuna veremeyen Amber çok kötü oynuyordu. Oda fazla sıcak, insanlar birbirine fazla yakındı. Ama Bruce ona özel bir ilgi göstermedi ve Almsburyler de sanki davete öylesine katılmış misafirler gibi görünüyordu. Amber da Rex'e aşırı ilgi göstererek aklına bir şey getirmesine engel olmaya çalışıyordu. İlk günlerdeki gibi onunla flört ediyor, önemsiz konularda bile fikrini soruyor, bardağı boşaldığı anda Nan'e içki getirmesini söylüyor ve Bruce'a hiç bakmıyordu. Ne de olsa Bruce ona Rex Morgan'sız yapabileceğine dair bir ışıık yakmamıştı.

Amber o kadar huzursuzdu ki, gerginlikten ensesindeki kasları ağrıyordu. Almsbury karısının hamileliğini bahane ederek kalkmak için izin istediğinde Amber ona minnetle baktı.

Nan, adamların pelerinlerini ve tüylü şapkalarını getirdi. Amber da Leydi Almsbury'yle birlikte yatak odasına gidip tanıştıklarına ne kadar memnun olduklarını söyleyip durdu. Emily pelerinini giyip şapkasını takarken genç kadının yelpazesini tuttu. Sonra da ona kendi yelpazesini verdi. Emily değişikliği fark etmeden salona geçti. İçeri girdiklerinde üç adam da oldukça dostane tavırlarla son içkilerini içiyordu. Misafirler ayrılırken Rex onları yine davet etti.

Nan elinde mumla onları alt kata kadar geçirdi. Amber da bir iki dakika daha bekledi. "Aaa!" dedi sonra, "Leydinin yelpazesi bende kalmış!" Soğumuş bir kurabiye almak için yemek odasına giden Rex yelpazeyi Leydi'ye götürmeyi teklif edemedi Amber aşağı koştu. Emily yavaş yavaş indiği için Amber onlar daha merdivenlerden inmeden yetişti. Yelpazeler değiştirilirken hepsi gülüştü.

Amber yukarı çıkmadan önce hızlıca arkasına dönüp Bruce'a, "Yarın akşam sekizde Almsburyler'in evine geleceğim," diye fısıldadı. Bruce'un

bir tepki vermesine ya da itiraz etmesine fırsat bırakmadan da eteklerini toplayıp yukarı koştu.

Bruce çoğu zaman meşguldü.

Günlerini rıhtımlarda gemilerinin temizlenmesini, onarılmasını ve tedarikinin sağlanmasını denetleyerek, yeni adamları işe alarak, gemilerinde hissesi olan tüccarlardan mal alışverişi yaparak geçiriyordu. Hükümet izniyle korsanlık, ülkenin en kazançlı işlerinden biriydi. Kral ve saray mensuplarının dışında, büyük küçük bütün tüccarlar da bu girişimlere para yatırıyor. Bruce geceleri de Whitehall'a gidip oyunları seyrediyor, Uşak Porter'ın evinde kumar oynuyor, hiç bitmeyen balolara ve akşam yemeği davetlerine katılıyordu.

Bu nedenle Amber sabah Almsburyler'e gittiğinde onu sadece bir iki saat görebiliyordu. Çünkü Rex her seferinde o tiyatroya gidene kadar onu bekliyordu. Ama Amber'a göre Rex, Bruce'la o geceden önce veya sonra görüştüklerinden hiç şüphelenmemişti. Amber, onu hiç şüphelen-dirmemeye de kararlıydı.

Ama Rex'in güvenini ve aşkını sürdürmek için tedbirli ve zeki olmaya ne kadar dikkat ederse etsin, Bruce'a olan aşkının şiddeti bazen dikkatsiz olmasına neden oluyordu. Bruce'a onu da yanında götürmesi için yine yalvarmış, Bruce da onu yine reddetmişti. Ağlayıp yalvarmaları kar etmedi. Rex'i tatlı dille kandırmaya alışkın olduğu için Bruce'un onu inatla reddetmesi Amber'ı öfkeden delirtmişti.

"Ben de gizlice gemine girerim o zaman!" dedi Amber şakayla karışık. Böyle bir şey yapsa Bruce'un elinden bir şey gelmezdi. Onu gemiden atacak hâli yoktu ya.

"Ben de seni bulduğumda ne kadar uzakta olursak olalım geri gönderirim. Korsanlık öyle çocuk oyuncağı bir iş değil." Bruce'un gözlerinde tehditkâr bir parıltı vardı.

Amber, Bruce yakında gideceği için çok üzülüyordu. Belki yıllarca görüşemeyeceklerdi. Ama o daha İngiltere'deyken bile günlerin teker teker ellerinden alınmasına içi gidiyordu. Sadece arada bir-iki saat görüşebiliyorlardı. Amber kimsenin müdahalesi olmadan günlerini ve gece-

lerini onunla geçirmek istiyordu. Sonunda bunun da çözümünü buldu. O kadar basit bir çözümdü ki, haftalardır bunu düşünemediği için kendine kızdı. Birlikte yine köye gideceklerdi.

“Ya Yüzbaşı Morgan?” dedi Bruce. “O da gelecek mi?”

Amber güldü. “Tabii ki hayır! Sen Rex’i merak etme! Ben onu halledeceğim. Ona ne söyleyeceğimi biliyorum, hiçbir şeyden şüphelenmeyecek. Ne olur Bruce! Geleceksin, değil mi?”

“Canım, tabii ki gelmek isterdim. Ama bence çok küçük bir ödül için fazla büyük bir risk alıyorsun. Ya o çıkıp...”

Ama Amber onun sözünü kesti. “Of, Bruce! Gelmeyecek! Ben Rex’i senden daha iyi tanıyorum, söylediğim her şeye inanır.”

Bruce gülümsedi. “Canım, erkekler her zaman kadınların sandığı kadar saf değildir.”

Sonunda işlerini hallettikten sonra beş-altı günlüğüne gitmeyi kabul etti. Altın ve gümüş yüklü bir İspanyol ticaret donanması Peru’dan dönüyordu. Bruce da onu mayısın sonunda bir ara yakalamayı düşünüyordu. Bu da, bir ay içinde Londra’dan ayrılacağı anlamına geliyordu.

Bruce onu Londra’ya getirmeye söz verdiğinde Amber onu ikna ettiğini sanmıştı. Bruce’un, bencilliği yüzünden onun başına gelebilecekleri umursamadığını hâlâ anlayamıyordu. Onu uyarmıştı evet, ama onu başına gelebilecek risklerden korumak için pek çaba sarf etmemişti.

Surrey ana yolundan çıkıp sahil boyunca ilerlediler. Londra’da bir buçuk aydır kesintisiz yağmur yağdığından ağır ağır yol alıyorlardı. Arabayı bataklığa dönmüş yolda çamurdan kurtarmak için de birkaç kez durmak zorunda kaldılar. Ama kırlara varınca her şey düzeldi. Burası İngiltere tarımının zengin kalbiydi. Çiftçilik yeterince yaygın olmasa da, kimi yüksek kimi alçak tepelerin üzerinde verimli tarlalar uzanıyordu. Kulübeler ve büyükçe konaklar kiremit rengi tuğlalardan ve gri meşelerden yapılmış, yemyeşil bahçeler morlu beyazlı menekşeler, laleler, kırmızı sarmaşık gülleriyle bezenmişti.

Amber’la Bruce el ele tutuşmuş, yavaşça konuşarak pencereden manzarayı izliyorlardı. Her zamanki gibi Bruce’un varlığı Amber’a hayattan

beklediği her şeyi bulduğunu hissettiriyordu. Sonsuza kadar böyle devam edebilirdi.

İçinden geçtikleri köyü işaret ederek “Bana evimi, Marygreen’i hatırlatıyor,” dedi Amber.

“Evini mi? Yani, geri dönmek ister miydin?”

“Marygreen’e mi? Elbette hayır! Düşünmesi bile tüylerimi ürperiyor.”

İlk gece küçük bir handa mola verdiler, yağmur devam ettiği için de geceyi orada geçirmeye karar verdiler. Sıcak, rahat, samimi bir yerdi. Yemekleri de güzeldi. Hanın sahibi İç Savaş’ın gazilerindendi, her gördüğünde Bruce’u sıkıştırıyor, uzun uzun Prens Rupert’ı, Marston Moor’u anlatıyordu. Amber’la Bruce hanın tek misafirleriydi.

Ama Amber’a çok yavaş geçecekmiş gibi görünen bir hafta, su gibi akıp gidiyordu. Amber elinden kayıp giden çok değerli saatleri ve dakikaları durdurmak, geçip gidenleri yakalamak istiyordu. Yakında bu da bitecekti, Bruce gidecekti...

“Ah, zaman neden böyle çabuk geçip gidiyor ki!” diye hayıflandı. “Keşke bir gün şu saat dursa, bir daha hiç çalışmasa.”

“Ne dilediğine çok dikkat etmen lazım, daha öğrenemedin mi?”

Günlerini geç kalkıp erken yatarak boş boş geçirdiler. Dışarıda yağmur yağarken şöminenin başına geçip kâğıt oynuyorlardı. Bütün oyunları Bruce kazanıyordu. Amber ne kadar dikkatli olursa olsun Bruce onun hilesini hemen anlıyordu. İki-üç gün hava güzel olunca hanın yanındaki çimlerde top oynadılar.

Nan ve Tansy’yle birlikte bebeği de yanlarında getirmişlerdi. Bruce, Almsbury’nin, bebeği Bayan Chiverton’tan alıp kendi oğullarıyla büyüteceğini söyledi. Amber, Bruce’un çocuğuyla ne kadar ilgilendiğini görünce sevinçten havalara uçuyordu. Onun, eninde sonunda bu uçarı hayatından sıkılıp kendisiyle evleneceğini ve birlikte Amerika’ya yerleşeceklerini hayal ediyordu.

Amber son güne kadar onunla tartışmama kararına sadık kaldı, ama son gün onun fikrini değiştirmek için bir kez daha çabaladı. “Neden Amerika’da yaşamak istediğini anlamıyorum Bruce,” dedikten sonra ona

cevap verme fırsatı bırakmadan suratını astı. “O ülkenin neyini sevebilirsin ki? Vahşi yerlilerle zencilerden başka bir şey yok! Londra kadar büyük bir şehir olmadığını kendin söyledin. İşin bitince neden İngiltere’ye dönmüyorsun?”

Yağmur dinmiş, güneş yüzünü göstermişti. Mor çiçekler açmış bir kayın ağacının altına serdikleri battaniyenin üzerine Amber bağdaş kurup oturmuş, Bruce da yüzüstü uzanmıştı. Amber konuşurken bir yandan da küçük su birikintisinin içindeki ördekleri kovalayan oğluna bakıyordu. Fazla yaklaşmaması için onu uyarmıştı, ama elinde bir ipin ucuna bağlı eski püskü tahta oyuncakıyla koşturan küçük Bruce ördeklerle öylesine kapılmıştı ki, annesinin dediklerine aldırımıyordu.

Ağzında yeşil bir ot parçasını çiğneyen Bruce güneşe karşı gözlerini kısıtı ve Amber’a bakıp sırıttı.

“Çünkü İngiltere kendim ve çocuklarım için istediğim hayatı artık bana sağlamıyor canım.”

“Çocukların mı? Kaç tane piçin var? Yoksa evlendin mi?” dedi aniden.

“Tabii ki hayır.” Amber tam ağzını açacakken Bruce onu susturdu. “Bunu daha fazla konuşmayalım.”

“Konuşmayacaktım zaten. Kendini ne zannediyorsan! Koca bulmak için yalvarmama gerek yok!”

“Bence de,” dedi Bruce. “Şimdiye kadar evlenmediğine şaşırdım ama.”

“Aptallığımdan evlenmedim, çünkü bir gün senin gelip... Yok, hayır söylemeyeceğim! Ama İngiltere’yi neden sevmiyorsun? Avrupa’daki birçok adam gibi sarayda rahatça yaşayabilirsin!”

“Belki de, ama bunun bedeli benim ödeyemeyeceğim kadar fazla.”

“İyi de, zaten çok zengin olacaksın...”

“Demek istediğim para değil. Sarayla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun Amber. Orayı sadece dışarıdan görüyorsun. Sadece güzel giysileri, mücevherleri, kibar tavırları görüyorsun. Whitehall aslında o gördüğün şey değil. Whitehall bozuk bir yumurta. Kabuğunu kırana kadar güzel görünüyor, ama içi öyle pis kokuyor ki...”

Amber buna inanmıyordu, tam düşüncesini söyleyecekti ki, aniden bir su sesi geldi. Ardından da bebeğin ağlamasını duydu. Bruce hemen ayağa fırlayıp oğlunu sudan çıkarmaya gitti. Amber da hemen onun arkasından koşuyordu. Küçük çocuk hiçbir yerine bir şey olmadan kendisini babasının kollarında bulunca üçü de kahkahalara boğuldular. Bruce onu omzunun üstüne atınca ıslak kıyafetlerini çıkarmak için hanın yolunu tuttular.

Ertesi gece Amber, Bruce'u Almsburyler'in evinde bıraktı. Bebeğe bakması için işe alman dadı, çocuğu alıp içeri girdi. Amber gözyaşlarına boğulunca Bruce bir süre daha yağmurun altında arabanın önünde bekledi. Amber bu sefer Bruce'un güzel bir anıyla ayrılmasını istiyordu ama boğazı öyle acıyordu ki, bu ayrılığa dayanamayacağına düşündü. Saatlerdir konuşup başka şeyler düşünerek kendini oyalamaya çalışıyordu. Ama daha fazla rol yapamayacaktı. Veda zamanı gelmişti.

"Geldiğinde görüşürüz Bruce..." diye fısıldadı Amber, sesine artık güvenemiyordu.

Bruce bir şey demeden ona baktı. "Shadrac Newbold'a senin adına bin pound yatırdım," dedi sonunda. "Yirmi gün önceden haber verip alabilirsin. Bu yüzden Morgan'la aran bozulursa yardımı olur." Hemen ona doğru eğilip Amber'ı öptükten sonra arkasına döndü. Amber onun gidişini, karanlıkta tamamen kayboluşunu izlerken gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı ve ağlamaya başladı.

Blue Balcony'ye geldiğinde hâlâ ağlıyordu. Evden çok uzun zamandır uzak kalmış gibi geliyordu. Her şey yabancılaşmıştı, merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Kapı kilitli değildi. İçeri girince Rex'le karşılaştı.

Gözleri kan çanağına dönen Rex günlerdir ne uyumuş, ne de tıraş olmuştu. Üstü başı da perişan görünüyordu. Onu evde ve o hâlde bulduğuna şaşırان Amber bir an kıpırdıyamadı. Gözyaşları onu gördüğü an kesilse de, genç kadın farkında olmadan içini çekti ve elinin tersiyle ıslak yanaklarını sildi.

"Demek Sarah teyzen öldü," dedi en sonunda. "Yoksa neden bu hâlde olasın, değil mi?"

Amber, Rex'in alay edip etmediğini anlayamadığı için korkmuştu. *Ama gerçekten nerede olduğumu bilse bu kadar sakın olamazdı,* diye düşündü. "Evet," dedi. "Zavallı Sarah teyze. Çok sarsıldım. Hayatımda anne diye sadece onu bildim..."

"Yalan uyduracağım diye zahmet etme. Nerede ve kiminle olduğunu biliyorum." Sımsıkı kapattığı dişlerinin arasından yılan gibi tıslayarak konuşuyordu. Sesi yükselmese de Amber onun çılgıncasına sinirlendiğini, gözünü kan бүrүdüğünü görebiliyordu. İnkâr etmek için ağzını açınca Rex onu durdurdu. "Sen beni aptal mı sanıyorsun? O adamın piçinle aynı ismi taşıdığı dikkatimi çekmedi mi sence? Ama sen öyle yeminler ettin ki! Seni seven bir adama ihanet etmezdin asla! Ne olursa olsun sana inanıp güvenmeye kararlıyım. Sonra ne oldu? İkiniz birden aynı anda şehir dışına çıktınız! Seni adi, nankör kaltak! Dört gün, dört gecedir burada dönmeni bekliyorum. Gittiğinden beri ne hâldeyim haberin var mı? Tabii ki yok! Hayatında kendinden başkasını düşünmüyorsun! İsteddiğini elde ettiğin sürece kimi kırdığın umurunda değil. Seni bencil, çıkarıcı, rezil fahişe! Seni öldürmem lazım! Seni öldürmeyi çok isterdim. Son nefesini verdiğini görmeyi..."

Rex'in sesi gittikçe alçaldı, başka biri konuşuyordu sanki. Yüzü öfke-den, kıskançlıktan tanınmayacak bir hâl almıştı. Amber'ın her zaman el altında gördüğü kibar, düşünceli Rex Morgan'dan çıkan bu vahşi yabancıyı hayatında görmemişti genç kadın.

Amber korkuyla ona baktı. En ufak bir hareket yaptığında arkasını dönüp kaçmak için geriye doğru bir iki adım attı. Korkmuş bir hayvan gibi fırlayıverdi ama Rex ondan daha hızlıydı. Amber'ın kolunu yakaladığı gibi arkasına doğru büktü. Amber çılgılık atınca Rex tek eliyle onun ağzını kapatıp başını deli gibi sallamaya başladı.

"Kes sesini, korkak sürtüğ! Sana zarar vermeyeceğim!" Kıskançlık ve uykusuzluktan gerilen sinirlerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Amber korkudan kocaman olmuş gözleriyle ona baktı. Ama Rex onu öyle sıkıyordu ki, Amber kıpırdıyamadı. "Yaşamamı istiyorum... Yaşayıp ne hissettiğimi anlamamı istiyorum... Yaşayıp keşke ölseydim demeni istiyorum, çünkü onu..." Rex birden onu bıraktı.

Rahatlayan Amber silkindi. Rex'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Onun kapıdan çıktığını görünce arkasından seslendi. "Nereye gidiyorsun?" Amber birden onun ne demek istediğini anladı. "Rex! Onunla dövüşmeyeceksin, değil mi?"

"Dövüşeceğim ve onu öldüreceğim."

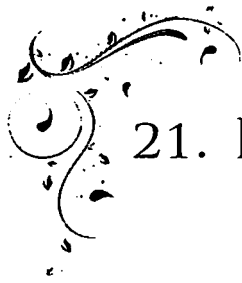
Artık kendi hayatının tehlikede olmadığını duyunca rahatlayan Amber, Rex'e küçümseme dolu bir bakış fırlattı. "Sen delisin Rex Morgan! O senden daha iyi kılıç kullanıyor..."

Rex şapkasını başına takıp pelerinini omzuna attıktan sonra odadan çıktı. Kapıda elleri kolları paketerle dönen Nan, Jeremiah ve Tansy'ye çarptı, ama özür dilemeden hızla yoluna devam etti.

Nan dengesini sağladı, onun arkasından bakarken mavi gözleri kocaman açıldı. "Böyle öfkeyle nereye gidiyor hanımım?" Endişeyle Amber'a baktı. "Lord Carlton'la dövüşmeyecek, değil mi?"

"Dövüşürse aprallık eder," dedi Amber.

Nan koşarak merdivenlerden inerken Rex'in arkasından, "Yüzbaşı Morgan! Yüzbaşı Morgan! Geri dönün!" diye bağırdı.

21. BÖLÜM

BİR SAAT SONRA BRUCE, AMBER'İN EVİNE GELDİ.

Nan kapıyı açınca, Lord hızla içeri girdi. Kaşları çatıktı. Amber sabahlığıyla odasından fırladı. Bruce'un sinirli hâlini görünce beklenti dolu gülümsemesi kayboldu.

"Bruce! Ne var, ne oldu?"

Bruce, Amber'a mühürü kırılmış bir mektup uzattı. "Şuna bak! Az önce Almsburyler'in evine geldi!"

Amber mektubu alıp okumaya başladı.

*Bayım, bana bir beyefendinin kabul edemeyeceği bir zarar ver-
diniz. Yarın sabah beşte, Tyburn Deresi'nin yolla kesiştiği yerde,
Marrowbone Çiftliği'nde sizi bekleyeceğim. Kılıcınız yanınızda ol-
sun. Ya da sizin belirteceğiniz en erken vakitte sizinle görüşeceğim.*

*Hizmetkârlınız,
YÜZBAŞI REX MORGAN*

Rex'in el yazısı kargacık burgacıktı, kaleminden de sayfaya mürekkep damlamıştı.

O öfkeyle düello kurallarının yarısını unutmuştu. Normalde düello yerini, saatini, silahını, düelloya davet edilen belirlerdi. Ayrıca bir veya iki tanesi dövüşecekler tarafından seçilen düello şahitleri hakkında da

bir şey dememişti. Bu âdet Fransızlardan gelmişti ve şimdiye kadar yok yere bir sürü ölüme neden olmuştu.

Amber mektubu geri vererek ona baktı. “Eee?”

“Eee mi? Tek söyleyeceğin bu mu? Tanrı aşkına Amber, neyin var? Rütbesini kaybedip sürgüne gideceğini biliyorsun. Bir daha geri dönmeyebilir! Ona ne olacağı umurunda değilse bile en azından kendi geleceğini düşünebilirsin. Bu gece ne yapıp edip bu düellonun ne kadar gereksiz olduğunu ona anlat.”

Amber önce utandı, sonra da Bruce’un onu düelloya değer bulmasına gücendi. Gururu incindiği için Bruce’un canını acıtmak istiyordu. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

“Beni şaşırtıyorsun Lord Carlton,” dedi yumuşak bir sesle.

Bruce gözlerini kısarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Amber omuzlarını silkti. “Kılıklı bir düellodan bu kadar çekineceğini bilmezdim. Bir korsan da kendini koruyabilir diye düşünürdüm.”

Nan’in heyecandan nefesi tıkanı. Genç kadın, hanımının ağzından çıkanları engellemek ister gibi eliyle kendi ağzını kapattı. Ama Bruce’un yüzünde bir küçümseme belirdi.

“Onunla karşılaşmaktan korkmadığımı sen de çok iyi biliyorsun. Ama bunun gibi basit bir neden için biriyle dövüşmem!”

“Basit nedenden kastın bensem, Rex benim yeterince önemli bir neden olduğumu düşünüyor.”

“O zaman ona benden bir oğlun olduğunu söyle, bakalım ne diyecek.”

“Biliyor zaten, yine de seninle dövüşmek istiyor. Neyse, nereye gittiğini bilmiyorum. Dövüşmek istemiyorsan kendi bahanenini kendin söylemek zorundasın.”

Amber ona arkasını döndü. Bruce’un yüzündeki korkutucu ifadeyi son anda görebilmişti. Lord tek kelime etmeden odadan çıktı.

“Ah hanımım!” diye inledi Nan çaresizce. “Ne yaptınız öyle?”

“Bana ne! Ona yalvarıp özür dileyecek değildim!”

“Ama korkmuyordu, bunu siz de biliyorsunuz!”

Amber alçak bir tabureye tekme atıp yatak odasına gitti ve sinirini yatıştırmak için kapıyı arkasından çarptı. Birkaç dakika boyunca

Bruce'a, Rex'e, kendisine, bütün dünyaya duyduğu öfkeyle odada hızlı hızlı volta attı. *Bütün erkeklerin canı cehenneme*, dedi kendi kendine. Sonra da uyuyamayacağını bildiği hâlde sabahlığını çıkarıp yatağa girdi.

Bir saat kadar sonra Nan içeri girince Amber lâlâ gözünü kırpmadan huzursuzca dönüp duruyordu. Öfkesi, yerini endişeye bırakmıştı. Düello ihtimali onu çok korkutmuyordu, çünkü yasal olmasa da her gün bir sürü genç düello yapıyordu. Düşüncesizce söylenen bir söz, kumar masasında şanssızlık, yolda giderken birbirini solama, din, şarap veya bir kadınla ilgili fikir ayrılığı gibi basit konular bile düello nedeni olmaya yetiyordu. Her erkek yürümeye başlar başlamaz kılıç tutmayı öğrenirdi.

Amber onların kavga etmesinden korkmuyordu. Aslında bir bakıma gönlü okşanmıştı, Bruce bu kadar kaba olmasaydı kendisi için düello yapılmasından çok mutlu olabilirdi. Sonuçta bir düello her zaman ölümle sonuçlanmıyor, çoğu zaman ilk kan damlası aktığında durduruluyordu. Ama düellodan sonra kendi başına geleceklerden korkmaya başlamıştı.

Ya Rex bu sefer onu affetmezse? Ya ülkeden gidip bir daha dönemezse? O zaman Amber'a ne olacaktı? Restorasyon Dönemi Londrası'nda bir kadının başına gelebilecekleri çok iyi biliyordu artık. Rex Morgan gibi onu seven bir adam bulduğu için çok şanslıydı. Çünkü aşk son zamanlarda pek moda değildi. Aşk olmadan da bir erkeğin sorumluluğu, bir kadının da hakları oluyordu. Böyle bir şans, Sarah teyzenin hasta olduğu yalanıyla mahvettiği için kendine söylendi. Rex tabii ki anlayacaktı! Bunu engellemenin tek yolu Bruce'la birlikte Londra'dan hiç çıkmamaktı. Amber ağgözlülüğünün cezasını bulmuştu işte.

Benim derdim ne, diye sordu kendi kendine öfkeyle. *Rex'e sahiptim, Bruce'a da. Şimdi elimde ne var?* Öfkesi yavaş yavaş Bruce'a yöneldi. *Tanrı onun cezasını versin. Başıma iş açmaktan başka bir işe yaramıyor.*

Nan'in karanlıkta parmak ucunda yürüdüğünü duyunca ona seslendi. "İstiyorsan bir mum yak Nan. Uyuyamıyorum."

Nan yan odaya gidip elinde bir şamdanla geldi. O, duvardaki üç dört mumu yakarken Amber da bir kolunu dirseklerine dolayıp bir elini de saçına götürdü.

"Ah, Nan! Ne yapacağım?"

Soyunmaya başlayan Nan içini çekti. “Doğrusu ben de bilmiyorum hanımım. Ortalık fena karıştı.”

İkisi de çok endişeli görünüyordu. Sonunda Nan mumları üfleyip ya tağa girdi. Yan yana yatıp uyku rıttımadığı için saatlerce konuştular. Nan bir süre sonra uyuyakaldı. Ama Amber yatakta bir o yana, bir bu yana dönüp durdu. Saat görevlisi sokakları dolaşip saati söylüyordu: Bir, iki, üç...

Burada yatıp hayatımın mahvolmasına izin vermeyeceğim, diye düşündü Amber. Saatçinin, “Saat üç, iyi günler, iyi sabahlar dilerim!” sözünü duyunca yataktan fırlayıp Nan’i dürttü.

“Nan! Uyan! Kalk hadi! Marrowbone Çiftliği’ne gidiyorum!”

“Aman hanımım! Yangın çıktı sandım!”

Amber hızlı ama dikkatlice giyindi. Hayatındaki bu önemli ana hazır olmak istiyordu. Makyaj yapıp saçlarını açtı. Üzerine kırmızı kadife bir takım giydi. Ceketinin kesimi erkeklerinkine benziyordu. Yakası açık fırfırlı gömleğinin kenarlarında saçlarına uyan aylı işlemeler, binici şapkasının üstünde kırmızı deve kuşu tüyleri vardı. Ayağına da kırmızı kadife çizmelerini geçirdi. Bu giysiyi bir terziye diktirirken yeni bir moda başlatacağını düşünmüş, ama daha önce giymeye fırsat bulamamıştı.

Jeremiah kiralık dört at bulmaya gidince Tansy’nin yaptığı konyaklı, sert kahveyi içti. Jeremiah döndüğünde saat dördü geçiyordu. Amber, Nan, Jeremiah ve Tempest, Marrobone’a doğru yola çıktılar. Güneş ortalığı yeni yeni aydınlatıyordu ama havadaki yoğun sis evlerin tepesini örtüyor, birkaç metre ötesini görmelerini engelliyordu. Nem giysisini mahvedeceği için Amber biraz sinirliydi.

Az sonra giysilerini dert etmeyi bıraktı ve çiftliğe yaklaştıkça endişesi daha da büyüdü. Tyburn Deresi’nin küçük taş bir köprünün altından aktığı yere ulaşmaları yirmi dakikadan az sürdü. Doğuya bakınca bir grup adamın karaltısını gördüler. Amber hemen atları çevirip onlara doğru ilerledi. Amber Bruce’u, Almsbury’yi, az çok tanıdığı Albay Dillon’u ve doktor oldukları belli olan iki kişiyi seçebildi. Bruce’la Rex paltolarını çıkarmış, üzerlerinde silah olmadığını gösteriyorlardı birbirlerine.

Adamlar atların sesini duyunca dönüp onlara baktı. Böyle bir düelloda bekledikleri kimse yoktu. Amber dizginleri çekince onu tanıdılar.

Bruce'un yüzündeki öfke, Amber'in gözlerinden kaçmamıştı. Rex kıpırdamadan ona bakıyordu.

Amber onlardan birkaç adım ötede durup elini uzatarak "Ah Rex, sevgilim!" diye bağırdı. "Tanrı'ya şükür vaktinde geldim! Bu düello-yu yapmamalısın, yapamazsın Rex! Ne olur sevgilim, benim için!" Bir yandan da gözünün ucuyla Bruce'a baktı. Lord'un ciddi yüzünde hafif, alaycı bir gülümseme belirmişti. Öfkeden kıvrandığı için onun canını acıtmak istiyordu Amber. "Dövüşmene gerek yok Rex! O benim için herhangi birinden farklı değil." Kindar bir bakış fırlattığı Bruce, buz gibi bir soğukkanlılıkla ve küçümseyen bakışlarla karşılık verdi ona.

Amber, Bruce'a bakarken Rex'in yüzündeki ifadeyi kaçırmıştı. Ona baktığında artık çok geçti. Vahşi, mantıksız öfkesi yok olmuştu. Yüzbaşı oldukça sakin, soğukkanlı ve kendinde görünüyordu. Amber kendi endişelerine dalmış olduğundan bu sakinliğin ölümcül bir kararlılık olduğunu, gerginliğinin elindeki keskin kılıç gibi titrediğini fark etmedi. Durumu yanlış anlayan Amber ona hâlâ istediğini yaptırabileceğini sanıyordu.

"Buraya gelmemeliydin Amber," dedi. "Düello meydanı kadınlara göre bir yer değil. Geri dön." Rex dönüp gruba doğru yürüdü.

Artık gerçekten korkmuş olan Amber, "Rex!" diye bağırdı. Jeremiah'nın yardımıyla atından inip ona doğru koştu. Rex'i kolundan yakalayarak "Rex, dövüşmeni istemiyorum! Anladın mı, istemiyorum!" diye bağırdı yine.

Rex ne ona baktı, ne de tek kelime etti. Kolunu kurtarıp yürümeye devam etti. Amber'in durmaya niyeti yoktu. O sırada Almsbury gelip onu tuttu. "Gel buraya. Yoldan çekil."

"Ama dövüşmelerine izin veremem! Yapamam!"

"Amber, Tanrı aşkına," diye gürledi Kont. "Burada dur! Kıpırdama!"

Amber çaresizce durdu. Kılıçlarını çıkaran Rex'le Bruce, Almsbury ve albayla bir şeyler konuşuyordu. Almsbury sonunda omuzlarını silkip geri çekildi. Dillon beyaz bir mendil çıkarıp iki adama duracakları yeri gösterdi. Kont kaşlarını çatarak Amber'a baktı.

"Ne oldu?" dedi Amber tedirginlikle. "Sorun ne?"

“Carlton kan dökülünce düelloyu bitirmek istiyor ama senin asil şampiyonun, biri ölmeden durmaya yanaşmıyor.”

“Ölmek mi? Aman Tanrım, aklını kaçırdı herhâlde! Yapamaz! Buna izin veremem!”

Amber, Almsbury’nin yanından kaçıp Rex’e doğru koştu. “Rex!”

Amber daha üç adım atamadan, Kont onu yakalayıp geri çekti. “Kes şunu aptal! Düello çocuk oyuncağı değildir. Ya ağzını kapa, ya da evine git! Buraya hiç gelmemeliydin zaten!”

Amber şaşkınlıkla kalakaldı. Kıpırdamamıyordu. İki adam kılıçlarının ucu birbirine değecek şekilde yüz yüze duruyordu. Dillon mendilini onların üstünde tutuyordu.

“Hazırız!” diye bağırdı Rex’le Bruce aynı anda.

“Hazırız!” Dillon mendili hızla aşağı indirdi.

İkisi de hızlı, zarif, uzman kılıç kullanıcısıydı. Ama İngilizlerde kılıç, Fransızlarda olduğu gibi hücumdan çok yaralamak için kullanılıyordu. İki adam da aynı boyda olduğu için birbirlerine karşı üstünlükleri yoktu. Bruce savunmaya ağırlık verip karşısındakini yaralamaktan kaçınıırken, Rex saldırganca davranıp ya öldürmeye ya da ölmeye çalışıyordu.

Gözleri bir ona, bir öbürüne giden Amber korkuyla olanları izliyor, parmaklarıyla sinirli sinirli eteğini buruşturuyordu. En çok da Bruce için korkuyordu. Rex’in kılıcı, Lord’un hemen sağ omzunun altından bir çizik atıp kan akıtmaya başlayınca Amber çığlıklarla ileri atıldı. Almsbury koluyla onu yakalayıp geri çekti.

Bruce kılıcını indirmişti. Haksız bir avantaj elde etmek istemeyen Rex de kılıcını indirdi. Bruce’un sağ kolundan akan kan gömleğini lekeliyor, teninin çıplak yerlerinden kızıl nehirler gibi aşağı akıyordu. Amber bunu görünce korkudan bayılacak gibi oldu.

“Ah, Bruce! Yaralısın!” diye bağırdı.

Rex’in çenesi sinirle kasıldı, ama Bruce onu duymazdan geldi.

“Memnun olmadın mı daha?” dedi Bruce Rex’e.

Amber’ın ağlamalarıyla daha da sinirlenen Rex, dişlerini sıkarak cevap verdi. “Öldüğünü görene kadar memnun olmayacağım.”

Amber'ın attığı acı çığlıklar bütün bakışları ona çevirdi. Almsbury eliyle hemen onun ağzını kapatıp genç kadını şiddetle sarstı.

“Çeneni kapatmazsan dikkatini dağıtacaksın, adam ölecek senin yüzünden!”

Kılıçlar yeniden birbirine çarpmaya başlamıştı. Bruce da artık sadece kendini savunmak için dövüşmüyordu. Birkaç dakika boyunca kılıçları savurarak birbirlerine dokunamadan dövüşmeye devam ettiler.

Sonra birden kılıçlar birbiriyle buluştu ve kilitlendi. Uzunca bir süre kurtulmak için alınlarından ter damlayarak uğraştılar. Yüzleri gerilmişti. Derken Bruce fark edilemeyecek bir hızla kılıcını kurtardı ve Rex'in göğsüne sapladı. Kılıcın ucu Yüzbaşı'nın sırtından çıkınca Lord ucu kana bulanana hızla geri çekti.

Rex bir an şaşkınlıkla duraksadıktan sonra yavaş yavaş yere yığıldı. Doktorlar ona doğru koştu. Amber da hemen fırlayıp onun yanına diz çöktü. Korkudan boğazı düğümlenmişti, Rex'in adı bile çıkmıyordu ağzından. Sadece başını kollarının arasına alıp göğsüne bastırabildi. Ardından da hıçkırıklara boğuldu.

“Ah, Rex! Rex!” diye inledi. “Konuş benimle sevgilim! Konuş benimle, ne olur!” Kendinden geçmişçesine onun alnını, şakaklarını, gözkapaklarını öpmeye başladı.

Bruce, Almsbury'nin mendilini alıp kılıcını sildikten sonra kılıcı kınına sokup kemerini düzeltti. Yenilenin kılıcını almak âdetti, ama Bruce kılıca doğru yönelmedi. Rex'in eli hâlâ kılıcındaydı. Bruce elleri belinde Rex'e bakıp ayakta dikilirken doktor beyaz bir bezle yarasını sarıyordu. Lord'un ciddi yüzünde, zaferden uzak bir üzüntü vardı.

Rex acıdan kaçmaya çalışır gibi huzursuzca kıpırdanıyordu. Öksürüp ağzına gelen kanı tükürmek için başını yana doğru çevirse de göğsündeki yarada fazla kan yoktu. Onun yüzünü öpücüklere boğup durmadan saçlarını okşayan Amber deli gibi ağlıyordu.

“Rex, sevgilim! Bana bak! Konuş benimle!”

Rex çok yavaş da olsa gözlerini açtı ve Amber'ı görünce gülümsemeye çalıştı. “Yenildiğimi... gördüğün için... utanıyorum Amber,” diyebildi.

“Ah, Rex! Umurumda değil! Biliyorsun! Benim için sadece sen önemlisin! Ağrın var mı? Canın acıyor mu?”

Rex’in yüzü aniden acıyla kasıldı ve birden terlemeye başladı. Ama Amber’a bakınca biraz gevşedi. “Hayır... Amber. Acımıyor. Merak...” O sırada öksürüp başını aniden yana çevirerek büyük bir parça kan tükürdü. Dudakları kan içinde kalmıştı. Gözleri kapandı, bir eliyle öksürüğünü durdurmaya çalışırcasına sertçe göğsüne bastırıyordu.

Bruce, Almsbury’nin ona uzattığı yeleği giydi, pelerinini omuzlarına atıp son bir defa Rex’e baktıktan sonra yoluna devam etti. Kont ve doktorla birlikte atlarını tutan seyisin yanına gittiler.

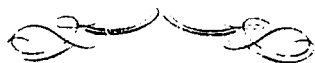
Amber arkasına bakınca Bruce’un gittiğini gördü. Rex’e baktı, gözleri kapalı, sakince yattığını görünce, bir anlık tereddütten sonra, nazik bir hareketle başını çimlerin üstüne koydu. Hemen ayağa kalkıp Bruce’un peşinden koştu. Rex’in duymaması için kısık sesle ona seslendi.

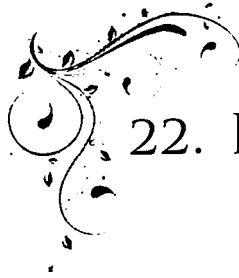
“Bruce!”

Yüzünde şiddetli bir öfkeyle dönen Bruce ona baktı. Sinirden ağzının kenarındaki kaslar seğiriyordu. “Orada bir adam ölüyor,” dedi dişlerini sıkarak. “Onun yanına git.”

Amber onun yüzünde gördüğü küçümseme ve nefrete inanamayarak bir an ne yapacağını bilmeden kalakaldı. Uzaktan Rex’in ona seslendiğini duydu. Öfkeden kan beynine sıçrayınca ne yaptığının farkında olmadan Bruce’a bütün gücüyle tokat attı. Bu ani darbe karşısında Lord’un gözleri parıldadı. Amber eteklerini toplayarak Rex’in yanına koştu. Gözleri açıktı. Ama Amber üzerine eğilince onun boş boş baktığını anladı. Ölmüştü... Amber’ın bir yıl önce ona verdiği resmi elinde sıkıca tutmuş, sanki son kez görmek için yukarı kaldırmaya çalışmıştı.

III. KISIM

22. BÖLÜM

GROPING YOLU, TOWER HILL’DE PEK İYİ BİR ÜNÜ OLMAYAN DAR, küçük bir sokaktı. Özensiz yapılan evler çok eskiydi. Üst katları neredeyse yere değecek kadar dışarı çıkıktı, çürümüş tahtaların arasından içeri hava ya da ışık girmesi mümkün değildi. Kocaman, altın yaldızlı araba sokağa girmek istedi, ama yolun çok dar olduğunu görünce yolun başında durmak zorunda kaldı. Siyah başlıklı bir pelerin ve maskeyle tamamen örtülü olan bir kadın arabadan inip yanında iki uşakla birlikte hızlıca sokaktaki evlerden birine girdi. Uşaklar evin önünde beklemeye başladı.

İki kat merdiveni hızlıca çıkan kadın kapıyı çaldı. Bir süre cevap gelmedi. O karanlık, تنها merdivende birilerinin kendisini görmesinden çekinir gibi etrafına bakan kadın sabırsızca kapıyı tekrar çaldı. Kapı yine açılmadı, ama arkadan bir erkek sesi duyuldu.

“Kim o?”

“Aç kapıyı! Benim, Leydi Castlemaine, seni sersem!”

Kadın şifreyi söylemiş gibi, kapı birden ardına kadar açıldı. Adam misafirperverlik göstergesi olarak bir eliyle içeriyi işaret ederken yere kadar eğildi. Barbara içeri daldı.

Küçük, karanlık odada sadece eski püskü hasır tabureler, sandalyeler, üstü kâğıtlar ve kitap desteleriyle kaplı bir masa, yerlerde kitaplar ve bir dünya maketi vardı. Dışarısı buz gibiydi, şöminedeki bir parça kömür ancak kendini ısıtabiliyordu. Çirkin, kırma bir köpek gelip

Barbara'nın kadife çizimlerini kokladıktan sonra bir kemiği kemirmeye gitti.

Barbara'yı içeri alan adam köpekten çok daha iyi durumda değildi. Öyle zayıftı ki, güderi pantolonuyla gömleği üzerinde askıdaymış gibi duruyordu. Ama açık mavi gözleri kurnazca bakıyor, kuru yüzünde bir zekâ ve gayret parıltısı okunuyordu.

Adı Dr. Heydon'dı. Gerçi doktor adını kendi kendine edinmişti. Falcılık ve doktorluk yapıyordu. Barbara daha önce Kral'ın kiminle evleneceğini öğrenmek için de ona gelmişti.

"Kapıyı hemen açamadığım için özür dilerim Leydim," dedi Heydon. "Ama doğruyu söylemek gerekirse alacaklılarla başım öyle dertte ki, kim olduğunu öğrenmeden kapıyı açamıyorum." Çaresizce kollarını açıp ekledi, "Aslında bugünlerde evimden de pek çıkamıyorum. Bir polise yakalanır da Newgate'i boylarım diye korkuyorum. Tanrı korusun!"

Heydon, Barbara'nın dertlerini umursayacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Barbara ülkede sarayla iş yapan her kurdele satıcısının, parfümcünün veya terzinin bir şekilde zengin olmanın yollarını aradığını biliyordu. Ayrıca Leydi oraya kendi sorunlarını anlatmaya gelmişti, doktorunkileri dinlemeye değil.

"Bana yardım etmenizi istiyorum Dr. Heydon. Bilmem gereken bir şey var. Benim için çok, çok önemli."

Heydon ellerini ovuşturup kalın mercekli gözlüklerini burnunu ucuna taktı. "Elbette Leydim. Lütfen oturun." Ona bir sandalye gösterip kendisi de sandalyesini masanın karşısına koydu. Eline aldığı kaz tüyünden kaleminin ucuyla çenesini kaşıdı. "Şimdi, madam, derdiniz nedir?" Ses tonu anlayış ve güven veriyor, her sorunu çözebileceğini ima ediyordu.

Barbara maskesini çıkarıp pelerinini omuzlarında attı. Boynundaki ve kulaklarındaki elmaslar ışığı görünce parıl parıl yanmaya başladı. Dr. Heydon'ın gözleri mücevherlere takılıp kocaman açıldı.

Barbara bunu fark etmedi. Eldivenlerini çıkarıp birkaç dakika boyunca sessizce düşüncelere daldı. Keşke ona söylemeden bir çözüm yolu

bulabilseydi. Bir doktora danışan yeni gelin gibi hissediyordu kendini, ama sıkılmasının nedeni utanç değil, öfkesi ve kırılan gururuydu.

Kralın benden sıkıldığını ona nasıl söyleyeceğim, diye düşündü. *Ayrıca bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorum. Kim ne derse desin! Sadece sonunda meşru bir çocuğu olacağı için çok mutlu. Beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Sevmeli! Frances Stewart'a da bana olduğu kadar soğuk davranıyor. Ah, hepsi o lanet kadın yüzünden. Aptal Portekizli!*

Başını kaldırıp doktora baktı. "Majesteleri'nin sonunda bir çocuğu olacağını duymuşsunuzdur belki." Sonunda sözcüğü Catherine'in işi bile geciktirmesine vurgu yapmak için söylenmişti.

"Ah, madam! Tabii ki! Mutlu haberleri duymaz olur muyuz? Geç olsun, güç olmasın derler. Değil mi leydim?" Ama Barbara'nın kaşlarını çatıldığını görünce hemen kendini toparlayıp başını kâğıtlarına eğdi. "Ne diyordunuz Leydi hazretleri?"

"Majesteleri'nin çocuğunun olacağını!" dedi Barbara. "Kraliçe'nin hamile olduğu öğrenildiğinden beri Kral ona âşık gibi görünüyor. Daha önce kimse ona karşı bir yakınlık gösterdiğini görmediğine göre nedeni bu hamilelik olmalı. Kral, son zamanlarda eski arkadaşlarını bile ihmal ediyor. Şimdi sizden istediğim şey..." Barbara birden uzanıp doktorun gözlerinin içine baktı. "Bebek doğunca ne olacağını bana söylemeniz. Kral eski alışkanlıklarına dönecek mi? Ne olacak?"

Heydon başını sallayıp işine baktı. Bir süre boyunca önündeki karmaşık gökyüzü haritasına bakıp kaşlarını çatarak bir şeyler mırıldandı. Ara sıra iki ön dişinin arasındaki boşluktan içine hava çekip parmaklarıyla masaya vurdu. Barbara onu izliyordu. Doktorun ona kötü haber veremeyeceğine inandığından heyecanı ve umutları giderek artıyordu. Bir şekilde bu durum da onun lehine sonuçlanacaktı. Daha önce hep olduğu gibi.

"Bana çok zor bir soru sordunuz," dedi Heydon sonunda.

"Neden? Geleceği göremiyor musun? Senin işin bu değil mi?" Barbara onunla sanki bir eldivenciymiş de, istediği deriyi kullanamayacağını söylemiş gibi konuşuyordu.

“Yıllardır sürdürdüğüm çalışmalarım boşuna değil leydim, sizi temin ederim. Ama böyle bir soru... Anlıyorsunuz ya...” Omuzlarını silkip ellerini açtı. Sonra da eliyle boğazını bir bıçak kesiyormuş gibi bir hareket yaptı. “Böyle önemli bir konuda fal baktığım öğrenilirse...” Şüpheyle kaşlarını çatıp yeniden kartlarına baktı. Sonra kendi kendine söylenir gibi, “Gerçekten inanılmaz! Aklım almıyor,” diye mırıldandı.

İyice heyecanlanan Barbara sandalyesinin ucuna kaydı. Gözleri çıkmak çıkmaktı. “İnanılmaz olan ne? Ne var? Söyle çabuk!”

Adam sandalyesine yaslanıp parmaklarını bitıştirdi. “Ah hanımefendi, böyle bir anda söylenemeyecek kadar önemli bir bilgi bu. Düşünmem için bana birkaç gün verin lütfen.”

“Hayır, bekleyemem! Hemen öğrenmem lazım! Yoksa delireceğim! Ne istiyorsun? Sana her şeyimi veririm! Yüz pound!”

“Yanınızda yüz pound var mı?”

“Yanımda değil, yarın gönderirim.”

Adam başını salladı. “Kusura bakmayın hanımefendi ama artık verisiye iş yapamıyorum. Beni bu hâle verisiye getirdi. Belki yarın gelseniz daha iyi olur.”

“Hayır! Yarın olmaz! Hemen öğrenmem lazım! Dur... Al şu küpeleri, gerdanlığı, bir de yüzüğü. En az yüz pound eder zaten.” Barbara hemen mücevherlerini çıkarıp sanki sokaktaki bir satıcıdan alınmış ucuz boncuklarmış gibi masaya fırlattı. “Hemen söyle.”

Adam mücevherleri toplayıp cebine attı.

“Hanımefendi, yıldızlara göre Kraliçe’nin bebeği ölü doğacak.”

Barbara’nın nefesi kesildi. Bir eliyle ağzını kapatıp sandalyesine çöktü. Yüzü şaşkınlıktan şekilden şekle girmişti. Ama gözlerine kurnaz ve kötü bir memnuniyet ışıltısı yayıldı.

“Ölü mü doğacak!” dedi sonunda. “Emin misin?”

“Yıldızlar eminse ben de eminim.”

“Elbette yıldızlar emindir!” Barbara hızla ayağa kalktı. “O zaman bana dönecek, değil mi?” neşesi ve güveni yerine geldiği için umursamazca konuşuyordu.

"Bu koşullar altında öyle görünüyor, değil mi?" Heydon hoşnutlukla gülümsüyordu.

"Elbette öyle. İyi geceler Dr. Heydon." Barbara pelerinini giydi. Doktor onu kapıya kadar geçirdi. Köpek de misafirin peşinden gelmişti. Barbara karanlıkta düşmemek için eteklerini tutup dikkatlice bir adım attı. Sonra birden dönüp büyüleyici bir gülümsemeyle doktora baktı. "Umarım mücevherler Newgate'e gitmenizi engeller doktor. Bu haberler benim için bin pounddan daha değerliydi."

Doktor gülümseyerek onu yine selamladı. Barbara gözden kaybolunca da kapıyı kapatıp yavaşça sürgüyü çekti. Eğilip köpeği okşadı.

"Towser, en azından bir süreliğine yemek yiyecek paramız var."

Barbara, doktorun söylediklerinden hiç şüphe etmiyordu. O andan sonra en büyük merakı Kraliçe'nin sağlığı oldu. Her sabah onunla banyoya gidiyor, onu kendi odasında yemeğe davet ediyor, Kraliçe hasta olursa ona haber vermeleri için birkaç uşağa rüşvet veriyor, hissettirmeden Kraliçe'nin yaptığı her şeyi uzaktan izliyordu. Ama Catherine'in hiçbir şeyi yoktu. Sağlıklı mutlu ve eskisinden daha güzel görünüyordu.

Barbara sonunda çaresizce, "Majesteleri kendini iyi hissetmiyor mu?" diye sordu. "Çok solgun ve yorgun görünüyorsunuz."

Catherine gülerek ağır aksanlı İngilizcesiyle cevap verdi. "Tabii ki iyiyim Leydim! Hiç bu kadar iyi olmamıştım!"

Barbara'nın morali bozulmaya başlamıştı, hatta mücevherleri Dr. Heydon'dan geri istemeyi bile düşündü. Ama ekim ayının ortalarında, Majesteleri'nin hamileliğinin beşinci ayında sarayın koridorlarında bir söylenti yayıldı. Majesteleri hastalanmış ve çocuğunu düşürmüştü.

Catherine dört bir yanında hizmetçilerle yatağında sırtüstü yatıyordu. Kendini kötü hissediyor ve korkuyordu. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini sıkıca kapadı. Ama Penalva dönüp bir kadına Kral'ı çağırmasını fısıldayınca Catherine hemen gözlerini açtı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Öyle bir şey yapmayın! Onu çağırmayın! Önemli bir şey değil. Birazdan düzelirim... Bekleyin, zaten Bayan Tanner gelecek."

Bayan Tanner, Majesteleri'yle ilgilenen ebeydi. Catherine fenalaşıp bayılır bayılmaz hemen ona haber gönderilmişti. Birkaç dakika içinde saraya geldi. Yatağa ilerlerken tedirgin ama iyimser görünüyordu. Bayan Tanner önemli bir leydi gibi görünmeye çalışan balıkçı bir kadını andırıyordu. Saçları neredeyse beyaza çalan platin sarısına boyanmıştı, o kadar fazla allık sürmüştü ki yanakları elma gibi kıpkırmızıydı. Parmakları, bilekleri, boynu, kendisinden memnun kalan hastaların hediye ettiği, hem de iyi bir reklam malzemesi olan pahalı mücevherlerle doluydu.

Catherine gözlerini açınca ebeyi baş ucunda buldu. "Majesteleri kendilerini iyi hissetmiyor mu?"

"Ağrım vardı... Şuramda... Şey gibi hissettim... Kanamam varmış gibi..." İyilik dilenen yavru bir köpeğin masum gözleriyle bakıyordu Kraliçe.

Bayan Tanner yüzüne yerleşen korku ve şaşkınlığı hemen ustaca gizleyerek yüzüklerini ve bileziklerini çıkarmaya başladı. "Majesteleri muayene etmeme izin verir mi?"

Catherine başını sallayınca Bayan Tanner yatağın etrafındaki perdelerin kapanması için işaret verdi. Sonra ellerini yardımcısının getirdiği bir yağla iyice yağlayıp birkaç dakika boyunca perdenin arkasında kayboldu. Kraliçe acıyla hafifçe inleyince, bütün kadınların yüzü acıyı paylaşırmışçasına kasıldı. Sonunda Bayan Tanner perdeyi açıp sağ elini su dolu bir leğene soktu. "Majesteleri düşük yaptı. Kral'a haber gönderin," diye fısıldadı kadınlardan birine. Kadınlar heyecanla mırıldanarak birbirlerine anlamlı bakışlar fırlattı.

Birkaç dakika sonra iki hizmetçi süngerlerle yerdeki kanı temizlerken Bayan Tanner da ellerini yıkamaya gitti. Charles aceleyle odaya dalıp hemen Bayan Tanner'ın yanına gitti. Haberi tenis oynarken aldığı için üzerinde sadece açık yakalı gömleğiyle pantolonu vardı. Terli yüzü endişeden gerilmişti.

"Ne oldu? Majesteleri'nin rahatsız olduğunu söylediler..."

Bayan Tanner, Kral'ın gözlerine bakamadı. "Majesteleri düşük yaptı efendim."

Charles dehşete kapıldı. Hemen perdeleri açıp odadaki meraklı kalabalığın göremeyeceği bir yerde yatağın yanına diz çöktü. "Catherine! Catherine, sevgilim!" Catherine gözleri kapalı, bilinci yerindeymiş gibi yattığından Charles'm sesi ısrarlı ama kısık.

Catherine sonunda yavaşça kirpiklerini kaldırıp kocasını gördü. Bir an karşısındakini tanıyamamıştı sanki, sonra aniden gözyaşlarına boğulup hıçkırıklarla başını yana çevirdi.

"Ah, Catherine çok üzıldüm! Hem de çok! Sana ağrı kesici bir şeyler verdiler mi?" Yüzü karısınınki kadar bitkin görünüyordu. Dünyada en çok istediği şey meşru bir erkek çocuk olmasına rağmen, içindeki acıma duygusu Catherine'i korumasını söylüyordu.

"Ağrı sorun değil. Onu hiç düşünmüyorum bile. Ama, ah, sana bir erkek çocuk vermeyi o kadar çok istiyordum ki!"

"Vereceksin zaten canım. Günün birinde o da olacak. Ama şimdi bunu düşünmemelisin. Sen sadece iyi olmaya bak."

"Ah, iyi olmak istemiyorum! Buraya geliş amacımı da gerçekleştiremiyorsam bu dünyada ne işe yararım ben?" Catherine'in sesi o kadar alçalmıştı ki Charles onu duyabilmek için iyice eğilmek zorunda kaldı. Kendine duyduğu kızgınlıktan gözleri dolan Catherine, "Ya dedikleri doğruysa? Ya benim çocuğum olmuyorsa?" diye mırıldandı.

Charles duyduklarına inanamayarak zorla yutkundu. Evliliklerinin ilk ayından beri, hatta belki daha da önce, sarayda ve bütün şehirde dolaşan bu dedikoduyu Catherine'in de duyduğunu biliyordu.

"Ah, Catherine, sevgilim..." Uzun parmaklarıyla Kraliçe'nin saçlarını, solgun, nemli yanaklarını okşadı. "Tabii ki böyle bir şey yok. İnsanlar dedikodu yapacak yer arıyor işte. Bu tür kazalar çok olur ama inan önemli değil. Sen şimdi dinlenip gücünü topla, olur mu? Benim için..."

"Senin için mi?" Catherine güven dolu gözlerle ona baktıktan sonra minnettarlıkla gülümsedi. "Çok nazıksın. Bana karşı çok iyisin. Söz veriyorum, bir dahaki sefer böyle bir şey olmayacak."

"Elbette olmayacak. Şimdi uyuyup dinlen canım, gücünü toplayan lazım."

Charles, Catherine'in nefesi düzene girip çatık kaşları gevşeyene kadar onun yanında kaldı. Sonra kalkıp tek kelime etmeden kendi odasına geçti.

Ertesi gün Catherine'in durumu düzelmedi, hatta gün geçtikçe de kötüleşti. Onu tedavi etmek için bildikleri her şeyi yaptılar. Rengi, üzerinde yattığı çarşaflar gibi bembeyaz olana kadar kanını akıttılar, güvercinleri ikiye kesip vücudundaki zehri alması için çıplak ayaklarının altına bağladılar, müshil, hapşırık tozu, inci ve altın klorür verdiler. Papazlar, Kraliçe'nin yanında durmadan inleyerek dua okuyor, oda günün her saatinde insan kaynıyordu. Kraliyet mensuplarının ne sessiz sedasız doğmaya, ne de ölmeye hakkı vardı.

Charles saatlerce karısının yanında oturup onun yaptığı her hareketi izledi. Acısı ve bağlılığı herkesi şaşırtmıştı. Çünkü Castlemaine konusunda kibar davransa da pek düşünceli bir koca olmamıştı.

Herkes Kraliçe'nin öleceğine inanıyor, birçokları bunu diliyordu. Konuşmalar ölmekte olan Kraliçe'den çok, yeni kraliçenin kim olacağına kaymıştı. Kral bundan sonra kiminle evlenecekti acaba? Makul bir yas süresinden sonra tabii ki tekrar evlenecekti.

İnsanların seçtiği gelin Frances Stewart'tı. Damarlarında böyle bir evliliği mümkün kılabilecek kadar kraliyet kanı dolaşıyordu. Güzeldi ve hâlâ bakireydi. Aylardır, Kraliçe Catherine'in nedimelerinden biri olmak için Fransa'dan geldiğinden beri Kral onun peşindeydi gerçi, ama bazı çokbilmişler onun hâlâ bakire olduğu konusunda hemfikirdi.

Daha on yedisinde olmasına rağmen taze bir fidan gibi uzun boylu ve incecikti. Ağırbaşlı hâli, gençliğin ve kendine güvenin verdiği neşeden kaynaklanan kahkahalarla ara sıra bozuluyordu. Güzelliği elmas gibi kusursuz, güneş gören kavaklar gibi tatlıydı.

Charles ilk başta onun güzelliğinin dayanılmaz cazibesine vurulmuştu, sonra gerçek olduğuna inanamadığı alçakgönüllü bir mahcubiyeti olduğunu fark edince onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapmaya başladı. Şu ana kadar başarılı olamamıştı. Ama onun gençliği ve saflığı Charles'ın öyle hoşuna gidiyordu ki, onda kayıp yıllarının yitip giden çekiciliğini bulabileceğini hissediyordu.

Dört aydır, yani Majesteleri'nin hamileliğini öğrendiğinden beri Charles'ın Frances'e olan ilgisi azalmıştı. Onu daha önce hiç arzulamamış, ya da ona zaten sahip olmuş gibi soğuk bir kibarlıkla davranıyordu. Ama şimdi acısını dindirmek için yeniden Frances'e dönmüştü sanki. Frances'in sonraki İngiltere Kraliçesi olma ihtimali öyle yüksekti ki, bahse girecek karşı fikirde kimse çıkmıyordu. Frances de buna inanıyordu.

Ama belli ki Kral'ın acısı, abartılacak kadar fazla ya da Leydi Castlemaine'inkinden daha samimi değildi. Leydi Castlemaine de günün her saatinde Kraliçe'nin odasına bir sürü uşak yolluyor, Catherine'i sık sık kendisi ziyaret ediyor, günde beş-altı kez Majesteleri'nin iyileşmesi için dua ediyordu. İyice endişelenmişti.

Heydon kehânette bulunurken Kraliçe'nin bu kadar hasta olacağını hiç düşünmemişti. Hele öleceğini aklına bile getirmemişti. Kraliçe ölürse yerini Frances Stewart gibi bir kadına kaptıracağını ise asla hayal etmemişti. Bu, Barbara'nın felaketi, dahası Fransa'ya sürgün edilmesi anlamına gelirdi. Barbara, Majesteleri'nin Frances'e karşı ilgisinin ciddi olduğunu anladığından beri iki kadının arası iyi değildi. Kendinden başka bütün kadınları küçümsediği için Frances'in zorlu bir rakip olduğunu anlaması zaman almıştı. Bu nedenle Kraliçe'nin ölüm döşeginde olması Barbara'nın en büyük kâbusuna dönüşmüştü.

Kral hemen her gece yemekten sonra Kraliçe'nin odasına gidip sessizce oturduğundan odadaki hava daha da ciddileşmişti. İnsanlar ilgisiz görünmeleri uygun olmayacağı için davranışlarına dikkat etmeye başlamıştı.

Catherine'in hastalanmasının onuncu gününde Charles, Barbara'nın salonunda şömineye yaslanmış, şarabını kadehin içinde döndürerek en hassas kulakların bile duyamayacağı kadar kısık bir sesle Frances Stewart'la konuşuyordu. Kendi zaferi Kraliçe'nin ölmesine bağlı olan Frances bile arkadaşı olan bu küçük, mutsuz kadın için gerçekten üzülüyordu.

"Yanından ayrıldığınızda nasıldı efendim?"

Charles bugünlerde yüzünden düşmeyen bir mutsuzlukla kadehine baktı. "Beni tanıdığını bile sanmıyorum."

"Hâlâ sayıklıyor mu?"

"İki saattir hiç konuşmadı." Charles hafızasında asılı kalan o kötü görüntüyü silmek istercesine başını salladı. "Bu sabah konuştu." Dudaklarında üzgün ve hafif alaycı bir gülümseme belirdi. "Çocukların nasıl olduğunu sordu. Oğlanın yakışıklı olmamasına üzüldüğünü söyledi. Ona çok yakışıklı olduğunu söyleyince mutlu oldu. *Sen mutluyun ben de mutluyum*, dedi."

Frances elini ağzına kapatarak aniden hıçkırıklara boğuldu. Charles onun orada olduğunu unutmuş gibi şaşkınlıkla baktı kıza. O sırada bir uşak içeri girip merasimi unutarak doğruca Kral'ın yanına gitti.

Charles arkasına döndü. "Ne oldu?"

"Kraliçe, Majesteleri, ölmek üzere..."

Charles, oğlanın sözünü bitirmesini beklemeden, kadehini şömineye fırlattığı gibi dışarı koştu. Kraliçe'nin yatak odası günlerdir olduğu gibi perişan bir hâldeydi, ilk günden beri bütün pencereler kapalı olduğundan havada ağır bir hastalık kokusu vardı. Birkaç mum dışında ortalık tamamen karanlıktı. Durmadan inleyip dua eden papazlar, akbabalar gibi Catherine'in başına üşüşmüştü.

Catherine sırtüstü yatıyordu. Mosmor olan gözleri kapalıydı, teni de balmumu gibi sararmıştı. Öyle yavaş nefes alıyordu ki, Charles ilk başta öldüğünü düşündü. O daha konuşmadan Catherine kocasının varlığını hissetti ve gözlerini açıp ona baktı. Acıyla gülümsemeye çalışıp onunla İspanyolca konuşmaya başladı.

"Charles... İyi ki geldin. Seni bir kez daha görmek istiyordum. Ben ölüyorum Charles. Öyle dediler, doğru olduğunu biliyorum. Evet doğru." Charles itiraz etmek için ağzını açınca Kraliçe gülümsedi. "Ama önemli değil. Ölmem senin için daha iyi olacak. Sana erkek evlatlar verecek biriyle evlenebilirsin. Beklemeyeceğine söz ver. Bir an önce evlen. Nerede olacağım benim için önemli değil..."

Karısı konuşurken Charles utançtan kıpkırmızı hâlde şaşkınlıkla onu dinledi. Catherine'in yaşamak istemediği için ölebileceği daha önce hiç aklına gelmemişti. Bu geçen yılın onun için ne anlama geldiğini hiç anlamak istememiş, buna hiç çaba sarf etmemişti. Bencilce düşüncesizliği,

içten içe onun ölmesini istediğini bilmenin suçluluğu, dev bir yumruk gibi indi yüzüne. Bir an için gerçekten pişman oldu ve daha iyi bir gelecek için kendi kendine yeminler etti.

Aniden ayağa kalkıp yanında duran papazın içli duasını kesti.

“Çıkın buradan.” Sesi alçak ve öfkeliydi. “Çıkın buradan dedim. Hepiniz!”

Papazlarla doktorlar şaşkınlıkla Kral’a baktılar, ama kimse kıpırdamadı.

“Ama Majesteleri!” diye karşı çıktı biri. “Majesteleri ölürken burada olmalısınız...”

“Majesteleri ölmeyecek! Tabii böyle güçlü bir kadını öldürmek için aklına neler soktunuz Tanrı bilir! Şimdi defolun buradan, yoksa hepinizi kendim çıkarırım!” Bir yandan bağırıırken bir yandan da eliyle kapıyı gösteriyordu. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Hem onların, hem de kendi hataları yüzünden onlardan nefret ediyordu.

Adamlar şaşkınlıkla arkalarına baka baka çıktı. Charles onlarla hiç ilgilenmeden yine Catherine’in yanına diz çöktü. Kraliçe’nin gözleri uzunca bir süre kapalıydı, Charles neredeyse kendi nefesini tutarak onu izledi. Catherine sonunda gözlerini açıp ona baktı.

“Ah...” diye içini çekti. “Her yer çok sessiz... çok huzurlu. Bir an için sandım ki...”

“Söyleme öyle Catherine! Ölmeyeceksin! Yaşayacaksın. Hem benim için, hem de oğlun için...”

Ama Catherine belir belirsiz başını salladı. “Benim oğlum yok Charles. Olmadığını biliyorum. Ama, ah, sana bir oğul vermeyi o kadar istedim ki. Senin hayatının bir parçası olmak istedim. Ama şimdi, çok geç olmadan gideceğim. Tekrar evlendiğinde oğulların olacak. Daha mutlu olacaksın, bu yüzden öldüğüme seviniyorum ben...”

Charles aniden hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklarına süzülüyordu, iki eliyle karısının küçücük elini tuttu. “Catherine! Catherine! Böyle konuşma! Böyle şeyler söyleme! Yaşamayı istemelisin! İstersen başarabilirsin! Bunu benim için yapman lazım...”

Catherine gözlerinde yeni bir anlamla ona baktı. “Senin için mi Charles? Yaşamamı mı istiyorsun?” diye fısıldadı.

“Evet! Elbette yaşamamı istiyorum! Tanrım, öyle düşünmene kim neden olduysa... Ah, Catherine sevgilim, çok üzgünüm... Çok üzgünüm! Ama yaşamalısın... Benim için... Bana deneyeceğini söyle... Çaba göstereceğini...”

“Ama Charles... Ben bilmiyordum... Ah, sevgilim, yaşamamı istiyorsan... Yaşayabilirim... Elbette yaşarım...”

23. BÖLÜM

REX MORGAN'IN ÖLÜMÜNE KADAR, AMBER ONUN KENDİSİ İÇİN NE kadar önemli olduğunun farkına varamamıştı. Anahtarının kapıda çıkardığı sesi, içeri girince, soğuk, karanlık bir odada yanan şömine gibi, beraberinde getirdiği sıcaklığı ve mutluluğu özlüyordu. Sabahları kalkıp onun yarı çıplak tıraş oluşunu izlemeyi özlüyordu. Akşamları yalnız olduklarında kâğıt oynamalarını, Rex'e gitar çalıp şarkı söylemeyi özlüyordu. Gülümsemesini, sesini, mavi gözlerindeki sakinleştirici hayranlığı özlüyordu. Onu özlemek için bin tane nedeni vardı.

Kendisini bir anda ortada, yalnız, perişan hâlde bulmuştu. Gelecek onu korkutuyordu. Shadrac Newbold'da neredeyse bin yedi yüz pound parası vardı, bu yüzden para konusunda endişelenmesine gerek yoktu, borç yüzünden tutuklanamazdı. Ama böyle yaşamaya devam ederse bu paranın bile çok uzun süre yetmeyeceğinin farkındaydı artık. O zaman da yine kulisteki erkeklerin insafına kalacaktı.

Bunu düşünmesi bile korkunçtu, bir buçuk yıllık bir ilişkiden sonra Amber artık erkeklerin gerçek yüzünü görebiliyordu. O genç kız saflığı yoktu artık. Artık bir erkek iyi giyiniyor ve soyunu I. William'a dayandırabiliyor diye onun iyi, terbiyeli, kibar biri olduğunu düşünmüyordu. Ona göre Fransız hayranı, sığ, kötü kalpli ve sersem gençlerdi çoğu. Hepsisi şimdilerde erdem sayılan alaycılığı, terbiyesizliği, umursamazlığı ve zalimliği benimsemişti. Aralarında Rex Morgan gibi bir adam daha yoktu.

"Ah, bunların olacağını bilseydim!" diyordu kendi kendine. "Hiç gitmezdim! Kral'a da gitmezdim! Ah, Rex, bilseydim sana daha iyi davranırdım, her dakika seni mutlu etmeye çalışırdım..."

Rex'in ölümünden sonra birçok kişi gelse de, Amber'ın kabul ettiği ilk misafir Almsbury'ydi. Kont daha önce de gelmişti ama Amber kimseyle görüşemeyecek hâlde olduğundan Nan onu geri göndermişti. Ama düellonun üzerinden on gün geçmişken, bir öğleden sonra Almsbury tekrar gelince Amber bu sefer onunla görüşeceğini söyledi.

Hava soğuk ve yağmurlu olduğundan, Amber başını kollarının arasına almış şöminenin önündeki kanepede oturuyordu. Almsbury yanına oturup ona sarılana kadar Amber başını kaldırmadı bile. Sonra şişmiş, kırmızı gözlerle ona baktı. Düz siyah elbisesinin üzerine tek bir kurdele veya mücevher takmamış, dolaşık saçlarına öylesine bir tarak değdirmişti. Yüzü gözyaşlarından sırlıklam olmuştu. Baş ağrıyor, eskisinden daha zayıf görünüyordu.

"Üzgünüm Amber," dedi. Sesinde ve gözlerinde yumuşak, anlayışlı bir hâl vardı. "Birini kaybettiğin zaman bunun kulağa ne kadar önemsiz geldiğini biliyorum ama gerçekten, bütün kalbimle söylüyorum bunu. İnan Bruce da..."

Amber gözlerinden zehir saçarak baktı. "Bana sakın ondan bahsetme! Üzgün olup olmaması umurumda değil! O olmasaydı Rex hâlâ hayatta olacaktı!"

Almsbury şaşkınlıkla ona baktı. Sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. Ama Amber yüzünü elleriyle kapatıp yeniden ağlamaya başlamıştı. Gözyaşlarını sırlıklam bir mendille sildi.

"Bu söylediğin hiç adil değil Amber, biliyorsun. Sana düelloyu engellemeni söyledi. Tatmin olur diye Yüzbaşı Morgan'ın kolunu yaralamasına izin bile verdi. Morgan'ın onu öldürmesine izin vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bunu da beklemiyordun herhâlde."

"Of, ne yaptığı umurumda değil. Rex'i öldürdü! Ben onu seviyordum! Onunla evlenecektim!"

Kont alaycı bir sesle, "Bu durumda, başka bir adamla balayına kaçmaman iyi olmuş," dedi. "Eski bir dostun olsa da..."

“Sen kendi işine bak!” diye mırıldandı Amber. Almsbury bir an için tereddüt etse de kalkıp Amber’ı selamladıktan sonra odadan çıktı. Amber onu durdurmaya çalışmadı.

Amber tiyatroya hemen dönecek kadar iyi değildi. Zaten haziranın başında tiyatro iki aylığına kapandı. Amber evine misafir kabul etmeye başlayınca da, ev tiyatronun kulisi kadar kalabalık olmaya başladı. Düellonun onu, kırmızı topuklu ayakkabılar ya da Chatelin’in lokantası kadar meşhur yapmasına Amber da şaşırmıştı. Lord Carlton soylu ve onurlu bir aileden gelen yakışıklı bir adamdı, korsanlıktaki başarıları da onu sadece sarayda değil, bütün şehirde ünlü yapmıştı.

Amber böyle bir popülerliğin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, ama bundan mümkün olduğunca faydalanmaya da niyetliydi. Bu gü-rültülü, taklitçi, sıg züppelerin arasında Rex gibi ona âşık olacak biri olmalıydı. Amber onu bir bulabilse bu sefer ne yapacağını biliyordu. Evliliğin, bir aktrisin sosyal hayatı için parterdeki maskelerden daha iyi olmadığını biliyordu, Rex’in ölümüyle evlilik hakkındaki eski fikirleri de geri gelmişti. Ama gizlice fahişelik yaparak elde ettiği o müthiş hayat da Amber’a çok çekici geliyordu.

Amber kendini St. James veya Pall Mall’da şahane bir evde, altı tane atın çektiği altın yaldızlı arabasında gezinirken, olağanüstü eğlenceler düzenlerken, Whitehall’da bile taklit edilen modalar yaratırken hayal edebiliyordu. Ünlü olduğu, hayran kalındığı, arzulandığı, en çok da kuskanıldığı gözlerinin önünde canlanıyordu.

Uzun zamandır istediği bir şeydi bu. Artık Rex’in ölümüne de alıştığına göre bu arzusu yeniden filizlenmişti. Amber fazla iyimser davranarak bütün isteklerine Rex yüzünden ulaşamadığını düşünüyordu.

Bütün delikanlıları cesaretlendirip hepsiyle flört etmesine ve hepsinin şakalarına gülmesine rağmen, hiçbirinin teklifini kabul etmedi. Onların bu direncini küçümsemeyle karşıladığını biliyordu. Yine de erdemlerine fazla bağlı görünen, kendini ağırdan satan bir kadına daha çok bağlanıyorlardı. Tıpkı kumarda para kaybetmekten nefret eden birinin parasını alınca sevindikleri gibi.

"Aman siz de, Bayan St. Clare!" dedi bir tanesi. "Namuslu olmak doğaya hakarettir!"

"Eee, bugünlerde doğaya hakaret eden fazla kişi kalmadı," diye karşılık verdi Amber.

Yine de iyice huzursuzlanmaya ve cesareti kırılmaya başlamıştı. Bir daha hata yapmamaya kararlı olsa da, tiyatrodaki kadınlar ona bakacak başka bir sevgili bulamadığı için onunla dalga geçiyordu.

Bir öğleden sonra Beck Marshall'la birlikte onu ziyarete gelen Knepp, "Bugünlerde erkekler birini himayesine alma konusunda çok çekingen davranıyor," diye laf attı. Adaçayı, konyak, şeker, tarçın ve amberden yapılan içkisinin üzerinden Beck'e göz kırptı. "Adamlar, ününü kaybeder korkusuyla bir kadını cın fazla üç aylığına tutabiliyor muş.

"Şekerim, artık sevgili tutan bir adama evlenenlerden daha çok gülüyorlar, bilmiyor musun?" dedi Beck. "Evlenince kadın hiç olmazsa çeyiz parası getiriyor ama insanın metresi olunca birkaç piç ve daha fazla borçtan başka elde ettikleri bir şey yok, adamlar da ne yapsın?"

"Özellikle de kadın aynı anda üç dört kişinin birden kapatmasıyla," dedi Amber.

Beck ona sert bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aman, Beck." Amber masummuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Gocunduysan kabahat bende mi?"

"Gocunduğum falan yok! Hiç kimseyi bulamamaktansa üç adamla birlikte olmak kötü mü sence?" Amber'a kindar bakışlar fırlattıktan sonra zafer sarhoşluğuyla içkisini bir yudumda bitirdi.

"Ben kendi adıma dersimi aldım," dedi Amber. "Bir daha bir adamla birlikte yaşamaya niyetim yok."

Knepp birden kahkaha attı. Beck'le ikisi gitmek için ayaklanmıştı.

Amber kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Knepp'in söylediklerini duydu. "Kimseyle yaşamayacağım diyor ama, ona yüksek fiyat veren birini bulana kadar bekle!" İki kadın kıkırdayarak merdivenlerden indi.

Amber gözlerini devirip başını sallayan Nan'e döndü.

"Ah, Nan! Belki de haklıdırlar! Sana sahip çıkacak birini bulmak evlenecek adam bulmaktan daha zor."

“Şey... Hanımım...”

“Yüzbaşı Morgan’la evlenmem gerektiğinin söyleme yine bana!” dedi uyararak. “Bunu duymaktan bıktım.”

“Yemin ederim öyle bir şey söylemeyecektim. Ama deneyebileceğiniz bir plan var aklımda.”

“Neymiş?”

“Tiyatrodan ayrılıp kendinizi zengin bir dul gibi göstererek şehre taşınırsanız eminim aylık kazancı iyi bir koca aday bulabilirsiniz.”

“Aman Tanrım, Nan! Pis bir ihtiyarla evlendiğimi aklın alıyor mu senin? Piçlerine bakıp, teyzesini, kuzenini, kardeşlerini ziyaret edip duracak, benim doğru yolu bulmam için pazarları iki defa kiliseye gidecek biriyle? Sağ ol, almayayım! O kadar acınacak hâlde değilim. Henüz!”

Üç aydır yağın yağmur haziranın son gününde kesilmiş, yerini ısıllı parlayan sokaklara, kuruyan çamurlara bırakmıştı. Londra’daki her sokakta, yolda, izde geceden çoğalmış gibi duran sürüyle çocuk neşçyle bağırıp koşuşturuyor, oyunlar oynuyordu. İşportacılar, şarkıcılar, ev kadınları güneşin tadını çıkarmak için sokaklara dökülmüş, saraylı leydiler ve beyefendiler St. James Parkı’nda ve çarşıda gezintilere başlamıştı.

Kralın Restorasyonu’ndan beri St. James Parkı halka açılmıştı. Sadece saraylılar değil, sıradan halk da ağaçlıklı yollarda gezinmeye, bütün atletik yarışmalarda olduğu gibi büyük bir şevkle top oynayan Kral’ı izlemeye başladı.

Amber o güneşli öğleden sonra, kendisini yemeğe davet etmeye gelen üç delikanlı Jack Conway, Tom Trivet ve Sör Humprey Perepound’la birlikte parka gitti. Amber’ın evinden ayrıldıklarında saat yeni dört olduğundan, yemeğe kadar boş vakitleri vardı. Parkın girişinde kiralık arabalarından inip Peru, Doğu Hint Adaları ve Çin’den gelen, kafeslerinin içinde şakıyıp duran kuşların olduğu Kuş Kafesi yolundan yürümeye başladılar.

Gençlerin üçü de evlerinden çok uzakta yaşayan ve borç içinde yüzen adamlardı. Geceleri alacaklılardan kaçmak için arka kapıdan ya da pencereden kaçıp yemek yemeye bir lokantaya gidiyorlardı. Sonra sadece

bir perde kalacaklarını söyleyip bedavadan tiyatroya giriyor, gecenin bir kısmını meyhanede kâğıt oynayıp, bir kısmını da bir genelevde geçirdikten sonra sarhoş olup eve dönüyorlardı. Hiçbiri yirmi yaşının üzerinde değildi. Bir yerden gelecek bir mirasları olmadığı gibi, Kral da hiçbirini tanımazdı. Ama geldiklerinde Amber evde yalnız olduğundan onlarla çıkmayı kabul etti. Bir kadın başkalarının yanında görünmezse önemli bir adamın dikkatini çekme ihtimali yoktu.

Amber her doğan günün, beklediği gün olması umudunu taşıyordu. Ama altı haftadır umutları yavaş yavaş yok olmuş ve yerini çaresizliğe bırakmaya başlamıştı.

Durmadan konuşuyor, her geçenin arkasından dedikodu yapıyorlardı. Önemli leydilere ve lordlara eğilerek selam verip, onlar geçtikten sonra da arkalarından demediklerini bırakmıyorlardı. Onların anlattıklarını dinlemeyen Amber, her kadının kıyafetini ve saçını bütün ayrıntısıyla inceleyip kendisinininkilerle karşılaştırıyordu. Tanıdığı adamlara selam veriyor, onların yanlarındaki kadınların nasıl sinir olduklarını görüp keyifleniyordu.

“Bakın Leydi Bartley kızıyla yine pazara çıkmış. Kadıncağız kızını sürekli sokakta gezdirip duruyor ama daha bir alıcı bulamadı,” dedi Sör Humfrey.

“Bence bulamaz da. İster inanın, ister inanmayın bir süredir kafayı bana taktılar. Yemin ederim anası kızından daha ateşlidir. Yatakta o ihtiyar duldan daha hevesli birini görmedim ben. Kızıyla evlenip erkekliğini ona adayacakmışım. Daha neler! Bir gün dedi ki... Aaa... şuna bakın. Beni tanımazdan geldi. Aman çok da umurumdaydı! İhtiyar cadı!”

“Şu gelen fıstık da kim? Yürümeye hâli yok sanki...”

“Yorkshire’den varlıklı bir ailenin kızı. Şehre geleli daha bir hafta olmadan uşağıyla yatakta basılmış. Şu köylü kızları da giyinmeyi bir türlü öğrenemiyor, ama belli ki kızımız kendini memnun etmeyi öğrenmiş.” Sör Humfrey konuşurken cebinden bir parfüm şişesi çıkarıp bileklerine ve saçına sürdü. Erkeklerin kibarlığını göstermek için yaptığı gibi Amber’ın yelpazesini tembel tembel sallayan Jack Conway araya girdi.

“Bana kalırsa beyler, bir tanesi hariç bütün kadınlar iğrenç,” dedikten sonra Amber’ı başıyla selamladıktan sonra, “Yani türünün en güzel örneği olan Bayan St. Clare dışındakiler,” diye ekledi.

“Tabii ki! Ben sadece Humprey atıp tutsun diye konuyu açtım. Ne de olsa adım tek nefeste Sör Humprey gibi lekeleyebilen başka biri yok aramızda.”

Jack Conway kocaman fildişi bir tarakla saçlarını taramaya başladı. Tom Trivet de cebinden çıkardığı flütü çalıyordu. Belli ki yeterince pratik yapmamıştı. Sör Humprey gürültüden istifade ederek Amber’ın kulağına fısıldadı.

“Sevgili hanımefendi, naçizane kölenizim. Bana elbisenizden çıkarıp verdiğiniz kurdeleyi ne yaptım sizce?”

“Bilmem. Ne yaptınız? Yuttunuz mu?”

“Hayır, hanımefendi. Onun yerine koymam için bana bir tane daha vererseniz yutarım ama. Onu çok güzel bir yere bağladım. Size göstermeyi çok isterim. Müthiş oldu inanın.”

Aklı başka yerde olan Amber, “Hııı,” diye mırıldandı.

Yaklaşan kalabalığın içinde, etrafı ona selam vermek için birbiriyle yarışan insanlarla dolu olan Buckingham Dükü vardı. Arkasında birkaç uşakla birlikte geziyordu. Herkes dönüp ona baktı. Leydiler, umutlu anneler, hevesli genç kızlar Dük’ün kendilerine bir an fazla bakması için dua ediyordu.

Lanet olsun, dedi Amber içinden. Neden o sarılı siyahlı yeni elbisemi giymedim ki? Beni bu kıyafetle hayatta fark etmez!

Dük onlara doğru yaklaşıyordu. Şapkasındaki yeşil tüyler her hareketinde sallanıyor, üzerine güneş vuran elmas düğmeleri göz alıyordu. Yakışıklı, kibirli yüzü ve muhteşem vücudu, yanındaki bütün kadınları gölgede bırakıyordu. Amber, Buckingham’ı daha önce parterde ve kuliste görmüş, onunla gayri resmi olarak tanıştırılmıştı. Ama adam ona pek ilgi göstermemişti. Ama bu sefer yanından geçerken gözleri, hızlıca onu süzdü, geçip gittikten sonra başını çevirip bir daha uzun uzun bakınca Amber’ın yüreği ağzına geldi. Dük sadece birkaç metre ötesindeydi.

“Madam St. Clare?”

Dük durup ona gösterişli bir şekilde selam verince Amber çabucak kendini toparlayıp dizlerini büküp onu selamladı. Etraftakilerin onları izlediğini, geçerken kafalarını çevirip onlara baktığını biliyordu. Yanındaki üç adam salakça hareketler yapıp dikkat çekmek için saçmalıyordu. Dük, Amber'ın vücudunu kendi özel değerlendirmesine tabi tutup süzerken sarı bıyıklarının altından gülümsedi.

“Hizmetinizdeyim madam.”

Heyecandan boğulacak gibi olan Amber, “Hizmetinizdeyim efendim,” diye mırıldandı. Deli gibi dikkatini çekecek bir söz arıyordu. Başka kadınların aklına gelmeyecek, esprili, zekice bir şey. Ama aklına bir şey gelmedi.

Ama Dük hazretleri konuşmakta pek zorlanmadı. “Yanılmıyorsam bir ay kadar önce Lord Carlton sizin için bir düello yapmıştı, öyle değil mi?”

“Evet, Dük hazretleri. Öyle.”

“Lord Carlton'ın zevkini hep takdir etmişimdir. Size şimdi bakınca bu konuda da yanılmadığını anlıyorum.”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Ah, Dük hazretleri!” diye kekeleyerek araya girdi Sör Humprey. “Şehirdeki herkes hanımefendinin kölesi olmak için ölüyor. Yemin ederim, Kral'ın sağlığına ne kadar içiliyorsa, onun için de...”

Buckingham onu ilk defa görüyormuş gibi bakınca Sör Humprey aniden sustu. Diğer iki kardeşi de konuşmaya cesaret edemedi.

“Arabam kuzey kapısında madam. Yemeğe giderken parkta biraz gezinmek istedim. Misafirim olursanız çok sevinirim.”

“Ah, çok isterdim Dük hazretleri! Ama...” Amber, Dük hazretleriyle yemeğe davet edilme umuduyla sırıtan üç sersemle birlikte olmak zorunda olduğunu gösteren bir işaret yaptı gözleriyle.

Dük onları kibar, ama aynı zamanda aralarındaki sınıf ayrımını belli eden bir şekilde selamladı. “Beyefendiler... Bütün öğleden sonra hanımefendinin yanında olma şerefine nail oldunuz. Eminim başkalarını da bu zevkten mahrum etmeme anlayışına ve zekâsına sahipsinizdir. İzninizle...”

Dük'ün koluna girerken sevincini ve gururunu gizleyemeyen Amber, üç gence baştan savma bir selam verdikten sonra yürümeye başladı. Kendini hayatında hiç bu kadar önemli hissetmemiş, insanlar ona bu kadar dikkatli bakmamıştı. Ne de olsa Dük gittiği her yerde Kral kadar ilgi görüyordu. Kuzey kapısına giderken leydiler, saray mensupları, dilenciler ve yoldan geçen tüccarlardan oluşan bir kalabalığın önünde maç yapan Kral'ı gördüler. Küçük, tahta bir topu deliğe sokan Kral onları görünce el salladı. Buckingham onu başıyla selamladı.

"Kral tenis kortunda harcadığı zamanı mecliste harcasa bu ülke daha güzel bir yer olurdu," diye mırıldandı.

"Daha güzel mi? Şu an nesi var ki? Bence gayet güzel."

"Kadınlar bu konuları hiç anlamaz canım, anlamamalıdır da. Ama inan bana, İngiltere çok kötü durumda. Stuartlar iyi sahip çıkamadı. Arabam şurada..."

Parkın etrafım dolaşıp çalılıklar ve yeşil tarlalarla çevrili küçük bir yol olan Haymarket'teki sık bir restoranın önünde durdular. Long'un sahibi onları üst katta özel bir odaya aldı. Avluda Dük'ün kemancıları müziğe başlayıp çevredeki kulübelere insanları şarkı söyleyip dans etmeye gelirken yemek çabucak servis edildi. Dük, Katolik Kilisesi'nin sert bir karşıtı olduğundan Londralılar onu çok seviyordu. Avluda ara sıra ona tezahürat ettiler.

İki sessiz garson tarafından servis edilen iyi pişmiş, tadı tuzu yerinde yemekler muhteşemdi. Ama Amber yemeğin tadına varamadı bile. Dük'ün onun hakkında ne düşündüğü, yemekten sonra ne yapacağı, onun ne karşılık vermesi gerektiği soruları aklından çıkmıyordu. Dük çok zengin, olağanüstü bir adamdı. Amber onu yeterince tatmin edebilse başına talih kuşu konmuş sayılabilecekti.

Ama Dük kolay tatmin olacak bir adama benzemiyordu.

Otuz altı yaşındaydı ve hayat ona yanılğı veya inanç bırakmamıştı. Zamanında duygularıyla hareket ettikten sonra, bütün duyguları körelince hislerini söküp atmıştı. Amber sağdan soldan bunları duyduğu için iyice huzursuzdu. Dük'ün yapacaklarından değil, onun sıkıntısını geçirememekten, şehvetini bir türlü doyuramamaktan korkuyordu.

Yemek masası kaldırılınca Dük cebinden bir deste kâğıt çıkarıp karmaya başladı. Parmaklarının seri hareketi onun ne usta bir kumarbaz olduğunu gösteriyordu.

“Huzursuz görünüyorsunuz madam. Lütfen rahatınıza bakın. Bir kadını gergin görmekten nefret ederim, her an tecavüze uğramayı bekler gibi görünür. Ayrıca bu gece öyle eğlenceler için havamda değilim.”

“Zorlanmadan da size hayır diyebilecek bir kadın olduğunu hiç zannetmiyorum Dük hazretleri.” Amber korkusuna ve hevesine rağmen se-sindeki sertliği yok edememişti. Dük’ün bir yanı onu geriyordu.

Ama Dük onun sesindeki alaycılığı fark ettiyse bile belli etmedi. Destenin bir altından, bir üstünden kâğıtlar açıp, onlara memnun bir ifadeyle baktıktan sonra desteyi yine kardı.

“Yok zaten,” dedi kuru kuru. “Bütün kadınlar aşta iki yanlış yapıyor. Birincisi kendilerini çok kolay teslim ediyorlar, ikincisi bir erkek onlardan sıkıldığını söylediğinde bunu bir türlü kabullenmiyorlar.” Konuşurken kâğıtları karmaya devam ediyordu, ama yüzüne memnuniyetsiz bir bakış yerleşmişti. “Kadınlar aşkla arzuyu birbirine karıştırmasa dünya çok daha iyi bir yer olurdu bence. Biraz daha kaliteli olan fahişeler ısrarla seni kendilerine âşık etmeye çalışıyor, böylece ne kadar olağanüstü olduklarını doğrulayacaklarını sanıyor. İşin aslı, hanımefendi, aşk da onur gibi insanların asıl söylemek istediklerini gizlemek için kullandıkları güzel bir kelime sadece. Ama dünya artık böyle çocukça şeyler için fazla yaşlı ve fazla bilgili. Tanrı’ya şükür artık kendimizi kandırmaya gerek duymuyoruz.”

Dük, Amber’a bakıp kâğıtları bir kenara koydu. “Sizin şu anda boşta olduğunuzu sanıyorum. Ne kadar istiyorsunuz?”

Amber gözlerini öfkeyle kısarak ona baktı. Onu ikna etmeye çalışmadığı yeterince ortadaydı. Söylediği her şey kendini eğlendirmek içindi. Bu kabalığı Amber’ı deliye çevirdi. Bu tür konuşmaları kulis-teki adamlardan bir buçuk yıldır dinliyordu, ama Dük, söylediklerine tamamen inanan ilk kişiydi. Amber ayağa kalkıp ona tokat attıktan sonra odadan çıkmak isterdi. Ama karşısındaki, İngiltere’nin en zengin adamı, Buckingham Dükü George Villiers’dı. Ama şu an namusu

onur gösterileriyle değil, bu beklentiye karşılık vermesiyle değerlendirilecekti.

“Ne kadar ederim?”

“Elli pound.”

Amber sinirli bir kahkaha attı. “Çok havanızda olmadığınızı söylemişsiniz yanılmıyorsam. İki yüz elli!”

Dük uzunca bir süre oturup Amber’ı izledikten sonra ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Amber dönüp kınayan bakışlarla onu izledi. Dük kapıda bekleyen bir adamla konuştuktan sonra adam koşarak merdivenleri indi. “Size iki yüz elli poundunuzu vereceğim hanımefendi,” dedi. “Ama buna değdiğinizi düşündüğümü sanıp havalara girmeyin lütfen. Dilencinin önüne attığınız bir şilin sizin için ne kadar değerliyse bu para da benim için o kadar değerli. Her şey bittiğinde eminim bu gecenin sonunda siz şaşkın ayrılacaksınız.”

İlk defa böyle bir sapıklıkla karşılaşan Amber şaşkıındı. *Sokaklarda sürünsem bile son olacak*, diye yemin etti kendi kendine.

Neye uğradığına öyle şaşırmış, konuşmalardan öylesine tiksinimişti ki, bin pound verseler Dük’e olan nefreti geçmeyecekti. Günlerce bunu ona nasıl ödeteceğini düşündü. Sonunda hiçbir şey yapamayıp onu, günün birinde herkesi mahvedecek kadar güçlü olduğunda uğraşılması gereken düşmanlar listesinin başına yazmakla yetindi.

Tiyatro temmuzun sonlarında açıldı, Amber’ın hayranları arasında şehrin en yakışıklı gençleri de vardı. Buckingham en azından onun için buna yol açmıştı.

Lord Buckhurst’le tıknaz, siyah gözlü arkadaşı Sör Charles Sedley vardı mesela. İri yarı ve yakışıklı Dick Talbot, vahşi Harry Killigrew, insanların İngiltere’nin en yakışıklısı olduğunu düşündükleri Henry Sidney, Whitehall’daki en güzel giyinen adam olan Albay James Hamilton. Yirmi iki yaşında olan Sidney’den, otuz üç yaşında olan Talbot’a kadar hepsi gençti. Hepsi de kan ya da evlilik bağıyla önemli kişilerle akraba olan, sarayın en önemli yerlerine kadar girebilen, Kral’la yakın tanışıklıkları bulunan, eğlencelerinden vakit ayırsalar çok daha önemli pozisyonlara gelebilecek soylu ailelerden gelen adamlardı.

Amber hemen her akşam bunlardan biri ya da birkaçıyla yemeğe çıkıyordu. Yanlarında çoğu zaman genç adam ve kadınlar, aktrisler, profesyonel fahişeler oluyordu. Amber'ın şerefine içkiler içiyor, bazen üzerine dökülen şarabı bahane edip orasına burasına bakıyorlardı. Amber horoz dövüşlerine, ayı yarışmalarına gidiyordu. Bir keresinde Buckhurst ve Sedley'yle birlikte at yarışları için üç-dört günlüğüne Banstead'e gitti. İngilizlerin açık hava oyunlarına duydukları o eski aşk, Restorasyon'la birlikte üçe katlanarak geri gelmişti.

Amber birkaç kez, üç hafta boyunca devam eden *Bartholomew Panayırı*'na gitti. Bütün kukla gösterilerini, cambazları izleyip, kızarmış domuz ve zencefilli ekmek yemişti. Bir erkeğin beğendiği bir kadına hediye etmesi âdet olan Bartholomew bebeklerinden de geniş bir koleksiyona sahip oldu.

Bir pazar günü kafeslerin içinde tutulan delileri görmek için Bedlam'a gitti. Saçları pislikten keçeleşmiş bu insanlar kendileriyle alay edip onlara işkence eden izleyicilere acı çığlıklarla karşılık veriyordu. Fahişelerin dövülmesini izlemeye gittikleri Bridewell'de, Talbot bir süredir tanıdığı bir kadını gördü. Kadın onu parmağıyla gösterek içinde olduğu utanç ve sefaletin sebebinin o olduğunu haykırdı. Newgate'e gidip büyük haydut Claude de Vall'ı ziyaret etmeyi teklif ettiklerinde Amber reddetti.

Oyundan sonra genelde dört ya da beş erkekle Hyde Park'a gidiyor, bazen en son elbiselerinden birinin kopyasını saraylı bir kadının üstünde görüyordu. Geceleri çok az uyuyup, şarkı, dans ve gitar derslerini ihmal ediyordu. Tiyatroyu da pek önemsemediği için Killigrew onu kovmakla tehdit etmişti. Buckhurst, Sedley ve kendi oğlunun itirazları olmasa çoktan kovardı da zaten. Amber provaları kaçırıp oyundaki sözlerini unutunca -ve ısrarla bunları öğrenmeyi reddedince- Killigrew onu azarlıyor, Amber da gülerек omuzlarını silkeleyip bir hışımla eve gidiyordu. Erkekler Bayan St. Clare olmazsa tiyatroyu boykot edeceklerini söylüyor, Hart, Lacy ve Kynasyton da yalvar yakar Amber'ı geri getirmek zorunda kalıyordu. İnsanlar arasındaki popülerliği Amber'ı kibirli ve şımarık biri yapmıştı.

İlk başta Rex Morgan'la ilişkilerinin başındaki gibi bağımsız ve ulaşılmaz olmak istemişti. Ama erkekler çok kurnaz değildi. Saraydaki bir nedimeye harcayacakları enerjiyi, kendilerini süründüren bir aktrisle boşa harcamayacaklarını açıkça söylüyorlardı. Ya kararlarından, ya da popülerliğinden vazgeçmek zorunda olduğunu gören Amber seçimini yaptı. Sedley ve Buckhurst onunla Epsom Wells'de bir hafta geçirmek için yüz pound önerince Amber onlarla gitti. Ama ondan sonra böyle büyük bir teklif almadı.

Amber âşıklarından her birine gür saçlarından yaptığı bir bilezik hediye ediyordu, bilezik alamayanlar da onun aynısından bir kopya yaptırıp içindekinin Amber'ın saçları olduğuna yemin ediyorlardı. Adı, çoğunu tanımadığı, şehirdeki genç erkeklerin yarısının defterlerine yazılmaya başlamıştı. Buckhurst ona üzeri boyalı bir yelpaze verdi. Yelpazenin bir kenarında masalsı bir orman vardı, diğer ucunda da kuğu olarak tasvir edilmiş Tanrı, bir boğa, bir geyik, bir kartal ve hepsi Amber'a benzeyen bir sürü kadın vardı. Bir hafta sonra, yelpazenin taklitleri Kraliçe'nin salonunda, gülen kadınların yüzlerini gizliyordu.

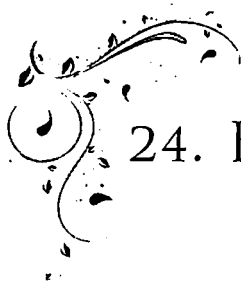
Aralık ayında Amber hakkındaki açık saçık bir şiir kulislerde, meyhanelerde ve genelevlerde dolaşmaya başladı. Gerçi şiirde kadının adı Chloris, erkeğin adı da Philander olarak geçiyordu, ama esas kişinin Amber olduğunu herkes anlıyordu. Artık yorulmaya başlayan Amber buna çok üzülmüştü. Kendisi kadar malzeme yaratmamış insanlar hakkında bile böyle şiirler yazılmasına alışkındı, ama kendi şiirinin şairini bulamadı. İkisi de başarılı şairler olan Buckhurst ve Sedley'den şüpheleniyordu, ama bunu onlara söylediğinde, gençler sırtıp masum olduklarını iddia ettiler. Amber bir gece anlaşılmaya çalışınca Harry Killigrew onun önüne bozuk bir para atarak hakaretlere katıldı.

Ocak ayının başlarında Amber iki gün boyunca evde kaldığında, ne geleni ne de gideni oldu. Popülerliğinin artık yavaş yavaş azaldığını anlamıştı. Birkaç gün sonra Bayan Faggs, Amber'ın hamile olduğuna dair korkularını doğruladı. Amber'ın cesareti çok kırılmıştı. Sabahları yaktan kalkmaya hâli yoktu, iştahı tamamen kesilmiş, iyice zayıflamıştı.

Gözlerinin altı da mosmor olmuştu. Hemen her şey histerik bir ağlama krizine girmesine neden oluyordu.

“Keşke ölsem!” dedi Nan’e. Geleceği çok belirsiz görünüyordu.

Nan birkaç haftalığına şehirden uzaklaşmalarını tavsiye etti. Bayan Faggs da Amber’a kendi hazırladığı ilacı içip uzun bir araba yolculuğuna çıkmasını söyleyince Amber kabul etti. “Ah, keşke bir daha hiç erkek, hiç oyun görmesem!” diye yakındı. Londra’dan, tiyatrodan, bütün erkeklerden, hatta kendinden bile nefret ediyordu.

24. BÖLÜM

AMBER, TURNBRIDGE KUYULARI'NA GİTMEME KARAR VERDİ. SULARINI içmek belki de ona iyi gelirdi. Ertesi sabah erkenden Nan, Tansy, Tempest ve Jeremiah'yla arabasına kuruldu. Hava çok yağmurlu olduğundan kaplumbağa gibi yavaş yavaş gidiyorlardı. Buna rağmen araba birkaç kez devrilecek gibi oldu.

Hiç sesini çıkarmayan Amber suratını asıp gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Tansy'yle Nan'in konuşmalarını duymuyordu bile. Bayan Faggs'in iğrenç ilacını içtiği için karnında doğumdan önceki ağrılardan daha beter bir ağrı vardı.

Keşke yer yarılsa da içine düşsek, ya da Tanrı tarafından tepemize bir şimşek inse, diye geçiriyordu içinden. Bu sefaletten tek kurtuluşu ölüm olurdu. Bir daha bir erkek bana ahlaksız bir teklifle gelecek olursa, bin altın verse bile onun canına okuyacağım, diyordu kendi kendine.

Akşamüstü bir handa konaklayıp ertesi gün yola devam ettiler. İlaç etkisini göstermişti. Amber önceki günden daha kötü hissetti kendini, tekerleklerin her dönüşünde ağzını açıp avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Araba durduğunda Amber bunu fark etmedi bile. Nan koluyla penceredeki buğuyu silip yüzünü cama dayadı.

"Ah hanımım! Dua edin yolkesiciler olmasın!" Tempest'la Jeremiah tekerleklerdeki çamurları temizlemek için arabayı her durduklarında Nan aynı tepkiyi veriyordu.

Amber yüzünü buruşturdu, ama gözleri hâlâ kapalıydı. “Of, Nan! Her ağacın arkasında yolkesici bekliyorsun sen de. Böyle havalarda dışarı çıkmaz onlar!”

O sırada Jeremiah kapıyı açtı. “Bir beyefendi var hanımım. Haydutlar yolunu kesip atlarını almış.”

Nan küçük bir çığlık atıp suçlayan bakışlarla ona döndü. Amber yüzünü buruşturdu. “İyi. Bizimle gelir mi diye sor. Ama sadece kuyunun oraya kadar götürebiliriz.”

Jeremiah’la birlikte dönen adam altmış yaşlarında vardı, gerçi teni pürüzsüz ve canlıydı. Beyaz saçları bir süvarininkinden çok daha kısaydı ve doğal bir dalgası vardı. Boyu bir seksenin üzerinde, geniş omuzlu yakışıklı bir adamdı. Üzerindeki giysiler eski moda olmasına rağmen, hiçbir kurdele veya altın sırmaların olmadığı siyah, kaliteli bir kumaştan yapılmıştı.

Adam, Amber’ı kibarca selamladı, tavırlarından Fransız eğitimi almış bir saraylı olmadığı anlaşılıyordu. Şehirde yetişmiş, Charles Stuart’tan haz etmeyen sıradan biri gibiydi, varlıklı bir tüccar, ya da bir kuyumcu olabilirdi mesela.

“İyi günler hanımefendi. Beni arabanıza davet etmeniz büyük nezaket. Size rahatsızlık vermeyeceğime emin misiniz?”

“Rahatsızlık olur mu hiç? Buyurun efendim. İyice ıslanmadan binin lütfen.”

Nan ve Tansy adama yer açmak için kenara çekildi. Adam arabaya binince hareket ettiler. “Adım Samuel Dangerfield, hanımefendi.”

“Benimki de Bayan St. Clare.”

Belli ki Bayan St. Clare ismi onun için bir şey ifade etmiyordu. Tanınmamak Amber’ın hoşuna gitmişti. “Arabacım Tunbridge’e kadar gittiğimi söyledi mi? Eminim orada bir arabayla at kiralayabilirsiniz.”

“Öneriniz için teşekkür ederim efendim. Ama tesadüfe bakın ki ben de Tunbridge’e gidiyorum.”

Biraz daha sohbet ettiler. Nan, hanımının sessizliğinin geçmek bilmeyen sıtma hastalığına bağlı olduğunu açıkladı. Bay Dangerfield çok sıcakkanlı biriydi, kendisinin de işe yarayan bir yöntem bulduğunu,

kanamanın hastalığa çok iyi geldiğini söyledi. Üç saat içinde köye vardılar.

Tunbridge Kuyuları meşhur bir kaplıcaydı. Geçen yaz Kral'la birlikte bütün saray ahalisi buraya gelmişti. Ama ocak ortası olduğu için kaplıca o sırada bomboştu. Görünürde bir kişi bile yoktu. Önündeki ana yolda bir tek araba görmek bile mümkün değildi. Tek yaşam belirtisi tek tük evlerin bacasından çıkan dumanlardı.

Amber, handa yolları ayrılınca Samuel Dangerfield'ı hemen unuttu. Üç odalı, derli toplu, küçük bir kulübe tutmuştu. Cilasları çok eskimiş meşe mobilyalar, renkli perdeler, bakır ve pirinçten kap kakaklar tertemizdi. Amber dört gün boyunca odasından çıkmayıp dinlendi. Sonra yavaş yavaş canlılığı ve enerjisi yerine gelmeye başlayınca geleceği için yine endişelenmeye başladı.

"Londra'ya dönemem, orası kesin," dedi Nan'e suratını asarak. Yastıklara dayanıp elindeki gümüş kaplı bir cımbızla kaşlarını alıyordu.

"Neden ki, hanımım!"

"Ne demek neden? Bir daha o tiyatroya gidip bütün adamların bana gülmesine göz yumar mıyım sanıyorsun? Kesinlikle olmaz!"

"Ama sahneye çıkmasanız da Londra'ya gidebilirsiniz, değil mi hanımım? Bütün köprüleri yıkmaya gerek yok." Nan eskimiş deyimleri kullanmayı çok severdi.

"Başka nereye giderim bilmiyorum ki," diye mırıldandı Amber.

Nan söyleyeceklerine hazırlanmak için derin bir nefes aldı, gözü elindeki iğneydi. "Ben hâlâ aynı şeyi düşünüyorum hanımım. Şehirde bir ev tutup kendinizi zengin bir dul gibi gösterirseniz çok geçmeden bir koca bulabilirsiniz. Belki istemiyorsunuz ama seçme şansımız yok ne yazık ki."

Amber sertçe ona baktı. Cımbızla aynayı fırlatıp kollarını bağlayarak arkasına yaslandı. Birkaç dakika boyunca iki kadından da ses çıkmadı, Nan öfkeden köpüren hanımının yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Amber sakinleşip iç çekti.

"Diyorum ki... Adı neydi -şu atları çalınan adam- sence yeterince zengin midir?" Bay Dangerfield iki gün önce Amber'ın hastalığının nasıl

olduğunu sordurmak için birini göndermişti, Amber da önemsemeyip kaba bir cevap göndermiş, adamı da o zamandan beri düşünmemişti.

“Olabilir hanımım. Genç, yakışıklı bir uşağı var. Gidip biraz sohbet edebilirim isterseniz.”

Nan birkaç saat sonra heyecandan kıpkırmızı hâlde geldi. Amber onun duyduklarından bu hâle geldiğini düşündü. Kollarını başının altına koymuş yatarken, “Eee?” dedi Nan’e. Nan gittiğinden beri hatalarını düşünüp kendi kendine işkence ederken bu hataların bütün suçlusunun hayatına giren erkekler olduğunu düşünüyordu. “Ne öğrendin?”

Nana dışarıdan buz gibi bir hava ve kıpır kıpır bir enerji getirerek odaya girdi. “Her şeyi öğrendim!” dedi şapkasını çözüp sandalyeye fırlatarak. Pelerinini çıkarmadan yatağa gidip Amber’ın yanına oturdu. Amber suratını asmış, ısrarla onun hevesine katılmıyordu. “Bay Samuel Dangerfield’in İngiltere’nin en zengin adamlarından biri olduğunu öğrendim!”

“İngiltere’nin en zengin adamlarından biri mi!” diye tekrar etti Amber inanamayarak.

“Evet! Büyük bir serveti var! Ah, unuttum şimdi! İki yüz bin pound muydu neydi? John onun zenginliğini herkes bilir diyor. Tüccarmış...”

“İki yüz bin... Evli miymiş?” dedi Amber aniden. Kendine gelmeye başlamıştı.

“Hayır. Karısı galiba altı yıl önce ölmüş. On dört tane çocuğu varmış. Birkaçı da ölmüş, kaç tanesiydi ya... Bir kere felç geçirmiş. Sularını içmek için her sene buraya gelirmiş. Şu an da kuyuya inmek için hazırlanıyor, Koca John da onunla gidecek.”

Amber birden üzerindeki örtüleri atıp yataktan fırladı. “Ben de gidip biraz su içeceğim. Altın işlemeli yeşil elbisemle yeşil pelerinimi çıkar hemen. Yerler çizme giyilecek kadar çamurlu mu?”

“Galiba hanımım.” Nan hızlıca dolanıp kendisine yabancı olan çekmecelerden, dolaplardan hanımının giysilerini arıyordu. Bir yandan laf yetiştirip bir yandan da daha boşaltılmamış valizlerden kurdeleleri, jartiyerleri çıkardı. “Düşünsenize hanımım! Ne büyük bir şans çıktı karşı-

mıza! Yemin ederim annenizin karnından çok şanslı doğmuşsunuz.” İki kadın da birkaç haftadır olmadıkları kadar neşeliydi.

Bir gece önce yağmur dinmiş, çamurların üstünü buz parçaları kaplamıştı. Gri gökyüzünden cılız bir güneş kendini gösteriyor, ince ve beyaz bulutlar yakında yağmur yağmayacağını işaret ediyordu. Başlarında hasır şapkalar olan, kısa etekler giymiş köylü kızları, bağırarak kollarındaki sepetlerde taşıdıkları kümes hayvanlarını, taze, tereyağı, süt ve sebzeleri satmaya çıkmıştı. Amber yanında Tansy ve Nan’le birlikte kuyuya giderken, üzerinde şık takımlar, süslü kılıçlar olan, tüylü şapkalar ve kıvrıcık peruklar takmış iki genç, gösterişli bir şekilde onları selamlayıp kendilerini tanıtmak istediler. Böyle dinlenme yerlerinde bu tür adamların kendini tanıstırması âdettendi.

Frank Kiff’in’le Will Wigglesworth, Will’le evlenmek için ısrar eden bir kadından kaçmak amacıyla Londra’dan gelmişti. Amber ikisini de daha önce tiyatrodan görmemişti, bunların beyefendi gibi görünmeye çalışan iki serseri, ya da bir adamın, varlıkları olmadıkları hâlde beyefendi gibi yaşamak zorunda olan iki oğlu olduğunu düşündü. Yankesiciler, dolandırıcılar, sahtekârlar bir şeyden şüphelenmeyen saf köylü kızlarını ve varlık sahibi genç kadınları kandırmaya çıkardı. Bu türün en kötü örneklerinden biri Luke Channell’dı mesela. Büyükanne’yle yaşayan Dick Robbins de onun daha zeki olanıydı. Yılın bu vakti Tunbridge bu tür işler için pek verimli bir yer olamayacağından, büyük ihtimalle Londra’dan kovulmuş, başka bir yere giderken de geçici olarak orada konaklamaya karar vermişti iki genç.

Amber adını söyleyince ikisi birden tepki gösterdi. “Bayan St. Clare mi?” dedi Will. Çiçek hastalığından cildi bozulmuş, ayrık dişli, çirkin bir adamdı. “Yemin ederim adınız bana çok tanıdık geldi. Sen ne diyorsun Frank? Bayan St. Clare’le bir yerde karşılaştık mı acaba?”

“Ah, evet, kesin karşılaştık Hanımefendi. Nerede acaba? Geçen yıl Banstead Downs’da bulundunuz mu?”

Lanet olsun, dedi Amber içinden. Bu aptallar kim olduğumu öğrenir de, bu Bay Dangerfield’in kulağına giderse hiç şansım olmaz.

Ama onlara tatlı tatlı gülümsedi. “Hayır, beyler. Beni başka biriyle karıştırdınız herhâlde. İkiniz de bana tanıdık gelmediniz. Karşılaşıyaydık yüzlerinizi unutmazdım.”

İkisi de bunu bir iltifat olarak kabul edip sırtarak Amber’ın önünde eğildi. “Hizmetinizdeyiz hanımefendi.” Yine de konunun kapanması- na izin vermediler, belki de konuşacak başka bir şey bulamadıklarından soruşturmaya devam ettiler. Frank, Will’e çarşıda karşılaşmış olup olmayacaklarını sordu, Will de, “Kesin sarayın salonundaydı,” diye cevap verdi. Amber ikisine de hiç gitmediğini söyledi. Bay Dangerfield onunla konuşmaya geldiğinde adamlardan kurtulmak için bir bahane aradı.

“Çok iyi görünüyorsunuz hanımefendi? Rahatsızlığınız geçmiştir umarım?”

Amber gülümseyerek onu selamladı. *Keşke Kifflinle Wigglesworth’ü iki toz bulutu gibi üfleyip başımdan savabilsem*, diye düşünüyordu bir yandan. Ama Amber’la Dangerfield havadan sudan, Tansy’nin yıpranmış ayakkabılarından, kuyunun suyundan konuşurken iki genç üst başlarıyla oyalanıp yaşlı adamın gitmesini bekledi. Amber, Dangerfield’i onlarla tanıştırdınca adamların yüzündeki ifade onu çok eğlendirdi. O zaman bu ikisinin tahmin ettiği gibi çulsuz serseriler olduğuna emin oldu.

“Samuel Dangerfield mi efendim?” dedi Will tedirgin olarak. “Bob Dangerfield diye birini tanıyorum. Yani bir keresinde ortak bir arkadaşımızın evinde tanışmıştık. Büyük, tüccar bir aileden geliyordu. Kendisinin akrabası olmanız mümkün mü acaba?”

“Ben Bob’un babasıyım.”

“Ne iyi, ne iyi. Gördün mü Frank. Bob’un babası...”

“Hımmm, ne iyi. Londra’ya döndüğünüzde Bob’a selamlarımızı söyleyin lütfen.”

“Teşekkürler beyler, söylerim.”

Amber Bay Dangerfield’in önünde yine kim olduğunu araştırmaya kalkmalarından korktuğu için çok huzursuzdu. “İzin verirsiniz gitmem gerek beyler. Hizmetinizdeyim efendim.” Bay Dangerfield’i selamladı. Ama iki genç onu evine bırakmak için ısrar etti.

Bay Dangerfield'in yanından ayrılınca, "Şansa bak Will," dedi Frank Kiffin. "Bob'un ihtiyar babasıyla karşılaştık. Yakın tanıdığınız herhâlde, Bayan St. Clare."

"Ah, hayır. Geçen gün yolda karşılaştık. Arabasına el koyup atlarını çalmışlar. Buraya kadar bizimle geldi."

Will sinirlenmişti. "Haydutlar da yüzüzlüğü iyice ele aldılar artık! Barbarlık bu canım! Önüne gelenin yolunu kesiyorlar! Bay Dangerfield gibi önemli bir adama saldırmaya nasıl cesaret eder insan!"

"Barbarlık!" dedi Frank.

Amber kapıda onlarla vedalaşırken birkaç dakikadır onu tepeden tırnağa inceleyen Wigglesworth birden parmağını şaklattı. "Hah, kim olduğunuzu hatırladım Bayan St. Clare! Majesteleri'nin Tiyatrosu'nda oyuncusunuz siz!"

"Tabii ya. Doğru söylüyorsun Will! Sizi daha önce gördüğümüze emindim zaten. Ama neden böyle alçakgönüllüsünüz kuzum? Aktrisler hiç de..."

"Aktris mi?" diye karşı çıktı Amber. "Aman Tanrım! Böyle ahlaksız bir şey aklınıza nereden geldi? Asiller gibi görünmeye çalışan o rezillerden biri miyim sizce? Hayır beyler, bir hata yaptınız. Sizi temin ederim, sahneye locadan daha fazla yaklaşmadım. Size iyi günler!"

Ama vedalaşırken adamların yüzlerindeki hain gülümsemeden ve bakışmalarından onları ikna edemediğini biliyordu. Kapı kapanınca Amber hafifçe oh çekip kapıya yaslandı.

"Üff Beyinsiz herifler, canları cehenneme! Onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım."

O akşam gelip Amber'ı kumarhaneye davet ettiklerinde Amber reddetti. Ama sonradan düşününce, orada bir açıklarını bulup kaplıcadan gitmeleri için onları korkutmanın bir yolunu bulabileceğine inanarak daveti kabul etti. Yoldayken Frank Kiffin durup Bay Dangerfield'ı da davet etmeyi önerdi.

"İhtiyar yalnızdır herhâlde. Tanrı biliyor ya, ihtiyarlarla kumar oynamayı hiç sevmiyorum ama Bob'un zavallı babasının yalnız olmasına içim elvermiyor."

Ama Amber, Bay Dangerfield'in aktris olduğunu öğrenmesini istemiyordu. "Bay Dangerfield kumar oynamaz beyler. Kâğıt görmekten bile nefret ediyor. Tutucu ihtiyarları bilirsiniz."

Hayal kırıklığına uğrayan adamlar onu onayladılar.

Kumarhanede çok az kişi vardı. Kasabanın yerlilerinden görünen bir adam sadece birkaç şilile oynuyordu. Amber'la gençler, bir süre etrafı izledikten sonra şanslarını bir zar oyununda denemeye karar verdiler. Onlara göre dünyanın en zararsız oyunuydu ve sadece bileğe dayanıyordu. "Ah, Tanrı aşkına beyler!" dedi Amber şaşkın bir masumiyetle. "Ben oynayamam ki. Ben sadece izlemeye ve size eşlik etmeye geldim. Yolculukta üzerimde hiç para taşımam."

Bu Bay Kiffin'in hoşuna gitmiş gibiydi. "Çok akıllıca Bayan St. Clare. Bugünlerde sehayat etmek çok tehlikeli. Size on ya da yirmi pound borç vermeme izin verin lütfen. Başkalarını oynarken izlemek çok sıkıcıdır."

Amber tereddüt eder gibi yaptı. "Şey... Bilmiyorum... Alsam nasıl olur?"

"Aman canım. Neden almayacaktıysınız? Lütfen bana faiz falan demeyin. Sizin gibi asil birinden sadece bir serseri faiz kabul eder."

"Ne kadar centilmensiniz Bay Kiffin!" dedi Amber. Paraları için faiz kabul etmediklerine göre başka bir numaraları var demekti.

Bay Kiffin'le Bay Wigglesworth ceplerinden parlak paralar çıkarıp Amber'ın önüne koydular. Paraların arasında hiç bozukluk yoktu. *Sahte paralarını gerçekleriyle değiştirmek için kesin bir kalpazandan ödünç almışlar*, diye düşündü Amber. Amber birkaç pound kaybedince kuyumcusuna hemen haber göndereceğini ve Londra'ya bir dahaki gidişlerinde paralarını alabileceklerini söyledi.

"Ama unutmayın Bayan St. Clare," dedi Wigglesworth ayrılırken. "Faiz olarak bir peni bile kabul etmeyiz. Sakın ha!"

Amber paralardan bazılarını inceledikten sonra bunların çamaşır suyuyla yıkanmış bakır parçaları olduğuna emin oldu. Sesleri de, görüntüleri de Büyükanne'nin üçüncü katında oturan kalpazanın yaptıklarının aynısıydı. Paralardan bir tanesini yukarı atıp yakalarken Nan'e göz kırptı.

"Bu sersemlerin icabına bakacağım, merak etme. Yarın sabah ilk iş Jeremiah'yı Bay Dangerfield'a gönder. Akşam yemeğini benimle yemesini rica etsin. Hımmmm... Yakası beyaz fırfırlı siyah kadife elbisemi giyeceğim. Daha masum bir hava veriyor, değil mi?"

"Öyle hanımım."

Amber, Samuel Dangerfield'ı kapıda karşıladı. Elbisenin yakası yüksekti, ama korsesi de sımsıkı bağlanmıştı. Saçlarını kocaman lüleler hâlinde omzuna salmış, şakaklarına tüylü birer toka takmıştı. Yüzüne öyle hafif bir makyaj yaptı ki, bir kadın bile teninin gerçek rengi olup olmadığını anlayamazdı.

"Beni yemeğe davet etmeniz çok büyük incelik Bayan St. Clare."

"Size çok uygunsuz bir cevap gönderdiğimi biliyorum," dedi ağırbaşlı görünerek. "Ama hastalık yüzünden sinirlerim çok bozulmuştu."

Amber davetinin pek normal olmadığının farkındaydı ama onu kandırabilecek kadar ağırbaşlı davranmayı umuyordu. Adam yavru bir ke-diye gülümser gibi gülümsedi ona.

Birkaç dakika Amber'ın hastalığını konuştuktan sonra Nan'in şöminenin yanında hazırladığı masaya geçtiler. Dangerfield'ın uşağı, Nan'e efendisinin yemeğe çok düşkün olduğunu söylemişti. Gerçi şimdi doktor kontrolünde olduğu için düzenli beslenmek zorundaydı. Amber hana güzel bir yemek sipariş etti. Doktorundansa Bay Dangerfield'ı tatmin etmek daha çok işine gelirdi.

Amber çok çaba göstermeden konuyu hemen Bay Kiffin ve Bay Wigglesworth'e getirdi. Önemsiz bir şeyden bahseder gibi önceki akşam para bozdurmaya kendisine geldiklerini söyledi. Tunbridge'e sadece on beş yirmi altın getirdiğini, onları da kumar borçları için adamlara verdiğini anlattı. Şimdi bütün bu bozuklukları nasıl taşıyacağını merak ediyordu.

Bay Dangerfield tam da beklediği gibi telaşlandı. "Bay Kiffin'le arkadaşını iyi tanıyor musunuz?"

"Hayır! Onlarla dün tanıştım. Kendilerini takdim ettiler. Böyle yerlerde merasimi falan hiç umursamadıklarını bilirsiniz."

"Çok gençsiniz Bayan St. Clare, bu dünyayı yaşlı biri kadar anlayabileceğinizi sanmıyorum. İzin verirseniz size bir tavsiye vermek isterim.

Bu beylerden fazla para kabul etmeyin. Gerçekten dedikleri gibi düzgün birileri olabilirler. Ama benim kadar yaşamış olsaydınız yeni tanışıklarınıza güvenmemeniz gerektiğini bilirdiniz. Özellikle de böyle halka açık yerlerde.”

“Ya,” dedi Amber başını öne eğerek. “Ama Tunbridge Kuyuları’na sadece doğru düzgün insanların geldiğini sanıyordum. Beni buraya gönderen doktorum, Majesteleri’nin daha geçen yaz saraydaki bütün hanımlarla birlikte buraya geldiğini söylemişti.”

“Eminim öyledir. Ama varlıklı insanların olduğu yerde dolandırıcılar da olur. En çok da sizin gibi masum insanlardan faydalanırlar.”

Adam konuşmaya devam ederken Amber saçını düzeltmeye girişti. Dışarıda pencereden izleyen Nan’le aralarında anlaştıkları bir işaretti bu. Kaşlarını çatarak “Ah, nasıl bu kadar aptal olabildim!” dedi.

O sırada Nan koşturarak soluk soluğa içeri girdi. “Ah, hanımım!” dedi heyecanla. “Hanın sahibi parayı kabul etmedi. Sahte olduğunu söyledi!”

“Sahte mi? Ama onları dün gece Bay Kifflin vermişti!”

Samuel Dangerfield, sandalyesini çevirdi. “Bakabilir miyim?” Parayı Nan’den alıp masaya bıraktı. Amber’la Nan de onu izliyordu. “Sahte,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Demek gençler kalpazanmış. Çok tehlikeli bir iş. Acaba kaç kişiyi daha dolandırdılar?”

“Yeterince saf görünen herkesi herhâlde!” dedi Amber öfkeyle. “Polis çağırıp onları ait oldukları yere tıktırmalıyız bence!”

Ama Bay Dangerfield o kadar kindar görünmüyordu. “Kanunlar çok katı. Şimdi asılırlar falan.” Amber buna hiç üzülmeydi aslında, ama onunla aynı fikirdeymiş gibi davrandı. “Bence başka bir yolla onları cezalandırabiliriz. Sizce bir bahaneyle onları buraya çağırabilir miyiz Bayan St. Clare?”

“Buralardadırlar herhâlde. Bana gezintiye çıkmayı teklif ettiler.”

Az sonra gençler gelince Nan kapıyı açtı. Bay Dangerfield’ı görünce ikisi de sırtıttı. Bay Dangerfield aniden, “Biz de Bayan St. Clare’le Tunbridge’de kalpazanlar olduğunu konuşuyorduk,” diye söze girince ikisi de bozuldu.

Kiffin kaşlarını kaldırdı. “Kalpazan mı? Aman Tanrım! Düşüncesi bile korkunç! Yemin ederim aşağılık adamlar her gün daha da cesaretleniyor!”

Wigglesworth kulaklarına inanamamış gibi, “Tunbridge’de kalpazanlar var ha!” diye bağırdı.

“Evet!” dedi Amber. “Hancı elimdeki bir parayı kabul etmedi. Bay Dangerfield da paranın sahte olduğunu söyledi. Belki görmek isterler efendim.”

Dangerfield parayı onlara uzattı. İki genç de kaşlarını çatarak parayı incelerken Kiffin boğazını temizledi. Yüzleri terden sırlıklam olmuştu.

“Bana normal göründü,” dedi Krifflin sonunda. “Tabii ben biraz saf olduğumdan böyle konularda kolay kanarım.”

Wigglesworth içten olmasa da kahkaha attı. “Aynen ben de öyleyim.” Parayı geri verdiler.

Bay Dangerfield büyük bir ciddiyetle, “Az sonra polisler paraya bakmaya gelecek. Paranın sahte olduğu anlaşılırsa köydeki herkes aranacak tabii.”

O sırada elinde bir sepetle köylü bir kız sokaktan geçiyordu. “Taze yumurta! Taze yumurtalarımдан alacak yok mu!” diye bağırdı.

Kiffin hemen arkasını döndü. “Bak, geldi Will. Umarım izin verirsiniz, Bayan St. Clare. Buraya daha sonra görüşebilir miyiz acaba diye sormaya gelmiştik. Fazla uyumuşuz da, yemek için yumurta aramaya çıkmıştık. İyi günler hanımefendi, iyi günler beyefendi.”

İkisi aceleyle selam verip kendilerini odadan dışarı attılar. Adımları gittikçe hızlandı, yumurtacı kıza bakmadan koşmaya başladılar. Az sonra da yolda gözden kayboldular. Camdan onları izleyen Amber’la Bay Dangerfield, birbirine bakıp kahkahalara boğuldular.

“Bakın nasıl gidiyorlar!” dedi Amber. “Paris’e ulaşana kadar durmazlar bence!”

Amber içini çekti. “Umarım dersimi almışımıdır. Yemin ederim bir daha yabancılara güvenmeyeceğim.”

Adam Amber’a gülümsedi. “Sizin gibi genç bir hanım yabancılara daha şüpheyle yaklaşmalı.” Çok deneyimli olmasa da çapkın biri gibi

Bu beylerden fazla para kabul etmeyin. Gerçekten dedikleri gibi düzgün birileri olabilirler. Ama benim kadar yaşamış olsaydınız yeni tanışıklarınıza güvenmemeniz gerektiğini bilirdiniz. Özellikle de böyle halka açık yerlerde.”

“Ya,” dedi Amber başını öne eğerek. “Ama Tunbridge Kuyuları’na sadece doğru düzgün insanların geldiğini sanıyordum. Beni buraya gönderen doktorum, Majesteleri’nin daha geçen yaz saraydaki bütün hanımlarla birlikte buraya geldiğini söylemişti.”

“Eminim öyledir. Ama varlıklı insanların olduğu yerde dolandırıcılar da olur. En çok da sizin gibi masum insanlardan faydalanırlar.”

Adam konuşmaya devam ederken Amber saçını düzeltmeye girişti. Dışarıda pencereden izleyen Nan’le aralarında anlaştıkları bir işaret bu. Kaşlarını çatarak “Ah, nasıl bu kadar aptal olabildim!” dedi.

O sırada Nan koşturarak soluk soluğa içeri girdi. “Ah, hanımım!” dedi heyecanla. “Hanın sahibi parayı kabul etmedi. Sahte olduğunu söyledi!”

“Sahte mi? Ama onları dün gece Bay Kifflin vermişti!”

Samuel Dangerfield, sandalyesini çevirdi. “Bakabilir miyim?” Parayı Nan’dan alıp masaya bıraktı. Amber’la Nan de onu izliyordu. “Sahte,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Demek gençler kalpazanmış. Çok tehlikeli bir iş. Acaba kaç kişiyi daha dolandırdılar?”

“Yeterince saf görünen herkesi herhâlde!” dedi Amber öfkeyle. “Polis çağırıp onları ait oldukları yere tıktırmalıyız bence!”

Ama Bay Dangerfield o kadar kindar görünmüyordu. “Kanunlar çok katı. Şimdi asılırlar falan.” Amber buna hiç üzülmeydi aslında, ama onunla aynı fikirdeymiş gibi davrandı. “Bence başka bir yolla onları cezalandırabiliriz. Sizce bir bahaneyle onları buraya çağırabilir miyiz Bayan St. Clare?”

“Buralardadırlar herhâlde. Bana gezintiye çıkmayı teklif ettiler.”

Az sonra gençler gelince Nan kapıyı açtı. Bay Dangerfield’ı görünce ikisi de sırtıttı. Bay Dangerfield aniden, “Biz de Bayan St. Clare’le Tunbridge’de kalpazanlar olduğunu konuşuyorduk,” diye söze girince ikisi de bozuldu.

Kifflin kaşlarını kaldırdı. “Kalpazan mı? Aman Tanrım! Düşüncesi bile korkunç! Yemin ederim aşağılık adamlar her gün daha da cesaretleniyor!”

Wigglesworth kulaklarına inanamamış gibi, “Tunbridge’de kalpazanlar var ha!” diye bağırdı.

“Evet!” dedi Amber. “Hancı elimdeki bir parayı kabul etmedi. Bay Dangerfield da paranın sahte olduğunu söyledi. Belki görmek isterler efendim.”

Dangerfield parayı onlara uzattı. İki genç de kaşlarını çatarak parayı incelerken Kifflin boğazını temizledi. Yüzleri terden sırlıslıklaştı. Olmuştu.

“Bana normal göründü,” dedi Kriefflin sonunda. “Tabii ben biraz saf olduğumdan böyle konularda kolay kanarım.”

Wigglesworth içten olmasa da kahkaha attı. “Aynen ben de öyleyim.” Parayı geri verdiler.

Bay Dangerfield büyük bir ciddiyetle, “Az sonra polisler paraya bakmaya gelecek. Paranın sahte olduğu anlaşılırsa köydeki herkes aranacak tabii.”

O sırada elinde bir sepetle köylü bir kız sokaktan geçiyordu. “Taze yumurta! Taze yumurtalarımın alacak yok mu!” diye bağırdı.

Kifflin hemen arkasını döndü. “Bak, geldi Will. Umarım izin verirsiniz, Bayan St. Clare. Buraya daha sonra görüşebilir miyiz acaba diye sormaya gelmiştik. Fazla uyumuşuz da, yemek için yumurta aramaya çıkmıştık. İyi günler hanımefendi, iyi günler beyefendi.”

İkisi aceleyle selam verip kendilerini odadan dışarı attılar. Adımları gittikçe hızlandı, yumurtacı kıza bakmadan koşmaya başladılar. Az sonra da yolda gözden kayboldular. Camdan onları izleyen Amber’la Bay Dangerfield, birbirine bakıp kahkahalara boğuldular.

“Bakın nasıl gidiyorlar!” dedi Amber. “Paris’e ulaşana kadar durmazlar bence!”

Amber içini çekti. “Umarım dersimi almışımdır. Yemin ederim bir daha yabancılara güvenmeyeceğim.”

Adam Amber’a gülümsedi. “Sizin gibi genç bir hanım yabancılara daha şüpheyle yaklaşmalı.” Çok deneyimli olmasa da çapkın biri gibi

görünerek söylemişti bunu. Amber bu iltifata gözlerini süzerek karşılık verince adam iyice cesaretlendi. “Şey... Bayan St. Clare. Acaba bu yabancıya, birlikte kuyuya yürüyecek kadar güvenir misiniz?”

Amber’ın kendine olan güveni yerine gelmeye başlamıştı. Bir adamın ondan hoşlandığı zaman gözlerinde gördüğü parıltıyı hissediyordu. “Elbette, efendim. Sahtekârları her zaman doğru tespit edemesem de, dürüst insanları gözünden tanırım.”

Amber, şehirdeki ailelerin içine kapanık, katı hayatlarını sahneleyen birçok oyunda rol almıştı. Gerçi bunlardan çoğu fazla abartılı ve alaycıydı ama Amber bunları ciddiye aldı. Bu nedenle Bay Dangerfield’in bir kadında nelerden hoşlandığını bildiğini sanıyordu ama çok geçmeden kendi içgüdülerinin daha iyi bir yol gösterici olduğunu anladı.

Amber onu daha yakından tanıdıkça, Bay Dangerfield’in Presbiteryen bir tüccar olmasına karşın nihayetinde bir erkek olduğunu fark etti. Amber onun, Kraliyet Tiyatrosu’nda pis kahkahalar atan ama diğer yandan dindarlık taslayan, aksi ihtiyarlara hiç benzemediğini görünce çok şaşırdı.

Ne çok sulu, ne de fazla ciddiydi. Keyifli biri olduğu için kolayca gülüyordu. Servetinin çoğunu kendi kazandığı için hayatı boyunca çok çalışmıştı. Şimdi de genç bir kadının yaşam enerjisi onu daha çok kendine çekiyordu. Ailesi birbirine çok yakındı, bu da ona büyük bir kayıp hissi yaşıtıyordu. Amber’ın neşesi, tazeliği içini ısıtmış, uyuyan hırslarını yeniden yeşertmişti. Daha önce bir kadında görmediği her şey vardı onda, bir şeyden şüphelendiği de yoktu.

Günün büyük kısmını birlikte geçirmeye başlamışlardı. Samuel, Amber’ın sürekli yaşlı bir adamın yanında olmaktan sıkılacağını söylüyor, handa kalan genç erkeklerle tanışmasını öğütüyordu. Amber da ısrarla, sersem, boş kafalı, dans edip, kumar oynamaktan veya oyunlara gitmekten başka bir şey düşünmeyen gençlerden nefret ettiğini söylüyordu. Amber başka birinin daha onu tanıyabileceğinden korktuğu için fazla dışarı çıkmıyor, mümkün olduğunca evde duruyordu.

Bay Dangerfield’in bir aktris olduğunu öğrenirse ne düşünebileceğini tahmin edebiliyordu. Bir gün Kral Charles’tan söz açılınca Samuel,

“Majesteleri ÷lkemizin gelmiş geçmiş en iyi yöneticilerinden biri olabilir,” demişti. “Ama ne yazık ki, sürgündeki yılları onu mahvetti. O yıllarda kurtulamayacağı ve korkarım kurtulmak istemediğı bir sürü alışkanlık edindi.”

Nan’ın iş sepetinden ödünç aldığı bir kumaşın üzerine nakış işleyen Amber, büyük bir ciddiyetle Whitehall’da bin türlü pislik döndüğünü duyduğunu söyledi.

“Öyle tabii. Her şey yozlaştı. Şeref, haysiyet, alay edilecek şeyler hâline dönüştü, evlilik desen en kötü tabirlerle anılıyor. Whitehall’da da, İngiltere’nin her yerinde olduğu gibi bir sürü dürüst ve ahlaklı adam var hâlâ elbette. Ama düzenbazlarla aptallar onları bir kenara itiyor.”

Konuşmalarının çoğu genelde bu kadar ciddi değildi. Samuel ahlaki ve politik konuları Amber’la konuşmuyordu. Kadınlar bu konularla ilgilenmezdi, hele ki güzel kadınlar bunlardan habersiz yaşırdı. Ayrıca Amber, Samuel’in bu dünyadan kaçışıydı.

Ama Amber parasal konularda genelde onun tavsiyelerini soruyordu. Samuel faizden, ipotekten, tapudan ve gelirden bahsedince Amber’ın gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyordu. Amber kuyumcusundan bahsedip Shadrac Newbold’un adını verdiğinde Samuel’in çok etkilendiğini görüp sevindi. Kendisini zengin bir dul olarak tanıtmıştı. Kocasının parasını idare etmenin onun için büyük bir sorumluluk olduğunu, birinin gelip onu kandırmasından çok korktuğunu söyledi. Ayrıca onunla tanışmak isteyen genç erkeklere bu kadar şüpheli yaklaşmasının başka bir nedeni daha vardı. Sık sık kendi ailesinin savaşta ne zorluklar çektiğini anlatıp duruyordu. Almsbury’nin kendisi ve Carlton’ın ailesiyle anlatıklarını abartıp değiştirerek kendi başına gelmiş gibi Bay Dangerfield’a anlatıyordu. Böylece bir miras avcısı olduğunu düşünmesini engellemeye çalışıyordu.

Oynadıkları sayısız mantık oyununda Amber hep onun kazanmasına izin veriyordu. Kaplıcadaki şişman orta yaşlı kadınlarla, aksi ihtiyarların rakitlerini yapıp onu güldürüyordu. Gitar çalıp şarkı söylüyordu. Tabii ki sokak şarkılarını değil, neşeli folk şarkılarını. Onu durmadan poh-pohluyor, çok daha gençmiş gibi davranıyor, bir yandan da olduğundan

yaşlıymış gibi onun üstüne titriyordu. Amber bir gün onun yaşını kırk beş olarak tahmin etti. Samuel en büyük oğlunun otuz beş yaşında olduğunu söyleyince, Amber bu saçma hikâyeye asla inanamayacağına ısrar etti. Sürekli ona çok hayranmış gibi davranıyordu.

Ama üç haftanın sonunda Samuel bir kez bile ona kur yapmayınca Amber artık endişelenmeye başladı.

Bir gece Bay Dangerfield ayrıldıktan hemen sonra, Amber pencerenin önüne gidip penceredeki buzları parmaklarıyla çizerek oyalanmaya başladı. Alt dudağı sarkmış, alnı kırışmıştı.

Şöminedeki közleri çıkarıp ısınmak için onları gümüş bir ızgaraya koyan Nan yan yan baktı. "Bir şey mi oldu hanımım?"

Amber eteklerini savurarak döndü. "Evet, oldu! Ah, Nan pes etmek üzereyim! Üç haftadır yapmadığım kalmadı, ama onu hâlâ kandıramadım!"

Nan ızgaranın üstünü kapatıp onu yatak odasına götürdü. "Ama iyice sersemledi hanımım. Eminim."

Amber onun arkasından gidip soyunmaya başladı. Yüzü iyice asılmış, sabırsızca öfleyip pöflemeye başlamıştı. Sanki hayatı boyunca Samuel Dangerfield'in kendisine evlenme teklifi etmesi için çabalamıştı. Nan soyunmasına yardımcı olmak için onun yanına geldi.

"Ama hanımım!" diye karşı çıktı Nan. "Böyle sızlanmak için hiç nedeniniz yok. Bu tutucu ihtiyarları iyi tanırım, kaç tanesinin evinde çalıştım. Zinanın ciddi bir mesele olduğunu düşünürler, inanın bana! Adım gibi eminim ki yirmi yıldır karısından başka kimseyle yatmamıştır. Adamcağıza utancını yenmesi için izin verin. Ayrıca sizi namuslu bir kadın sanması için çektiğiniz onca eziyeti de unutmayın. Gözlerim hep onun üzerindeydi. Adam şu an çok huzursuz. Patlamaya hazır bir bomba gibi," diye ekledi başını sallayarak. "Ona doğru fırsatı verdiğinizde elinize düşecek."

Amber elbisesinin içinden çıkıp yatağa girdi. Nan örtüleri hemen hanımının boğazına kadar çekti. Amber sıcacık yatağının içinde sorununu tekrar tekrar düşündü.

Bu, istediği yere gelmesi için son şansydı. Bunda da başarısız olursa... Ama hayır başarısız olmayacaktı. Bunu göze alamazdı. Onun gibi,

zekâsını ve fiziksel güzelliğini eline geçen fırsatlara rağmen yıllarca boşa harcayan kadınların başına ne geldiğine çok defa tanık olmuştu.

Bunu başarmalıyım, diye düşündü çaresizce. Benimle evlenmesi için onu ikna etmeliyim.

Düşünürken, birden aklına belki de yanlış bir yol izlediği geldi. *Tabii ya, dedi kendi kendine, bu hiç aklına gelmedi ki. Elbette beni ayartmaya çalışmaz. Benim masum, namuslu bir kadın olduğumu düşündüğünden bana saygı duyuyor. Kendi iradesiyle benimle asla evlenmez ki. Ne yapmam gerektiğini buldum. Bana dürüstçe bir evlenme teklif etmesini sağlamalıyım. Bunu neden daha önce düşünmedim? Ama şimdi nasıl yapabilirim, nasıl yapabilirim...*

Amber ile Nan bu konuyu uzun uzun düşünüp sonunda bir plan yaptılar.

Bir hafta sonra Amber'la Samuel Dangerfield, Samuel'in arabasıyla Londra'ya doğru yola çıktı. Samuel birkaç gün önce dönmesi gerektiğini haber vermiş, Amber da zaten yakında gideceğinden birlikte seyahat etmelerinin daha iyi olacağını söylemişti. Böylece kendini daha güvende hissedecekti. Nan ile Tansy, Amber'ın arabasında, onların hemen peşinden geldi. Yola çıkmadan önce kulübede birlikte kahvaltı ettikleri sırada, Amber çok neşeli ve canlıydı. Ama arabanın içinde sessizliğe gömüldü. Ara sıra içini çekiyordu.

Etraf gri ve karanlıktı. Yağmur, ormanın yapraksız ağaçlarından aşağı süzülüyordu. Hava buz gibi olduğu için kürklü pelerinleri ve kucaklarına serdikleri kürklü battaniyeleriyle ısınıyorlardı. İkisinin ayaklarının altında da insanların kiliseye götürdüklerine benzer içi kömür dolu ızgaralar vardı. Sarsılıp duran arabanın içi sıcak ve nemliydi. Buharla kaplı camlar ortama tuhaf bir samimiyet sağlıyordu. Sanki bütün dünyadan sıyrılıp kendi kabuklarına çekilmişlerdi. Belki de bu yakınlıktan ve sıcaklıktan cesaret bulan Samuel örtünün altından Amber'ın elini tutarak "Nerelere daldınız Bayan St. Clare?" dedi.

Bir süre cevap vermeyen Amber en şefkatli ve baştan çıkarıcı gülümsemesiyle ona bakıp omuzlarını silktilti. "Hiç," dedi. "Sadece iskanbil oyunlarımızı, yürüyüşlerimizi, akşam yemeklerini özleyeceğim de."

Yeniden içini çekti. “Birinin varlığına alışmışken, şimdi yalnızlık zor gelecek.” Hiç akrabasının olmadığı Londra’da ne kadar yalnız bir hayat yaşadığını, yeni insanlarla tanışmaktan korktuğunu anlatmıştı ona.

“Ama Bayan St. Clare, umarım arkadaşlığımızın sona erdiğini düşünmüyorsunuzdur. Açıkçası, ben kendi adıma Londra’da görüşebileceğimizi umuyordum.”

“Çok naziksiniz,” dedi Amber, üzülererek. “Ama ne kadar meşgul olacağınızı biliyorum. Aileniz de yanınızda olacak.” Amber, adamın çocuklarının çoğunun hâlâ Blackfrears’daki büyük aile konağında yaşadığını biliyordu.

“Hayır, hiç de öyle olmayacak. Doktorum artık daha az çalışmamı istiyor. İşin aslı, ben de boş olmaktan gayet memnunum. Tabii yanımda hoş bir arkadaş olursa.” Amber gülümseyip bu iltifat karşısında gözlerini süzdü. “Ben de ailemle tanışmanızı çok isterim. Çok mutlu bir hayatımız var. Onları seveceğinizi düşünüyorum. Onların sizi seveceğine eminim.”

“Çok naziksiniz Bay Dangerfield. Ah! Bir şey mi oldu?” diye bağırdı Amber. Samuel aniden acıyla kıvranmıştı.

Böyle romantik bir anda hastalandığı için, utandığı belli olan Samuel, bir süre sessiz kaldıktan sonra başını salladı. “Hayır,” dedi. “Önemli bir şey değil.”

Ama yüzünde yeniden o acı ifade belirdi. İyice endişelenen Amber, adamın kolunu tuttu.

“Bay Dangerfield! Ne olur, söyleyin bana, ne var?”

Adam acı içinde kıvranıyor gibiydi. Ne olduğunu bilmediği bir nedenden, karnında şiddetli bir rahatsızlık olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. “Ama benim için endişelenmeyin Bayan St. Clare,” diye yalvardı. “Şimdi geçer. Sadece... Ah!” Acıyla kasılan yüzünü kontrol edemiyordu. Onu izleyen Amber, kendisi acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ama hemen kendini toparlayıp duruma el koydu. “Yolun az ilerisinde küçük bir han var. Buraya gelirken görmüştüm. Orada duralım. Doğruca yatağa yatmalısınız. Yanımda biraz ilaç olacak. Hayır, hiç itiraz etmeyin efendim.” Amber adamın itirazlarını dinlemeyip hasta çocu-

ğuyla konuşan bir anne şefkatiyle kararı verdi. “Size neyin iyi geleceğini biliyorum. Alın, şu küçük kesenin içinde tırnak otuyla papatya var. Yanımdan hiç ayırmam. Şu matarayı açayım da, bunları için.”

Hana vardıklarında Bay Dangerfield’ın iri yarı uşağı Koca John Waterman, efendisinin içeri girmesine yardım etti. Koca John, Samuel’i taşımaya teklif ettiyse de, ihtiyar adam böyle bir yardım almaktan utanmış için, hemen reddetti. Amber ortalıkla telaşla dolanıyordu. Hemen atılıp han sahibine bir oda hazırlatmasını söyledi. Tempest’la Jeremiah’ya arabadan hangi valizlerin indirileceğini söyledi. Bay Dangerfield’ın iyi olduğuna emin olmak için de, ikide bir onun yanına gitti. Sonunda onu yukarı çıkarıp büyük yatağa yatırdılar.

“Şimdi büyük bir ateş yakıp su ısıtmam için bana bir kazan getirin,” dedi Amber han sahibine. “Elinizdeki bütün sıcak su şişelerini de getirin. Birkaç tane de battaniye istiyorum. Nan, şu valizi açıp otları çıkar, Jeremiah git benim defterimi bul. Yeşil deri valizin en altındaydı galiba. Şimdi hepiniz çıkın, Bay Dangerfield’ın dinlenmesi lazım.”

Amber adamın pelerinini, şapkasını, kravatını ve yeleşini çıkarıp sıcak su şişelerini etrafına dizdikten sonra, üstünü battaniyelerle örttü. Hızlı ama nazikçe, neşeli ama ilgili bir tavırla hareket ediyordu. Dışarıdan gören onu Samuel’in karısı sanırdı. Samuel ona zahmet etmemesini, Londra’ya gidip bir doktor göndermesinin yeterli olacağını söyledi. En son kramptan sonra da, aklına kötü şeyler gelmiş olacak ki, Amber’dan ailesini haberdar etmesini istedi. Amber bunu kesin bir şekilde reddetti.

“Ciddi bir şey değil Bay Dangerfield,” diye ısrar etti. “Birkaç gün içinde kendinizi toparlayacaksınız. Onları şimdiden korkutmak doğru olmaz. Özellikle de, Lettice doğum yapmak üzereyken.” Lettice, Samuel’in en büyük kızıydı.

“Doğru,” dedi Samuel, onun sözünü dinleyerek. “Onları endişelendirmeyelim, değil mi?”

Rahatsız olmasına rağmen, Samuel bu hastalıktan ve onun gösterdiği ilgiden memnun gibi görünüyordu. Belli ki hayatı boyunca, hep güçlü olmak zorundaydı. Ama şimdi evinden ve onu tanıyanlardan uzak-

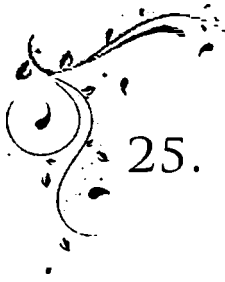
ta, tek derdi onu rahat ettirmek olan genç ve güzel bir kadının bitmek bilmeyen ilgisinin keyfini çıkarabilirdi. Amber, başka bir kriz gelebilir korkusuyla, gece de onu yalnız bırakmayı reddetti. Yatağın birkaç metre ilerisindeki küçük bir kanepede uyudu.

Samuel en ufak bir ses çıkardığında, Amber fırlayıp onun yanma gidiyordu. Onun üzerine eğilince, saçları Samuel'in yüzünü okşuyor, mumdan gelen hafif ışığın gölgeleri kollarına ve göğüslerine vuruyordu. Amber'ın mırıltıları onu sanki okşuyor, ona her dokunduğunda teninin sıcaklığı yaşlı adamı ısıtıyor, odanın sıcaklığı Amber'ın parfümündeki baştan çıkarıcı yasemin ve amber kokularını yayıyordu. Hiçbir hastalık bu kadar güzel olamazdı herhâlde. Amber onu solgun ve daha yataktan çıkmayacak kadar güçsüz olduğuna inandırdığı için Samuel ağrı geçtikten sonra bile birkaç gün boyunca yataktan çıkmadı.

Amber bir gün yan odada giyinirken, "Üfff," dedi Nan'e, "bu ihtiyarla evlenirsem, onun karısı değil, bakıcısı olacağım herhâlde."

"Aman hanımım, yataktan çıkmaması için ısrar eden sizdiniz. Ayrıca ona o mantarları yedirmek de sizin fikrinizdi."

"Şşşt," dedi Amber, "Öyle şeyler hatırlatıp durma." Ayağa kalkıp aynaya son bir kez baktıktan sonra Samuel'in odasının kapısına yürüdü. İçeri girmeden önce de, yüzüne tatlı bir gülümseme eklemeyi unutmadı.

25. BÖLÜM

BARBARA’NIN BAŞI JAMES HAMILTON’IN OMZUNDAYDI. İKİSİ DE GÖZ-
lerini kapamış, uykuyla uyanıklık arasında yüzlerinde huzurlu gü-
lümsemelerle kıpırdamadan yatıyordu. Barbara yavaş yavaş huzursuz-
lanmaya başladı. Burnunu kırıstırıp birkaç kez etrafı kokladı. *Bu koku
da ne böyle*, diye düşündü. Sonra birden fark etti.

Duman! Odada yangın çıkmıştı!

Aniden yataktan fırlayınca, bütün kadife perdelerin alevler için-
de olduğunu gördü. Sönmemiş bir mumdan alev almıştı herhâlde.
Yumruklarını ağzına götürüp çığlık attı.

“James! Yanıyoruz!”

Yakışıklı albay alevler içindeki perdeye baktı. “Yüce Tanrım!”

Barbara onu yataktan iterek ayağa fırladığı gibi sabahlığını aramaya
koştu. Aniden kendine gelen Hamilton, koşarak hızlı bir hareketle perde-
yi kornişinden çıkardı ve yere düşen alev topunu ayaklarıyla söndürmeye
çalıştı. Ama yangın bir sandalyeye sıçramıştı bile. Hamilton sandalyeyi
yere fırlatınca, yerdeki Türk kilimi alev aldı. Barbara elinde Hamilton’ın
kıyafetleriyle ona doğru koştu. “Al!” diye fırlattı giysileri ona. “Giy şunları!
Çabuk! Biri gelmeden git. İmdat!” diye bağırdı. “Yangın var! Yetişin!”

James odadan çıkınca Barbara diğer kapıdan dokuz on hizmetçiyi
içeri aldı. Alevler duvarları yalamaya başlamıştı. Karşıdaki perde de alev
almış, duman tüm odayı sarmıştı. Herkes öksürüyordu.

“Biriniz bir şey yapın,” diye bağırdı Barbara öfkeyle. Ama ne odadaki bir sürü uşak, seyis, zenci, hizmetçi, ne de yoldan geçen saray mensupları yangını söndürmek için bir şey yapıyordu. Hepsi suratlarında aptal bir şaşkınlıkla dikiliyor, birilerinin ne yapılması gerektiğine karar vermesini bekliyordu.

Sonra, ellerinde su dolu kovalarla birkaç uşak gelip suları yanan sandalyenin ve halının üzerine boşalttı. Bir tıslama sesiyle birlikte, duman her yere yayıldı. Herkes gözlerini kapatıp öksürerek başlarını geri çevirdi. Birkaç uşak daha su bulmak için koştu.

Köpekler havlıyordu. Korkmuş bir maymun bağırarak birinin omzundan diğerine atladı ve bu korkuyla onu bir kenara itmeye çalışan kadının elini ısırdı. Erkekler su dolu kovalarla içeri girip çıkıyor, kadınların çoğu şaşkınlıkla, hiçbir şey yapmadan dolanıyordu. Kimse onu pek dikkate almasa da, Barbara aynı anda herkese birden emir vermeye çalışıyordu. Elinde su dolu kocaman kovalarla koşturan bir seyisi kolundan yakaladı.

“Çocuk! Bekle bir dakika. Sana bir şey söyleyeceğim.” Genç adam durup kan çanağına dönmüş gözleriyle ona baktı. Yüzü terden sırlıklıydı. Barbara sesini alçalttı. “Şurada bir dolap var, şu köşede küçük bir dolap. Üzerinde de bir gitar var. O dolabı buraya getirirsen, sana yirmi pound vereceğim.”

Çocuk şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yılda üç pound kazanırken, yirmi pound ne demekti! Kadın bunu çok istiyor olmalıydı. “Her tarafı alevler sardı Leydim!”

“Kırk pound o zaman! Hemen git getir.” Barbara onu ittirdi.

İki üç dakika sonra, seyis bir elinde küçük dolapla birlikte geldi. Dolabın bir tarafı iyice yanmıştı. Çocuk onu yere koyunca da, dolap parçalanıp içinden birkaç mektup yere dağıldı. Seyis mektupları toplamak için eğilince Barbara, “Bırak onları!” diye bağırdı. “Ben toplarım. Sen git işine bak!”

Barbara tek dizinin üstüne çömelip çabucak bütün mektupları toplamaya başladı. O sırada bir el uzanıp mektuplardan birini ondan önce aldı. Leydi başını yukarı kaldırınca Buckingham Dükü’nün ona gülüm-

sedliğini gördü. Menekşe gözleri öfkeyle kısıldı, dişleri sinirden sımsıkı kenetlenmişti.

“Ver şunu bana!”

Buckingham gülmeye devam etti. “Tabii canım. Önce ben bir bakayım da. Senin için o kadar önemliyse, benim için de önemlidir herhâlde.”

Bir süre boyunca birbirlerine baktılar. İkisi de etraflarındaki gürültüden ve kargaşadan haberdar değildi sanki. Barbara birden kuzeninin üzerine atıldı. Ama Dük, hızlı bir hareketle kenara çekilerek mektubu yeleğinin iç cebine koydu.

“O kadar aceleci olma, Barbara. Bir bakıp sana vereceğim.”

Barbara suratını asarak öfkeyle ona baktı. Ona kabaca sövdükten sonra, beklemek zorunda olduğunu kabul ederek, yangını söndürmekle uğraşan adamların yanına gitti. Yangın neredeyse söndürülmüştü. Yatak odasında zarar görmemiş bütün mobilyalar dışarı taşınıyordu. Bütün ev dumandan simsiyah olmuş, yatak odası ıslak bir viraneye dönmüştü. Dışarıda şiddetli bir yağmur olmasına rağmen odaları havalandırmak için bütün pencereleri açtılar. Wilson sabahlığının üzerine giymesi için Barbara’ya kürklü bir pelerin getirdi.

Herkes gittikten sonra Barbara, gitar çalan Buckingham’a döndü. Gözlerinde büyük bir kinle ona baktı. “Şimdi, George Villiers, şu mektubu bana ver!”

Dük elini salladı. “Aman Barbara, hep böyle acelecisindir zaten. Geçen sabah çıkardığım şu şarkıyı dinlesene. Çok güzel değil mi?” Dük gülümseyip başını sallayarak neşeli melodiye eşlik etti.

“Senin de lanet gitarının da canı cehenneme! Şu mektubu bana ver çabuk!”

Buckingham iç çekip gitarı yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı. Cebindeki mektubu çıkarıp açtı. Barbara ona doğru bir hamle yapınca Dük elini kaldırdı. “Olduğun yerde kal. Yoksa okumak için başka yere giderim.”

Barbara onun sözünü dinleyip olduğu yerde kaldı. Kollarını bağlamış ayakkabılarının ucuyla sabırsızca yere vuruyordu. Dük mektubun

içindekilere göz gezdirince, yüzünde keyif ve küçümseme dolu bir gülümseme belirdi.

“Bak sen,” dedi yumuşak bir sesle. “Bizim İhtiyar Rowley şair olmuş da haberimiz yok. İhtiyar Rowley, sarayın bahçesinde dolaşan yavru bir keçinin isminden esinlenilerek Majesteleri’ne takılan lakaptı.

“Şu mektubu bana ver artık!”

Buckingham mektubu tekrar cebine soktu. “Gel şunu bir konuşalım. Duydum ki Majesteleri tanışmanızdan sonra sana bazı mektuplar yazmış. Bunları ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Sana ne!”

Dük omuzlarını silkip kapıya doğru yürüdü. “Doğru söylüyorsun, beni ilgilendirmez. Neyse... Çok hoş bir hanım bana randevu vermişti. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem. İyi geceler hanımefendi.”

“Buckingham! Dur bir dakika! Onları ne yapacağımı çok iyi biliyorsun.”

“Günün birinde kitap mı yapacaksın?”

“Belki de.”

“Majesteleri’ni bir-iki kez bununla tehdit ettiğini duydum.”

“Ettiysen ne olmuş? Halk bunu okursa, onların gözünde ne kadar kötü bir duruma düşeceğini biliyor. Mektupları hatırlatmam bile onu eğitilmiş bir maymun gibi avcumun içine almama yeter.” Gözlerinde zalim bir nefretle güldü.

“Şimdi işine yarar belki. Ama sonrası için emin değilim. Tabii seni başından atmaya karar vermezse.”

“Ne demek istiyorsun? Bunlar zaman geçtikçe eskiyecek şeyler değil ki. On yıl geçse bile daha da önemli olacaklar.”

“Barbara, canım, bazen entrikacı bir kadın için fazla saf oluyorsun. Bu mektupları bastırmayı gerçekten denesen bile, onları asla bulamayacağın hiç aklına gelmedi mi?”

Barbara birden ürperdi. Hayır, aklına gelmemiştir. Mektupları sürekli kilitli tutsa da, bu geceye kadar onun dışında kimsenin nerede olduklarından haberi yoktu. “Bunu yapamaz, mektuplarımı çalamaz. Çok iyi bir yere saklarım ben de.”

Buckingham güldü. “Hadi ya? Ne yazık ki, İhtiyar Rowley’yi gö-ründüğünden daha saf sanıyorsun. Saray kendilerini, karşılığında iyi bir ücret getirecek herhangi bir şeyi bulmaya adanmış insanlarla dolu. Majesteleri bu mektupları istediğine karar verirse, bunlar gözünün önünde bile yok olur, inan bana.”

Barbara birden dehşete kapıldı. “Hayır, bunu yapamaz. Bana böyle adi bir oyun oynayamaz. Yapmaz, değil mi George?”

Onu sıkıntılı gören Dük, iyice keyiflenerek gülümsedi. “Bence yapar. Neden yapmasın ki? Onları bastırmak da senin tarafından sadakat gös-tergesi değil herhâlde.”

“Üfff! Sadakati batsın! Bu mektuplar benim için çok önemli. Kral benden sıkılırsa, kendimi ve çocuklarımı korumak için sahip olduğum tek şey onlar. Bana yardım etmelisin, George. Bu konularda kafan çalışır senin. Sence bunları ne yapmalıyım?”

Buckingham yaslandığı duvardan doğruldu. “Onlarla yapacağın tek bir şey var.”

Barbara hevesle ona doğru ilerleyince Dük tek eliyle bir işaret yapıp başını salladı. “Hayır, canım, bunu kendin çözmelisin. Ayrıca son za-manlarda hiç de benim yanımda değildiniz hanımefendi.”

“Yanında değil miydim! Hah! Senin bana ne faydan dokundu ki san-ki? Arkadaşlarınla yaptığın, *Kral’a Frances Stewart’ı alalım*, kampanyası-nı bilmiyorum sanki.”

Dük omuzlarını silkti. “Bir erkek, kralına hizmet etmelidir tabii ki. Ayrıca pezevenklik güç ve zenginliğe giden en sağlam yoldur. Neyse, hiç işe yaramadı zaten. Kız, gördüğüm en kurnaz sürtük çıktı.”

Barbara suratını astı. “İyi ki olmadı. Olsaydı canıma okurlardı zaten. İkimizin ortak bir derdi var sanıyordum, Buckingham.” Barbara ikisinin de nefret ettiği Şansölye Clarendon’ı kastediyordu.

“Öyle canım, var zaten. O ihtiyarın başını Londra Köprüsü’nün üze-rinde görmek ya da en azından rezil rüsva olduğunu seyretmek çok ho-şuma giderdi. Ülkenin yönetimini artık gençlerin alması lazım.”

Dük ona dostça gülümsedi. Yüzündeki kötülük ve küçümseme kay-bolmuştu. “Neden böyle sık sık tartıştığımızı anlayamıyorum Barbara?

Belki ikimizin damarlarında da Villiers kanı dolaştığındandır. Ama hadi gel yine arkadaş olalım. Sen kendi payına düşeni yaparsan, ben de senin tekrar Kral'ın gözünde itibar kazanman için elimden geleni yapacağım.”

“Ah, Buckingham, keşke yapabilsen. Majesteleri'nin, iyileşmesinden sonra tek yaptığı o aptal Frances Stewart'ın peşinden koşmak. Üzüntüden bütün cesaretim kırıldı.”

“Öyle mi? Ama görüyorum ki seni teselli etmeyi vazife edinmiş bir sürü adam var, Albay Hamilton, Berkeley, Henry Jermyn...”

“Boş versene! Yine arkadaş olacağız sanmıştım. Ama bu, eksiklerimi yüzüme çarpma hakkını sana vermez.”

Dük, Barbara'nın önünde eğildi. “Özürlerimi kabul edin hanımefendi. Boş boş konuşuyordum işte.”

İkisi de daha önce benzer konularda çok defa tartışıp yeniden arkadaş olmuşlardı. Ama herhangi bir risk söz konusu olduğunda, iyi bir ortak olamayacak kadar bencil ve çıkarcıydı ikisi de. Ama şimdi Barbara onun yardımını istediği için ona cilveyle gülüp yaptığı her şeyi affetti.

“Bir kadın ne kadar masum olursa olsun Whitehall'da dedikoduları engelleyemiyor,” dedi ona.

“Eminim senin durumun da öyledir.”

“Buckingham, mektuplar ne olacak? Kafamın pek çalışmadığını biliyorsun. Ama sen çok zekisin. Ne yapmam lazım, söyle bana.”

“Böyle güzel güzel sorarsan söylerim tabii. Ama çözüm öyle basit ki söylemeye utanıyorum: Hepsini yak.”

“Yakayım mı! Hadi ama beni aptal mı sanıyorsun?”

“Hiç de değil. Daha mantıklı ne olabilir ki? Onlar var olduğu sürece Kral onları senden alabilir. Ama sen onları yakarsan, o bütün sarayı altüst edip mektupları ararken sen de ona gülebilirsin.”

Barbara uzunca bir süre şüpheyle onu süzdükten sonra, gülümsedi. “Sen iyi bir düzenbazsın, George Villiers.” Masadan bir mum alıp elindeki mektupları soğuk şömineye fırlattı. Sonra ona dönerek “Diğerini de ver,” dedi.

Barbara Dük'ün ona verdiği mektubu da şömineye fırlattı. Mumun alevi kâğıdın köşesine dokununca alevler birden bütün sayfaları sardı.

Bir iki dakika içinde hepsi yanıp kül olmuştu. Barbara başını çevirip Buckingham'a baktı. Dük'ün yüzünde düşünceli bir gülümseme vardı. Barbara bir an onun ne düşündüğünü merak etti. Sonunda başına bela olan bu mektuplardan kurtulduğu için rahatlayarak ayağa kalktı.

Bir hafta sonra, bütün saray, John Driden'in yeni oyunu *Bakire Kraliçe*'nin açılış gösterisine gitti.

Saray halkı gelince tiyatro birden doldu. Parterdeki herkes başını çevirip fısıldaşarak gelenlere baktı. Erkekler onları görmek için sıraların üstüne çıkmış, kadınlar da yukarıdaki balkonlardan sarkmıştı. Kadınlardan biri yanlışlıkla yelpazesini düşürünce, yelpaze tam da aşağıdan geçen Kral'ın başına düştü. Charles yelpazeyi yakalayıp yukarıdaki kıpkırmızı olmuş, kıkır kıkır gülen kıza uzatınca tiyatrodaki bir alkış koptu.

Kral, York ve genç Monmouth Dükü, Savoy Düşesi için kraliyet yas giysileri olan uzun, mor pelerinlerini giymişlerdi.

Kralın evlilik dışı eski bir ilişkisinden doğan on dört yaşındaki oğlu Monmouth, bir buçuk yıl önce Kraliçe Henrietta Maria'nın treniyle İngiltere'ye gelmişti. Bazıları onun gerçekten Kral'ın oğlu olduğunu kabul etmese de, en azından bir Stewart gibi görünüyordu. Ve Charles'ın da onun kendi oğlu olduğundan şüphesi yoktu. Oğlanın geldiği günden beri Kral ona içten bir sevgi göstermiş, Monmouth da babasının unvanı sayesinde York ve Prens Rupert tarafından kabul edilmişti. Önceki yıl Majesteleri onu İngiltere'nin en varlıklı ailelerinden birinin varisi olan on bir yaşındaki Anne Scott'la evlendirmişti. Şimdi çocuk, kraliyet yas giysileriyle halkın içinde dolaşıyordu. Tabii eski kurallara ve bir çocuğun meşru olmadığı sürece kraliyet kanı taşıyabileceğini kabul etmeyen tutucular, bunu büyük bir tepkiyle karşılamıştı.

Parterdeki züppelerden biri, "Yüce Tanrım, Majesteleri bu çocuğa neden kendi öz oğlu gibi davranıyor ki?" diye yorum yaptı.

"Kraliçenin kısır olduğu artık kanıtlandı ya, diyorlar ki Kral onu meşru çocuğu ilan edip varisi yapacakmış."

"Kim kanıtlamış ki?"

"Tom, nerede yaşıyorsun sen? Kraliçe İngiltere'ye gelmeden önce Clerendon'ın onu kısırlaştırmak için bir şey verdiği söyleniyor. Lord Bristol bunu kanıtlamak için Lizbon'a birkaç papaz göndermiş."

"Clerendon'ın canı cehenneme. Şu yukarıdaki çarpık ağızlı kızına bakar mısın? Kendini Kraliçe Anne sanıyor!"

"Majesteleri hakkında söyledikleri doğruysa günün birinde olur belki."

Son cümleyi duyan başka bir genç lafa karıştı. "Ne olmuş? Majesteleri'nin nesi varmış?"

Kraliyet grubu koltuklarını ararken bütün tiyatro fısıltılar hâlindeki dedikodularla çalkalandı. Ortadaki koltuğa oturan Charles'ın sağında Catherine, solunda da York vardı. Anne Hyde kocasının yanında, Casselmaine de Kraliçe'nin yanındaki sıranın karşı ucundaydı. Etraflarında da Kraliçe'nin nedimleri oturuyordu. Beyaz tenli, mavi gözlü, parlak, altın bukleli, saten ve tafta etekleri kıpırdadıkça hışırdayan güzel, hevesli bir grup kızdı bunlar. Yelpazelerini sallayıp kıkırdarak parterdeki erkeklere bakıyor, fısıldaşıyorlardı. Saraya geçen yıl gelen bu kızların hepsi de çok hoştu. Sanki tabiat, Kral'ı memnun etmek için özellikle güzel kadınlardan oluşan bir nesil yaratmıştı.

Barbara'nın sağında, Kraliçe'nin nedimelerinden Bayan Boynton oturuyordu. Bu ufak tefek, kıpır kıpır kız çok önemli biri gibi salınıp durur, etrafta erkekler olduğu zaman günde üç dört defa bayılırdı. Barbara arkasında oturan Frances Stewart'ın onları duyamayacağı kadar kısık bir sesle Boynton'la konuşuyordu.

"Bayan Stewart bugünlerde pek iyi görünmüyor, fark ettin mi? Yemin ederim, teni kurbağa gibi yemyeşil olmuş."

Frances'in, saraya yeni gelen Bayan Jennings'i çok kıskandığı biliniyordu. On beş yaşındaki bu sarışın kız, bütün erkekler tarafından hayranlıkla izlenirken bütün kadınlar tarafından da eleştiriliyordu. Barbara birinin gelip Frances Stewart'a duyulan ilgiyi dağıtmasından çok memnundu. Ne de olsa bir yıl önce Frances geldiğinde aynı şeyi kendi yaşamıştı.

Boynton gözleri yarı kapalı hâlde yelpazesini salladı. "Bana yeşil görünmedi. Belki hanımefendinin gözlerinde bir sorun vardır."

Barbara ona öfkeli bir bakış fırlatıp babasının gösterişli metresine âşık olduğu belli olan Monmouth'la konuşmaya başladı. Yaşına göre uzun boylu ve gelişmiş olan delikanlı babası gibi fiziksel olarak kusursuzdu. Öyle sıra dışı bir yakışıklılığı vardı ki yetişkin kadınlar bile ona âşık oluyordu. Sadece Stuart yakışıklılığına değil, Stuart çekiciliğine de sahipti. Kişiliğinde öyle neşeli, nazik bir taraf vardı ki, nereye gitse dikkatleri üzerine çekiyordu.

Boynton başını çevirip Frances'le gülüştü. Frances de uzanıp yelpazenin arkasından fısıldadı: Ekselansları'nın Bayan Jennings'in eline bir not daha sıkıştırdığını gördüm, bekle bak, bence kesinlikle yırtacak.

Jennings birkaç haftadır York'un metresi olmayı reddedip bütün sarayı eğlendiriyordu. Bu görev, aynı zamanda Dük'ün karısının nede-mesi olmak anlamına geliyordu. Jennings mektupları herkesin gözünün önünde yırtıp kâğıtları Dük'ün salonuna saçıyordu. Şimdi de Frances'le Boynton onu izlerken, mektubu yine küçük parçalara ayırdı ve parçaları havaya fırlatarak önünde oturan Dük'ün başına ve omzuna gelmesini sağladı.

Boynton'la Stewart kahkahalara boğuldu. York etrafına bakınca omzundaki kâğıt parçalarını gördü. Kaşlarını çatarak sinirli sinirli üstünü başını temizledi. Jennings'se dimdik oturmuş Dük'ün kafasından sahne-de başlamak üzere olan oyunu görmeye çalışıyordu.

Üstündeki kâğıtları temizleyen kardeşine bakan Charles, "Yine mi reddedildin James," diyerek güldü. "Şimdiye kadar çoktan anlamam gerekirdi bence."

"Majesteleri her zaman her şeyi anlamıyor," diye mırıldandı Dük. Ama Charles sadece keyifle güldü.

"Biz Stewartlar biraz inatçıyız galiba." James'e yaklaşıp kulağına fısıldadı, "Senin şu ürkek kızı gözlerinin önünde ayartacağıma bahse gire-rim. Senin kısrığına karşı benim yeni Türk tayım."

York şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Bahse varım, efendim." İki kardeş el sıkıştı ve Charles oyunu izlemeye başladı.

İki perde boyunca Barbara yerinden kalkmadı. Buckingham'a ve par-terdeki diğer adamlara gülümseyip durdu. Boynundaki inci kolyelerle

ve yelpazeyle oynayıp ellerini saçlarına götürdü. Bir ayna çıkarıp yüzünü inceledi. Biraz daha pudra sürdükten sonra aynayı Wilson'a verdi. Çok sıkılmıştı. Bütün bu süre boyunca Charles onun varlığından haberdar değilmiş gibi davranıyordu, bir kez olsun dönüp ona bakmadı bile.

Sonunda buna daha fazla dayanamayacağını düşünüp yüzünde kararlı bir gülümsemeyle Catherine'e uzandı ve Charles'ın koluna dokundu. "Çok kötü bir gösteri olmuş, sizce de öyle değil mi efendim?"

Charles ona buz gibi baktı. "Ben öyle düşünmüyorum, çok hoşuma gitti."

Barbara'nın gözleri hiddetle parladı. Bütün yüzüne kan hücum etmişti. Ama hemen kendini toparladı. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kalkıp Kraliçe'nin arkasından geçtikten sonra kendine zorla Charles'la York arasında bir yer açtı. İki adam ona şaşkınlık ve öfkeyle bakıp Barbara otururken başlarını diğer tarafa çevirdiler. Barbara küçük düşmenin siniriyle terlese de, yüzü taş gibi ifadesizdi. Kalbine o kadar çok kan pompalanıyordu ki, bir an için patlayacağını düşündü genç kadın.

Sonra göz ucuyla Charles'a baktı. Majesteleri'nin çene kasları titriyordu. Onu izlerken uzanıp tırnaklarıyla onun esmer, pürüzsüz yanağını kanayınca kadar çizmeyi delicesine arzuluyordu. Ama büyük bir çaba harcayıp gözlerini tekrar sahneye çevirdi. Tek görebildiği kıpırdayıp duran, bulanık görüntülerdi. Etrafındaki sayısız yüz dönüp ona sırtıyor, onunla alay ediyordu. Bir sürü düşman yüzün arasındaydı. Onlardan öldüresiye nefret ediyordu.

Oyun sanki saatlerdir devam ediyordu. Barbara'nın bir dakika daha yerinde oturacak hâli kalmamıştı. Neyse ki sonunda oyun bitti. Charles'ın onu arabasına davet edeceğini umarak eldivenlerini giymiş gibi yapıp bir dakika daha bekledi. Ama Charles, Harry Benner'la, yine gut hastalığından yatağa düşmüş olan Şansölye'yi ziyarete gitti.

Barbara şapkasını başına geçirip maskesini taktıktan sonra Wilson'a sabırsız bir işaret yapıp hızla kapıya yöneldi. Adının hâlâ denizleri yarabilecek bir sihri olduğu için insanlar geri çekilip ona yol verdi. Dışarıya çıkınca arabasına bindi. Araba yolu kapamasına rağmen beklemeye devam etti. Arabacı etrafta şikâyet edenlere bağırıp çağırıyor, küfrediyor,

hanımının canı istediği zaman gideceğini söylüyordu. Birkaç dakika sonra Buckingham görüldü.

Tiyatrodan Sedley ve Buckhurst'le birlikte çıktı. Barbara uşağa kapıyı açmasını işaret etti. Dük'ün dikkatini çekmek için çok uğraşsa da, kıkırdayıp duran satıcı bir kızla konuşan Buckingham onu fark etmedi. Sonunda iyice çaresiz kalan Barbara ona bağırdı.

"Buckingham!"

Buckingham umursamazca ona bakıp el salladıktan sonra, sohbetine geri döndü. Barbara yelpazesini fırlattı. "Lanet olsun! Onun kulaklarını keseceğim!" Buckingham sonunda kızdan bir portakal aldıktan sonra onu öptü ve parayı kızın elbisesinin açık yakasından içeri bıraktı. Arabaya doğru yürürken portakalı bir dilenciye fırlattı.

"Aşağı in, bir araba kiral," diye aceleyle mırıldandı Barbara, Wilson'a. Arabanın bir kapısından Dük, bir kapısından da hizmetçi kadın bindi.

"Şu ufaklık Londra'da gördüğüm en hazırcı kız," diyerek pencereden kıza el salladı. Barbara ona öfkeyle baktı. "Daha altı yaşında iğne satmak için sokaklara düşmüş. On ikisinde de Ross'un genelevinde hizmetçiliğe başlamış. Şimdi Hart'la kalıyor. Ama bence sahneye çıkmalı. Adı Nell Gwynne. Bence..."

Onu dinlemeyen Barbara arabacıya devam etmesi için bağırdı. Yol öyle kalabalıktı ki, kıpırdamaları imkânsızdı.

"Sana da, satıcı kızlarına da lanet olsun!" diye öfkeyle bağırdı kuzenine. "Bana çok yardım ettin doğrusu. Hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Hem de bütün dünyanın önünde. Geçen hafta ne yaptın?"

Barbara'nın bu kaba tavrı Buckingham'ı sinirlendirmişti. "Mucize mi bekliyorsun? Lütfen unutma canım, Majesteleri'nin gözünden düşmek için sana da epey zaman gerekmişti. Şimdi seni birden eski yerine döndüremem ki. Kendi koltuğunda oturmalıydın. Orada aşağılanmazdın. Ayrıca senin uşağınmışım gibi sokak köşelerinde bana bağırma lütfen."

"Seni nankör köpek! Sana ne yapacağımı biliyorum!"

"Ne yapacaksın?"

"Buna pişman olacaksın."

“Kusura bakmayın hanımefendi. Ama bir daha beni hiçbir şeye pişman edemezsin. Canım istese senin hakkından gelebileceğimi unuttun mu yoksa? Majesteleri’nin mektuplarını yakıldığını sadece ikimiz biliyoruz, hatırlatmak isterim.”

Barbara’nın ağzı açık kaldı. Birkaç dakika boyunca dehşet ve nefretten büyüyen gözleriyle ona baktı. Tam ağzını açıp konuşacakken Buckingham umursamazca elini sallayıp arabadan indi ve yandaki arabaya bindi. Araba kabarık saten etekler giymiş genç kadınlarla doluydu. Buckingham otururken kızlar mutluluk çılgınlıkları atıp onu öpücüklere boğdu. Barbara nefretle onu izledi. Araba yavaşça hareket etmeye başlamıştı. Dük arkasını dönüp ona bakmadı bile.

26. BÖLÜM

DANGERFIELD'İN EVİ BLACKFRIARS'DA KOCAMAN BİR ON DÖRDÜNCÜ yüzyıl konağının yerine, yirmi yıl önce yapılmış aristokrat bir evdi. Önde de arkada da avluları olan büyük konak, dört buçuk katlıydı. Bodrum ve zemin katında kiler ve çalışma odaları vardı. Kırmızı tuğladan yapılmış binanın sayısız panjurlu penceresi kusursuz bir simetriyle yerleştirilmişti. Bir sürü kubbesi olan çatıda sayısız baca uzanıyordu. Shoemaker Sokağı'nda, Gred Yolu'nun karşısındaki evin etrafı demir çitler ve hizmetçilerin gece gündüz nöbet tuttuğu devasa kapılarla çevriliydi.

İkinci kattaki ana girişe çıkan ikiz merdivenlerin önünde arabasından inen Amber büyülenmiş gözlerle evi seyretti.

Bu ev, beklediğinden çok daha büyük, çok daha gösterişliydi. İki yüz bin pound, Amber'ın aklının alamayacağı kadar büyük bir paraydı. Şimdiye kadar Samuel Dangerfield onun için sadece tuzağa düşürmeye çalıştığı, sade, ihtiyar bir beyefendiydi. Ama bu hayranlık verici evi gördükten sonra Amber onun ailesiyle tanışmaktan korkmaya başladı. Keşke o da Samuel kadar onların kendisini sevinçle karşılayacağına ve ilk bakışta seveceğine emin olabilseydi.

Şubat yağmurunun altında dikilmiş dururken Samuel uşaklara hangi valizlerin indirileceğini söylüyordu. O sırada üçüncü katta açılan bir pencereden bir kadın sarktı.

"Baba! Sonunda döndün! Çok endişelendik. Ne zamandır yoksun. İşe yaradı mı bari? Kendini daha iyi hissediyor musun?" Kadın babası-

nın yanında başka biri olduğunu fark etmemiş, ya da bilerek öyle davranmıştı.

Amber merakla ona baktı. *Bu Lettice olmalı*, dedi kendi kendine.

Samuel'in çocuklarıyla ilgili çok şey duymuştu. Ama en çok da Lettice'i dinlemişti babasından. Lettice birkaç yıllık evliydi. Ama anesinin ölümünden sonra çiftliği çekip çevirmek için kocası ve ailesiyle birlikte Dangerfield Konağı'na dönmüştü. Samuel'in karısı, istemeden de olsa yıllarca kuralcı, her işe koşturan, baskıcı bir kadın rolü oynamıştı. Amber, karısının, tanısa hiç sevmeyeceği bir karakterdi. Lettice de şimdi Amber'ı tanımaya değmeyecek çapkın bir kadın olarak görüp ona ilgisiz davranıyordu.

Kızının terbiyesizliğine sinirlenen Samuel, "Çok iyiyim," dedi. "Yeni torunum nasıl?"

"Dün iki haftalık oldu, çok iyi. Aynı John'un kopyası!"

"Öndeki salona in Lettice. Seni hemen görmek istiyorum!" dedi Samuel sertçe.

Lettice, Amber'a göz ucuyla baktıktan sonra pencereyi kapatıp kayboldu. Amber'la Samuel arkalarında Tansy ve Nan'le birlikte merdivenleri çıkıp eve girdiler. Kapıyı onlara üniformalı, dev bir zenci açtı. Diğer odalara açılan kocaman bir hole girdiler. Holün iki tarafında yuvarlak merdivenler vardı.

Etraflarındaki her şey, güzel yer döşemeleri, oymalı meşe mobilyalar, işlemeli duvar halıları, zenginliğin ve bolluğun kanıtıydı. Yine de eve canlılık değil, bir ciddiyet hâkimdi. Kapının eşiğindeki kadife kaplı basamaklar da işlemeli kornişler de tutuculuğun kanıtıydı sanki. İnsan bir kez bakınca bu evde sessiz, iyi yetişmiş, ölçülü insanların oturduğunu anlayabilirdi.

Holden, soldaki upuzun salona girdiklerinde, Samuel dikkatsizce, bir hata yaptığını fark etti. Şöminenin üstünde karısıyla onun yirmi yıl önce yapılmış bir tablosu asılıydı. Tablo o kadar uzun süredir oradaydı ki, Samuel onu unutmuştu. Bayan Dangerfield'in sevimsiz, sert yüzüne bakan Amber, Samuel'i evlenmeye ikna etmesinin nedenini hemen anladı. Ama ailenin bunu anladığına emin değildi.

O sırada arkalarında ayak sesleri duyular. Amber arkasını dönünce duvardaki kadının bir kopyasıyla karşılaştı. Lettice kadınsal bir içgüdüyle sevimsiz ve küçümseyen bakışlarla onu süzdükten sonra hemen babasına döndü. Amber onun giyinmekten hiç anlamadığını, fazla uzun boylu olduğunu ve otuz iki yaşından çok daha büyük görüldüğünü fark etti. Lettice'in üzerindeki elbise Killigrew'ün sahnede tutucu İngilizleri eleştirmek için aktrislerle giydirdiği elbiselere benziyordu. Simsiyah elbise ne dar, ne de fazla boldu. Boğazına kadar uzanan beyaz yakası ve kollarında geniş beyaz manşetleri vardı. Açık kahverengi saçlarının neredeyse tamamı kolalı beyaz bir şapkanın altına saklanmıştı. Parmağındaki elmas alyanstan başka üzerinde hiçbir mücevher yoktu. Kendisini çok ağırbaşlı hisseden Amber, bu sadeliğin karşısında ortama birden fazla frapan kaçtığını düşündü.

Amber'ın koluna giren Samuel, "Canım, seni en büyük kızım Lettice ile tanıştırebilir miyim?" dedi. "Lettice, bu benim karım."

Lettice birden bembeyaz oldu. Amber, nikâh kıyıldıktan sonra Samuel'e ailesini haberdar etmek için bir haberci göndermeyi teklif etmişti. Ama Samuel bunun onlar için mutlu bir sürpriz olacağını söyleyip bunu reddetti.

Lettice birkaç dakika boyunca büyük bir üzüntüyle babasını süzdükten sonra korku dolu gözlerle Amber'a baktı. Bu beklenmedik tepkisinin Samuel'i kızdırdığını bilse de kendine hâkim olamıyordu. Kendini bu duruma hazırlamış olan Amber hafifçe gülümseyip başını salladı.

Lettice sonunda konuşabildi. "Karın mı? Ama baba..." Bir elini başına götürdü. "Evlendin mi? Ama mektuplarında hiç... Biz... Ah, ben... Çok üzgünüm..."

Şaşkınlığı öyle gerçekti ki, Samuel'in siniri biraz yatıştı. Kolunu kızının omzuna doladı. "Tamam canım, senin için sürpriz olduğunu biliyorum. Ama diğerlerine söylerken, yanımda olacağını düşünüyordum. Bana bak... Lütfen gülümse. Ben çok mutluyum. Ailemin de benim için mutlu olmasını istiyorum."

Lettice uzunca bir süre başını babasının göğsüne dayadı. Gittikçe sinirlenen Amber, kızın ağlama krizine tutulmasını bekliyordu. Ama

Lettice sonunda doğrulup Samuel'i yanağından öperek gülümsedi. "Mutlu olduğuna sevindim babacığım." Hemen arkasını döndü. "Ben yemeği hazırlayayım," dedikten sonra odadan çıktı.

Samuel kızının arkasından bakarken yüzünde tuhaf, düşünceli bir ifade vardı. Amber onun elini tuttu. "Ah, Samuel... Benden hoşlanmadı. Evlenmeni istemiyordu herhâlde."

Samuel ona baktı. "İstemiyordu herhâlde," dedi. Daha önce böyle bir olasılıktan hiç söz etmemişti. "Ama Lettice, yeni olan hiçbir şeyi sevmez zaten, ne olursa olsun. Seni tanıyana kadar bekle. O zaman seni seveceğine eminim."

"Ah, Samuel, umarım dediğin gibi olur. Umarım hepsi beni sever. Benden hoşlanmaları için elimden geleni yapacağım."

Üst kata binanın güneybatı kanadında kalan ve arka avluyla bahçeye bakan daireye çıktılar. Samuel'in dairesi birbirine açılan ve aşağı yukarı Amber'ın gördüğü diğer odalar gibi döşenmiş birkaç odadan oluşuyordu. Her yerde ilk karısının hatıraları vardı. Şöminenin üzerinde başka bir tablo, içinde bir zamanlar ve belki de hâlâ, karısının elbiselerinin durduğu bir dolap bulunuyordu. Her kilimde, her mobilyada karısının kişiliğini görmek mümkündü. Amber hâlâ bir ölüye ait olan odaya girince hemen bazı değişiklikler yapması gerektiğine karar verdi.

Amber'la Samuel saat tam birde yemek odasına indi. Ailenin evde olan ve yürüyebilecek kadar büyük olan bütün üyeleri Amber'ı karşılamak için orada toplanmıştı. Büyük masanın etrafında neredeyse otuz kişi vardı. Aralarındaki çocuklar kendilerine ayrılan küçük masada yemek yiyordu. Böyle geniş aileler genelde zengin orta sınıftan geliyordu. Ne de olsa çocukları yoksullarınki kadar sık ölmüyor ve kadınlar saraydaki leydiler gibi hamileliklerini engellemek için uğraşmaya gerek duymuyorlardı.

Amber'la Samuel eşikte dururken küçük bir çocuk yüksek sesle, "Anne! Kadın bu mu?" diye sordu. Utanan annesi, ona acele bir tokat attıktan sonra çocuğun ağlamaması için onu sarstı. Samuel bu olay olmamış gibi davranıp onları Amber'la tanıştırmaya başladı. Takdim edilen herkes erkekse eğilerek onu selamladı, kadınsa gelip yanağın-

dan öptü. Kocaman gözlerle ona bakan çocuklar da Amber'ı beceriksizce selamladı. Onların ilgisine ve şaşkınlığına bakılırsa, yetişkinler şimdiden yeni Bayan Dangerfield hakkında konuşmaya başlamıştı bile.

Genel olarak yakışıklı ve güzel insanlardı. En büyük oğlan Samuel, karısı ve altı çocuğuyla, onun küçüğü, karısı ölmüş olan Robert iki çocuğuyla Lettice'in kocası John Beckford ve sekiz çocukları bu evde yaşıyordu. Samuel'in üçüncü oğlu olan, karısı ve beş çocuğuyla birlikte bu evde kalan John da ağabeyleri gibi babasının işlerine bakıyordu. Samuel'in yakınarda oturan bir kızı da çocuklarıyla birlikte bu tanışma töreni için gelmişti. James, karısı, iki çocuğu, on beş ve on üç yaşlarında iki kız ve on iki yaşında bir oğlan da evin diğer üyeleri idi. Bir tanesi yurt dışında, biri Grey'in hanında, biri Oxford'da olan çocuklarla, köyde yaşayan bir kız ve ilk hamileliği yüzünden bu büyük olaya katılamayan başka bir kız aralarında yoktu.

Yüce Tanrım, diye düşündü Amber. Bir miras ne kadar çok insanın arasında bölüşülecek! Ne yapalım, artık bir kişi daha var.

Herkesin ona "madam" diye hitap etmesi söylenmişti. Samuel onun ilk adını söylemek istememişti. Ellerindeki büyük gümüş tepsiler üzerinde, mis gibi dumanı tüten yiyecekler ve sürahiler dolusu, altın rengi biralar taşıyan hizmetçiler içeri girdi. Tabureler güzel döşemelik kumaşlarla kaplıydı. Gümüş tabaklarla dolu kocaman oymalı meşe dolap, Amber'ın gözlerini yuvasından uğratacaktı neredeyse. İçkilerini incecik kristal kadehlerden içip yemeklerini gümüş tabaklarda yediler. Bütün bu görkemlin ortasında siyah, gri ya da koyu yeşil sade giysileriyle ve beyaz yakalarıyla sessizce oturuyorlardı. Hiçbirinde kurdeleler, danteller, takma saçlar, pudra veya ruj görmek mümkün değildi. Amber beyaz yakalı, sade siyah kadife elbisesinin içinde bile çok göze çarptığını hissediyordu. Bunda haklıydı da.

Onların kendisine düşmanca davranmasını bekliyordu. Bu beklentisinde yanılmamıştı da. Çünkü Londra kanunlarına göre, ölen bir adamın servetinin üçte biri dul karısına gidiyordu. Ona bir çocuk doğurursa -ki bunu planlıyordu da- daha da büyük bir pay alabilirdi.

Ama Amber'dan hoşlanmamalarının tek nedeni bu değildi. Babaları onunla evlendiği için ilk görüşte ondan hoşlanmamışlardı. Ama öyle olmasa bile, onun hakkında iyi düşünceleri mümkün değildi. Amber hiçbir şey yapmasa bile, her şekilde onlardan farklı görünüyordu.

Yüzünde doğru düzgün makyaj olmamasına rağmen onların gözünde iyi biri olamayacak kadar çarpıcı bir güzelliği vardı. Kadınlar onun görüldüğü kadar tatlı veya masum olduğuna inanmıyordu. Onun cinsel cazibesini tartışmamışlardı bile. Bir kadının gözleri, böyle davetkâr bakmamalıydı. Vücudu da tepeden tırnağa giyinik olsa bile, böyle çıplakmış gibi bir izlenim vermemeliydi. Onun ilk adını öğrendiklerinde hayrete düştüler. Ne de olsa kendi adları Katherine, Lettice, Philadelphia, Susan gibi eski ve güvenilir isimlerdi.

Amber da Samuel'e ailesinin sevgisinden başka bir şey istemediğine dair sözler verse de, daha en başından onların eleştireceği şeyler yapmaya başladı.

Zaten çok geniş bir gardıroba sahipti. Yine de durmadan sipariş verip yeni şeyler alıyordu. Süslü elbiseler, kenarları kürklü pelerinler, düzinelerce ipek çorap, yelpazeler, ayakkabılar, el kürkleri ve eldivenler ev halkının gözüne batıyordu. Haftalarca bir kıyafetini ikinci kez giymemişti. Zümrütlerini, elmaslarını, topazlarını, cam boncuklarmış gibi umursamazca takıyordu. Salonda duran Samuel'le ilk karısının tablosu yerine Amber'ın dore dantel bir elbisenin içinde hafifçe gülümseyen tablosu asılmıştı. Çocukların çoğunun doğduğu yatak odası yeniden dekore edilmiş, pencerelerle yatağın etrafına altın rengi, çiçekli, kırmızı sırmalı perdeler takılmıştı. Eski şöminenin yerine yeni, siyah, mermer bir şömine alınmış, ağır İngiliz meşelerinin yerine de Venedik aynaları, doğu Hint Adaları'ndan getirilen cilalı dolaplar ve paravanlar yerleştirilmişti.

Bütün bunlara rağmen babalarının ona nasıl utanmazca hayran olduğunu görmeseler Amber'ı yine de affedebilirlerdi. Amber evlendikten sonra flört ederken yapmaya cesaret edemediği şeyleri yaparak Samuel'in kendisine duyduğu tutkuyu arttırmıştı. Adamın ona tutulmasının esas nedeninin gençliği, güzelliği, yaşama sevinci olduğunu biliyordu. Bunlar ilk karısının sahip olmadığı ve bir adamın karısından

çok metresinden beklenebilecek özelliklerdi. Amber onu kendisine daha da bağlamak için bir çocuk istediğinden kocasının şehvetini sürekli canlı tutuyordu. Samuel onunla birlikte olmak için işini ihmal etmiş, kilo vermişti. Ailesinin yanında oturaklı davranmaya çalışsa da, Amber'a her baktığında gözleri onu ele veriyordu. Herkes farkında olsa da kimse bundan söz etmeye cesaret edemiyor, nefretleri gittikçe büyüyordu.

Babalarının bu yaşta yaptıklarının iğrenç ve rezilce şeyler olması bir yana, annelerinin hatırasına da bir hakaretti. Bunca yıldır çok çalışmış, güzel kadınlarla ya da başka eğlencelerle fazla ilgilenmemiş olan Samuel'in birden neden böyle değiştiğini kadınlar kadar erkekler de anlamıyordu.

Ama Amber'a en çok kızan Lettice'di. Amber'ın bu evde olmasından utanç duyuyor, bu yirmili yaşlardaki kadını babasının karısı olarak değil, metresi olarak görüyordu.

Bir gün Lettice, Bob ve genç Sam'le birlikte merdivenlerin başında durmuş Amber'ın saçlarını savura savura, neşeyle yukarı koşuşunu izlerken kardeşlerine fısıldadı. "Yemin ederim, iyi bir kadın değil bu. Makyaj yaptığına eminim!" Yüksek sesle söyleyebildikleri her şeyde onu eleştiriyor, geri kalanına da içten içe kızıyorlardı.

Grey's Inn'de öğrenci olan yirmi yaşındaki Henry de onların yanına gelmişti. Henry diğerlerinden çok daha genç olduğu için mirastaki payı az olacaktı. Bu yüzden de Amber'a karşı fazla önyargılı değildi. Hatta üvey annesine gizli bir hayranlık duyup sık sık onu hayalinde canlandırıyordu.

"Böyle vahşi bir güzelliği olmasaydı çok kötü olmazdı, değil mi Lettice?" dedi.

Lettice kardeşini kızgın bir bakış fırlattı. "Vahşi güzellik mi? Bu bolarla, takma saçlarla, rujlarla, kurdelelerle kim güzel olmaz ki?"

Amber koridorda gözden kaybolunca Henry omuzlarını silkip ablasına baktı. "Madem bu kadar kolay, çoğu kadının güzel olmaması... Yazık o zaman."

"Saçmalama Henry! Bütün bu fikirleri gittiğin tiyatrolardan öğreniyorsun."

Henry kızardı. “Hayır, Lettice! Bir kere bile tiyatroya gitmedim, biliyorsun!” Lettice şüpheyle ona baktı. İki erkek kardeşi de kahkahalara boğuldu. İyice kızaran Henry arkasını dönüp odadan çıktı. Lettice de iç çekerek mutfığa gitti. Amber evin idaresini devralmak için hiçbir çaba göstermemişti. Lettice bunu onun üstüne atmayı çok istese de, Samuel ondan işleri idare etmeyi sürdürmesini isteyince, babasını kıramadı. Ama otuz beş çocuk ve yetişkinin ve neredeyse yüz elli hizmetçinin yaşadığı bir evi çekip çevirmek hiç de kolay değildi.

Amber pelerinini giyip saçlarını şapkasıyla örttükten sonra, el kürkünün içine siyah kadife bir maske sıkıştırdı. Hızla hareket ediyor, gözleri heyecanla parılıyordu.

Onun giyinmesine yardım eden Nan, kızıl saçlarını sallayarak “Bunu yapmanız hiç de doğru bir şey değil, hanımım.”

“Saçmalama Nan!” Dirseğine kadar gelen nakışlı eldivenlerini giydi. Beni bu kıyafetle kimse tanıyamaz.

“Ama ya tanırlarsa hanımım? Her şey ortaya çıkar. O zaman ne olacak?”

Amber burun kıvrıp Nan’in yanağından makas aldı. “Beni soran olursa çarşıya gittim. Saat üçe kadar dönerim.”

Hemen kapıdan fırlayıp önünde büyük bir arabanın beklediği arka avluya çıktı. Çabucak arabaya bindi ve araba hızla hareket etti. Tempest’la Jeremiah da yanında kalmıştı.

Sonunda araba durdu. Amber maskesini takıp yolun karşısına geçti. Kraliyet Tiyatrosu’nun arkasına açılan gürültülü avlunun önündeydi. Etrafına bakındıktan sonra içeri girip alt kattaki kulise yürüdü. Kulis her zamanki gibi yarı çıplak aktrisler ve son moda peruklar takmış süslü züppelerle doluydu.

Bir süre kapıda durduktan sonra, Beck Marshall yanına geldi. “Ne istemiştiniz, hanımefendi?”

Amber zafer dolu bir gülümseme ve gösterişli bir hareketle maskesini indirip şapkasını çıkardı. Kadınlar şaşkınlıkla çığlık attı. Scroggs onu selamlamak için Amber’a koştu. Amber ona sarıldı.

“Aman Tanrım, Bayan St. Clare nerelerdeydiniz! Gördünüz mü?” dedi kalabalığa. “Size geri geleceğini söylemiştim.”

“Buradayım işte. Al bakalım Scroggs. Bu parayla bir hafta boyunca içersin.”

Amber odaya girince etrafına üşüşen kadınlar onu öpüp aynı anda sorular sormak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Erkekler de ısrarla ona eşlik etmek için itişip duruyordu. Amber’ın çocuk doğurmak için bir köye gittiğine, sıtmadan öldüğüne, Amerika’ya gittiğine dair söylentiler çıkmıştı. Amber onlara isim vermeden zengin, yaşlı bir tüccarla evlendiğini söyleyince herkes çok etkilendi. Aktörler de onun geldiğini duyunca kulise gelmiş, sırayla onu öperek kıyafetlerini, mücevherlerini incelemeye başlamışlardı. Amber’a ne kadar miras alacağını, hamile olup olmadığını soruyorlardı.

Amber dört aydır kendini ilk defa rahat hissediyordu. Dangerfieldler’in evinde sürekli yanlış bir şey yapacağını ya da söyleyeceğini düşündüğünden diken üstündeydi. Hanım hanımcık tavrından bir anda vazgeçip terbiyesiz bir söz söyleyerek ya da bir uşağa göz kırparak herkesi şok etmek için büyük bir istek duyuyordu.

Bir anda gözüne ilk başta tanımadığı biri çarptı. Hemen maskesini ve şapkasını rakıp etrafındakilerle vedalaştı. Odanın diğer ucunda yeni aktrislerden biriyle konuşan kişi Henry Dangerfield’in ta kendisiydi. Amber hızla loş koridora ilerledi. Ama henüz fazla gitmemişti ki arkasındaki ayak seslerini duydu.

“Affedersiniz hanımefendi...”

Amber’ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bir an hiç sesini çıkarmadan durakladıktan sonra hızla yoluna devam etti.

“Sizi tanımıyorum efendim!” dedi sesini değiştirerek.

“Ama ben Henry Dangerfield’ım. Siz de...”

“Bayan Anne St. Michel, efendim. Tek başıma seyahat ediyorum.”

“Kusura bakmayın hanımefendi...”

Amber, Henry’nin durduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Dışarı çıkıp arkasına baktığında peşinde kimse yoktu. Yine de arabaya binmeyip Tempest’a usulca, “Maypole’un köşesinde buluşalım,” dedi.

Amber günün geri kalanını huzursuzca odasında geçirdi. Odanın içinde dolaşıp duruyor, defalarca pencereden bakıyor, Nan’e Samuel’in

neden bu kadar geciktiğini soruyordu. Nan, ağzını açmasa da gözleri, *ben böyle olacağını söylemiştim*, diyordu.

Samuel öğleden sonra geldiğinde Amber'ı her zamanki sıcaklığıyla karşılayıp öptü. Üzerinde sadece bir sabahlık olan Amber başını kocasının göğsüne dayadı.

"Ah, Samuel! Neredeydin? Çok geç oldu, seni çok merak ettim!"

Samuel gülümseyip, Nan'ın onlara bakmadığına emin olduktan sonra elini Amber'ın sabahlığından içeri soktu. "Özür dilerim hayatım. İş için şehir dışından bir bey geldi de konuşmamız tahminimden uzun sürdü." Onu öpmek için eğilince Amber arkasından Nan'e odadan çıkmasını işaret etti.

Önce bütün gece odada kalıp yemeğe inmemeyi düşündü. Ama sonra bunun iyi olmayacağına karar verdi. Henry onu tanıdıysa bu akşam olmasa, ertesi gün de söyleyebilirdi. Sonsuza kadar odada saklanacak değildi ya!

Ama yemek her zamanki gibi geçti, sonra da her zamanki gibi odalarına çekilmeden önce bir-iki saat geçirmek üzere küçük salona geçtiler. Amber yine başının ağrıdığını söyleyip Samuel'le yukarı çıkmayı düşündü, ama sonra yine bundan vazgeçti. Eğer Henry ondan şüphelendiyse de Amber onların yanında kalırsa, belki de yanıldığını düşünecekti dilerlikanlı.

Lettice, Susan, Philadelphia ve Katherine'le birlikte şöminenin önünde oturmuş, nakış işliyordu. Küçük çocuklar körebe oynuyordu. Samuel birkaç gecedir on iki yaşındaki Michael'la oynadığı satrancın başına oturdu. Henry de onları izlemeye geldi. Daha büyük oğlanlar pipo içip işten, Hollandalılardan konuşup hükümeti eleştiriyordu. Kendini yeniden rahat hisseden Amber bir sandalyeye oturup Dangerfield çocuklarının en güzeli olan Jemima'yla sohbet etmeye başladı.

On beş yaşındaki Jemima, Amber'ın bu evdeki tek arkadaşıydı ve üvey annesine büyük hayranlık duyuyordu. Yaşı çok genç olduğundan, babasının evde yaşaması için yeni birini getirdiğinden başka bir şey düşünmüyordu babasının yeni karısıyla ilgili. Ve bu kadın aynı onun hayallerindeki gibi giyinip davranıyordu. Ablalarıyla ağabeylerinin bu ka-

dına gösterdiği düşmanlığın farkında değildi ve Amber'a sürekli duymak istediği şeyleri söylüyordu. Bir keresinde Amber'a, Lettice'in babasının hastalığıyla ilgili söylediklerini anlatmıştı. Lettice bu kadının babasının hastalığı boyunca ona bakıcılık yaptığını duyunca, bu fırsatı elde etmek için onu belki de kendisinin hasta etmiş olabileceğini söylemişti. Amber huzursuz olmuş, ama ağabeylerinin Lettice'i kıskançlığını sınırlandırması gerektiğini söylediğini duyunca da biraz olsun rahatlamıştı. Onun şüpheli bir kadın olabileceğini, ama o kadar da kötü olamayacağını söylemişti.

Yaşı fazla küçük ya da onunla rekabet edemeyecek kadar çirkin kadınlarla iyi anlaşılan Amber, bu arkadaşlık için çaba gösterdi. Jemima'nın saf hayranlığı ve gevezeliği, evde onun hakkında konuşulanlardan haberdar olmasını sağlayabilirdi. Uzun, sıkıcı günlerini geçirmek için de uygun bir eğlence kaynağıydı genç kız. Ayrıca Lettice'i kızdırmaktan da büyük bir zevk alıyordu. Lettice, Jemima'yı bu arkadaşlığı ilerletmemesi için çok defa uyarmıştı ama ablası artık evin reisi olmadığı için onun sözünü dinlememek Jemima'nın çok hoşuna gidiyordu.

Jemima, Amber'la aynı boyda, ama ondan daha ince yapılıydı. Koyu kahve saçlarının üzerinde bakır gölgeler vardı ve siyah kirpikleriyle mavi gözleri beyaz teninin üzerinde kusursuz duruyordu. Babası ve ağabeyleri tarafından şımartılmış, hayat dolu, neşeli, inatçı ve sevecen bir kızdı. Amber'ın yanında bir tabureye oturmuş onun anlattıklarını hayranlıkla dinliyordu. Amber, başka birinden duyduğuna göre, Kral'ın Leydi Castlemaine'nin önünde diz çöküp ondan nasıl özür dilediğini anlatıyordu ona.

Odanın ucundaki Susan, onları izleyip anlamlı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Jemima, madama ne kadar da bağlı! Birbirlerinden ayrılmıyorlar. Bence daha dikkatli olmalısın Lettice. Jemima makyaj yapmayı öğrenebilir."

Lettice öfkeyle ona bakınca Susan önündeki nakışa döndü. Birkaç yıldır, Lettice eve dönüp evin idaresini devraldığından beri en büyük kardeşinin karısı olan Susan'la arasında bir anlaşmazlık doğmuştu. Diğer iki kadın hafifçe güldü. Lettice'in sonunda hükmedemeyeceği bir

kadınla karşı karşıya olması onları eğlendiriyordu. Ama bu sevinçleri mirastaki payları düşeceği için duydukları üzüntüyü hafifletmiyordu. Samuel'in yeni karısı, hâlâ hepsinin ortak düşmanıydı ve kendi küçük düşmanlıkları hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Lettice ona kısık bir sesle cevap verdi. "Gelecekte daha dikkatli olacağım. Çünkü bu çocuğun ondan öğreneceği tek kötü şey makyaj yapmak değil."

"Boynuna bir şal takmadan giydiği açık yakalı elbiseler herhâlde," dedi Susan.

"Ondan çok daha kötüsü, korkarım."

"Ondan daha kötü ne olabilir ki?" diye alay etti Susan.

Ama Lettice'in onlara söylemediği bir şey bildiğini hisseden Katharine'nin gözleri olası bir skandal umuduyla parıldadı. "Ne duydu Lettice? Ne yapmış?" Katherine'nin sözleri üzerine diğer iki kadın da hemen ona yanaştı.

"Ne biliyorsun Lettice?"

"Korkunç bir şey mi yapmış?" Yeterince korkunç bir şey akıllarına gelmiyordu bile. Lettice nakışına devam etti. "Odada çocuklar varken bunu konuşamayız şimdi."

Philedelphia hemen ayağa kalktı. "O zaman ben onları yatmaya göndereyim."

"Philedelphia!" dedi Lettice sertçe. "Bununla ben ilgileneceğim. O şarkı söylemeye başlayana kadar bekle."

Her gece çocuklar yatmaya gittikten sonra ve büyükler odalarına çekilmeden önce Amber onlara şarkı söylüyordu. Bu geleneği Samuel başlatmıştı ve evin günlük hayatının kesin bir kuralı olmuştu artık.

Neredeyse bir saat boyunca kadınlar Lettice'e fısıldayarak tekrar tekrar çocukları yatmaya göndermesi için yalvarıyordu. Ama Lettice her geceki yatma saati gelene kadar böyle bir şey yapmaya yanaşmadı. Onları dadılarına bıraktıktan sonra döndüğünde Amber gitarını çalıp hüzünlü, güzel bir şarkı söylemeye başlamıştı:

"Binlerce mutluluk getiren

Bir gün, bir ay, bir yıl,

Sevinçlerini taçlandırırsa,
Ama bir gecenin, hatta bir saatin
Binlerce üzüntüyle
Bütün sevinçlerini elinden alsa.”

Şarkı bittiğinde dinleyiciler kibarca alkışladı. Sadece Jemima’yla Samuel çok eğlenmiş görünüyordu. “Ah, keşke ben de böyle şarkı söyleyebilsem,” dedi Jemima.

Samuel kalkıp karısının elini tuttu. “Hayatım duyduğum en güzel sese sahipsin.”

Amber, Jemima’yı yanağından öpüp Samuel’in koluna girdi ve kocasına gülümsedi. Elinde hâlâ Rex Morgan’ın ona hediye ettiği ve üzeri rengarenk kurdelelerle süslü olan gitarı vardı. Gecenin bittiğine seviyor ve bir an önce kendini güvende hissedeceği odasına çıkmak için sabırsızlanıyordu. Bir daha böyle bir aptallık yapmayacağına binlerce kez yemin etti kendi kendine.

Lettice ellerini kucağında kavuşturmuş, gergin bir bekleyişle sandalyesinde oturuyordu. Katherine sabırsızca onu dirseğiyle dürttü. Birden, Lettice’in sesi beklenmedik bir şekilde, sertçe yükseldi. “Madamın sesinin böyle güzel olmasına şaşmamalı.”

Odanın öbür ucunda duran Henry’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Amber’in kalbi durmuştu neredeyse. Samuel duymamıştı, Amber ona gülümsemeye devam ederken, *keşke onun kulaklarını tıkayabilsem de onu bu odadan kaçırabilsem*, diyordu kendi kendine.

“Ne demek istiyorsun, Lettice?” dedi Susan.

“Geçimini sesini kullanarak sağlayan bir kadının güzel bir sesi olduğuna şaşmamalı, diyorum.”

“Sen ne diyorsun, Lettice?” dedi Jemima. “Madam hiç çalışmadı, bunu biliyorsun.”

Yumruklarını sıkı Lettice, öfkeyle ayağa kalktı. “Odana gitsen iyi olur, Jemima.”

Aniden savunmaya geçen Jemima, destek beklercesine Amber’a baktı. “Odama mı gideyim? Neden? Ne yaptım?”

Kendi ailesinin içinde bir tartışma çıkmamasına kararlı olan Lettice, "Sen bir şey yapmadın canım," dedi sabırla. "Ama söyleyeceklerimi duyma çok uygun olmaz."

Jemima yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına Lettice! Sence kaç yaşındayım? Şu Joseph Cuttle denen adamla evlenecek kadar büyüksem, burada kalıp senin söyleyeceklerini dinleyecek kadar da büyüğüm demektir."

Samuel kızlarının arasındaki tartışmayı fark etmişti. "Ne var Lettice? Jemima yeterince büyüdü bence. Bir şey söylemen gerekiyorsa, söyle."

"İyi o zaman." Lettice derin bir nefes aldı. "Henry, bu öğleden sonra, madamı tiyatrodan görmüş."

Samuel'in yüz ifadesi değişmedi. Şöminenin etrafındaki üç kadın da büyük hayal kırıklığına uğramış, hatta kendilerini aldatılmış hissetmişti. "Eee?" dedi Samuel. "Ne var gördüyse? Bugünlerde en soylu leydiler bile tiyatroya gidiyor."

"Anlamıyorsun baba. Onu kuliste görmüş." Lettice bir an babasının yüzündeki değişikliği izlemek için duraksadı. İçindeki nefret ve kıskançlığın bu iğrenç suçlamayı ona hiç yaptırmamış olmasını diliyordu. Bu gerçek, babasını kırmaktan başka bir fayda sağlamayacaktı. Henry, *yer yarılsa da içine girsem*, diye düşünüyordu çaresizce. Sesi iyice alçalan Lettice söylediği sözü tamamladı. "Kulisteymiş, çünkü bir zamanlar o da bir aktrismiş."

Herkesin ağzı açık kaldı. Amber hiç kıpırdamadan durmuş, öfkeyle Lettice'e bakıyordu. Bir an için yüzündeki tehditkâr nefret açığa çıkmıştı. Ama kendine öyle çabuk hâkim oldu ki, kimse bu ifadeyi fark edemedi. Gözlerini devirdi, elinde şekerle yakalanmış mahcup bir çocuktan daha tehlikeli görünmüyordu.

Ama Susan iğneyi parmağına batırdı. Katharine elindeki dikişi yere düşürdü. Jemima kendine hâkim olamayıp ayağa fırladı. Erkeklerse aniden irkilip sadece kadınsal zırvallıklar olduğunu düşündükleri konuşmaya kulak kabarttı. Haftalardır olduğundan daha genç ve daha mutlu görünen Samuel, yeniden ihtiyar bir adamdı artık. Lettice böyle büyük bir aptallık edip ona söylediği için çok pişmandı.

Samuel bir an karşıya baktıktan sonra Amber'a döndü. "Bu doğru değil, öyle değil mi?"

Amber ona öyle usulca cevap verdi ki, odadaki herkes duymak için kulak kabartsa da kimse ne dediğini anlayamadı. "Evet Samuel, doğru. Ama konuşmama izin verirsen, sana neden böyle bir şey yapmak zorunda olduğumu anlatabilirim. Ne olur Samuel..."

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Amber'ın gözleri yalvarıyor, Samuel'inkiler daha önce bulmaya hiç çalışmadığı bir şey arıyordu karısının yüzünde. Sonra yaşlı adam başını gururla kaldırdı. Amber hâlâ kolundayken, odadan dışarı çıktılar. Bir an kimseden çıt çıkmadı. Sonra Lettice kocasına koşup gözyaşlarına boğuldu.

27. BÖLÜM

BİR DAHA SAMUEL DANGERFIELD'İN KARŞISINDA KARISININ OYUNCULUĞUNDAN asla söz edilmedi.

Lettice bu sansasyonel açıklamasını yaptıktan sonraki sabah, babası onu bir köşeye çekip konunun kendisini tatmin edecek şekilde açıklığa kavuşturulduğunu, aileye bir açıklama yapmayı düşünmediğini ve bu konunun bir daha ne kendi aralarında, ne de dışarıdan biriyle konuşulmamasını istediğini söyledi. Henry'nin de tiyatrolara gitmesi veya evden çıkması yasaklanmıştı. Dışarıdan bakıldığında her şey eskisi gibi devam ediyordu.

Amber bu olaydan sonra katıldığı ilk akşam yemeğinde istifini hiç bozmamış, sanki kimse ne olduğunu bilmiyormuş gibi her zamanki doğallığıyla oturmuştu masada. Onun bu olaydaki soğukkanlılığı şimdiye kadar yaptığı en küstahça şey olarak kabul edildi aile tarafından. Başını öne eğip kızarmamasını kimse affedemezdi.

Ama Amber kendisi hakkında düşünülenleri bilse de, hiç umursamadı. En azından Samuel onun tamamen masum olduğuna inanmıştı. Kötü talihinin kurbanı olup o iğrenç tiyatroya düşmüş, ama sahnede geçirdiği aylar boyunca ne fiziksel ne de ahlaki olarak hiç kirletilmemişti. Kocasının ona duyduğu aşk öyle büyük, sadakati öyle güçlüydü ki, hiç kimse karısını onun yanında eleştiremiyor, herhangi bir imada bile bulunamıyordu. Ayrıca aile şerefleri ve babalarına duydukları sevgi

nedeniyle kendilerini, Amber'ı yabancılara karşı korumak zorunda hissediyorlardı. Yine de kaçınılmaz olarak dedikodular sayısız akraba ve aile dostu arasında yayıldı. Samuel Dangerfield, pek iyi bir ünü olmayan bir aktrisle evlenmişti. Amber'ı öyle inandırıcı bir şekilde savunuyorlardı ki, genç kadın Londra'daki çoğu tutucu ihtiyar tarafından kabul edildi.

Ailenin geri kalanı, evlilik bağıyla bile olsa eski bir aktrisle akraba olduklarına çok şaşırırsa ve bundan çok utansa da, Jemima bunun başına gelen en heyecan verici şey olduğunu düşünüyordu. Jemima, Amber'ı saat başı sıkıştırıp ona tiyatroyu, erkeklerin ne dediğini, Leydi Castelmaine'nin kraliyet locasında otururken nasıl görüldüğünü, sahnedede olup bin kişinin birden sana bakmasının nasıl bir duygu olduğunu anlatmasını istiyordu. Ayrıca Lettice'in dediği gibi aktrislerin hafif kadınlar olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Jemima hafif kadının tam olarak ne demek olduğunu bilmiyordu ama bu ona çok heyecan verici geliyordu.

Amber onun sorularına bazı kısımları atlayarak cevap veriyordu. Üvey kızına tiyatronun ve sarayın neşeli, renkli ve eğlenceli bir yer olduğunu söylemişti. Ama kendisinin çok iyi bildiği bazı kısımları atladı. Jemima'ya göre muhteşem giysiler giyen, kibar tavırlar takınan ve unvanlarla çağrılan bütün insanlar kaliteli erkekler ve kadınlardı. Amber onun yanlış bir fikre kapıldığını öğrenmesini istemiyordu.

Lettice ne yaparsa yapsın, Jemima üvey annesini taklit etmeye başlamıştı.

Elbisesinin yakası gittikçe açıldı, dudakları gittikçe kırmızılaştı, teni portakal çiçeği kokmaya başladı. Saçlarını yukarıdan toplayıp kıvrır kıvrır yapıyor, tepesine kurdeleler bağlıyordu. Amber da içindeki yaramazlıkla onu cesaretlendiriyordu. Ona kendi parfümünden, rujlarından, pudralarından vermiş, saçlarını kıvrır kıvrır yapması için fırçalar hediye etmişti. Sonunda Jemima yüze yapııştırılan iki üç küçük pula bile sahip olmuştu.

Jemima bir gün kabarık kollu, omuzlarını ve göğüslerinin büyük bir kısmını açıkta bırakan saten bir elbiseyle yemeğe inince, "Aman Tanrım, Jemima!" dedi Lettice kardeşine. "Hafif bir kadın gibi görünmeye başladın."

“Saçmalama Lettice!” dedi Jemima kendinden emin bir tavırla. “Bir leydi gibi görünmeye başladım asıl.”

“Kendi kardeşimin boyanacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim.”

Ama Sam, kolunu Jemima’nın ince beline doladı. “Bırak çocuk istediğini yapsın Lettice. Yüzüne bir pul yapıştırdıysa ne olmuş? Bence bir tablo kadar güzel.”

Lettice azarlarcasına Sam’e baktı. “Bütün bunları nereden öğrendiğini biliyorsun, değil mi?”

Jemima hararetle üvey annesini savunmaya geçti. “Bunları madamdan öğrendiğimi söylemeye çalışıyorsan, evet ondan öğrendim! Babam seni onunla ilgili böyle konuşurken duymasın bence.”

Lettice iç çekip başını salladı. “Bütün Dangerfieldlar ne hâle geldik? Basit bir aktris parçasının...”

“Basit bir aktris parçası da ne demek Lettice?” diye bağırdı Jemima. “O hiç de basit bir kadın değil. Aksine çok asil bir leydi. Biz Dangerfieldlar’dan daha da asil, hatta. Şövalye olan babası, istemediği biriyle evlendi diye onu reddetmiş. Kocasını da ölünce beş parasız kalmış. Tom Killigrew onu bir gün yolda görünce de sahneye çıkmasını teklif etmiş. O da aklıktan ölmek için bunu kabul etmiş. Kocasının babası ölüp ona biraz para bırakınca da, tiyatrodan ayrılıp sessiz sakin bir hayat yaşamaya Tunbridge’e gitmiş. Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?”

Sam aniden ciddileşti. Ona göre Jemima bu kadının gerçekte ne olduğunu öğrenmezse, daha az zarar görürdü. “Babama anlattığı hikâye bu mu?”

“Evet, bu. Sen inanıyorsun ama, değil mi Sam? Offf, Lettice, beni çok sinir ediyorsun.”

Jemima hızla arkasını dönüp eteklerini toplayarak merdivenlere yöneldi. O yukarı çıkarken, Lettice kardeşinin yeşil, ipek çoraplar giydiğini gördü. Sam ile Lettice birbirine baktı.

“Sence bu saçma hikâyeye inanmış mıdır?” dedi Sam sonunda. Lettice iç çekti. “İnandığına eminim. Bizim gibi düşünmüyorsa, kafası hiç çalışmıyor herhâlde. Babama ne olduğunu anlayamıyorum. Ama bir şeyler onu değiştirdi. Onu üzmemek için biz de düşüncelerimizi ve duy-

gularımızı saklamak zorundayız. Onu hâlâ seviyoruz. Böyle bir şey yapmış bile olsa...” Sam onun kolunu anlayışla sıktıktan sonra, Lettice arkasını dönüp hızla gitti. O sırada Samuel ile Amber odaya girdi. Jemima zafer kazanmış bir edayla üvey annesinin koluna girmişti.

Haziran ayında hâlâ hamile kalamayan Amber deli gibi endişelenmeye başlamıştı. Samuel’in bir çocuk istediğini biliyordu. Bunun nedeni büyük ihtimalle Amber’la olan evliliğini ailesine kabul ettirmektir. Amber da çocuk istiyordu. Samuel mirasının üçte birini ona bırakacak bir vasiyet hazırlatmıştı bile. Ama bir bebek olursa, Amber daha da fazlasını alabileceğini düşünüyordu. İlk karısının ona on sekiz çocuk doğurduğu göz önüne alınınca, Samuel bebeklere karşı gülünç bir aşk besliyordu. Evdekilerin ona beslediği düşmanlığın son derece farkında olan Amber, kendisini en çok bir bebeğin koruyacağına inanıyordu.

Yüzünü maskeyle kapatıp pelerinleri sarınarak Londra’daki ebelerin, şifacıların, doktorların yarısına gitti. Çekmeceler dolusu yağlar, merhemler, otlar almış, vaktinin çoğunu bunları deneyerek geçirmeye başlamıştı. Samuel’in yemeklerine de, isticidye, yumurta, havyar, çörek dâhil edilmişti. Ama Amber yine de hamile kalamıyordu işte. Amber sonunda bir falcıya gidip yıldız falına baktırdı. Neyse ki falcı ona yakında hamile kalacağını söyledi.

Haziranın sonlarında sıcak bir gün Jemima’yla ikisi çarşıdan yeni dönmüş, buzlu bir şeyler içmeye Amber’ın odasına çıkmışlardı. Sokaklar tozlu, insanlar aksiydi. Evin içinde bir sürü sinek vardı. Tansy sürekli onları öldürmeye çalışsa da, her yerde vızıldıyorlardı. Amber yelpazesini, eldivenlerini ve pelerinini bir kenara fırlatıp hemen elbisesinin korsesini çözdü.

Sıcak Jemima’nın umurunda değildi. Akıllı fikri heyecan verici maceralardaydı. Yolda çok yakışıklı iki genç, üvey annesini durdurup baştan çıkarıcı bir kibarlıkla, onları yanındaki mavi gözlü güzel kızla -yani Jemima’yla- tanıştırmasını istemişti. Sonra da onu yanağından öpüp zarifçe selamlamış, Hyde Park’ta bir yürüyüş yapmayı teklif etmişlerdi.

“Düşünsene,” dedi Jemima, kendinden geçerek, “Bay Sidney benimle tanıştıktan sonra iyice sıcak bastığını söyledi.” Kıkırdayıp içkisini

yudumladı. “Yemin ederim böyle yakışıklı adam görmedim, en azından uzun bir süredir. Ya diğeri, Albay Hamilton? Leydi Castlemaine’nin sevgilisiydi, değil mi?” Leydi’nin sevdiği bir erkeğin ona hayranlıkla bakması Jemima’nın gururunu okşamıştı. Barbara’nın kötü şöhreti öyle yayılmıştı ki, Jemima gibi masum kızlar bile bu efsaneden haberdardı.

“O dedikodu,” dedi Amber.

“Elbette onlarla gidemeyeceğimizi söylemekle doğru yaptın. Ama o kadar asil, terbiyeli, kibar görünüyorlardı ki, yemin ederim çok eğlenebilirdik.”

Amber, Jemima’nın arkasından odanın öbür ucunda bulunan Nan’le haince bakıştı. “Tabii,” dedikten sonra kalkıp soyunmaya başladı. Dangerfieldlar eskisinden daha çok eğleniyordu. Samuel genç ve güzel karısını göstermekten çok hoşlanıyor, Amber da kendine güzel elbiseler diktirip duruyordu.

Elindeki bardağa bakan Jemima, “Bence insanın bir sevgilisinin olması çok hoş bir şeydir, tabii gerçek bir beyefendiyse. Basit adamlardan nefret ediyorum. Bütün saraylı leydilerin sevgilileri var, değil mi?”

“Bazılarının var tabi. Ama doğrusu Lettice’in böyle şeyler söylemeden hoşlanacağını hiç sanmıyorum, Jemima.”

“Aman Lettice’in ne dediği, çok da umurumdaydı. O böyle şeylerden ne anlar? Tanıdığı tek erkek John Beckford’du. Onunla da evlendi zaten. Ama sen farklısın. Sen her şeyi biliyorsun. Sen bana basit bir kadın olduğumu söylemeyeceğin için sana her şeyimi anlatabiliyorum. Kocalar hep çok sıkıcı oluyor. Ama gerçek beyefendiler hiç evlenmiyor, değil mi?”

“Kendilerine uygun birini... Yani mümkün olduğunca evlenmemeye çalışıyorlar,” diye düzeltti Amber.

“Ama neden evlenmiyorlar?”

Sabahlığını giyen Amber, “O zaman aklı başında birer erkek olduklarına dair ünlerini kaybedeceklerinden korkuyorlar. Hadi ama Jemima, gerçekten ciddi değilsin. Joseph Cuttle’la evleneceğini sanıyordum.”

Jemima yüzünü buruşturdu. “Üfff, Joseph Cuttle’mış! Onu bir görsen, hatırlamıyor musun... Geçen çarşamba buradaydı. Ayrık dişli, çırpı bacaklı bir şey. Yüzünde de sivilceler var. Ondan nefret ediyorum.

Onunla evlenmeyeceğim. Ne derlerse desinler, umurumda değil, evlenmeyeceğim işte.”

“Merak etme,” dedi Amber onu sakinleştirmeye çalışarak. “Babanın seni nefret ettiğin bir adamla evlendireceğini sanmıyorum.”

“Onunla evlenmek zorunda olduğumu söylüyor. Yıllardır bunu planlıyorlar. Ama ben istemiyorum. Amber!” diye bağırdı aniden. Sonra koşup onun önünde diz çöktü. Amber oturmuş kocaman bir kediye okşuyordu. “Babam senin istediğin her şeyi yapar. Joseph Cuttle’la evlenmem için onu ikna edebilirsin değil mi? Ne olur Amber, bunu yapar mısın?”

“Ama Jemima...” diye karşı çıktı Amber. “Böyle şeyler söylememelisin. Babanın istediğim her şeyi yaptığı doğru değil.” Amber, Samuel’in ailesine karşı karısının her sözünü dinleyen bir adam gibi görünmek istemeyeceğini biliyordu. “Ama senin için onunla konuşacağım.”

“Ah, ne olur konuş. Onunla evlenmeyeceğim, evlenemem. Çünkü ben... Biliyor musun Amber? Ben birine âşığım!”

Çok şaşırان Amber, hemen beklenen soruyu sordu. “Ne güzel... Yakışıklı biri mi?”

“Ah,” dedi Jemima, hararetle. “Gördüğüm en yakışıklı erkek. Uzun boylu, siyah saçlı, gözleri de... Ne renk olduğunu unuttum. Ama bana bakınca içim ürperiyor. Ah, Amber, harika biri. Hayran olduğum her şey onda var.”

“Bak sen!” dedi Amber. “Bu dünya harikasını nerede görebiliriz?” Jemima iç çekti. “Burada, Londra’da değil. En azından şimdilik. Ama yakında bir gün döneceğini umuyorum. On üç ay bir haftadır onu bekliyorum. O dönene kadar da hiç kimseyi sevemem.” Jemima’nın hevesi Amber’a çok çocukça geldiği için, Amber iyice keyiflenmişti. Bu kız aşkın en önemli görevini bilmiyordu. Onun deneyimi, masum öpücüklerden ibaretti. “Umarım sana döner Jemima. Onu beklediğini biliyor mu?”

“Ah, hayır. Hayatta olup olmadığımı bile bilmiyor herhâlde. Onu sadece iki kez gördüm. Bir keresinde buraya yemeğe geldi. Bir kere de o daha Amerika’ya gitmeden, Sam ve Bob’la birlikte onun gemilerini görmeye gittik.”

“Amerika’ya mı gitti? Kim bu adam, adı ne!”

Jemima şaşkınlıkla ona baktı. “Söylersem kimseye anlatmayacağına söz verir misin? Herkes bana güler çünkü. Asil biri. Adı Lord Carlton... Ah, ne oldu? Onu tanıyor musun?”

Amber’ın başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ama kendi güvensizliğine sinirlenip, *neden böyle korkuyorum ki*, diye düşündü. *Bu kız onun için hiçbir şey ifade edemez. O daha bir çocuk. Ayrıca benim yarım kadar güzel değil... Yoksa güzel mi?* Amber’ın gözleri hızlıca üvey kızının yüzünde gezindi. Orada kendi mutluluğu için bir tehdit görüyordu artık. *Böyle aptal gibi davranmayı kes*, dedi kendi kendine. *Anlamasını mı istiyorsun?* Birkaç saniye içinde kendini toparlayıp doğal bir cevap verdi.

“Galiba bir kez tiyatroda karşılaşmıştık. Ama sen bu Lord’u nereden tanıyorsun? Onun gemilerini nasıl ziyaret ettin?”

“Babamla iş yapıyor. Ne olduğunu bilmiyorum.”

Amber kaşlarını kaldırdı. “Samuel bir korsanla iş mi yapıyor?”

“O bir korsan değil. Hükümetin izniyle başka gemilere el koyuyor. İkisinin arasında dünya kadar fark var. İngiltere’yi denizlerde korudukları için onlara teşekkür etmeliyiz. Majesteleri’nin donanmasının bunu yapacağı yok.”

“Bir tüccar gibi konuşuyorsun Jemima,” dedi Amber alaycı bir şekilde. Sonra hemen kendini toplayıp zorla gülümsedi. “Demek soylu bir adama âşıksın? O zaman umarım yakında İngiltere’ye döner.”

“Ah, keşke dönse. Onu bir daha görmek için her şeyimi verirdim. Biliyor musun?” dedi sesini alçaltıp Amber’a sır vererek. “Geçen cadılar bayramında Anne ve Jane ile birlikte bir dilek keki pişirdik. Anne o gece William Twopenny’yi düşündü, şimdi de onunla evli. Ben de Lord Carlton’ı düşündüm. Ah, Amber, sence bana âşık olur mu? Sence benimle evlenir mi?”

“Neden olmasın?” dedi Amber. “Yüklü bir çeyizin vardır herhâlde!” ağzından çıkan kelimeleri duyar duymaz kendine kızdı ve çabucak, “Erkekler hep böyle şeyleri düşünürler, bilirsin,” diye ekledi.

Daha bir saat geçmeden Amber, Jemima’ya verdiği sözden döndü. Samuel içeri girince, Amber kendini tutamayıp Bruce konusunu açtı.

“Bugün çarşıda bir şey duydum. Hollandahlar Majesteleri’ne demiş ki, donanmaları sadece balık ticaretini savunmaya yarıyormuş. Majesteleri de onların kendisini bu kadar aptal sanmalarına çok kızmış.”

O sırada giysilerini çıkaran Samuel, bunu duyunca güldü. “Ne komik bir yalan! Hollanda donanmasının tek bir amacı vardır. O da İngiltere’yi denizden uzak tutmak. Gemilerimize el koydular, batı Hint Adaları’nda adamlarımızı yenilgiye uğrattılar, kendi bayraklarının altına St. George’u astılar. Bize karşı anlaşmalar yaptılar. Bizi savaşa kışkırtacak her şeyi yaptılar, kısacası. “

“Ama Kral döndüğünden beri, biz de onlara karşı anlaşmalar yapıyoruz, değil mi?”

“Yapıyorsak bile, bunun bilinmemesi gerekiyor. Bu anlaşmalar çoğunlukla İspanyollara karşı. Gerçi Hollandalıların da yolunun kesildiğini sanıyorum. Bunu hak ediyorlar nasılsa. Nasıl oldu da politikayla bu kadar ilgilisin canım?” Karısının böyle ciddi meseleleri tartışması Samuel’i eğlendirmişti.

“Jemima’yla konuşuyordum da...”

“Jemima mı? Bütün gelişmelerden haberi oluyor herhâlde.”

“İş, hükümet izniyle korsanlık yapanlara gelince, öyle. Senin de onlarla iş yaptığını söylüyor.”

“Üç-dört tanesiyle yapıyorum. Ama Jemima’nın işlerimle böyle ilgilendiğini bilmiyordum.” Elleri ceplerinde hayranlıkla karısını süzerken gülümsedi.

“O senin işlerinle değil, korsanlarla ilgileniyor gibi geldi bana.”

“Demek öyle? Küçük yaramaz. Galiba Lord Carlton’a âşık olduğunu sanıyor.”

“Nasıl tahmin ettin?”

“Çok zor olmadı. Geçen yıl buraya yemeğe gelmişti. Bizimki günlerce ağzına lokma koymayıp sus pus oturdu. Onu aklından çıkarsa iyi olur.”

“Onu beklediğini söylüyor.”

“Saçmalık! Adamın umurunda bile değil. Ailesi İngiltere’nin en eski ailelerinden biri. Bu korsanlık işiyle de iyice zengin oldu. Sonradan zengin olmuş bir tüccarın kızıyla evlenecek değil ya?”

Samuel, aristokratlarla olan ilişkisi konusunda havalara girmiyordu. Ailesi, varlığını ve gücünü son iki nesildir kazanmıştı. Kendine olan saygısını harcayıp bazı tanıdıkları gibi züppece hırslar edinecek biri değildi.

“Lord istese bile kızımın Carlton’la evlenmesini istemezdim. İnsan olarak ondan hoşlansam da, onu kızımın kocası olarak düşünemiyorum. Gerçi onun da böyle bir planı yok, eminim. Jemima, Joseph Cuttle’la evlenecek. Böyle saçma düşünceleri aklından çıkarması lazım. Cuttlelar’la yıllardır iş yaparım. Her bakımdan ona çok uygun bir evlilik olacak. Bu saçmalık konusunda onunla konuşacağım.”

“Ah, Samuel, lütfen yapma. Ona sana söylemeyeceğime dair söz verdim. Ama tabii ki, bilmen gerektiğini düşündüm. İzin ver onunla ben konuşayım.”

“Konuş lütfen canım. Bu evde en çok senin fikrine saygı duyuyor.” Samuel gülümseyip ona kolunu uzattı. “Onu zorlamak istemiyorum. Yine de onun ve bizim için en iyi olanı biliyorum. Oğlan daha genç. Ama Jemima’dan çok hoşlanıyor. Sessiz, sakın, çalışkan bir çocuk, tam Jemima’ya göre.”

“Tabii ki, onunla evlenmeli! Ama genç kızların erkekler hakkında böyle aptalca düşünceleri olur.” Odadan çıkarken Amber, “Bu arada Samuel, Lord Carlton yakında Londra’ya geliyor mu?”

“Bilmiyorum. Neden?”

“Şey... Düşündüm de, Jemima onu tekrar görmeden evlense iyi olacak. Yoksa Tanrı bilir, ne çılgınlıklar yapar.”

“Bu çok iyi bir fikir canım. Yarın avukatlarımla görüşeyim. Aile meselelerimle ilgilenmen çok hoş.”

Amber alçakgönüllülükle gülümsedi.

Joseph Cuttle, o geceki misafirler arasındaydı. Amber onunla daha önce karşılaştı da, oğlanı hatırlayamadı. On sekiz yaşında, henüz gelişmemiş gibi görünen bir yüzü olan, uzun boylu, beceriksiz bir oğlandı. Sürekli kaçıp saklanmak ister gibi mahcup bir hâli vardı. Jemima gibi havai bir kızın böyle sakar biriyle evlenmesini düşünmek saçmalıktı.

Ama Amber onun aklına girdi. Oğlan ilk başta çok huzursuz görünse de, Amber onu öyle başarıyla rahatlatmıştı ki Joseph çok geçmeden bütün

sırlarını ona açıp ondan yardım istemeye başlamıştı. Amber ona yardım edeceğine söz verdi. Jemima'nın ondan görüldüğünden daha çok hoşlandığını, sadece utangaçlığı yüzünden hislerini gösteremediğini ima etti. Bir keresinde Jemima'nın şaşkın, kırılmış ve suçlayıcı bakışlarını üzerinde hissetti. Jemima çok geçmeden başının ağrıdığını bahane edip yukarı, odasına çıktı.

Ertesi sabah erkenden Amber'in odasına koştu. Amber kuş tüyü yatağında tembelce uzanıyordu. Uyumadığı zamanlarda yaptığı gibi Bruce Carlton'la ilgili hayallere dalmıştı. Yüzbaşı Morgan'ın ölümü konusunda onu çoktan affetmişti ve onun da kendisini affettiğinden şüphesi yoktu. Jemima ondan söz ettiğinden beri, Amber Bruce'un kendisine çok daha yakın olduğunu hissediyor, çok geçmeden onu tekrar göreceğini umut ediyordu. Jemima'yı karşısında görünce, hayalleri birden yarıda kesildi.

"Ah, Jemima, ne oldu?" hafifçe doğruldu.

"Amber! Dün gece o aptal Joseph Cuttle'la nasıl o kadar samimi olabildin?"

"Onun aptal olduğunu düşünmüyorum Jemima. Bence iyi kalpli biri. Sana da çok hayran."

"Umurumda değil. Çirkin, aptalın teki. Ondan nefret ediyorum. Bana yardım edeceğine söz vermiştin." Jemima birden ağlamaya başladı.

"Ağlama Jemima," dedi Amber sinirlenerek. "Elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Ama baban onunla konuşmamı istedi, reddedemedim elbette."

"İsteseydin reddederdin," dedi ısrar etti Jemima, gözündeki yaşları silerek. "Lettice onu eğitilmiş bir maymun gibi parmağında oynattığını söylüyor."

Amber içinden gelen kahkahaları bastırdı. "Lettice yanılıyor. Böyle şeyler söylememelisin Jemima. Ama için rahat olsun. Elimden gelen yardımı yapacağım."

Jemima gülümsedi. Gözyaşları geldiği gibi gitmişti. "Ah, teşekkür ederim. Bana arkanı dönmeyeceğini biliyordum. Lord Carlton geldiğinde de bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Elbette, Jemima, elimden geleni yapacağım."

Arabasına binmek için ön bahçeden geçen Amber, kapının önünde bekleyen arabayı görünce durdu. Araba Almsbury'ye aitti. Kontun Samuel'le işi olamayacağına göre, demek Bruce dönmüştü. O sırada Bruce, Samuel'le içerideydi.

Amber bir an şaşkınlıkla arabanın üstündeki armaya bakıp tek kelime etmeden eve koştu. Daha önce Samuel'in ofisine en fazla üç dört kere gitmişti. Amber, Samuel'in özel ofisine doğru koşarken orada çalışan adamlar ona şaşkınlık ve merakla baktı. Amber ne diyeceğini düşünmek ya da kendine çeki düzen vermek için bile duraksamadan içeri daldı.

Ofis, oymalı meşe masalar, sandalyeler, tabureler, koyu kadife perdeler, panelli duvarlar, şamdanlarda yanan sayısız mumla zarifçe döşenmiş büyük bir odaydı. Samuel'le Lord Carlton çerçevesi büyük bir Amerika haritasının önündeydi. Amber, Samuel'in yüzünü, Bruce'un sırtını görüyordu. Lord dizlerine kadar uzanan, koyu yeşil ve altın rengi sırmalı kumaştan yapılmış, belinde geniş bir kuşağı bulunan son moda paltolardan giyyordu, bir omzunda da kılıcını astığı bir kemer vardı. Başında geniş siperli bir şapkayla kendi saçından çok daha farklı olmayan bir peruk vardı. Çok kıvrıkcık ve gösterişli perukları sadece züppeler takıyordu.

Bruce arkadan görünüşüyle bile bütün erkeklerden farklıydı. Amber'ın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, genç kadın boğulacak gibi oldu. *Kesin bayılacağım, diye düşündü çaresizce. Korkunç bir şey yapıp kendimi aptal durumuna düşüreceğim.*

Eşikte durmuş hâlâ kapının tokmağını tutarken, "Çok özür dilerim Samuel," dedi. "Yalnız olduğumu sanmıştım."

"Gelsene canım, bu bey Lord Carlton. Sana kendisinden daha önce bahsetmiştim. Lordum, sizi karımla tanıştırayım."

Bruce dönüp karşısında Amber'ı bulunca önce şaşırdı, sonra da keyiflendi. *Bunca insan varken yine beni mi buldun,* diyordu gözleri. *Saygıdeğer, zengin, yaşlı bir tüccarla evlenmişsin.* Amber, Bruce'un öfke ve trajedi dolu ayrılıklarını unutmadığını fark etti.

Lord sadece şapkasını çıkarıp onun önünde zarifçe eğilmekle yetindi. "Hizmetinizdeyim hanımefendi."

“Lord Carlton gemileriyle Amerika’dan yeni döndü. Yanında birkaç tane daha getirdi yanılmıyorsam,” diye ekledi gülümseyerek. Tüccarlar, korsanlıkla uğraşan iş adamlarıyla gurur duyuyor, onlara olan minnettarlıklarını her fırsatta gösteriyordu.

“Ne güzel,” dedi Amber sinirli sinirli. Dağılıp paramparça olacağını hissediyordu. “Sana bir şey söylemeye gelmişim Samuel,” dedi çabucak. “Öğle yemeğinde evde olmayacağım. Bir yere gitmem gerekiyordu.” Göz ucuyla Carlton’a baktı. “Bu akşam yemeğinde neden misafirimiz olmuyorsunuz, Lord Carlton? Anlatacak çok heyecanlı maceralarınız olmalı.”

Bruce gülümseyerek yine onun önünde eğildi. “Denizde geçen hikâyelerin hanımların çok ilgisini çekeceğini sanmıyorum. Ama gelmekten mutluluk duyacağım, Bayan Dangerfield. Teşekkür ederim.”

Amber gülümseyip dizlerini kırarak ikisini de selamladıktan sonra, tafta eteklerini savurarak odadan çıktı. Kapı arkasından gürültüyle çarp-tı. Bacaklarının onu arabaya kadar taşıyamamasından korkarak avluda koştu. Hemen kendini arabaya atıp gözlerini kapadı.

Nan heyecanla onun elini tuttu. “Burada mı hanımım?”

“Evet,” diye fısıldadı Amber usulca. “Burada.”

Bir saat sonra Amber, Almsburyler’in evine vardı. Emily onu büyük bir sevinçle karşıladıktan sonra birlikte çocuk odasına çıktılar.

“Ne iyi ettin de geldin. Şehre geleli daha iki hafta olmadı. Seni aradık ama tiyatrodan evlendiğini ve nerede olduğunu bilmediklerini söylediler. Lord Carlton da bizimle...”

“Evet, biliyorum. Az önce kocamın ofisinde gördüm onu. Sence bu akşam yemeğe döner mi?”

“Bilmiyorum ki. John’la başka bir yerde buluşacaklardı galiba.”

Çocukların odasına vardıklarında, çocuklar mamalarını yiyordu. Amber’ın Bruce’la görüşemeyeceği için duyduğu hayal kırıklığı, eylül-den beri görüşemediği oğlula buluşunca, kısmen de olsa kayboldu. Koyu dalgalı saçlı, yeşil gözlü Bruce, son derece yakışıklı, sağlıklı, mutlu ve dost canlısı bir çocuk olmuştu. Amber onu kucağına aldı. Oğlu onu öperken yanaklarına, ağzına krema bulaştırıp elindeki kaşığı saçlarının arasına sokunca, neşyle kahkahalara boğuldu.

“Babam da burada, anne,” dedi Bruce, yüksek sesle. “Emily teyzem onu görmem için beni Londra’ya getirdi.”

“Ya?” dedi Amber, Emily’ye bakarak. Biraz kıskanmıştı. “Onun geleceğini biliyor muydunuz?”

“John yazmıştı,” diye açıkladı Emily. “Bebeği görmek istedi.”

“Evlenmemiş, değil mi?”

Bruce’un her gelişinde, Amber’ın cevabından en çok korktuğu so-
ruydu bu. Gerçi okyanusun ötesindeki, o boş, barbar topraklarda kimi
bulup evlenecekti, orası ayrı.

“Hayır,” dedi Emily.

Amber, Bruce’u alıp yere oturdu. Bruce’un benekli, şişman köpeği
de havlayarak yanlarında dolaşıyordu. Emily’nin iki oğlu da gelip onla-
ra katıldı. Amber köpekle oynayıp oğluyla konuşurken, arada Emily’yi
sorguya çekti.

“Bu sefer ne kadar kalacakmış?”

“Bir ay kadar galiba. Savaş için gemilerini bağışlayacakmış.”

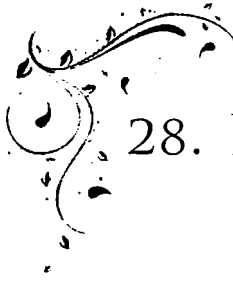
“Savaş mı? Daha başlamadı değil mi?”

“Hayır, ama yakında başlayacak sanırım. En azından sarayda öyle
söyleniyor.”

“Ama bunu neden yapıyor ki? Bütün gemilerini kaybedebilir.”

Emily çok şaşırılmış görünüyordu. “İstediği için. İngiltere’nin bütün
gemilere ve deneyimli bütün denizcilere ihtiyacı var. Korsanlık yapan
çoğu kişi aynı şeyi yapacak...”

O sırada, açık kapıdan içeri Bruce girdi. Amber ağzını açamadan
öylece kalakalmıştı. Bebek kollarından kurtulup babasına koştu. Onu
alıp omzunun üzerine oturtan Bruce, “Seni burada bulabileceğimi dü-
şündüm,” dedi.

28. BÖLÜM

AMBER AKŞAM YEMEĞİ İÇİN GİYİNİRKEN JEMIMA KOŞARAK ONUN Odasına geldi. “Amber!” diye bağırdı neşeyle. “Ah Amber, teşekkür ederim.”

Amber dönüp Jemima’nın kendisinden daha güzel göründüğünü fark edince sinirlendi. Genç kız mavi saten bir elbise giymiş, eteklerine yapma güller tutturmuş, parlak kıvrıkcık saçlarına da gerçek güller takmıştı.

“Ne için teşekkür ediyorsun?”

“Lord Carlton’ı yemeğe davet ettiğin için tabii ki. Babam onu senin davet ettiğini söyledi.”

“Joseph Cuttle da geliyor, unutma,” dedi Amber öfkeyle. “Ona iyi davranmazsan baban çok kızar.”

“Ah, Joseph Cuttle’mış! Kimin umurunda! Ah, Amber, öyle heyecanlıyım ki! Ne yapacağım, ne söyleyeceğim? Onu etkilemeyi çok istiyorum. Ne yapayım, söyle Amber, lütfen! Sen bu tür şeylerden anlarsın.”

“Sessiz ve ağırbaşlı ol,” diye tavsiye verdi Amber. “Unutma, erkekler arsız kadınlardan pek hoşlanmaz.”

Jemima sakinleşmeye çalıştı. “Biliyordum. Çok resmi ve mahzun durmalıyım. Ah, keşke yapabilsem. Onu görünce bayılmaktan korkuyorum. Söylesene, nasıl görünüyorum?”

“Harika görünüyorsun,” dedi Amber. Ayağa kalkıp onun elbisesini düzeltti.

Mutsuz ve endişeli olan Amber, üvey kızını delicesine kıskanıyordu. Jemima bütün öğleden sonrayı Bruce'la geçirmişti ve bu saatlerin pırlıltısı genç kızın bütün benliğine yansımıştı. Genç, güzel, çekici Jemima, birden Amber için tehlikeli bir rakip olmuştu. Amber zengin, yaşlı bir tüccarla olan evliliğinin ona sahte bir saygınlık kazandırdığını ve bu nedenle çekiciliğini kaybettiğini hissediyordu. O evliydi, Jemima'ysa bekâr. Samuel, Lord Carlton'ın ailesinden biriyle evlenmeyeceğine emin olsa da, Amber korkuyordu.

Saçmalama, dedi yüzlerce kez kendine. Jemima gibi basit bir kızla hayatta evlenmez. Ayrıca kendisi de yeterince zengin zaten. Ah, Jemima neden Lettice'e benzemiyor sanki?

Elbisesini giyerken Jemima'ya bakmasa da, kızın onu tedirginlikle izlediğini hissedince, kendine olan güveni yerine gelmeye başladı. Şampanya rengi satenin üzerine, dantelden yapılmış elbisesinde, binlerce altın rengi yıldız parlıyordu. Gözlerini Jemima'dan kaçırarak zümrüt mücevherlerini takmak için tuvalet masasına gitti.

"Ah!" dedi Jemima sonunda. "Ne kadar da güzelsin!" Gözleri aynada, kendi yansımasında gezindi. "Beni fark etmeyecek bile." Biraz sakinleşmiş olan Amber, "Tabii ki fark edecek hayatım," dedi. "Seni hiç bu kadar güzel görmemişim."

O sırada Jemima'nın hizmetçisi Bayan Carter başını kapıdan uzattı. "Bayan Jemima," diye fısıldadı, "Lord geldi. Az önce içeri girdi."

Amber'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, ama hiç tepki vermedi. Ama Jemima, idam sehpasına götürülen biri gibi dağılıvermişti. "O burada!" dedi. "Aman Tanrım!" Dangerfieldlar'ın evinde iffetsizlik kadar küfretmek de yasak olduğundan, genç kızın çaresizliğini bu sözler özetliyordu ancak.

Jemima eteklerini tutup koşarak odadan çıktı.

Beş dakika sonra Amber aşağı inmeye hazırdı. Bruce'un Jemima'ya nasıl baktığını, onun hakkında ne düşündüğünü görmek istiyordu. Ama en çok da onu yeniden görmek, sesini duymak, yüzünü izlemek, onunla aynı odada bulunmak vardı aklında.

Nan, ona yelpazesini uzatırken, "Dikkat edin hanımım," diye uyardı onu usulca.

Amber salona girer girmez Bruce'u gördü. Lord, Samuel ve başka iki adamla konuşurken Jemima da yanında dikilmiş yüzünü güneşe dönen bir çiçek gibi ona bakıyordu. Amber onlara doğru giderken beş aydır evlerine birçok kez gelen diğer misafirleri karşılamak için defalarca durmak zorunda kaldı. Hızla İngiltere'deki en büyük güç hâline gelen, üst orta sınıfa ait zengin tüccarlar, avukatlar, kuyumcular vardı misafirlerin arasında. Ülkenin parasının büyük kısmı onların kontrolünde olduğu için, ülkede ve denizaşırı memleketlerde hükümetin politikalarını ele almışlardı. Neredeyse istisnasız hepsi, iç savaşın kazanan tarafındaydı. Yenilen Kralcılar ülkede hapsolup ağır vergiler altında ezilirken ya da başka ülkelerde yoksulluk içinde yaşarken, bu adamların serveti gitgide büyümüştü. Restorasyon bile eski koşulların yerine gelmesini sağlayamamış, bu zengin adamlar krallığın en büyük gücü olmuştu.

İngiltere'nin ticaretini en güçlü rakibine karşı korumak için, Hollandalılara savaş açılmasının en ısrarlı savunucusu da bu tüccarlardı. Hollanda gemilerini batıran ve Hollandalıların mallarına el koyan bir korsan olan Lord Carlton da bir aristokrat olmasına rağmen, bu adamlardan büyük bir saygı ve hayranlık görüyordu.

Amber sonunda salona astığı yeni, altın işlemeli kadife perdelerin önünde dikilen küçük grubun yanına geldi. Dizlerini kırıp selam verince Bruce onun önünde eğildi. Jemima ikisini izliyordu.

"Gelebildiğinize sevindim, Lord Carlton." Hâlâ heyecanlı olmasına rağmen, onu daha soğukkanlı karşılayabilmişti.

"Burada olmaktan son derece mutluyum Bayan Dangerfield."

Kimse bu ikisinin daha üç saat önce yattığını tahmin edemezdi. Sadece mesafeli ve kibar iki yabancıydılar şimdi.

Yemeğin hazır olduğu duyurulunca, misafirler Fransız usulü açık büfe şeklinde hazırlanmış yemeklerin olduğu yemek odasına geçtiler. Orada bulunan yüz kişiyi üç kez doyuracak kadar bol yiyecek ve fiçılar dolusu beyaz ve kırmızı şarap vardı. Mumlar kadınların saçlarına ve omuzlarına yumuşak bir ışık yansıtıyor, kemanların sesi bütün odaları dolduruyordu. Kadınların bazıları saraylı leydiler gibi göz alıcı giysiler giymişken erkeklerin çoğu ciddi, koyu kadife ya da yünden takımlar giymişti.

Amber'ın ev sahibesi olarak yapması gereken görevler bulunduğundan, Bruce'la ikisi hemen ayrıldı. Bruce'un etrafını saran tüccarlar, savaşın ne zaman başlayacağını, kaç gemi ele geçirdiğini, Hollanda'da yayılan vebanın İngiltere'nin zaferini garantileyip garantilemeyeceğini öğrenmek istiyorlardı. Kral'ın neden kendine çeki düzen vermediğini, saraydaki yozlaşmanın ve tembelliğin daha ne kadar devam edeceğini ve Majesteleri'ne yüklü bir miktar ödünç vermenin güvenli bir yatırım olup olmayacağını sordular. "Gemilerimiz", "ticaretimiz", "denizlerimiz" sözleri havada dolaşıyordu. Kadınlar gruplar hâlinde toplanmış, çocuklarından, hamileliklerinden ve hizmetçilerinden konuşuyordu. Gece boyunca hemen herkes İngiltere'nin ihtiyar Oliver'ın yönetimi altındayken daha mutlu bir ülke olduğunu söylemişti. Önceden Oliver'ın aleyhine söylediklerini unutmuş gibiydiler.

Yemek odasından çıkıp salona geçenler küçük yuvarlak masaların etrafındaki sandalyelere ve banklara oturdu. Ne kadar işi olursa olsun, gözleriyle hep Bruce'u takip eden Amber, Jemima'nın sonunda onu yanındakilerden ayırıp tek başına bir köşeye çektiğini görünce iyice sinirlendi. Kucaklarında tabaklarla oturmuş sohbet ediyorlardı.

Jemima onunla sohbet ederken, gözleri mutluluk ve hayranlıktan parıltıyordu. Sürekli gülümseyip masum bir flörtün bütün numaralarını deniyordu onun üzerinde. Bruce da onu izliyor ve ara sıra bir şey söylüyordu. Ama Amber'ın onu deli gibi kışkırtığının farkında olduğu için, içten içe keyifliydi.

Amber birkaç kez, gidip onların konuşmasını kesmek istediye de, her seferinde biri onu durdurdu. Kocaman göğüsleri olan, ihtiyar, dul bir kadın, "Jemima, Lord hazretlerinden çok etkilenmiş gibi görünüyor," dedi. "Bütün gece gözlerini ondan alamadı. Doğrusu Bayan Dangerfield, Jemima benim kızım olsa, onu bir şekilde Lord'un yanından alırdım. Kendisinin denizdeki başarılarına herkes gibi ben de hayranlık duyuyorum, ama kadınlar konusunda hiç de iyi bir ünü yok, inanın bana."

Amber dehşete kapıldı. "Aman Tanrım! İyi ki söylediniz Bayan Humpage. Hemen bu konuda bir şeyler yapacağım."

Amber hemen odanın öbür ucunda Henry'yle konuşan Joseph Cuttle'in yanına gitti. Joseph, Jemima'nın, sadece yakışıklı olmakla kalmayıp insanlar arasında kahraman diye anılan bir erkekle konuştuğunu görmezden geliyordu.

"Joseph!" dedi Amber. "Bütün gece neredeydin? Orada ne yapıyorsun öyle? Eminim Jemima'yla daha tek kelime etmemişsindir."

Henry üvey annesinin göğüslerine bakarken, Joseph kıpkırmızı olup beceriksizce ayağını sallamaya başladı. "İyi vakit geçiriyorum Bayan Dangerfield. Jemima meşgul de..."

"Saçmalama, Joseph! Ona böyle davranırsan, seni hiç affetmeyecek, haberin olsun." Amber onu cesaretlendirmeye çalışarak bileğini tuttu. "Hadi Joseph, orada dikilerek doğru bir şey yapmıyorsun, emin ol."

Amber, Joseph'in kaçacağından korkar gibi, oğlanı bileğinden sımsıkı tutup odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. Jemima'nın ona yönelttiği suçlayıcı bakışlara rağmen, Joseph'i Lord Carlton'la tanıştırdı.

"Dansı Joseph'le ikinizin başlatmasını istiyorum Jemima," dedi tatlı bir sesle. "Hareketli bir şeylerle başlayabilirsiniz."

Jemima gönülsüzce ayağa kalktı. Bruce'a dönünce gözleri yine ışıldadı. "İzin verir misiniz, Lordum?"

Bruce başını eğdi. "Elbette, hanımefendi. Yemekte bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Jemima, Bruce'un aklında iz bırakmak isteyerek, ona uzun uzun gülümsedi. Yanında kıvranıp duran oğlanın farkında değildi bile. Amber'ı kısaca selamladıktan sonra, balo salonuna doğru ilerledi. Joseph'in koluna girmek bir yana, ona bakmıyordu bile.

Onların iyice uzaklaşmasını bekleyen Amber, Bruce'a dönünce onun kendisine gülümsediğini gördü. Aklından geçen her şeyi okuyordu sanki. "Güzel bir gece geçirdin mi?" dedi Amber.

"Çok güzeldi. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim." Duvarda asılı saate bakarak "Artık gitmem lazım," diye ekledi.

"Demek gitmen lazım?" dedi Amber, alaycı bir şekilde. "Ben geldim diye mi gidiyorsun?"

"Whitehall'da işim var."

“İşinin ne olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Biraz gülümse, Amber,” dedi Bruce usulca. “Bazı misafirlerin, benimle olan yakınlığını merak etmeye başlıyor. Bir kadın, çok iyi tanımadığı bir adamla asla tartışmaz, biliyorsun.”

Bruce’un alaycı sözleri Amber’ı iyice sinirlendirmiş, ama daha çok, korkutmuştu. Gözlerine olmasa da, yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirerek, insanların onları izleyip izlemediğini görmek için etrafına bakındı. *Çok dikkatli olmalıyım*, dedi kendi kendine. *Biri tahmin edecek olursa... Aman Tanrım! Ya tahmin ederlerse?*

Gülümseyerek sesini yükseltti. “Bu gece gelebildiğinize çok sevindim Lord Carlton. İngiltere için bunca şey yapmış biri çok sık konuğumuz olmuyor.”

Bruce umursamazca başını eğdi. “Teşekkür ederim, hanımefendi. İyi geceler.”

Amber’ın yanından ayrılıp Samuel’e doğru ilerledi. Beyaz saçlı, yaşlı bir adamla konuşmaya başlayan Amber, şarapların tazelenip tazelenmediğine bakma bahanesiyle adamın yanından ayrıldı. Koridorda eteklerini toplayıp bütün hızıyla koşarak ön avluya çıktı. Bruce arabasına binmek üzereydi.

Yüksek topuklarıyla taşlı yoldan ona doğru koşmaya çalışırken, “Lord Carlton,” diye bağırdı, nefes nefese.

Bruce dönüp ona baktı. “Bana mı seslendiniz Bayan Dangerfield?”

“Size kocamdan bir mesaj getirmiştım, lordum.” Amber arabaya binip onun da yanına gelmesini işaret etti. Uşak kapıyı kapattı. “Bruce, seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“Amber, seni küçük aptal! Aklından neler geçiyor?” Bruce’un sesi sabırsız, gözleri ise öfkeliydi. “Bu sefer daha akıllı olmalısın.”

Amber pencereden dışarı bakıp kaşlarını çatı. *Elinde meşale olan aptal uşak gitse keşke*, diye düşündü. Meşale içerisini olduğu gibi aydınlatıyordu çünkü. “Dikkatli olacağım. Ama seni görmem lazım, Bruce. İstedğin zaman gelebilirim.”

“Yarın gemilerin oraya gel o zaman. Yük boşaltıyor olacağız. Kimse orada olmana şaşırmaz.”

“Sabah orada olacağım.”

Amber bir öpücük beklentisiyle ona doğru uzandı.

“Amber!”

Amber istemeden de olsa arabadan inip eve döndü. Konuşup gülüşürken bıraktığı misafirlerinin, büyük bir telaş ve heyecanla koşuşturduğunu, ortada büyük bir kargaşa olduğunu görünce ödü koptu.

Gördüğü ilk kişinin yanına gidip “Ne var, ne oldu?” diye sordu.

“Kocanız, Bayan Dangerfield, bayıldı.”

“Bayıldı mı?”

Amber’ın aklına birden korkunç şeyler geldi. Acaba Bruce’la arasında olanları bir şekilde tahmin edip ya da birinden duyup felç mi geçirdi? Hemen yukarı koşarken, Samuel’den çok kendisi için endişeleniyordu.

İnsanlar, hizmetçiler, aile üyeleri odalara doluşmuştu. Hiç kimseyle konuşmadan, doğruca yatak odasına girdi. Samuel boylu boyunca yatağa uzanmış, Lettice onun yanında diz çökmüştü. En büyük dört oğlu da, telaşla yatağın yanında dikiliyordu. Hiçbiri Amber’a bakmadı. Davetlilerden biri olan Samuel’in doktoru, Dr. de Forest Samuel’in bileğini tutmuş, nabzını sayıyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Amber. “Şaraplara bakmaya gitmiştim, geldiğimde bayıldığını söylediler.”

“Bayıldı,” dedi Sam ters ters.

Amber, yatağın ucuna gelip dikildi. Lettice’e ya da diğer oğlanlara bakmaya cesareti yoktu. Ama hiç kimsenin onu önemsemediğini, sadece babalarını düşündüklerini hissediyordu. Orada dikildiği birkaç dakika, ona bir ömür gibi geldi. Samuel gözlerini açıp Lettice’e baktı, ama gözleri Amber’ı arıyordu. Karısını yanında görünce, gülümsedi. Amber, korkudan nefesi kesilmiş bir hâlde, onun ağzından çıkacakları bekledi.

Yatağın üzerine eğilip kocasını hafifçe öptü. “Buradasın Samuel, bizimlesin. Endişelenecek bir şey yok.”

“Ne olduğunu hatırlamıyorum...”

“Bayıldınız, efendim,” dedi Dr. de Forest.

Lettice kimseyi rahatsız etmek istemiyormuş gibi, sessizce ağlıyordu. En büyük kardeşi onu omuzlarından tutup kaldırdı. Doktorun ricası

üzerine Amber dışındaki herkes odadan çıktı. Doktor ikisine birden, Samuel'in birkaç gün boyunca sakince dinlenmesi gerektiğini, her türlü heyecandan uzak durmasını, büyük bir ciddiyetle anlattı. Büyük bir dikkatle onu dinleyip başını sallayan Amber'a söylüyordu özellikle.

Amber onu geçirmeye gidince, doktor kısık bir sesle, "Eşinize yardım etmelisiniz, Bayan Dangerfield," dedi. "Yoksa hayatı tehlikeye girer. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet, Dr. de Forest. Elimden geleni yapacağım."

Amber geri dönünce, Samuel onun elini tutup gülümsedi. "Doktor de Forest saçmasapan şeyler söyler durur. Onu ciddiye almayacağız, değil mi?"

Ama Amber, sertçe cevap verdi. "Ciddiye alacağız, Samuel. O senin iyiliğini düşünüyor. Biz de onun dediklerini yapmak zorundayız. Söz ver, Samuel, onun söylediklerini yapacağına söz ver."

Samuel belli ki utanmıştı. Ama Amber çok ısrarcıydı. Onun sağlığına zarar verecek en küçük bir şey yapmasına bile izin vermeyecekti. Eskisi gibi mutlu olacaklardı. Bunun Amber için hiçbir şekilde önemli olmadığını aklından çıkarmamalıydı. Hiçbir şey onun sağlığından daha önemli değildi. Karısının şefkatli bağlılığının bu ısrarlı göstergesi karşısında çok duygulanan Samuel gözyaşlarına engel olamadı. Ama Amber onun yanında durmuş, saçlarını usulca okşayarak kocasıyla konuşurken, aklından başka şeyler geçiriyordu. Hemen hamile kalırsa, çocuk Lord Carlton'dan olacaktı. Bu çok kısa bir süre içinde olursa da, Samuel onu kendi çocuğu sanacaktı.

Ertesi sabah Samuel kendini çok daha iyi hissetse de, Amber doktorun tavsiyesine uyup onun yataktan çıkmaması için ısrar etti. Her ne kadar istemese de, kocasıyla birlikte odada kaldı. Saat bir gibi, Jemima iki ağabeyiyle gelip Lord Carlton'ın gemilerini izlemeye gittiklerini söyledi.

"Sen de onlarla gitsene canım," dedi Samuel, Amber'a. "Bütün gün burada benimle kapalı kaldın."

Belli ki onun gelmemesini umut eden Jemima, tedirginlikle üvey anesine baktı. Amber bir-iki dakika boyunca gitmemek için dirense de, kocasının kendisini ikna etmesine izin verdi. Ama gezi tam bir hayal kı-

rıklığıydı. Lord'la tek bir kelime edememişlerdi. Bruce'un çok işi olduğu için, onun farkında bile değildi. Amber'ın tek tesellisi, Jemima'mın da kendisi kadar hayal kırıklığına uğraması ve bunu başarıyla gizleyememesi oldu.

Ama Bruce ikisine de güzel birer hediye verdi. Jemima'ya ipek bir parçanın üzerine altın yaldızlar dökülmüş gibi duran ve tüy gibi yumuşacık olan, upuzun bir kumaş, Amber'a da topaz ve altından süslü bir kolye armağan etti. İkisini de batı Hint Adaları'ndan dönen Hollanda gemilerinden ele geçirmişti.

Amber ertesi sabah, siyah pelerinini giyip maskesini takarak kiraladığı bir arabayla Almsburyler'in evine gitti. Yarım saat boyunca küçük Bruce, Emily ve Almsbury'yle çocuk odasında vakit geçirdikten sonra, Bruce'un odasına çekildiler.

"Ya biri bunu öğrenirse?" dedi Bruce.

Amber'ın kendine güveni yerindeydi. "Kimse öğrenmeyecek. Samuel uyuyordu. Nan da bir elbise diktirmeye gittiğimi söyleyecek. Kimse bir şeyden şüphelenmez." Amber ona gülümsedi. "Kocasına bağlı, kusursuz bir eşim. Sen merak etme."

"Sen taş kalpli küçük bir kaltaksın," dedi Bruce. "Seni seven erkeklerle acıyorum."

Ama Amber hiçbir şeye kızamayacak kadar mutluydu. Bruce ona bakarken, yeşil gözlerindeki ışık Amber'a her şeyi affettiriyordu. Amber onun kucağına oturup kollarını boynuna dolayarak, yeni traşlı yanağına öptü.

"Ama sen beni seviyorsun, Bruce. Seni hiç incitmem. İstesem bile yapamam bunu."

Bruce tek kaşını kaldırıp gülümsedi. Diğer erkeklerin arasında moda olan abartılı iltifatlar hiç ona göre değildi. Amber onun başka kadınlara, mesela Jemima'ya, iltifat edip etmediğini merak edip ara sıra kıskançlığa kapılıyordu.

"Jemima hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Çok güzel bir kız. Saraya gelmesinin üzerinden ancak bir hafta geçmiş bir nedime gibi saf."

“Sana çok âşık ama.”

“Yüz bin poundun, bir erkek için kadınlardan çok daha çekici olduğunu öğrendim.”

“Yüz bin pound mu? Aman Tanrım, Bruce! Ne kadar çok paran var! Samuel ölünce, benim sadece altmış altı binim olacak. Düşünsene, ikisini birleştirirsek ne büyük bir servet olur! İngiltere’nin en zengin insanları oluruz!”

“Unuttun galiba canım. Ben İngiltere’de olmayacağım.”

“Ah, ama sen...”

Bruce birden ayağa kalkıp onu kollarına aldı. Dudakları birleşti. Sevinçten ayakları yerden kesilen Amber ne dediğini unuttu. Bruce onun ne söylediğini duymamıştı bile. Oysa Amber, onun en çok değer verdiği şeyin para olduğunu bildiği için, bunun üzerinden pazarlık edebileceğini düşünmüştü. Keşke Bruce onunla evlense, Amber, sonsuza kadar ona sahip olabilseydi. Başka hiçbir şey istemiyordu. Bütün diğer hırsları, kızgın bir ocağın üzerine düşen buz parçaları gibi eriyip giderdi.

Amber sonraki iki gün boyunca Almsburyler’in evine gitmedi. Bruce çok dikkatli olmazsa, yaptığı şeyin ortaya çıkacağına dair onu uyarmıştı. “Böyle başına buyruk davranırsan, ki öyle olduğuna hiç şüphem yok, çok geçmeden onları şüphelendireceksin. Seni yakalarlarsa, altmış altı binini de unutabilirsin.” Amber onun haklı olduğunu bildiği için daha tedbirli olmaya karar verdi.

Ama Jemima ona Lord Carlton hakkında ne düşündüğünü sorunca, Amber’ın yüzü kıpkırmızı oldu ve çorabını düzeltmek için eğilmek zorunda kaldı. “Çok yakışıklı biri, tabii ki.”

“Benden hoşlanıyor galiba, sen ne dersin?”

“Bunu da nereden çıkardın!”

Bütün çabalarına rağmen, Amber’ın sesi çok sert çıkmıştı. Ama aceleyle ses tonunu düzeltti. “Bu kadar cesur olmamalısın, Jemima. Herkes onunla flört ettiğini anladı. Unutma ki bütün aristokratlar aynıdır.”

“Aynı mı? Nasıl yani?”

Amber, Jemima’nın aptallığına sinirlendi. “Dikkat et de sana bir zarar vermesin.”

“Zarar mı? Hih!” dedi Jemima, ters ters. “Ben ona âşıkken o bana nasıl zarar verebilir ki?”

Amber onun saçlarını eline dolayıp yüzüne sert bir tokat atmak istese de, kendine hâkim oldu. Bu, oluşturmak için bunca çaba harcadığı sahte görüntüsüyle hiç de örtüşmeyecekti. Bruce’a hiçbir şey ifade etmeyen aptal bir kız için bütün emeklerinden öyle kolayca vazgeçemezdi. Bundan sonra Jemima’yla Amber karşılaştıklarında, aralarında soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Arkadaşlıklarındaki bu değişikliğin nedenini anlayamayan ve şaşkına dönmüş olan Jemima, ona yeniden madam diye seslenmeye başladı.

Ertesi gün Amber, Samuel’in sayısız akrabalarından bazılarını ziyaretten dönünce, Jemima ile Carter’in dışarı çıkmaya hazırlanmış hâlde salonda oturduklarını gördü. Jemima makyaj yapmış, parfüm sıkmış, saçlarını bukle bukle kabartmıştı. Sarı saten elbisesinin yakası öyle açıktı ki, küçük yuvarlak göğüsleri her an dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Saçlarına sarı güller takmıştı. Kendini mümkün olduğunca az örtmek için de, kenarları sarı çizgili, siyah kadife pelerinini omzuna öylesine atmıştı. Tıpkı saraylı bir güzele ya da şehrin en gözde fahişesine benziyordu.

Üvey kızına bakınca hayrete düşen Amber, “Aman Tanrım, Jemima!” dedi. “Bu kılıkta nereye gidiyorsun?”

Jemima’nın gözleri zaferle parıldadı. “Lord Carlton beni Hyde Park’a gezmeye götürecektir.”

“Sen teklif ettin herhâlde?”

“Belki de öyledir! İnsan oturup bekleyerek istediğini elde edemiyor, ne de olsa.”

Amber bir keresinde Jemima’ya böyle bir şey söylemişti. Ama şimdi Jemima sözün kaynağını hatırlamadan konuştu. Bunun kendi fikri olduğunu sanıyordu. İçindeki yaramazlıkla, Jemima’yı bir zamanlar ailenin kurallarına karşı isyana teşvik eden Amber, şimdi bu tavsiyesinin kendi aleyhine işlemesine seyirci kalıyordu. Üç ay önce, Jemima bir erkeğe onu gezintiye çıkarmasını asla teklif edemezdi. Ama Amber, gözlerinde nefretle Jemima’yı izlerken, ilahî adaletin işlediğini aklına

bile getirmedi. *Offf, keşke onun babasıyla evli olmasaydım*, diye düşündü öfkeyle.

“Jemima, kendini küçük duruma düşürüyorsun. Lord Carlton’ın nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsun.”

Jemima çenesini kaldırdı. “Kusura bakmayın madam ama çok iyi biliyorum. O yakışıklı, büyüleyici ve tam bir beyefendi. Ayrıca onu seviyorum.”

Amber dudağını sarkıtıp zalimce onun taklidini yaptı. “O yakışıklı, büyüleyici ve tam bir beyefendi. Ayrıca onu seviyorsunuz! Bak sen! Çok dikkatli olmazsan, yakında kızlığın elden gidecek!”

“Sana inanmıyorum! Lord Carlton hiç de öyle biri değil! Ayrıca Carter de bizimle geliyor.”

“Gelse iyi olur. Tabii yanınızda duracaksa!”

Amber öyle sinirliydi ki, Nan’in onu çaresizce dürtmesine ve yüzünü buruşturup durmasına rağmen, kendini kontrol edemeyip biraz ağır konuştu. O sırada kapı çaldı ve uşak Bruce’u içeri aldı. Bruce şapkasını çıkarıp onları selamladı. Gözlerindeki parıltıdan Amber’la üvey kızını bir tartışmanın içinde yakalamasının onu eğlendirdiği belli oluyordu.

Ona da lanet olsun, diye düşündü Amber. *Erkekler her zaman kendilerini bir halt sanır!*

“Bu çok hoş bir sürpriz Bayan Dangerfield,” dedi Bruce. “Sizin de geleceğinizi düşünmüyordum.”

“Ah, madam gelmiyor!” dedi Jemima aceleyle. “O eve yeni döndü de.”

“Ya?” dedi Bruce. “Üzüldüm, Bayan Dangerfield. Bize katılmanız çok hoşuma giderdi.”

Amber’ın bir kedi gibi kısılmış gözleri zalimce ona baktı. “Öyle mi Lord Carlton?”

Amber arkasını dönüp merdivenleri çıktı. Kapının arkalarından kaptığını duyunca aniden balkonda durup onları izlemek için döndü. Ama gitmişlerdi. Birden kolunu kaldırıp bütün gücüyle yelpazesini aşağı fırlattı. Etrafta kimsenin olmadığını sanıyordu. Tam da o sırada, bir uşak çıkıp şaşkınlıkla ona baktı. Amber öfke ve tedirginlikle onunla gözgöze geldikten sonra, hemen ortadan kayboldu.

Samuel bir iki saatini geçirmek için indiği çalışma odasından döndüğünde, Amber'ın gerginliği hâlâ geçmemişti. Ama kocasını şefkatle öptü, onu oturtup yanına bir tabure çekerek ellerini ellerinin arasına aldı. Birkaç dakika boyunca havadan sudan sohbet ettikten sonra, Amber endişeyle kaşlarını çatıp gözlerini boşluğa dikti.

Samuel, Amber'ın ipek gibi saçlarını okşadı. "Ne oldu, canım? Ters bir şey yok, değil mi?"

"Hayır, Samuel, bir şey yok. Ah, Samuel... Sana söylemem gerek! Jemima için çok endişeleniyorum!"

"Lord Carlton'ı mı kastediyorsun?"

"Evet. Bir saat önce Jemima'yla salonda karşılaştım. Lord Carlton'dan kendisini Hyde Park'a gezmeye götürmesini istemiş."

Samuel bitkin bir şekilde iç çekti. "Onu anlayamıyorum. Mümkün olduğunca dikkatli yetiştirildi. Bazen bugünlerde havada bir mikrop olduğunu düşünüyorum. Gençler buna kapılıp hasta oluyor. Hepsi değil tabii ki," diye ekledi gülümseyerek. "Lord'un onunla ilgilendiğini sanmıyorum. Jemima onun birlikte olmaya alışkın olduğu kadınlardan değil. Bizimki üstüne gitmese, Lord'un onu aklına bile getireceğini sanmam."

"Elbette öyle!" dedi Amber.

"Ne yapmamız gerek bilmiyorum..."

"Ben biliyorum Samuel! Onu hemen Joseph Cuttle'la evlendirmelisin! Çok daha kötü şeyler olmadan!"

29. BÖLÜM

BU, JEMIMA'NIN ÜVEY ANNESİYLE ARKADAŞLIĞININ SONU OLDU. Babasının onu bir an önce Joseph Cuttle'la evlendirmeye karar vermesinden sorumlu olan kişiyi, yanılmaz, kadınsı bir içgüdüyle anlamıştı. Evdeki herkes Jemima'nın bir süvariye âşık olmasından çok endişe duyduğu için, Amber'ın bu yaptığı, ailede takdir gören tek şeydi. Gerçi kardeşlerinin ona âşık olmasının nedeni olarak da madamı görüyorlardı. Amber ona kötü örnek olmasa, Jemima böyle bir adama hayatta hayranlık duymazdı. Amber anlaşılmaya varıldığını ve düğün tarihinin de nişandan kırk gün sonraya denk gelen 30 Ağustos olarak belirlendiğini söyleyince, Bruce çok şaşırdı.

"Yüce Tanrım!" dedi. "O beceriksiz cılız oğlanla mı? Jemima gibi güzel bir kız neden onunla evlensin ki?"

"Kiminle evlendiği seni ne ilgilendirir?"

"İlgilendirmez tabii. Ama sence de Dangerfield Ailesi'nin işlerine fazla burnunu sokmuyor musun?"

"Hiç de değil. Samuel zaten onu evlendirecekti. Ben sadece işleri planladım, onun iyiliği için."

"Onunla aramda bir şey geçeceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Kendisi istediği için onu gezmeye götürdüm. Reddetsem, babasına karşı kabalık olurdu."

Bruce onu uzun uzun süzdü. "Samuel Dangerfield'ın ne kadar iyi, yaşlı bir beyefendi olduğu konusunda bir fikrin var mı merak ediyorum.

Söylesene... Onu evlenmeye nasıl ikna ettin? Dangerfieldlar bir aktrisi kolay kolay eve alacak insanlar değil.”

Amber güldü. “Bilmek istemezsin!” Bruce’a bunu hiç anlatmadı.

Çok geçmeden Amber, Bruce’un uyarılarım göz ardı edip haftada üç dört gün Almsburyler’in evine gitmeye başladı. Samuel saat yedi-de çalışma odasına çekiliyor, on birden önce dönmüyordu. Amber o yokken evden çıkıp gidiyor, o odasından çıkınca da dönmüş oluyordu. Dönme bile, kimse bir şey demiyordu. Samuel ona çok güveniyordu. Ona nerede olduğunu sorsa da, bunu şüphelendiği için değil, sadece sohbet etmek istediği için ya da gününü nasıl geçirdiğiyle ilgilendiği için soruyordu. Amber ona ne yalan uydurursa uydursun, inanıyordu.

Bu arada Jemima iyice huysuzlaşmıştı. Düğünüyle ilgili yapılan abartılı hazırlıklarla hiç ilgilenmiyordu. Kumaşçılarla terziler saatlerce odasından çıkmıyordu. Gelinliği dore olacak, alyansının üzerini otuz tane elmas süsleyecekti. Düğün yemeğinin ve balonun düzenleneceği evin sol kanadındaki büyük balo salonu yerlere serilen gerçek çimlerle yeşil yapraklı, çiçekler içindeki bir ormana dönüştürülmüştü. Törende beş yüz kişi, sonrasındaki kutlamalarda da bin kişi olacaktı. Londra’daki en iyi elli müzisyen, balo için kiralanmıştı. Çok ünlü bir Fransız şef de yemek hazırlıklarını yönetmek için Paris’ten getiriliyordu. Samuel kızını memnun etmeye çalışıyordu, onun durmadan suratını asmasına çok üzülüyordu.

Amber hemen Jemima’nın tarafını tuttu. “Bir şey yok Samuel. Evlenme yaşına gelip evli olmayan kızların canı neden sıkılıyorsa, onun da canı o yüzden sıkılıyor. Evlendikten sonra düzelecek, merak etme.”

Samuel başını salladı. “Tanrım, umarım öyle olur. Onu mutsuz görmekten nefret ediyorum. Bazen Joseph’le evlenmesi için ısrar ederek yanlış bir şey mi yapıyoruz acaba diyorum. Sonuçta Londra’da bir sürü başka uygun talip de bulunur...”

“Saçmalama, Samuel. Bir kızın kendi kocasını seçtiği nerede duyulmuş! Ne istediğini bilemeyecek kadar küçük o. Ayrıca Joseph iyi bir delikanlı. Onu çok mutlu edecek.” Böylece her şey kararlaştırıldı. Amber her şeyi çok zekice idare ettiğini düşünüyordu. Jemima artık canını sı-

kamazdı. *Aptal kız*, diye düşündü. *Bana savaş açmadan önce iyi düşünmeliydi.*

Bruce Londra'ya geleli daha altı hafta olmuşken, Amber bir gün ona hamile olduğunu söyledi. Çocuğun ondan olduğunu açıklayıp, "Umarım kız olur," dedi. "Bruce çok yakışıklı, kız olursa çok güzel olacağını biliyorum. Sence adını ne koyalım?"

"Buna Samuel karar vermeli, sence de öyle değil mi?"

"Aman... Nedenmiş? Zaten o bana sorar. Sen hangi ismi beğendiğini söyle lütfen Bruce. Bilmek istiyorum."

Bruce birkaç dakika ciddi düşüncelere daldı. Dudaklarındaki gülümseme, isim düşündüğünü gösteriyordu. "Susanna güzel bir isim," dedi sonunda.

"Susanna diye birini tanımıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bana sevdiğim bir isim sordun, ben de söyledim. Altında başka bir şey arama."

"Ama bir sürü piçin vardır eminim," dedi Amber. "Leah mıydı neydi şu kız... Almsbury ondan iki çocuğun olduğunu söyledi."

Bruce uzun süredir Londra'da olduğu için Amber onu sık sık görebilmişti. O uzaktayken, kapıldığı kıskançlık ve endişeler onunla birlikte olmaktan duyduğu mutlulukla yok olmuştu. Yine de Amber, onunla birlikte olmaktan mutlu olacağına, kaçırdığı şeyler için üzülüyordu.

Bruce'un sesi alçaldı. "Leah geçen yıl doğum yaparken öldü."

Amber onun ciddi ve biraz da kızgın olduğunu gördü. Samimiyetsizce, "Ah, çok üzüldüm," dedikten sonra, konuyu hemen değiştirdi. "Susanna doğduğunda nerede olacaksın acaba?"

"Bir yerlerde Hollandalıların canına okuyor olacağım. Meclis parayı toplar toplamaz, onlara savaş açacağız. Beklerken de Majesteleri'nin istediği şekilde huzuru sağlamaya çalışacağım. İngiltere ile Hollanda ne-redeyse bir yıldır bizim denizlerimiz dışında her yerde savaşıyor. Son iki aydır da mücadele iyice alevlendi. Bir tek, savaşın resmen ilan edilmediği kaldı. Ama hazırlıklar tamamlanana kadar Charles'ın biraz daha beklemesi lazım."

Yarı çıplak hâlde yatakra uzanıyorlardı. Bruce peruğunu çıkarmış, iki üç santim uzunluğundaki saçlarını geriye taramıştı. Amber yüz üstü yatıp masanın üzerinde duran üzümlerden bir salkım aldı.

“Yakacak bir şehir ya da öldürecek Hollandalılar olmayınca günün çok sıkıcı geçiyordur herhâlde!”

Bruce gülerek Amber’ın elindeki salkımdan birkaç üzüm kopardı. “Sen de beni kana susamış biri sanıyorsun herhâlde.”

Amber iç çekti. “Ah, Bruce... Keşke beni dinlesen.” Sonra birden dirseklerinin üzerinde doğrulup onu dinlemesi için büyük bir ciddiyetle Bruce’a baktı. Lord onu her seferinde durdurmayı başarıyordu ama bu sefer değil. Bu sefer Amber’ı dinleyecekti. “Gitmen gerekiyorsa, savaşa git Bruce! Ama savaş bitince gemilerini satıp Londra’da kal. Senin yüz, benim altmış altı binimle o kadar zengin oluruz ki, istesek sarayı bile satın alırız. İngiltere’nin en büyük, en güzel evini alırız. Bütün önemli kişiler balolarımıza, davetlerimize katılır. Sayısız arabamız, bin tane hizmetçimiz, canımız istediğinde Fransa’ya gidebileceğimiz bir yatımız olur. Saraya gideriz, sen büyük bir adam olursun. Şansölye ya da ne istersen. Ben de Kraliçe’nin özel nedimesi olurum. İngiltere’de bizden daha seçkin bir çift olmaz. Ah, Bruce, sevgilim... Görmüyor musun? Dünyanın en mutlu insanları oluruz.”

Amber onu ikna edebileceğine öyle inanmıştı ki, Bruce’un cevabı onu hayal kırıklığına uğrattı.

“Güzel olurdu,” dedi. “Ama bir kadın için.”

“Offf!” diye bağırdı Amber sinirlenerek. “Siz erkekler! Daha ne istiyorsunuz!”

“Söyleyeyim Amber,” Bruce doğrulup ona baktı. “Önümüzdeki yirmi beş yılı birinin omuzlarına basıp altımdakini ezerek harcamaktan çok daha fazlasını istiyorum. Küçümsediğim insanlar arasında bir üne sahip olmak için düzenbazlarla aptalların yaptığı entrikalara, planlara, hilelere yardım etmekten fazlasını istiyorum. Bir tiyatrodan çıkıp horoz dövüşüne, oradan Hyde Park’a, oradan da Pall Mall’a gidip ertesi gün de aynı şeyleri yapmaktan başka bir şey istiyorum ben. Kumar oynayıp etek giyen herkese asılıp Kral’ın pezevenkliğini yapmaktan başka şeyler...”

Bruce tiksiniş gibi yüzünü buruşturdu. "Sonunda kadın ya da içki yüzünden ölmeye niyetim yok."

"Amerika'da yaşarsan kadından ve içkiden ölmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama bildiğim tek bir şey var... Sıkıntıdan ölmeyeceğim."

"Hadi ya! Orada zenciler, korsanlar Newgate kaçkınları ya da her türlü dolandırıcıyla yaşamak çok heyecan verici olacak herhâlde."

"Orası düşündüğünden çok daha medeni bir yer. Ayrıca Milletler Birliği zamanında İngiltere'den ayrılan bir sürü iyi aile var orada. Birçoğu da benimle aynı nedenden ayrılmaya devam ediyor. Amerika'daki erkeklerle kadınlar buradakilerden farklı olduğu için gitmiyorum oraya. Onlar da aynı tabii. Ama Amerika hâlâ genç ve ümit vaat eden bir ülke. İngiltere'nin bin yıldır olamadığı şey yani. Orası cesareti olan erkekler tarafından kurulmayı bekliyor. Ben de elimden hâlâ bir şey gelirken, gitmek istiyorum. İç Savaş zamanında babam yedi yüz yıldır ailemize ait olan her şeyi kaybetti. Ben çocuklarımla asla kaybetmeyecekleri bir şeye sahip olmalarını istiyorum."

"Madem İngiltere'yi sevmiyorsun, neden onun için savaşma zahmetine giriyorsun o zaman!"

"Amber, Amber," dedi usulca. "Canım, umarım şu an anlamadığın birçok şeyi ilerde anlarsın."

"Ben de umarım, günün birinde o lanet okyanusta boğulursun."

"Boğulamayacak kadar önemli biriyim."

Amber öfkeyle yataktan fırladı. Arkasını dönünce Bruce'un dirseğine yaslanmış, onu izlediğini fark etti. Amber dönüp ellerini, ellerinin arasına aldı.

"Ah, Bruce, öyle demek istemediğimi biliyorsun. Ama seni öyle çok seviyorum ki... Senin için ölürüm... Benim sana ihtiyaç duyduğum kadar, sen bana ihtiyaç duymuyorsun. Ben sadece senin fahişenim. Ama karın olmak istiyorum, gerçekten karın. Gittiğin her yere seninle gelip sıkıntıların paylaşmak, istediğin şeyleri planlamak, senin çocuklarını doğurmak istiyorum. Senin bir parçan olmak istiyorum. Ah, ne olur

sevgilim! Beni de Amerika'ya götür! Nasıl bir yer olursa olsun, umurumda değil, yemin ederim. Her yerde yaşarım! Her şeyi yaparım. Ağaç kesmene, tütün ekmene yardım ederim, yemeklerini pişiririm... Ah, Bruce, beni de yanında götürsen her şeyi yaparım!”

Bruce gözleri parıldayarak onu seyretmeye devam etti ama Amber tam onu ikna ettiğini düşündüğü anda başını salladı. “Öyle bir şey mümkün değil Amber, sen öyle bir hayat yaşayamazsın. Birkaç hafta ya da ay geçmeden ondan sıkılıp seni oraya götürdüğüm için benden nefret edersin.”

Amber onun arkasından koşup kendinden geçmişcesine Bruce'un kollarına atıldı. Parmaklarından kayıp gittiğini düşündüğü mutluluğu yakalamaya kararlıydı. “Hayır, Bruce sıkılmam! Yemin ederim! Sana söz veriyorum! Sen yanımda olursan, her şeyi severim!”

“Yapamam, Amber. Bu konuyu daha fazla konuşmayalım.”

“O zaman başka bir neden var. Var, değil mi? Söyle bana!”

Bruce iyice sinirlendi. “Tanrı aşkına Amber, yeter artık. Yapamam diyorum, hepsi bu.”

Amber gözlerini kısarak uzunca bir süre onu sözdü. “Neden olduğunu biliyorum,” dedi sonunda. “Beni neden oraya götürmediğini, neden benimle evlenmediğini biliyorum. Sen soylu birisin, bense bir çiftçinin yeğeniyim. Benim babam basit bir çiftçiydi, senin ailense Lordlar Kamarası'ndandı. Benim annem basit bir kadındı, senin annense yüce Musa gibi gökten inmişti. Benim akrabalarım çiftçi, seninkilerse damarlarında Stuart kanı dolaşan insanlardı.”

Amber'ın sesi alaycı ve sertti. Konuşurken yüzünü öfkeyle, şekilden şekle soktu.

Öfkeyle arkasını dönüp giyinmeye başladı. Onu izleyen Bruce'un gözlerinde şefkatli bir ifade vardı. Amber'ın hissettiği bu aşağılanmadan onu kurtaracak bir şeyler arıyordu sanki. Ama Amber onun konuşmasına fırsat vermedi. Çabucak giyinip pelerini alırken, “Bu yüzden, değil mi?” diye bağırdı.

Bruce kalkıp onun karşısına geçti. “Ah, Amber, neden işleri kendin için hep zorlaştırıyorsun ki? İstesem de seninle evlenemem. Bunu sen de

gayet iyi biliyorsun. Ben sadece kendim için evlenemem, bu dünyada yalnız değilim. Bir toz parçası gibi tek başıma havada uçmuyorum. Bir sürü akrabam var. Ölmüş olan anne babama ve onların büyüklerine karşı sorumluluklarım var. Brucelar ve Carltonlar sana bir şey ifade etmeye-bilir, etmesi için de bir neden yok zaten. Ama onlar, lanet olası Brucelar ve Carltonlar için önemlidir.”

“Bu sözlerin bana sökmez! Elinde olsa da benimle evlenmezdin, değil mi?”

Birbirlerine baktılar. Bruce’un cevabı Amber’ın içine bir alev topu gibi düştü.

“Hayır!”

Amber bir süre ona bakmaya devam etti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, boynundaki ve alnındaki damarlar masmavi şişmişti. Hiddet ve acıdan kendini kaybederek “Ah!” diye bağırdı. “Senden nefret ediyorum Bruce Carlton. Senden nefret ediyorum... Sen...” Hemen arkasını dönüp kapıyı çarparak odadan çıktı. Merdivenlerden inerken, “Umarım seni bir daha görmem!” dedi hıçkırarak. *Bu, katlanabileceğim son hakaret*, dedi kendi kendine. *Bir daha bana böyle bir şey yapamayacak.*

Amber, Almsburyler’in evinden çıkıp doğruca arabaya bindi. “Eve gidiyoruz,” diye bağırdı Tempest’a. Eldivenlerinin ucunu ısırarak göz yaşlarına boğuldu.

Heyecanı öylesine büyüktü ki, Amber kapının önünde başka bir arabanın daha beklediğini fark etmedi. Ahşap panjurları kapalı olan araba, kendi arabasının arkasından yola çıkıp Amber’ı izlemeye başladı. Her sokakta peşinden geliyor, Amber’ın arabası her durduğunda o da duruyordu. Aralarına başka bir arabanın girmesine izin vermeden, Amber’ın arabasıyla aynı hızda gidiyordu. Amber arabanın iki yanında asılı duran iki uşağının şaşkınlıkla arkalarına bakıp güldüklerini fark ettiğinde, neredeyse eve gelmişlerdi. Amber başını çevirip arka pencereden kiralık arabayı gördüyse de çok umursamadı.

Dangerfield Konağı’nın büyük güney kapısına yöneldiklerinde arkalarındaki araba da onları takip etti. Kendine hâkim olmaya çalışsa da,

hâlâ kaşları çatık olan Amber, arabadan inince, kiralık arabadan inen Jemima'yla karşılaştı. Carter şoförün parasını ödüyordu.

"Günaydın, madam," dedi Jemima.

Amber irkilip Jemima'yı selamladı. "Günaydın Jemima." *Umarım doğal görünüyorsunuzdur*, diyordu kendi kendine. Ama kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, korkudan neredeyse bayılacaktı. Bu aptal kız, casusluk yapmış, daha da kötüsü onu yakalamıştı!

"Bir dakika, benimle biraz konuşacak vaktin yok mu? Eskiden benimle arkadaş olduğun için çok mutluydun. Lord Carlton gelmeden önce yani."

Amber sesini çıkarmadan üvey kızına baktı. Durumu geçiştirmeye çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. "Lord Carlton'ın bununla ne alakası var?"

"Lord Carlton, Almsburyler'in evinde kalıyor. O yüzden oradaydınız. Tıpkı dün, önceki gün ve bu ay içinde en az yirmi kez olduğu gibi. Hepsini biliyorum!"

"Sen kendi işine bak Jemima! Ben burada esir değilim. İstedğim yere gider gelirim. Leydi Almsbury benim arkadaşımdır, onu ziyaret ediyordum."

"Lord Carlton şehre gelmeden önce ziyaret etmiyordun ama."

"O zaman burada değil, köydeydi. Bak Jemima, beni neden takip ettiğini biliyorum sanırım ve galiba bunu babana söyleyeceğim. O bu durumla ilgilenir, eminim."

"Babama mı söyleyeceksin? Benim de söyleyecek birkaç şeyim var. Lord Carlton ve seninle ilgili."

"Hiçbir şey bilmiyorsun! Kıskançlığından çatlamasaydın, böyle şeylerden şüphelenmezdin." Amber gözlerini hemen Jemima'dan Carter'a çevirdi. "Böyle fikirleri aklına kim sokuyor? Bu ihtiyar cadı mı?" Carter'ın suçlu bakışları, Amber'ın tahmininin doğru olduğunu gösteriyordu. Büyük bir namus gösterisi yapan Amber, Jemima'yı son kez uyarıp içeri gitti. "Böyle saçma sapan bir şeyi, bir daha duymayacağım, Jemima. Yoksa baban hangimize inanacak, görürüz."

Jemima belli ki böyle bir şeyi denemek istemiyordu, evde bir olay yaşanmadı. Üvey kızı, Almsburyler'e yaptığı ziyaretleri neden kestiğini

soramasın diye sıtma geçirdiği yalanını uydurdu. Jemima'nın düğünü yaklaşıyordu, gerçi kızın ısrarlı isteği üzerine birkaç gün ertelenmişti. Amber da düğünün bir an önce olup kızın ayağını altından çekilmesini istiyordu.

Amber'ın Bruce'la tartışmasından bir hafta sonra Samuel, Lord Carlton'ın, çalışma odasında olduğunu söyledi. "Rüzgâr izin verirse yarın yola çıkıyormuş. O gidince umarım Jemima da..."

Ama Amber onu dinlemiyordu. *Yarın mı, diye düşündü. Tanrım, yarın gidiyor! Ah, onu görmem lazım! Onu bir kez daha görmem gerek!*

Bruce'un gemileri Botolp İskeleyi'ndeydi, Jeremiah onu bulmak üzere yola çıkarken Amber arabada bekledi. Amber heyecanlı, aynı zamanda da gergindi. *Bana hâlâ kızgın mı acaba, diye düşündü.* Ama Bruce gelip onu görünce gülümsedi. Öğleden sonra hava sıcak olduğu için başında peruğu yoktu. Üzerinde sadece pantolonuyla gömleği vardı. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu.

Bruce arabanın kapısında dikilirken Amber uzanıp onun elini tuttu. "Gitmeden önce seni son bir kez görmek istedim Bruce!" dedi çabucak.

"Mal yüklüyoruz, Amber. Burayı bırakamam."

"Sadece bir dakikalığına gemiye çıkamaz mıyız?"

Bruce geri çekilip Amber'ın arabadan inmesine yardım etti.

Etraflarından büyük bir koşuşturmaca vardı. Altın yaldızlı, işlemeli gemiler hafifçe suyun üzerinde salınıyordu. İskele çok kalabalıktı. Yıllarını denizde geçirdikleri için sallanarak yürüyen denizciler her yerde kendilerini belli ediyordu. Kambur hamallar sırtlarında ağır sandıklar ve demirden balyalarla sendeleyerek yürüyordu. İyi giyimli tüccarların etrafını dilenciler ve kolunu, bacağına veya gözünü İngiltere için kaybetmiş yaşlı denizciler sarmıştı. Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmış çocuklardan, etrafta dolaşan yaşlılardan, abartılı makyaj yapmış fahişelerden oluşan gürültülü bir kalabalık vardı.

Amber'la Bruce iskelede yürürken bütün gözler dönüp onları takip etti. Amber'ın giysileri, saçları ve mücevherleri güneş ışığında parılıyordu. Güzel bir kadındı ve oradakilerin alışık olmadığı bir tarzı vardı. Fahişeler Bruce'u meslek icabı olmayan bir ilgiyle süzüyordu.

"Neden beni görmeye gelmedin?" diye sordu Amber, kısık bir sesle. İskeleden gemiye uzanan genişçe bir köprü'nün üzerinden geçiyorlardı.

Onun arkasından gelen Bruce, "Varlığımın pek hoş karşılanacağını sanmıyordum," diye mırıldandı. Bir an arkasını dönüp başka bir adamla konuştu. Sonra Amber'ı güverteye çıkardı. Oradan da alt kattaki küçük bir kamaraya indiler. İçinde büyükçe bir yatağın, bir yazı masası ve üç sandalyenin bulunduğu kamara, lüks olmasa da rahat görünüyordu. Meşe doğramalara haritalar asılmış, yere deri kaplı kitaplar saçılmıştı.

Amber hızla ona döndü. "Seninle tartışmayacağım Bruce. Konuşmak istemiyorum... Sadece öp beni..."

Bruce kollarını ona dolayınca, aniden kapı çalındı. "Lord Carlton! Bir hanım sizi görmek istiyor!"

Amber suçlarcasına ona baktı. Bruce onu bırakırken, mırıldanarak küftetti. Ama kapıdan çıkmadan Amber'a işaret edince, Amber yere attığı peleriniyle kürkünü alıp aceleyle Bruce'un gösterdiği yan kamaraya girdi. Bruce kapıyı açınca, Jemima Dangerfield'in genç sesi duyuldu.

"Lord Carlton! Tanrı'ya şükür sizi buldum! Size babamdan bir haber getirmiştım..."

Amber, Jemima'nın içeri girip kapıyı kapattığını duydu. Kulağını ahşap kapıya yaslanıp kalbi küt küt çarparken onları duymaya çalıştı. Heyecanının nedeni, hem yakalanma korkusu, hem de kıskançlıktı.

"Ah, Bruce! Yarın gidiyormuşsun! Buraya gelmek zorundaydım!"

"Gelmemeliydin, Jemima. Biri seni görebilir. Çok meşgulüm, bir dakikam bile yok. Birkaç kâğıt almaya inmiştim... Hah, buradalar. Gel seni arabana götüreyim."

"Ah, ama Bruce! Yarın gidiyorsun! Seni bir kez daha görmem gerekiyor! İstedğin her yere gelirim! Bu akşam sekizde Crown'da olacağım! Aynı odada."

"Beni bağışla, Jemima. Gelemem. Gerçekten çok meşgulüm. Whitehall'a gitmem gerek. Güneş doğmadan yola çıkacağız."

"O zaman şimdi. Ah, Bruce, ne olur... Sadece bir kez daha..."

"Sus, Jemima. Sam'le Robert az sonra burada olacak. Burada benimle yalnız olduğunu öğrenmelerini istemezsin." Bir sessizlik oldu. Amber,

Bruce'un kapıyı açtığını duydu. "Affedersin, eldivenlerini düşürdüğünü görmedim." Jemima cevap vermedi. Dışarı çıktılar.

Amber gittiklerine emin olana kadar bekledikten sonra Bruce'un kamarasına girdi.

Artık kendi güvenliğinden emin olduğu için Jemima ve Bruce'a karşı kıskanç bir öfke duydu. Demek Bruce onunla sevişmişti! Aşağılık herif! Ve o ufak sürtük Jemima! Bunu ödeyecekti!

Bruce döndüğünde, Amber ellerini beline koymuş, Bruce'un yazı masasında oturuyordu. Başını eğip kızarmasını beklercesine baktı Lord'a.

"Demek öyle!" dedi.

Bruce omuzlarını silkip kapıyı kapattı.

"Demek bütün haftanı böyle geçirdin!" Birden yerinden fırlayıp Bruce'a arkasını döndü. "Demek onunla aranda bir şey olmasını istemiyordun?"

"İstemiyordum."

Amber hızla döndü. "Yaaa! Ama dedi ki..."

"Ben istemedim. Bak Amber, tartışacak vaktim yok. İki hafta kadar önce Jemima bir sabah Almsburyler'in evine gelip senin adını verdi. Onu hemen odamdan kovmam gerektiğini söyleyebilirsin. Ama yapmadım işte. Zavallı çocuk, Joseph Cuttle'la evleneceği için öyle mutsuzdu ki... Bana âşık olduğunu sanıyordu. Hepsi bu."

"Peki Crown ve aynı odada ne demek?"

Amber son sözleri Jemima'nın sesini taklit ederek söylemişti.

"Daha sonra üç-dört kez orada buluştuk. Başka bir şey öğrenmek istiyorsan Jemima'ya sor. Benim vaktim yok. Hadi, güverteye çıkmam lazım."

Bruce arkasını dönünce, Amber koşup onun kolunu tuttu. "Bruce! Ne olur sevgilim... Vedalaşmadan gitme..."

Yarım saat sonra, Amber'ın arabasına döndüler. Bruce onun arabaya binmesine yardım etti. "Londra'ya ne zaman döneceksin?" diye sordu Amber.

"Bilmiyorum. Birkaç ay sonra herhâlde. Döndüğümde görüşürüz."

"Seni bekleyeceğim Bruce. Ah, sevgilim, dikkatli ol. Ara sıra beni düşün."

“Düşüneceğim.”

Bruce geri çekilip kapıyı kapattıktan sonra, arabacıya işaret etti. Araba hareket etti. Amber kafasını açık pencereden uzatınca, Bruce ona gülümsedi.

“Bin Hollandalı batır, olur mu!” diye bağırdı Amber.

Bruce güldü. “Denerim!” Amber’a el salladıktan sonra, gemiye döndü. Araba yola devam edince, Bruce kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Amber odasına girdiğinde, Bruce’la sevişmenin mutluluğu içinde hâlâ öyle canlıydı ki, Jemima aklına gelmedi. Kızın odada kendisini beklediğini görünce, şaşkına döndü.

Jemima gergin ve heyecanlıydı. “Yalnız görüşebilir miyiz, madam?”

Amber ona karşı zafer kazandığını hissediyordu. “Elbette, Jemima.”

Nan bütün hizmetçileri odadan çıkardı. Odada sadece yere bağdaş kurmuş, Samuel’in geçen hafta ona getirdiği bir yapbozu çözen Tansy kaldı. Bir hizmetçi Amber’ın el kürkünü, yelpazesini ve birini kaybettiği eldivenini aldı. Amber eşyalarına çok özensiz davranıyordu. Yerine yenisini kolayca koyabildiği için bir şey kaybederse, sadece alışveriş için bahane çıkmış oluyordu ona.

Amber dönüp üvey kızına baktı. Ellerini saçına götürerek “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Pahalı giysiler içindeki iki güzel kadın arasında tuhaf bir zıtlık vardı. Biri, saf ve büyük ölçüde masumken, diğeri tam tersiydi. Ama öyle olduğunu belli etmiyordu. Etrafında, büyüleyici bir parfüm gibi asılı duran bir tutku, bir umursamazlık ve yaşama arzusu onu farklı kılıyordu.

Jemima kurnaz davranamayacak kadar mutsuz, kızgın ve bitkindi. “Neredeydin?” Bu bir soru değil, suçlamaydı.

Amber kaşlarını kaldırıp çorabının iplerini çekti. “Bu seni ilgilen-dirmez.”

“İlgilendirse de, ilgilendirmese de, biliyorum. Nerede olduğunu biliyorum. Bu senin değil mi?” Jemima, Amber’ın kayıp eldivenini uzattı.

Amber eldivene bakıp gözlerini kıstı. Onu kızın elinden kaptı. “Nerede buldun bunu?”

"Nerede olduğunu biliyorsun. *Ejderha*'nın ana kamarasında, yerde duruyordu."

"Ne olmuş? Hollandalılarla savaşmaya giden bir adamı ziyaret edebilirim herhâlde!"

"Ziyaret mi? Hiç boşuna zahmet etme. Nasıl bir ziyaret yaptığını biliyorum. Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sen bir fahişesin! Babamı kandırdın!"

Amber tiksinti ve nefretle Jemima'ya baktı. "Seni mızımız küçük kal-tak," dedi usulca. "Kıskanıyorsun değil mi? Kıskanıyorsun, çünkü senin istediğin şeyi ben elde ettim." Amber bir saat önce, Jemima'nın söylediği sözleri, aynı ses tonuyla, alaycı bir şekilde taklit etti.

"O zaman şimdi. Ah, Bruce, ne olur... Sadece bir kez daha..." Jemima'nın yüzündeki dehşet ve aşağılanmayla çok eğlenen Amber, kahkaha attı.

"Ah," dedi Jemima, usulca. "Böyle biri olduğunu nasıl anlayamadım..."

"Artık biliyorsun. Ama sana bir faydası olmayacak." Jemima meselesini sonsuza dek ortadan kaldırdığını düşünen Amber, rahattı. "Benim hakkımda bildiklerini babana söylemeyi düşünüyorsan, bir kez daha düşün derim. Senin evden gizlice kaçıp adamlarla meyhanelerde buluştuğunu öğrenince ne diyecek acaba? Eminim öfkeden kuduracaktır!"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Lord Carlton söyledi."

"Kanıtlayamazsın..."

"Öyle mi? Bir ebe çağırıp seni muayene ettirebilirim, unutma."

Amber, Jemima'ya odadan çıkmasını söylediğinde, genç kızın sözleri onu beyninden vurulmuşa çevirdi. "İstediyini çağır! Ne yaparsan yap, umurumda değil! Ama şu kadarını söyleyeyim, Joseph Cuttle'la düğünümü durdurmazsan, babama Lord Carlton'la aranda geçenleri anlatırım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Bunu duyarsa... Ölü!"

"Ölürmüş! Sanki çok da umurundaydı! İstediyin de bu değil mi zaten! Ah, evdekiler seninle ilgili ne kadar haklıymış! Ne kadar aptalım

ki, bunu göremedim. Ama ne olduğunu artık çok iyi biliyorum. Sen aşağılık bir fahişesin.”

“Sen de öylesin. Aramızdaki tek fark, ben istediğimi aldım, sense alamadın.”

Jemima boğulacak gibi oldu. Sağ elini kaldırıp Amber’ın yanağına sert bir tokat attı. Amber onun tokadına öyle hızlı bir karşılık verdi ki, hareketi neredeyse görünmedi. Diğer eliyle kızın saçlarını tutup kafasını bir tavuk gibi geriye çekti. Jemima ani bir korkuyla çığlık attı. Amber ona tekrar tokat attı. Kontrolünü kaybetmiş, ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi. İyice korkuya kapılan Jemima bağırarak kendini kurtarmaya çalıştı. Onun korku dolu gözlerinden ve çığlıklarından iyice öfkeye kapılan Amber, onu öldürmek için büyük bir istek duydu. Nan odaya koşup ikisinin arasına girerek Jemima’yı büyük bir tehlikeden kurtardı.

“Hanımım!” diye bağırdı. “Hanımım, Tanrı aşkına! Delirdiniz mi?”

Amber ellerini gevşetip sinirli bir hareketle saçlarını geriye attı. “Defol buradan!” diye bağırdı. “Git, bir daha da canımı sıkma! Anladın mı!” Son sözlerini histerik bir çığlıkla söylemişti ama Jemima çoktan hıçkırarak odadan çıkmıştı.

Samuel’i Jemima’nın düğününü ertelemeye ikna etmek hiç kolay olmadı. Ama Amber sonunda zavallı çocuğun Lord Carlton’ın ayrılığından dolayı duyduğu üzüntüyü atlatabilmesi için düğünü birkaç hafta daha erteletmeyi başardı. Zaten sinirli ve endişeli olan Amber, hamileliği yüzünden iyice bunalıma girmişti. Öfkesini Nan dışında herkesten gizlemek zorundaydı. Nan de hanımının sürekli bir şeylerden sızlanıp şikâyet etmesini sabır ve anlayışla dinliyordu.

Bir gün yorgun argın sıradan ziyaretlerinden dönen Amber, “Böyle namuslu görünmekten bıktım usandım artık,” dedi.

Vaktinin çoğunu Samuel’in arkadaşlarının karılarını ve kızlarını ziyaret ederek geçiriyordu. Bütün gün onlarla oturup bebeklerden, hizmetçilerden, hatalıktan konuşmaktan o kadar bıkmıştı ki, avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Saygı görmek için çok uğraşıyordu. Az önce ziyaretinden döndüğü yaşlı bir kadının taklidini yaptı Nan’e. Aile içinde

kimseye hamile olduğunu söylememişti. Bundan sadece çocuklar gibi sevinçli olan Samuel'in haberi vardı.

"Canım, umarım yakında hamile kalırsın. İnan bana, hiçbir kadın ilk bebeğini kucağına alıp onun küçük dudaklarını göğsünde hissedene kadar bunun ne kadar güzel bir duygu olduğunu anlayamaz." Öyle demişti kadın. Amber yüzünü buruşturup dilini şaklattı. "Her sabah kusup domuz gibi görünmenin neresi güzel, hiç anlamıyorum!" Yelpazesini yere fırlattı. "Üf! Bıktım bundan!"

İşler yeterince ters gitmezmiş gibi Bruce'un gidişinden dört hafta sonra Samuel, düğün tarihinin 15 Ekim olarak ayarlandığını söyledi. Bir daha hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini söylemişti Amber'a. Cuttlelar sabırsızlanıyor, insanlar bu gecikmenin nedenini merak ediyordu. Jemima'nın artık aptallığı bırakıp yetişkin bir kadın gibi davranmasının zamanı gelmişti. Amber'ın ödü kopuyordu. Bütün gün bunu düşünse de, bir çözüm bulamamıştı daha. Jemima tehdidini yinelemiş, bu düğünü durdurmak için bir şeyler yapmazsa babası onları sokağa atacak bile olsa ona her şeyi anlatacağını söylemişti.

"Aman Tanrım, Nan! Bu parayı alabilmek için yaptığım onca şeyden sonra her şeyimi kaybedeceğim. Bir kuruş bile alamayacağım! Bir şey olacağını hep biliyordum. O kadar zengin olamayacağımı iyi biliyordum!"

"Bu işten yine kurtulacaksınız," diye ısrar etti Nan neşeyle. "Adım gibi eminim. Siz çok şanslısınız."

"Kurtulacak mıyım?" diye bağırdı Amber. "Ama nasıl? Ne zaman?"

Ayın onu geldiğinde Amber korkudan aklını kaybedecekti. *Keşke Bruce Carlton'ı hiç görmemiş olsaydım*, diyordu kendi kendine. *Keşke Marygreende kalıp Jack Clarke ya da Bob Starling'le evlenseydim*. Odada ileri geri yürüyor, tırnaklarını yiyordu.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, ne yapacağım!

Bir sabah geceliğiyle odayı yine arşınlarken, Nan içeri daldı. Yanakları kızarmış, mavi gözlerine zafer dolu bir pırıltı yerleşmişti. "Hanımım! Bilin bakalım ne oldu? Bayan Jemima'nın hizmetçilerinden birini gördüm. Dedi ki, Bayan Jemima istifa ediyormuş. Ama kimseye bunu söylemiyorlarmış!"

Amber ona baktı. “Ne diyorsun, Nan?” dedi usulca.

Birden odasından fırlayıp Jemima’nın alt kattaki odasına koştu. Terziler, hizmetçiler, birkaç kumaşçı ve birkaç tüccar odaya doluşmuştu. Amber, Jemima’ya, evlenecekmiş gibi davranmaya devam ederse, son dakikada kendini camdan atması gerekse bile düğünü iptal etmenin bir yolunu bulacağını söylemişti. Jemima da, üvey annesinin dediklerini dinlemiş olmak için değil, gerçekten çaresiz olduğundan bunu kabul etmişti.

Bütün sandalyelerin, taburelerin üstünde metrelerce altın sırmalı kumaşlar, satenler, yerde nehirler gibi kıvrılan şeffaf taftalar, yumuşacık kürkler vardı. Gürültülü odanın ortasında, sırtını kapıya dönmüş Jemima’nın üzerinde, Lord Carlton’ın ona verdiği dore kumaştan yapılan gelinliği prova ediliyordu.

Amber neşeyle içeri girdi. “Ah, Jemima!” diye bağırdı. “Ne şahane bir gelinlik! Seni nasıl kıskanıyorum, bilemezsin!”

Jemima asık suratıyla onu uyarırcasına baktı. Amber kızın yorgun ve çok solgun göründüğünü fark edince keyfi yerine geldi.

“İşinizin bitmesine çok var mı?”

Jemima önünde çömelmiş, ağzındaki toplu iğnelerle elbisenin en küçük kıvrımlarını büyük bir titizlikle düzeltten iki terziyle konuştu.

“Bir dakika içinde tamam, hanımefendi. Birazcık daha dayanın, olur mu?”

Jemima iç çekti. “Tamam, ama acele edin lütfen.”

Amber, Jemima’nın yanına gitti. Kafasını yana yatırıp elbiseyi inceleyen alaycı bakışları kızın vücudunda geziniyordu. Jemima huzursuzca kıpırdandı. Alnı terden parıl parıldı. Birden gözleri karardı ve olduğu yere yığılıverdi. Terzilerle hizmetçiler çığlık atarken erkekler tedirginlikle kızın yanına geldi.

Amber hemen duruma el koydu. “Onu yatağa yatırın! Carter, biraz soğuk su getir! Sen git biraz konyak bul!”

İki hizmetçinin yardımıyla Jemima’nın üzerindeki gelinliği çıkardı. Kızın başının altındaki yastığı çekip büstiyerini çözmeye başladı. Carter soğuk suyu getirince Amber herkesi odadan çıkardı ve Jemima’nın al-

mm soğuk bir bezle silmeye başladı. Carter, Jemima'yı üvey annesinin eline bırakmak istemiyordu.

Bir dakika kadar sonra Jemima kendine gelip tepesinde dikilen Amber'a baktı. "Ne oldu?" diye sordu usulca. Gözleri boş odada gezindi.

"Bayıldın. Şu konyaktan bir yudum alırsan kendini daha iyi hissedeceksin." Amber eliyle Jemima'nın başını destekleyip içkiyi kızı içirdi. Bir an ikisi de sessiz kaldı. Jemima konyağın tadını alınca yüzünü buruşturdu.

"Başımın dönmesi geçti," dedi sonunda. "Diğerlerini çağırabilirsin." Yatağın içinde doğruldu.

"Hayır, Jemima, olmaz. Önce seninle konuşmak istiyorum."

Jemima hızla ona döndü. "Ne hakkında?"

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun. Benden saklamana gerek yok. Hamilesin, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki değilim! Hamile olamam! Ben sadece... Sadece biraz başım döndü, o kadar."

"O zaman neden o zaman kimseye söylemedin? Beni kandırmaya çalışma, Jemima. Doğruyu söyle, belki sana yardım edebilirim."

"Yardım mı? Nasıl yardım edeceksin ki?"

"En son ne zaman âdet gördün?"

"Şey... Neredeyse iki ay oldu. Ama bunun bir anlamı yok! Hamile değilim, biliyorum. Olamam. Böyle bir şey olursa ölürüm!"

"Saçmalama, Jemima. Onunla yatarken ne düşünüyordun ki? Üzerinde bir tür büyü olduğu için bunun senin başına gelemeyeceğini mi? Ama geldi işte. Ne kadar erken itiraf edersen senin için o kadar iyi olur."

Korkudan tir tir titreyen Jemima birden gözyaşlarına boğuldu. Sonunda haftalardır kaçtığı gerçekle yüzleşme vakti gelmişti. "Sana inanmıyorum! Birkaç gün içinde kendimi toparlayacağım, biliyorum. Sadece beni korkutmaya çalışıyorsun. Git buradan! Beni yalnız bırak!"

İyice sinirlenen Amber onu sarstı. "Jemima! Kes şunu! Hizmetçiler dinliyordur şimdi. Herkesin olanları öğrenmesini mi istiyorsun? Ağzını

kapatıp aklını başına toplarsan kendini de aileni de kurtarabilirsin. Ortaya çıkarsa bunun ailenin şerefini nasıl lekeleyeceğini unutma.”

“Ah, ben de ondan korkuyorum. Benden nefret edecekler. Herkes... Ah... Keşke Tanrı canımı alsa da kurtulsam!”

“Aptal aptal konuşmayı kes! Ayın on beşinde Joseph Cuttle’la evlenirsen...”

Jemima üzerine buz gibi su dökülmüşçesine kendine geldi. “Joseph Cuttle mı? Onunla evlenmeyeceğim, bunu biliyorsun. Onunla hayatta evlenmem...”

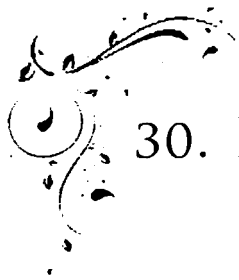
“Ama evlenmek zorundasın. Şu an yapabileceğin başka bir şey yok. Dangerfieldlar’ın şerefini ancak böyle kurtarabilirsin.”

“Umurumda değil! Hiçbiri umurumda değil! Onunla evlenmeyeceğim! Evden kaçıp Lord Carlton dönene kadar onu bekleyeceğim! Olanları öğrenince benimle evlenecek.”

Amber zalimce güldü. “Ah, Jemima. Seni sersem kız! Lord Carlton seninle evlenecek demek! Aklını mı kaçırdın? Üçüz bile doğursan seninle evlenmez. Yattığı her kadınla evlenecek olsa Kral Süleyman kadar çok karısı olurdu. Ayrıca evden kaçarsan ona götürecektir bir çeyiz paran olmayacak. Hâlâ vaktin varken Joseph Cuttle’la evlen. Şu an yapabileceğin tek şey bu.”

Jemima uzunca bir süre hiç konuşmadan ona baktı.

“Demek sonunda istediğini elde edeceksin,” dedi usulca. Gözleri parıldadı. “Ah, senden öyle nefret ediyorum ki...”

30. BÖLÜM

JEMİMA'NIN DÜĞÜNÜ ÇOK ÖNEMLİ BİR OLAYDI. DANGERFIELDLAR'LA Cuttlelar'ın şehrin bütün önemli ailelerinden dostları ve akrabaları vardı. Haftalarca gelin ve damada gelen hediyeler kocaman bir odayı ağızına kadar doldurdu. Gelin, evin güney kanadındaki büyük salona kurulan mihraba doğru altın rengi bir halının üzerinde yürürken teyzeleriyle kuzenleri burunlarını çekiyor, üç büyük orgdan yayılan müzik duvarları titretiyordu. Jemima koyu bakır rengi saçlarını, bakireliğin sembolü olarak omuzlarına salmıştı. Başının üzerinde zeytin ve gül yapraklarından bir taç vardı. Yüzünün ciddi, gözlerininse kuru olması şaşkınlıkla karşılandı. Çünkü gelin ağlamazsa, yeni ailenin üstüne uğursuzluk çökeceği düşünülürdü. Ama Jemima'nın aklı o kadar meşguldü ki, etrafında olan bitenden, ağzından çıkanlardan hiç haberi yoktu. Törenin sonunda mutlu kocasının, eşinin dostunun öpücüklerini ilgisizce kabul etti.

Yeni evli çift baloyu açtı. İlk dans bitince de âdet olduğu üzere yukarıdaki gelin odasına çekildiler. Kadınlar onu soyarken Jemima ağlamaya başladı. Herkes bu anı gördüğü için çok mutluydu. İki genç kocaman yatağın üzerine yan yana oturunca Jemima'nın gözleri tuzağa yakalanmış bir hayvanınki gibi korkuyla büyüdü. Herkes içki dolu sürahiye odada elden ele göndermeye başladı.

Çoğu düğünde olduğu gibi kahkahalar, açık saçık şakalar, neşeli şarkılar yoktu bu düğünde. Ortalıkta sessiz sakin bir ciddiyet vardı. Herkes

odadan çıkıp Jemima'yla damadı yalnız bırakınca Amber rahat bir nefes aldı. *İşte, diye düşündü. Sonunda bitti. Artık güvendedim.*

Ama güvende olduğunu anladığından beri nehrin üzerindeki kasvetli sisler gibi bir sıkıntı çökmüştü üzerine. Giymeyeceği kadar çok elbise, takamayacağı kadar çok mücevher almıştı. Hamile olduğu için de çok mutsuzdu. Sürekli teninin rengini, gözlerinin altındaki halkaları düşünüyor, karnı şiştikçe ağlıyordu. Sırf eğlenmek için, canı istemediği hâlde, mevsimi olmayan yiyeceklere aşerdiğini söylüyor ve herkes hamile bir kadının canının istediği şeyi yemezse çocuğunu kaybedeceğini bildiğinden, bütün ev halkı onun isteklerini karşılamak için canla başla uğraşıyordu. Genelde istediğini getirdiklerinde de, Amber isteğinin geçtiğini, artık başka bir şeye aşerdiğini söylüyordu.

Artık saat altıda Samuel'le kalkmayıp günde on, on bir saat uyuyordu. Saat on gibi istemeden de olsa uyanıyor, mutsuzca onu bekleyen günü düşünerek yatakta bir yarım saat daha geçiriyordu. Kalkıp giyindiğinde öğle yemeği vakti gelmiş oluyordu. Samuel yemekten sonra evde olursa Amber da kalıyor, o olmadığında da Dangerfieldlar'ın sayısız eş, dost ve akrabasını ziyaret edip saatlerce bebeklerden, hizmetçilerden, hizmetçilerden ve bebeklerden konuşuyordu.

"Ne kadar kaldı, Bayan Dangerfield?" diye soruyorlardı her seferinde. Sonra da kuzen Janet'in elli dört saat süren korkunç doğumunu veya Ruth teyzenin arka arkaya iki kez üçüz doğurduğunu anlatıyorlardı. Bütün bu süre boyunca da, Amber'ın dünyadaki en komik insanlar olduğunu düşündüğü şişman, iyi huylu, mutlu kadınlar çeşit çeşit pastalar, börekler, kremler, çikolatalar yiyordu.

Bu şekilde haftalar çabucak geçti.

Vay be, diye düşündü Amber üzüntüyle. Martta yirmi bire basacağım. Şu lanet parayı aldığımda keyfini çıkaramayacak kadar yaşlı olacağım.

Noel onun için güzel bir değişiklikti. Evde eskisinden daha da fazla çocuk vardı. Köyde yaşayan Deborah, kocası ve altı çocuğuyla birlikte tatili geçirmek için oraya gelmişti. Alice'le Anne de Londra'da yaşamalarına rağmen Dangerfieldlar'ın geleneklerine uyup aileleriyle birlikte eve geldiler. William yurt dışından, George da Oxford'dan geldi. Sadece

odadan çıkıp Jemima'yla damadı yalnız bırakınca Amber rahat bir nefes aldı. *İşte, diye düşündü. Sonunda bitti. Artık güvendeyim.*

Ama güvende olduğunu anladığından beri nehrin üzerindeki kasvetli sisler gibi bir sıkıntı çökmüştü üzerine. Giymeyeceği kadar çok elbise, takamayacağı kadar çok mücevher almıştı. Hamile olduğu için de çok mutsuzdu. Sürekli teninin rengini, gözlerinin altındaki halkaları düşünüyor, karnı şiştikçe ağlıyordu. Sırf eğlenmek için, canı istemediği hâlde, mevsimi olmayan yiyeceklerle aşerdiğini söylüyor ve herkes hamile bir kadının canının istediği şeyi yemezse çocuğunu kaybedeceğini bildiğinden, bütün ev halkı onun isteklerini karşılamak için canla başla uğraşıyordu. Genelde istediğini getirdiklerinde de, Amber isteğinin geçtiğini, artık başka bir şeye aşerdiğini söylüyordu.

Artık saat altıda Samuel'le kalkmayıp günde on, on bir saat uyuyordu. Saat on gibi istemeden de olsa uyanıyor, mutsuzca onu bekleyen günü düşünerek yatakta bir yarım saat daha geçiriyordu. Kalkıp giyindiğinde öğle yemeği vakti gelmiş oluyordu. Samuel yemekten sonra evde olursa Amber da kalıyor, o olmadığıdaysa Dangerfieldlar'ın sayısız eş, dost ve akrabasını ziyaret edip saatlerce bebeklerden, hizmetçilerden, hizmetçilerden ve bebeklerden konuşuyordu.

"Ne kadar kaldı, Bayan Dangerfield?" diye soruyorlardı her seferinde. Sonra da kuzen Janet'in elli dört saat süren korkunç doğumunu veya Ruth teyzenin arka arkaya iki kez üçüz doğurduğunu anlatıyorlardı. Bütün bu süre boyunca da, Amber'ın dünyadaki en komik insanlar olduğunu düşündüğü şişman, iyi huylu, mutlu kadınlar çeşit çeşit pastalar, börekler, kremalar, çikolatalar yiyordu.

Bu şekilde haftalar çabucak geçti.

Vay be, diye düşündü Amber üzüntüyle. Martta yirmi bire basacağım. Şu lanet parayı aldığımda keyfini çıkaramayacak kadar yaşlı olacağım.

Noel onun için güzel bir değişiklikti. Evde eskisinden daha da fazla çocuk vardı. Köyde yaşayan Deborah, kocası ve altı çocuğuyla birlikte tatili geçirmek için oraya gelmişti. Alice'le Anne de Londra'da yaşamalarına rağmen Dangerfieldlar'ın geleneklerine uyup aileleriyle birlikte eve geldiler. William yurt dışından, George da Oxford'dan geldi. Sadece

Jemima kocasının evinde kalıp onları hemen her gün ziyaret etmeyi tercih etti. Güzel karısıyla gurur duyan ve baba olma umuduyla sevinçten içi içine sığmayan Joseph onun yanından ayrılmıyor, harika haberleri her gördüğüne söylüyordu. Jemima, Joseph'e âşık olmasa da, en azından kocasının ona duyduğu hayranlığa eskisinden daha hoşgörülü yaklaşıyordu. Hamilelik ona huzurlu bir hoşnutluk kazandırmıştı. Ait olduğu sınıfın tavırlarına ve ahlak anlayışına karşı isyanı sona ermiş, bu hayatın içindeki yerini kabul edip buna göre yaşamaya başlamıştı.

Defne, selvi ve kırmızı tomurcuklu çobanpüskülü bütün odaları süslüyor, etraflarına baharatlı bir kış kokusu yayıyordu. Ana hole yerleştirilen kocaman, gümüş bir kâsenin içinde, üzerinde kızarmış elmalar yüzen, sıcak ve baharatlı şarap gelenleri karşılıyordu. Eski geleneklere göre, çeşit çeşit gösterişli yemekler yapılmıştı. Erik marmeladı, kıymalı börek, kızarmış domuz, derileri nar gibi kızarmış kaz ve horozlar masaları süslüyordu. Her yemek bir şölen havasındaydı. Kalan yemeklerin tamamı, Dangerfieldlar'ın cömertliğini bildiklerinden arka kapılarda ellerinde sepetlerle bekleyen kalabalığa dağıtılıyordu.

Parayla kumar oynamaya sadece Noel zamanında izin veriliyordu. Sabahın erken saatlerinden gece geç vakte kadar kâğıtlar karıştırılıyor, zarlar yuvarlanıyor, gümüş paralar masalara fırlatılıyordu. Çocuklar bağırıp gülüşerek evin içinde saklama, körebe, kovalamaca oynuyordu. İki haftadan uzun bir süre eve akın akın misafir geldi.

Amber, Samuel'e inciler ve elmaslarla süslü bir çerçevenin içine yaptırdığı kalp şeklindeki (ve tamamen giyinik hâldeki) bir resmini hediye etti. Evdeki diğer herkese de, en az bir o kadar pahalı hediyeler almıştı. Onun cömertliği hizmetçileri dünyadaki en iyi kadın olduğuna ikna etmişti. Karşılığında da, verdiğinden daha fazla hediye aldı. Aile onu eskisinden daha çok sevdiğinden değil, eşe dosta karşı şüphe uyandırmamak için kendilerini buna mecbur hissetmişti. Amber bunu bilmesine rağmen umursamadı. Samuel karısının kendi çocuğunu taşıdığını düşünüyordu ya, hiçbir şey Amber'ın moralini bozamazdı. Samuel, Amber'a içi kırmızı kadifeler, altın sırmalı ipler ve sayısız minderle süslü, altın rengi küçük bir arabayla onu sürecektir altı tane güzel at hediye etti. Ama

Samuel, bebekle karısının sağlığını riske atmayı kesinlikle kabul etmediğinden Amber yeni arabasına binemiyor, her yere bir tahtirevanla gidiyordu.

On ikinci gecenin sonunda kutlamalar sona erdi. O akşam ilerleyen saatlerde Samuel önceki temmuzdan beri ilk krizini geçirdi.

Hemen kendisine haber gönderilen Dr. de Forest, Amber'ı yanma çekip Samuel'in tavsiyelerine uyup uymadığını sordu. Amber gönülsüz de olsa arada sırada uymadığını itiraf etti. Ama Amber ısrarla onu ikna etmeye çalıştığını söyleyerek kendini savundu. Samuel onu dinlememiş, altmış bir yaşındaki bir adamın aşk için fazla yaşlı olmasını komik bulduğunu ve kendini önceki yıllardan çok daha enerjik hissettiğini söylemişti.

"Başka ne yapabilirim, bilemiyorum Dr. de Forest," diye bitirdi sözünü, sorumluluğu kocasına atarak.

"Hanımefendi," dedi doktor, üzüntüyle. "Kocanızın bu yılı çıkarabileceğini sanmıyorum."

Amber yorgun argın odadan çıktı. Zengin olabilmesi için Samuel'in ölmesi gerekiyordu. Doğrudan olmasa da, onun katili olma düşüncesi Amber'ın tüylerini ürpertiyordu. Evlenmek için kandırdığı bu yakışıklı, nazik, cömert ihtiyara karşı gerçek bir sevgi beslemeye başlamıştı.

Yatak odasının önündeki holde Amber, Lettice ve Sam'le karşılaştı. Lettice, kardeşinin kollarında kendini paralarcasına ağlıyordu. "Ah, Sam! Keşke bu gece olmasaydı. On ikinci gece... Yani bu yıl çıkmadan ölecek demek." On ikinci gece, kehânet gecesiydi.

Sam, kardeşinin omuzlarını okşayıp usulca onunla konuştu. "Böyle düşünmemelisin, Lettice. Bu sadece aptalca bir batıl inanç. Unuttun mu, geçen yıl Ellen teyze ayın on ikisinde sıtmaya yakalandı. Bütün yıl da keyfi gayet yerindeydi." Sam kapıda duran Amber'ı fark etti ama Lettice görmemişti.

"Ah, ama babam için durum farklı! O korkunç kadın onu öldürüyor!"

Amber hole girerken Sam kardeşini susturmaya çalıştı. Lettice arkasını dönüp bir an için özür mü dilese, yoksa aklındakileri mi söylese bilemeyerek Amber'a baktı. Sonra aniden haykırdı.

“Evet, seni kastediyorum! Hepsi senin hatan! Durumu, sen geldiğinden beri çok daha kötüleşti.”

“Sus, Lettice,” diye fısıldadı Sam.

“Susmayacağım işte! O benim babam ve onu seviyorum. Ama vakitinden önce gidecek. Bu lanet kadın yüzünden kendini yirmi beş yaşında sanıyor çünkü!” Gözleri nefret ve küçümsemeyle Amber’ın üzerinde dolaştı. Samuel’in karısının hamileliğini açıklaması Lettice için tam bir şok olmuştu. Babasının ölen annesine karşı ihanetinin son kanıtıydı bu. “Sen nasıl bir kadınsın? Hiç kalbin yok mu? Parasını alabilmek için yaşlı bir adamı mezara sürüklüyorsun!”

“Lettice...” diye yalvardı Sam.

Kendini suçlu hisseden Amber dilini tuttu. Samuel yan odada belki de ölmek üzereyken onun kızıyla tartışmaya hiç niyeti yoktu. Sakince cevap verdi.

“Bu doğru değil, Lettice. Yaş farkımız büyük, biliyorum. Ama ben onu mutlu etmeye çalıştım. Ettiğimi de sanıyorum. Ben gelmeden de hastaydı, bunu biliyorsun.”

Onun gözlerine bakmayan Lettice eliyle bir hareket yaptı. Hiçbir şey, güvenmediği bu kadını sevmesini sağlayamazdı. Ama yine de, en azından babasının hatırı için görünürde ona saygı göstermeye çalışıyordu. “Üzgünüm, fazla konuştum. Üzüntüden ne dediğimi bilmiyorum.”

Amber yatak odasına doğru yürürken kısa bir an için Lettice’in elini tuttu. “Ben de üzgünüm, Lettice.” Lettice ona sorgulayan bir şaşkınlıkla baktı. Yine de elinde değildi. Bu kadının en ufak bir hareketi bile ona sahte geliyordu.

Amber’ın ilerleyen hamileliği fazla dışarı çıkmasını engellediği için, o ocak ayında Samuel, Tunbridge kaplıcalarına yaptığı yıllık ziyaretini yapmayı reddetti. Ama bol bol dinlendi. Büyük oğulları işi devraldığı için Samuel saatlerini Amber’la birlikte odalarında geçiriyordu. Amber ona şarkı söylüyor, gitar çalıyor, neşesi ve sevgisiyle kendi vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu.

Parasal sorumlulukları olan erkekler, yılın sonunda hesaplarını kontrol edip kapatırdı ama Samuel geçirdiği kriz yüzünden bunu şubatın

başına erteledi. Sonra da birkaç gün boyunca hesapların üzerinde çalıştı. Servetini kuyumcularda, yöneticilerinden biri olduğu Doğu Hint şirketinin, korsan donanmaların ve diğer benzer girişimlerin hisselerinde, ipoteklerde, Cadiz, Lizbon, Venedik limanlarındaki yüklerde, mücevher, külçe altın ve nakit olarak tutuyordu.

Amber bir gün yerde oturmuş Tansy'yle oyun oynarken, "Bob'un sana yardım etmesine neden izin vermiyorsun?" dedi.

Samuel, üzerinde Bruce'un hediyesi olan Doğu Hint robdöşambrlarından biriyle yazı masasında oturuyordu. Daha öğlen olmasına rağmen hava karanlık olduğundan başının üzerindeki rafta bir sürü mum yanıyordu. "İşlerimin düzenli olduğundan kendim emin olmalıyım. Sonra bana bir şey olursa..."

"Böyle konuşmamalısın, Samuel." Amber ayağa kalkıp Tansy'nin başını okşadıktan sonra Samuel'in yanına geldi. "Sağlığın çok iyi." Onu hafifçe öpüp bir kolunu boynuna dolayarak üzerine eğildi. "Aman Tanrım, bunlar da ne böyle? Böyle şeylere kafam hiç basmıyor. Rakamlar hiç bana göre değil." Amber yazılanları okumamıştı bile.

"Sonradan senin canın sıkılmasın diye her şeyi ayarlıyorum. Bebek erkek olursa kendine bir iş kurması için ona on bin pound bırakıyorum, böylesi onun için daha iyi olur. Üvey kardeşleriyle arasında bir gerginlik yaşanmaz. Kız olursa da, çeyiz parası olarak beş bin bira-kacağım. Sen kendi payını nasıl istersin? Para mı, yoksa mülk olarak mı?"

"Ah, Samuel, bilmiyorum! Böyle şeyler düşünmeyelim."

Samuel ona içtenlikle gülümsedi. "Olur mu canım? Elbette düşünmeliyiz. Parası olan bir adam, yaşı kaç olursa olsun bir vasiyetname hazırlatmalı. Söyle bakalım, hangisini tercih edersin?"

"Şey, o zaman... Galiba altın olsa daha iyi olur. Bir düzenbazın çıkıp beni kandırmasını istemem."

"Elimde o kadar nakit yok. Ama birkaç hafta içinde ayarlayabilirim sanıyorum. Shadrac Newbold'a yatırım."

Samuel nisanın başlarında stresli bir günün sonunda dinlenmek için odasına çıkar çıkmaz sessizce öldü.

Samuel Dangerfield'in cansız bedenini büyük, siyah bir yas yatağına yatırdılar. Fakirlere, bisküvi ve birayla birlikte bir sürü sadaka dağıtıldı. İnsanlar Samuel'in, doğumuna çok az vakit kaldığı için iyice acıdıkları karısını odasında ziyaret ediyordu. En sade siyah elbisesini giyip başından yere kadar uzun bir yas tülü takan Amber sararıp solmuştu. Evdeki her sandalye, her masa, ayna ve resme siyah örtüler örtülmüş, bütün pencereler kapatılmış ve odalarda sadece birkaç mum yakılmıştı. Ölüm, evin içindeydi.

Misafirlere soğuk etler, kurabiyeler ve şarap ikram edildi ve sonunda defin işlemi gerçekleştirildi. Gece karanlık, soğuk ve rüzgârlıydı. Meşaleler bayraklar gibi yan yana dizilmişti. Çok yavaş ilerliyorlardı. Önlerinde, elinde bir çan olan bir adam gidiyordu. Onun arkasında başlarında birer tüy olan altı büyük siyah atın çektiği cenaze arabası vardı. Atların yanında siyahlı adamlar duruyordu. Onların peşinden bütün aile bireylerini taşıyan neredeyse otuz kadar büyük at arabası geliyordu. En arkada da Samuel'in katıldığı toplulukların üyeleri, resmi üniformalarıyla yer alıyordu. Neredeyse üç kilometrelik bir kortej oluşturmuşlardı.

Amber o gece karanlık odasında yalnız başınca uyuyamayınca Nan de onun yanında kaldı. Şamdanın üstündeki mumu söndürmediler. Zengin bir kadın olduğuna umduğu kadar memnun olmamış, Samuel'in ölümüne de beklediği kadar üzülmemişti. Bütün duyguları alınmıştı sanki. Tek isteği sancılarının başlaması ve çocuğunun doğmasıydı. Böylece her geçen dakika ağırlaşan yükünden kurtulacağını düşünüyordu.

31. BÖLÜM

HOL KALABALIKTI. İKİLİ, ÜÇLÜ, DÖRTLÜ GRUPLAR HÂLİNDE DURan genç adamlar pencerenin pervazlarına yaslanıp şiddetli mart rüzgârlarının ağaçları yarıya kadar eğdiği avluya bakıyordu. Tüylü şapkalar takıp kalçalarına kadar uzanan pelerinler giyen bu gençlerin dizlelerinden, omuzlarından, dirseklerinden ve kalçalarından kurdeleler sarkıyordu. Birkaçı esniyordu.

“Yüce Tanrım,” diye inledi bir tanesi, iç çekerek. “Üçte yatıp altıda kalkmak ne demek? Keşke İhtiyar Rowley onu sabaha kadar yatakta tutacak bir kadın bulsa.”

“Boş versene. Denizde istediğimiz kadar uyuyabiliriz. Senin görevin belli oldu mu? Ben yüzbaşı olacağım.”

Diğeri güldü. “Sen yüzbaşı olursan, benim tuğamiral olmam lazım. En azından iskeleyle sancağın farkını biliyorum.”

“Öyle mi? Neymiş?”

“İskele sağda, sancak solda.”

“Hayır, tam tersi.”

“Ha öyle, ha böyle, ne fark eder ki? Deniz beni tuttuğu kadar kimseyi tutmaz. Charing Kavşağı’ndan Privy Stairs’e iki kürek çeksek, iki kere kusmak zorunda kalırım.”

“Ben tatlı suların adamıyım. Yine de savaşın başlamasına çok sevindim. Bir adam hayatı boyunca aktrislerle, satıcı kızlarla yaşayamaz ki. Doğrusu bu değişiklik benim hoşuma gidiyor. Tuzlu hava, dalgalar, si-

lahlar... Erkek dediğin böyle yaşamalı. Ayrıca son sevgilim de canımı sıkmaya başlamıştı.”

“Öyle deyince aklıma ne geldi. Bu sabah terebentin haplarımı almayı unuttum.” Delikanlı cebinden üzeri taşlarla süslü zarif bir kutu çıkarıp içindekini ilk önce arkadaşına uzattı. Karşısındaki reddedince iki hapi ağzına atıp yutmak için kendini zorladı. “Ağzım çok fena oldu.”

O sırada odada bir hareketlilik yaşandı. Açılan kapıdan içeriye Şansölye Clarendon girdi. Çatık kaşlı ve her zamanki gibi düşünceli olan Şansölye'nin sağ ayağı gut hastalığı yüzünden sargı beziyle sarılmıştı. İhtiyar hiç kimseyle konuşmadan Majesteleri'nin yatak odasına giden kapıya doğru yürüdü.

Şansölye geçerken kaşlar kalktı, dudaklarda hain, gizli gülümsemeler belirdi. Clarendon sadece sarayda değil, ülkenin her yerinde İngiltere'nin en nefret edilen adamı oluyordu hızla. O kadar uzun zamandır yönetimdeydi ki, insanlar alakasız bir konuda bile terslik yaşandığında onu suçluyordu. Başkalarının tavsiyesini dinlemez, itirazları kabul etmezdi. Yaptığı her şey doğrudu. Bu hatalar unutulsa bile, affedilmeyecek şeyler yapmıştı. Dürüstlüğünden asla taviz vermez, rüşvet verip almaz, kendi dostlarına bile ayrıcalık yapmazdı. Hayatının çoğunu sarayda geçirdiği hâlde, saraydaki adamları küçümser, onlardan biri gibi olmaya çalışmazdı.

İnsanlar durup onu izlemekle yetiniyordu. Meclisten bir ayrılrsa herkes aç kalmış çakallar gibi boğazına yapışacaktı.

Clarendon gidince, “Piccadilly’ye, Şansölye'nin yeni evine gittin mi?” diye sordu biri.

“Temeline bakılırsa evi bitirebilmek için İngiltere’yi satmak zorunda kalacak. Dunkirk’ten aldıkları ahır yapmaya bile yetmez.”

“Bu ihtiyar iblis İngiltere’yi satacağını düşünmekten ne zaman vazgeçecek? Şu hâlimizle fiyatımız artacak gibi değil zaten.”

Kralın özel odasına giden kapı yeniden açıldı ve Buckhurst yanında başka bir genç adamla dışarı çıktı. İki üç kişi onlarla konuşmak için karşılarna geldi.

“Neden bu kadar bekliyoruz? Yarım saattir buradayım. Majesteleri’nin kuzenime bir yer bulmasını konuşmak için böyle bir sabahta yataktan kalkıp geldim. Ama galiba kendisi Privy Stairs’a gidip bizi kendi hâlimize bırakmış.”

“Birazdan burada olur. Bir ilaç tarifinin fiyatı için bir papazla pazarlık ediyor. Cebinde bir terzi faturası var mı, Tom? Ne yazdığı anlaşılmıyorsa, onu her derde deva bir ilacın reçetesi diye İhtiyar Rowley’ye sat. Paraya para demezsin. O ihtiyar, papaza adi bir kâğıt parçası için beş bin pound veriyor.”

“Beş bin mi? Yüce Tanrım! İhtiyar bir adam beş bin poundla ne yapsın?”

“Ne yapacak, iktidarsızlığın çözümünü bulmaya çalışacak tabii.”

“İktidarsızlığın en iyi çaresi, güzel kızlardır.”

Kral arkasında köpekleriyle kapıda görününce herkes sustu. Yeni tıraş olan Charles’ın esmer teninde sağlıklı bir parıltı vardı. Onlara gülümsedikten sonra başını sallayıp çıktı. İnsanlar hemen Kral’ın yanından yürümek için birbiriyle yarışmaya başladı. Ama Buckingham bir dirseğinden, Lauderdale diğerinden tutmuştu bile.

“Yarına kadar bütün şehir Katolik olduğumla çalkalanır herhâlde,” dedi Charles, Dük’e.

“Söylentileri duydum bile, efendim.”

Charles omuzlarını silkti. “Hakkımda çıkan en kötü söylenti buysa çok önemli değil.” Charles insanların onunla ilgili düşündüklerine veya söylediklerine önem vermezdi. Ayrıca halkım iyi tanıdığından dırdırın ulusal bir eğlence olduğunu biliyordu. Ülkeye döneli beş yıl olmuştu ve halkla arasındaki balayı sona ermişti.

Kendi dairesinden çıkınca taş balkondan geçip Privy Garden’a paralel upuzun dar koridorlardan yürüyerek St. James Parkı’na çıktı. Charles öyle hızlı yürüyordu ki, kısa boylu adamlar ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu. Çoğunun da Majesteleri’nden isteyecekleri bir iyilik bulunduğu için geride kalmaya niyetleri yoktu.

“Şapelden önce parkta biraz dolaşacak vakit var herhâlde,” dedi Charles. “Umarım hava soğuktur da uykum gelir.”

Parka çıkan eski merdivene ulaştıklarında, soldaki koridorda bulunan kapılardan biri aniden açıldı ve Monmouth kendini aniden dışarı fırladı. Erkekler durdu. Babası içten kahkahalar atarken Dük onlara doğru koştu. Nefes nefese gelip şapkasını çıkararak Kral'ın önünde hafifçe eğildi. Charles kolunu oğlunun omzuna dolayıp onun yanağını okşadı.

"Fazla uyumuşum, efendim. Şapele giderken size katılacaktım."

"Gelsene, James. Ben de seninle konuşmak istiyordum."

Kral'la Lauderdale arasında yürüyen James babasına endişeli bir bakış attı. "Neyle ilgili, efendim?"

"Sen biliyorsundur. Yoksa böyle suçlu suçlu bakmazdın. Herkes bana senden söz ediyor. Senin yaptıklarından bahsetmek hoşlarına gidiyor." James başını yere indirdi. Dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyemeyen Charles, konuşmasına devam etti. "Daha on beş yaşındaki bir kızı kattığını, büyük bir borca battığını, geceleri sokaklarda dolaşıp vatan-daşların huzurunu kaçırdığını ve pencerelerini kırdığını söylüyorlar. Kısacası evlat, fazla neşeli bir hayat sürdüğün konuşuluyor."

Monmouth hızla babasına göz atınca, yakışıklı yüzü birden gülümsemeyle aydınlandı. "Neşeliysem, sadece sıkıntılarıımı unutmak için, efendim."

Yanlarındakilerin birkaçı kahkahalara boğuldu ama Charles gözleri parıldayarak büyük bir ciddiyetle baktı oğluna. "Çok sıkıntın olmalı, James. Gel de bana anlat bakalım."

Hava buz gibiydi, rüzgâr yavru köpeklerin kulaklarıyla adamların peruklarını uçuruyordu. Charles şapkasını sıkıca tutmuştu ama diğerlerinin şapkaları koltuk altlarında olduğundan, peruklarını sıkıca tutmaları gerekiyordu. Çimler sertleşmiş ve kayganlaşmıştı. Kanalin üzerinde incecik bir buz tabakası oluşmuştu. Alışılmadık derecede soğuk bir kıştı. Noel'den beri buzlar biraz olsun erimemişti. Böyle bir havada yürümek zorunda kalan adamlar sinirli sinirli bakıştı. Ama Kral güneşli bir yaz günündeymişçesine umursamazdı.

Charles hareket etmeyi ve temiz havayı sevdiği için parkta yürürdü. Ağaçlara asılmış kafeslerdeki kuşların soğuk havaya dayanıp dayanma-

dığını görmek için kanalda gezinti yapmaktan hoşlanırdı. Charles kuşlardan yavru olanları don geçene kadar sarayın içerilerine kaldırmıştı. Önceki yıl diktirdiği karaağaçların soğuktan etkilenip etkilenmediğini, bir kazada kaybettiği bacağının yerine tahta bir bacak takılan turna kuşunun yürümeyi öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu.

Ama Charles sadece eğlence ve hareket olsun diye yürümüyordu. Bu, sabah işlerinin bir parçasıydı. Charles her zaman sıkıcı işlerin daha güzel koşullar altında yapılmasını tercih etmişti. İnsanların isteklerini duyup şikâyetlerini dinlemek kadar sıkıldığı başka bir iş daha yoktu. Elinde olsa herkesin isteğini yerine getirirdi. Cömertliği yüzünden değil de, bu mızıldanan seslerden ve yalvaran gözlerden kurtulmak için hem de. Onları görmekten bile nefret ediyordu ama kurtuluşu olmayan bir şeydi bu.

Bazıları bir arkadaşı ya da akrabasının sarayda bir yer edinmesini istiyordu. Boşalan her yere en az yüz kişi talip oluyordu. Kral kimi seçerse seçsin, geri kalanlar kıskanıp huysuzlaşıyor, seçilen kişi de, beklendiği kadar memnun olmuyordu. Başka biri de piyango için izin istiyordu. Yani piyango biletlerini istediği fiyata satabilmeyi. Diğerleri mal mülk dilenmeye gelmişti. İnsanların tutuklanması ve idamı, geri kalanlar tarafından umutla bekleniyordu. Böylece Kral'dan dilenebilecekleri el konulmuş bir mülk olasılığı doğuyordu. Başka biri de, Hollandalılarla savaşmak için denize açılmak istiyordu. Ama denizdeki deneyimi en fazla küçük bir tekneyle Fransa'dan İngiltere'ye gelmek olsa da, savaşa yüzbaşı ya da binbaşı olarak katılmak isteğindeydi.

Charles hepsini sabırla dinliyor, dilekçe sahibini başka birine yönlendirmeye çalışıyordu. Bunu yapamadığında da, karşısındakinin işi beceremeyeceğini bilmesine rağmen isteğini yerine getiriyordu. Yürüyüp adamların isteklerini dinlerken sık sık yanına hasta bir ihtiyar ya da kucağında çocuğuyla genç bir kadın yaklaşıp ondan kendilerini iyileştirmesini istiyordu.

Charles halkını seviyor ve uzun yıllarca ülke dışında yaşamasına rağmen onları anlıyordu. İnsanlar onun metresleri ve saraydaki savurganlık hakkında şikâyet ediyor ama Majesteleri durup kendileriyle içten kah-

kahalar atınca da, her şeye rağmen onu seviyorlardı. Onun çekiciliği ve erişilebilirliği en güçlü politik silahlarıydı ve Charles da bunun farkındaydı. Parkın bir ucundan bir ucuna uzanıp Kral Yolu'ndan dönerek sarayın avlusuna kadar uzanan kanal boyunca yürüdüler. Şapelin çanları çalmaya başlayınca Charles birazdan onlardan kurtulacağını düşünüp rahatladı. Monmouth onları geçmişti. Yol boyunca zıplayıp koşmuş, uzun kulaklı köpeklere seslenip onları peşinden koşturmuştu.

Oh, dedi Charles kendi kendine. Şapelin avlusuna girince derin bir nefes aldı. *Yüz metre sonra güvendeyim.*

Yerini başkalarına bırakmış olan Buckingham, Charles'ı yine yakaladı. "Efendim," diye söze girdi. "Sizinle tanıştırmak istediğim..."

Charles çabucak Lauderdale'e baktı. "Nasıl oluyor da bütün arkadaşlarım yanlarında can sıkıcı adamlar gezdiriyor?" Ama arkasını dönüp gülümseyerek adamın kendisine takdim edilmesini bekledi. Etrafındaki saray mensuplarıyla birlikte şapelin kapısında durmuştu. O sırada leydiler içeri girerken Charles'ın gözleri onlara kaydı. Hizmetçisiyle birlikte şapele gelen Frances Stewart, Charles'a el salladı. Charles sırtıp hemen onun arkasından gitmeye yeltendiyse de, o sırada bir adamın taleplerini dinlediğini hatırlayıp kendine hâkim oldu.

"Tamam," diye sözünü kesti adamın. "Söylediklerinizi takdir ediyorum, efendim. İnanın bunu çok ciddi düşüneceğim."

"Ama efendim..." diye karşı çıktı adam ellerini uzatarak. "Size söylediğim gibi, durum çok acil. Yakında öğrenmeliyim, yoksa..."

Adamı dinlemeyen Charles, "Ah, tabii," dedi. "Demek öyle. Pekâlâ, isteğinizi gerçekleştireceğim."

Adam minnettarlıkla dizlerinin üzerine çöktü ama bir an önce oradan kaçmaya çalışan Kral, sabırsızca ona kalkmasını söyledi. Dev meşe kapılardan girmeden hemen önce arkasını dönüp "İsteğinizin yerine getirilmesinde bir sakınca yok," diye söylendi. "Ama Şansölye'nin bu konuda başka planlarının olmadığından emin olun."

Adam yeniden ağzını açtı. Gülümsemesi kaybolup yüzüne ani bir mutsuzluk yerleşmişti ama artık çok geçti. Kral gitmişti. "Dışarı çıkınca onu yakala," diye fısıldadı Buckingham. Kendisi de içeri girdi.

Şapel tamamen dolmuş, büyük orgun müziği duvarları titretmeye başlamıştı. Charles kiliseye gitmeyi sevmiyor, ayınlar onu sıkıyordu. Ama güzel bir müzik dinleme bahanesiyle kendini eğlendirmeye çalışıyordu. En çok sevdiği enstrüman olan kemanları da kiliseye sokması, halkın tutucu kesimi tarafından büyük bir skandal olarak kabul edilmişti.

Catherine kendi Katolik cemaatine katıldığı için Charles şapele tepeden bakan balkondaki kraliyet locasında tek başına oturuyordu. Her iki yanına perdeler çekilmişti ama Charles, Frances'in perdenin hemen öbür tarafında oturduğunu biliyordu. O kadar yakındı ki, fısıldasa duyabilirdi. O gün konuşacak olan genç papaz yerini almış, siyah eldivenleriyle terden sıırıslıklam olmuş yanaklarını ve alnını siliyordu. Eldivenlerin boyası yüzüne bulaşınca delikanlı Tanrı'nın elçisinden çok baca temizleyicisine benzedi. Kahkahalar yükselince genç adam iyice huzursuz olmuş, daha bir kelime etmeden insanların neden güldüğünü anlayamamıştı.

Saray halkına vaaz vermek, sahneye çıkıp oyun oynamak kadar zordu. Hutbenin konusu açıklanır açıklanmaz, kürsüye dönük oturan Kral hiç çekinmeden uykuya dalıyordu. Nedimeler aralarında fısıldaşıp yelpazelerini aşağıdaki adamlara sallıyor, kıkırdaşarak birbirlerinin mücevherlerini ve kurdelelerini deniyorlardı. Erkekler de, boyunlarını koparmak pahasına kadınları izliyor, güzel olanları birbirlerine işaret ediyorlardı. Politikacılar da kimse ne yaptıklarını tahmin edemesin diye uzaklara bakıp kısık seslerle mırıldanıyordu. I. Charles'ın sarayının kalıntıları olan diğer kadınlarla erkeklerse, bütün ciddiyetleriyle sıralarında oturup kürsüden bu umursamaz nesle yapılan uyarıları büyük bir mutlulukla dinliyorlardı. Ama onların iyi niyetleri bile çoğu zaman gürlütlü homurdanmalarla sonlanıyordu. Güçlü bir akrabası tarafından vazifesine yeni getirilen genç papaz, Kral'la sarayın önündeki ilk vaazının konusunu açıkladı. "Unutma!" dedi siyah eldivenlerini yanağına sürerek. "Seni müthiş ve harika yarattım!"

Şapel anında kahkahalara boğuldu. Şaşkın ve korkmuş olan genç adam, gözlerinde yaşlarla cemaate baktı. Kral bile yüzündeki gülümsemeyi gizlemek için boğazını temizleyip ayakkabılarıyla ilgileniyormuş

gibi yaparak eğilmek zorunda kaldı. Perdenin öbür tarafından bir parmak, şakacı bir şekilde Kral'a dokundu. Charles bunun kahkahalarını duyduğu Frances olduğunu biliyordu. Ama şapel sonunda sessizleşti. Dehşete düşmüş papaz devam etmek için kendini zorlarken Charles da kendine hâkim olamayıp uykuya daldı.

Frances Stewart, Barbara Palmer'ın yerini alıp Whitehall'daki en popüler ve başarılı ev sahibesi olmuştu. Nehre bakan odasında verdiği yemeklere sarayın bütün güçlü ve akıllı erkekleriyle güzel kadınları katılıyordu. Buckingham da, Arlington da, herkes gibi Kral'ın bir kadın tarafından daha kolay yönlendirileceğini düşündüğünden, Frances'i son projeleri için yanlarına çekmeye çalışıyordu.

Buckingham ona gitar çalıp şarkılar söylüyor, Clarendon'ı taklit ediyor, Arlington'sa Frances'in çok sevdiği kâğıttan kule yapma oyununda ona eşlik ediyordu. Genç kadının kendisine âşık olduğunu düşünüyordu genç adam. Baron'un böyle sosyal numaraları yoktu. Ama çekici bir kadına karşı elinden gelen en büyük lütfu gösterip onunla zarifçe konuşacak kadar gevşemişti. XIV. Louis, yeni elçisi Courtin'i, Charles'ı Hollanda savaşını ertelemeye ikna etmesi için gönderince, neşeli, küçük Fransız hemen Bayan Stewart'a başvurdu.

Charles sonunda onu yalnız başına bir köşeye çekmeyi başarıncı, "Yüce Tanrım!" dedi Frances. "Bütün bu politika konuşmalarından başım döndü. Biri onu diyor, biri bunu diyor..." Durup Majesteleri'ne baktıktan sonra yaramaz bir kahkaha attı. "Hiçbirini hatırlamıyorum! Anlattıkları saçmalıkları hiç dinlemediğimi bilseler çok bozulurlardı."

Frances'in hâlâ gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünen Charles, hayranlıkla onu izliyordu. "İyi ki dinlememişsin," dedi. "Bir kadının politikayla ne işi var? Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu, Frances. İsteklerinle canımı sıkıyorsun, ne kendin, ne de tanıdıklarınla ilgili. Etrafımdaki herkes benden bir şey istiyor, ama sende bunu görmüyorum." Charles'ın sesi alçaldı. "Ama sana istediğin her şeyi verebilirim Frances, isteyebileceğin her şeyi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Odanın karşısında onları izleyen genç bir adam, yanındakine, “Majesteleri ona iki yıldır âşık, ama kız hâlâ bakire,” dedi. “İnsanın aklı almıyor.”

Frances gülümsedi. Onun yumuşak, özlem dolu gülümsemesi öyle genç ve doğaldı ki, Charles’ın içi sızladı. “Çok cömert olduğunuzu biliyorum efendim. Ama şerefli bir hayat sürmekten başka bir isteğim yok.”

Charles’ın yüzünden sabırsız ve sinirli bir ifade geçti. Ama sonra gülümsedi. “Frances hayatım, şerefli bir hayat insanın yaşadığını düşündüğü şeydir. Sonuçta şeref sadece bir sözcük.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum efendim. Benim için şeref bir sözcükten çok daha fazlası.”

“Ama sonuçta belirli bir kelimeye yüklediğin anlamlardan bir tanesi. Mesela Buckingham Dükü kumar masasında bu sözcüğü farklı bir anlamda kullanır.”

Sonunda rahatlamış olan Frances güldü. Ciddi konuşmalardan hoşlanmıyor, soyut şeylerden bahsedilirken kendini huzursuz hissediyordu. “Hiç şüphem yok Majesteleri. O konuda Dük hazretleriyle, sizinle olduğu kadar fikir ayrılığına düşeceğimize eminim.”

“Öyle mi?” dedi Kral keyifli bir ilgiyle. “Peki, Buckingham kendi fikirlerini sana kabul ettirmek için uğraşıyor mu?”

Frances kızarıp yelpaze siyle dizine vurdu. “Şey... Öyle demek istemedim.”

“Gerçekten mi? Bence öyle demek istedin. Ama kendini sıkma canım. Benim âşık olduğum kadına âşık olmak Dük’ün alışkanlığıdır zaten.”

Frances gücenmiş görünüyordu. “Sizin âşık olduğunuz kadına âşık olmak mı? Ama efendim! Siz de sık sık âşık oluyormuşsunuz gibi konuştunuz!”

“Sen gelene kadar hiçbir kadım fark etmemiş numarası yapsam... Ah, Frances...”

“Yine de, öyle her gün olan bir şeymiş gibi konuşmanıza gerek yok.” Çenesini kaldırıp kibirle sırtını ona döndü.

Charles güldü. “Bana kızdığında iyice güzelleşıyorsun. Burnun öyle güzel ki...”

“Öyle mi efendim?” Frances iltifata dayanamayıp gülümsedi.

Kral birden odanın öbür ucuna bakıp sinirli sinirli mırıldandı. “Öf! Courtin geliyor, yine savaşla ilgili bana ders verecek! Çabuk! Şuraya girelim!”

Frances karşı çıkmaya hazırlanırken Charles onu kolundan tutup hızlıca bir kapıdan içeri soktu, kapıyı da arkalarından kapattı. Oda karanlıktı, Charles onu başka bir odaya götürdü.

“Gel!” dedi ikinci kapıyı da kapatarak. “Buraya gelmeye asla cesaret edemez.”

“Ama çok iyi bir beyefendi. Neden onunla konuşmak istemiyorsunuz?”

“Ne gereği var ki? Ona bin kere söyledim. İngiltere’yle Hollanda savaşta. Bununla ilgili yapacak başka bir şey yok. Donanmalar denizde. Fransa’daki en iyi adamlar için bile onları geri çağırمام. Gel buraya...”

Frances ona şüpheyle baktı. Birlikteyken hep aynı şey oluyordu. Bir anlık tereddüitten sonra pencereye, onun yanına gitti. Camın kenarında, kıyıda kuğular yüzüyordu, sazlar öyle uzamıştı ki, uçları cama değiyordu. Sert bir rüzgâr karanlık ve soğuk görünen suyu kamçılıyordu. Charles kolunu Frances’in beline doladı, bir iki dakika boyunca sessizce dışarıyı izlediler. Kral sonra onu kendisine doğru çekip öpmeye başladı.

Frances boğun eğdiyse de öpücöklere karşılık vermedi. Ellerini hafifçe Kral’ın omuzlarına koymuştu. Vücudu kaskatı, dudakları soğuk ve çekingendi. Charles’ın dudakları onu sımsıkı sarıyor, dudakları dudaklarını zorla aralıyordu. Kanı, arzusunun şiddetiyle damarlarına hücum etmişti. Bu sefer onu hayata döndürebileceğine, onun da kendisini arzulamasını sağlayacağına emindi.

“Frances, Frances,” diye mırıldandı sesinde yalvaran bir öfkeyle. “Öp beni. Kendine bunun kötü bir şey olduğunu söylemeyi bırak. Düşünme artık. Kendini unut, her şeyi unut... İzin ver sana mutluluğun ne olduğunu göstereyim.”

“Efendim!”

İyice tedirgin olan Frances onu itmeye çalışıyordu. Ama Charles'ın vücudu onu sımsıkı sarmıştı. Elleri, dudakları vazgeçmemeye kararlıydı. "Ah, Frances beni daha fazla oyalayamazsın. İki yıl bekledim, sonsuza kadar bekleyemem... Seni seviyorum Frances, yemin ederim seviyorum. Seni incitmeyeceğim sevgilim, ne olur, lütfen..."

Charles'ın ona olan aşkı gerçektir. Güzelliğine, dişiliğine âşıktı. Ama şimdiye kadar âşık olduğu kadınlara duyduğu aşktan çok da farklı bir duygu değildi bu. Frances'in namus gösterisinin, istediği şeyi elde edene kadar takındığı bir rol olduğunu düşünüyordu Kral. Hayatının her aşamasında kadınlarla olan ilişkilerinde bencilliği, şüpheciliği doğurmuştu.

Kral'ın bu kadar güçlü olduğunu, istese ona her şeyi yaptıracaklarını şimdiye kadar fark edemeyen Frances, "Efendim!" dedi yine korkuyla.

Charles duymadı. Frances'in elbisesini zorla omuzlarından indiriyor, bedenini kendi bedeninin içine sokmak istercesine sertçe kendine doğru bastırıyordu. Frances onun heyecandan hiç bu kadar kendini kaybettiğini görmemişti. Kendi duygularıysa ona karşılık vermiyor, kaçıp gitmek istiyordu. Korkmuş ve iğrenmişti. Birden Kral'dan nefret etti.

Kollarıyla Charles'ın omuzlarını ittirip "Majesteleri, bırakın!" dedi hıçkırarak. Gözyaşları aniden boşaldı.

Charles hemen durdu, onu öyle hızlı bıraktı ki Frances dengesini kaybetti. Charles öyle sessizce duruyordu ki nefes alıp vermese Frances odada yalnız olduğunu sanacaktı. Dönüp ağlamaya devam etti. Ama bu sefer Charles'ın duyup yaptıklarına pişman olması için sesli hıçkırıklarla ağlıyordu. Ayrıca onun tahmininden çok daha kırıldığını anlamasını istiyordu. Bir yandan onun sinirlenmiş olabileceğinden korkuyordu çünkü.

Uzunca bir süre sonra Charles, "Özür dilerim Frances," dedi. "Sana itici geldiğimi fark etmemiştim."

Frances hemen ona döndü. "Ah, efendim! Öyle düşünmeyin! Tabii ki itici değilsiniz. Ama kendimi size verirsem sahip olduğum tek değerli şeyi de kaybedeceğim. Bir kadın kendini Kral'a sıradan bir adama sunarmış gibi sunamaz, biliyorsunuz. Anneniz de böyle söylüyor biliyorsunuz."

“Annemle her zaman aynı fikirde olmuyoruz, özellikle de bu konuda. Bana dürüstçe cevap ver Frances. Ne istiyorsun? Sana daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim. Sana evlilik dışında her şeyi vereceğim. Elimde olsa onu da verirdim.”

Frances hemen cevap verdi. “O zaman bana hiç sahip olamayacaksınız efendim. Çünkü evlenmeden kendimi bir erkeğe vermeyeceğim.”

Charles arkasını pencereye dönerek durdu. Frances karanlıkta onun yüzüne hücum eden öfkeyi görememişti. “Bir gün seni çirkin ve istekli bulacağımı umuyorum,” dedi Charles usulca. Sonra da hızla odadan çıktı.

32. BÖLÜM

AMBER SİYAH BİR ODANIN İÇİNDE HAPİS OLMAKTAN HİÇ HOŞLANMIYOR, iyice içi kararıyordu. Ama en azından yasta olduğunu düşündüklerinden, ailenin sayısız akrabaları ve dostlarından her gün sayısız ziyaret kabul etmek zorunda kalmıyordu. Kızı, Samuel'in ölümünden birkaç gün sonra doğmuştu. Çocuk için bir yemek ve vaftizin ardından da bir kutlama düzenlemesi bekleniyordu.

Amber sadece ailenin çok yakın akrabalarının ve dostlarının ziyaretini kabul ederken, birçoğu da hediye gönderiyordu. Ziyaretler sırasında da, siyah giysilerinin içinde iyice sararıp solmuş bir hâlde yatağında oturuyordu. Misafirlerinin karşısında bazen gözyaşı döküyor, ya da en azından derin bir iç çekiyordu. Biri bebeğin Samuel'in kopyası olduğunu söyleyince de gülümseyerek bebeğe bakıyordu. Her zamanki gibi kibar, sabırlı ve terbiyeliydi. Bıraktığı o büyük servetten sonra Samuel'e bunu borçlu olduğunu düşünüyordu.

Samuel'in çocuklarını neredeyse hiç görmüyordu. Hepsi sadece birer kez odasına gelmişti, Amber bunu babaları için yaptıklarını biliyordu. Samuel öldüğü için Amber'ın yataktan kalkar kalkmaz evden gitmesini istiyorlardı. Amber da orada kalmaya pek hevesli değildi.

Diğerlerinin düşündüğünü sadece Jemima dile getirebiliyordu. "Artık babamın parasını aldığına göre, kendine bir unvan satın alıp zengin birini daha bulacaksın herhâlde?"

Amber alaycı bir bakışla onu süzdü. "Belki de," dedi.

“Bir unvan satın alabilirsin, ama o sığata asla sahip olamayacaksın.” Amber bu sözleri sanki başkasından da duymuştu, ama sonraki cümle Jemima’ya aitti. “Dünyadaki bütün paralara sahip olsan da alamayacağın bir şey daha var. Lord Carlton’ı asla satın alamayacaksın.”

Amber evliliğin sıkı tuzağına yakalanmış Jemima’nın artık kendisine rakip olamayacağını bildiğinden ona olan kıskançlığı bitmişti. Artık korkacak hiçbir şey yoktu. Usulca, küstah bir bakış fırlattı Jemima’ya. “İlgin beni çok duygulandırdı Jemima. Ama ben başımın çaresine bakarım, sen hiç merak etme. Buraya bunun için geldiysen artık gidebilirsin.”

Amber’ın kibri ve ilgisizliği onu sinirlendirdiği için Jemima kısık, gergin bir sesle karşılık verdi. “Gidiyorum, umarım bir daha hayatım boyunca seni görmem. Ama sana bir şey söyleyeyim, bir gün hak ettiğin kader seni bulacak. Tanrı kötülüğünü sonsuza kadar ödüllendirmeyecek...”

Amber’ın üstünlüğü alaycı bir kahkahayla dağıldı. “Yemin ederim diğerleri kadar tutucu olmuşsun Jemima. Kafan çalışsaydı bu dünya da en çok, kötülüğün galip geldiğini bilirdin. Şimdi defol buradan seni küstah sürtük, bir daha da canımı sıkma!”

Jemima bir daha onun da, evdekilerin de canını sıkmadı. Evin içinde yokmuş gibi görmezden geliniyordu.

Amber ev araması için Nan’i şehre gönderdi. Ama şehrin içinde değil, batıda, Temple Bar’la Charing Kavağı arasındaki çok moda olan semtlerde oturmak istiyordu. Bebeğin doğumundan üç hafta sonra, Nan’in bulduğu bir eve bakmaya gitti.

St. Martin yolunda Holborn, Drury Yolu ve Lincoln’s Inn tarlalarının arasında, etrafında en soylu insanların oturduğu güzel bir evdi. Dört katlı evin her katında bir daire vardı. En üstteki çatı katı da hizmetçilere ayrılmıştı. Amber’ın dairesi ikinci kattaydı. Üstünde koca bulmak için teyzesiyle birlikte köyden gelmiş genç ve güzel bir kız, dördüncü kattaysa zengin, orta yaşlı bir dul oturuyordu. Ev sahibi Bayan de Lacy, Amber’ın alt katındaydı. Sık sık iç çekip hastalıklarından şikâyet eden kırılğan bir kadındı. Savaşta kaybettiği zenginliğinden ve yerine birini koyamadığı kocasından başka bir şey düşünüp konuşmazdı.

Evin adı Kuştüyü'ydü ve Amber'ın salon penceresinin hemen altına, sarı zemin üzerinde mavi tüyler bulunan bir tabela, altın yaldızlı ferforjelerle tutturulmuştu. Garaj ve ahırlar evin az ilerisindeydi. Küçük dar yolun üzerinde soylu adamların, unvanlı leydilerin ve Whitehall'a sık sık giden birçok kişinin evleri bulunuyordu. Kırmızı topuklu ayakkabılar, gümüş kılıçlar, saten elbiseler, yarım maskeler, peruklar, tüylü şapkalar, boyalı arabalar, safkan atlar her gün Amber'ın penceresinin altında resmegeçit düzenliyordu.

Amber hayatında hiç bu kadar güzel bir ev görmemişti.

Mor ve dore çizgili satenlerle kaplı, altın yaldızlı iki, üç sandalyeyle bir Venedik aynasının bulunduğu bir holü vardı. Hol bir tarafta caddeye, diğer tarafta avluya bakan, panjurlu pencereleri olan uzun salonun bir ucuna açılıyordu. Mermer şöminenin üzerinde, çiçekler, biblolar, geometrik figürler ve çıplak kadınlarla süslü, tavana kadar uzanan alçı bir raf vardı. Baca rafının üstüne Çin ve İran vazolarıyla gümüş bir şamdan dizilmişti. Bütün eşyalar ya altın yaldızlı, ya da fildişi ve incilerle süslüydü. Bayan de Lacy gururla hiçbirinin İngiltere'de üretilmediğini söylemişti. Zümrüt yeşili ve sarı saten perdeler Fransa'dan, aynalar Floransa'dan, şöminedeki mermerler Cenova'dan, dolaplar Napoli'den, iki masanın bordo ahşapları Yeni Gine'den getirilmişti. Yatak odası daha da süslüydü. Yatak başları gri kumaşlarla kaplanmış, bütün perdeler yeşil taftadan dikilmişti. Sandalyeler de gümüş rengi kumaşlarla kaplıydı. Duvarlarda birkaç tane gömme dolap vardı. Odadaki bir ucu kıvrık, küçük, uzanma koltuğu Amber'ın hayatında gördüğü en şık eşyaydı. Dairede ayrıca bir çocuk odası, yemek salonu ve Amber'ın pek kullanmayacağı mutfak vardı.

Yılda yüz yirmi beş poundluk kira çok abartılıydı ama böyle küçük bir miktarı küçümseyen Amber hiç karşı çıkmadan kirayı ödedi. Gerçi bu zamanın yarısına kadar bile orada kalmayı umut etmiyordu. Ne de olsa Bruce yakında gelecekti. Gideli sekiz aydan çok olmuştu. İskele ele geçirilen tüccar gemileriyle doluydu.

Amber, Dangerfieldlar'ın evlerinden ayrılmadan önce eşyalarını yeni eve gönderdi. Üç, dört gün süren bu taşınma sırasında kimse yanına

gelip evden ne aldığını sormadı. Amber bebek için bir sütanne, bir de dadı tutmuştu, yalnız yaşayan zengin bir kadın olduğu için de, yanında en az üç tane hizmetçi çalıştırması gerekiyordu. Evden ayrıldığı gün, konakta çıt yoktu. Koridorlarda ne bir hizmetçi, ne de bir çocuk gördü. Hiçbir şey ev halkının ona olan nefretini, bu sessiz küçümseme kadar tarif edemezdi.

Ama Amber hiçbir şeyi umursamıyordu. Küçümsediği bir dünyada yaşayan bu sert, resmi insanlar artık hiçbir şeyiydi. Rahat bir nefes alarak arabasına oturdu.

“Gidebiliriz!” Nan’e döndü. “Bitti... Tanrı’ya şükür.”

“Evet,” dedi Nan usulca. “Tanrı’ya şükür.”

Araba sarsılarak giderken sessizce oturup pencereden dışarıyı seyrettiler. Pis, sisli hava ve havadaki nem, Londra’ya çok ağır bir koku yaymıştı. Yolum bir kenarında yaptığı düello sonucunda kolu askıya asılmış genç bir adam kasılarak yürüyordu. Az ilerisinde bir grup küçük çocuk, Fransız oldukları belli olan birkaç adamı çevirmiş, onlara hakaret ediyordu. İngilizler bütün yabancılardan, ama en çok da Fransızlardan nefret ediyordu. Üstü başı perişan, sarhoş olduğu belli olan tek gözlü bir balıkçı kadın, çırpınıp duran bir orkinosu kuyruğundan tutmuş, anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu.

Nan birden küçük bir çığlık atıp elini ağzına götürdü. Diğer eliyle de, “Bakın,” diye işaret etti. “Bir tane daha var.”

“Bir tane daha ne var?”

“Bir tane daha çarpı işareti.”

Amber uzanıp önünden geçtikleri bir evin kapısına tebeşirle çizilen büyük kırmızı çarpı işaretini gördü. İşaretin altında büyük harflerle, “TANRI BİZE MERHAMET ETSİN!” yazıyordu. Bir muhafız, mızrağıyla kapıda dikiliyordu.

Amber umursamazca elini sallayıp geriye yaslandı. “Aman, ne olmuş. Zavallı adam vebaya yakalanmış, duymadın mı?” Altmış altı bininin arkasında, Amber her şeye karşı güvendeydi.

Sonraki birkaç hafta boyunca Amber, Kuştüyü Binası’ndaki evinde sessiz sakin yaşadı. Mahalleye gelişinin büyük bir heyecan yarattığının

farkındaydı. Evden ne zaman çıksa perdelerin arkasından izleniyordu. Onun kadar zengin bir dul, Amber kadar genç ve güzel olmasa bile insanların ilgisini çekerdi. Londra'ya ilk geldiği zamanlarda olduğu gibi arkadaş edinmeye pek de hevesli değildi. Büyük servetinden dolayı yanına bir adım fazla yaklaşan bütün genç erkeklerden şüpheleniyordu.

Bütün saraylı erkekler donanmayla birlikte denizdeydi. Bir zamanlar onlara muhtaç olan Amber, kazandığı zaferi onlara göstermek istese de, hiç kimse onu Bruce kadar ilgilendirmiyordu. Onun dönüşünü beklemekten oldukça mutluydu.

Zamanının çoğunu evde, anneliğin keyfini çıkararak geçiriyordu. Oğlu ondan çok küçük yaşta alınmış ve Amber onu çok sık görememişti. O nedenle anneliği ilk kez bu bebekle tattı. Ona banyo yaptırırken dadiya yardım ediyor, yemek yerken ve uyurken onu seyrediyor, beşiğini sallayıp ninniler söylüyor, boyunda, kilosunda ve görünüşünde en ufak bir değişiklik görse sevinçten havalara uçuyordu. Beli geçici olarak birkaç santimetre genişlese de, ona Bruce'tan hiç kaybetmeyeceği bir şey veren bu bebeği doğurduğu için mutluydu. Bir adı, güvenli bir çeyizi olan bu çocuğun önünde kıskanılacak bir hayat vardı.

Nan de bebekle en az hanımı kadar ilgileniyordu. "Yemin ederim, Londra'daki en güzel bebek!"

Amber hakarete uğramış gibi baktı.

"Sadece Londra'daki mi? Ne demek istiyorsun? İngiltere'deki en güzel bebek!"

Amber bir gün gereksiz birkaç şey almak için çarşıya gittiğinde Barbara Palmer'ı gördü. Tam işini bitirmiş giderken önünde duran kocaman arabadan Castlemaine indi. Barbara'nın gözleri ilgiyle Amber'ın kıyafetlerinde gezindi. Gerçi Amber hâlâ yas kıyafetleri giyiyordu. Üzerinde Samuel'in Afrikalı bir köle tüccarından aldığı, kenarları leopar derisinden bir pelerin ve leopar desenli bir el kürkü vardı. Barbara kıyafeti taşıyan kişiyi tanıyınca hızla bakışlarını kaçırdı.

Amber küçük bir kahkaha attı. *Demek beni hatırlıyor*, diye düşündü. *Günün birinde sizinle daha yakın olacağımıza hiç şüphe yok, hanımefendi.*

farkındaydı. Evden ne zaman çıksa perdelerin arkasından izleniyordu. Onun kadar zengin bir dul, Amber kadar genç ve güzel olmasa bile insanların ilgisini çekerekdi. Londra'ya ilk geldiği zamanlarda olduğu gibi arkadaş edinmeye pek de hevesli değildi. Büyük servetinden dolayı yanına bir adım fazla yaklaşan bütün genç erkeklerden şüpheleniyordu.

Bütün saraylı erkekler donanmayla birlikte denizdeydi. Bir zamanlar onlara muhtaç olan Amber, kazandığı zaferi onlara göstermek istese de, hiç kimse onu Bruce kadar ilgilendirmiyordu. Onun dönüşünü beklemekten oldukça mutluydu.

Zamanının çoğunu evde, anneliğin keyfini çıkararak geçiriyordu. Oğlu ondan çok küçük yaşta alınmış ve Amber onu çok sık görememişti. O nedenle anneliği ilk kez bu bebekle tattı. Ona banyo yaptıırken dadiya yardım ediyor, yemek yerken ve uyurken onu seyrediyor, beşiğini sallayıp ninniler söylüyor, boyunda, kilosunda ve görünüşünde en ufak bir değişiklik görse sevinçten havalara uçuyordu. Beli geçici olarak birkaç santimetre genişlese de, ona Bruce'tan hiç kaybetmeyeceği bir şey veren bu bebeği doğurduğu için mutluydu. Bir adı, güvenli bir çeyizi olan bu çocuğun önünde kıskanılacak bir hayat vardı.

Nan de bebekle en az hanımı kadar ilgileniyordu. "Yemin ederim, Londra'daki en güzel bebek!"

Amber hakarete uğramış gibi baktı.

"Sadece Londra'daki mi? Ne demek istiyorsun? İngiltere'deki en güzel bebek!"

Amber bir gün gereksiz birkaç şey almak için çarşıya gittiğinde Barbara Palmer'ı gördü. Tam işini bitirmiş giderken önünde duran kocaman arabadan Castlemaine indi. Barbara'nın gözleri ilgiyle Amber'ın kıyafetlerinde gezindi. Gerçi Amber hâlâ yas kıyafetleri giyiyordu. Üzerinde Samuel'in Afrikalı bir köle tüccarından aldığı, kenarları leopar derisinden bir pelerin ve leopar desenli bir el kürkü vardı. Barbara kıyafeti taşıyan kişiyi tanıyınca hızla bakışlarını kaçırdı.

Amber küçük bir kahkaha attı. *Demek beni hatırlıyor*, diye düşündü. *Günün birinde sizinle daha yakın olacağımıza hiç şüphe yok, hanımefendi.*

Günler geçtikçe kapılarda daha çok kırmızı çarpı işaretleri görülmeye başladı. Londra'da her yıl veba yaşanırdı. Ocak ve şubat aylarında birkaç hastalık vakası duyulunca kimse tedirgin olmamıştı ama şimdi hava sıcaklığı arttıkça veba da artıyor ve şehre yavaş yavaş bir korku salıyordu. Komşudan komşuya, çırağtan müşteriye, satıcıdan ev hanımına bulaşıyordu hastalık.

Sokaklarda uzun cenaze konvoyları oluşuyordu. İnsanlar yasta olan kadın ve erkeklerle sık sık karşılaşmaya başlamıştı. Daha birkaç ay önce görülen kötü kehânetleri hatırladı herkes. Aralık ayında bir kuyruklu yıldız görülmüş, her gece yükselerek gökyüzünde belli belirsiz bir yol çizmişti. Diğerleriyse bulutlarda, şehrin üzerinde yanan kılıçlar, cenaze arabaları, tabutlar ve ölü bedenler görmüştü. Kalabalık, St. Paul merdivenlerinde elinde yanan bir meşale tutan ve insanları günahlarından arınmaya çağıran yarı çıplak yaşlı bir adamı dinlemek için toplandı. Ölümü haber veren çan sesleri artık herkes için yeni bir anlam taşıyor olmuştu.

Yarın çanlar benim için ya da sevdiğim biri için çalacak belki de.

Nan eve her gün yeni bir tılsım taşıyordu. Dışarıdayken içlerine çekecekleri baharat topları, karakurbağası tılsımı, tek boynuzlu atın boynuzu, arsenik ve cıva dolu küçük tüpler, ceviz kabuğunun içinde satılan cıvalar, Kraliçe Elizabeth zamanından kalma altın paralar getiriyordu. Ne zaman biri yeni bir tılsım bulduğunu söylese, Nan evdeki herkes için bir tane alıyor ve bunları üstlerine takmaları için ısrar ediyordu. Atların boynuna bile cıva dolu küçük kuş tüyleri asmıştı.

Ama sadece vebayı önlemek ona yetmiyordu. Çünkü çok iyi biliyordu ki, bütün tedbirlere rağmen hastalığa yakalanma ihtimali vardı. Bu yüzden de tedavi için dolapları ilaçlarla doldurdu. James Angier'in kükürt ve güherçileden yapılan meşhur tütsüsünün yanında havayı temizlemek için barut, güherçile, katran ve çamsakızı aldı. Tavsiye edilen bütün bitkileri -melekotu, sedefotu, farekulağı, yılanotu, ardıç meyvesi- istifledi. İçinde Venedik zehiri, ejderha suyu ve sirkeyle karışmış inek gübresi bulunan bir çekmece dolusu ilaç olmuştu.

Nan'ın bu çılgın hazırlıkları Amber'ı eğlendiriyordu. Bir falcı 1665 yılının onun için şanslı bir yıl olduğunu söylemişti. Yıldız haritasında

veba ya da başka bir hastalık görünmüyordu. Zaten çoğunlukla yoksulların öldüğü de doğrudu.

Nan bir sabah Amber'ın saçlarını tararken, "Bayan de Lacy yarın gidiyormuş," dedi.

"Giderse gitsin. Fare görünce bile ciyak ciyak bağırın korkak tavuğun teki zaten."

"Sadece o değil, hanımım, biliyorsunuz. Birçokları gidiyor."

"Kral gitmiyor ama, değil mi?" Son iki haftadır her gün bu konuyu konuşuyorlardı ve Amber artık bundan sıkılmaya başlamıştı.

"Hayır ama o Kral. İstese de hastalanamaz. Beni dinleyin, hanımım. Burada kalmak çok tehlikeli. Buraya beş dakika uzaklıkta, Drury Yolu'nun tepesinde bir ev kapatıldı. Korkuyorum, hanımım! Ölmek istemiyorum. Sizin de ölmenize izin veremem."

Amber güldü. "İyi o zaman, Nan. Durum daha da kötüleşirse gideriz. Şimdiden bu kadar endişelenmene gerek yok." Bruce gelmeden Amber'ın gitmeye hiç niyeti yoktu.

Haziranın üçünde İngiliz ve Hollanda donanmaları Lowestoft'ta karşılaştı. Silah sesleri Londra'ya kadar geliyordu. Bir bacanın içinde uçan kırlangıçlar gibi uzaktan uzağa sesleri duyuluyordu.

Ayın sekizinde İngilizlerin zafer kazandığı duyuldu. Yirmi dört Hollanda gemisi batırılmış veya ele geçirilmişti ve neredeyse on bin Hollandalı öldürülmüş ya da esir alınmıştı. İngilizlerse en fazla yedi yüz kayıp vermişti.

Şehirde çılgın bir sevinç yaşandı. Sokaklarda şenlik ateşleri yakıldı. Kutlama yapan bir grup, evinin önünde ateş yanmadığı için Fransız büyükelçisinin pencerelerini indirdi. Kral Charles İngiltere'nin gördüğü en büyük Kral, York Dükü ise en büyük amiraldi. Herkes savaşa devam edip Hollandalıların kökünü kazıyarak denizlerde hâkimiyet kazanılmasını istiyordu. Kırmızı çarpılar şehrin kapılarından içeri girmişti.

Birkaç gün sonra Nan elinde ölü sayılarını bildiren bir kâğıtla içeri girdi. "Hanımım," dedi. "Hanımım! Geçen hafta hastalıktan yüz on iki kişi ölmüş!"

Amber denizden yeni dönmüş olan yüzleri güneşten yanmış Lord Buckhurst ve Sör Charles Sedley'yle sohbet ediyordu. Onları görünce şaşırان Nan eşikte durdu.

"Ah," dedi. "Özür dilerim, beyler." Dizlerini kırarak onları selamladı.

"Boş ver, önemli değil, Bayan Nan. Vay canına Sedley, her zaman ki gibi güzel, değil mi? Ne oldu? Veba yüzünden endişelenmiyorsunuz herhâlde?"

"Doğrusu korkuyorum, efendim. Aklımı kaçıracağım. Her yeri işaretlemişler. Yarıısı vebadan öldü zaten." Baskıdan yeni çıkmış kâğıtta yazılanları okumaya başladı. "Gut – 3! Kurt – 5! Kriz – 2! Bütün bunların veba olmadığını nereden bileceğiz? Belki de başka bir ölüm nedeni uydurmak için birileri görevlilerin eline para sıkıştırmıştır."

Amber'la iki adam kahkahalara boğuldu. Ama Nan öyle heyecanlıydı ki, odadan kaçtı. Sadece dokuz gün sona Kraliçe'yle leydileri Hampton Sarayı'na doğru yola çıktı. Erkekler de hemen arkalarından gidecekti. Buckhurst'la Amber'ın mirasını duyan birkaç kişi daha onu da kendileriyle gelmesi için ikna etmeye çalıştı ama Amber karşı çıktı.

Sonunda Amber da ayrılık hazırlıklarına başlayarak Nan'ı rahatlatı. Hizmetçiler giysileri hazırlarken Amber nereye gideceğini bilmediğinden, bütün mücevherlerini yanında taşımamak için onları Shadrac Newbold'a götürdü. Kuyumcunun evinin önünde sıra sıra arabalar duruyordu ve bütün ev halkı büyük bir telaş içindeydi.

"Bugün gelmeniz çok iyi oldu, Bayan Dangerfield," dedi Newbold. "Yarın gidiyorum. Sizin de ailenin geri kalanıyla birlikte kasabada olduğunuzu sanıyordum. Onlar en az iki hafta önce gittiler." Dangerfieldlar'ın Dorsetshire'da bir kır evi vardı.

"Ben artık Dangerfieldlar'la yaşamıyorum. Galiba sadece yüz pound alacağım. Bu yeterli olur, sizce de öyle değil mi?"

"Bence öyle. Yollarda bir sürü soyguncu olacaktır. Veba da bitmek üzere zaten. Bir saniye izninizle, hanımefendi."

O gidince Amber oturup yelpazesini sallamaya başladı. Hava çok sıcaktı. Boğazlı siyah saten elbisesinin tenine yapıştığını hissedebiliyordu. Terden nemlenmiş ipek çorapları sımsıkı bacaklarına yapışmıştı.

Shadrac Newbold gelip Amber'a vereceği altın ve gümüşleri saymaya başladı. Adam paraları düzeltip masaya koyarken Amber uykulu gözlerle onu izledi.

"Bayan Jemima'nın çok yakışıklı bir oğlu olmuş, değil mi?" dedi kuyumcu sohbet etmek amacıyla.

Amber, Jemima'nın doğum yaptığını bilmiyordu. Ama alaycı bir sesle, "Bu kadar çabuk mu doğdu? Daha geçen ekimde evlenmişti," dedi.

Adam ona şaşkınlıkla baktıktan sonra gülümseyip omuzlarını silktilti. "Şey, evet. Biraz erken galiba. Ama gençleri bilirsiniz. Nikâh kıyılınca düğünü beklemeye gerek görmezler."

Kuyumcu paraları bir keseye koyup Amber'a uzattı. Amber kapıya varınca arkasını döndü. "Lord Carlton'dan bir haber var mı?"

"Evet, var. On gün önce gemilerinden biri limana geldi. Bir adam Lord'un da yakında geleceğini söyledi. Onu yeterince bekledim ama daha fazla bekleyemeyeceğim. Belki de salgını duyup gelmemeye karar vermiştir. İyi günler, madam. Bol şans dilerim."

"Teşekkür ederim, efendim. Size de."

Bugünlerde herkes herkese şans diliyordu.

Amber hemen iskeleye gidip Jeremiah'ı, Lord Carlton'ı sormaya gönderdi. Yarım saat sonra Jeremiah dönüp bir adamla konuştuğunu ve Lord'un her an gelebileceğini öğrendiğini söyledi. Herkes kendi hissesinin karşılığını beklediği için sabırsızla Lord'un yolunu gözlüyordu. Amber eve döndüğünde kendi deri valizlerinin birkaç arabaya yüklendiğini ve kutuların evin önünde durduğunu gördü. Nan koşarak onu karşılamaya geldi. "Bu sabah hemen dört bina yanımızda bir adam öldü!" diye bağırdı. "Her şeyi hazırladım. Hemen gidebiliriz, hanımefendi! Gidebiliriz, değil mi?"

Amber sinirlenmişti. "Hayır, gidemeyiz! İskeleden Lord Carlton'ın her an gelebileceğini söylediler. Onu görene kadar bir yere gitmiyorum. O gelince hep birlikte gideriz."

Nan birden ağlamaya başladı. "Ah, hepimiz hasta olup öleceğiz. Öyle olacak, biliyorum. Little Clement Sokağı'ndaki ailenin de başına bu geldi zaten. Hepsi öldü. Neden Lord'la gittiğiniz yerde görüşmüyorsunuz ki? Ona bir haber bırakın."

“Olmaz. O zaman gelemeyebilir. Ah, Nan! Tanrı aşkına! Kes ağlamayı! Yarın gidebilirsin.”

Nan ertesi sabah erkenden bebek, bebeğin dadıları, Tansy, hizmetçilerden ikisi ve Nan'e âşık olduğu için Dangerfieldlar'ın evlerinden onlarla birlikte gelen Koca John Waterman'la yola çıktı. Dunstable'a gidip orada bekleyecekti. Ya da veba kasabaya ulaşmışsa güvenli bir yere varıncaya kadar yola devam edip Amber'a haber gönderecekti. Amber bebeğin bakımı ve mallarının korunmasıyla ilgili onlara tekrar tekrar tavsiyeler verdikten sonra hepsi birlikte el sallayarak yola koyuldular. Amber, Jeremiah'ı tekrar iskeleye gönderdi ama Bruce gelmemişti.

Londra hızla boşalıyordu.

Arabalar her sabah yolları dolduruyordu. Önceki hafta iki bin beş yüz kişi ölmüştü. Pencerelede hastalıkla birlikte içeri kapatılan birçok veba mahkûmunun hüzünlü yüzü görülüyor, şehirdeki her kiliseden ölüm çanları yükseliyordu. İnsanlar üzerinde işaret olan bir evin yanından geçerken burunlarını kapatıyordu. Bazı aileler kilerlerini ağızlarına kadar doldurup hastalığı önlemek için evdeki bütün anahtar deliklerine, bütün boşluklara, kapıların altlarına bir şeyler tıkayıp kendilerini eve kapatıyorlardı.

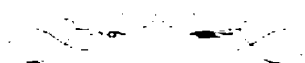
Hava sıcaktı. Nerdeyse bir aydır yağmur yağmamıştı. Avlulardaki çiçekler, güller, hanımelleri güneşten kurumaya yüz tutmuştu. Sokak satıcıları kiraz, elma, armut satıyordu. Savaş başladığından beri portakal azalmıştı. Parası yeten herkes, şaraplarını ve biralarını soğutmak için, kişin göllerden ve nehirlerden toplanıp yerin altında saklanan buz parçalarından alıyordu. Savaş veya vebadan konuştukları sıklıkta, sıcaktan söz etmeye başlamışlardı.

Amber sonunda gerilmeye başlamıştı. Uzun cenaze alayları, her evin üzerindeki kırmızı çarpı işaretleri, ölüleri bildiren çanlar, burunlarını bir şişe kokuya gömerek yoldan geçen insanlar onu huzursuz ediyordu. Gitmek istiyordu ama o gider gitmez Bruce'un geleceğinden emindi. Bu yüzden bekledi.

Tempest'la Jeremiah, bu kadar uzun süre şehirde kaldıkları için şikâyet edip duruyordu. Her gün iskeleye gidip beklemekten de hoşlan-

mıyorlardı. Amber'la birlikte kalan hizmetçi kız Jane ağlayıp sızlayarak Kent'teki babasının yanına gitmek istediğini söyleyince Amber ona izin verdi. Nan gittikten dört gün sonra Amber, Tempest'la Jeremiah'ya Lord Carlton'ı bir kez daha aramalarını, bulurlarsa onlara yirmişer şilin vereceğini söyledi. Ama para için sadece arabayla gezinip bir meyhaneye giderek birkaç saat geçirdikten sonra döneceklerini biliyordu. Öğlene doğru eve döndüler. Lord Carlton önceki gece gelmişti ve iskelede gemilerini boşaltıyordu.

IV. KISIM

33. BÖLÜM

İSKELE KARINCA YUVASI GİBİYDİ.

Gövdesi altın gibi parıldayan, uzun direklerinde kurukafalı bayraklar olan gemiler durgun suda yüzüyordu. Çoğu, Hollandalılarla çarpışmış savaş gemileriydi. Bakım ve temizlik için iskelede bekliyorlardı. Çatlaklar kızgın demirlerle yamanıyor, ipler branda bezleriyle güçlendiriliyordu. Denizcilerle hamallar ele geçirilen ganimetleri boşaltıyordu. Sakat kalmış, yaralanmış bir sürü adam yerlerde oturuyor, sırtüstü yatıyor, hepsi de dilenmek için ellerini uzatıyordu. Çoğunluk onları görmezden geliyordu. Donanmanın parası ödenmediği için denizcilerden bazıları açlıktan ölmek üzereydi. Amber arabasından inip Tempest'la Jeremiah'nın arasında, bir elini kızgın güneşe karşı gözlerine siper ederek iskelede ilerledi. Dilenciler geçerken ona dokunmaya çalıştı. Bazı denizciler ıslık çalıp laf attı ama akıllı fikri Bruce'ta olan Amber onları duymadı bile.

"İşte orada!" Amber koşmaya başladı. Topuklu ayakkabıların sesini duyan Bruce arkasını döndü. "Bruce!"

"Burada ne işin var?"

Bruce konuşurken tehditkâr bakışlarla etraflarındaki adamlara baktı. Amber'ın pelerini açıldığı için kulaklarındaki ve parmaklarındaki zümrüt takılar parıldıyordu. Bruce'un soğukluğu onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Ama çok yorgun olduğu belliydi. Amber bir anne şefkatiyle, tedirgince onu süzdü. Onu böyle yorgun görmeye alışkın değildi. Onu kollarına alıp öpücüklerle bütün yorgunluğunu ve sı-

kıntısını geçirmek istiyordu. Ona duyduğu aşk, şiddetli bir ağrı gibi yükselmmişti.

“Seni görmeye geldim, sevgilim,” dedi usulca. “Sevinmedin mi?”

Sinirli davrandığı için utanan Bruce, bir elinin tersiyle nemli alnını silerek hafifçe gülümsedi. “Elbette sevindim.” Gözleri hemen Amber’ın karnına kaydı. “Bebek doğdu mu?”

“Evet. Küçük bir kız. Adını Susanna koydum. Ah!” Ani bir suçlulukla hatırladı. “Samuel öldü.”

“Biliyorum. Bu sabah duydum. Sen neden şehir dışına çıkmadın?”

“Seni bekledim.”

“Beklememeliydin. Londra güvenli değil. Bebek nerede?”

“Onu Nan ve Tansy’yle şehir dışına gönderdim. Biz de gidip onlarla buluşabiliriz.” Amber sorgularcasına ona baktı. Başka planlar yapmış olmasından korkuyordu.

Bruce onun koluna girdi ve arabaya doğru yürümeye başladılar. Kısık sesle konuşuyorlardı. “Buradan gitmelisin, Amber. Zaten hiç gelmemeliydin. Gemilerde bir sürü hastalık var.”

“Ah, hiç umurumda değil. Üzerimde bir tek boynuz var.”

Bruce çok içten olmasa da güldü. “Tek boynuz mu? Aman Tanrım. Şimdiye kadar boynuzladıkların yetmedi mi?”

Bruce onun arabaya binmesine yardım etti. Sonra bir ayağını basamağa koyup kollarını dizine dayadı. Sesi mırıltı gibi çıkıyordu. “Bir an önce buradan gitmelisin. Adamlarımdan bazıları vebaya yakalandı bile.”

Amber’ın korkudan nefesi kesildi. Ama Bruce hemen onun tahmini boşa çıkararak olumsuz anlamda başını salladı. “Ama Bruce,” diye fısıldadı Amber. “Sen de hasta olabilirsin!”

“Sadece üç kişide gördük. Ele geçirdiğimiz bazı Hollanda gemilerinde salgın vardı. Bunu fark edince gemileri içindekilerle birlikte batırdık. Ama o zamandan beri üç denizcim hasta oldu. Dün gece gemiden indiler. Şu ana kadar başka vaka yok.”

“Ah, Bruce! Burada kalamazsın! Sen de gelmelisin! Ah, sevgilim, çok korkuyorum! Üzerinde seni koruyacak tılsım gibi bir şeyin var mı?”

Bruce öfleyip pöfleyerek son soruyu duymazdan geldi. “Şimdi gidemem. Bütün yükler boşaltılıp depolanana kadar burayı bırakamam. Ama sen gitmelisin. Lütfen, Amber. Beni dinle. Bir söylenti duydum. Kapıları kilitleyip insanların dışarı çıkmasını yasaklayacaklarmış. Hâlâ vakit varken git.”

Amber inatla ona baktı. “Sensiz gitmeyeceğim.”

“Yüce Tanrım! Amber, aptal gibi davranma! Daha sonra başka bir yerde buluşuruz.”

“Vebadan korkmuyorum! Ben hiç hastalanmam! Yükleri boşaltma işi ne zaman bitecek?”

“Geceden önce bitmez.”

“O zaman güneş doğarken seni almaya gelirim. Nan’le bebek Dunstable’da. Onlarla orada buluşabiliriz. Artık Dangerfield’ın evinde yaşamıyorum. St. Martin yolunda bir ev kiraladım.”

“O zaman git orada bekle. Sokaklarda gezme. Kimseyle konuşma.”

Bruce arkasını dönünce Amber bir çocuk gibi tedirginlikle onu izledi. Lord sonunda dayanamayıp arkasını döndü ve gülümseyerek Amber’a el sallayıp gözden kayboldu.

Ama Amber, Bruce’u dinlemedi.

Bruce’un, inandığı birçok şeye şüpheci yaklaştığını biliyordu. Tek boynuz da bunlardan biriydi. Amber onu elbisesinin içine iğneleyip yemek hazırlıkları için dışarı çıktığında kendini çok güvende hissediyordu. Ertesi sabahın da yola çıkmak için çok geç olmadığını düşünüyordu. Akşam yemeğini Lincoln Inn’deki çok şık bir Fransız meyhanesinden sipariş edip masayı hazırlamak için eve döndü. Bütün gümüşlerini Shadrac Newbold’a vermişti ama mutfakta şık bir gösteri sunmaya yetecek kadar kap kakac vardı. Neredeyse bir saat boyunca peçeteleri kuş şeklinde katlamaya çalıştı. Avluda duvarları sarıp balkonlara tırmanan sarı güllerden bir kucak toplayıp bunları yemek odasındaki masanın üzerinde genişçe bir kâseye koydu. Yaptığı en ufak ve en önemsiz şeyin bile Bruce’un rahat etmesine ve gülümsemesine neden olabileceğini düşünerek büyük bir zevkle çalışıyordu. Haftalar, belki de aylarca, hatta belki de sonsuza dek Bruce’la birlikte olacağını düşündüğünden, veba neredeyse bir lütuf

gibi geliyordu ona artık. Hiç bu kadar mutlu olmadığını ve mutlu olmak için hiç bu kadar nedeninin olmadığını düşünüyordu.

Gitmeden önceki son saatini saçlarını düzelterek, tırnaklarına oje sürerek ve çok hafif bir makyaj yaparak geçirdi. Bruce'un kendisine, çok iyi bildiği ve kendini hep aptal gibi hissettiren o bakışla bakmasını istemiyordu. Pencerenin önünde durmuş koluna bileziğini takarken bir cenaze alayının köşeden döndüğünü gördü. Atlar ve adamlar büyük bir ciddiyetle ilerliyordu. Hava daha aydınlık olmasına rağmen birkaç meşale yakılmıştı. Amber, mutluluğuna gölge düşüren ölümüne içerleyerek pelerini aldığı gibi aşağı koştu.

İskelenin yarısı boşalmıştı. Araba ilerledikçe tekerlek sesleri yerde gürültüyle takırdıyordu. Bruce iki adamla konuşuyordu. Amber'a başını sallarken hiç gülümsemedi. Amber onun eskisinden daha da yorgun görüldüğünü fark etti. Birkaç dakika sonra üçü de bir gemiye doğru dönüp gözden kayboldular.

On beş dakika sonra Amber iyice sabırsızlanmıştı. *Bunca zamandır ne yapıyor? On aydır beni görmedi. Şimdi ne işi olabilir ki? İçki içmek için o lanet gemisine mi döndü?* Amber sinirle ayağını yere vurup yelpazesini sallamaya başladı. Ara sıra içini çekip kaşlarını çatıyor, sonra sakinleşip kendini toparlamaya çalışıyordu. Güneş batmıştı. Havada sıcak günün ardından taze bir rüzgâr esiyordu.

Bruce'un gelmesi yarım saati buldu. Amber'ın hevesli bekleyişi yerini öfkeli bir dargınlığa bırakmıştı. Bruce arabaya binip kendini külçe gibi koltuğa bıraktı. Amber ona göz ucuyla bakıp iğneleyici bir ses tonuyla konuştu.

"Lord Carlton, sonunda gelebildin demek! Ne olur, önemli bir işin varsa seni tutmayayım!"

Araba yine hareket etmeye başladı. "Kusura bakma, Amber. Çok işim vardı."

Amber bencilliğinden utandı. Bruce'un gözleri kan çanağına dönmüş, hava soğuk olmasına rağmen alnında ter damlacıkları birikmişti. Onu hiç bu kadar yorgun görmeyen Amber uzanıp Lord'un elini tuttu. "Kusura bakma, canım. Beni isteyerek bekletmediğini biliyorum. Ama

neden bu kadar çok çalışmak zorundasın? Bu adamların hepsi aptal değil ya? Gemiye kendileri boşaltabilirler.”

Bruce, Amber’in parmaklarını okşayıp gülümsedi. “Gemiye kendileri boşaltabilirler, hatta buna çok da memnun olurlar. Ama bu hediyeler Kral’a ait. Sanki çok ihtiyacı var da. Denizcilerin parası ödenmedi. Kimse karşılığını almadan çalışmak istemiyor. Aman canım, buraya üç saat önce gelip bir avukatı bile ağlatacak kadar acıklı bir hikâye dinlemene gerek yoktu. Hasta olan üç adam dün öldü. Bugün dört kişi daha hastalanmış.”

Amber ona baktı. “Onları ne yaptın?”

“Bir karantina evine gönderdim. Biri şehrin kapılarının kapalı olduğunu söyledi. Sağlık belgesi olmayanlar çıkamayacakmış. Doğru mu?”

“Evet ama sen merak etme. Kendime, Nan’e ve diğerlerine rapor alırken sana da aldım. Susanna için bile rapor istediler. Sokaklar belediye başkanının evine kadar dolu. Herkes şehirden ayrılıyor.”

“O raporları hiç görmedikleri insanlara veriyorlarsa bir anlamı yok demektir.”

Amber elini uzatıp başparmağıyla ilk iki parmağını birbirine sürttü. “Yeterince para verirsen ölüye bile sağlık raporu verirler. Ben onlara elli pound verdim, bir tek soru sormadılar.” Duraksadı. “Artık çok zenginim, biliyorsun.”

Bruce yorgunluktan her yanı sızlıyormuş gibi koltuğa çöktü. Hafif bir gülümsemeyle, “Demek öyle,” dedi. “Beklediğin kadar güzel miymiş peki?”

“Ah, çok daha güzel. Herkes benimle evlenmek istiyor. Buckhurst, Talbot ve isimlerini hatırlamadığım bir sürü adam. Onların yüzüne karşı gülmek o kadar büyük bir zevk ki!” Amber bunu düşünerek zevkle kahkaha attı. “Tanrım! Zengin olmak çok güzel bir şey!”

“Evet,” dedi Bruce. “Öyle galiba.”

Bir süre ikisi de sessizce oturdu. Sonra Bruce, “Bu veba daha ne kadar sürecektir acaba?” dedi.

“Neden ki?”

“Bir ay içinde denize dönmem gerekiyordu. Ama adamlar şimdi imzalamıyor. Her neyse, zaten aptallık olurdu. İçindeki herkesin ölü olduğu birkaç Hollanda gemisi bulunmuş.”

Amber cevap vermedi. Vebanın bu kadar işine yarayacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Eve geldiklerinde Amber heyecandan titreyerek Bruce'un önünden merdivenleri çıktı. Bazen bu gibi anların, onu hiç görmediği uzun süreleri telafi ettiğini hissediyordu. Ne kadar severseniz sevin, böyle vahşi bir mutluluk, işkence kadar şiddetli bir coşku, insanı tüketen bir sevinç, her gün karşılaşılabileceğiniz bir şey değildi. Bunlar yalnızlıktan ve özlemden besleniyor, uzun süren ayrılık aylarında ise doruk noktasına ulaşıyordu.

Amber kapının kilidini açıp hemen Bruce'a döndü.

Ama Bruce ona hiç yakışmayan ağır adımlarla merdivenlerin daha yarısına gelmişti. En üst basamağa geldiğinde bir an için Amber'a dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra bundan vazgeçip salona girdi. Buz gibi rüzgârı ensesinde hisseden Amber, hayal kırıklığıyla olduğu yere çivilendi. Yavaşça dönünce, onun yorgun argın bir sandalyeye yığıldığını gördü. O anda bencil beklentileri korku dolu bir şoka dönüşmüştü.

Bruce hastaydı!

Ama bu fikri anında kafasından atıp böyle bir şeyi aklına soktuğu için kendine kızdı. *Hayır, dedi sertçe. Hasta falan değil. Sadece biraz yorgun ve aç. Bir süre dinlenip bir şeyler yerse gücünü toparlar.*

Bruce'un, aklındaki bu korkulardan şüphelenmesini engellemeye kararlıydı Amber. Neşeyle gülümseyerek ona yaklaşıp pelerinini çıkardı. Bruce ona sırtıırken ister istemez iç çekti.

"Eee," dedi Amber. "Evimin güzel olduğunu söylemeyecek misin? Her şey son moda. Hiçbir şey İngiliz malı değil." Amber yüzünü buruşturup muziplik yaptı. Ama Bruce odayı incelerken tedirgin gözleri onun üzerindeydi.

"Çok güzel, Amber. Kabalığımı bağışla lütfen. Bütün gece ayaktaydım, biraz yorgunum."

Bunu duymak Amber'ı rahatlatmıştı. Bütün gece ayaktaydı demek. Kim yorulmazdı ki. Demek hasta değildi. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür!

"Bunun için doğru yere geldin. Dur canım, pelerininle şapkanı alayım. Kılıcını da ver, daha rahat edersin!"

Amber kılıcı almak için ona eğildi. Ama Bruce ondan önce davranıp çıkardığı kılıcı ona verdi. Her şeyi yanındaki bir sandalyeye koyduktan sonra, biri su, diğeri konyakla dolu iki sürahi getirdi. Bruce ona minnettar bir gülümsemeyle baktıktan sonra şişelerden birini aldı. Amber da yatak odasına yöneldi.

“Hemen dönüyorum. Yemeğe istediğin an oturabiliriz. Her şey hazır.” Salona açılan yatak odasına girdi. Elbisesini çıkarıp saçını açarken açık kapıdan Bruce’la konuşuyordu. Bir yandan da Bruce’un görüldüğü kadar yorgun olmamasını, kalkıp yanına gelmesini umuyordu. Ama Bruce sadece oturmuş, konyağını yudumlayarak onu izliyordu. Amber elbisesini çıkarıp ayakkabısının bağcıklarını çözdü. Çoraplarını ve iç eteğini çıkardı.

“Akşam yemeğinde en sevdiğin şeyleri hazırladım. Kızarmış ördek, bademli puding ve şampanyamız var. Savaştan beri Fransız şarabı bulmak çok kolay olmuyor. Tanrım! Fransa’yla savaşa girersek değişikliklere nasıl alışırız, hiç bilmiyorum. Sence onlarla savaşa girecek miyiz? Buckhurst, Sedley ve diğerleri kesin savaşaacağımızı söylüyor.” Amber, Bruce’un düşüncelere dalmasını istemediği için aralıksız konuşuyordu. Bir süreliğine gözden kaybolup üzerinde beyaz ipek bir sabahlık ve gümüş ayakkabılarla geldi.

Yavaşça ona doğru yürüdü. Bruce konyağın geri kalanını içip ayağa kalktı. Bir süre birbirlerine baksalar da, Bruce ona dokunmak için bir hamle yapmadı. Nefes almaya bile korkan Amber bekledi. Bruce arkasını dönüp konyak sürahisini tekrar alınca, Amber, “Ben sofrayı hazırlayayım,” dedi. Mutfığa gidince yemekleri getiren garsonun şöminenin üzerine bıraktığı sıcak çorbayı aldı. Çorbalarını içerken ikisi de canlı bir sohbet etmeye çalışsa da, konuşma sık sık duraksadı.

Bruce hepsi çok değerli olan Hollandalı beş tüccar gemisine el koyduğunu anlattı. Fransa, İngiltere’nin mutlak bir galibiyet kazanmasını istemediğinden ve Hollanda’nın İspanya’yla ittifak yapmasını önlemek zorunda olduğundan, Fransa’yla savaşa gireceklerini düşünüyordu Bruce. Amber ona Buckhurst ve Sedley’den duyduğu bazı dedikoduları anlattı. Lovestoft Zaferi çok daha büyük bir zafer olacaktı. Henry

Brounceker yenilen Hollanda donanmasının kaçmasına fırsat tanımak için York adına emirler veriyordu. Daha da heyecanlı olanı, Rochester Kontu büyük bir mirasın varisi olan Bayan Mallet'i kaçırmış, Kral da onu kuleye hapsedmişti.

Bruce yemeğin çok lezzetli olduğunu söyledi, ama yavaş yavaş yiyordu, belli ki hiç iştahı yoktu. Sonunda çatalını bıraktı. "Kusura bakma Amber, daha fazla yiyemeyeceğim. Aç değilim."

Amber masadan kalkıp onun yanına gitti. Korkuları gittikçe artıyordu. Yorgun değil, hasta görünüyordu Bruce. "Uyusan iyi gelir belki canım. Bütün gece ayaktaymışsın ne de olsa..."

"Ah, Amber. Rol yapmaya gerek yok. Vebaya yakalandım. Başta sadece uykusuz olduğumu sandım. Ama diğer adamların da sahip olduğu o kadar çok belirti var ki. İştahsızlık, baş ağrısı, baş dönmesi, terleme. Şimdi de midem bulanıyor." Sandalyesini geri çekip ağır ağır ayağa kalktı. "Korkarım yalnız gitmek zorundasın Amber."

Amber gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Sensiz gitmeyeceğim Bruce, bunu biliyorsun! Eminim veba değildir. Olamaz! Sen sağlıklısın. Rahat bir uykuyu uyuyunca kendine geleceksin."

Bruce hafifçe gülümseyip başını salladı. "Hayır, ne yazık ki yanılıyorsun. Sana da bulaştırmak istemiyorum. Seni bu yüzden öpmedim. Düşündüm ki..." Etrafına bakındı. "Şapkamla pelerinim nerede?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun! Burada benimle kalacaksın! Ben de yüzlerce kez senin gibi hissettim kendimi, ama sabah kalktığımda hepsi geçiyordu. Bir yeri ağrıyan herkes veba olacak değil ya! Hasta değilsen yarın sabah yola çıkarız. Hastaysan da, ben sana bakacağım."

"Ah, Amber, canım. Buna izin vereceğimi sanmıyorsun değil mi? Belki de yarına kadar ben çoktan..."

"Bruce! Öyle söyleme! Veba olsa bile ben sana bakıp iyileştiririm merak etme. Sarah teyzemden hasta birine nasıl bakılacağını öğrenmiştim."

"Ama bulaşıcı bir hastalık bu Amber. Sen de hasta olabilirsin. Hem de çok ölümcül. Hayır güzelim, ben gidiyorum. Şapkamla pelerinimi getir hadi."

Bruce arkasını döndü. Gizlemeye çalıştığı endişeli öfke, artık açıkça yüzünden okunuyordu. Yüzü terden sıırsıklam olmuş, damlalar çenesine kadar inmişti. Sarhoş bir adam gibi yürüyordu. Kasları tutmuyordu sanki. Bütün vücudunda gezinen ağrı, kemiklerini sıplatıyordu. Birden istemsiz olarak ürperdi, mide bulantısı artmıştı.

Amber, Bruce'un kolunu tuttu. Onu bayıltmak zorunda kalsa bile gitmesine izin vermeyecekti. Çünkü sokaklara giderse ya polisler onu sarhoş diye çevirecek, ya da karantinaya gönderilecekti.

Hastaysa, ki Amber sonunda hasta olduğuna inanmıştı, ona bakacaktı.

"Gel şöminenin yanındaki şu koltuğa uzan, ben de sana bir bitki çayı yapayım. Bu hâlde bir adım bile atamazsın. İki dakika içinde kendini daha iyi hissedeceksin, inan bana."

Amber onun koluna girdi ve birlikte şömineye yürüdüler. Bruce hâlâ kalmayı istemiyordu ama karar verme yeteneğini hızla kaybediyordu. Saniyeler içinde başı daha çok dönmeye, gücü azalmaya başladı. Derin bir iç çekerek gözleri kapalı hâlde kanepeye yığıldı. Bir yandan hava çok soğukmuş gibi sürekli titriyor, bir yandan da sırtındaki terden ceketini ıslanıyordu. Amber onu orada bırakıp hızlıca yatak odasına koştu. Getirdiği saten yorganı üzerine örttü.

Onun ayağa kalkamayacağından ve büyük ihtimalle uyuyakalacağından emin olunca da, mutfığa koşup Nan'ın depoladığı bitkileri aramaya başladı. Bitkilerin hepsinden birer tutam alıp bir çaydanlığa attı. Mide bulantısı için farekulağı ve kuzukulağı, ateş için kadifeçiçeği ve semizotu, baş ağrısı için hintsümbülü, karacaot ve itüzümü koydu. Her biri astrolojik haritaya göre, doğru gezegen etkisinin altında toplanmıştı ve Amber'in bunlara olan inancı tamdı.

Çaydanlığa biraz sıcak su koyduktan sonra onu bir ızgaranın üstüne oturttu ama ateş neredeyse sönmüştü. Diz çökerek şömineye biraz daha odun ve kömür attı. Sonunda alevler yükseldi. Amber hiç ses duymasa da, Bruce'un iyi olup olmadığını kontrol etmek için salona koştu.

Bruce sırtüstü yatıyordu ama yorgan üzerinden düşmüştü. Gözleri kapalı olsa da, yüzünden acı çektiği belliydi. Huzursuzca kıpırdanıp

duruyordu. Amber onun üzerine eğilip yorganı yeniden örttü. Bruce birden gözlerini açıp hızlıca Amber'ın bileğini yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi iyice boğuklaşmıştı ve ağzından çıkan kelimeler birbirine karışıyordu. Gözlerinin gri-yeşil irisi parlıyordu ama göz ak-ları kan çanağına dönmüştü. "Sana buradan gitmeni söyledim... Defol buradan!" Son sözlerini neredeyse bağırarak söyledikten sonra Amber'ın kolunu sertçe itti.

Amber onun aklını kaçırdığını düşünüp iyice korktu. Sakin bir sesle cevap vermek için kendini zorladı. "Sana çay demliyorum, Bruce. Birazdan hazır olur. Sonra gidebilirsin. Ama o zaman kadar sakince yatıp dinlen."

Bruce birden kendine gelmiş gibiydi. "Amber... Ne olur! Lütfen git ve beni yalnız bırak! Büyük ihtimalle yarına kadar öleceğim zaten. Kalırsan sana da bulaşacak!"

Tam doğrulmaya çalışıyordu ki, Amber onu sertçe itince Bruce yastıkların üstüne düştü. *En azından ondan daha güçlüyüm*, diye düşündü Amber. *Bir yere kaçamaz.*

Bir süre tedirgince başında bekledikten sonra, onun kıpırdamadan yattığını görünce parmak uçlarında odadan çıktı. Öyle gergindi ki, elleri ve dizleri titriyordu. Elindeki fincanı büyük bir gürültüyle yere düşürünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama fincanı almak için eğilirken diğer odadan sesler duydu.

Eteklerini tutarak salona koşturunca, Bruce'un yerde, kendinde değilmişçesine bir şaşkınlıkla etrafa baktığını gördü. Amber çılgınca ona doğru koştu.

"Bruce! Ne yapıyorsun!"

Bruce dönüp kendine yaklaşmaması için bir kolunu kaldırırken kısık sesle küfretti. Amber onu tutunca onu öyle sert itti ki, genç kadın neredeyse yere düşüyordu. Ama Amber geriye doğru sendeleyerek giderken Bruce'a yapışıp onu da sürükledi. Bruce sendeledi, düşmemeye çalışırken ikisi birden gürültüyle yeri boyladı. Amber'ın vücudunun yarısı Bruce'un altında kalmıştı. Bruce gözleri ve ağzı açık hâlde bilinçsizce yerde yatıyordu. Amber bir süre şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı.

Sonra onun altından kurtulup ayağa kalktı. Onu koltukaltlarından tutup yatak odasına sürüklemeye çalıştıysa da, Bruce onun taşıyamayacağı kadar uzun ve ağırdı. Amber çaresizce onu çekmeye çalışırken korkusundan neredeyse ağlayacaktı. Sonra birden Tempest'la Jeremiah'ın üst kattaki odalarında olduğunu hatırladı.

Hemen mutfığa koşup arka merdivenlerden yukarı çıktı ve kapıyı bile çalmadan odalarına daldı. Pencereden bakıp pipo içen adamlar şaşkınlıkla Amber'a baktı.

"Tempest! Jeremiah!" diye bağırdı Amber. "Benimle gelin!"

Amber hemen odadan çıkıp hızlıca merdivenleri indi. İki adam pipolarını hemen söndürüp Amber'ın peşinden salona indiler. Bruce yine ayağa kalkmış, yavaşça sallanıyordu. Amber hemen koşup kendini onun önüne attı. Onu takip eden iki adam bir an kararsızlıkla Bruce'u izleyip belli bir mesafede durdular. Bruce kendine yol açmak ister gibi önce birinin, sonra diğerinin karşısına dikildi. Kendini kaybetmiş, sarhoş bir adam gibiydi.

Amber hipnotize olmuş gibi onu izliyordu. Bruce ona doğru gelince, geçmesi için kenara çekildi. Lord her an düşecek gibi görüldüğünden, Amber isteksizce de olsa kollarını ona uzattı ama bir yerine dokunmadı. Bruce koridordan geçip merdiven sahanlığına geldi ve bir süre, dev bir heykel gibi aşağı bakarak merdivenlerin tepesinde bekledi. İki adım attıktan sonra aniden inleyip sendeleyerek tırabzanlara tutundu. Amber çığlık atınca iki adam tam vaktinde koşup onu düşmeden tuttu. Bruce koluna giren iki adamın onu yeniden eve sürüklemesine izin verdi. Başı göğsüne düşmüş, yine bilincini kaybetmişti.

Amber onları yatak odasına yönlendirip onu beyaz, ipek çarşafların üzerine yatırmalarını söyledi. Sonra hemen ayakkabılarını çıkarıp çoraplarını indirdi. Çoraplarının terden tuhaf bir sarıya döndüğünü ve normalde ona ait olmayan kötü bir koku yaydıklarını fark etti. Hemen belindeki kuşağı çözüp ceketini çıkarmaya çalışıyordu ki, birden Tempest'la Jeremiah'ın orada olduğunu hatırladı. Hızla arkasını döndüğünde, ikisinin de korkudan bembeyaz olmuş yüzlerle ona baktıklarını gördü. Yardım ettikleri adamın sarhoş değil, vebalı olduğunu anlamışlardı.

Onların yüzündeki korkuyu görünce iyice sinirlenen Amber, “Defolun buradan!” diye mırıldandı. Ağzıları hâlâ açık olan adamlar kapıyı arkalarından çarparak odadan kaçtılar.

Bruce’un gömleği öyle ıslanmıştı ki tenine yapışmıştı. Amber onu kurulamak için yerde duran bluzunu aldı. Üstündeki giysileri tamamen çıkarınca onu yorganlarla örttü. Yastık kullanmadığını bildiği için, başının altındaki yastığı çekti. Bruce sessizce yatıyor, ara sıra anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyordu.

Amber onu yine bırakıp hızla mutfığa koştu. Bitkiler suyunu yeterince salmamıştı. Amber beklerken dolaplarda yiyecek kalıp kalmadığına baktı. Ama bütün yiyecekleri gönderdiği için evde sadece birkaç portakallı kek, bir kâse vişne, birkaç şise şarap ve bir konyak vardı. Bulması gereken şeylerin bir listesini yaparken gözleri kaynayan bitkilerdeydi. Sonunda çayı, hazırladığı fincana döktü. Kokusu mide bulandırıcıydı. Amber fincanın kulpuna bir havlu sarıp yatak odasına geri döndü. İçeri girdiğinde Bruce bir dirseğinin üzerine yaslanmış, uzanıyordu. Amber onun az önce yere kustuğunu fark etti. Hastalık onu küçük düşürdüğü için çok ayıp bir şey yapmış gibi suçlu görünüyordu. Onunla konuşmak ister gibiydi ama bitkinlikle yatağa devrildi. Amber sabah iyi olup gece vebadan ölen çok kişi duymuştu. Ama bir hastalığın bu kadar korkunç bir hızla ilerleyebilmesini aklı almıyordu.

Amber elinden hiçbir şey gelmediği için gücünü yavaş yavaş kaybediyordu. Sarah ona sırtma ya da çiçek hastalığına yakalanmış birine nasıl bakılacağını, bir yanma ya da karın ağrısı için ne yapılması gerektiğini öğretmişti ama veba gizemli ve uğursuz bir şeydi. Bazıları onun zehirli bir gaz gibi yerden yükseldiğini ve insanın gözeneklerine işleyip bedeninin içine yayıldığını düşünüyordu. Ama kimse onun gerçek nedeninin ne olduğunu, neden bazen büyük bir salgın hâlinde yayıldığını ya da nasıl tedavi edileceğini bilmiyordu. Yine de Amber birinden bir yardım bulması gerektiğini hissediyordu.

Çömelerek yerdeki kusmuğu temizlemeye başladı. *Jeremiah’i gönderip bir doktor çağırırım*, diye düşündü. *Sonuçta ne yapılması gerektiğini o benden daha iyi bilir.*

Bruce'a çayı içirmeye kalktığında, Lord anlaşılmas şeyler mırıldanarak fincanı itti. "Su mu? Su... Çok susadım..." Dudaklarını ıslatmak istencesine ağzını açınca, Amber dilinin şişip kıpkırmızı olduğunu gördü.

Mutfaktan bir sürahi soğuk su getirdi. Bruce susuzluğu hiç geçmeyecekmiş gibi, kana kana üç bardak su içtikten sonra derin bir iç çekip yatağa yığıldı. Bruce birkaç dakika boyunca sessizce yatınca, Amber tekrar çatı katına koşup kapıyı çaldı. Birkaç saniye bekledikten sonra yanıt almayınca kapıyı açtı.

İçeride kimse yoktu. Yerde birkaç parça kirli giysi vardı. Açık duran eski ahşap sandıkla şifonyerin çekmeceleri de boşaltılmıştı. Toplanıp gitmişlerdi.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Amber. "Nankör köpekler!" Bruce'u bir dakika bile yalnız bırakmaktan korktuğu için hemen aşağı koştu.

Lord bıraktığı gibi yatıyor, huzursuzca kıpırdanıp sayıklıyordu. Artık ne dediğini anlamak mümkün değildi. Amber soğuk suya batırdığı bir bezi onun alnına koydu. Çarşaflarla örtüleri düzeltti. Yüzünde biriken terleri sildi. Sonra da odayı toplamaya başladı. Kendi giysilerini kaldırdı, onunkileri kurumaları için bir sandalyenin üzerine attı. Bir daha kusarsa diye bir leğenle gümüş bir lazımlık getirdi. Bir şeylerle uğraşmazsa düşünmeye başlayacağından korkuyor, buna cesaret edemiyordu.

Saat ona gelmişti. Ara sıra geçen bir arabanın gürültüsü ya da yürürken şarkı söyleyen bir oğlanın sesi dışında sokak iyice tenhalaşmıştı. Biraz sonra saat görevlisi elindeki çanı çalarak sokaktan geçti. "Güzel bir yaz gecesi, saat on ve her şey yolunda!"

Bruce bir-iki kez öğürünce Amber leğeni onun önüne tutup doğrulmasına yardımcı oldu. Göğsünü temiz, beyaz bir havluyla kapatmıştı. Bruce sonunda tekrar kusabildi. Yataktan kalkmaya çalışınca Amber onu zorla yatırarak lazımlığı getirdi. Sağ kasığında hassas görünen kırmızı şişlik veba çıbanlarının başlangıcını gösteriyordu. Amber'ın son umudu da sessizce yok oldu.

34. BÖLÜM

GECE İNANILMAZ BİR YAVAŞLIKTAKİ GEÇTİ. AMBER ODAYI TEMİZLEDİKTEN sonra mutfaktan aldığı büyükçe bir kâse taze suyla yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Saçlarını tarayıp yatağın altında duran tekerlekli küçük kanepeyi çıkardı. Amber uzanınca içine birden suçluluk duygusu çöküyordu. Tam uykuya dalacakken Bruce'a bir şey olduğunu düşünüp irkilerek uyanıyordu.

Amber mumu ona yaklaştırtıp yüzüne bakınca, Bruce her zaman, az önceki gibi durmadan kıpırdanıp sayıklayarak yatıyor oluyordu. Gözleri yarı kapalı olsa da, bilinci yerinde değil gibiydi. Ara sıra terlemesi duruyor, bütün vücudu ateş gibi yanıyordu. Nabızı hızlı hızlı atıyor, nefesi ara ara kesilip bazen hafifçe öksürüyordu.

Saat dört olup hava aydınlanmaya başlayınca gözleri yorgunluktan ağrıyan Amber uyumamaya karar verdi. Eline geçirdiği bir iç eteğiyle önceki gün üzerinde olan elbiseyi giyip bir çift topuklu ayakkabıyı çıplak ayaklarına geçirdi. Üzerinde korsesi olmadan elbisenin önünü yukarı kadar ilikleyemiyordu. Saçlarını aceleyle tarayıp yüzünü yıkadı. Ama pudra ya da ruj sürmedi. Hayatında ilk kez nasıl görüldüğü önemli değildi.

Bütün pencereler kapalı olduğundan oda çok havasız kalmıştı. Kendisi gece havasından korkmuyordu ama bunun hasta bir insan için ölümcül olabileceği inanışına katılıyordu. Ayrıca katıldığı başka bir batıl inanca göre, ciddi bir hastalık olan bir evde bütün kapılar ve pencere-

ler sımsıkı kapatılırsa, ölüm o eve giremezdi. Odanın kokusu da çok ağırlaşmıştı. Amber salonun kapısını açıp temiz havayı içine çekinceye kadar kokunun ne kadar yoğun olduğunu fark etmemişti. Yatak odasındaki şömineyi yakıp üstüne bir avuç kuru ot attı.

Tekerlekli küçük yatağı kaldırıp yerine koydu. Bruce normalden biraz daha sessiz görüldüğünden, Amber lazımlıkları boşaltıp yıkamak için avluya indi. Yukarıya taze su çıkarmak için iki kez daha inip çıkmak zorunda kaldı. Uzun zamandır, evdeki en basit işlerin bile bu kadar yorucu olduğunun farkında değildi.

Bruce'un susuzluğu dinmek bilmiyordu. Amber ona bardak bardak su veriyordu ama o hemen kusuyordu. Bruce kusarken öyle şiddetli öğürüyordu ki, neredeyse bağırsakları yırtılacaktı. Kustuktan sonra her seferinde ter içinde kalıp bilincini kaybediyordu. Leğeni getirip onu tutmak için koşan Amber dehşet ve üzüntüyle izliyordu onu.

Bir yandan onun dik durabilmesi için sırtına yaslanıp bir yandan da leğeni çenesinin altına tutarken, *ölecek*, diye düşündü. *Biliyorum, ölecek. Of! Lanet olası veba! Neden geldi ki? Neden onu buldu? Neden başkası değil de o?*

Bruce bir kez daha sırtüstü düşünce Amber sımsıkı kollarını tutarak onu çekmeye çalıştı. Artık işe yaramayan kasları, esmer teninin altında hâlâ güçlü görünüyordu. Onu ölüme bırakmak istemezcesine bütün gücüyle kaldırmaya çalışan Amber ağlamaya başladı. Etrafa lanetler yağdırıp Tanrı'ya söverken ara ara Bruce'un adını mırıldanıyordu. Kendini kaybetmiş, farkında olmadan bir ağlama krizine tutulmuştu.

Saçlarını tutup başım yavaşça yukarı kaldıran Bruce sayesinde gerçeğe döndü. Amber utanç ve pişmanlıkla ona baktı. Az önce ne söylediğini ve Bruce'un onu duyup duymadığını merak ediyordu.

"Amber..."

Bruce'un, kenarları kızaran, üstü beyaz, kalın bir tabakayla kaplı dili öyle şişmişti ki, artık neredeyse ağzına sığmıyordu. Donuk gözleri saatlerdir ilk kez onu tanıyarak bakıyordu.

"Amber... Neden... Neden gitmedin sen..."

Amber tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi, bitkince baktı ona. "Gidiyorum, Bruce. Gidiyorum. Birazdan..." Amber'ın yorganın üzerindeki parmakları birazcık ileri gitse de, ona dokunamadı.

Bruce onun saçlarını bırakıp derin bir nefes daha aldı. Başı yana düşmüştü. "Tanrı seninle olsun... Git hadi..." Sözcükler ağzından zorlukla çıkıyordu. Usulca sayıklamaya devam etse de, sesi duyulmaz oldu.

Amber usulca ve dikkatle ondan uzaklaştı. Vebaya yakalananların delirdiğine dair korkunç hikâyeler duyduğu için iyiden iyiye korkuyordu. En sonunda ayağa kalkıp onun ulaşamayacağı bir yere geçince rahat bir nefes aldı. Ama bu arada gözyaşları dinmişti. Ona faydalı olmak istiyorsa, kendine hâkim olmalı, onu rahat ettirmek için elinden geleni yapmalı ve ölmesine izin vermemesi için Tanrı'ya yalvarmalıydı.

Hemen kendini toparlayıp işe döndü.

Onun yüzünü ve kollarını yıkayıp saçlarını taradı. Yatağı düzelterip altına soğuk bir bez daha koydu. Ateşten çatlamaya başlayan dudaklarına kremler sürdü. Çocuk odasından temiz havlular getirip bütün kirli giysileri büyük bir çantaya doldurdu. Tabii o evde veba olduğu duyulursa, bunları hiçbir çamaşırcı almazdı. Bütün bu süre boyunca bir gözü hep onun üzerindeydi. Bruce bir şey mırıldandığında Amber onun dediklerini anlamaya çalışıyor, bir şey istediğinde, uzanıp enerji harcamaması için istediği şeyi tahmin etmeye çalışıyordu.

Sabah altı gibi sokaklar tekrar hareketlendi. Yolun karşısında bir çırak dükkânın kepenklerini açıyor, bir araba ağır ağır ilerliyordu. Amber tamdık bir ses duydu. "Sütçü geldi!"

Pencereyi açtı. "Bekle! Süt istiyorum!" Bruce'a bakıp şifonyerden birkaç bozukluk aldıktan sonra mutfağa gelip hızla aşağı koştu. "Bir bidon lütfen!"

Pembe yanaklı, sağlıklı kız, her gün Finsburry veya Clerkenwell'den gelen sütçülerden biriydi. Amber'a sırtıp taze, sıcak sütü dökmek için omuzlarındaki sırtığı indirdi. "Bugün hava yine çok sıcak olacak," dedi sohbet etmiş olmak için.

Aralık bıraktığı pencereden Bruce'tan gelebilecek herhangi bir sese kulak kabartan Amber, kızı dinlemeden başını salladı. O sırada yüksek

bir çan sesi duyuldu. Ölüm çanı, arka arkaya üç kez çalınıyordu. Bir yerlerde biri ölüyor ya da bunu duyan biri onun ruhu için dua ediyordu demek ki. Amber'la sütçü kız bakıştıktan sonra gözlerini kapatıp bir dua mırıldandılar.

"Üç pens, hanımefendi," dedi kız. Amber onun gözlerinin keskin bir şüpheyile siyah elbisesinde gezindiğini fark etti.

Üç peniyi verdikten sonra ağır bidonu kaldırıp eve yürüdü. Kapıya varınca arkasını döndü. "Yarın da gelecek misin?" Kadın sırtığını yüklenmiş ve birkaç metre ilerlemişti. "Yarın yokum, efendim. Bir süre şehre gelmeyeceğim. Bugünlerde kimin hastalık kapacağı belli olmuyor." Gözleri yine Amber'ın üzerinde dolaştı.

Amber arkasına dönüp içeri girdi. Bruce bıraktığı gibi yatıyordu. Ama birden öğürmeye başlayıp doğrulmaya çalıştı. Amber elindeki ni yere bırakıp ona koştu. Kan çanağı gözleri artık sarıya dönmüştü. Etrafındaki her şeyle ilişkisini kaybetmişti sanki. Ne görüyor, ne duyuyordu. Sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Amber daha sonra biraz daha alışveriş yaptı. Peynir, tereyağı, yumurta, lahana, soğan, şalgam, marul, şeker, domuz pastırması ve biraz da meyve aldı.

Biraz süt içip bir parça akşamdan kalan soğuk ördekten yedi. Bir şey yiyip yiyemeyeceğini sorduğunda, Bruce cevap vermedi. Dudaklarına bir bardak süt götürdüğünde, bardağı eliyle itti. Amber yemesi için ısrar etse mi, etmese mi, bilemedi. *En iyisi bir doktor gelmesini beklemek,* diye düşündü. Amber mesleklerini belli etmek için altın başlı bir sırık taşıyan doktorlardan birinin evin önünden geçmesini umut ediyordu. Ne de olsa, birçok insan günün her saati onları çağırıyordu. Bir tanesini görürdü elbette. Bruce'u uzun süre tek başına bırakmak istemediği için kendi gidemiyordu.

Amber sonunda kusmuğun içinde kan pıhtıları gördü. Korkusu daha da büyüyünce daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi. Anahtarları alıp evden çıktı ve doktor tabelası gördüğünü hatırladığı yöne doğru bütün kalabalığı yararak koşmaya başladı. Yanından geçen bir araba öyle bir toz bulutu kaldırdı ki, dumanın tadı ağzına geldi. Bir چراغın terbi-

yesizce sözleri, elbisesini tam olarak bağlamadığını hatırlattı. Üstü başı perişan, ihtiyar bir dilenci eteğini yakalamak için ona uzandı. Üzerinde çarpı işareti olan ve önlerinde muhafızlar bekleyen üç evi geçti.

Nefes nefese doktorun evine vardı ve sabırsızca kapıyı çaldı. Kimse cevap vermeyince bütün gücüyle kapıyı yumruklamaya başladı. En az bir dakika bekledi. Tam eteklerini toplayıp gidecekken bir kadın kapıyı açtı. Burnunun ucundaki ilaç şişesini koklayan kadın şüpheyle Amber'a baktı.

"Doktor nerede? Hemen onu görmem lazım!"

Geldiği için ona kızmış gibi görünen kadın, "Doktor Baiton hastalarını ziyarete gitti," dedi buz gibi bir sesle.

"Gelir gelmez onu bana gönderin! Caddenin sonunda köşeyi dönünce, St. Martin Yolu'nda Kuştüyü tabelası var."

Kolunu kaldırıp gösterdikten sonra hızla arkasını dönüp koştu. Bir taraftan da, sol tarafına bıçak gibi saplanan keskin sancıyı durdurmak için elini kasiğine bastırıyordu. Geldiğinde Bruce'un biraz daha kan kusup üstündeki örtüleri atmasına rağmen bıraktığı gibi olduğunu görünce rahatladı.

Sinirli sinirli doktoru beklemeye başladı. Yüz kere pencereden dışarı bakıp adamın yavaşlığına sövdü. Doktor geldiğinde öğlen olmuştu. Amber koşarak onu karşıladı.

"Tanrı'ya şükür geldiniz! Acele edin!" Sırtını adama dönmüştü bile.

Ağzında piposuyla gezen yorgun, ihtiyar adam bitkin bir hâlde yukarı doğru Amber'ı takip etti. "Acele etmenin kimse için bir faydası yok, madam."

Amber dönüp öfkeyle ona baktı. Bu hastanın ne kadar önemli bir kişi olduğunu anlamamıştı herhâlde. Yine de, *iyi ki burada*, diye geçirdi içinden. Bruce'un nasıl olduğunu, onun için ne yapılması gerektiğini söyleyebilirdi. Amber halkın büyük çoğunluğu gibi doktorlara pek güvenmiyordu ama şu an bir şarlatanın ağzından çıkacak en saçma söze bile inanacak hâldeydi.

Amber doktordan önce yatağın yanına gelip dikildi. Hâlâ sayıklayıp huzursuzca kıpırdanan Bruce, kendini bilmeden yatıyordu. Doktor

Barton yatağın birkaç adım ötesinde durup burnuna bir mendil tuttu. Bir süre konuşmadan ona baktı.

“Eee,” dedi Amber. “Durumu nasıl?”

Doktor omuzlarını silkeli. “Hanımefendi, bana imkânsız bir soru soruyorsunuz. Bilmiyorum. Çıban var mı?”

“Evet. Dün gece başladı.” Amber doktorun, Bruce’un kasığındaki şişliği görebilmesi için battaniyeleri açtı. Çıban küçük bir tenis topu boyutuna ulaşmıştı ve üzerindeki deri gergin, kırmızı ve parlak görünüyordu.

“Çok ağrı yapıyor mu?”

“Bir kere yanlışlıkla dokundum. Çok fena bağırdı.”

“Veba çıbanının büyümesi, hastalığın en ağır verici evresidir. Ama çıban çıkmazsa, hayatta kalmaları imkânsız olur.”

“O zaman yaşayacak mı, doktor? İyileşecek mi?” Amber’ın gözleri sevinçle parladı.

“Hanımefendi, size hiçbir şey için söz veremem. Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bu hastalığı anlamıyoruz. Bunu kabul etmek zorundayız. Çaresiz durumdayız. Bazen bir saat içinde ölüyorlar, bazen de günler alıyor. Ölüm bazen kolayca geliyor, bazense ızdırap içinde inliyorlar. Güçlü ve sağlıklı olanlar da kırılgan ve zayıf olanlar kadar hassas. Ona ne yedirdiniz?”

“Hiçbir şey. Ne zaman yemek vermeye kalksam, hiç istemiyor. Zaten çok sık kustuğu için bir faydası da olmaz.”

“Olsun, yine de bir şeyler yemeli. Her üç, dört saatte bir zorla yedin. Yumurta, et suyuna çorba ve şarap verin. Onu mümkün olduğunca sıcak tutmalısınız. Evdeki bütün örtüleri üstüne örtün. Onları üzerinden atmasına da izin vermeyin. Birkaç tuğla ısıtıp ayaklarının altına koyun. Çömleğiniz varsa onları kullanın. Güzel bir ateş yakıp sürekli canlı tutun. Mümkün olduğunca çok terlemesi lazım. Çıban için de, bir yakı hazırlayın. Elinizde varsa sirke, bal ve incirle birlikte biraz esmer ekmek, çokça da hardal kullanabilirsiniz. Onu üzerinden atacak olursa bağlayıp bir şekilde çıbanın üzerinde durmasını sağlayın. Çıban patlayıp boşalmazsa, iyileşme şansı azalacak. Ona güçlü bir kusturucu ilaç verin.

Beyaz şarabın içinde beklemiş antimon o işi görür. Ve yapabilirseniz lavman yapın. Söyleyebileceklerim bunlar. Siz nasılsınız, hanımefendi?"

"Yorgunluk dışında iyiyim. Bütün gece ayakta kaldım."

"Kiliseye haber vereceğim. Size yardım etmesi için bir hemşire gönderirler. Kendinizi korumanız için size tavsiyem, biraz defne ve ardıç yaprağını sirkede bekletin ve kokusunu günde birkaç kere içinize çekin." Doktor arkasını dönüp giderken Amber bir yandan Bruce'a bakıp bir yandan onu yolcu etti. "Bu arada, hanımefendi, hemşire gelmeden önce evdeki değerli eşyalarınızı saklasanız iyi olur."

"Ne diyorsunuz? Nasıl bir hemşire göndereceksiniz ki?"

"Kilise bütün gönüllüleri işe alıyor. Açıkçası bazıları çok dürüst olsa da, çoğu öyle değil. Doktor merdivenleri inmeden önce arkasını dönüp, "Veba lekeleri ortaya çıkarsa, çanı çalması için zangoca haber verebilirsiniz. O saatten sonra kimse hastaya yardım edemez. Yarın yine uğrarım." Konuşurken, uzaklardan çan sesleri duydular. "Tanrı günahlarımızın bedelini bize ödetiyor. İyi günler, hanımefendi."

Amber hemen geri dönüp kendine yeni işler buldu. Ne kadar yorgun olsa da, yapacak bir işi olduğuna seviniyordu. Böylece aklını meşgul ediyor, Bruce için yaptığı her şeyden büyük bir keyif alıyordu.

Mutfakta ısıttığı suyu birkaç çömleğe doldurup onları havluları sararak Bruce'un etrafına yerleştirdi. Çocuk odasından beş-altı battaniye daha getirdi. Bruce örtüleri iterek üstünü açmaya çalışıyordu. Ama Amber sabırla tekrar tekrar onun üzerini örttü. Yüzü terden sıırıslıkm olmuş, altındaki çarşaf lar yağmur yemiş gibi ıslanıp sararmıştı. Alevler yükseldikçe Amber şömineye daha da çok kömür atıyordu. İçerisi öyle sıcak olmuştu ki, iç eteğini çıkarıp kollarını dirseklere kadar kıvırdı. Göğüslerinde ve koltukaltlarında sıcaktan ıslak, kırmızı lekeler oluşmuştu. Saçlarını tepeden toplayıp topuz yaptı. Bir mendille yüzünü ve göğsünü sildi.

Kusturucu ilacı Bruce'un ağzına yerleştirdikten sonra, etki etmesini beklemeden lavman yaptı. Zor ve acı verici bir işlemdi ama Amber'ın tiksinecek ya da titizlikle uğraşacak hâli yoktu. Gereken her şeyi düşünmeden yapıyordu. Sonrasında ortalıktaki pisliği temizleyip ellerini yıka-

dı ve hardallı yakıyı hazırlayıp sıcak süt, şeker, baharat ve beyaz şaraptan bir içki yapmaya gitti.

Amber yakıyı çibana koyunca Bruce hiç karşı çıkmadı. Onun orada olduğunun farkında bile değildi. Canının yanacağını düşünen Amber rahat bir nefes alarak içkili sütü hazırlamaya döndü.

Kesilmiş sütün tadına bakıp biraz daha tarçın ekledikten sonra tekrar denedi. Fena değildi. Hazırlanan içkiyi bir çömleğe alıp yatak odasına ilerledi. O sırada tuhaf, korkunç bir çığlık duyunca, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Hemen ardından gürültülü bir düşme sesi duyuldu.

Elindeki çömleği tezgâha bırakıp yatak odasına koştu. Bruce yerde yarı çömelmiş bir hâlde duruyordu. Belli ki yataktan inmeye çalışırken yanındaki sehpayı devirerek düşmüştü. "Bruce!" diye bağırdı Amber. Ama Bruce onun ya da ne yaptığının farkında değildi. Yavaşça ayağa kalkıp Amber'ın kilitlemeyi unuttuğu pencereye yöneldi. Amber şifon yerin üzerinden ağır bir şamdan alıp ona doğru koştu. Bruce ayağını pencerenin pervazına koyduğu an Amber onun kolunu yakalayıp elindeki ağır şamdanla başına vurdu. Sokaktaki insanların onlara baktığını ve bir kadının çığlık attığını hayal meyal fark etti.

Bruce yavaşça çökerek düşer gibi oldu. Amber çaresizce onu yatağa sürüklemeye çalıştı. Ama Bruce taşıyamayacağı kadar ağırdı. Onu bulunduğu yerden yüksek olan yatağa hayatta kaldıramayacağını bildiğinden, onu iterek onunla birlikte yatağa devrildi. Hızla ayağa kalkıp yataktan aldığı yorganı ter içinde kalan çıplak Bruce'un üzerine örttü. Korku ve öfkeyle küfrederek sonunda onu yatağa yatırmayı başarmıştı. Üzüntüden ve yorgunluktan dizlerinin bağı çözülmüştü. Bir koltuğa çöktü.

Ona bakınca boynundan aşağı süzülen kanları gördü ve bin bir güçlkle yeniden ayağa kalktı. Pamuk ve soğuk suyla temizlediği yaranın üzerine, katladığı temiz bir bezi sardı.

"Bu hemşireye de lanet olsun," diye düşündü öfkeyle. "Neden hâlâ gelmedi ki?" Hardallı yakının yerine yenisini koyup soğumaya başlayan sıcak su şişelerini tazeledi.

Mutfağa dönünce durup içkili süttten bir yudum aldı. Canlandırıcı içki sayesinde, en azından bir süre kendini iyi hissetti. Çömleği yere koyup elinin tersiyle ağzını sildi. *Şu aptal kız bir an önce gelse*, diye düşündü. *O gelince belki biraz uyuyabilirim. Uyumazsam öleceğim.* O kadar yorulmuştu ki, artık bir adım daha atamayacağını düşünüyordu. Biraz sonra yorgunluğu geçiyor, yine yapması gerekenleri yapıyordu.

Birkaç dakika sonra Bruce kendine gelip iyice huzursuzlanmaya başladı. Yuvarlanıp duruyor, battaniyeleri üzerinden atıyordu. Amber ne dediğini tam olarak anlayamasa da, sürekli küfrettiğini biliyordu. Ona biraz içki içirmeye çalışınca Bruce aniden elini savurup çömleği yere düşürdü.

Lord sonunda biraz daha sakinleşince Amber bir kâğıt kalem alıp yatağın yanındaki masaya oturarak Nan'e bir mektup yazmaya başladı. Genç kadını korkutmadan ona gerçekleri açıklamak istediği için doğru kelimeleri seçmesi çok zor oluyordu. Yarım saat boyunca yazdıklarını tekrar tekrar değiştirip mektuba birçok kez yeniden başladı. Sonunda bitirdiği mektubu kurutup balmumuyla mühürledi. Sonra masanın üzerinden biraz bozukluk alıp pencereye gitti. Sokaktan geçen genç birini görürse parayla mektubu ona atıp onun için postaneye kadar gitmesini rica edecekti. Posta ücreti teslim alan tarafından ödenebilirdi.

Gökyüzü yavaş yavaş soluk mavi bir renge bürünmüş, tek tük yıldızlar ortaya çıkmıştı. Amber pencereden uzanınca yolun ortasında bir erkek çocuğunun burnunu tutarak yürüdüğünü gördü.

Aşağı bakınca omzunda mızrağıyla duvara yaslanmış bir muhafız gördü. Demek ki onun kapısına da kırmızı işaret konmuştu. Bu da, kırk gün, kırk gece boyunca ya da ikisi de ölene kadar kapıdan dışarı çıkmayacağı anlamına geliyordu. Birkaç gün önce olsa korkudan ödünün patlayacağı bu durumu şimdi büyük bir ilgisizlikle kabulleniyordu.

"Muhafız!" dedi usulca. Adam doğrulup yukarı baktı. "Bu mektubu göndermesi için birine verebilir misin? Sana bir şilin veririm." Adam başını sallayınca Amber mektupla parayı aşağı attı ve pencereyi kapattı. Bir an bir mahkûm gibi gökyüzüne ve ağaçlara baktı. Sonra da Bruce'un üzerini yeniden örttü.

Hemşire geldiğinde saat neredeyse dokuzdu. Amber birinin aşağıda muhafızla konuştuğunu, sonra da kapının çalındığını duydu. Bir mum alıp hemen kadını içeri almaya gitti. “Neden bu kadar geç kaldın? Doktor öğleden sonra geleceğini söylemişti!”

“Son hastamdan geliyorum, hanımefendi. Ölmesi uzun sürdü.”

Amber hemşirenin önünden koşarak yukarı çıktı ama ihtiyar kadın güçlülükle nefes alarak ve her basamakta elleriyle dizlerine tutunarak ağır ağır geliyordu. Amber yukarı çıkınca kadını süzdü. Pek güven veren birine benzemiyordu.

Hemşire altmış yaşlarında şişman bir kadındı. Kocaman, yuvarlak bir yüzü, sivri bir burnu ve incecik dudakları vardı. Başına sarı bir peruk geçirmiş, üzerine koyu kırmızı, kadife bir elbise giymişti. Eskimiş ve pis elbisesi tombul omuzlarını ve iri göğüslerini gözler önüne seriyordu. Üzerinde de kötü bir koku vardı.

“Adın ne?” dedi Amber.

“Spong, hanımefendi. Bayan Spong.”

“Ben de Bayan Dangerfield. Hasta burada.” Birlikte yatak odasına girdiler. Bayan Spong’un sersem, mavi gözleri evdeki görkemli eşyalarda dolaştı. Bruce’a hiç bakmayınca, Amber sonunda, “İşimize bakalım!” diye bağırdı.

Kadın hafifçe irkilerek aptal aptal sırtıttı. “Demek hastamız bu.” Bruce’u bir an inceledikten sonra, “Pek iyi görünmüyor, değil mi?” dedi.

Bu aptal, yaşlı kadına iyice sinirlenen Amber, “Hayır!” dedi sertçe. “Sen hemşire değil misin? Ne yapmam gerektiğini sen söyleyeceksin! Söyle bakalım, ne yapacağız şimdi? Ona nasıl yardım edebilirim? Doktorun söylediği her şeyi yaptım.”

“Şey, hanımefendi, doktorun söylediği her şeyi yaptıysanız, size başka bir şey söyleyemem.”

“Ama nasıl görünüyor? Başka hastalar da gördün. Onlarla karşılaştırdınca durumu nasıl?”

Spong bir süre ona baktı. “Şey, hanımefendi,” dedi sonunda. “Daha kötülerini de gördüm, iyilerini de. Ama doğrusunu söylemek gerekirse

iyi görünmüyor. Zavallı, aç bir kadın için yiyeceğiniz var mıydı, hanımım? Son gittiğim yerde yiyecek bir şeyleri yoktu. Yemin ederim...”

Amber tiksintiyle ona baktı. Ama Bruce yeniden öğürmeye başlayınca ona leğeni tutarken bir eliyle kadına mutfağı işaret etti. “Şurada!”

Eskisinden daha da yorgundu ve cesareti kırılmıştı. Bu pis ihtiyarın ona hiç faydası olmayacaktı. Bruce’a dokunmasına izin veremezdi. Kadının da buna pek niyeti yoktu zaten. Amber’ın ondan tek bekleyebileceği, bu akşam Bruce’un başında kalmasıydı. Böylece biraz uyuyabilir, sabah da onu gönderip daha iyi birini bulabilirdi.

Yarım saat geçmesine rağmen, Spong’dan bir ses seda duyulmadı. Amber sonunda dayanamayıp öfkeyle mutfağa koştuğunda, her zaman tertipli olan mutfağının altüst olduğunu gördü. Yiyecek sandığı açılmıştı; yerde kırık bir yumurta vardı, jambon ve peynirden kocaman parçalar koparılmıştı. Spong şaşkınlıkla ona baktı. Bir elinde jambon, diğer elindeyse önceki gece açtıkları bayat şampanya duruyordu.

“Burada açlıktan ölmezsin herhâlde,” dedi Amber alaycı bir sesle.

“Hayır, hanımım,” dedi Spong. “Her zaman soylu kişilerin evlerine gitmeyi tercih ederim. Daha çok yiyecekleri olur.”

“Çabuk içeri gidip Lord’un başında bekle! Ben ona biraz yemek hazırlayacağım! Üstünü açmaya kalkar ya da kusarsa bana haber ver ama sen hiçbir şey yapma!”

“Kendisi lord mu? O zaman siz de leydisiniz.”

“Sen kendi işine bak! Çabuk içeri git!”

Spong omuzlarını silkip içeri gitti. Kaşlarını çatan Amber dişlerini sıkarak tepsiyi hazırlamaya başladı. Birkaç saat önce ona akşam yemeğinden kalan çorbayı vermişti. Rahatsız edildiği için kızan Bruce ona küfredip kaşığı itmeye çalışmıştı. Ama Amber çorbayı zorla içirdi. On beş dakika sonra hepsi geri çıkmıştı.

Bruce çorbayı kusarken, Amber bir yandan çaresizlikten ağlamış, bir yandan da leğeni onun çenesinin altında tutmuştu. Spong’un hiçbir şeyle ilgilendiği yoktu. Yatağın birkaç metre ötesindeki bir sandalyeye oturmuş, bir yandan şarabını içerken bir yandan da soğuk ördeğin sonu-

nu kemiriyordu. Aşağıdaki muhafıza çapkın bakışlar fırlatarak kemikleri pencereden fırlatınca, Amber öfkeyle mutfaktan koşup geldi.

“Bu pencereyi sakın bir daha açma!” diye bağırdı, pencereyi kilitlerken. Spong irkildi. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Hiçbir şey, hanımım. Beyefendiye zarar vermiyordum.”

“Sana söylediğimi yap, o pencereyi de bir daha açma! Yoksa seni pişman ederim! Seni ihtiyar sersem!” diye mırıldandıktan sonra, mutfağı toparlama işine geri döndü. Sarah teyzesi çok titiz bir kadındı. Şimdi de bütün işler ona kaldığı için Amber ne yapıp edip evinde tek bir toz zerresi bile bırakmamaya kararlıydı ki bu da günde on sekiz saat çalışmasını gerektiriyordu.

Bruce gittikçe daha da huzursuzlaşıyordu. Spong onun iyice kontrolden çıktığını söyledi. Hastalarından ikisi acıya dayanamayıp aklını kaçırmış, sonra da kendilerini öldürmüşlerdi.

Onun acı çektiğini görüp bir şey yapamamak, acılarını dindirememek Amber için ızdırapların en büyüğüydü. Sürekli onun başında dikilip ne istediğini tahmin etmeye çalışıyordu. Üstünü açtığında tekrar tekrar örtüyordu. Bir keresinde onun üzerine eğilmişken Bruce yumruğunu sertçe savurmuştu. Amber hemen çekilmese yüzünün ortasına yiyeceği darbeyle yere yıkılabilirdi. Veba çıbanı artık kocaman olmuş, üzerindeki gergin deri sertleşip koyulaşmıştı.

Spong elindeki boş şarap şişesini yavaşça dizlerine vurarak kendi kendine şarkı söylüyordu. Çoğu zaman Amber ev işleri ya da Bruce’u düşünmekle öyle meşgul oluyordu ki, yaşlı kadının varlığını bile unutmuştu.

Saat on birde her şeyi temizleyip kendisi de soyunup yıkandıktan sonra ihtiyar kadına döndü. “Dün gece sadece üç saat uyudum ve çok yorgunum, Bayan Spong. Üç-dört saat Lord’un başında durursan çok iyi olur. Sonra beni kaldırırsın. Sırayla nöbet tutarız çünkü birinin sürekli başında durması lazım. Üstünü açarsa örter misin?”

“Tamam, hanımım,” dedi Sponge. Başını sallayınca peruğu kaydı ve kendi cılız, pis, gri saçları görüldü. “Bana güvenebilirsiniz, hanımım.”

Amber küçük kanepeyi yatağın karşısına çekip yüz üstü uzandı. Oda hâlâ çok sıcak ve havasız olduğundan üzerine örtü almamıştı. Uyuyup onu yalnız bırakmak istemiyordu ama buna mecburdu. Zaten birkaç saniye içinde kendini kaybedip uykuya daldı.

Bir süre sonra yüzüne aldığı şiddetli bir darbe ve üzerine düşen bedenin ağırlığıyla uyandı. İstemsizce korkunç bir çığlık attı. Sonra olanları anlayıp bütün gücüyle kendini kurtarmaya çalıştı. İzdırıp içinde kıvranan Bruce yine yataktan kalkmış ve üzerine düşmüştü.

Amber, Spong'a bağırdı ama cevap gelmedi. Zorla kalkınca ihtiyar kadının başını kaldırıp tek gözünü açtığını gördü. Amber'ın içinde iyice yükselen öfke birden patladı ve kadının yanına koşarak onu öfkeyle tokatladı.

"Kalk!" diye bağırdı ona. "Kalk, seni adi ihtiyar sersem! Çabuk bana yardım et!"

Şaşkınlıktan hemen ayılan Spong hızlıca sandalyeden kalktı. Birkaç dakika uğraştıktan sonra Bruce'u yatağına yatırabildiler. Amber endişeyle onun üzerine eğildi. Elini kalbine koydu, parmaklarıyla bileğinden nabzını ölçmeye çalıştı. Spong'un sızlandığını duydu. "Aman Tanrım! Ben ne yaptım! Ona dokundum! Ben de artık..."

Amber öfkeyle arkasına döndü. "Ne yaptığını söyleyeyim! Seni şişko bunak! Uyuyakalıp onun yataktan çıkmasına izin verdin! Onu öldürebilirdin! Ama Tanrı şahidimdir, o ölürse veba kapmadığına pişman olacaksın! Seni ellerimle boğacağım!"

Spong irkilerek geri çekildi. "Ama hanımım! Bir an içim geçmiş. Yemin ederim! Tanrı aşkına hanımım, bana vurmayın!"

Amber sıktığı yumruklarını indirip nefretle arkasını döndü. Senin bir işe yaradığın yok. Yarın başka bir hemşire bulacağım."

"Bunu yapamazsınız, hanımım. Bir hemşireyi geri gönderemezsiniz. Kilise papazı beni gönderirken hepimiz ölene kadar burada kalmamı söyledi."

Amber sıkıntıyla nefesini koyuverip bir eliyle yüzündeki saçları çekti. "İyi, git uyu! Ben ona bakarım! Şurada bir yatak var." Çocuk odasını işaret etti.

Bitmek bilmeyen gece boyunca Amber, Bruce'un yanında kaldı. Bruce eskisinden daha sessizdi. Amber yemek yedirmek için onu rahatsız etmek istemedi. Uyanık kalmak için kendine koyu bir kahve hazırladı. Ara sıra da konyaktan bir yudum alıyordu. Ama öyle yorgundu ki, birkaç yudum sonra başı döndüğü için daha fazla içmeye cesaret edemedi. Yoldan arabalar geçiyor, kaldırımını döven at nalları ritmik sesler çıkarıyor, gece bekçisi bir yukarı bir aşağı yürüyüp duruyordu. Bir yerlerde bir kedi acı acı bağırdı. Ölüm çanı üç kere çaldı ve saat görevlisi melodik bir sesle bağırdı.

“Saatinize kulak verin, kapınızı kilitleyin! Ateşiniz, ışığınız sönmesin, Tanrı iyi geceler versin! Saat bir!”

35. BÖLÜM

S ONUNDA SABAH OLDU. BULUTSUZ GÖKYÜZÜNDE GÜNEŞ KENDİNİ gösterdi. Dışarı bakan Amber, *keşke sis olsaydı*, diye geçirdi içinden. Parlak, neşeli gün ışığı bütün şehirde binlerce odada ölmekte olan insanlarla zalimce alay ediyordu sanki. Şafak sökerken Amber'ın onu iskelede gördüğü ilk günden itibaren Bruce'un yüzünden okunan öfkeli endişe, yerini tuhaf bir kayıtsızlığa ve donukluğa bırakmıştı. Bilinci tamamen kapalı gibiydi. Amber onun ağzına bir bardak su dayayınca istemeden de olsa yutuyor ama gözleri hiçbir şey görmeden, boş boş bakıyordu. Onun sakinliğinden cesaret bulan Amber, *belki de durumu iyiye gidiyordur*, diye düşündü.

Önceki gün giydiği elbiseyi giyip gecedan kalan dağınıklığı toplamaya girişti. Bütün kasları ağrıdığı ve gözleri yandığı için ağır ağır hareket ediyordu. Bayan Spong'un kullandığı dışındaki lazımlıkları avludaki tuvalete indirdi ama içeride bir adam olduğu için bir süre beklemek zorunda kaldı. Saat altıda Spong'u sertçe omuzlarından sarsarak uyardı. İhtiyar kadın ağzını şapırdatarak tek gözüyle ona baktı. "Ne var, hanımım, bir şey mi oldu?"

"Kalk! Sabah oldu! Ya bana yardım edersin, ya da bütün yiyecekleri kilitlerim, açlıktan ölersün!"

Duyguları incinen Spong alınarak ona baktı. "Ama hanımım, sabah olduğunu nereden bileyim?"

Yorganı çekip yataktan kalktı. Ayakkabıları dışındaki bütün giysileri üzerindeydi. Elbisesinin düğmelerini ilikleyip eteklerini çekti ve peruğunu kafasına geçirdi. Tembel tembel esneyip kocaman göbeğini ovuşturarak gerindi. Parmağıyla ağzından bir et parçası çıkarıp elini elbisesine sürerek temizledi. Mutfığa giderken Amber onu durdurdu. “Gel buraya! Biraz daha sakinleşti. Sence daha iyi görünmüyor mu?”

Spong ona bakıp kafasını salladı. “Kötü görünüyor, hanımım. Çok kötü. Böyle görünüp yarım saat sonra ölenleri çok gördüm.”

“Canın cehennem! Sen de herkesin öleceğini düşünüyorsun! Ama o ölmeyecek, tamam mı? Git hadi, çekil şurdan!”

Spong odadan çıktı. “Ama hanımım, siz sordunuz, ben de söyledim!”

Yarım saat sonra Amber yatak odasını temizlemeyi bitirip çorbanın kalanını Bruce’a içirerek Spong’a, biraz et almak için kasaba gideceğini ve yirmi dakika kadar evde olmayacağını söyledi. Dört yüz metre ötede bir kasap olduğunu biliyordu. Hızlıca giyinip boynuna bir eşarp doladı. Hava pelerin giyilmeyecek kadar sıcak olduğundan, çekmecedan siyah, ipek bir şapka çıkarıp çenesinin altından bağladı.

“Muhafız çıkmanıza izin vermez, hanımım,” dedi Spong.

“Bence verecek. Sen onu bana bırak. Şimdi söyleyeceklerimi dinle. Gözünü ondan ayırmayacaksın. Geri geldiğimde bir şekilde kendine zarar vermiş ya da üstünü açmış olursa seni mahvederim.” Spong bir tavşan gibi korkmuştu.

“Bana güvenebilirsiniz, hanımım. Gözümü hiç üzerinden ayırmayacağım.” Amber mutfığa girip merdivenlerden inerek evin arkasına açılan dar koridoru takip etti. Yirmi metre gitmemişti ki, muhafız arkasından bağırarak koşarak yanına geldi.

“Kaçıyordunuz, ha?” Neşeli görünüyordu. “Evin kilitli olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Biliyorum ama kaçmıyorum. Biraz yiyecek almam lazım. Bir şilin dışarı çıkmama yardım eder mi acaba?”

“Bir şilin mi? Rüşvet alacağımı mı sanıyorsunuz?” Sesini alçalttı. “Üç şilin iş görür.”

Yorganı çekip yataktan kalktı. Ayakkabıları dışındaki bütün giysileri üzerindeydi. Elbisesinin düğmelerini ilikleyip eteklerini çekti ve peruğunu kafasına geçirdi. Tembel tembel esneyip kocaman göbeğini ovuşturarak gerindi. Parmağıyla ağzından bir et parçası çıkarıp elini elbisesine sürerek temizledi. Mutfığa giderken Amber onu durdurdu. “Gel buraya! Biraz daha sakinleşti. Sence daha iyi görünmüyor mu?”

Spong ona bakıp kafasını salladı. “Kötü görünüyor, hanımım. Çok kötü. Böyle görünüp yarım saat sonra ölenleri çok gördüm.”

“Canın cehenneme! Sen de herkesin öleceğini düşünüyorsun! Ama o ölmeyecek, tamam mı? Git hadi, çekil şurdan!”

Spong odadan çıktı. “Ama hanımım, siz sordunuz, ben de söyledim!”

Yarım saat sonra Amber yatak odasını temizlemeyi bitirip çorbanın kalanını Bruce’a içirerek Spong’a, biraz et almak için kasaba gideceğini ve yirmi dakika kadar evde olmayacağını söyledi. Dört yüz metre ötede bir kasap olduğunu biliyordu. Hızlıca giyinip boynuna bir eşarp doladı. Hava pelerin giyilmeyecek kadar sıcak olduğundan, çekmecedan siyah, ipek bir şapka çıkarıp çenesinin altından bağladı.

“Muhafız çıkmanıza izin vermez, hanımım,” dedi Spong.

“Bence verecek. Sen onu bana bırak. Şimdi söyleyeceklerimi dinle. Gözünü ondan ayırmayacaksın. Geri geldiğimde bir şekilde kendine zarar vermiş ya da üstünü açmış olursa seni mahvederim.” Spong bir tavşan gibi korkmuştu.

“Bana güvenebilirsiniz, hanımım. Gözümü hiç üzerinden ayırmayacağım.” Amber mutfığa girip merdivenlerden inerek evin arkasına açılan dar koridoru takip etti. Yirmi metre gitmemişti ki, muhafız arkasından bağırarak koşarak yanına geldi.

“Kaçıyordunuz, ha?” Neşeli görünüyordu. “Evin kilitli olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Biliyorum ama kaçmıyorum. Biraz yiyecek almam lazım. Bir şilin dışarı çıkmama yardım eder mi acaba?”

“Bir şilin mi? Rüşvet alacağımı mı sanıyorsunuz?” Sesini alçalttı. “Üç şilin iş görür.”

Amber paraları cebinden çıkarıp ona fırlattı. Vebaya karşı koruduğuna inanılan bir tütün parçası çiğneyen adam, ne olur ne olmaz diye Amber'dan uzak durdu. Amber hızla ana yola çıktı. O gün sokakta, önceki güne göre daha az insan vardı ve herkes bir an bile oyalanıp dedi-kodu yapmak için durmuyor, burunlarına mendil kapatarak hızlı hızlı yürüyordu. Arkasında sıra sıra vagonlar bulunan bir araba yanlarından geçerken insanlar kıskanarak baktı. Şehirden sadece parası olanlar ayrılabilir, kendi hâllerine bırakılmış yoksulların umuduysa tılsımlara ve bitkilere kalıyordu. Yol boyunca birçok ev kapatılmıştı.

Amber kasaba gelince onun uzattığı çengelin ucundan büyükçe bir parça et alıp parayı kavanozun içine attı. Eri bir havluya sarıp sepetine koyduktan sonra, dönüşte biraz mum, üç şişe konyak ve biraz kahve aldı. Kahve çok pahalı olduğu için sokaklarda satılmıyordu. Amber çok sık içmese de, günü geçirmesine yardımcı olacağını umuyordu.

Döndüğünde Bruce'u bıraktığı gibi buldu. Spong ısrarla gözünü ondan ayırmadığını söylese de, Amber onun yatak odasını karıştırıp para ve mücevher aradığından şüphelendi ama her şey gizli bir bölmenin arkasına gizlendiğinden, değil Spong, başka biri de gelse, uzun uzun aramadıktan sonra hiçbir şey bulamazdı.

Spong, hanımının ne aldığına bakmak için peşinden mutfağa giderken Amber onu geri gönderdi. Konyaktan bir yudum aldı ve onun hemen yok olacağını bildiğinden bir dolaba kilitledi. Sonra da saçlarını bağlayıp kollarını sıvayarak işe girişti. Sıcak su dolu kocaman, kararmış bir tencereye küp küp doğradığı etleri ve önceki gün aldığı domuz pastermasını koydu. Kemikleri koca bir satırla doğrayıp ilikleri de tencereye ekledi. İçine bir parça lahana, pırasa, havuç, bezelye, bir tutam baharat, biraz kaya tuzu attı.

Yemek koyulaşana kadar birkaç saat pişecekti. Amber bu sırada Bruce için beyaz şarap, baharat, şeker ve yumurtadan oluşan bir şerbet yaptı. Yumurtanın kabuklarını atmadan önce küçük parçalara böldü. Köyde yumurta kabuğunu kırmadan atarsan bir cadının gelip senin adını onun üzerine yazacağı söylenirdi. Başında yeterince bela varken bir yenisine ihtiyacı yoktu.

Amber, şerbeti Bruce'a içirirken dilinin üzerindeki tabakanın soyulduğunu ve kırmızı kabarcıklar oluştuğunu gördü. Belli ki Bruce dilini fazla ısırmıştı. Nabızı hızlanmış, nefes alıp veriş sıklaşmıştı. Ara sıra hafifçe öksürüyordu. Derin bir komadaydı. Artık onu kıpırdatmak mümkün değildi. Amber artık yumuşak, hamur gibi bir kütle hâline gelmiş çibana dokununca bile bir tepki vermiyordu. Bir adamın bu kadar hasta olup bu kadar uzun süre yaşaması Amber'a bile imkânsız geliyordu artık.

Ama bunu düşünmeyi ısrarla reddediyordu. Yorgunluktan o kadar perişan olmuştu ki, düşünme yeteneğini kaybediyordu.

Temizliği bitirmek için mutfığa gitti, sonra diğer odaları süpürüp eşyaların tozunu aldı. Havluları sirkeyle sıcak, sabunlu suya batırıp biraz daha su getirdi. Sonunda parmağını bile kıpırdatamayacağını hissedince yatak odasındaki küçük yatağı çekti. Göz kapakları gözlerine batıyordu sanki.

Yattığında öğlendi, perdeler kapalı olmasına rağmen kızgın güneş odaya vuruyordu. Birkaç saat sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Bütün ev deprem oluyormuş gibi sallanıyordu sanki. Ama aslında onu sarsan Spong'tu.

"Kalkın, hanımım. Doktor geldi. Aşağıda kapıyı çalıyor!"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Amber. "Ben söylemeden hiçbir şey yapamıyor musun? Git, onu içeri al!"

Spong gücenmişti. "Ne olursa olsun, Lord hazretlerinin başından ayrılmamamı söylemişsiniz ama."

Amber yorgun argın kalktı. Bütün vücudu uyuşmuş, ağzı paslanmıştı sanki. Sanki uyuyalı günler olmuştu. Ama saat daha beşti. Oda biraz kararsa da, ateş her zamanki gibi içeriyi sıcak tutuyordu. Perdeleri çekip Bruce'a bakmak için eğildi. Ama ne iyi, ne de kötü bir değişiklik vardı görünüşünde.

Yorgun ve hasta görünen Doktor Barton odaya girip Bruce'a yine belli bir mesafeden baktı. Amber onun sayısız hasta ve ölü gördüğü için, aralarındaki farkı ayırt edemediğini biliyordu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Yaşayacak mı?" Ama yüzünde umut ve beklentiden eser yoktu.

“Yaşayabilir ama açıkçası bundan şüpheliyim. Çıban patladı mı?”

“Hayır. Yumuşak ama içi sert duruyor. Dokunduğum zaman fark etmiyor bile. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Onu kurtarmanın bir yolu olmalı.”

“Tanrı’ya sığının, hanımefendi. Elimizden başka bir şey gelmez. Çıban patlarsa temizleyin. Ama üzerinize kan ya da irin bulaşmamasına dikkat edin. Yarın yine geleceğim. Patlamamış olursa, açmak zorunda kalacağım. Size söyleyebileceklerim bunlardan ibaret. İyi günler, hanımefendi.”

Adam başıyla selam verip kapıya yönelince Amber onun peşinden gitti. “Bir şekilde başka bir hemşire alamaz mıyım acaba?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Bu ihtiyar kadın bir işe yaramıyor. Erzaklarımı yiyip içmekten başka yaptığı bir şey yok. Tek başıma da bu kadarını yapabiliydim zaten.”

“Kusura bakmayın, hanımefendi. Ama kilise herkesin sorunlarıyla tek tek uğraşamayacak kadar meşgul. Hemşireler bilgili değil. Çoğu da yaşlı. Paraları olsa bu işi yapmazlardı zaten. Kilise sadaka masraflarından kurtulmak için onlara hemşirelik yaptırıyor. Yine de biliyorsunuz ki, siz de her an hasta olabilirsiniz. Yalnız olmamanız daha iyi.”

Amber omuzlarını silkerek içeri girerken, ondan kurtulamadığına göre, Spong’tan bir şekilde faydalanmaya karar vererek mutfığa girdi. Koyu, besleyici yemek pişmişti. Bir kâse kendine çıkardı. Yağların üzerinde sıcak halkalar çizdiği sulu yemeği yiyince kendini daha iyi hissetti. Baş ağrısı geçmiş, yeniden olumlu düşünmeye başlamıştı. Onu hayatta tutabileceği inancı tazelenmişti.

Onu çok seviyorum, diye düşündü. Ölemez. Tanrı onun ölmesine izin vermez.

Yatmaya hazır olduğunda Spong’a rüşvet vermeye karar verdi. “Üç kadar gözünü ondan ayırmayıp sonra beni uyandırırsan, sana bir şişe konyak vereceğim.” İhtiyar kadın nöbet tutup gece onun uyumasına izin verirse, Amber onun bütün gün içmesine katlanacaktı.

Spong anlaşmayı büyük bir memnuniyetle kabul etti. Amber bir keresinde uyanıp aniden doğrularak suçlarcasına kadına baktı. Ama hem-

şire kollarını göbeğinin üstünde bağlamış, Bruce'un yanında oturuyordu. Amber'a sırtıttı.

"Yakalayamadınız, hanımım!"

Amber yeniden uykuya daldı. Sonra birden, yüreğini ağzına getiren ani bir çığlıkla uyandı. Bruce yatağın ucuna çömelmiş, Sponge'un boğazını sıkıyordu. Hemşire çaresizce çırpınıyordu. Bruce bütün gücünü parmaklarına vermiş, ihtiyar kadının canını almak üzereydi.

Amber hemen yanlarına koşup Bruce'un kollarını açmaya çalıştı. Bruce küfrederek hemşireyi bıraktı ve parmakları bu sefer Amber'ın boğazını kavradı. Genç kadının yüzü kıpkırmızı olmuştu. Çınlayan kulakları bir süre sonra duymaz oldu. Çaresizce ellerini uzatıp parmaklarını onun gözlerine soktu. Elleri yavaşça gevşeyen Bruce birden yere yığıldı.

Vücudunda güç kalmayan, sersemleyen Amber yavaşça yere çöktü. Birkaç saniye sonra Spong'un söylediklerini anladı.

"...Patladı hanımım... Patladı... O yüzden böyle delirdi."

Amber zorla ayağa kalkınca, koca çıbanın patladığını ve üstünün krater gibi açıldığını gördü. Bir parmağın gireceği genişlikte delikten yatağa koyu kırmızı kanlar akıyordu. Kanla birlikte sarı irin de dökülüyordu.

Amber biraz sıcak su getirmesi için Spong'u mutfığa gönderdi ve akan kanı silmeye girişti. Kanlı çarşaflardan küçük bir tepe oluşmuştu. Hemşire de bir yandan temiz çarşafları yırtıp sargı bezi hazırlıyordu. Ama dakikalar içinde bütün bezler kirleniyordu. Daha önce bu kadar kan kaybeden birini görmeyen Amber çok korkuyordu.

"Kan kaybından ölecek!" dedi çaresizce. Bruce'un bembeyaz yüzü artık alev alev yanmıyordu.

"Lord büyük bir adam, hanımefendi. Daha çok kan kaybına dayanır. Ama çıban patladığı için Tanrı'ya şükretmelisiniz. Artık bir yaşama umudu var."

Ara sıra sızan kan dışında kanama sonunda durmuştu. Amber yarayı sarıp bir leğen temiz, ılık suyun içinde ellerini yıkadı. Spong sızlanarak ona yaklaştı.

"Saat üç buçuk oldu hanımım. Uyuyabilir miyim artık?"

"Tamam, gidebilirsin. Teşekkürler bu arada."

"Neredeyse sabah oldu hanımım. Konyağı şimdi alsam olmaz mı?"

Amber mutfığa gidip şişeyi aldı. Hemşire bir süre şarkı mırıldandıktan sonra horlayarak uyumaya başladı. Amber bir yandan sargı bezlerini değiştiriyor, bir yandan sıcak su şişelerini dolduruyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde Bruce'un yüzüne renk gelmiş, nefes alıp verşi düzene girmişti. Eskisi kadar sık terlemiyordu.

Sekizinci gün Amber onun artık yaşayacağına inandı. Bayan Spong da onunla aynı fikirdeydi. Gerçi başta onun öleceğini düşündüğünü itiraf etti. Ama veba öldürecek olsa hemen öldürüyordu zaten. Üçüncü güne kadar yaşayanlar için umut vardı. Bir hafta hayatta kalanların yaşama ihtimaliyse neredeyse kesindi. Ama iyileşme süresi çok uzun ve zahmetliydi. Hasta çoğu zaman derin bir bunalıma girer, hiç gücü olmadığı bir zaman kapabileceği ani bir enfeksiyon yüzünden ölebilirdi.

Çıban patladığından beri Bruce neredeyse hiç kıpırdamadan sırtüstü yatıyordu. Huzursuzluğu, sayıklamaları ve şiddet nöbetleri kaybolmuş, bütün gücü çekilmişti sanki. Amber'ın verdiği bütün yiyecek ve içecekleri hiç karşı çıkmadan yutsa da, bu çaba onu çok yoruyordu. Günün çoğunda uyuyordu. Gerçi gözleri sürekli kapalı olduğu için ne zaman uyuduğunu anlamak zordu.

Amber durmadan çalışıyordu. Çıbanın patlamasında sonra doğru dürüst uyumaya başlamıştı. İşlerini büyük bir zevkle yapıyordu. Sarah'nın yemek pişirme, bakıcılık ve ev idaresi konusunda bütün öğrettikleri işine yarıyordu. Üç hizmetçisinden de daha iyi bir iş başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bruce'u yıkamaya cesaret edememişti. Ama onu mümkün olduğunca temiz tutmaya çalışıyordu. Spong'un yardımıyla yataktaki çarşafı değiştirdi. Evin geri kalanı da her an bir misafir bekleniyormuşçasına tertemizdi. Amber mutfağın yerlerini silmiş, havluları, çarşafı, peçeteleri yıkamış, hepsini ütölemişti. Her gün kap kacağı sabunluyor ve kurumaları için kızgın bir ateşin önüne koyuyordu. Sarah teyzesi tabakların parlak ve lekesiz olması için böyle yapardı.

Amber'ın sertleşmeye başlayan ellerinin üstünde birkaç küçük nasır çıkmıştı. Ama ne bunlar, ne de saçının yağlı olması ya da bir buçuk

haftadır yüzüne bir gram pudra sürmemesi umurundaydı. *Beni fark etmeye başladığında bunlara zaman ayırıyorum*, diyordu kendi kendine. Bu süre içinde onu tek gören Spong'la erzak alışverişinde gördüğü esnaftı. Onların da bir önemi yoktu zaten.

Nan'den hiç haber alamamıştı. Bebekle ikisini merak etse de, kendini onların iyi olduklarına inandırmaya çalıştı. Bildiği kadarıyla veba köylere ulaşmamıştı ve mektupların onlara ulaşmaması da çok normaldi. Nan'in sadakatine güvenecek kadar iyi tanıyordu genç kadını. Şu anda onların güvende ve sağlıklı olduklarını düşünmekten başka bir şey yapamazdı.

Kendi sağlığı da gayet yerindeydi. Bunu üzerinde taşıdığı tek boynuz, ağzındaki Elizabeth zamanından kalmış paraya ve her gün saçından bir tel koparıp onu bir bardak suyla içmesine bağlıyordu. Bu sonuncusu Spong'un önerisiydi ve bunu ikisi de titizlikle uyguluyordu. Ne de olsa Spong'u vebalı sekiz evden sağ salim çıkarmıştı. Ara sıra da dua ediyorlardı.

Doktor Barton ikinci ziyaretinden beri gelmemişti. İkisi de onun kaçtığına ya da öldüğüne karar verdi. Veba ilerledikçe doktorlar birer birer şehirden ayrılıyordu. Ama Bruce'un sağlığı iyiye gittiğinden, Amber başka bir doktor bulmak için çabalamadı.

Her sabah Bruce'a kahvaltısını veriyor, yarasının sargısını değiştiriyor, yüzünü ve ellerini yıkayıp elinden geldiğince dişlerini temizliyor, sonra da yanına oturup saçını tarıyordu. Günün en sevdiği anı buydu. Çünkü sürekli çalıştığından, Bruce'la birlikte olmaya çok az vakit ayırbiliyordu. Bruce bazen donuk ve ifadesiz gözlerle ona bakıyordu. Amber onun kendisini tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Ama her bakışında, belki karşılık verir umuduyla ona gülümsüyordu.

Sonunda oldu.

Hastalığa yakalandıktan on gün sonra, Amber yatakta onun karşısına oturmuş, her zamanki gibi sağlıklı görünen saçlarını taramayı planlıyordu. Elini saçında gezdirip her zamanki gibi mutlulukla gülümsedi. Amber o anda Bruce'un kendisini izlediğini, tanıdığını, ne yaptığının farkında olduğunu anladı. Bütün bedenini bir heyecan dalgası kapladı. Bruce ona gülümsemeye çalışırken Amber onun yanağını okşadı.

“Tanrı seni korusun, canım.” Fısıltı gibi çıkan sesi yumuşacıktı. Başını çevirip Amber’ın parmaklarını öptü.

“Ah, Bruce...”

Amber sadece onun adını mırıldanabildi. Boğazı düğümlenmiş, göz-yaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Bruce gözlerini kapatıp hafifçe iç çekerek başını yana çevirdi.

Ama Amber artık onun kendinde olduğunu biliyordu. Birkaç gün boyunca sadece birkaç kelime edebilse de, yavaş yavaş konuşmaya başlamıştı. Amber odada olduğu zaman, kalbini dağlayan bir minnettarlıkla onu izliyordu. Amber ona çok bir şey yapmadığını, onu sevdiği için bu kadarını yapmaya mecbur olduğunu söylemek istiyordu. Bütün vaktini bütün gücüyle ona adadığı bu birkaç gün boyunca olduğu kadar mutlu olmamıştı hiç. Geçmişte aralarında ne olursa olsun, gelecek ne getirirse getirsin, bu birkaç hafta Bruce tamamen ona aitti.

Londra günden güne değişiyordu. Yüzyıllardır şehirde yankılanan bağırışlarıyla satıcılar yavaş yavaş yok oluyordu. Birçok dükkân kapanıyor, artık çıraklar tezgâhların arkasında durmuyor, mallarını sokaktan geçenlere bağırarak satıyordu. Dükkân sahipleri müşterilerden, müşteriler dükkân sahiplerinden korkuyordu. İnsanlar tanıdıklarını görünce konuşmamak için yollarını değiştiriyordu. Bazıları hastalık bulaşmıştır korkusuyla yiyecek almaktan çekiniyor, bazıları da açlıktan ölüyordu.

Mayısta tiyatrolar, şimdi de birçok meyhane, han ve lokanta kapanmıştı. Çalışmaya devam edenlereyse kapılarını saat dokuzda kapatmaları, aylak gezenleri içeri almamaları emredilmişti. Büyük kalabalık çektikleri gerekçesiyle artık horoz dövüşleri, hokkabazlık ve kukla gösterileri kaldırılmış, idamlar bile ertelenmişti. Cenaze merasimleri yasaktı ama yine de günün ve gecenin her saati yas tutanlar arabalarla sokaklarda dolaşıyordu.

Hastalık korkusu yüzünden kiliseler her zaman kalabalıktı. Ortodoks papazlarının çoğu kaçmıştı. Şehirde kalan, Anglikan Kilisesi’ne bağlı olmayanlar ise şaşkın ve perişan halka günahlarıyla ilgili nutuk çekiyordu. Fahişeler hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Bir söylentiye göre vebadan korunmanın en iyi yolu zührevi bir hastalığa yakalanmaktı. Bu

yüzden Vinegaryard, Saffron Hill ve Nightingale Lane'deki genelevler yirmi dört saat açıktı. Fahişelerle müşteriler sık sık birlikte ölüyor, cansız bedenleri salonda bekleyenleri korkutmamak için arka kapıdan çıkarılıyordu. Yaygınlaşan bir kadercilikle çoğu kişi, *ölümden kurtuluş yoksa keyfimize bakalım*, diyordu. Birçokları müneccimlere, falcılara ve çıkar için kendini kahin gibi gösterenlere koşuyordu.

Ölü arayıcıları sokaklarda dolaşıyordu. Görevleri ölüleri bulup ölüm nedenlerini kiliseye bildirmektir. Hemşireler gibi, hastalık zamanında toplumdan uzak yaşamak zorunda kalan ve tanınmak için ellerinde beyaz bir çubuk taşıyan bir grup cahil, düzenbaz, yaşlı kadındır bunlar.

Şehir gittikçe daha da sessizleşiyordu. Thames'in üzerinde bir hareket yoktu. Gemilerin nehre girip çıkması yasaklanmıştı. Küfredip duran kaba gemicilerse yok olmuştu. Hayvanların hastalık taşıdığına inanıldığı için kırk bin köpek ve iki yüz bin kedi öldürülmüştü. Yalnızca ölüm canları arka arkaya çalmaya devam ediyordu.

Çok geçmeden ölüleri ayrı ayrı mezarlara gömmek imkânsızlaşınca, on iki metre uzunluğunda, altı metre derinliğinde kocaman çukurlar kazılmaya başlandı. Her gece ölüler buraya getiriliyordu. Bazıları güzel tabutların içindeyken, bazılarıysa öldükleri gibi bir çarşafa sarılmış ya da çıplak getirilmişti. Mezarda hepsi birdi nasıl olsa. Gün boyunca mezarlara tüneyen kargalar ve akbabalar insanları görünce havalanıyor, onlar gidene kadar daireler çizerek havada dolanıyorlardı. Cesetler çürümeye başladıkça şehre çok pis bir koku yayıldı. Dahası rüzgâr da olmadığı için, koku gitmek bilmiyordu.

Londra hiç bu kadar güzel bir yaz görmemişti. Tek bir bulutun bile olmadığı gökyüzü masmaviydi. İnsanlar serin, yatıştırıcı sisin Tanrı'nın bir lütfü olduğuna inanıyordu. Kilisenin rüzgârgülleri hiç kıpırdamıyordu. Londra çevresindeki çayırliklar güneşten kavrulmuş, toprak tuğla gibi sertleşmiş, çiçekler kurumuştur. Amber baharatlı bir tarçın kokusu taşıyan pembe ve beyaz çiçekleri birer saksıya alarak balkonda gölgeye koyduysa da, çiçekler kurudu.

Vebayı aklına getirmeyerek kendini hastalığa karşı koruduğuna inanıyordu. Şehirde kalanların yapabilecekleri tek şey buydu.

Sık sık alışveriş yapmaya çıkmak zorunda kalıyordu. Satıcılar gittiği için her şeyi kendi başına almak zorundaydı. Kapalı evlerden bağırışlar, inlemeler, korkunç çığlıklar duyuyordu. Pencerelelerde gördüğü acılı yüzler yalvararak ellerini uzatıp “Bize dua edin,” diyordu.

Veba çok hızlı yayıldığından sokaklarda ölü görmek artık sıradan bir şey hâline gelmişti. Bir keresinde Amber kanlar içindeki bir adamın inleyerek başını duvarlara vurduğunu ve kendini kaybetmiş gibi sayıkladığını görmüştü. Bir an dehşetle baktıktan sonra hemen burnunu kapatıp adamın etrafında bir yarım daire çizerek koştu. Bir keresinde de, bir kapının eşiğine yığılmış, göğsünde hâlâ onu emen bir bebek olan, beyaz teninde küçük mavi veba lekeleri taşıyan bir kadın cesedi görmüştü. Başka bir kadın ise kollarında küçük bir tabut taşıyarak ağlaya ağlaya yürüyordu.

Bir gün Amber yatak odasında çalışırken dışarıdan bir adamın bağırdığını duydu. Ne dediğini ilk başta anlayamadı ama adam yaklaştıkça sözleri anlaşılır hâle geldi. “Uyanın!” diye bağıırıyordu. “Günahkarlar, uyanın! Veba kapınızda! Mezarlar sizi çağırıyor! Uyanın ve tövbe edin!” Amber perdeleri çekip dışarı baktı. Saçları keçeleşmiş, uzun siyah sakallı ihtiyar adam tam Amber’ın penceresinin altından geçiyordu.

Amber ona tiksinererek baktı. “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Seni aptal ihtiyar! Başımızda yeterince bela var zaten!”

Sonra, temmuzun sonlarında bir gece, daha uzaklardan korkunç bir çığlık duydu. Tekerleklerin sesleri taşlı yollarda yankılanıyordu. Derinden bir adam sesi duyuldu. “Ölülerinizi çıkarın!”

Bruce uyuduğu için Amber hızla Spong’a bakıp pencereye koştu. Spong da hemen arkasından geldi. Aşağıda bir araba yavaşça ilerliyor, yanındaysa elindeki çanı çalan bir adam yürüyordu. Üçüncü bir adamın taşıdığı meşalenin ışığında, arabanın rastgele üst üste atılmış cesetlerle dolu olduğunu gördüler. Kolları bacakları ayrı yere gitmişti.

“Yüce Meryem!” dedi Amber. Midesi bulanmış, soğuk soğuk terlemeye başlamıştı.

Spong’un dişleri takırdadı. “Aman Tanrım! Öyle balık istifi gibi yığıp götürüyorlar! Buna yürek nasıl dayanır ki!”

“Mızıldanmayı kes!” diye mırıldandı Amber sabırsızca. “Seni ilgilen-diren bir şey yok!”

“Peki hanımım,” dedi Spong. “Bu gün ilgilendirmez tabii. Ama kim bilir, yarına kadar belki ikimiz de...”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Amber aniden. Yaşlı kadın irkilince, ge-reksiz yere sinirlendiği için biraz utanan Amber, “Bebek gibi mızıldanı-yorsun sen de! Mutfağa gidip bir şişe içki alsana,” dedi.

Spong memnuniyetle içeri gitti, ama Amber, ölümlerle dolu arabayı aklından çıkaramıyordu. Sokaklarda gördüğü hasta insanlar, cesetler, sü-rekli çalan çan, mezarlardan gelen kokular, şehrin alışılmadık sessizliği, muhafızın verdiği, geçen hafta vebadan iki bin kişinin öldüğü haberi... Bunlara dayanamıyordu artık. Bruce’un ölümcül hasta olduğu günlerde düşünce zaman olmadığı için korkuyu ve umutsuzluğu kendinden uzak tutabilmişti. Ama artık buna gücü yetmiyordu.

Neden onca insan ölürken ben yaşıyorum? Onlar ölmeyi hak ettiyse, ben yaşamayı hak edecek ne yaptım? Yaşamayı onlardan daha fazla hak etmediğini gayet iyi biliyordu. Korku da veba kadar bulaşıcıydı ve aynı onun gibi yayılıyordu. Ölüm her yerdeydi ve demokratikti. Zengin ya da yoksul, güzel ya da çirkin, genç ya da yaşlı gözetmiyordu.

Ağustos ortalarında bir sabah, Bruce iki hafta içinde Londra’dan ayrıl-maya hazır olacağını söyledi. Amber yatağı topluyordu. Bu konuda uzun süredir endişelenmesine rağmen, olabildiğince sakin konuşmaya çalıştı.

“Sağlık raporu olsun ya da olmasın, kimse şehirden çıkamıyor.”

“Yine de gideriz. Düşündüm ve galiba çıkmanın bir yolunu biliyorum”

“Hayatta daha çok istediğim hiçbir şey yok. Bu şehir... Tanrım, kâbustan bir farkı yok!” Gülümseyerek hemen konuyu değiştirdi. “Tıraş olmaya ne dersin? Çok iyi bir berber sayılırım.”

Bruce elini beş haftalık sakalında gezdirdi. “İyi olur, kendimi balık-çılar gibi hissediyorum.”

Amber sıcak su almak için mutfağa gitti ve Spong’u kucağında yarısı içilmiş bir çorba kâsesiyle buldu. “Sonunda doyduğunu söyleme bana,” dedi Amber neşeyle. Tencereyi ateşten alıp leğene sıcak su doldurdu.

Spong derin bir iç çekti. “Tanrım, bugün kendimi hiç iyi hissetmiyorum hanımım.”

Amber doğrulup ona dik dik baktı. *Bu yaşlı bunak hastalanacak olursa*, diye düşündü, *onu anında kapının önüne koyacağım. Kilisenin de canı cehennemde.*

Ama bir an önce Bruce’un yanına dönmek istediği için bunu düşünmeyi erteledi. Bruce’un yanına oturup göğsüne büyük, beyaz bir havlu sardı. Bu işi yapmak ikisinin de hoşuna gitmişti. Amber’ın sevinçten içi içine sığmıyordu. Ona doğru eğilince Bruce’un gözlerinin göğüslerinde olduğunu gördü. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve içini bir sıcaklık kapladı.

“Kendini çok daha iyi hissediyorsun galiba,” dedi yumuşak bir sesle.

“Yeterince iyiyim, hiç değilse daha iyi olmayı umabilecek kadar kendimdeyim,” dedi Bruce.

Her zaman bıraktığı bıyığı dışında, bütün tüylerinden kurtulmuştu ve ne kadar ağır bir hastalık geçirdiği artık çok daha kolay anlaşıyordu. Esmer teni sararmış, yanakları çökmüştü. Gözlerinde ve ağzının çevresinde yeni çizgiler oluşmuştu. Çok da kilo kaybetmişti, ama Amber’a her zamanki kadar yakışıklı geliyordu.

Amber suyu pencereden döktü. Havlularını ve tıraş bıçaklarını topladı. “Birkaç gün sonra banyo yapabilirsin bence.”

“Tanrım, umarım! Leş gibi kokuyor olmalıym.”

En küçük bir çabayla bile yorgun düştüğü için uzandı ve anında uyu-yakaldı. Amber şapkasını aldı, o yokken Spong içeri irmesin diye yatak odasının kapısını kilitledi ve mutfığa geçti. Yaşlı kadın yüzünde anlamsız bir bakışla amaçsızca dolanıyordu. Amber’a sersemce yuvalarından çıkan ve ne yapacağını bilmeden etrafına bakınan, hastalık kapmış fareleri anımsatıyordu.

“Daha mı kötü oldun?” Amber şapkasını bağlarken aynadan ona bakıyordu.

Spong inleyerek cevap verdi. “Pek değil, hanımım. Ama size de içerisi soğuk gelmiyor mu?”

“Hayır, gayet sıcak. Git şöminenin önüne otur.”

Amber, Spong hastaysa evdeki bütün yiyecekleri atmak ve odaları dezenfekte etmek zorunda kalacağını düşünerek sinirlendi. Bruce hastayken öyle hissetmediği hâlde, şimdi kendisi için de endişelenmişti. *Geri döndüğümde*, diye düşündü. *Onu daha kötü bulursam gitmesini söyleyeceğim.*

Amber dönünce Spong onu kapıda karşıladı. Ellerini eteğine siliyordu, endişeli ve bunalımlı bir hâli vardı. “Tanrım,” diye başladı hemen konuşmaya. “Galiba çok kötüyüm.”

Amber gözlerini kısarak ona baktı. Kadının yüzü kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Konuşurken dilini beyaz bir tabakanın kaplamaya başladığı, ucunun ve kenarlarının kızardığı görülebiliyordu. *Veba*, diye düşündü Amber. Kadının nefesine maruz kalmamak için arkasını döndü. Sepeti masaya bırakıp yiyecekleri çıkardı ve Spong onlara dokunmasını diye hemen erzak dolabına kaldırdı.

“Gitmek isteyecek olursan,” dedi Amber olabildiğince normal bir sesle. “Sana beş pound veririm.”

“Gitmek mi, hanımım? Nereye gideyim? Gidecek yerim yok. Ayrıca nasıl gidebilirim ki, ben hemşireyim.” Duvara yaslandı. “Ah, Tanrım, daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

“Tabii ki hissetmemişsindir! Sebebini de biliyorsun! Veba kaptın. Öyle değilmiş gibi yapmanın bir yararı olmaz değil mi? Seni iyileştirmez ya. Bana bak Bayan Spong, çıkıp karantina altındaki bir yere gidersen sana on pound veririm. Orada sana bakarlar. Seni uyarıyorum, burada kalırsan sana yardım etmek için parmağımı bile oynatmam. Ben parayı getiriyorum, burada bekle.”

Odadan çıkarken Spong onu durdurdu.

“Gerek yok hanımım. Karantina evine gitmeyeceğim. Ölmeye niyetim yok. Oraya gitmekle mezara girmek arasında ne fark var. Zavallı yaşlı bir kadını size o kadar yardım ettikten sonra evinizden atmak istediğinize göre, çok zalim bir kadınsınız. Siz Hıristiyan bile olamazsınız hanımefendi.” Başını ağır ağır salladı.

Amber ona tiksinti ve nefretle baktı. Gece olduğundan bıçak zoruyla bile olsa onu evden atmaya karar vermişti. Saat daha ikiydi ve Bruce için

hafif bir öğün hazırlama zamanıydı. Spong ilk kez yemeği umursamadan salona döndü. Amber da tepsiyi hazırlamaya koyuldu.

Yatak odasına doğru giderken divana uzanmış mırıldanan ve durmadan titreyen Spong'un yanından geçti. Kadın ona elini uzattı. "Hanımım... Çok hastayım... Lütfen hanımım..."

Amber dişlerini sıkarak ona bakmadan yanından geçti ve önlüğün cebinden çıkardığı anahtarı alıp yatak odasına yöneldi. Yaşlı kadın doğrulmaya başlayınca, Amber dehşete düşerek içeri girdi, kapıyı hızla kapatıp kilitledi. Spong'un tekrar duvara yığıldığını ve anlaşılabilir bir şeyler söyleyerek inlediğini duydu.

Sokaklarda dolanıp inanları kollarından tutarak zorla öpen vebalıların hikâyelerini hatırladığı için çok korkmuştu. Rahat bir nefes aldı. Döndüğünde, Bruce'un dirsekleri üzerinde doğrulmuş, şaşkın ve şüpheli bir ifadeyle baktığını gördü.

"Ne oldu?"

"Ah, yok bir şey." Hemen gülümseyerek tepsiyi ona uzattı. Spong'un hasta olduğunu bilmesini istemiyordu. Endişelenebilirdi ve böyle yorucu hislere dayanacak gücü yoktu. "Spong gene sarhoş olmuş. Buraya gelip seni rahatsız edecek sandım." Tepsiyi bırakırken küçük bir kahkaha attı. "Duymuyor musun? Kütük gibi sarhoş."

Bruce bir şey söylemedi ama Amber onun olanları tahmin ettiğini düşündü. Birlikte yemek yerken pek konuşmadılar ve Amber, Lord sonunda uyuyunca çok rahatladı. Ama dışarı çıkmaya cesaret edemeyip orada kaldı. Onun sargı bezlerini değiştirip odayı temizleyerek oyalandı. Kulağı salondan gelen seslerdeydi.

Onun durmadan hareket edip sayıkladığını, kendisine seslendiğini duyuyordu. Akşama doğru boğuk bir ses duyunca onun yere düştüğünü anladı. Küfürlerinden ayağa kalkmayı beceremediği anlaşılıyordu. Korkuya kapılan Amber, Bruce'a baktı, ama o gürültüyle uyuyordu.

Ne yapabilirim, ondan nasıl kurtulacağım, diye düşündü. Kahrolası pis ihtiyar!

Ağaçları kırmızı ve turuncuya boyayarak doğan güneşi seyretti. Sonra alışılmadık bir ses geldiğini fark ederek kulak kabarttı. Sonunda sesin

diğer odadan geldiğini anladı. O dikkatini verince fokurtuya benzeyen ses yok oldu. Tam bunun hayal gücünün oyunu olduğunu düşünürken yeniden başladı. Dehşete kapılmasına rağmen kendini zorlayarak yavaşça kilidi açtı, kapıyı aralayıp dışarı baktı.

Bayan Spong, kolları ve bacakları açık bir hâlde sırtüstü yerde yatıyordu. Açık ağzından kanlı salyalar boşalıyor, nefes alıp verdikçe ağzından burnundan baloncuklar çıkıyordu. Amber donakaldı. Sonra, umduğundan daha çok ses yaparak kapıyı kapattı. Anlaşılan Spong onu duymuştu. Çünkü Amber onun kendisine seslenmeye çalıştığını anladı. Dehşetle çocuk odasına koştu. Kapıyı kapatarak elleriyle kulaklarını tıkadı.

Yatak odasına dönebilmesi için birkaç dakika beklemesi gerekti. Bruce uyanmıştı. “Seni merak ettim. Spong nerede? Daha mı kötü oldu?”

Oda kararmıştı ve henüz mum yakmadıkları için Bruce onun yüzünü göremiyordu. Amber bir an içeriyi dinleyerek bekledi. Ses gelmediğini anlayınca hemşirenin öldüğünü düşündü. “Spong gitti,” dedi sakın olmaya çalışarak. “Onu yolladım, karantina evine gitti.” Bir mum aldı. “Şunu mutfakta yakayım.” Salonun yarı karanlığında Spong’un bedenini görebiliyordu, ama hiç durmadan yoluna devam etti. Mumu yakıp geri döndü.

Amber eteklerini toplayıp diğer mumları yakmak için yatak odasına girdi. Yüzü bembeyaz olmuştu ve kusmamak için kendini zor tutuyordu ama Bruce’a bir şey belli etmemeye çalıştı. Onun kendisini izlediğini bildiği için ona dönmeye korkuyordu. Bir histeri krizinin eşiğinde gibiydi. Ama kendini kontrol etmek zorunda olduğunun farkındaydı. Çünkü ölü arabası geçtiğinde yaşlı kadını merdivenlerden aşağı indir-mesi gerekecekti.

Uzaklardan, “Ölülerinizi çıkarın!” sesini duyduğunda gökyüzünde hâlâ kadifemsi bir mavinin izleri vardı.

Amber dikkat kesilen bir hayvan gibi doğruldu. Sonra bir şamdan kaptı. “Ben akşam yemeğini hazırlayayım,” dedi ve daha Bruce bir şey diyemeden dışarı çıktı.

Spong'a bakmadan şamdanı masanın üstüne koydu. Sonra antreye giden kapıyı açmaya gitti. Sesi yeniden, bu sefer daha yakından duydu. Bir an duraksadıktan sonra geri döndü. Eteklerini toplayıp iç eteğini çıkardı. Onu ellerine sarıp eğildi ve Spong'u şişmiş bileklerinden tutarak kapıya doğru sürüklemeye başladı. Yaşlı kadının peruğu düştü ve çıplak teni yerde sürünmeye başladı.

Merdivenlerin başına ulaştığında Amber ter içinde kalmıştı. Midesi bulanıyor, kulakları çınlıyordu. Ayaklarıyla yoklaya yoklaya basamaklardan aşağı indi. Zifiri karanlıktı ama, hemşirenin başının halı kaplı basamaklara çarptığını duyuyordu. Sonunda aşağı ulaştı ve kapıyı çaldı. Muhafız kapıyı açtı.

"Hemşire öldü," dedi. Kâğıt gibi beyaz bir yüzle muhafıza baktı. İç eteği bir elinden sarkıyordu.

Kaldırım taşlarında ilerleyen ölü arabasının sesi geliyordu. Birden beklenmedik bir ses duydu, "Altı peniye oğlan!"

Bu havada ve bu saatte birilerinin oğlan satması ona çok tuhaf geldi. Ama tam o sırada ölü arabası evin önüne yanaştı. Biri meşale, diğeri çan taşıyan iki adam ona doğru geldi. Sürücü koltuğunda oturan bir adam daha vardı. Amber onun üç yaşından büyük olmayan çıplak bir oğlan çocuğu cesedini bacaklarından tuttuğunu gördü.

"Altı peniye oğlan," diye bağırın oydu.

Amber gözlerine inanamayarak ona bakarken adam çocuğu arkaya fırlatıp aşağı indi. Çanlı adamla ikisi Spong'u almak için yanına geldiler.

"Bir bakalım," dedi Amber'a sırtarak. "Ne varmış burada."

Spong'u kaldırmak için eğildiler. Adam birden elbisenin önünü yırtarak yaşlı kadının iğrenç bedenini gözler önüne serdi. Kadının boynunda aşağısı küçük mavi beneklerle kaplıydı. Bir iğrenme sesi çıkardı ve cesedin üstüne tükürdü.

"Of!" dedi. "Ne berbat malmış."

Diğer iki adam onun bu davranışlarına hiç de şaşırmış görünmüyordu. Hatta ona dikkat bile etmiyorlardı. Buna alıştıkları belliydi. Spong'u kaldırıp sallayarak arabaya attılar. Çancı çanını tekrar çaldı, sürücü yerine atlayıp Amber'a baktı.

“Yarın gece de senin için geleceğiz. Senin bu kokuşmuş fahişeden daha iyi bir ceset olacağına şüphem yok.”

Amber kapıyı çarpıp kapattı ve ağır ağır merdivenlerden çıktı. O kadar yorulmuştu ki, çıkarken tırabzanlara tutunmak zorunda kaldı. Mutfığa girip Bruce’un akşam yemeğini hazırlamaya başladı. İşini bitirir bitirmez sıcak su ve bez alıp salonun zeminini temizlemesi gerektiğini düşündü. İlk kez yapacak bu kadar iş olduğuna üzülmüyordu. Keşke yatıp uyusa ve çok uzaklarda bir yerde uyansaydı. Sorumlulukları birden bire dayanılmaz gelmeye başlamıştı ona.

Ölü arabasının sürücüsü aklından çıkmıyordu. Başka şeyler düşünmeye çalışsa da ondan kurtulamadı. Sanki mutfakta değil de, hâlâ aşağıda, ona bakıyordu. Ama adamın yırttığı elbise Spong’unki değildi. Ölü arabasına attıkları da o değildi, Amber’dı.

Tanrım, diye düşündü, galiba deliriyorum. Bir gün daha böyle geçerse tam tımarhanelik olacağım!

Ev işlerini yaparken çok ağır ve beceriksizce hareket ediyordu. Sonunda yere bir yumurta düşürdü. Bezgince kaşlarını çattı, ama bir bez parçası alıp yeri silmek için eğildi. Tam bu sırada alnına keskin bir ağrı saplandı ve başı dönmeye başladı. Masanın kenarına tutunarak doğruldu.

Bir an durup yere baktı. Sonra dönüp salona yürüdü. *Hayır, diye düşündü aklına gelen düşünceyi kovmaya çalışarak. Olamaz! Tabii ki olamaz!*

Şamdanı alıp küçük yazı masasına koydu. Sonra eğilip duvardaki küçük yuvarlak aynadan kendine baktı. Mum alevi yüzünde gölgeler oluşturuyor, gözlerinin altındaki derin halkaları iyice belli ediyordu. Sonunda cesaret edip dilini çıkardı, üzerinde sarı bir tabaka vardı ama ucu ve yanları parlak ve temizdi. Gözleri kapandı. Oda gümbür gümbür sallanıyordu sanki.

Yüce Tanrım! Yarın gece sıra bana gelecek!

36. BÖLÜM

TANRI’NIN KORKUNÇ SESİ ŞEHİRDEYDİ.

Ama otuz kilometre ötede Hampton Sarayı’nda duyulduğu pek söylenemezdi. Orası çok gürültülüydü. Karıştırılan iskambil kâğıtlarının ve yuvarlanan zarların sesi... Sevgiliye ya da bürokratlara gönderilecek mektupları yazan mürekkepli kalemelerin sesi... Gizli, yasak düellolarda çarpışan kılıçların sesi... Gülüşüp fısıldaşan dedikoducuların sesleri... Gitarlar ve kemanlar, şerefe kaldırılıp çınlayan kadehler, hışırdayan tafta etekler, yere vuran topuklar... Hiçbir şey değişmemişti.

Akşamları Majesteleri’nin konuk odasında toplandıklarında, havadan sudan konuşurken arada vebadan da bahsetmiyor değillerdi. Sonuçta alışılmadık bir durumdu.

“Bu haftanın raporlarını gördünüz mü?” diye sordu Winifred Wells, oturmuş Bayan Steward ve Sör Charles Sedley’yle konuşurken.

“Bakmaya bile dayanamıyorum, zavallılar. Sinek gibi ölüyorlar.”

Dantel kravatlardan hoşlanan, siyah gözlü, kısa, tombul, genç bir adam olan Sedley, onun bu yufka yürekliliğini küçümsedi. “Saçmalama Frances. Ha şimdi, ha sonra ölmüşler ne fark eder. Şehir zaten fazla kalabalık.”

“Siz de vebaya yakalansanız ne fark edeceğini görürdünüz lordum!”

Sedley güldü. “Öyle olsun. Ama soylu bir adamla, fırıncı ya da terzi olmuş zavallı bir budala arasında fark olduğunu kabul edersin herhâlde hayatım.”

O sırada başka bir adam onlara yaklaştı ve Sedley onu karşılamak için ayağa kalktı. “Bakın, Wilmot da buradaymış. Burada sıkıntıyla oturmuş vebadan falan bahsediyorduk. Sen geldiğine göre neşemizi bulabiliriz. Eee, neler yazdın bakalım? Birinin foyasını ortaya çıkaracak bir şeyler var mı?”

Rochester Kontu John Wilmot on sekiz yaşında, beyaz tenli, zayıf, uzun boylu, sarışın bir adamdı. Narin yüz hatları yüzünden neredeyse kadınsı bir görünümü vardı. Yurt dışındaki gezilerinden döneli daha birkaç ay olmuştu. Sessiz, ağırbaşlı, biraz utangaç bir gençti. Whitehall’a o kadar çabuk uyum sağlamıştı ki, serveti için evlenmek istediği Bayan Mallet’i kaçırma suçuyla kapatıldığı kuleden yeni çıkmıştı.

Yazmak sarayda çok modaydı. Bütün saraylılar eşi dostuyla ilgili oyunlar, taşlamalar, şiirler yazıyordu. Kont da büyük bir yetenek olduğunu kanıtlamıştı. Kolunun altında kıvrılmış bir kâğıt parçası vardı ve diğer üçü beklentiyle kâğıda bakıyordu.

“Hayır Sedley.” Rochester’ın gülümsemesi ve hareketleri fazla yumuşaktı. Kont Stewart’la Wells’e öyle abartılı bir selam verdi ki, bütün kadınların ona bayılmadığına inanmak zordu. “Hanımlar senin yüzünden benim kötü yürekli biri olduğumu düşünecek. Peruğumu fırçalatırken bir şeyler karaladım sadece.”

“Oku hadi!” diye bağırды iki kadın bir ağızdan.

“Evet, Tanrı aşkına Wilmot, dinleyelim bakalım. Senin bir taburede otururken karaladığın şeyler bile Dryden’in bütün yazdıklarından iyidir.”

“Teşekkür ederim Sedley. Olur da bitirebilirsen oyununu en önde izleyip ayakta alkışlayacağım. Neyse şöyle başlıyor...”

Rochester şiirini okumaya başladı. Bir çobanla sevgilisi arasındaki aşkı anlatan uzun, yarı pastoral, uydurma bir öyküydü. Bakire tereddüt-lü, çoban aşırı istekliydi. Adam sonunda kızı ikna ettiğinde, ne kendini, ne de onu tatmin edebildi. Sonuçta öykü Frances gibi genç bakireleri kötüleyerek bitiyordu. Winifred, Wells ve Sedley çok eğlenmişti, ama Frances öyküyü genel olarak takip edebildiği hâlde ayrıntıları kaçırmıştı. Rochester okumayı bitirince birden kâğıdı buruşturup şömineye attı.

Hiçbir genç, öylesine karaladığı şeylere çok değer veriyormuş gibi görünmek istemezdi.

“İyi demişsiniz lordum,” dedi Sedley. “O şanssızlığı yaşayan siz misiniz yoksa?”

Rochester alınmamıştı. “Sanki bütün sırlarımı biliyorsunuz Sedley. Yoksa benim fahişemle mi yatıyorsunuz?”

“Yatsam kızarmıydınız?”

“Olur mu hiç? Bence fahişesini arkadaşlarıyla paylaşmayan bir adam çok kötü yüreklidir ve frengiyi hak eder.”

“Keşke kadınlarınıza daha nazik davransanız,” dedi Sedley. “Bana sürekli ona sadık kalmadığınızdan ve ona sert davrandığınızdan yakınıyor. Sizden nefret ettiğini ve yüzünüzü bir daha görmek istemediğine yemin etti.”

Rochester ani bir kahkaha attı. “Tanrım, Sedley. Çok geride kalmışsın. O benim eski fahişemdi.”

O an Rochester’ın yüzünde ani bir değişim oldu. Mavi gözleri parladı ve dudaklarına tuhaf bir gülümseme yerleşti. Diğerleri merakla dönmünce Barbara Palmer’in içeri girdiğini gördüler. Kadın bir an durdu. Sonra tropik bir fırtına ihtişamıyla onlara doğru ilerledi. Yeşil, saten bir elbise giymişti ve mücevherleri ısıll ısıll parlıyordu.

“Tanrım!” dedi Rochester usulca. “Dünyanın en güzel kadını bu!”

Frances somurtup arkasını döndü. Kral’ın ona gösterdiği ilgi yüzünden dünyanın en güzel kadınının kendisi olduğunu duymaya alışmıştı ve başkasının övülmesini kaldıramıyordu. Winifred’le Castlemaine aynı adam için rekabet ediyordu ve birbirlerine yapmacık bir nezaketten fazlasını göstermemişlerdi. Onların bakışlarının altında Barbara salonu boydan boya geçti ve bir iskambil masasına oturdu.

“Aklında onunla yatmak gibi bir düşünce varsa sinirlerini aldırmalısın. Senin gibi kötü durumda olan birine hiç tahammülü yoktur. Zaten onun tipi olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi Sedley. Hepsı kahkahalara boğuldu, çünkü hiçbiri onu öpmeye çalışınca Barbara’nın Rochester’a attığı tokadı unutmamıştı.

“Olsun,” dedi Kont omuz silkerek. “Beş yıl sonra o paraları bana bile verir!”

Kadınlar hem şaşırmış, hem de sevinmişlerdi. Barbara gerçekten para vermeye mi başlamıştı? Ama Sedley şüpheciydi.

“Yapma John. Leydi’nin kafasına koyduğu erkeği sırf kaşını oynatarak bile elde edebileceğini gayet iyi biliyorsun. O hâlâ Whitehall’daki en güzel kadın. Hatta belki Londra’daki.”

Çok alınan Frances uzaktaki birine el salladı. “Beyler, Leydi Southesk’le konuşmam gerekenler var.”

Rochester, Sedley ve Winifred bakışıp güldüler. “Hâlâ bu süt çocuğu Stewart’la Kara Bela Castelemaine’in birbirlerine gireceğini umuyorum,” dedi Kont. “Tanrım, bu konuda bir destan bile yazabilirim!”

Birkaç saat sonra Frances ve Charles, bahçeye bakan açık bir pencerenin önündeydi. Yumuşak gece meltemi güllerin ve portakal ağaçlarının tatlı kokusunu taşıyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve insanların çoğu gitmişti. Diğerleri kayıplarını hesaplıyor ve kötü şanstan yakınıyordu.

Kraliçe Catherine, Buckingham Düşesi’yle konuşuyor ve kocasının Bayan Stewart’la ne kadar ilgili olduğunu fark etmemiş gibi yapmaya çalışıyordu. Dersini üç yıl önce almıştı ve Charles’ı bütün kalbiyle sevmesine rağmen onun başka bir kadınla yakınlaşmasına asla karşı çıkmayacaktı. Artık kâğıt oynayıp dans ediyor, İngiliz elbiseleri giyiyor ve saçını en son Fransız modasına göre yaptırıyordu. Yetiştirilme tarzının izin verdiği ölçüde İngilizleşmişti. Charles ona sonsuz saygı gösteriyor, saraydaki herkesin de aynı şeyi yapmasını talep ediyordu. Catherine mutlu olmasa da öyle görünmeye çalışıyordu.

“Ne güzel bir gece! Yalnızca otuz kilometre ötede binlerce insanın hastalıktan öldüğüne inanmak çok zor,” dedi Frances.

Charles bir an sessiz kaldı, sonra alçak sesle konuştu. “Zavallı halkım. Bu neden oldu merak ediyorum. Bunu hak etmiş olamazlar. Hükümdarı yüzünden bütün bir ülkeyi cezalandıracak bir Tanrı’yı aklım almıyor.”

“Ah, efendim!” diye itiraz etti Frances. “Bunu nasıl söylersiniz. Sizin hatalarınız yüzünden cezalandırılmıyorlar. Ortada bir hata varsa, bu onların hatası.”

Charles gülümsedi. “Bana çok bağlısın Frances. En sadık kulum olmasın. Ama tabii benim kulum falan değilsin, ben senin kulunum.” Tam o sırada Leydi Castlemaine’in sesi konuşmalarını böldü. “Tanrım, bu gece hiç kâğıt gelmedi! Altı bin pound kaybettim Majesteleri. Yemin ederim yine borca battım.”

Kocaman menekşe gözleriyle Charles’a bakıp kakhaha attı. Barbara, Kraliçe kadar anlayışlı değildi. Charles onu gizlice ziyaret ediyordu. Leydi o sırada dördüncü çocuğunu taşıyordu ve Kral’ın onu insanların yanında görmezden gelmesine katlanamazdı. Kral gerektiğinde çok güzel kullanabildiği bir kibirle ona soğukça baktı.

“Öyle mi madam?”

Frances rahatsızlığını belli eden bir hareketle eteklerini kaldırdı. “Özür dilerim efendim. Hizmetinizdeyim madam.” Barbara’ya şöyle bir bakıp uzaklaştı.

Charles hemen Frances’in kolunu tuttu. “Dur, Frances. İzin verersen ben de seninle geleyim. Bir eşlikçiniz var mı madam?” Barbara’ya yönelttiği bu soruya bir cevap beklemiyordu.

“Hayır yok, herkes gitti ve siz buradayken neden tek başıma...”

Charles araya girdi. “İzninizle, Bayan Stewart’ı odasına götüreceğim madam. İyi geceler.” Kıbarca selam verip Frances’a kolunu uzattı ve birlikte yürümeye başladılar. Daha birkaç metre gitmişlerdi ki Frances başını çevirip Barbara’ya baktı. Neşeyle kıkırdadı.

Frances’in dairesine yürüdüler. Kral kapıda onu öptü ve o yatmaya hazırlanırken içeri girip giremeyeceğini sordu. Bunu sık sık yapıyordu zaten. Bazen yanında saraylılardan kalabalık bir grup da oluyordu. Ama Frances yorgun argın gülümsedi.

“Yorulдум. Başım da ağrıyor.” Charles birden irkildi, sarayda veba görülmemiş olmasına rağmen en ufak bir belirti, korkuları canlandırmaya yetiyordu. “Başın mı ağrıyor? Başka bir şeyin yok ya? Miden bulanıyor mu?”

“Hayır Majesteleri, sadece başım ağrıyor. Sıradan bir baş ağrısı.”

“Bu çok sık oluyor Frances.”

“Doğduğumdan beri.”

"Bunun istenmeyen ziyaretçileri defetmeye yarayan bir silah olmadığını emin misin?"

"Tabii efendim. Gerçekten başım ağrıyor. Artık gidebilir miyim?"

Charles hızla onun elini öptü. "Tabii hayatım. Düşüncesizliğimi bağışla. Ama söz ver, daha kötü olursan Doktor Fraser'ı çağırtacak ve bana haber vereceksin."

"Söz efendim. İyi geceler."

İçeri girip kapıyı yavaşça kapattı. Şiddetli baş ağrıları çektiği doğruydu. Neşesi ve coşkusu kısmen gerginliğini saklamak içindi, çünkü Castlemaine'in canlılığı, enerjisi, gücü onda yoktu. Fransa'dan aldığı uzun kuyruklu yeşil papağanı uyuyordu.

Başını kanadının altına sokmuş uyuyan kuş, Frances içeri girince aniden uyanıp neşeyle bağırarak dans etmeye başladı. Bebekliğinden beri Frances'le olan Bayan Barry koltuğunda uyukluyordu. Frances içeri girince o da uyanarak hanımının soyunmasına yardım etmek için koşturdu.

Yalnız kalınca savunmasını indiren Frances, etrafında etkilemek zorunda olduğu kimse olmadığından çok yorgun görünüyordu. Yavaşça elbisesini çıkarıp büstiyerinin dantellerini çözdü. O rahat bir nefes alıp oturunca Barry de saçındaki takıları ve kurdeleleri çözmeye başladı.

"Yine mi başın ağrıyor, canım?" Bayan Barry'nin sesi endişeli ve yumuşaktı. Parmakları sevgi dolu bir şefkatle çalışıyordu.

"Korkunç!" Frances neredeyse ağlayacaktı.

Barry sık kullandıkları için yakındaki bir rafa koyduğu bir kâse sirkeye temiz bir bez batırdı. Sıktığı bezi Frances'ın alnına koydu. Frances gözlerini kapatıp başını minnetle Barry'nin göğsüne dayayınca, kadın onun şakaklarına masaj yapmaya başladı.

Birden dışarıda bir gürültü koptu. Küçük bir hizmetçi sessizce konuşuyor, kızgın bir kadın sesi ona cevap veriyordu. Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve Barbara Palmer içeri girdi. Bir an Frances'a baktıktan sonra kapıyı öyle sertçe çarptı ki, gürültü Frances'in beyninde yankılandı.

"Sana edecek iki çift lafım var, Bayan Stewart!" dedi Kontes.

Frances aniden yüzündeki yorgunluğu atıp çenesini kaldırarak savaşa hazır olduğunu gösterdi. “Hizmetinizdeyim, hanımefendi. Sizin için ne yapabilirim?”

“Benim için ne yapabileceğini söyleyeceğim sana,” dedi Barbara. Sonra hızla gelip onun üç-dört adım ötesinde durdu. Barry, Frances’in arkasından öfkeyle ona bakarken papağan da çılgık çılgıca bağırmaya başlamıştı ama Barbara ikisini de görmezden geldi. “Beni insanların içinde küçük düşürmeye çalışmaktan vazgeçebilirsin, madam!”

Frances bir zamanlar bu kontrolsüz, vahşi kadını en yakın arkadaşı sanacak kadar aptal olabildiğine şaşırıp nefretle ona baktı. Sonra da oturup Barry’ye saçlarını çözmeye devam etmesini söyledi.

“Sizi insanların arasında nasıl küçük düşürmüş olabilirim, bilmiyorum. Küçük düştüyseniz de, bunun sebebini kendinizde aramalısınız.”

Barbara ellerini beline koymuş, gözlerini öfkeyle kısmıştı. “Sen kurnaz bir çingenesin, Bayan Stewart. Ama bana kulak versen iyi olur! Çok tehlikeli bir düşman olabilirim! Bir anda neye uğradığını şaşırırsın! İstersem seni bir hareketimle Whitehall’dan attırabilirim.” Parmağını sertçe şaklattı.

Frances buz gibi gülümsedi. “Öyle mi, madam? Buyrun, deneyin. Ama bence Majesteleri’ni en az sizin kadar memnun ediyorum, yöntemlerimiz farklı olsa da...”

Barbara yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Peh! Siz iğrenç bakireler midemi bulandırıyor sunuz! Bir erkek sizi alırsa da bir fayda göremez zaten! Bahse girerim, Majesteleri seninle yatınca...”

Frances sıkılmıştı. Barbara konuşmaya devam ederken arkasındaki kapı aniden açıldı. Majesteleri kapıda belirdi. Charles, Frances’e susmasını işaret edip kapıya yaslanarak sinirli bir şekilde Barbara’yı izledi.

Barbara bağırmaya başlamıştı. “Yatakta asla benim gibi olamazsın, Bayan Stewart! Şimdiye kadar hiçbir erkek...”

“Madam!”

Kral’ın sesi sertçe yankılanmıştı. Korkudan nefesi kesilen Barbara aniden döndü. İki kadın da Kral’ın içeri girişini izledi.

“Efendim!” Barbara yerlere kadar eğilerek Kral’ı selamladı.

“Kaba saba konuşmalarını kes artık.”

“Ne zamandır oradasınız?”

“Birçok tatsız şey duymama yetecek kadar. Bazen tahmin edilemeyecek kadar kötü şeyler yapıyorsunuz.”

“Ama orada olduğunuzu bilmiyordum!” diye karşı çıktı Barbara. Gözlerini kısıp bakışlarını Charles’tan Frances’e çevirdi. “Ooo,” dedi yavaşça. “Şimdi anlıyorum!” Hepimizi nasıl zekice kandırıyorsunuz böyle!”

“Ne yazık ki yanılıyorsun. Tesadüfen koridorda yanımdan geçtin ama beni görmedin. Ben de nereye gittiğini anlayınca peşinden geldim. Bir numara peşinde olduğun belliydi.” Onun bozulduğunu görünce keyiflenen Charles, hafifçe gülümsedi. Sonra yüzü birden ciddileşti. “Bayan Stewart’a karşı davranışlarının kibar ve dostça olacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Az önce duyduklarım hiç de öyle değildi.”

Hemen savunmaya geçen Barbara, “Beni sırtımdan bıçaklayan bir kadına karşı kibar olmamı nasıl bekliyorsunuz?” Charles güldü. “Sırtından mı bıçaklıyor? Saçmalama, Barbara. Böyle bir şeye inanıyor musun gerçekten? Şimdi, Bayan Stewart yorgun ve eminim dinlenmek istiyordur. Özür dile de, ikimiz de çıkıp onu yalnız bırakalım.”

“Özür mü dileyeyim?” Dehşete düşen Barbara gözlerini kocaman açarak ona baktı. Sonra da Frances’i baştan aşağı küçümseyerek süzdü. “Özür dilersem ne olayım!”

Charles’ın yüzündeki bütün yumuşaklık, yerini sert ve ciddi bir ifade bırakmıştı. “Karşı mı geliyorsun?”

“Evet, karşı geliyorum!” Barbara inatla Charles’a direndi. Yorgun ve sinirli Frances onları izlerken, *keşke başka bir yerde kavga etseler*, diye geçirdi içinden. “Tanrı’nın kendisi gelse, bu sinsî süt çocuğundan özür dilememi sağlayamaz!”

“Seçim senin. Bu meseleyi düşünürken Hampton Sarayı’ndan uzaklaştırıldığını bildirmek isterim. Birkaç hafta sessiz sakın düşünürsen davranışlarını gözden geçirirsin belki.”

“Beni saraydan gönderiyor musunuz?”

“İstersen öyle de düşünebilirsin.”

Barbara anında gözyaşlarına boğuldu. “Demek öyle oldu! Size verdiğim onca yıldan sonra! Bir kralın çocuklarının annesini kovmasını bütün dünya kınar!”

Charles şüpheyle tek kaşını kaldırdı. “Çocuklarım mı?” dedi usulca. “Belki bazıları. Ama söylenecek başka bir şey yok. Ya Bayan Stewart’tan özür dile, ya da başka bir yere git.”

“Ama nereye gideyim? Her yerde veba var.”

“İşin aslı, veba burada da var.”

Frances’in bütün yorgunluğu anında yok oldu. İki kadın da bir ağızdan tekrarladı, “Burada mı!?”

“Bugün bir seyisin karısı öldü. Yarın Salisbury’ye gidiyoruz.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Barbara. “Hepimiz öleceğiz!”

“Sanmıyorum. Kadın gömüldü. Onunla birlikte olan herkes karantinaya alındı. Şimdiye kadar yeni bir vaka yok. Evet, madam. Kararını ver. Yarın bizimle gelecek misin?”

Barbara düşmanca bakışlarını onu izleyen Frances’e yöneltip başını dikleştirdi. Birden yelpazesini yere fırlattı.

“Gelmeyeceğim! Richmond’a gideceğim!”

37. BÖLÜM

AMBER, BRUCE'UN YEMEĞİNİ HAZIRLAMAK İÇİN MUTFAĞA GİTTİ. Hâlâ gücü varken onun için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu. Çünkü yarına kadar çaresiz kalacak ve belki de Spong'tan çok daha kötü bir hemşire gelecekti. Kendinden çok Bruce için endişeleniyordu. Hâlâ güçsüzdü ve sürekli bakıma ihtiyacı vardı. Onu tanımayan ve ona ne olacağını umursamayan bir yabancının geleceğini düşündükçe Amber'ın içi sıkıntıyla doluyordu. Umarım bir an önce gelir de ona rüşvet verebilirim!

İlk baştaki ani korkusu geçince Amber hasta olduğu gerçeğini kayıtsızca kabullendi. Yine de öleceğini sanmıyordu. Evde veba olan biri ölmemişse, aynı evde yaşayan diğerleri için bu iyi şans demekti. (Spong'un ölümünü neredeyse unutmuştu. Sanki uzak bir geçmişte ondan ya da Bruce'tan bağımsız olarak gerçekleşmişti.) Ama batıl inançları dışında da kendisinin o an için ölmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu. Yaşamayı öyle çok istiyordu ki, daha bütün hayallerini gerçeğe dönüştürmeden bu kadar genç yaşta ölmesi ona imkânsız geliyordu.

Bruce'la aynı belirtileri taşıyordu, ama onun durumu daha hızlı ilerliyordu.

Elinde tepsiyle yatak odasına girerken başı, şakaklarından demir tellerle çekiyorlarmış gibi ağrıyordu. Terliyor, karnına, bacaklarına ve kollarına bıçak gibi ağırlar saplanıyordu. Boğazı sanki toz yutmuş gibi kurumuşturdu. Birkaç bardak su içmek de fayda etmedi. Susuzluğu artıyordu.

Bruce artık sık sık yaptığı gibi yastıklarına dayanmış oturuyordu. Elinde bir kitap vardı ama gözleri tedirginlikle kapıdaydı. "Gideli çok oldu, Amber. Bir sorun mu var?"

Amber ona bakmadı, gözleri tepsideydi. Başı öyle hızlı dönmeye başladı ki, bir girdabın içinde yuvarlanıyordu sanki. Yerin ve duvarların nerede olduğunu bilmiyordu. Bir an dengesini sağlamaya çalışarak bekledi, sonra kararlılıkla dümdüz yürüdü.

"Bir şey yok," dedi. Ama sesinde bile bir tuhaflık vardı. Bruce'un bir şey fark etmemesini umut etti.

Kasları titrediği için tepsiyi yavaşça yatağın yanındaki sehpaye koydu. Güçlkle çorba kâsesini eline aldı. Bruce'un uzanıp bileğini tuttuğunu hayal meyal fark etti. Sonra da mecburen ona baktı. Bruce'un yüzünde o korktuğu, kendini suçlayan bakış vardı.

"Amber..." Bruce yeşil gözlerini kısıp bir süre ona baktı. "Hasta değilsin, öyle değil mi?" Sözcükler ağzından yavaşça ve istemsizce çıkıyordu.

Amber iç çekti. "Evet, Bruce. Galiba hastayım. Ama sakın..."

"Sakın ne!"

Amber kurduğu cümlelerin başını hatırlamaya çalıştı. "Sakın... Merak etme."

"Merak etmeyeyim mi? Yüce Tanrım! Ah, Amber! Benim yüzümden hasta oldun! Bana bakmak için burada kalmasaydın... Ah, canım... Keşke gitseydin! Keşke... Aman Tanrım!" Bruce onun bileğini bırakıp elini saçlarına götürdü.

Amber uzanıp onun alnına dokundu. "Kendine işkence etme, Bruce. Senin hatan değil. Ben kalmak istediğim için kaldım. Bir şans vardı, evet ama gidemedim işte. Üzgün de değilim. Ölmeyeceğim, Bruce."

Bruce, gözlerinde Amber'ın daha önce hiç görmediği bir hayranlıkla baktı ona. O sırada Amber'ın bulantısı arttı. Odanın karşısındaki leğene ulaşmadan kusmaya başladı.

Her öğürüşünde daha da yorgun düşüyordu. Ellerin üzerine dayanıp bir süre daha leğenin üzerinde bekledi. Sonra birden üperdi. Şöminenin yanmasına, bütün pencerelerin kapalı olmasına ve havanın

normalden çok daha sıcak olmasına rağmen üşüyordu. O sırada arkasında bir ses duydu. Yavaşça döndüğünde Bruce'un yataktan kalktığını gördü. Bedenindeki son gücü de zorlayarak ona doğru koştu.

"Bruce! Ne yapıyorsun? Çabuk yatağına..." Amber kendini kaybetmiş gibi onu itti ama kasları işe yaramıyordu. Çocuk doğurduktan sonra bile kendini bu kadar güçsüz ve çaresiz hissetmemiştir.

"Kalkmam lazım, Amber. Sana yardım etmem lazım!"

Bruce hastalandığından beri yataktan sadece bir veya iki kez kalkmıştı. O nedenle bütün vücudu terden parılıyordu ve yüzü sancıyla kıvranıyordu. Amber histerik çığlıklar attı.

"Yapma, Bruce! Tanrı aşkına yapma! Kendini öldüreceksin! Ayağa kalkamazsın! Senin için yaptığım onca şeyden sonra kendini öldüreceksin!"

Amber birden dizlerinin üzerine çöküp başını ellerinin arasına alarak hıçkırıklara boğuldu. Bruce yeniden yatağa yatıp eliyle alnını sildi. Durumunun çok daha iyi olduğunu düşünüyordu. Başının dönmesi ve kulaklarının çınlaması onu şaşırtmıştı. Uzanıp Amber'ın başını okşadı.

"Canım... Kalkmayacağım. Ne olur ağlama. Gücünü boşa harcama. Yat, biraz dinlen. Hemşire az sonra gelir."

Sonunda şiddetli bir yorgunluk hissiyle zorla ayağa kalktı ve bir şey hatırlamaya çalışır gibi odaya bakındı. "Ne yapacaktım?" diye mırıldandı sonunda. "Bir şey yapacaktım... Neydi acaba?"

"Paranın nerede olduğunu söyler misin, Amber? Yiyecek için ihtiyacım olacak. Yanımda hiç yok."

"A, evet, para. Çok fazla içmiş gibi, sözcükleri birbirine karıştırıyordu. "Şurada. Getireyim... Gizli bölmenin içinde..."

Salon yürüyemeyeceği kadar uzak görünüyordu. Ama sonunda oraya vardı. Uzun bir süre uğraştıktan sonra bölmeyi çıkarıp içindeki deri para kesesini ve birkaç mücevheri aldı. Onları önlüğünün içine koyup yatağı, Bruce'un yanına getirdi. Bruce uzanıp küçük yatağı çekmeyi başarmıştı. Amber'a uzanmasını söyleyince bilincini neredeyse kaybetmiş olan genç kadın, kendini yatağı bıraktı.

Bruce, bütün gece uyanık kalıp çaresizliğine lanet etti. Ama şiddetli üzüntünün onu kötüleştirip öldürebileceğini biliyordu. Amber için ya-

pabileceği en iyi şey, gücünü iyice toplaması, sonra da onunla ilgilenmesi olacaktı. Amber tekrar tekrar kustu. Öğürürken çıkardığı inlemeler dışında hiç sesi çıkmıyordu. O kadar sessizdi ki, Bruce korkuyla, nefes aldığından emin olmak için kulak kabartıyordu. Öğürmeler tekrar başladı. Hemşire hâlâ gelmemişti.

Ertesi sabah sırtüstü yataken tavana diktiği gözleri bir şey görmüyordu. Kasları tamamen gevşemiş, etrafında olup bitene ilgisi kaybolmuştu. Hastalık Bruce'ta olduğundan çok daha hızlı ilerlemişti onda. Ama hastalığın herkeste farklı seyretmesi vebanın en büyük özelliğiymiş zaten.

Bruce hemşire gelmezse yataktan kalkıp muhafızla konuşmaya karar verdi ama yedi buçuk gibi kapının açıldığını ve bir kadının seslendiğini duydu. "Veba hemşiresi geldi! Neredesiniz?"

"Üst kata gelin!"

Birkaç dakika sonra kapıda bir kadın görüldü. Bruce, otuz beş yaşlarındaki bu uzun boylu, iri kemikli kadının sağlıklı ve kısmen zeki görünmesine sevinmişti. "Girin," dedi Bruce. Hemşire girerken gözleri Amber'daydı. "Ben Lord Carlton. Karım çok hasta ve çok iyi bir bakıma ihtiyacı var. Ona kendim bakardım ama ben daha yeni iyileşiyorum ve henüz ayağa kalkacak durumda değilim. Ona iyi bakarsanız... Hayatta kalırsa... Size yüz pound vereceğim. Bruce, gerçeğin kadını ilgilendirmediğini düşündüğünden, evlilik konusunda yalan söylemişti. Yüz pounddan fazlasını da teklif edebilirdi ama kadına inandırıcı gelmeyebilirdi.

Kadın ona şaşkınlıkla baktı. "Yüz pound mu, efendim?"

Yatağa yaklaşıp Amber'a baktı. Bruce'un üzerine attığı battaniyenin kenarlarını huzursuzca çekiştirmese, bilincini tamamen kaybetmiş gibi görünecekti. Gözlerinin altında koyu yeşil halkalar vardı. Yüzünün alt kısmı ise kurumuş salya ve kusmukla parıldıyordu. Üç saattir kusmamıştı.

Kadın başını salladı. "Çok hasta, lordum. Bilemiyorum..."

"Elbette bilemezsin," dedi Bruce, öfkeli bir sabırsızlıkla. "Ama denebilirsin! Giysileri hâlâ üzerinde. Onları çıkar. Yüzünü ve ellerini yıka.

Üzerine örtü ört. En azından daha rahat eder. Bana yemek yapıyordu. Mutfakta ihtiyacın olan her şey vardır. Şu odada temiz havlu ve çarşaflar var. Yerin silinmesi, salonun temizlenmesi lazım. Dün burada bir kadın öldü. Hadi işe başla. Adın ne?" diye ekledi biraz düşündükten sonra.

"Bayan Sykes, efendim."

Bruce'a bir sütanne olduğunu ama kocası vebadan öldüğü için işini kaybettiğini söyleyen Bayan Sykes, gün boyunca çok çalıştı. Bruce onun dinlenmesine fırsat vermiyordu. Gerçi kadın onun çaresiz olduğunu ve yataktan kalkamayacağını biliyordu ama ya ona duyduğu saygıdan, ya da yüz pound beklentisiyle her istediğini yerine getiriyordu.

Akşam karanlığı çökünce Amber gittikçe kötüleşti. Sağ kasığının altında bir çıban şişmeye başlamıştı. Yara büyüse de hâlâ sertti ve patlayacak gibi durmuyordu. Sykes iyice endişelenmişti. Hastalığın en kötü işaretiydi ne de olsa. Hemşirenin yaptığı hardal yakıları da bir işe yaramadı.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Bruce ona. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Çıban patlamayınca hastalarınıza ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey, efendim. Çoğunlukla ölüyorlar."

"O ölmeyecek," dedi Bruce. "Bir şeyler yapmamız lazım. Ölemez!" Bruce önceki günden biraz daha kötü görünüyordu. Ama onun başında nöbet tutarak onu hayatta tutabilirmiş gibi, uyanık kalmak için kendini zorladı.

"Çıbanı kesebiliriz," dedi hemşire. "Yarın da böyle olursa... Doktorlar öyle yapıyor. Ama bıçağın acısı bazen delirmelerine bile neden oluyor."

"Kes sesini! Duymak istemiyorum! Git, yiyecek bir şeyler getir!"

Bruce iyice yorgun düşmüştü ve kendi acizliği her şeyden çok canını yakıyordu. Defalarca aynı şeyi düşündü. *Benim yüzümden hastalandı, şimdi de bana ihtiyacı var. Ama ben burada odun gibi yatıyorum, elimden hiçbir şey gelmiyor.*

Amber'ın geceyi atlatması Bruce'u şaşırttı. Ama sabah olunca kalp atışları yavaşladı. Sykes bunların ölüm belirtileri olduğunu söyledi.

"O zaman çıbanı keseceğiz."

"Ama onu öldürebiliriz."

Sykes bir şey yapmaya korkuyordu çünkü ne yaparsa yapsın, büyük ihtimalle hasta ölecek, o da hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir serveti kaçıracaktı.

Bruce ona, "Sana ne söylüyorsam onu yap!" diye bağırdı. Sonra sesi alçaldı. "Şu masanın üst çekmecesinde bir tıraş bıçağı var. Perdelerin ipini çıkar, dizleriyle bileklerini bağla. Sonra ipi yatağa bağla ki kıpırdayamasın. Bileklerini de köşelere bağlarsın. Biraz havluyla bir leğen getir. Acele et!"

Sykes büyük bir gerginlikle odanın içinde dolaşıyordu ama birkaç dakika içinde Bruce'un söylediklerini yaptı. Yatağa sıkıca bağlanan Amber'in bilinci tamamen kapalıydı.

Bruce yatağın ucuna yaklaştı. "Lütfen, Tanrım! Dilerim bir şey hissetmez..." diye mırıldandıktan sonra, "Şimdi! Şu jileti alıp çabucak kes!" dedi. "Öyle daha az acır. Çabuk!" Bruce'un sıkıdığı sağ elinin damarları şişmişti.

Elindeki tıraş bıçağını sıkıca tutan Sykes korkuyla ona baktı. "Yapamam, Lordum. Yapamam!" Dişleri takırdıyordu. "Korkuyorum. Ya ölürse?"

Bruce terlemişti. Dudaklarını yalayıp ona çıktı. "Yapabilirsin, seni sersem! Yapmak zorundasın! Şimdi yap çabuk!"

Sykes bir süre ona bakmaya devam etti. Sonra da hipnotize olmuş gibi eğilip jileti Amber'in kasığındaki büyük, kırmızı şişliğe götürdü. O sırada Amber kıpırdanınca Sykes irkilerek Bruce'a baktı.

"Kes şunu!" dedi Bruce sertçe, yumruklarını sıkarak. Yüzüne kan hücum etmiş, boynunda ve şakaklarındaki damarlar şişmişti.

Sykes ani bir kararlılıkla jileti çibana değdirince Amber önce inleyip sonra tiz bir çığlık attı. Sykes elindeki jileti bırakıp geri çekilerek Amber'a baktı. Acıdan titreyen Amber kurtulmak için delicesine çırpınıyordu.

Bruce yataktan kalkmaya çalıştı. "Yardım et bana!"

Sykes hemen onun yanına gidip bir kolunu sırtına, diğer kolunu da dirseğinin altına götürdü. Bruce, Amber'ın yattığı yatağın yanına diz çöküp jileti aldı.

“Tut onu! Şuradan, dizlerinden!”

Sykes söyleneni yaptı. Gözleri bir hayvanınki gibi büyümüş olan Amber çığlık atmaya devam ediyordu. Bruce bütün gücüyle jileti sert kütlenin içine sokup onu boydan boya yarı. Çıkarırken de, fişkıran kanlar üstüne geldi. Amber bilinçsizce yığılıp kaldı. Bruce’un başı çaresizce yumruklarının üzerine düştü. Kendi yarası yeniden açılmıştı. Sargı bezi kandan kıpkırmızı olmuştu.

Sykes onu kaldırmaya çalıştı. “Lordum! Yatağa dönmelisiniz! Lordum, lütfen!”

Hemşire tıraş bıçağını onun elinden aldı ve Bruce’u yatağa götürdü. Üzerine bir örtü örttükten sonra yüzü balmumu gibi sararmış Amber’ın yanına döndü. Kalbi çok zayıf atıyordu. Açık yaradan oluk oluk kan boşalıyordu ama irin çıkmıyordu.

Bruce kendini kaybettiğinden, Sykes hızla işine döndü. Kanları temizledi, evdeki tuğlaları ve sıcak su şişelerini ısıtarak Amber’ın etrafına dizdi, alnına bezler koydu. Bu kadın bir şekilde yaşayacaksa, Sykes o yüz poundu almaya kararlıydı.

Neredeyse bir saat sonra kendine gelen Bruce aniden irkilerek doğrulmaya çalıştı. “Nerede o? Onu almalarına izin vermedin, değil mi?”

“Sessiz olun, efendim. Uyuyor galiba. Hâlâ hayatta ve bence daha iyiye gidiyor.”

Bruce uzanıp ona baktı. “Tanrı’ya şükür! Tanrı’ya şükür! Yemin ederim, Sykes. O yaşarsa yüz poundunu alacaksın. Hatta iki yüz vereceğim.”

“Ah, sağ olun, efendim. Ama şimdi yaslanıp dinlenmeniz lazım. Yoksa iyileşemeyeceksiniz.”

“Tamam, dinleneceğim. Bir şey olursa beni uyandır...” Sözler ağzında yarım kaldı.

Sonunda irin akmaya ve yaranın içindeki zehir temizlenmeye başladı. Derin bir koma hâlinde olan Amber kıpırdamadan yatıyordu. Tenindeki o koyu renk kaybolmuştu. Gözlerinin etrafında halkalar olmasına, yanaklarının iyice çökmesine rağmen nabızı daha güçlü ve daha düzenli atıyordu. Ölüm çanları birden odayı doldurdu. Sykes önce irkilip sonra gevşedi. Bu gece onun hastaları için çan falan çalınmayacaktı.

Dördüncü günün sabahında, “O para için çok çalıştım, efendim,” dedi Sykes, Bruce’a. “Artık yaşayacağından eminim. Parayı alabilir miyim?”

Bruce gülümsedi. “Çok çalıştın, Sykes. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ama biraz daha beklemen gerekiyor. Bruce mücevherleri ona vermeyi düşünmüyordu. Hem Amber’ın kişisel eşyası olduğu, hem de hemşireyi hırsızlığa teşvik edebileceği için. Sykes görevini yapmıştı ama Bruce ona güvenmenin aptalca olacağını biliyordu. “Evde sadece birkaç şilin var, onları da yiyeceğe harcamak zorundayız. Dışarı çıkar çıkmaz parayı senin için alacağım.”

Bruce artık günün büyük kısmında doğrulabiliyor, hatta gerektiğinde yarıktan bile çıkabiliyordu ama en fazla birkaç dakika ayakta kalıyordu. Bitmek bilmeyen güçsüzlüğü onu hem eğlendiriyor, hem de kızdırıyordu. Bir gün yavaşça yatağına ilerlerken, “Karnımdan vuruldum, omzumun üzerinden at geçti,” dedi. “Bir keresinde zehirli yılan soktu, bir kere de bilinmeyen bir hastalığa yakalandım. Ama lanet olsun, kendimi hiç böyle hissetmemiştim.”

Bruce vaktinin çoğunu kitap okuyarak geçiriyordu. Gerçi evde sadece birkaç kitap vardı ve Lord onları önceden okumuştur. Bazıları sadece dekor olsun diye yerleştirilen kitapların arasında İncil, Hobbes’un *Leviathan*’ı, Bacon’ın *Novum Organum*’u, Baumont ve Fletcher’in bazı oyunları, Browne’nin *Religio Medici*’si vardı.

Amber’ın koleksiyonu küçük olsa da, çok renkliydi. Üzerine bir şeyler karalanmış, uğurlu ve uğursuz günler işaretlenmiş bir ajanda vardı. Amber’ın tanıdık el yazısıyla ajandadaki beş-altı maddenin altına bir şeyler karalanmıştı, “Le’ecole des Filles,” “Kurnaz fahişe,” “Gezgin fahişe,” “Aretino’nun Tutumu Konusunda Bir Açıklama,” “Ars Amatoria” ve -belli ki çok moda olduğundan- Butler’ın “Hudibras”ı. Sonuncusu dışında hepsinin çok iyi okunduğu belliydi. Bruce onları görünce gülümsedi. Bazıları neredeyse bütün saray leydilerinin dolaplarında bulunurdu.

Her zaman yatağın ucuna, onun görebileceği bir yere oturuyordu ve Amber’ın en küçük bir hareketinden, çıkardığı en küçük bir sestən

haberi oluyordu. Amber çok yavaş da olsa iyileşiyordu. Gerçi yaranın durmadan kabuk tutması Bruce'u endişelendiriyordu. Gittikçe genişlemiş, kocaman bir bölgeye yayılmıştı. Ama Bruce da, Sykes da yarayı kesmeseler Amber'ın öleceğini düşünüyordu.

Bazen Amber kendini korumak istercesine ellerini kaldırıp "Hayır, yapmayın! Ne olur, beni kesmeyin!" diye çılgık attığında Bruce dehşete düşüyordu. Haykırışı yavaşça bir iniltiye dönüşüp Bruce'un terden sıırıslıklam olmasına neden oluyordu. Amber sürekli bilinci kapalı olarak kıpırdamadan yatıyor, ara sıra inleyip huzursuzca kıpırdanıyordu.

Yedinci gün Amber, Bruce'u tanıdı. Omuzlarına bir battaniye alan Bruce odaya geldiğinde Amber'ı Sykes'ın koluna yaslanmış, yüzünde anlamsız bir ifadeyle et suyuna çorba içerken buldu. Onu izlemek için yatağın yanına diz çöktü.

Onun varlığını hisseden Amber yavaşça başını çevirdi. Uzunca bir süre ona baktıktan sonra yavaşça, "Bruce," diye fısıldadı.

Bruce onun elini tuttu. "Evet, canım. Buradayım."

Amber zorla gülümsedi ve yeniden konuşmaya çalıştı ama sözcükler ağzından çıkmıyordu. Ertesi sabah Sykes onun saçlarını tararken Amber yine Bruce'la konuştu. Sesi öyle zayıf çıkıyordu ki, Bruce duymak için ona yaklaşmak zorunda kaldı.

"Ne zamandır buradayım?"

"Bugün sekizinci gün, Amber."

"Sen daha iyileşmedin mi?"

"Neredeyse. Birkaç gün içinde sana bakacak durumda olacağım."

Amber gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. Başı yastığa yuvarlandı. Saçları yağlanıp keçelenmişti. İyice zayıflamış, kaburgaları seçilmeye başlamıştı.

O gün Bayan Sykes hastalandı. Birkaç saat önemli bir şeyi olmadığını, yediği bir şeyin dokunduğunu söylese de, Bruce gerçeği biliyordu. Onun daha fazla Amber'a bakmasını istemeyerek çocuk odasında dinlenmesini teklif etti. Kadın hemen Lord'un sözünü dinledi. Bruce battaniyelere sarınarak mutfığa gitti.

Sykes'in evi temizlemeye ne vakti, ne de hevesi vardı. Ev işlerinden çok anladığı da söylenemezdi. Bütün odalar altüst olmuştu. Yerlerde topak topak toz birikmiş, mobilyalar kirlenmiş, yanmış mumlar eriyip yerlere akmıştı. Mutfakta bir sürü kirli tencere tavayla sayısız kanlı bez ve havlu vardı. Artık yiyecekler atılmadığı gibi masanın üzerine bırakılmış ya da yere konmuştu.

Sıcakta her şey çok çabuk bozuluyordu ve hemşire, muhafıza yeni sipariş vermeyi ihmal etmişti. Bu yüzden yağ bozulmuş, süt ekşimeye başlamış ve yumurtalardan bazıları çürümüşü. Bruce, Sykes'in yaptığı ve Amber'inkinin yanına bile yaklaşamayan çorbadan bir kâse içti. Mutfakta bulabildiği şeylerin en iyilerini bir tepsiye koyup Amber'a götürdü.

Bruce yavaş yavaş, kaşık kaşık Amber'ı beslerken Sykes kriz geçirip çığlıklar atmaya başladı. Amber korku dolu gözlerle onun bileğini yakaladı.

"Bu da ne?"

"Bir şey değil, canım. Sokaktaki biri herhâlde. Gel bakalım... Tamam, şimdilik yeter. Yeniden uzan hadi."

Amber uzanırken gözleriyle Bruce'u takip etti. Bruce çocuk odasına gidip kapıyı kilitledikten sonra anahtarı çıkarıp masaya koydu.

"Orada biri var," dedi Amber usulca. "Hasta biri."

Bruce gelip onun yanına oturdu. "Evet, hemşire. Ama dışarı çıkamaz. Burada güvendesin, canım biraz daha uyumalısın."

"Ama ya ölürse, Bruce? Onu evden nasıl çıkaracaksın?" Gözlerindeki ifadeden, Spong'u merdivenlerden sürükleyip ölü arabasına taşıdığı anı düşündüğü belli oluyordu.

"Sen merak etme. Düşünme bile bunları. Ben bir yolunu bulurum. Şimdi uyumalısın, canım. Uyuyup dinlen hadi."

İki, üç saat boyunca Sykes durmadan bağırdı. Kapıyı yumrukluyor, onu bırakması için Bruce'a sesleniyor, vaat ettiği parayı vermesini istiyordu. Ama Bruce cevap vermedi. Çocuk odasının penceresi avluya ve arka yola bakıyordu. Gece bir ara Bruce kırılan camların sesiyle şiddetli bir çığlık duydu. Kadın iki kat aşağıdaki zemine düşerken feryat etti.

Ölü arabası yoldan geçerken Bruce pencereyi açıp muhafıza kadının yerini söyledi.

Ertesi gün öğle vakitlerinde yeni bir hemşire geldi.

Amber'a yiyecek getirip sargılarını temizlemekten, onun yüzünü ve ellerini yıkamaktan yorgun düşen Bruce, sırtüstü yatmış, arada uyukluyordu. Sonra yavaşça gözlerini açınca yatağın yanında dikilen yaşlı bir kadının merakla onu süzdüğünü gördü. Bruce onun neden böyle sessizce geldiğini merak edip kaşlarını çattı. Kadının tavrı ve görünüşü ona hiç güven vermemişti.

Yaşlı kadının giysileri kirli, yüzü çok buruşuktu. Nefesi de çok kötü kokuyordu. Ama Bruce kadının kulaklarında gerçek görünen elmas küpelerle parmaklarında çok değerli olduğu belli olan birkaç yüzük olduğunu fark etti. Kadın ya hırsız, ya mezar soyguncusu ya da ikisi birdendi.

"İyi günler, efendim. Beni kiliseden gönderdiler. Adım Bayan Maggot."

"Ben iyileştim sayılır," dedi Bruce, kadının yüzüne dik dik bakarak. Onu olduğundan daha güçlü sanmasını istiyordu. "Ama karımın hâlâ bakıma ihtiyacı var. Ona bu sabah yemek yedirdim ama şimdi yeniden yemesi lazım. Son hemşire mutfağı çok dağınık bıraktı. Evde yiyecek de yok. Ama bir şeyler alması için muhafızı gönderebilirsiniz."

Bruce konuşurken kadının gözleri odadaki mobilyalarda, yatak başlığını ve sandalyeleri kaplayan gümüş rengi kumaşta, mermer masalarda, şömine rafındaki değerli vazolarda gezindi.

"Para nerede?" diye sordu ona bakmadan.

"Şu masanın üzerinde dört şilin var. İhtiyacımız olan her şeye yeter herhâlde. Muhafız da kendine biraz pay alıyor."

Kadın parayı alıp pencereden atarken muhafıza bir lokantadan hazır yemek getirmesini söyledi. Belli ki onun bir şey yapmaya niyeti yoktu. Sonra Bruce ona sargı bezlerini değiştirmesini söylediğinde kadın kabul etmedi. Pansuman yapan bütün tanıdıklarının şimdiye kadar öldüğünü ve kendisinin başka bir şekilde ölmeye niyetli olduğunu söyledi.

Bruce çok öfkelenmişti. Ama olabildiğince sakin cevap verdi. "Yardım etmeyecekseniz, gidebilirsiniz."

Kadın ona küstahça sırıttı. Bruce kadının onun güçsüzlüğünü tahmin ettiğini anladı. "Hayır, lordum. Beni kilise gönderdi. Kalmazsam paramı alamam."

Bir süre birbirlerine baktılar. Bruce üzerindeki örtüyü atıp yataktan kalktı. Amber'ın yanına diz çöktüğünde, hemşire onu dikkatlice izliyor, gücünü ölçmeye çalışıyordu. Bruce öfkeden köpürerek ona döndü.

"Defol! Öbür odaya git!"

Kadın sırtıp öbür odaya gitti ve kapıyı kapattı. Bruce kapıyı açık bırakmasını söylese de, hemşire onu umursamadı. Bruce alçak sesle küfrederek yaranın pansumanını bitirdi, sonra da dinlenmek için yatağına döndü. Salondan ses gelmiyordu. Yarım saat sonra kalkıp kapıyı sessizce açınca kadını şifonyeri karıştırırken buldu. Bütün giysiler etrafa saçılmıştı. Belli ki hemen her mobilyanın içine yapılan gizli bölmeleri arıyordu.

"Bayan Maggot!"

Kadın başını kaldırıp soğukkanlılıkla ona baktı. "Efendim?"

"Saklanmış değerli bir şey bulamayacaksınız! Çalmak isteyebileceğiniz her şey ortada zaten. Yiyecek için ayırdığımız birkaç kuruştan başka paramız yok."

Kadın cevap vermeden arkasını dönerek yemek odasına gitti. Bruce sinirden ve öfkeden terliyordu. Yaşlı kadın evde yetmiş pound olduğunu öğrenseydi, gözünü bile kırpmadan ikisini de öldürürdü kesin. Hemşireler toplumun en alt sınıfından, yoksullardan, yakalanamamış mahkûmlardan ve Sykes gibi ihtiyaçtan ve talihsizlikten bu işi yapmaya mecbur kalanlar arasından seçiliyordu.

Bruce, kadının salonda olduğunu bildiği için o gece iyi uyuyamadı. Hemşire Sykes'ın hastalığının izlerini görünce çocuk odasına girmeyi reddetmişti. Bruce onun iki-üç kez kalkıp evde dolaştığını duyunca gergin bir hâlde uyumadan bekledi. *Bizi öldürmeye karar verirse, onu boğmaya çalışırım*, diyordu içinden. Ama parmaklarının güçlü olmadığını bildiğinden, çaresizce yumruklarını sıkı.

Ertesi sabah gün doğmadan Bruce derin bir uykuya daldı. Uyandığında hemşire üzerine eğilmiş, kolu Bruce'un üzerindeki ör-

tünün altındaydı. Bruce gözlerini açınca tedirgin olmadan doğruldu. Bakışlarından kesenin içindeki paraları ve mücevherleri bulup bulmadığı anlaşılmıyordu.

“Yatağınızı düzeltiyordum, efendim.”

“Ben kendim yaparım!”

“Dün gidebileceğimi söylediniz, efendim. Bana elli pound verirseniz giderim.”

Bruce ona kurnazca baktı. Kadın evde daha fazla para olduğunu itiraf etmesi için olta atıyordu. “Söyledim ya, Maggot. Evde sadece birkaç şilin var.”

“Nasıl olur, efendim? Böyle bir evde yaşayan bir lordun sadece birkaç şilini mi olur?”

“Paramızı kuyumcuya yatırıyoruz. Dünden kalan yiyecek var mı?”

“Hayır, efendim. Çoğunu muhafız çaldı. Onu yeniden göndermeliyiz.”

Gün boyunca Bruce ne zaman yataktan kalksa hemşirenin onu izlediğini hissediyordu. *Evde para olduğunu biliyor*, diye düşündü. *Bu gece çalmaya çalışacak*. Ama evde nakit olarak tek kuruş olmasa da eşyaların değeri bile kadına yeterdi zaten.

Bruce bütün günü düşünüp plan yaparak geçirdi. Hayatlarını kurtarmak istiyorsa, o kadın ne planlarsa planlasın, hazırlıklı olmalıydı. Bruce uzanırken ölü arabası, üç kez daha geçti. Artık defin işlemleri gece yapılamayacak kadar çok ölüm oluyordu. Bruce bütün ihtimalleri düşündü.

Muhafızdan yardım istese kadın onu duyardı. Ayrıca muhafızın güvenilir biri olduğunu düşünmek için bir nedeni yoktu. Başka yol göremiyordu. Bu durumu kendi başına çözmeliydi. Kadın bıçak kullanamazdı elbette. Çok ipucu bırakırdı. İkisi de çok güçsüz olduğundan en iyi yol iple boğmaktı herhâlde. İlk önce Bruce’u öldürmeye çalışırdı. Ne de olsa Amber yavru bir kediden daha dayanıklı değildi. Ama o güçsüz hâliyle birçok şey çözümsüz görünüyordu. Kapıyı kapatıp arkasında beklese kadın orada olduğunu bilecekti. Kapıyı kilitlese bile zorla içeri girebilirdi. Ayrıca o hâlde fazla direnemezdi. Hemen yoruluyordu.

Sonunda içinde insan olduğunun sanılması için battaniyeleri kabarttı. Kendisi de perdelerin arkasına saklandı. Kadın yaklaşırsa başına bakır bir şamdanla vurabilirdi. Ama hemşire kapıyı kapatmayı kabul etmediği için plan bozuldu. Bruce karanlık olunca kapıyı kapatmasını söylediğinde kadın dediğini yaptı ama birkaç dakika sonra kapı yeniden usulca açıldı. Bir saat boyunca bir santimetre kadar açık kaldıktan sonra, Bruce yeniden kapıyı kapatmasını söyledi.

“Maggot! Kapıyı kapat, tamamen!”

Kadın bir şey demeden kapıyı kapattı. Vakit ilerledikçe oda iyice kardı. Bruce yarım saat bekledikten sonra yavaşça yataktan kalkıp bir gözünü kapıdan ayırmadan yatağın içine örtüleri doldurdu. Tam işini bitirmişti ki, kapının açıldığını duydu.

İyice tedirgin olan Bruce, “Bayan Maggot!” diye haykırdı. Kadın cevap vermeden ona baktı. Odada hiç mum yanmamasına rağmen, ay ışığı Bruce’un sırtına vuruyordu. Lord onu göremiyor, ama kadın onu görebiliyordu. Bruce öfkeyle terleyerek yatağa girdi. Vebadan kurtulmuşken, şimdi açgözlü ihtiyar bir kadının elinde ölebilirlerdi.

Ama ölmeyeceğiz. Bizi öldürmesine izin vermeyeceğim. Kendi yaşama isteğinden çok, Amber’ın hayatına karşı büyük bir sorumluluk hissediyordu.

Saatler geçti.

Birkaç kere ölü arabası geçti. Çanlar da en az yirmi kere çaldı. Bruce istemese de çanların kaç kere çalındığını sayıp duyuruları dinledi. O gece mahallede on iki kadın, sekiz erkek ölmüştü. Uyku bastırıldıkça Bruce dalmaktan çok korkuyordu. Hatırladığı bütün şiirleri, söylediği bütün şarkıları sessizce kendi kendine okudu. Aklından okuduğu kitapların, seviştiği kadınların, ziyaret ettiği kadınların bir listesini yaptı. Böylece uyanık kalabildi.

Sonunda hemşire içeri girdi.

Bruce kapının usulca açıldığını duydu. Biraz sonra da, yerden cıvırtılar geldi. Ay ışığı kaybolmuş, oda tamamen karanlığa gömülmüştü. Bruce’un kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözleri etrafındaki karanlığı yırtmak istercesine tetikte, kulakları damarlarındaki kanın akışını duyacak kadar hassastı.

Kadın yavaşça yaklaştı. Çıtırtıların arasında her seferinde uzunca bir boşluk oluyordu. Bruce artık sesin nereden geldiğini kestiremiyordu. Beklemek ızdırapların en büyüğüydü ama kıpırdamadan her zaman ki gibi düzenli nefes alıp vererek beklemek zorundaydı. Sinirleri iyice yıpranmıştı. Hırsla ayağa kalkıp kadını yakalamaya çalışmak istiyordu. Yine de kadın kaçar da çaresiz kalırlar diye buna cesaret edemiyordu. Böyle bir gerilim altında gücünü uzun süre koruyamazdı. Kol ve bacak kasları sızlamaya başlamıştı.

Sonra birden kadının nefesinin kokusunu aldı. Yanında olduğunu biliyordu. Bruce gözlerini ardına kadar açtı ama hiçbir şey göremedi. Bir an tereddüt etti. Sonra kadın Bruce'un başına, savunmasız bırakan bir hız ve kuvvetle ilmik geçirip sıkmaya başladı. Bruce hızla kolunu uzatıp kadını yakaladı. O sırada parmaklarıyla ilmiği çözüp zorla kadının boynuna geçirdi. İki eliyle ve bütün gücüyle ilmiği sıkı. Kadın deli gibi çırpınırken Bruce dayanmaya çalıştı. Birkaç dakika sonra kadının öldüğünden emin olunca onu yere fırlattı. Neredeyse bilincini kaybetmiş bir hâlde kendini yatağa attı. Amber hâlâ uyuyordu.

38. BÖLÜM

BRUCE ÖLÜ ARABASI İÇİN BAYAN MAGGOT'I MERDİVENLERDEN indirince kiliseye bir şey söylememesi için muhafıza rüşvet verdi. Artık eve hemşire gelmesini istemiyordu. Ne de olsa, biraz zorlansa da Amber'a kendisi bakabilirdi.

Ertesi sabah Bayan Maggot'ın mutfağı, Sykes'tan daha da kötü hâlde bıraktığını gördü. Bozulmuş meyve ve sebzeler iğrenç kokuyordu. Et kurtlanmış, ekmek yemyeşil küf olmuştu. Yenecek hiçbir şey yoktu ve Bruce henüz temizlik yapıp yemek pişirecek durumda olmadığından muhafızı hazır bir şeyler almaya gönderdi.

Ama gün geçtikçe Lord gücünü kazanıyordu. İlk başta her işten sonra dinlenmek zorunda kalsa da, yavaş yavaş bütün odaları temizledi. Bir gün Amber uyurken onu temizlenmiş ve yeni yapılmış yatağa götürdü. O da küçük kanepede yatmaya başladı. İkisi de Bruce'un kendini iyi hissettiğini hissetmez yaptığı ev işleri ve yemeklerle ilgili şakalar yapmaya başladı. Bir sabah Amber kalkıp onu karşısında sadece belinde bir havluyla yerleri süpürürken görünce ilk defa güldü. Aşçısına vermek için onun yemek tariflerini isteyeceğini, çamaşırları nasıl öyle beyazlattığını, kendi çamaşırcısının eşyaları bazen olduğundan daha kirli iade ettiğini söyledi.

Çok geçmeden Bruce yiyecek almak için kendisi çıkmaya başladı. Muhafızlar artık iyice işe yaramaz olmuştu. Sokaklar bomboştu.

Haftada on binden fazla ölüm oluyordu ve ölenlerin büyük bir çoğunluğunun rapor edilmediği de ürkütücü bir gerçektir. Ölüler arabaları durma-

dan geziyor ama buna rağmen yüzlerce ceset bazen günlerce sokaklarda ve meydanlarda duruyor, üzerlerinde fareler dolanıyordu. Gömülmeden önce birçoğunun yarısı yenmiş oluyordu. Kapılara artık kırmızı çarpılar konulmuyor, kocaman, basılı afişler asılıyordu. Şehrin trafiğe kapatılan bütün sokaklarında, kaldırım taşlarının arasından otlar büyüyordu. Binlerce ev boşalmış, içindekiler ya ölmüş, ya da kaçmıştı. Artık çan çalmayı bile bırakmışlardı. Pis kokan şehir tamamen sessiz ve sıcaktı.

Bruce dükkân sahipleriyle konuşuyordu. Çoğu, geride kalanlar gibi önceki korkularını üstlerinden atmıştı. Ölüm artık öyle sıradan bir şey olmuştu ki, korkunun yerini bir çeşit küçümseme almıştı. Korkak olanlar kapıdan dışarı çıkmıyordu. Günlük işlerine ve alışkanlıklarına devam edenler ise umursamaz bir kaderciliği kabullenmişti. Artık yas bile tutulmuyordu. Eylülün ilk haftasında her gün iki bin insan ölüyordu ve hemen her aile, birini kaybetmişti.

Etrafta sayısız korkunç hikâye dolaşıyordu ama bunların hiçbiri gerçekten yaşananlardan daha korkunç değildi. Hastaların daha ölmeden gömülmesi çok sık yaşanıyordu mesela. Hem ölüme benzer bir komada olduklarından öldükleri sanılabiliyor, hem de bu durum onlar öldükten sonra evi yağmalamayı düşünen hemşirelerin işine geliyordu. Mesela ölü arabasının gelmesi için sokakta bekleyen bir kasabın hikâyesi anlatılıyordu. Araba adamı almamış, kasap da ertesi gün kendine gelmişti. Yeniden sağlığına kavuştuğu söyleniyordu. Bir adam evinden kaçıp delirmiş, Thames'e atlayıp yüzdükten sonra kurtulmuştu. Yalnız bırakılan başka bir adam mumu devirip yatağında diri diri yanmıştı. Bebeğinde veba lekeleri bulan bir kadın aklını kaçırarak çocuğu bir evin duvarına fırlatıp koşmaya başlamıştı.

Bruce dışarı çıkabildiği ilk gün beş yüz altı yüz metre kadar yürüyüp Almsburyler'in evine gitti ve giyecek bir şeyler almak için anahtarıyla içeri girdi. Önce üzerindikileri çıkarıp yaktı. Boşalan büyük evlerin çoğu soyulduğu için Almsburyler tedbir olarak birkaç hizmetçiyi evde bırakmıştı. Hizmetçiler iki aydan uzun bir süredir evde kapalıydı. Onun yanına yaklaşmayı reddederek sorularını uzaktan bağıarak cevapladılar ve o gidince çok rahatladılar.

Eylülün ikinci haftasının sonunda Amber, giyinip her gün birkaç dakika avluda oturabilecek hâle gelmişti. İlk birkaç kez onu Bruce indirip çıkardı. Ama Amber bir an önce şehirden ayrılacak kadar güçlenmek istediğinden yürümesine izin vermesini istedi. Londra'nın Tanrı tarafından lanetlendiğine ve şehirden çıkmazlarsa herkesle birlikte öleceklerine inanıyordu. Çok daha iyi durumda olmasına rağmen çok karamsar ve sıkıntılıydı. Ama artık bütün gücünü toplayan Bruce kendine olan güvenini ve iyimserliğini de kazanmış, Amber'ı eğlendirmeye çalışıyordu. Yine de bu çok kolay bir şey değildi.

Bir sabah avluda otururlarken, "Bugün ilginç bir hikâye duydum," dedi Bruce.

Amber için aşağıya bir sandalye indirmişti. Amber'ın ona bakarken giydiği giysileri yakmıştı ve genç kadının kalan tek elbisesi, teni ni tebeşir gibi bembeyaz gösteren, ipekten, düz, siyah bir elbiseydi. Gözlerinin altında koyu çukurlar oluşmuş, yağlı saçları omuzlarına dökülmüştü. Ama bir şakağının üzerinde Bruce'un o gün alışveriş sırasında bulduğu kırmızı bir gül vardı. Çiçekler bile şehri terk etmişti sanki.

"Ne?" diye sordu Amber ilgisizce.

"Biraz uydurma gibi duruyor ama doğru olduğuna yemin ettiler. Geçen gece bir sarhoş gaydacı meyhaneden çıkmış, uyumak için bir kapının eşiğine uzanmış. O sırada ölü arabası gelip onu arabaya atarak yola devam etmiş. Ama mezarlığa giderken gaydacı uyanmış ve nerede olduğuna aldırmadan gaydasını çalmaya başlamış. Arabacıyla yanındaki, arabanın lanetli olduğunu düşünüp çılgınlıklar atmış..."

Amber gülmedi. Hatta gülümsemedi bile. Dehşet dolu gözlerle ona baktı. "Ama... Ah, ne korkunç! O arabada canlı biri, ha... Doğru olamaz..."

"Affedersin, canım." Bruce hemen konuyu değiştirdi. "Şehirden çıkmamızın yolunu buldum." Bruce pantolonu ve kısa kollu gömleğiyle Amber'ın karşısındaki bir kaldırım taşına oturmuş, esmer saçından bir tutam alnına düşmüştü. Güneşe karşı gözlerini kısarak Amber'a gülümsemi.

“Nasıl?” dedi Amber.

“Almsbury’nin yatı hâlâ burada. Bize birkaç hafta yetecek kadar eşyayı yanımıza alabiliriz. Yeterince büyük zaten.”

“Ama nereye gidebiliriz? Bir yatla denize açılmazsın, değil mi?”

“Denemeyeceğiz ki. Thames’i geçip Hampton Sarayı’na, oradan da Windsor ve Maiden Head’e doğru ilerleyeceğiz. Tamamen iyileşip hastalık bulaştırmayacak duruma gelince de Almsburyler’in Herefordshire’daki kır evlerine gidebiliriz.”

“Ama gemilerin limandan çıkmasına izin vermediklerini söylemiştin.” En basit planlar bile Amber’a artık çok zor geliyordu. “İzin vermiyorlar. Çok dikkatli olmalıyız. Gece gideceğiz ama sen merak etme. Ben planları yaparım. Şimdiden başladım zaten.”

Amber’ın yemyeşil bir yüzle onu izlediğini fark eden Bruce duraksadı. Sonra uzaklardan gelen araba sesini ve adamın bağırışını o da duydu.

“Ölülerinizi çıkarın!”

Amber tam bayılacaktı ki, Bruce hızla ayağa kalkıp onu tuttu. Onu yukarı taşıyıp nazikçe yatağa yatırdı. Bir an kendinden geçen Amber yeniden ona bakıyordu. Hastalık onu tamamen Bruce’a bağımlı kılmıştı. Bütün gücünü, güvenini, her korkunun ve endişenin çözümünü onda arıyordu. Sevgilisi, tanrısı ve babası olmuştu Bruce.

“O sesi hiç unutmayacağım,” diye fısıldadı Amber. “Hayatım boyunca her gece duyacağım. Gözümü kapattığımda hep o arabaları göreceğim.” Gözleri parıldamaya, nefesi histerik bir heyecanla hızlanmaya başlamıştı. “Başka hiçbir şey düşünemeyeceğim...”

Bruce eğilip dudaklarını onun yanağına değdirdi. “Amber, yapma. Bunu düşünme. Kendine engel ol. Unutabilirsin. Bunu yapabilirsin. Ve yapmalısın da...”

Birkaç gün sonra Amber’la Bruce, Almsbury’nin yatıyla Londra’dan ayrıldı. Kırklar çok güzeldi. Nehir kenarında çayırklar zümrüt gibi yemyeşil parıltıyor, zambaklar ve yeşil çalılar boy veriyordu. Sazlar yeşil saçlar gibi akıntıda yüzyordu. Öğleden sonraları su kenarları, sessizce dolaan ineklere kalıyordu.

Birçok tekneyi geride bıraktılar. Çoğu kırlarda evi olmayan ve vebadan kaçmak için bu yola başvurmuş kalabalık ailelerin doluştuğu küçük teknelerdi. Karşılıklı selamlaşıp birbirlerine haberler verseler de, kimse birbirine güvenmiyordu. Bu kadar süre hastalıktan kaçmış insanların şimdi risk almaya niyetleri yoktu. Yavaşça ilerleyip Hampton'ı, Staines'i, Windsor'u ve Maiden Head'i geçtiler. Hoşlarına giden yerde durup canları istediğinde yola devam ediyorlardı. Bir gün bir gece yol aldıktan sonra Londra da, orada ölen binlerce kişi de sanki başka bir dünyada, başka bir çağda kalmış gibiydi. Amber hızla iyileşiyordu. O da Bruce gibi bu anıları kafasından atmaya kararlıydı. Ne zaman kötü şeyler hatırlasa onlarla yüzleşmeyi reddederek düşüncelerinden kovuyordu.

Sonunda Bruce'un hastalığı, kendi hastalığı, son üç ayda yaşananlar yıllarca önce, başka bir hayatta yaşanmış gibi gelmeye başladı. Hatta kendileri değil, başkaları yaşamıştı bunları sanki. Amber, Bruce'un da kendisi gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Ama tartışmaktan kaçtıkları bir konu olduğu için bunu hiç sormadı.

Amber görünüşünden çok hoşnutsuzdu. Güzelliğinin tamamen kaybolduğundan ve hayatı boyunca çirkin kalacağından kokuyordu. Bruce'un onu sakinleştirmek için söylediği sözlerle rağmen her ayna görüşünde öfke ve çaresizlikle çılgılık atıyordu.

"Aman Tanrım!" diye inliyordu. "Böyle görüneceğime ölseydim keşke! Ah, Bruce! Bir daha eskisi gibi olamayacağım! Kendimden nefret ediyorum!"

Bruce yaramaz bir çocuğa bakıyormuş gibi ona sarılıyor ve tatlı dille korkularını yatıştırmaya çalışıyordu. "Elbette şu an aynı görünemezsin, canım. Çok hastaydın, biliyorsun. Birkaç gün içinde hemen iyi olmayı bekleyemezsin." Gerçekten de çok geçmeden Amber eskisi gibi görünmeye başladı.

İkisi de yaşamının ne kadar güzel bir şey olduğunu belki de ilk kez böyle derinden kavırıyordu. Güvertede minderlere uzanıp saatlerce güneşin keyfini çıkarıyorlardı, Bruce'un teni hemen koyulaşmaya başlamıştı. Amber'sa aşırı beyaz teninin yanmasından korkuyordu. Her şeyi paylaştıkları için daha çok haz duyuyorlardı. Birkaç küçük bulut dışında

apaçık olan gökyüzü... Toprağın güzel kokusu ve sıcak yaz yağmurları... Bir akıntının kenarından çıkmış kavak ağacının gümüşü yeşil yaprakları...

Derken, kasabalara uğrayıp erzak ya da hazır yiyecek almaya başladılar. Amber, Nan'ı ve küçük Susanna'yı çok merak ediyordu. Çünkü büyük şehirlerin dışında da vebaya rastlandığını öğrenmişti. Ama Bruce onların iyi olduğunu düşünmeye zorluyordu onu.

"Nan akıllı bir kadındır ve ondan daha sadık birini bulamazsın. Oldukları yerde tehlike sezerse başka yere gider. Ona güven Amber, endişelenip durma."

"Ah, ona güveniyorum. Ama endişe etmeden yapamıyorum. Hepsinin iyi ve güvende olduğunu öğrendiğimde o kadar mutlu olacağım ki."

Gördüğü her şey Marygreen'i ve orada Sarah teyzesi ve Matt amcasıyla yaşadığı hayatı anımsatıyordu ona. Essex'de olduğu gibi tarıma dayalı bir hayat yaşanıyordu burada. Sayısız çiftlik, meyve bahçeleri, birbirlerinden üç-dört kilometre uzakta sıralanmış, sessiz, küçük kasabalar... Kiremit ve meşeden yapılmış kulübelerin çatıları, onları battaniye gibi sarıyordu. Amber'a kalsa dünyada daha huzurlu ve sakin bir yer yoktu.

"Buralarda yaşarken hiç böyle hissetmiyordum. Gerçi Tanrı biliyor ya, geri dönmek de istemem."

Bruce şefkatle gülümsedi. "Büyüyorsun tatlım."

Amber ona şaşkınlık ve üzüntüyle baktı. "Büyüyor muyum? Hadi oradan! Yaşlı mıyım ben? Daha yirmi iki bile olmadım!" Kadınlar yirmi olunca, yaşlarını düşürmeye başlıyordu.

Bruce güldü. "Yaşlanıyorsun demek istemedim. Ama artık anılara sahip olacak yaşa geldin ve anılar her zaman biraz hüznölüdür."

Amber bunu düşünüp içini çekti. Bir nehir yatağından yürüyerek gemiye dönüyorlardı. Çevrelerinden kurbağa ve vızıldayan arıların sesleri yükseliyordu.

"Galiba haklısın," dedi Amber. Birden ona baktı. "Bruce, tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Daha dün gibi. Atında oturuyordun ve bana öyle bir baktın ki ürperdim. Kimse bana öyle bakmamıştı. Üniformanı

hatırlıyorum. Altın işlemeli siyah kadifedendi, ne kadar güzeldi. Çok yakışıklıydın ama beni biraz korkutmuştun. Hâlâ da biraz korkutuyorsun galiba. Nedenini merak ediyorum.”

“Bilemiyorum.” Amber hep geçmişle ilgili konuları açıyordu ve hiçbir ayrıntıyı unutmuyordu.

“Düşünsene.” Tahta, çürük bir köprüden geçiyorlardı. “Ya, Sarah reyze o gün beni demircinin karısına zencefilli çörek götürmem için yollamasaydı? Hiç tanışamayabilirdik. Hâlâ Marygreen’de olurum.”

“Olmazdın. Başka süvariler de vardı. Benimle karşılaşmasaydın da Marygreen’den ayrılmış olurdu.”

“Nedenmiş o? Olmazdım. Seninle geldim, çünkü bu kaderdi, yıldızlarda yazılıydı. Yaşayacaklarımız cennette belirleniyor, bunu sen de biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum ve sen de bilmiyorsun. Öyle olduğunu düşünebilirsin ama bilemezsin.”

“Ne dediğini anlamıyorum.” Köprüyü geçip yeniden yan yana gelmişlerdi. Amber eline geçirdiği ince bir dalı, sinirle çimenlere vuruyordu. Birden onu fırlatıp Bruce’un karşısına dikildi. “Sence de birbirimiz için yaratılmadık mı Bruce? Artık sen de bunu kabul etmiş olmalısın.”

“Ne demek artık?”

“Yaşadığımız onca şeyden sonra... Neden kalıp bana baktın o zaman? İyileşince beni bırakıp gidebilirdin. Beni sevmiyor olsaydın...”

“Tanrım, Amber sen beni ne sanıyorsun? Seni seviyorum tabii. Ve bir şekilde birbirimiz için yaratıldığımız benim de aklıma yatıyor.”

“Bir şekilde mi? Nasıl yani?”

Bruce ona sarıldı. Bir eliyle onun saçlarını okşadı, sonra onu dudagından öptü. “İşte böyle,” dedi usulca. “Sen güzel bir kadınsın, ben de bir erkeğim. Elbette birbirimiz için yaratıldık.”

Amber o an bir şey demedi ama duymak istediği bu değildi. Canı pahasına onunla Londra’da kalırken bir karşılık bekliyor değildi. Ama Bruce onun yanında kalıp şefkatle kendini ona adayınca Amber onun değiştiğine, artık kendisiyle evleneceğine inanmıştı.

Ah, ama bu imkânsız, diyordu kendi kendine tekrar tekrar. Beni bütün bunları yapacak kadar seviyorsa evlenecek kadar da seviyordur. Evlenebileceğimiz bir yere ulaşınca bunu bana söyleyecek, biliyorum. O yüzden şimdiye kadar bir şey söylemedi... Ama bu cesur düşünceler şüpheli ve ızdırabı engelleyemiyordu. Gün geçtikçe hiçbir şeyin değişmediğini anladı. Hâlâ önceden planladığı gibi, veba hiç yaşanmamış gibi kendi yoluna gitmeye niyetliydi Bruce.

Amber onunla umutsuzca bu konuyu konuşmak istiyor ama tanıştıklarından beri ilk kez yakaladıkları bu kusursuz uyumu bozmaktan korktuğu için kendini daha uygun bir zamanı beklemeye zorluyordu.

Abingdon'da gemiden ayrıldılar ve geceyi sessiz, eski bir handa geçirdiler. Hanın sahipleri sonunda sağlık belgelerini kabul etti ama bu Bruce'un verdiği fazladan beş gine sayesinde oldu. Paraları neredeyse tükenmişti. Ama ertesi sabah at ve bir rehber kiralayıp Almsbury'nin yüz kilometre uzaklığındaki kır evine doğru yola çıktılar. Gloucester'e kadar ana yolu izlediler. Geceyi orada geçirdikten sonra ertesi gün yola devam ettiler. Öğleye doğru Barberry Hill'e ulaştıklarında Amber'ın gücü neredeyse tükenmişti.

Almsbury haykıarak evden çıktı. Amber'ın ayaklarını yerden keserek onu çevirdi ve Bruce'un sırtına vurdu. İkisini birden bulmak için nasıl uğraştığını, onların birlikte olduğunun hiç aklına gelmediğini, ne kadar korktuğunu ve onları gördüğüne ne kadar sevindiğini anlattı. Almsbury kadar coşkulu olmasa da, Emily de gayet memnun görünüyordu.

Almsbury, Nan Britton'u bulup getirmeleri için hemen bir grup adam yolladı. Amber dinlenip Leydi Almsbury'nin elbiselerinden birini giyince Bruce'la birlikte çocuk odasına gitti. Oğullarını görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Çocuk büyümüş ve çok değişmişti.

Dört buçuk yaşına gelmişti. Yaşma göre uzun, sağlıklı ve güçlü kuvvetliydi. Gözleri aynı Bruce'unkiler gibi gri-yeşildi ve koyu kahverengi saçları dalgalar hâlinde omzuna düşüyordu. Dört yaşından beri yetişkin kıyafetleri giyiyordu ve küçük kılıcından tüylü şapkasına kadar bütün kıyafetleri Lord Carlton'inkilerden farksızdı.

Bu yetişkin giysileri çocukların eğitime başladığını sembolize ediyordu. Okuma yazma öğrenimine çoktan başlamıştı ve basit aritmetik işlemleri yapabiliyordu. Şimdi ise ata binmeyi, dans etmeyi, nezaket kurallarını öğreniyordu. Yakında Fransızca, Latince, Yunanca ve İbranice derslerine başlayacak, bir yanda da kılıç kullanmayı, müziği ve şarkı söylemeyi öğrenecekti. Çocukluk çok kısıydı, erkeklik çok çabuk geliyordu. Kaybedecek zaman yoktu.

Çocuk odasına girdiklerinde, küçük Bruce, Almsbury'nin en büyük oğluyla alfabe kitabının başında oturuyordu. Ama anne babasının geleceğinden haberdar olmalıydı ki kapı açılır açılmaz o tarafa döndü. Alfabe kitabını yere devirerek fırlayıp mutlulukla onlara doğru koştu. Ama bakıcı onu sert bir sesle uyarınca durdu, şapkasını çıkardı ve büyük bir resmiyetle önce Bruce'a, sonra Amber'a doğru eğildi.

"Sizi gördüğüme çok memnun oldum efendim. Sizi de gördüğüme de madam."

Ama Amber'ın gözü bakıcıyı görmüyordu. Koşup dizlerinin üstüne çöktü. Onu kollarına alıp yanaklarını öpücüklere boğdu. Mutluluktan ağlamaya başlamıştı. "Ah, canım, canım! Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım!"

Küçük Bruce da onun boynuna sarılmıştı. "Ama neden madam? Ben ikinizi de bir gün göreceğimden emindim."

"Kahrolası bakıcı! Bana madam deme. Ben senin annenim ve bana öyle hitap etmelisin!" İkisi de güldü. Çocuk, "Anne," diye fısıldadı ve bakıcıya doğru çekingen bir bakış attı. Çocuk, Bruce'a karşı daha çekingendi. İkinin de erkek olduğunun ve duygularını öylece göstermelerinin normal karşılanmayacağını farkındaydı. Ama babasını çok sevdiği belliydi. Amber onları birlikte görünce kıskançlığa kapıldı ama sonra utanıp kendine kızdı. Bir saat kadar sonra çocuk odasından çıkıp uzun bir koridordan geçerek binanın diğer ucundaki kendi dairelerine geçtiler.

Amber birdenbire, "Onun bu şekilde yaşaması doğru değil Bruce. Evlilik dışı bir çocuk o. Bir Lord gibi yetişmesinin ne anlamı var? Büyüdüğünde ne olacak kim bilir."

Yan gözle Bruce'a baktı. Ama onun yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Kapıyı açıp içeri girdiler. Amber ona bakınca, onun kendisini kızdıracak bir şey söylemeye hazırlandığını anladı.

"Seninle bunu konuşmak istiyordum Amber. Onu varisim yapmak istiyorum." Ve sonra Amber tam umutlanacakken, "Amerika'da kimse onun meşru olup olmadığını bilmeyecek, onu daha önceki bir evliliğimden sanacaklar," diye ekledi.

Amber inanamayarak ona baktı. "Önceki bir evlilik mi?" diye tekrarladı. "Demek şu an evlisin."

"Hayır, ama bir gün evleneceğim."

"Yani hâlâ benimle evlenmeye niyetin yok."

Bruce durup uzun uzun ona baktı. "Hayır, Amber," dedi en sonunda. "Bunu biliyorsun, daha önce de konuştuk."

"Ama şimdi farklı. Beni seviyorsun. Kendin söyledin. Seviyor olmalısın. Ah, Bruce, sakın bana..."

"Hayır, Amber, ciddiylim. Seni seviyorum ama..."

"Madem seviyorsun, neden benimle evlenmiyorsun?"

"Çünkü hayatım, sevginin bununla hiçbir alakası yok."

"Yok mu? Nasıl olmaz? Biz çocuk değiliz ki kiminle evleneceğimize başkası karar versin. Büyüdük ve istediğimizi yapmaya hakkımız var."

"Benim niyetim de o."

Amber saniyeler boyunca ona baktı. Onun yüzüne tokadı indirmemek için kendini zor tutuyordu. Ama onun gözlerinde gördüğü bir şey buna engel oldu. Bruce da bunu bekler gibi ona baktı. Sonra dönüp odadan çıktı.

Nan iki hafta sonra Susanna, sütanne, Tansy ve Koca John Waterman'la geldi. Dört ayı vebadan kaçmak için bir kasabadan bir kasabaya giderek geçirmişlerdi. Tek bir arabaya sığanlar dışında bütün eşyaları çalındığı hâlde, Amber'ın neredeyse bütün elbiseleri ve kişisel eşyaları duruyordu. Amber o kadar minnettardı ki, Londra'ya döndüklerinde Nan'le Koca John'a yüzer pound vereceğine söz verdi.

Yedi aylık kızı, Bruce'u büyülemişti. Susanna'nın gözleri artık açık yeşildi ve saçları annesinininki gibi koyu kumral değil, altın sarısıydı.

Bruce'a da, Amber'a da pek benzemiyordu ama müthiş bir güzelliğin izlerini şimdiden taşıyordu ve bunun farkında gibiydi. Bir erkek gördüğü zaman hemen parmaklarını oynatıp gülmeye başlıyordu. Almsbury hiç değilse annesinin kim olduğundan kimsenin şüphesi olmayacağını söyleyerek Amber'ı kızdırdı.

Nan'ın geldiği gün Amber, Emily'nin siyah elbisesini çıkardı ve kendi elbiselerinden birini giydi. Makyaj yaptı ve aylar sonra ilk kez Nan onun saçına şekil verdi. Mücevherlerinin arasından bir çift elmas küpe ve elmas bir bilezik seçti.

"Tanrım," dedi sevinçle aynada kendine bakarken. "Nasıl göründüğümü neredeyse unutmuşum."

Almsbury'yle ava giden Bruce'un dönmesini bekliyordu. Kendisini o şekilde görmesini çok istemesine rağmen biraz da çekiniyordu. Yastan bu kadar çabuk çıkmasına ne diyecekti? Bir daha evlenene kadar dulların siyah elbiseler giyip uzun yas peçeleri takması gerekiyordu.

Sonunda yan odanın kapısının kapandığını duydu. Bruce ona seslenerek kapıda belirdi. Onu görüp uzun bir ısıklık çalınca Amber mutlulukla gülümsedi. Yelpersini açarak ağır ağır onun önünde döndü.

"Nasıl görünüyorum?"

"Nasıl mı? Seni küçük cadı! Melekten farkın yok. Sanki bilmiyorsun!"

Amber gülerek ona koştu. "Ah, öyle mi Bruce?" Sma birden yüzü asıldı ve başını eğdi. "Yastan bu kadar çabuk çıkmamı yanlış bulmadın, değil mi? Ama şehre dönünce yas kıyafetimi yeniden giyeceğim tabii. Buradayken kimse giydiklerimle ilgilenmez, öyle değil mi?"

Bruce uzanıp ona küçük bir öpücük verdi. Amber onu süzmesine rağmen aklından geçenleri anlayamadı. "Elbette bulmadım. Zaten yas kalpte tutulur." Hafifçe onun göğsünün sol tarafına dokundu.

Alışılmadık derecede sıcak geçen yazdan sonra ekim sonunda hava birden değişti. Şiddetli yağmur fırtınaları yaşanıyordu ve ayın ortasına doğru buzlanmalar başladı. Buna rağmen iki adam ava gitmeye devam etti. Genellikle barutları ıslandığı için ateş bile edemiyorlardı. Amber çoğu sabahını çocuk odasında geçiriyordu. Kalan vakitlerde bilardo oy-

nayan Bruce'la Almsbury'yi izliyordu. Bazen de üçü kâğıt oynuyor, ya da kendilerinin ve başkalarının isimlerinden anagramlar yapıp eğleniyorlardı. Emily eski kafalı bir ev kadını olduğu için onlara pek katılmıyor, çoğu hanımın yapacağı gibi, işleri hizmetçilere bırakmak yerine kendisi yapmayı tercih ediyordu. Amber onun bütün vaktini çocuk odasında, kilerde ya da mutfakta geçirmesine bir anlam veremese de, üçünün Emily yanlarında değilken daha neşeli oldukları ortadaydı.

Normalde yılın o aylarında Barberry Hill, konuklarla dolup taşardı. Ama veba yüzünden kimse evinden çıkmıyor, nadiren komşularını misafirlige çağırıyorlardı. Bu arada, Londra'dan iyi haberler gelmeye başlamıştı. Hâlâ haftada bini geçse de, ölü sayısı azalıyor, şehirden ayrılanlar geri dönüyordu. Sokaklar veba izi taşıyan dilencilerle doluydu ama ortalıkta ceset yoktu ve ölü arabaları sadece gece çalışıyordu. En kötü günlerin geride kaldığı düşünülüyor için geleceğe umutla bakılıyordu.

Bruce huzursuzdu. Gemilerine ve getirdiği ganimetlere ne olduğunu merak ediyordu. Londra'ya dönüp bir an önce de Amerika'ya yelken açmak istiyordu. Amber ne zaman gideceğini sordu.

“En kısa zamanda. İnsanlar ne zaman gemilere yazılmaya başlarsa o zaman.”

“Ben de seninle dönmek istiyorum.”

“Bunu yapmasan daha iyi olur Amber. Önce Oxford'a gideceğim. Artık saray orada. Bir toprak işiyle ilgili Kral'la görüşmem gerekiyor. Hava çok kötü, arabayla gidip vakit kaybetmeyi göze alamam. Londra'ya varınca da o kadar meşgul olacağım ki neredeyse hiç görüşemeyeceğiz. Bir-iki ay daha Almsbury'yle burada kal. Şehir henüz o kadar güvenli değil.”

“Umurumda değil!” diye üsteledi Amber inatla. “Seni biraz daha görebileceksem geleceğim. Ata binmek benim için sorun değil, emin olabilirsiniz.”

Ama bir gün pencerenin önünde oturmuş bir grup atlının eve doğru gelişini izlerken korkunç bir şüphe onu ele geçirdi. Atlıların kim olduğu o mesafeden seçilmiyordu ama Bruce'un aralarında olmadığından emindi. Eteklerini toplayıp aşağı koştu ve eve giren Almsbury'nin karşısına dikildi.

“Bruce nerede!”

Binici pelerini ve uzun çizmeler giyen Almsbury’nin kumral saçları ıslanmış ve şapkasının tüyleri bükülmüştü. “Gitti, Amber. Londra’ya döndü.” Şapkasını çıkarıp dizine vurdu.

“Gitti mi? Bensiz mi?” Şaşkınlığı, yerini hızla öfkeye bırakıyordu. “Ama ben de gidecektim. Bunu ona söylemişim.”

“Yalnız gideceğini sana söylemiş.”

“Kahrolası!” diye söylendi Amber. Sonra birden dönüp yürümeye başladı. “Ama söylemedi. Ben de gidiyorum.”

Almsbury ona seslendi, ama Amber duymazdan gelerek merdivenlerden yukarı çıktı. Yarı yolda daha önce görmediği birinin yanında geçti. Bu iyi giyimli, yaşlıca adam dönüp ona baktı ama Amber onunla ilgilenmeden yoluna devam etti. “Nan!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. “Elbiselerimi hazırla. Londra’ya gidiyorum.”

Nan bir ona, bir de dışarıda ağaçları kamçılایan rüzgâra baktı. “Londra’ya mı hanımım? Bu havada mı?”

“Başlarım havaya! Elbiselerimi topla dedim! Ne bulursan fark etmez. Doldur yeter.”

Aceyle elbisesini çıkarıp bir köşeye fırlattı. Tuvalet masasına koşup bileziklerini çıkardı, sinirden dişleri takırdıyordu.

Kahrolası, diye düşündü. Bunu nasıl yapar! Ona göstereceğim! Görür gününü!

Nan telaşla ayakkabılarla elbiseleri toparlamaya çalışıyordu. İki kadın da o kadar meşgullerdi ki konuşana kadar Almsbury’nin içeride olduğunu fark etmediler.

“Amber, ne halt ediyorsun sen?”

“Londra’ya gidiyorum. Ne sandın?”

Amber ona bakmadı bile. Almsbury’nin yüzü aynada belirdi. Amber ona, *sıkıysa beni durdur*, der gibi baktı.

“Çık odadan Britton! Sözümü dinle!” Nan tereddüt edip Amber’a baktı. “Beni dinle! Kendini aptal yerine mi koymak istiyorsun? Londra’ya gitmeni istemiyor! Hem güvenli olmaz, hem seninle uğraşamaz! İşi gücü var adamın!”

“Ne istediği umurumda değil! Ben gideceğim! Gideceğim işte! Nan!” diye bağırды. Almsbury onu bileklerinden yakaladı.

“Seni bağlamak zorunda kalsam bile gitmeyeceksin. Yeniden veba kapabilirsin. Azıcık mantıklı olsan gitmek istemezsin. Bruce gitti, çünkü buna mecburdu. Gemileri yağmalanmış olabilir, olmamışlarsa da yakında yağmalanacaklardır. Tanrı aşkına, biraz kafanı çalıştır. Sonuçta bir gün dönecek.”

Amber alt dudağını büküp ona baktı. Gözleri dolmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. Burnunu çekti ama kendisine sarılan Almsbury’ye karşı çıkmadı. “Ama neden?” diye sordu sonunda. “Neden bana veda bile etmedi?”

Almsbury onun başını göğsüne yaslayıp saçını okşadı. “Belki de kavga etmek istemiyordu tatlım.”

Amber hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Almsbury’nin boynuna sarıldı. “Ben... Ben kavga etmezdim ki! Ah, Almsbury! Onu çok seviyorum...”

Sonunda Almsbury, sesi çıkmayacak hale gelene kadar ağlamasına izin verdi. Sonra da bir mendil çıkarıp uzattı. “Biz çıkarken aşağı inen beyefendiyi gördün mü?”

Amber burnunu silip kızaran gözlerini ovuşturdu. “Yok, görmedim neden?”

“Seni sordu. Gördüğü en güzel kadınmışın.”

Amber’in okşanan gururu hüznünü alt etmişti. “Öyle mi?” Birkaç kez burnunu çekti. “Kimmiş o?”

“Edmund Mortimer, Radclyffe Kontu. İngiltere’nin en eski ve en soylu ailelerinden birine mensup. Hadi hayatım, yemek vakti. Aşağı inelim, seninle tanışmak istiyor.”

Amber başını çevirip iç çekti. “Ah, umurumda değil! Kimseyle tanışmak istemiyorum!”

Almsbury gülümsedi. “Odanda kalıp zırlayacak mısın yani? İstiyorsan öyle yap, ama çok üzülecek. Doğrusunu istersen sana evlenme teklifinde bile bulunabilir.”

“Evlenme teklifi mi? Bir kocayı daha ne yapayım ben? Bir daha asla evlenmeyeceğim.”

“Bir kontla bile ha?” dedi Lord düşünceli bir sesle. “Madem öyle istiyorsun... Ama dün gece Bruce’a, *ben Puddle-dock Kontesi olayım da gör*, demedin mi? İşte sana fırsat.”

“İhtiyar bunağa ne kadar zengin olduğumu söyledin herhâlde.”

“Bilmem, belki söylemişimdir. Hatırlamıyorum.”

“Tamam, ineceğim. Ama onunla evlenmem. Kontes olup olmamak da umurumda değil!”

Ama şimdiden düşünmeye başlamıştı bile. *Bruce bir daha beni gördüğünde Radclyffe Kontesi olursam işte o zaman anlayacak!*

O yalnızca bir Baron!

39. BÖLÜM

AMBER YENİDEN GİYİNİP GÖZYAŞLARINI SİLERKEN YEMEK YARIM SAAT Aertelendi. Sırtına kenarları kürklü bir pelerin alıp yemek odasına gitti. Kışın bir odadan bir odaya geçerken pelerin giymek zorunda kalınıyordu. Ama o yıl o kadar soğuktu ki, pelerinleri hiç çıkarmıyorlardı.

Almsbury'yle konuğu şöminenin önünde dikiliyordu. Leydi Almsbury onların yanında oturmuş nakış işliyordu. Almsbury onları tanıştırdı. Amber, Radclyffe Kontu'nu tepeden tırnağa süzdü. İlk tepkisi hemen şekillendi. “Ne kadar çirkin!” Onunla evlenmeyeceğine hemen karar verdi ve yemek masasına oturdular.

Edmund Mortimer, elli yedi yaşındaydı ve en az beş yaş daha büyük gösteriyordu. Amber'dan en fazla iki parmak uzundu ama Amber topuklu ayakkabı giydiği için aynı boyda görünüyorlardı. Kafası, narin bedenine göre büyük duruyordu. Gösterişli peruğu bu orantısızlığı artırıyordu. Ciddi bir ifadesi vardı, konuşurken de sarı dişleri görünüyordu. Amber onun sadece kıyafetlerini beğendi. Neredeyse kusursuzdular. Tavırları da soğuk olmasına rağmen yerli yerindeydi.

“Lord üç senedir ana kıtayı dolaşıyordu,” dedi Almsbury yemeğe başlarken.

“Öyle mi?” dedi Amber kibarca. Aç değildi, *keşke odamda olsaydım*, diye geçirdi içinden. Yuttuğu lokmalar boğazını acıtıyordu. “O zaman niye dönmek için veba salgınını beklediniz?”

“Artık genç değilim hanımefendi. Hastalık ve ölüm beni o kadar korkutmuyor. Oğlum iki hafta içinde evlenecek. Tören için geldim.”

“Yaaa?” Amber’ın aklına söyleyecek başka bir şey gelmemiştir.

Adam, Amber’a, hiç de Almsbury’nin söylediği gibi kendisiyle ilgileniyormuş gibi gelmedi. Bir adamın beğeniyle ona bakacağını umarak geldiği için hayal kırıklığına uğramış ve sıkılmıştı. Sohbetin devamıyla ilgilenmedi ve yemek biter bitmez odasına kaçtı.

Bir aydan fazla süre Bruce’la paylaştığı daire ıssız ve korkunç görünüyordu. Bruce’un çok kısa bir süre önce orada olduğunu bildiği için kendini daha da yalnız hissediyordu. Her köşede ona Bruce’u hatırlatacak bir şeyler vardı. Son okuduğu kitap büyük koltuğun üstünde açık duruyordu. Amber kitabı alıp kapağına baktı: Francis Bacon’ın *VII. Henry Dönemi*. Çamur kaplı bir çift çizme, onun ağır erkeksi kokusunu taşıyan iki-üç beyaz gömlek, avlanırken taktığı şapka.

Amber şapkayı buruşturup birden dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırıklara boğuldu. Daha önce hiç bu kadar yalnız, umutsuz ve çaresiz hissetmemişti kendini.

İki üç saat sonra Almsbury, kapıyı çalıp içeri girdiğinde yüzünü ellerine gömmüş yüzüstü yatıyordu.

“Amber...” Onun uyuyor olabileceğini düşünüp alçak sesle konuşmuştu.

Amber başını çevirdi. “Ah, gel Almsbury.”

Almsbury onun yanına oturdu. Amber sırtüstü dönüp ona baktı. Saçları birbirine girmiş, gözleri kızarmıştı ve başı ağrıyordu. Almsbury’nin sert bakışları gitmiş, yerine ciddi ama nazik bir ifade gelmişti. Eğilip onu alnından öptü.

“Zavallı yavrum.”

Onun sesini duyunca Amber yeniden ağlamaya başladı. Alt dudaklarını ısırıp kendini durdurmaya çalıştı. Birkaç dakika suskun kaldılar. Almsbury kemikli elleriyle onun başını okşadı.

“Almsbury,” dedi sonunda. “Bruce, evleneceği için mi bensiz gitti?”

“Evlenmek mi? Tanrım! Bildiğim kadarıyla hayır. Yok öyle bir şey.”

Amber içini çekip pencereden dışarı baktı. "Ama bir gün evlenecek ve o zaman Bruce'u varisi yapacakmış. Benimle evlenmiyor ama oğlumu varisi yapıyor. Bu nasıl iş?" Yüzünü buruşturup battaniyeleri tekmeledi.

"Ama buna izin vereceksin değil mi? Sonuçta çocuk için en iyisi bu."

"Hayır vermeyeceğim, neden vereyim? Bruce'u istiyorsa benimle evlensin."

Almsbury bir süre ona baktıktan sonra konuyu değiştirdi. "Söyle bakalım, Radclyffe hakkında ne düşünüyorsun?"

Amber'ın yüzü asıldı. "Çirkin, yaşlı bir adam işte. Ondan nefret ettim. Zaten benimle ilgilendiği de söylenemez. Bana bakmadı bile."

Almsbury gülümsedi. "Unutma hayatım, o bizden başka bir çağa ait. I. Charles'ın sarayı aşırı resmiydi. Bir hanımı ne kadar beğenirse beğensin, beyefendiler ona gözlerini dikip bakmazdı."

"Zengin mi?"

"Çok fakir. Savaşlar ailesini mahvetti."

"Demek beni o yüzden bu kadar güzel buluyor."

"Hiç de değil. Uzun süredir senin kadar güzel bir kadın görmemiş. Yıllar önce tanıdığı bir leydiyi hatırlatıyormuşsun ona."

"Kimmiş o?"

Almsbury omuz silkti. "Söylemedi, bir sevgilisi olsa gerek. Erkekler karılarını hatırlamaktan hoşlanmazlar."

Radclyffe Kontu'nu ertesi gün akşam yemeğinde tekrar gördü. Ama artık iki konuk daha vardı: Emily'nin kuzeni olan Leydi Rawstorne ve onun kocası. Lord Rawstone iri yarı bir adamdı. Boyu Almsbury kadar olsa da ondan çok daha kiloluydu. Neşeli bir kahkahası ve kırmızı bir yüzü vardı. Amber'ı gördüğü an beğendi ve yemek boyunca onu süzdü.

Onun bu hareketlerine yıllardır alışık olan karısı hoşnutsuz görünüyordu. Rawstorne'un Bayan Dangerfield'a yönelttiği bakışları görmezden gelmeye çalışsa da, Radclyffe Kontu çok kızmıştı. Yemek boyunca gözünü tabağından ayırmadı. Bu durum Amber'ı eğlendirmiş, gizli gizli Lord Rawstorne'a kur yapmak hoşuna gitmişti. Alt dudağını büküp gözlerini ona dikeyiyor, durmadan kıpırdanıyordu. Ama bu da onu uzun süre oyalamadı. Yalnızlığından ve sıkıntısından kurtulamıyordu.

Masadan kalkınca Rawstorne'un, karısına görünmeden peşinden gelmeye çalıştığını fark etti. Ama Radclyffe ondan önce davrandı. Yıllardır yağlanmamış bir kukla gibi eğildi.

"Hizmetinizdeyim hanımefendi."

"Hizmetinizdeyim efendim."

"Belki hatırlarsınız madam, dün Lord Almsbury yurt dışından getirdiğim çeşitli ilginç eşyalardan bahsetmişti. Bazıları arabamdaydı ve belki bunları size gösterme onurunu bana bahşedersiniz diye dün gece bazılarını çıkardım. Ne dersiniz efendim?"

Amber reddetmek üzereydi. Ama bunun, odasında tek başına oturup ağlamaktan daha eğlenceli olabileceğini düşündü.

"Teşekkür ederim efendim. Görmeyi çok isterim."

"Kütüphanedeler madam."

Kocaman oda loştu. Şöminenin önünde üzerinde çeşitli eşyalar olan bir masa vardı. Almsbury okumaya çok düşkün olmadığından içerisi havasız ve tozluordu.

Amber ilgisizce masaya yaklaştı. Ama üzerindeki değerli şeyleri görünce heyecanlandı. Kafası kırılmış, beyaz mermerden bir Venüs heykeli, devekuşu tüyünden eteği ve gerçek değerli taşlardan bir sarığı olan abanozdan bir zenci figürü, kalın bir altın çerçeve, kaplumbağa kabuğundan mücevher kutuları, elmas düğmeler ve cam parfüm şişeleri vardı. Hepsi çok zevkli biri tarafından seçilmiş gibiydi.

"Ah, ne kadar güzel. Şuna bakın." Işıldayan gözlerle adama döndü. "Dokunabilir miyim? Çok dikkatli olacağım."

Adam gülümseyerek eğildi. "Elbette hanımefendi. Lütfen buyurun."

Amber ondan hoşlanmadığını unutarak ona sorular sormaya başladı. Adam her birini nerede bulduğunu, ondan önce kimlerin elinden geçtiklerini anlattı. Amber en çok abanoz heykelin hikâyesini beğendi.

"İki yüz yıl önce Venedikli bir leydi varmış. Efsanelerdeki bütün leydiler gibi o da çok güzelmış. Leydinin dev bir zenci kölesi varmış. Koca onun hadım olduğunu sanıyormuş ve leydi zenci bir çocuk doğurunca, bebeği öldürtüp yerine beyaz bir bebek koymuş. Kıskançlığa kapılan ebe, durumu kadının kocasına anlatınca, adam köleyi karısının gözle-

rinin önünde öldürmüş. Abanoz heykeli, o leydi, sevgilisinin anısına gizlice yaptırmış.”

Sonunda anlatacak bir şey kalmayınca Amber teşekkür edip içini çekti. “Hepsi çok güzel, size imreniyorum lordum.” Güzel bir şey görüp de şiddetle ona sahip olmayı arzulamadığı hiç olmamıştı.

“Size bir hediye vermeme izin verir misiniz madam?”

Amber hızla ona döndü. “Ah, ama lordum... Sizin için çok anlamlı olmalılar.”

“İtiraf etmeliyim ki öyleler madam. Ama eminim hangisini seçerseniz seçin siz de onu en az benim kadar seveceksiniz.”

Amber birkaç dakika boyunca sürekli kararım değiştirerek hangisini seçeceğini bilemedi. Adamın onu süzdüğünü fark edince yüzündeki ilgili ifadeden kurtulmaya çalıştı. Amber’ın tahmin ettiği gibi göz göze geldiklerinde adam gözlerini kaçırdı ama bakışlarındaki saf ve sade şehvet Amber’ı şaşırtmıştı. Onu ilk gördüğü an hissettiği nefret geri geldi. *Nasıl bir adam bu, diye düşündü. Garip... Garip ve kötü bir adam.*

Amber yirmi beş santimetre uzunluğundaki ağır abanoz heykeli alıp Kont’a döndü. Adamın yüzünde yine o soğuk, resmi ifade vardı.

“Bunu istiyorum,” dedi Amber.

“Elbette madam.” Amber bir an onun ince dudaklarının hafif bir gülümseme şeklini aldığını düşündüyse de bundan emin olamadı. Onun seçimine mi gülmüştü, yoksa hayal gücünün ya da ışığın bir oyunu muydu bu? “Ama eğer ürkek bir yapınız varsa madam, belki seçiminizi değiştirmeniz sizin için daha iyi olur. Heykelin lanetli olduğuna ve sahibine kötü şans getirdiğine dair eski bir inanış vardır.”

Amber aşırı batıl inançlı olduğu için adama dik dik baktı. Ama onun heykeli kaybetmek istemediğine, kendisini daha değersiz bir hediye seçmeye yönlendirdiğine karar verdi. Lanet ne olursa olsun, o heykeli alacaktı. Gözleri galibiyet arzusuyla parıladı.

“Aman, lordum! Bu sadece çocukları ve yaşlı kadınları korkutmak için uydurulmuş bir hikâye. Ben böyle şeylerden korkmam. Bir itirazınız yoksa bunu alacağım.”

Amber bu sefer onun çok hafif de olsa güldüğünden emindi. “Tabii ki madam. Hiçbir itirazım yok. Böyle saçmalıklardan korkmayacak kadar güçlü biri olduğunuzu biliyordum.”

Ertesi gün Radclyffe gitmişti. Üç gün sonra Amber’a bir mektup geldi. Odasına gelen Almsbury’ye hemen mektubu gösterdi. Zenci heykeli tuvalet masasının yanında duruyordu.

Almsbury sıırıttı. “Demek ihtiyar tilki, güzelliğine karşı koyamadı.”

Amber dudaklarının sol kenarına süslü pullar yapıştırdı. “Artık zengin bir dul olduğum için, çekiciliğim bin kat arttı tabii.”

“Sadece evlilik konusunda, canım. Güzelliğin daha önce de on kadına bedeldi. Ama bu dünyada parasız güzellik sadece alçakgönüllü taliplerin işine yarar. Artık zengin olduğuna göre, istediğini seçebilirsin.” Almsbury odadaki hizmetçilerin sözlerini duymaması için Amber’a iyice yaklaştı. “Evli olmasaydım, sana kendim evlenme teklif ederdim.” Amber onun şaka yaptığını düşünerek neşeyle güldü.

Almsbury onu yanağından öperken kulağına bir şeyler fısıldadı. Amber cevabını mırıldandıktan sonra aynada birbirlerine göz kırptılar ve Almsbury dışarı çıktı. Lord Carlton, ikisinin birbirine duyduğu sevginin dayanak noktasıydı. Amber, Almsbury’yi Bruce’un arkadaşı olduğu için, Almsbury onu Lord’un metresi ve çocuklarının annesi olduğu için seviyordu. Ama üçü de, Carlton olmadığı zamanlarda Kont’un ara sıra Amber’la sevişmesini ihanet olarak görmüyordu.

Birkaç gün sonra Amber, Radclyffe’ten yine haber aldı. Kont ona üzerinde devekuşu tüyleri gibi kıvrılan oymalar olan kalın çerçeveli, süslü bir ayna gönderdi. Hediyeyle iliştilmiş notta, bir zamanlar bu aynanın İtalya’daki en güzel kadını yansıttığını, şimdiyse Avrupa’nın en güzel yüzünü yansıtacağını yazmıştı Kont. Bir haftadan kısa bir sürede de, savaş ve soğuk hava yüzünden artık çok az bulunan bir sepet portakal ve onların arasına gizlenmiş topaz bir kolye geldi.

“Benimle evlenmek istiyor herhâlde,” dedi Amber, Almsbury’ye. “Hiçbir erkek, böyle değerli hediyeleri, geri alamayacağını bilerek vermez.”

Almsbury güldü. “Haklısın galiba. Peki, o sana teklif ederse, sen kabul edecek misin?”

Amber iç çekip omuz silkti. “Bilmiyorum. Unvanın olmadıktan sonra zengin olmak çok önemli değil.” Yüzünü buruşturdu. “Ama o iğrenç ihtiyardan nefret ediyorum.”

“O zaman genç biriyle evlen.”

Amber öfkeyle ona baktı. “Sizin o kendini bir şey sanan Fransız taklidi züppelerinizden biriyle evleneceğime, diri diri yanarım, daha iyi. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Seni hamile bırakıp doğurman için şehir dışına gönderir, kendileri de ailenin bütün parasını aktrislerle yer. Sağ ol, ben almayayım. Yeterince şey görüp dersimi aldım ben. Unvan kazanmak için biriyle evleneceksem, nefret ettiğim genç biriyle evleneceğime, nefret ettiğim yaşlı biriyle evlenirim. En azından özgürlük umudu daha yakın olur.”

Kont kakhahalara boğuldu. Amber şaşırıp biraz da sinirlenerek ona baktı. “Ne oldu lordum? Neden güldün?”

“Sana güldüm, hayatım. Yemin ederim, altı yıl önce basit bir köylü kıziyken bunları söyleyeceğini kimse tahmin edemezdi. Sana dürüstçe bir teklif yaptım diye beni tokatlamıştın. Marygreen çayırılarında gördüğüm o masum, güzel kıza ne oldu acaba?” Son sözleri biraz özlem doluydu. Amber biraz alınmıştı. Şimdiki hâlinin nesi vardı ki? Almsbury’nin onu olduğu gibi kabul eden, yaptığı ve söylediği her şeyi onaylayan biri olduğunu düşünmek Amber’in hoşuna gidiyordu. “Bilmiyorum,” dedi ters ters. “Artık yok. Hoş, zaten hiç var mıydı, bilmiyorum. Londra’da uzun süre dayanamazdı zaten.”

Almsbury dostça sırtına vurdu. “Evet canım, haklısın. Ama doğrusunu istersen, bence Radclyffe’le evlenmen bir hata olur.”

“Neden? Başta kendin söylemiştin.”

“Biliyorum ama Bruce dışında bir şeyler düşünmeni istemiştin. Bir kere adamın çok borcu var. Paranın yarısı onun borçlarına gidebilir.”

“Ah, bunu planladım zaten. Kendi paramı idare etmek için bir evlilik sözleşmesi hazırlatacağım.”

Almsbury başını salladı. “Bu işe yaramaz ki. Ortada böyle bir anlaşma varken sadece unvanı için onunla evlenmeni kabul etmez. Radclyffe’le evlenirsen paranı ona vermen gerekir. Ama gerçekten, onunla aynı evde

yaşamaya tahammül edebilecek misin? Aynı yatakta yatmayı söylemiyorum bile.”

“Ha, ona gelince, Londra’ya gidince onun yakınında olmayacağımı ki. Günlerimi, belki de bazı gecelerimi sarayda geçiririm.” Amber düşünceli bir şekilde dudağını büktü. Majesteleri’nin metresi olma hırısından hiç vazgeçmemişti. Bruce Carlton ne zaman gitse, bu istek yeniden yeşeriyordu.

Kralın metresi olup korkulan, kiskanılan, hayranlık duyulan büyük bir leydi olmak... İnsanların seni sokakta görünce birbirlerine göstermeleri... Sarayda herkesin gözünün üzerinde olması... Her girdiğin salonda önünde eğilmeleri... Senden iyilik dilenmeleri... Onlarca, hatta yüzlerce kadın ve erkeğin başarılarına veya başarısızlıklarına senin karar verebilmen... Bu, insanın gelebileceği en yüksek noktaydı. Kraliçe’den daha yüksek, şansölyeden daha güçlü, bu ülkede asil doğmuş herkesten daha büyük. Amber, Whitehall’a bir kez girebilse, kraliyet dairelerinde kalma hakkına ve ayrıcalığına kavuşabilse, Kral’ı her gün bir görebilse, Castlemaine’in hızla kaybettiği söylenen o yeri dolduracağından hiç şüphesi yoktu.

Bütün bunları düşünerek, Noel’den birkaç gün sonra Radclyffe Kontu’nun evlenme teklifini kabul etti.

Teklif, sıkıntıyla ve sabırsızlıkla geçen bir haftadan sonra geldi. Gerçi Amber hâlâ onu küçümsüyordu ama bu evlilik sayesinde yapabileceklerini düşündükçe, bir kontes olma isteği artıyordu. Kont’la evlenmek, bu amaç için ödenemeyecek bir bedel değildi. Bayan Dangerfield’a iltifatlarını sunmak için Barberry Hill’e yeniden gelmişti. Ama Amber onun kura benzer herhangi bir şey yaptığını fark etmedi. Amber onun kendisine baktığını bile görmüyordu.

Kont, elli kilometre kuzeydeki evine dönmeden önceki gün, ikisi balkonda oturup satranç oynadılar. Evin ikinci katında bulunan balkon, avlunun iki tarafı boyunca uzanan koca bir odaydı aslında. Yüksek pencereci odanın duvarlarında sayısız tablo asılıydı. Açık mavi boyalı tavan da altın yaldızlı kocaman gül motifleri vardı. İkisi de kenarları kürklü uzun pelerinler giyiyordu. Şöminede kocaman kütükler, yanlarındaki

ızgaralarda da kor hâlinde kömürler yanıyordu. Bütün bunlara rağmen oda çok soğuktu.

Amber taşlarından birini oynattı. Kont'un hamle yapması için dalgın dalgın taşlara bakarak bekledi. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı. "Sıra sizin, lordum." Kont bir kadına bakan bir adam gibi değil de, bir tabloyu inceler gibi dikkatle Amber'ı süzüyordu.

"Evet," dedi gözlerini ondan ayırmadan, sessizce. "Biliyorum." Amber da ona baktı. "Madam... Dul kalalı sadece dokuz ay olmuş bir hanımın elini tutmanın uygunsuz olacağını biliyorum. Yine de size duyduğum saygı ve ilgi öyle büyük ki, bütün formaliteleri göz ardı etmek durumunda kaldım. Madam, bütün içtenliğimle soruyorum. Eşim olma lütfunu bana bağışlar mısınız?"

Amber hemen ona cevap verdi. "Bütün kalbimle, efendim." Amber bunu ilk andan beri düşünüyordu. İkisi de birbirinin amacını bildiğine göre, Bartholomew Panayırı'ndaki yeni yetmeler gibi kırıntmanın anlamı yoktu.

Yine Kont'un dudaklarında bir gülümseme yakaladığını sandı, ama emin olamadı. "Teşekkür ederim, madam. Çok naziksiniz. Yakında Londra'ya dönmek zorundayım. Siz de benimle gelerseniz, o zaman evlenebiliriz. Hastalığın artık tamamen yok olduğunu, şehrin yeniden kalabalıklaştığını duydum."

Kont, tabii vebadan sonra Amber'ın servetinin hâlâ durup durmadığını, evlenmeden öğrenmek istiyordu. Amber da köyden çok sıkıldığı için bir an önce dönmeye hevesliydi.

Ocak ayının ikisinde Kont'un arabasıyla yola çıktılar. Kalın kürklerin içinde olmalarına rağmen hava öyle soğuktu ki, konuşurken birbirlerinin nefesini görebiliyorlardı. Yollar çok sert ve buzlu olduğundan yağmurlu havalara göre daha hızlı yolculuk ediyorlardı. Ama arabanın sallanıp durması Lord'u rahatsız ettiği için öğleden sonra dörtte mola vermek zorunda kaldılar.

Nikâhları Barberry Hill'de kıyılmıştı ve Amber âdet olduğu üzere Kont'un o gece onunla yatacağını düşündü ama saat sekizde Kont ona iyi geceler dileyip kendi odasına çekildi. Amber'la Nan şaşkınlıkla onun gidişini izledi. Kapı kapanınca birbirlerine bakıp kıkırdamaya başladılar.

“İktidarsız herhâlde,” dedi Nan.

“Umarım öyledir.”

Beşinci günün akşamı Londra’ya ulaştılar. Yaklaştıkça Amber’in içinde büyüyen korku, karanlık, sessiz sokaklara girince kayboldu. Ölü arabaları, cesetler yoktu. Sadece birkaç evde kırmızı çarpı işaretleri kalmıştı. Mezarlıkların üstü sık çimlerle kaplanmaya başlamıştı. Işıl ışıl meyhaneler yeniden kalabalıklaşmaya başlamış, arabalar yine neşeli genç adamlar ve kadınlarla dolmuştu. Bazı evlerden müzik sesleri duyuluyordu.

Böyle bir şey hiç olmadı, diye düşündü Amber. *Hiç yaşanmadı.* Korkunç bir kâbustan uyanmış da, her şeyin rüya olduğunu anlamış gibi tuhaf bir rahatlık çökmüştü üzerine.

Radclyffe’in evi St. Anne Yolu’nun hemen üzerindeki Alders Gate Sokağı’ndaydı. Geniş yolun bir tarafında sıra sıra kocaman evler uzanıyordu. Radclyffe buranın bir İtalyan caddesine benzediğini söylemişti Amber’a. Hâlâ köklü ailelerin yaşadığı, duvarlara yakın tek yer burasıydı.

Evde neredeyse yirmi beş yıldır kimse oturmuyordu. Sadece eve bakmaları için birkaç hizmetçi kalmıştı. Pencereler tuğlalarla kapatılmıştı. İçerisi karanlık ve tozlu. Seksen beş yıl önce yapıldığından beri evde hiçbir şey değişmemişti. Bütün odalar labirent gibi birbirine açılıyordu. Evin tam ortasındaki büyük merdiven dışında bütün geçitler, merdivenler karanlık ve dardı. Amber ona gösterilen dairelerin en azından temizlendiğine, havalandırıldığına ve tozlarının alınmasına sevinmişti. Onun dışında evdeki diğer odalardan daha iyi durumda değillerdi.

Amber ertesi sabah Shadrac Newbold’u ziyarete gidince, adamın parasına hiç dokunmadığını gördü. (Kuyumcu ayrıca Lord Carlton’ın iki hafta önce Amerika’ya gitmek için yola çıktığını söyledi.) Amber, Radclyffe’e parasının güvende olduğunu söyleyince Kont gerekli düzenlemeler yapıldıktan sonra bir an önce evlenmek istediğini söyledi. Amber onun Katolik olduğunu biliyordu. Bu yüzden iki nikâh kısılması gerekecekti. Çünkü tek başına Katolik töreni geçersiz sayılıyordu.

“Terzime bir elbise diktirmek isterim,” dedi Amber. “Yeni hiçbir şeyim yok. On gün içinde bitirir herhâlde.”

“Bunun güvenli olacağım pek sanmıyorum, madam. Hastalık hâlâ çok yaygın. Ama izin verirsiniz, ne zamandır sakladığım bir elbise var. Onu giyerseniz çok memnun olurum.”

Adamın her an evlenebilirim diye bir gelinlik saklayıp saklamadığını merak eden Amber, şaşkınlıkla bu teklifi kabul etti. Zararsız bir istek gibi görünüyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde Kont kollarında beyaz satenden, üzeri küçük incilerle işlenmiş bir gelinlikle Amber’ın odasına geldi. Amber gelinliği açınca, elbisede sanki yıllardır saklanıyormuş gibi derin kat izleri olduğunu gördü. Sonra gelinliğin çok eski olduğunu fark etti. Beyaz artık kreme dönmüş, elbisenin kesimi ve tarzı da yıllar önce demode olmuştu. Bel çizgisi çok yukarıdaydı. Derin, kare yakasında dantelden bir kumaş kullanılmıştı ve uzun kolların ucundan dantel fırırlar çıkıyordu. Eteğin önden açılan kısmında ağır, gümüş işlemeli bir iç eteği görünüyordu.

Radclyffe, Amber’ın şaşkınlığına gülümsedi. “Gördüğün gibi, yeni bir elbise değil. Ama hâlâ güzel. Giyersen minnettar olacağım.”

Amber uzanıp gelinliği aldı. “Çok memnun olurum, efendim.”

Kont gittikten sonra Amber’la Nan dedikodu yaparak gelinliği incelediler. “Yirmi yıldan daha eski görünüyor,” dedi Nan. “En son kim giydi acaba?”

Amber omuzlarını silkti. “İlk karısı belki de. Ya da eski bir sevgilisi. Bir gün sorarım.”

Amber elbiseyi giyince, üstüne göre yapılmış gibi bedenine tam oturduğunu görüp hayrete düştü.

40. BÖLÜM

“**R**ADCLYFFE KONTESİ, AMBER,” DEDİ USULCA, AYNADA KENDİNİ İZ-
lerken. Sonra da burnunu kırıstırıp parmaklarını şaklattı. “Bana
çok yakıştı.”

Evleneli bir hafta olmuştu ama Amber’ın hayatı sadece Bayan Dangerfield’ken, hatta Kraliyet Tiyatrosu’nda Madam St. Clare’ken olduğundan çok daha sıkıcıydı. Hava çok soğuk olduğu için dışarı çıkılmıyordu. Önceki hafta vebadan ölenlerin sayısı neredeyse yüzdü ve Kral’la saray halkı daha Whitehall’a dönmemişti. Evin diğer odaları hâlâ pis ve kasvetli olduğu için, Amber günlerini odasından çıkmadan sıkıntı ve üzüntüyle oturarak geçiriyordu. Altmış altı binini bunun için mi vermişti yani? Yaşadığı sıkıntıya ve küçümsediği bu adama bakılırsa çok kötü bir pazarlık olmuştu.

Kont’un Amber’la paylaşmadığı, onun da pek umursamadığı çok işi olduğu için, yeni çift çok az görüşüyordu. Edmund günün birkaç saatini yatak odalarına açılan ve sürekli yeni aletler aldığı laboratuvarında geçiriyordu. Orada değilken de kütüphanede ya da alt kattaki çalışma odalarında kitap okuyarak, yazarak, faturaların üzerinden geçerek, evin dekorasyonu ile ilgili planlar yaparak geçiriyordu vaktini. Bütün bunlar Amber’ın parasıyla yapılacak olsa da, Edmund ona hiç danışmıyor, hatta yaptığı planları bile açıklama gereği duymuyordu.

Günde sadece iki kez, akşam yemeğinde ve yatakta karşılaşıyorlardı. Akşam yemeğinde etraflarında hizmetçiler olduğu için yapılan sohbetler

son derece kibar ve yüzeyseldi. Yataktaysa hiç konuşmuyorlardı. Kont bir süredir iktidarsız olduğu için, Amber'la gerçek anlamda sevişemiyordu. Ayrıca karısı onda, geçmiş zamanlara ait açıklayamadığı vahşi bir tutkuyu ve özlemi uyandırdığı zamanlarda bile, Amber'ı küçümsüyordu. Yine de tamamen bir fiziksel birleşme yaşamayı deli gibi istiyor, her gece bu hevesi kursağında kalınca da, çaresiz bir öfkenin içinde kayboluyordu.

İlk sabahtan itibaren birbirlerine düşman olmuşlardı. Birkaç gün geçince bu karşılıklı antipati bir meydan savaşına dönüştü. Her şey para konusuyla ortaya çıkmıştı.

Edmund, Amber'a, Shadrac Newbold'a vermesi için, düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir mektup verdi. "Radclyffe Kontu Edmund Mortimer'a ya da bu belgenin hamiline on sekiz bin pound vermenizi rica ederim." Edmund, Amber'dan bu kâğıdı imzalamasını istedi. Evlilik sözleşmesine göre Edmund on bin pound dışında Amber'ın bütün servetini kontrol edebilse de, para hâlâ Amber'ın adındaydı.

Küçük bir yazı masasının yanında duruyorlardı. Edmund kâğıtla, mürekkebe batırdığı bir kalemi ona uzattı. Amber önce kâğıda, sonra da şaşkınlıkla ona baktı.

"On sekiz bin pound mu?" dedi sinirlenerek. "Bu hızla giderse param uzun süre dayanmayacak."

"Kusura bakmayın madam ama ben de paradan en az sizin kadar iyi anladığımı düşünüyorum. Bu on sekiz bin poundla size söylediğim gibi yirmi beş yıldır biriken borçlarımı ödeyeceğim."

Adam çok akıllı olmayan bir çocuğa zor bir problemi mantıklı bir açıklamayla anlatan biri gibi ukalaca konuşuyordu. Amber öfkeyle ona baktı. Uzunca bir süre tereddüt etti. Ne yapacağını bilemiyordu. Sonra kalemi kapıp mürekkebe batırdı ve birkaç hızlı hareketle adını yazdı, sonra da kalemi yere fırlatıp onu yalnız bırakarak pencerenin yanına gitti. Aşağıda iki balıkçı kadın küfürler ederek birbirini tokatlıyordu. Birkaç dakika sonra Edmund'un kapıyı çarparak çıktığını duydu. Aniden eline geçirdiği Çin vazosunu yere fırlattı. "Kahrolası herif! Bunak ihtiyar, ne olacak!"

Nan vazonun parçalarını kurtarmak istercesine atıldı. "Aman Tanrım, hanımım! Leydim," diye düzeltti hemen. "Bunu görünce çok sinirlenecek. Bu vazoyu çok severdi, biliyorsunuz!"

"Evet, ben de o on sekiz bin poundumu çok seviyordum! Dolandırıcı herif! Aman Tanrım! Ne iğrenç bir kocaya çattım!" Aklını dağıtmak için sabırsızca etrafına bakındı. "Tansy nerede?"

"Lordum üstünüz giyinik değilken onu odaya almamamı söyledi."

"Öyle mi? Göreceğiz bakalım." Amber hışımla kapıyı açıp bağırdı. "Tansy! Tansy! Neredesin?"

Uzunca bir süre cevap gelmedi. Sonra kocaman oymalı bir sandığın arkasından sarığıyla küçük, siyah yüzü göründü. Uykulu uykulu gözlerini ovuşturdu. Esnerken yüzünün yarısı kayboluyordu sanki. "Efendim, hanımım?" dedi.

"Orada ne işin var?"

"Uyuyordum, hanımım."

"Oradaki kendi yatağına ne oldu?"

"Artık oraya girmeme izin verilmiyor, Bayan Amber."

"Kim demiş!"

"Lord dedi, hanımım."

"Lord ne dediğini bilmiyor! Buraya gel. Artık onu değil, benim dediğimi dinleyeceksin, anladın mı!"

"Evet, hanımım."

Radclyffe öğleden sonra her zamanki sessizliğiyle odaya girince Amber'ın yerde bağdaş kurarak Tansy ve Nan'le oyun oynadığını gördü. Hepsinin önünde bir sürü bozuk para vardı ve iki kadın Tansy'nin yaptıklarına kahkahalarla gülüyordu. Kont'un içeri girdiğini gören Amber onu görmezden geldi. Edmund yanlarında dikilince Tansy usulca etrafına bakındı. Nan birden sessizleşti. Amber ona umursamazca bakıp elindeki zarı salladı. Çok sinirliydi ve kalbi güm güm atıyordu. Radclyffe'in onu yönetemeyeceğini anlaması gerekiyordu.

"Eee, lordum? Alacaklılarınız memnun olmuştur umarım."

"Beni şaşırtıyorsunuz, madam," dedi Radclyffe usulca.

"Öyle mi?" Amber dört zarı birden yere atıp çıkan sayılara baktı.

"Saf mısınız, yoksa kötü niyetli mi?" Amber öfkeyle ona bakıp derin bir iç çektikten sonra zarları bırakıp ayağa kalktı. Tansy'yi bileğinden tutup onu da kendisiyle birlikte kaldırmıştı. Birden elinin üzerine bütün sinirlerini ayağa kaldıran sert bir darbe indi. Ödü kopan Tansy çığlık atarak Amber'ın arkasına saklandı.

"Ellerinizi o yaratıktan çekin, madam!" Radclyffe'in sesi buz gibiydi, gözleri vahşice parılıyordu. "Defol bu odadan!" dedi Tansy'ye. Küçük çocuk hemen koşarak odadan kaçtı.

Radclyffe, Amber'ın yanında duran Nan'e baktı. Leydi giyinik değilken bu küçük hayvanın bu odaya girmeyeceğini sana söyledim, Britton. Ama sen..."

"Onun hatası değil," dedi Amber. "Bana söyledi. Onu kendim getirdim."

"Neden?"

"Ne demek neden? İki buçuk yıldır benimle o. Odama da istediği gibi girer çıkar."

"Şimdiye kadar öyle olabilir ama bundan sonra olmayacak. Artık benim karımsınız, hanımefendi. Siz kendi namusunuzu koruyamıyorsanız, bu görevi ben üstleneceğim."

Güvendiği tek silahla onu incitmeye kararlı olan Amber usulca ama büyük bir alaycılıkla konuştu. "Sadece küçücük bir çocukla boynuzlanabileceğinizi sanmıyorsunuz herhâlde, lordum?"

Radclyffe'in gözlerinin akı kıpkırmızı oldu. Alnındaki mor damarlar seğirmeye başladı. Onun yüzündeki korkunç hiddetten ürken Amber, bir an için ne yapacağını şaşırdı. Neyse ki Kont kendine hemen hâkim oldu. Düzgün, dantel kravatındaki hayali tozları alıyormuş gibi yaptı.

"İlk eşinizin nasıl bir erkek olduğunu tahmin edemiyorum, hanımefendi. Ama kocasıyla, az önce benimle konuştuğunuz tarzda konuşan İtalyan bir kadının bu terbiyesizliği yüzünden cezaların en ağırına çarptırılacağından hiç şüpheniz olmasın."

"Ne yazık ki ben İtalyan değilim. Burası da İtalya değil, İngiltere!"

"Burada kocaların haklarının olmadığını düşünüyorsunuz herhâlde." Arkasını döndü. "Yarın o kara maymun gidecek."

Amber birden küstahlığına pişman oldu. Çünkü Radclyffe'e ne Sünger Mallard ya da Luke Channell'a yaptığı gibi kafa tutabilir, ne de onu Rex Morgan ya da Samuel Dangerfield gibi tatlı sözlerle kandırabilirdi. Çünkü Edmund ona âşık değildi. Kadınların kocalarına hakaret etmesi son zamanlarda moda olsa da, kanunlar altında kadın kocasının malıydı. Adam onu istediği gibi kullanabilir, hatta zengin ve soylu olduğu için, isterse onu öldürebilirdi.

Amber, ses tonunu değiştirdi. "Ona zarar vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Ondan kurtulacağım, madam. Onu daha fazla evimde istemiyorum."

"Ama canım yakmayacaksınız, değil mi? Küçücük bir köpek yavrusu kadar zararsız ve çaresizdir. Burada olması onun hatası değildi. Ah, ne olur, onu Almsbury'ye göndermeme izin verin. Kont ona bakar. Ne olur, lordum." Ona yalvarmaktan nefret ediyordu ama Tansy'yi çok sevdiği için, küçük çocuğun incindiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Edmund bu durumdan nerdeyse keyif almıştı. "Bir kadının kendisine bir faydası olmayan küçük bir zenciden bu kadar hoşlanması pek mümkün görünmüyor doğrusu," dedi usulca. Amber'ın söylediklerine laf çarpıtıyordu.

Amber dişlerini sıkıttı. Bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda, "Lütfen onu Almsburyler'e gönderir misiniz?" dedi.

Onu yalvarttığı için mutlu olan Kont, hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, yarın gönderirim." İyiliğini bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı.

Amber gözlerini indirdi.

"Teşekkür ederim, efendim."

Günün birinde canına okuyacağım, seni adi herif, diye geçiriyordu içinden.

Şubatın ilk günü, Charles, Whitehall'a döndü. Yerler karla kaplıydı. Kilise çanları neşeyle çaldı. Geceleyin büyük şenlik ateşleri karanlık kış göğünü aydınlatarak Kral'ı karşıladı. Ama Kraliçe ve diğer bütün leydiler, Hampton Sarayı'nda kalmıştı. Kısa süre önce Castlemaine bir erkek çocuk daha dünyaya getirirken Kraliçe düşük yaptı. York, ya-

kışıklı Henry Sidney'yle bir ilişki yaşadığını düşündüğü için Düşes'le konuşmuyordu.

Radclyffe, Kral'ı karşılamaya gitti ama Amber kadınlar dönene kadar saraya gidemeyecekti. Radclyffe, bir kere saygılarını sunduktan sonra Whitehall'a pek uğramadı. Kral Charles'ın dost olabileceği biri değildi Kont. Ayrıca dini de sarayda bir yer edinmesini engelliyordu. Zaten saraydan uzun süre uzak kalmıştı. Artık orada yeni bir nesil vardı. Oradaki erkekleri düzenbaz ve aptal buluyor, kadınlar ona boş kafalı fahişeler gibi geliyordu. Karısı da buna dâhildi.

Amber'a, zaman hiç geçmiyor gibi geliyordu. Vaktini, Susanna'ya yürümeyi öğreterek, onunla oynayarak, ona çocukluğundan hatırladığı şarkıları söyleyerek geçiriyordu. Ona tapıyordu ama hayatını onun üzerine kuramazdı. Bedelini ödediği ve gururla ön kapıdan girebileceği o görkemli hayatı özlüyordu. Radclyffe'in saraydaki neşeli hayata ilgi duymamasından memnundu. Böylece orada özgür olabilecekti.

Ondan uzak durmak kadar istediği başka bir şey yoktu. Sanki Amber'a kötü bir büyü yapmıştı da, onun haberi bile yokken sürekli etrafında dolanıyordu. Evde yalnızken sürekli konuştukları aklına geliyor, söylenen her sözcük üzerinde tek tek düşünüyordu.

Bir kere sıkıntıdan onun laboratuvarına gitti.

Kapıyı açık bulunca onu rahatsız etmemek için sessizce içeri girdi. Lime Park'dan yeni gelmiş sayısız kitap ve el yazması yerde duruyordu. Çok sayıda kafatası, yüzlerce kavanoz ve şişe, yağ lambaları, çeşitli şekillerde çömlekler, yani simyanın bütün gereçleri vardı. Kont o meşhur "önemli iş"ine gömülmüştü. Yedi yıldır, o çağın en büyük dâhilerini meşgul eden işle, yani felsefe taşını bulmakla meşguldü.

Amber girdiğinde bir masanın önünde durmuş, sarı bir tozla uğraşıyordu. Amber bir şey demeden merakla rafları ve masaları inceleyerek ona doğru yürüdü. Kont birden elindeki şişeyi yere düşürdü.

Amber elbisesi kirlenmesin diye geriye sıçradı. "Ah, özür dilerim!"

"Burada ne işiniz var!"

Amber'ın öfkesi hemen alevlendi. "Bakmaya gelmiştim. Ne zararı var?"

Adamın yüzü yumuşadı. "Madam, kadınların ait olmadığı çok sayıda yer vardır. Laboratuvar da bunlardan biri. Lütfen beni bir daha rahatsız etmeyin. Bu projeye onca yıl verdim ve çok para yatırdım. Bir kadın tarafından mahvedilmesine izin veremem."

Kont'un simyadan sonra en büyük uğraşı günün birçok saatini geçirdiği kütüphanesiydi. Hayatının çoğunu az bulunan kitapları ve el yazmalarını toplayarak, onları bir sıraya dizip özenle listeleyerek geçirmişti. Ama kitaplara olan ilgisi yalnızca onlara sahip olmakla, deri kaplarına ve sararmış yapraklarına dokunmakla kalmıyordu. Onları okuyordu da. Yunan trajedileri, Cicero'nun Mektupları ve Marcus Aurelius'un eserleri, Plutarch ve Dante, İspanyol tiyatro oyunları, Fransız filozofları ve bilim adamları... Hepsi de orijinal dilindeydi.

Kütüphane kendisine yasak edilmese de, Amber evlenmelerinin üzerinden birkaç hafta geçmesine rağmen oraya girmede. Eğlenceye o kadar açtı ki sonunda bir gün kitap okumaya karar verdi. Ama Kont'un da orada olduğunu fark etmedi. Bir an tereddüt etti, sonra yürümeyi sürdürdü. Kont onu görünce beklenmedik bir nezaketle gülümseyerek ayağa kalktı.

"Lütfen girin madam. Zaten bir kadının, zevkine göre bir şey bulmasa da neden kütüphaneden uzak durduğunu anlayamıyordum. Yoksa siz kadınlar bilgili olmaktan o kadar korkuyor musunuz?"

Çoğu erkek gibi o da kadınların eğitilmesini tuhaf, hatta komik buluyordu. Amber iğnelemeyi görmezden geldi. Zaten kolayca alınacağı bir konu değildi bu.

"Zaman geçirecek bir şeyler bulurum diye düşünmüştüm. İngilizce yazılmış oyunlarınız var mı?"

"Çok. Hangisini tercih edersiniz? Ben Jonson, Marlowe, Beaumont ve Fletcher, Shakespeare?"

"Önemli değil. Ben hepsini oynadım zaten." Amber aktrislik geçmişini duymanın kocasını kızdığını biliyordu.

Kont ona açık bir hoşnutsuzlukla baktı. "Madam, utanma duygunuzun hayatınızın o döneminden bahsetmenizi kendiliğinden engelleyeceğini sanıyordum. Lütfen, bu konuyu daha fazla duymak istemiyorum."

“Nedenmiş? Ben utanmıyorum ki!”

“Ben utanıyorum.”

“Ama bu benimle evlenmenize engel olmadı.”

Birbirlerine dik dik baktılar. Amber onun soğukluğunu bir kırabilse onu avcuna alacağını hissediyordu. *Ona bir darbe indirebilsem bir daha hiç korkmayacağım*, demişti kendine defalarca. Ama bunu bir türlü yapamıyordu. O yüzden korkuyla tereddüt etti.

“Evet,” dedi Kont. “Sizinle evlenmeme mâni olmadı, çünkü karşı koymayı başaramadığım başka yönleriniz var.”

“Evet!” diye çıkıştı Amber. “Hem de altmış altı bin tane.”

Radclyffe gülümsedi. “Bir kadın için ne kadar zekice.”

Amber yumruklarını onun yüzüne geçirmemek için kendini zor tutarak saniyeler boyu ona baktı. Bir vursa adamın yüzünün bir mumyanınki gibi çöküvereceğini düşünüyor, yüzünde oluşacak dehşet ifadesini gözünde canlandırabiliyordu. Birden kitap raflarına döndü.

“Eee? Hani, neredeler?”

“Şu rafta madam. İstediginizi alın.”

Amber oradan bir an önce uzaklaşmak istediği için rastgele üç-dört kitap aldı. “Teşekkür ederim,” dedi ona bakmadan. Kapıya vardığında Kont’un sesini yeniden duydu.

“İlgilenebileceğinizi düşündüğüm az bulunan İtalyanca kitapları var.”

“İtalyanca bilmiyorum,” dedi Amber arkasını dönmeden.

“Bunların değeri dil bilmeden de anlaşılır. Resimlerin evrensel dili var onlarda.”

Onun ne demek istediğini anlayan Amber heyecan verici ve şehvetli şeylere duyduğu meraka yenik düştü. Onun merakına gülen Kont, dönüp raftan deri ciltli bir kitap alarak masaya koydu. Amber bunun bir tuzak olabileceğini düşünerek bir an tereddüt etti. Sonra cüretkar bir hareketle çenesini kaldırarak yanına gitti. Anlayamadığı yazılarla dolu birkaç düzine sayfayı geçtikten sonra ilk gördüğü resimde nefesini tutarak durdu. Genç bir erkekle bir kadını çırlıçıplak bir vaziyette sarmaş dolaş gösteren güzel bir el çizimiydi bu.

Amber bir an büyülenerek resme baktı. Kont'un ona o gün Almsbury'nin kütüphanesinde baktığı gibi baktığını fark etti birden. Sonra kitabı alıp kapıya yürüdü.

"Lütfen kitaba dikkat edin," dediğini duydu Kont'un. "Çok eski ve çok değerlidir. Bir hazine sayılır."

Amber cevap vermeden odadan çıktı. Hem heyecanlı, hem kızgındı. Görünüşe bakılırsa Kont bir şekilde ona üstünlük kurmuştu.

41. BÖLÜM

KRALİÇE’NİN KABUL SALONU, SARAYLILARLA DOLUYDU. KADINLAR saten ve kadife elbiseler giymiş, kollarını ve boyunlarını parıltıyan mücevherlerle donatmışlardı. Her yerde yüzlerce mum yanıyor, muhafızlar ellerinde dumanları tüten meşaleler tutuyordu. Altın ve gümüşlerle süslenmiş yüksek koltuklarında oturan Kral ve Kraliçe öpmek isteyenlere ellerini uzatıyordu. Odanın bir köşesinde müzisyenler enstrümanlarını akort ediyordu. Veba salgını devam ettiği için dışarıdan kimse gelmemişti. Kadınlar Hampton Sarayı’ndan yeni gelmişti.

“Castlemaine Kontesi!” diye bağırdı muhafız.

“Baron Arlington, Leydi Arlington!”

“Lord Denham, Leydi Denham!”

“Shrewesbury Kontu, Shrewesbury Kontesi!”

Söylenen her isimde salondaki bütün gözler kapıya çevriliyor, odanın içinde kim varsa yanındakiyle fısıldaşmaya başlıyor, herkes birbirine bakıyordu.

“Lord Shrewesbury’nin insan içine çıktığına inanamıyorum,” dedi genç bir adam yanındakine. “Leydi saraydaki erkeklerin yarısıyla yattı ama adam hiç orali değil.”

“Neden olsun ki?” dedi diğeri. “Onurunu karısına bağlayan erkek aptaldır.”

“Bak!” diye fısıldadı yirmi yaşında bir züppe özenle fırçalanmış perüğünü düzelterek. “York yine Leydi Denham’a kur yapıyor. Yüz pounduna bahse girerim ki, St. George günü gelmeden onunla yatacak.”

“Bence mümkün değil. Leydi namuslu bir kadındır.”

“Namus mu? Boş versene Jack! Yeryüzünde her koşulda namuslu kalacak tek bir kadın bile yoktur.”

“Namuslu olmasa da,” diye araya girdi bir nedime, “kocasını burnunun dibinden ayırmıyor.”

“Bir kadın aklına bir şey yapmayı koymuşsa kocası onu durduramaz.”

“Leydi Arlington, o iğrenç elbiseyi nereden bulmuş? Modayı ancak bir Lancashire köylüsünün karısı kadar takip ediyor.”

“O Hollandalı hayatım. Giyinmeyi nereden bilsin?”

Birden beklenmedik bir şey oldu. Muhafız alışılmadık iki ismi duyurdu.

“Radclyffe Kontu, Radclyffe Kontesi!”

Radclyffe Kontu. Bu da kimdi? Eski nesilden kalma ihtiyar bunağın tekiydi herhâlde. Ya Kontes? En az kırk beş yaşında saray hayatından nefret eden bir kocakarı olmalıydı. Bıkkın bir tavırla kapıya döndüler. Lord ve Leydi Radclyffe görününce içeriye bir şaşkınlık dalgası sardı. Bu da neydi? Bir aktris, Kral’ın huzuruna çıkıyordu!

“Yüce Tanrım!” dedi bir adam. “Amber St. Clare değil mi o?”

“Nasıl olur?” diye tısladı bir kadın. “Birkaç yıl önce Kraliyet Tiyatrosu’nda oynayan komedyen kadın bu!”

“Olamaz!”

Amber sağma soluna bakmadan başını dik tutarak doğruca Kraliçe’nin huzuruna yürüdü. Daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamış, bu kadar korkmamıştı. *Ben gerçekten de bir kontesim*, demişti kendine bütün gün. *Whitehall’da olmaya, herkes kadar hakkım var. Beni korkutmalarına izin vermeyeceğim! Onlar da sadece insan, benden bir farkları yok!* Ama aslında onların en azından Whitehall’dayken farklı olduklarına inanıyordu.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, nefessiz kalmıştı. Dizleri titriyor, kulakları çınlıyordu. Başına ağırlar saplanmıştı. Kraliçe’ye doğru bakmayı sür-

dürdü ama her şeyi bulanık görüyordu. Titreyen elleriyle Radclyffe'in kolunu tutarak o upuzun koridoru aştı. Fısıltıları ve gülüşmeleri hissediyor ama aslında hiçbir şey görüp duymuyordu.

Radclyffe o akşam için çok şık bir kıyafet giymişti. Peruğu beyaz, ceketini altın ve mor işlemeli, pantolonuysa açık yeşildi. Kılıcının kabzasında değerli taşlar parıltıyordu. Sert bakışları, insanların karısını eleştirmesini, onun bir zamanlar aktris olduğunu hatırlamalarını yasaklıyor, ona sadece hayranlık duymalarını talep ediyordu. Amber'ın elbisesi de oradaki hiçbir kadınınkinden geri kalmazdı. Uzun kuyruklu elbisesi, altın işlemeli dantellerden yapılmıştı, başında da yine altın rengi bir tül vardı. Göz alıcı zümrüt takılarını takmayı da ihmal etmemişti.

Tahta vardılar. Amber dizlerini kırarak eğildi, Radclyffe diz çöktü. Amber, Kraliçe'nin elini öperken başını kaldırıncı Catherine'in, içini ısıtan bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. *Çok nazik ve zararsız biri,* diye düşündü Amber. *Ama zavallı kadın mutsuz.* Ondandır hoşlandığına karar verdi.

Charles'a bakmaya cesareti yoktu.

Etrafı bir sürü saray mensubuyla çevriliyken Charles, Amber'ın üç yıl önce geceleri gizlice ziyaret ettiği adam değildi. O büyük Britanya'nın, Fransa'nın ve İrlanda'nın yüce kralı yüce Charles'tı. O, İngiltere'nin en büyük gücü ve azameti idi. Amber saygıyla onun önünde diz çöktü.

Yavaşça doğrulup geriye yürüyerek kalabalığın arasına katıldı. Birkaç dakika kendine gelememi. Sağına baktığında, Buckhurst'ün ona sırtıttığını gördü. Onun arkasındaki Sedley göz kırptı. Onun karşısında muhteşem Buckingham vardı. Amber onu Haymarket'teki Long'da gördüğü gecedan beri karşılaşmalar da, Dük ona gülümseyince Amber minnettar kaldı. Kalabalığın arasında başka tanıdıklar da vardı. Baba ve oğul Killigrewler, Dick Talbot, James Hamilton ve zamanında sık sık kulise gelen birkaç genç erkek daha. Amber'ın gözleri birden Barbara Palmer'da takılı kaldı. Castlemaine acımasız gözlerle onu süzüyordu. Birkaç dakika boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Amber başını ilgisiz bir

hareketle çevirdi. Sonunda anlıyordu ki, bu insanlar tanrı ya da tanrıça değildi. Burada, Olimpu'sta' bile.

Sonunda takdimler bitince Kral'ın işaretiyle odayı müzik sesi doldurdu. Balo, Charles ve Catherine, York Dükü ve Düşesi, Monmouth Dükü ve Düşesi'nin danslarıyla açıldı. Bu yavaş, görkemli dans son derece tecrübe ve zarafet istiyordu.

Amber büyülenmiş gözlerle Kral'ı izledi. *Ne kadar da yakışıklı,* diye düşündü kendi kendine. *O yürüyüşü, duruşu... Ah, acaba onu dansa kaldırmaya cüret edebilir miyim?* Saray âdetlerine göre leydiler, Majesteleri'ni dansa kaldırılabildi. *Acaba beni hatırlıyor mudur? Hayır, tabii hatırlamaz. Nereden hatırlasın? Üç buçuk yıl önceydi o. Tanrı bilir o zamandan beri kaç kadın geldi geçti. Ama ah, dans etmek istiyorum. Bütün gece burada tek başıma duramam.*

Amber o heyecanla kıpırdamadan yanında duran Radclyffe'i unutmuştu.

Şarkı bitince Charles, birkaç çiftin daha katılabileceği hareketli bir Alman dansı çalınmasını istedi. Pist dolmaya başladıkça Amber nefesini tutarak bekliyor, birinin onu dansa kaldırması için dua ediyordu. İlk partisine katılan küçük bir kızdı sanki. Bir an önce eve gitmek istiyordu. Sonra Lord Buckhurst, onun önünde eğildiğinde sevinip çok rahatladı.

“Le-Leydi ha-hazretlerini dansa ka-kaldırabilir miyim a-acaba, lordum?” Buckhurst ayıkken hafifçe kekeler, bu durumdan da nefret ederdi.

Amber aniden irkilerek yanındaki kocasını hatırladı. Çekinerek ona baktı. Ya reddederse? Ama Radclyffe umduğu gibi zarifçe başını eğdi.

“Elbette, lordum.”

Amber, Buckhurst'e mutlulukla gülümseyip elini onun koluna koydu. Odada iki sıra hâlinde duran kalabalığa doğru ilerlediler. Charles'la Castlemaine ilk çiftti ve herkes onların arkasına sıralanmıştı. Birkaç adım ileri, birkaç adım geri ve sonra bir duraksama. Dansın figürleri onlara flört ve sohbet şansı veriyordu.

Buckhurst, Amber'a gülümsedi. “Na-Nasıl geldiniz buraya?”

* Eski Yunan Mitolojisinde Tanrıların oturduğu kabul edilen dağ. Ç.N

“Sizce nasıl, efendim? Artık bir kontesim.”

“Bir daha evlen-meyeceğinizi sö-söylemişsiniz, madam.”

Amber ona yaramazca gülümsedi. “Ama fıkrimi değıştirdim. Umarım bana kızmamışsınızdır.”

“Tabii hayır. Sarayda yeni bir yüz gö-görmek ne kadar sevindirici, bilemezsin. Hepimiz b-birbirimizden o kadar sıkıldık ki.”

“Sıkıldınız mı?” dedi Amber hayretle. “Nasıl sıkılabilirsiniz?”

Buckhurst cevap veremedi. Odanın diğ er ucuna gelmişlerdi. Erkekler bir taraftan, kadınlar diğ er taraftan yürüyordu. Çiftler yine karşılaştı. Birkaç adım atıp daire çizildikten sonra dans sona erdi. Buckhurst onu Radclyffe’e teslim ederek Kont’a teşekkür etti ve yanlarından ayrıldı. Amber, Lord’un hiç de memnun olmadığı nın farkındaydı. Amber’ın eğlenmesi, dikkat çekmesi, onu tamamen unutması sinirini bozmuştu.

“Güzel bir akşam geçiriyor musunuz, madam?” dedi buz gibi bir sesle.

“Ah, evet lordum.” Bir an tereddüt ettikten sonra ş üpheyle, “Ya siz?” diye sordu.

O sırada Kral gülümseyerek yanlarına geldiğ i için Lord cevap veremedi. “Güzel bir kadınla evlenerek çok iyi etmişsiniz, lordum,” dedi Charles. “Bu gece burada size minnettar olmayan bir kişi bile yok. Hepimiz aynı yüzlere bakıp aynı kişiler hakkında dedikodu yapmaktan o kadar sıkıldık ki.” Radclyffe, Kral’ın önünde eğildi.

Charles kendisine büyülenmiş gözlerle bakan Amber’a gülümsedi. Kral’ın çekiciliğ i öyle dayanılmazdı ki, neredeyse fiziksel bir güç gibi insana dokunuyordu. Amber onun siyah gözlerine bakınca yer ayağ ının altından kayıyor gibi oldu. Ama Kral’ın kendisinden çok, şu an bütün dünyanın, Büyük Britanya Kralı’nın ona gülümseyip iltifat ettiğ ini gördüğ ünün farkındaydı.

“Çok naziksiniz, efendim,” dedi Radclyffe.

Amber dizlerini kırarak Kral’ı selamladı ama dili tutulmuştu. Ama gözleri çok şey anlatıyordu. Charles’ın yüzü de, güzel bir kadının karş ısında her zaman kendini ele veriyordu. Radclyffe bir mumyanın ki gibi ifadesiz bir suratla onları izledi.

selam verirken, gözlerini yerden kaldırmadı. Majesteleri'ne iyi geceler dilemeye giderken yüzü utançtan ve hayal kırıklığından kıpkırmızı olmuş, zor engellediği gözyaşları gözlerine batmaya başlamıştı. Amber onun yüzüne bakamadı. Ama neden bu kadar erken ayrıldıklarını sorarken Kral'ın sesindeki keyfi duymuştu. Onlar odadan çıkarken arkalarından gülüşmeler ve fısıldaşmalar onları izledi. İlk partisinde uygunsuz davranan küçük bir kız, utanan babası tarafından eve götürülüyordu sanki.

Amber arabaya binene kadar konuşmadı. Ama sonra kendine daha fazla hâkim olamadı. "Neden bu kadar erken ayrıldık ki?" diye sordu. Sesi sinir ve hayal kırıklığından çatlamıştı.

"Böyle gübütlere çok uzun süre dayanamayacak kadar yaşlıyım, madam."

"Nedeni bu değil," dedi Amber suçlarcasına. "Bunu biliyorsunuz."

Amber ona baktı ama sokaklar karanlık, ay da zayıf olduğu için, kocasının yüzü gölgede kalıyordu. "Bu meseleyi daha fazla tartışmak niyetinde değilim," dedi Kont buz gibi bir sesle.

"Ben tartışacağım ama! Ben çok eğlendiğim için beni kaçırdınız! Kimseyi mutlu görmeye tahammülünüz yok sizin!"

"Aksine, madam. Mutluluğa hiç de karşı değilim. Ama karımın kendini küçük düşürerek aptal bir gösteri yapmasını izlemeye karşıyım."

"Aptal mı? Nesi aptalmış? Sadece dans edip güldüm. Bu mu aptallık? Genç olsaydınız belki siz de dans edip gülerdiniz." Ona nefretle baktıktan sonra başını çevirip "Gerçi şüpheliyim ya!" diye mırıldandı.

"Görünmeye çalıştığınız kadar saf değilsiniz, madam. Bu gece bu adamların aklından geçenleri siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Üf!" dedi Amber yumruklarını sıkarak. "Ne olmuş yani? Bütün erkeklerin aklı aynı şeye çalışmıyor mu sanki? Siz bile öyle düşünüyorsunuz, şey olsa da..." Kont ona öyle tehditkâr, öyle zehirli bir bakış fırlattı ki, Amber cümlesini bitirmeye cesaret edemedi.

Ertesi sabah erken saatlerde Amber'la Nan pelerinlere sarınıp şapkalar takarak aşağı indi. Amber kapıdaki uşakla konuştu. "Lütfen Lord'un büyük arabasını hazırlayın. Dışarı çıkacağım."

“Araba tamirde, madam.”

“O zaman benimkiyle gideceğim.”

“Üzgünüm, Leydim. Ama o da tamircide.”

Amber sabırsızca iç çekti. “İyi madem. Kiralık bir araba çağırırım. Kapıyı aç, lütfen.”

“Üzgünüm, Leydim. Kapı kilitli. Bende de anahtar yok.”

Amber aniden şüpheyile ona baktı. “Kimde o zaman?”

“Lord’da madam.”

Amber tek kelime daha etmeden hışımla dönüp kütüphaneye doğru ilerledi. Kapıyı çalmadan bir rüzgâr gibi içeri daldı. Kont bir masaya oturmuş, bir şeyler yazıyordu.

“Bu eve neden hapsedildiğimi söyler misiniz acaba?” dedi.

Kont ona, bir insan değil de, işini bölen bir talihsizlikmiş gibi baktı. Gözlerini yavaşça ondan çekerken, yüzünde sıkkın bir gülümseme belirdi.

“Nereye gitmek istemiştiniz?”

Amber tam ona nereye gittiğinin onu ilgilendirmeyeceğini söyleyecekken, sakince cevap vermenin daha iyi olacağını düşündü. “Çarşıya. Birkaç şey alacaktım.”

“Ne alacağınızı düşünemiyorum. Bir kadının ne kadar çok şeyi olursa olsun, hep bir şeye ihtiyacı oluyor. Yeni eldivenler ya da bir şişe parfüm olmadan yapamayacağınızı hissediyorsanız, Britton’u gönderin.”

Amber ayağını yere vurdu. “Britton’u göndermek istemiyorum! Kendim gitmek istiyorum! Gideceğim de! Lanet olsun! Neden evden çıkmayacakmışım ki! Bana böyle davranmanız için ne yaptım!”

Radclyffe cevap vermeden önce uzunca bir süre durup parmaklarında çevirdiği kaleme baktı. “Tuhaf bir çağda yaşıyoruz. Bir adam karısının kendisini boynuzlamasına izin verirse aptal olarak görülüyor. Ama bunu engellemek için önlemler aldığında, daha büyük bir aptal sayılıyor.”

Amber’in dudaklarında zafer dolu, alaycı bir gülümseme belirdi. “Demek mesele bu. Karınızı sizin yerinize başka bir adamın hamile bırakmasından korkuyorsunuz. Bu çok da tuhaf olmazdı, değil mi?”

"Gidebilirsiniz, madam." Amber ona bakmayı sürdürürken Kont birden parladı. "Defol! Odana git!"

Amber nefretinin gücüyle onu oturduğu yerden alıp yere fırlatacaktı gibi kinle baktı ona. Mırıldanarak küfrettikten sonra yelpazesini yere fırlattı ve odadan çıkarak kapıyı bütün gücüyle çarptı.

Ama çok geçmeden bağışmaların ve şiddetin ona hiçbir şey kazan-dırmayacağını fark etti. Kont'un onu eve kilitlemeye ve hak ettiğini düşünürse dövme hakkı vardı. Bu cılız adamın ona fiziksel şiddet uygulamasından hiç korkmuyordu. Ne de olsa ona uygun bir rakip değildi. Ama bazen zehirlenme veya bir bıçağın aniden vücuduna saplanması düşüncesi içini kemiriyordu. *Buna cesaret edemez*, diyordu kendi kendine. Yine de korkusu onu tedbirli olmaya itmişti.

Birkaç gün surat astı. Dediklerini yaptırabilmek için yemek yemeyi düşündü. Ama iki öğün aç kalınca, böyle bir şeyin zararının ona değil, kendisine dokunacağını anladı. Sonra onu tamamen görmezden gelmeye başladı. Kont odaya girdiğinde arkasını dönüyor, açık saçık şarkılar söyleyip Nan'le konuşuyordu. Odasından hiç çıkmıyor ama bütün gün geceliğiyle, saçlarını yapmadan ve yüzünde bir gram makyaj olmadan dolaşıyordu. Kont bunu fark etmiş görünmüyordu. Zaten umurunda da değildi.

Amber bütün çözüm yollarını düşünse de, sonunda hiçbirinin işe yaramadığı ortaya çıktı. Ondan ayrılrsa, Kont onun bütün parasına sahip olacak, Amber da unvansız kalacaktı. Boşanmak neredeyse imkânsızdı ve meclisin özel iznini gerektiriyordu. Castlemaine bile boşanmamıştı. Nikâhın iptaliyse çok zordu. Ya iktidarsızlığın, ya da bekâretin kanıtlanması gerekiyordu. Öyle bir şeyi nasıl yapacaktı ki? Daha da kötüsü mahkemeler bir kadının tarafını tutmaya pek meyilli değildi. Sonunda Amber evlenmeden önce ona tahammül edebilseyse, şimdi de katlanabileceğini düşündü. Onunla bir kez daha medenice konuşup akşam yemeklerinde ona katılmaya, o varken kitap aramaya kütüphaneye gitmeye başladı. Görünüşüne gösterdiği aşırı özenle onun şehvetini arttırarak istediğini elde edebileceğini umuyordu.

Bir öğleden sonra değerli Correggio tablosu geldi. Amber tablonun taşınmasını izlemek için aşağı indi. Sonunda tablo duvara asılıp işçiler de gittiğinde şöminenin önünde durup tabloya baktılar. Amber yan gözle Kont'a bakınca onun gülümsediğini gördü. Hayranlık duyulan bir nesne ele geçirdiği her seferinde olduğu gibi, Kont çok daha uysal ve ılımlı görünüyordu.

"Acaba bugün küçük bir gezinti için dışarı çıkabilir miyim, lordum?" dedi Amber tatlı bir sesle. "Üç haftadır evden çıkmıyorum. Rengim bile soldu, inanın. Sizce de öyle değil mi?" Tedirginlikle ona baktı.

Kont yüzünde keyifli bir gülümsemeyle baktı. "Birkaç gündür sergilediğiniz iyi hâlden yakında bir şey isteyeceğinizi biliyordum. Peki, gidebilirsiniz."

"Ah, teşekkür ederim, efendim. Hemen gidebilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz. Arabacım sizi götürür. Bu arada, otuz yıldır bana hizmet ediyor, rüşvet işe yaramayacaktır."

Amber'ın gülümsemesi birden dondu. Ama öfkesini hızlıca sakladı. Sonra eteklerini toplayıp basamakları ikişer ikişer çıkarak odasına gitti. İçeri öyle bir zafer çılgılığıyla girdi ki, Nan irkilerek neredeyse elindeki nakışı yere düşürüyordu.

"Nan! Çabuk pelerinini giy, dışarı çıkıyoruz!"

"Dışarı mı çıkıyoruz? Gerçekten mi? Nereye?" Nan de birkaç kere kurdele, eldiven ya da yelpaze almak için dışarı çıktığı zamanlar dışında hanımının hapis hayatını paylaşıyordu ve bundan Amber kadar çok sıkılmıştı.

"Bilmiyorum, bir yere işte. Herhangi bir yere. Çabuk!"

İki kadın kadife eteklerini hışırdatarak evden çıktı. Arabaya binerkenki heyecanlarına ve kahkahalarına bakılırsa onların Yorkshire'dan gelip Londra'yı ilk defa görecekleri sanılırdı. Keskin ve rüzgârlı hava insanın genzini yakıyordu. Şeftali ağaçlarının yaprakları havada süzülüyor, kar taneleri gibi çatılara ve çamura düşüyordu.

Şehirde hâlâ veba vardı. Gerçi artık haftada beş-altı ölüm oluyordu ve hastalık yeniden yoksullara yönelmişti. Yol boyunca kapatılmış bir ev bile görmediler. Sokaklar her zamanki gibi kalabalık, satıcılar ve çıraklar

her zamanki kadar gürültülüydü. Yakınlarda vebanın oradan geçtiğine dair tek işaret, pencerelere yapıştırılmış notlardı, "Doktor girebilir." Çünkü zaten güvenilmeyen ve şüpheyile yaklaşılın doktorlar, hastalık sırasında topluca şehirden kaçınca, kendilerine olan inancı iyice yıkmışlardı. Şehir nüfusunun beşte biri ölmüş olsa da, her şey aynı gibiydi. Yine o neşeli, ahlaksız, pis Londra'ydı burası.

Yeniden dışarıda olduğu için sevinçten içi içine sığmayan Amber pencereden bakıp gördüğü her şeye mutluluk çılgınlıkları atıyordu.

Onlar geçerken küçük bir oğlan, erkeklerin paltolarının arkasındaki gümüş düğmeleri çalıyordu. Bazı işportacılarla esnaf arasında kavga çıkmıştı. Bir adam Popinjay yolunda ağzı açık kalan kalabalığa cambazlık gösterisi yapıyordu. İki kadın satıcı kocaman sepetlerindeki tatlı patateslerin, mantarların, küçük, ekşi portakalların, soğanların, kurumuş bezelye ve hindibaların arasında oturuyordu.

Amber arabacıya Fleet Sokağı'ndan geçerek büyük çarşıya gitmesini söyledi. Caddede bir sürü popüler lokanta vardı ve yoldan geçerken tanıdık birine rastlayabilirlerdi. Amber ayıp olmasın diye birkaç kişiyle konuşursa da, böyle masum bir şeye kimse karşı çıkamazdı. Amber etrafına dikkatlice bakınıyor, Nan'e de öyle yapmasını tavsiye ediyordu. Temple Bar'a yaklaşırken bir meyhanenin kapısında tanıdık üç kişi gördüler. Üçü de çakırkeyif olan Buckhurst, Sedley ve Rochester yüksek sesle konuşuyor ve yanlarından geçen herkesin dikkatini çekiyorlardı.

Amber hemen uzanıp arabacıya durmasını işaret etti ve başını pencereden dışarı uzattı. "Beyler!" diye bağırdı. "Gürültüyü kesmezseniz bir polis çağırıp hepinizi içeri atıracam!" Sonra da kahkahalara boğuldu.

Şaşkınlıkla bir an için susan adamlar onu görünce neşeyle arabaya ilerledi. "Leydim!" "Üç haftadır nerelerdediniz!" "Sizi neden sarayda görmedik?" Üçü de ellerini birbirinin omzuna atmış, dirseklerini pencereye dayamışlardı. Nefesleri konyak kokuyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse kendimi pek iyi hissetmiyordum," dedi Rochester'a göz kırparak. "Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, sokağa çıkacak hâlîm yoktu."

Adamlar gürültülü kahkahalar attı. “Demek o ciddi ihtiyar sizi eve kilitledi!”

“Bence ihtiyar bir adam, genç bir kadını alıştırığı gibi eğlendiremiyor-
sa onunla evlenmemeli. Kocanız bunu yapabiliyor mu, madam?” dedi
Rochester.

Amber uşaklardan biri ya da sadık arabacı konuşulanları duyar da
Kont’a yetiştirir korkusuyla hemen konuyu değiştirdi. “Sizin ne alıp ve-
remediğiniz vardı? Ben geçerken gizli gizli toplantı yapıyordunuz sanki.”

“Önce sarhoş olup sonra bir geneleve mi gitsek, yoksa önce geneleve
gidip sonra mı sarhoş olsak, karar verememiştik,” dedi Sedley. “Sizin
fikriniz ne, madam?”

“Oraya vardığınızda nasıl eğleneceğinize bağlı bence.”

“Ah, her zamanki gibi, madam,” dedi Rochester. “Her zamanki gibi.
Hiçbirimiz çabucak yorulacak kadar ihtiyarlamadık.” Rochester on do-
kuz, en büyükleri olan Buckhurst ise yirmi sekiz yaşındaydı.

“Tanrı aşkına, Wilmot,” diye karşı çıktı Buckhurst. Artık kekele-
meyecek kadar sarhoştı. “Ne kadar kabasın! Bir kadının onun yanında
başka kadınlardan bahsedilmesinden nefret ettiğini bilmiyor musun?”

Rochester omuzlarını silkti. “Bir fahişe kadın değildir ki. İnsanın ha-
yatını kolaylaştıran bir eşyadır sadece.”

“Bizimle bir kadeh içmez misiniz?” dedi Sedley. “İçeride bir sürü
kemancımız var. Birkaç kız bulması için Leydi Bennet’i gönderebiliriz.
Bir meyhaneyi istediğim zaman geneleve çevirebilirim.”

Onlarla gitmeyi çok isteyen Amber arabacıya rüşvet vermenin müm-
kün olup olmayacağını düşünerek tereddüt etti. Ama yüzünü buruşturan
Nan, dirseğiyle onu dürttü. Amber bunun üç hafta ya da daha uzun
bir süre eve hapsedilme riskine değmeyeceğine karar verdi. En kötüsü
Radclyffe onu şehir dışına gönderebilirdi. Söz dinlemeyen kadınların
en büyük korkusuydu bu. Araba, yolu tıkamaya başlamıştı. Arkalarında
bekleyen bir sürü araba, sayısız hamal, satıcı, dilenci sabırsızlanmaya ve
arabacıya küfretmeye başlamıştı.

“Sizin gibi zengin züppeler bilmese de, bazılarımızın işe gitmesi ge-
rekli,” diye bağırıyordu bir adam.

“Gelemem,” dedi Amber. “Lord’a arabadan inmeyeceğime söz verdim.”
Yüklü bir el arabasını iten bir adam, “Yol açın!” diye bağırdı.

“Çekilin yoldan!” dedi bir hamal.

Hiç istifini bozmayan Rochester, sağ eliyle onlara küçümseyen bir hareket yaptı. Herkes bağışmaya başlamıştı. Buckhurst birden arabanın kapısını açtı. “İyi madem! Sen çıkamazsın belki ama bizim arabaya binmemize engel olacak bir şey yok, değil mi?”

Onun arkasından Rochester’la Sedley de geldi. Buckhurst iki kadının arasına oturarak kollarını omuzlarına attı. Sedley başını pencereden uzattı. “St. James Parkı’na çek!” Araba ilerlerken Rochester eliyle kalabalığa hareket çekti. Aniden sert bir yağmur bastırdı.

Amber eve döndüğünde keyfi çok yerindeydi. Yağmurdan ıslanan perlinini ve el kürkünü koridora atıp kütüphaneye koştu. O gideli neredeyse dört saat olmasına rağmen Radclyffe hâlâ bıraktığı yerde yazı yazıyordu. Kont başını kaldırdı.

“Eee, madam. Geziniz güzel geçti mi?”

“Ah, harikaydı, lordum! Dışarısı çok güzel!” Eldivenlerini çekerek ona doğru yürüdü. “St. James Parkı’na gittik. Tahmin edin, kimi gördük?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Majesteleri! Adamlarıyla birlikte yağmurda yürüyordu! Hepsi ıslak köpek yavruları gibiydi. Peruklarından sular damlıyordu.” Amber neşeyle güldü. “Ama elbette Majesteleri’nin başında şapkası vardı ve her zamanki gibi şık görünüyordu. Arabayı durdurdu. Tahmin edin, ne dedi?”

Radclyffe başından geçen önemsiz maceraları anlatıp duran saf bir çocuğa bakar gibi hafifçe gülümsedi. “Bilmiyorum.”

“Sizi ve neden saraya gelmediğinizi sordu. Tablolarınızı görmek için yakında sizi ziyaret edecekmiş. Ama önce Henry Bennet gerekli düzenlemeleri yapacakmış. Ayrıca...” Amber asıl haberi vurgulamak için bir an duraksadı. “Bizi, bu gece Kraliçe’nin odasında yapılacak küçük bir dansa davet etti.”

Amber konuşurken ona baksa da, aklının başka yerde olduğu belliydi. Kont'un farkında değildi bile. Aklında çok daha önemli meseleler vardı: Hangi elbiseyi giymeli, hangi takıları takıp hangi yelpazeyi almalı, saçlarını nasıl yapmalıydı? Sonuçta Kont, Kral'ın davetini reddedemezdi. Amber'ın planları istediği gibi giderse, yakında onu tamamen devreden çıkarıp kitapları, heykelleri, tablolarıyla yaşaması için Edmund'u Lime Park'a gönderebilirdi.

42. BÖLÜM

BİRİ KUMRAL, MENEKŞE GÖZLÜ, DİĞERİ LEOPAR GİBİ AÇIK TENLİ, siyahlar giymiş iki kadın, oyun masasında oturmuş birbirlerine bakıyordu.

Bütün saray hiç görmedikleri bir kadının, Portekiz Kraliçesi'nin yasını tutuyordu. Ama annesinin ölümüne rağmen Catherine'in odası saraylı erkekler ve kadınlarla doluydu. Oyun masaları kurulmuştu, genç bir Fransız masaların arasında dolaşarak gitarıyla aşk şarkıları çalıyordu. Castlemaine Kontesi'yle Radclyffe Kontesi'nin birbirlerini düşman kediler gibi süzdüğü masanın etrafında neşeli bir kalabalık toplanmıştı.

Kral, Amber'ın arkasına gelmiş, Buckingham'ın ona önerdiği koltuğu bir el işaretleriyle reddetmişti. Amber'ın diğer tarafında Sör Charles Sedley oturuyordu. Barbara'nın etrafında, Leydi popülerliğini en kaybettiği zamanda bile ona muhtaç oldukları için sadakatlerinden vazgeçmeyen Henry Jermyn, Babmay ve Henry Brouncker vardı. Odanın öbür ucunda Radclyffe Kontu, yaşlı bir adamla bahçıvanlık üzerine bir sohbet ediyor gibi görünüyordu. Karısı dâhil herkes onun varlığını unutmuş gibiydi.

Ama Amber kocasının iki saattir dikkatini çekmeye çalıştığını ve bir an önce eve gitmeyi istediğini biliyordu. Binbir güçlkle gözlerini ondan kaçırıp duruyordu. Bir hafta sonra Kral onları yeniden saraya davet etmişti. Kendi geleceğine dair güveni giderek artan Amber, Kont'u iyice

küçük görmeye başlamıştı. Charles'ın hayranlığı, Barbara'nın kıskançlığı ve saraylı adamların iltifatları onu büyülüyordu.

"Bu gece şansınız yerinde, madam," dedi Barbara, sinirle paraları masaya atarken. "Hatta fazla yerinde!"

Amber gözlerini kıstı, dudaklarında üstün bir gülümseme belirmişti. Charles'ın ona baktığını, masadaki herkesin dikkatle onu izlediğini biliyordu. Bütün bu ilgi, sert bir şarap gibi başını döndürüyordu.

"Ne demek istediniz, madam?"

"Ne demek istediğimi sen çok iyi biliyorsun," diye mırıldandı Barbara.

Barbara gergin ve heyecanlıydı. İnsanların önünde küçük düşmemek için çaresizce kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Charles'ın, tiyatrolardan gelip birden zengin olan bu kadınla yatmak istediğini, her zaman ki açık sözlülüğüyle herkese söylemesi yeterince kötüydü zaten. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Buckingham denen o aşağılık herif de, o kadını Kral'a kendisinin ayarlayacağını söylemişti. Barbara itiraz etmeye cesaret edince de, onun sayesinde İngiltere'de kaldığını hatırlatmıştı.

Ah, lanet olsun o mektuplara! Aşağılık Buckingham! Her şeye lanet olsun! O kaltağın kafa derisini yüzebilsem keşke! Bana böyle davranamayacağına ona öğreteceğim!

"Alın," dedi Barbara. "Bunların hepsini koyuyorum."

Amber kaşlarını zarıfçe kaldırdı. Barbara öfkelenidikçe, o daha da soğukkanlı görünüyordu. Başını kaldırıp Charles'a gülümsedi. Onu kendi safına çeken bu gülümsemenin karşısında gönüllü bir mahkûm olan Charles da sırtıttı.

Amber umursamazca omuzlarını silkti. "Neden olmasın? Önce siz atın, madam."

Barbara dişlerini sıkıp, Charles'a bir zamanlar onu uyarırken baktığı gibi baktı. Kral'ın neşesi oldukça yerindeydi. Barbara masadaki üç fildişi zarı alıp bir zar kutusunun içine koydu. Etraflarındaki herkes konuşmayı kesip gözlerini onlara dikti. Barbara kutuyu sallayıp zarları gösterişli bir hareketle masanın üstüne yuvarladı. Cilalı masanın tam kenarında duran zarlar iki altı, bir de dört gelmişti.

Biri hafifçe ıslık çaldı. Kalabalığın arasından mırıltılar yükselirken gözleri parıldayan Barbara, zafer dolu bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Buyrun, madam. Daha iyisini yapabiliyorsanız, yapın da görelim,” dedi.

Oyunun amacı üç tane aynı zarı atmaktı. Kimse atamazsa, en yüksek çift sayılıyordu. Bu durumda Amber bile şansının fazla olmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Deli gibi kendini kurtaracak bir yol aradı. *Bir şey yapmalıyım! Bütün bu insanların önünde beni yenmesine izin veremem. Bir şey yapmalıyım. Bir şey! Bir şey!*

Birden masanın altından Buckingham’ın diziyle kucağında hafif bir hareket hissetti. Bütün çaresizliği aniden yok olmuştu. Hızlı bir hareketle bir eline masadaki zar kutusunu, diğer eline de zarları aldı. Kutuyu öyle hızlı almıştı ki, birden kucağına düşürdü ve onun yerine Buckingham’ın kucağına koyduğu sahte kutuyu aldı. Amber daha bakmadan onun ne olduğunu biliyordu, zarları, gerçekmiş gibi görünen zar kutusunun içine koydu. Whitefriars’ta saatlerce yaptığı pratiğin karşılığını şimdi alacaktı. Zarlar beş, beş, beş geldi. Odada herkesin nefesi heyecandan kesilirken Amber şansına şaşırmış gibi yaptı. Brouncker uzanıp Barbara’nın kulağına fısıldadı.

Barbara birden ayağa fırladı. “Çok zekice, madam,” diye bağırdı. “Ama ben öyle kolay kandırılabilir birisi değilim. Burada bir hile var, adım gibi eminim,” dedi, insanlara ve özellikle de Kral Charles’a dönerek.

Dük kendi kutusunu geri almıştı ve Amber’ın elindeki, Barbara’nın kullandığı gerçek kutuydu. Ama Amber sinirlenmeye başladı. Yine de her şeye hazırlıklıydı.

“Hiç kimse sizi hile yapmadan yenemez mi yani?” Kahkahalar yükselince Amber biraz daha rahatlayarak kutuyu masanın üstüne attı.

Yine de birini hile yapmakla suçlamak çok ciddi bir meseleydi. Bütün sarayın önünde yakalanmak ve hilekarlıkla suçlanmak Amber’a öyle korkunç göründü ki oracıkta ölmek istedi. Herkesin Barbara Palmer’a yenildiğine şahit olması dayanılmaz olurdu.

Onu köşeye sıkıştırdığına inanan Barbara, acımasızca yüklendi. “Sadece sahte bir kutuyla böyle atılabilir. Zarların dürüstçe böyle gelmesi için binde bir şans bile yetmez.

Korkudan ne yapacağını bilemeyen Amber birkaç saniye içinde cevabını buldu ama öyle küçümseyerek konuşmalıydı ki kimse onun dürüstlüğünden şüphe etmemeliydi. “Ona bakılacak olursa hanımefendinin atışı da gerçek olamayacak kadar iyiydi.”

“Ben hile yapmıyorum, madam!” diye bağırdı Barbara. Bu kadar çok para kaybeden biri ya gerçekten dürüst, ya da beceriksiz olmalıydı. “İşte kullandığım kutu! Biri incelesin!” Kutuyu hemen Kral’a uzattı. “Majesteleri, siz her şeyi gördünüz. Size nasıl geliyor? Oyunda kimin hile yaptığını siz söyleyin.”

Charles kutuyu aldı, en ciddi ve düşünceli ifadesiyle içine dışına iyice bakıp inceledi. “Gördüğüm kadarıyla bu kutuda bir sorun yok,” dedi.

Amber’ın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, neredeyse bayılacaktı. *Her şey sona erdi, bitti artık! Bundan sonra yaşamının bir anlamı yok...*

“İşte!” diye bağırdı Barbara, zafer kazanmış bir edayla. “Tam düşündüğüm gibi! Biliyordum!”

“Ama ikiniz de aynı kutuyu kullandığınıza göre, böyle bir olaya ne gerek var, anlamıyorum,” dedi Charles.

Amber öyle rahatlamıştı ki, o gevşemeyle masanın üstüne düşmemek için kendini zor tuttu. Ama Castlemaine ciyak ciyak bağırdı.

“Ne? Ama aynı kutuyu kullanmadık! O değiştirdi! O...”

“Kusura bakmayın, madam. Ama sizin de söylediğiniz gibi her şeyi gördüm ve bana kalırsa Leydi de sizin kadar dürüst oynadı.”

“Ama...”

“Saat geç oluyor,” dedi Charles sabırsızca. “Artık odalarımıza çekilsek iyi olmayacak mı?”

Gösterinin bittiğini anlayan kalabalık, kahkahalar atarak dağıldı. Castlemaine, Amber’a doğru uzanıp, “Bir daha ne pahasına olursa olsun seninle oynamayacağım,” dedi ters ters. Sonra da peşinde Brouncker, Babmay ve küçük Jermyn’le hışımla oradan ayrıldı.

Hâlâ güçsüz ve çaresiz olan Amber, sonunda başını kaldırıp minnettar bir gülümsemeyle Kral'a baktı. Kral elini onun dirseğine koyarak yavaşça onu ayağa kaldırdı.

Kral elbette hile yaptığını biliyordu. "Teşekkür ederim, efendim," dedi Amber usulca. "Hayatım boyunca rezil olurdum."

Charles güldü. "Rezil olmak mı? Whitehall'da mı? Mümkün değil, canım. Kimsenin cehennemde rezil olduğunu duydun mu hiç?"

Amber'ın enerjisi ve kendine güveni yavaş yavaş geri geliyordu. Sırtarak hâlâ yanında olan Buckingham'a baktı. "Teşekkür ederim, efendim," dedi. Gerçi Buckingham sahte kutuyu ona yardım etmek için değil, kuzenini küçük düşürmek için vermişti. Amber da bunu biliyordu.

Buckingham gülünç bir ifadeyle baktı. "Hiç gereği yok, madam. Sizin şansınızda benim hiç payım yok, inanın. Bütün dünya biliyor ki ben çok dürüstümdür."

Üçü de kahkaha attı. Amber etraflarındaki lord ve leydilerin ona baktığını ve ne düşündüklerini biliyordu. Kral o gece onun tarafını tutmuş, Castlemaine'i hepsinin önünde utandırmıştı. Bunun tek bir anlamı olabiliirdi. Radclyffe Kontesi yakında saraydaki en gözde metres olacaktı. Amber öyle düşünüyordu.

Orada dikilmiş birbirlerine bakarken yüzlerindeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. Buckingham'ın iyi geceler dileyip gidişini görmədiler bile. Amber, Charles'a âşık olduğunu biliyordu. Bruce Carlton dışında bir adama ne kadar âşık olabilirse o kadar âşıktı karşısındaki adama. Charles'ın koyu gözlerinde, Radclyffe'in bir kez olsun tutuşturamadığı arzusun közleri pırıldıyordu. Amber bütün benliğiyle yeniden onun kollarında olmak istedi. Radclyffe'in yakınlarda, belki de onları izliyor olduğunu tamamen unutmuştu. Hiçbir şeyi gözü görmüyordu.

"Hapishaneden ne zaman kaçabilirsin?" diye mırıldandı Charles.

"Ne zaman isterseniz."

"Yarın sabah on nasıl?"

"Peki."

“Holbein Kapısı’na seni alması için nöbetçi bir asker koyacağım.” Bir an duraksayıp hafifçe gülümsedi. “Kocan geliyor. Boynuzları onu şimdiden sinirlendirmiş anlaşılan.”

Amber karnına yumruk yemiş gibi oldu.

Kocan!

Amber onun hâlâ hayatta olma küstahlığını göstermesine çok sinirlenmişti. Ona daha fazla ihtiyacı kalmadığı için kendi hayatından bir şeytan gibi çıkıp gideceğini hayal ediyordu. Ama oradaydı işte. Charles onu gülümseyerek selamladı. Kral gidince Radclyffe kolunu Amber’a uzattı. Amber bir an tereddüt ettikten sonra onun koluna girdi ve odadan çıktılar.

Amber uzunca bir süre bilincinin yerine gelmesi için çabaladı. Sanki başının üzerinde büyük bir ağırlık vardı. Hafifçe inleyerek kıpırdanmaya başlayınca boynundan aşağı keskin bir sancı giriyordu. Sanki tuhaf bir güç onu tutup sağa sola çarpıyor, midesini bulandırıyor. Büyük bir çabayla göz kapaklarını kaldırdı. Nerede olduğunu ve başına ne geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Önce bacaklarının arasında bir baston tutan bir adamın küçük, damarlı ellerini gördü. Gözlerini yavaşça kaldırdığında karşısında Radclyffe’in ifadesiz yüzü duruyordu. Rahatsızlığının bir kısmının neden kaynaklandığını yavaş yavaş anlamıştı. Bacaklarıyla kolları bağlanmıştı. Kont’un arabasındaydılar. Arabanın panjurlarından sadece gri gökyüzüyle çıplak dallı ağaçların olduğu yeşil çayırlar görünüyordu. Amber konuşup nerede olduklarını sormak istedi ama başındaki dayanılmaz ağırlık öyle bastırıyordu ki, sonunda yeniden bilincini kaybetti.

Birden gözlerini açtığı anda arabanın durduğunu ve birinin onu dışarı çıkardığını fark etti. Serin akşam havası yüzüne çarptı. Derin bir nefes aldı.

“Onu uyandırmamaya çalış,” dedi Radclyffe. “Kriz geçirirken rahatsız edilmemesi lazım. Yoksa başka şeyler olur.” Amber, Radclyffe’in kendisi hakkında böyle bir yalan söylemesine çok sinirlense de, karşı çıkacak gücü toplayamadı.

Uşak onu pelerinine sarıp hana doğru taşıdı. Biri kapıyı açtı. Oda sıcaktı ve taze pişmiş ekmekle kızarmış et kokuyordu. Etrafta köpekler koşuyor, birkaç çocuk oynuyordu. Seyisler atları almak için koştu. Onları karşılamaya neşeli bir kadın geldi. Amber'ın gözlerinin kapalı, başını uşağın göğsüne yaslamış olduğunu gören kadın içten bir çığlık attı.

“Ah, hanımefendi hasta mı?”

Radclyffe onu yana itti. “Karım rahatsız,” dedi buz gibi bir sesle. “Ama ciddi bir şey değil. Ben yanında kalacağım. Bize bir oda gösterip yukarı da yemek gönderin.

Kadın önlerinden merdivenleri çıkıp lavanta kokulu, temiz bir odanın kapısını açtı. Kont'un ona bakmadığı sırada şüpheyile Amber'ı süzdü. Hemen mumları yaktı ve az sonra şöminede canlı bir ateş parladı. Sonra odadan çıkmadan önce tereddüt edip gerçek bir üzüntüyle Amber'a baktı.

“Karımın sizin ilginize ihtiyacı yok,” dedi Radclyffe sertçe. Kadın utanarak odadan çıktı. Radclyffe kapalı kapının önüne gidip kadının gittiğinden emin oluncaya kadar bekledi, sonra da yatağın yanına geldi.

Tamamen kendine gelen Amber'ın her yeri ağrıyordu. Derin bir iç çekti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Neden beni çözümüyorsun? Bu hâlde kaçacak değilim ya,” dedi. “Kendinizi çok zeki sanıyorsunuz herhâlde.” Amber onun kendisini sadece zalimce bir zevk almak için bağladığını anlamıştı.

Radclyffe omuzlarını silkip hafifçe gülümsedi. “Onca zaman kimya çalışmam işe yarıyor herhâlde. Şaraptaydı tabii ki. Kokusunu ya da tadını almanız mümkün değildi.”

“Bilseydim içer miydim? Tanrı aşkına, çöz şu ipleri. Kollarım, bacaklarım koptu.” Amber daha rahat bir pozisyon bulup kan akışını sağlamak için dönüp durmaya başladı. Kendini öyle uyuşmuş hissediyordu ki, kan dolaşımı durmuştu sanki.

Radclyffe umursamazca bir sandalye çekip söylediklerini duymazdan geldi. “Onunla buluşamamanız çok yazık oldu. Umarım çok beklemediştir.”

Amber'ın yüzünde zalim, kötü bir gülümseme belirdi. "Başka bir gün de olacaktır. Beni sonsuza kadar bağlı tutamazsın."

"Öyle bir niyetim yok. İstedığınız zaman Londra'ya ve Whitehall'a gidip kaltaklık edebilirsiniz. Ama o zaman sizi dava edeceğim. Bütün paranız benim olacak. Kral sizinle yatmak istiyor olabilir ama sizin için zahmete gireceğini hiç sanmam. Bir fahişeyle metres aynı şey değildir ama siz ikisi arasındaki farkı göremiyor olabilirsiniz."

"Çok iyi görüyorum. Bütün kadınlar senin düşündüğün kadar aptal değil. Senin bilmediğimi sandığın pek çok şeyden haberim var."

"Ya, öyle mi?" Radclyffe'in sesinde, evlendikleri günden beri kullandığı, o küçümseyen, aşağılayıcı ton vardı.

"Tek istediğin paraymış gibi davranabilirsin ama ben seni daha iyi tanıyorum. Başka bir adamın senin yapamadığın şeyi yapması düşünce-sine deli oluyorsun. Beni o yüzden kaçırdın. Dönersem paramı kaybe-deceğimi de o yüzden söylüyorsun. Seni aptal ihtiyar! Sen..."

"Madam!"

"Senden korkmuyorum! Cinsel gücü olan bütün erkekleri kıskanı-yorsun! Benden de nefret ediyorsun, çünkü sen..."

Radclyffe'in sağ eli, Amber'ın yüzüne şimşek hızıyla indi. Kont'un bakışları buz gibiydi.

"Bir beyefendi olarak kadınların tokatlanmasına çok karşıyım. Hayatım boyunca böyle bir şey yapmadım. Ama ben sizin kocanızım ve benimle saygılı konuşacaksınız."

Amber kızgın bir kedi gibi geri çekildi. Nefes alıp vermeyi unutmuş-tu sanki. Konuşurken dudakları vahşi bir hayvan gibi dişlerinden ayrıldı. "Ah, senden öyle nefret ediyorum ki," dedi usulca. "Bir gün bu yaptıkla-rını sana ödeteceğim. Yemin ederim, seni kendi ellerimle öldüreceğim."

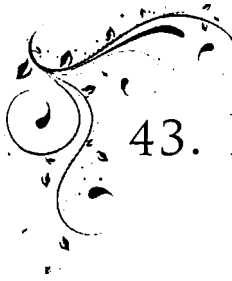
Radclyffe ona küçümseme ve nefretle baktı. "Tehditkâr bir kadın, havlayan bir köpek gibidir. İkisine de saygım yok." O sırada kapı çalındı. Radclyffe bir an tereddüt etse de, başını çevirdi.

"Girin!"

Han'ın neşeli, pembe yanaklı sahibesi kollarında bir masa örtüsü ve peçetelerle gülümseyerek geldi. Onun arkasında on üç yaşında bir kız

çocuğu, üzerinde lezzetli yiyecekler olan bir tepsiyi dengede tutmaya çalışıyordu. Arkasından gelen küçük erkek kardeşinin elinde ise iki tozlu yeşil şişeyle iki tane pırıl pırıl kadeh vardı. Hancı bir dirseğine yaslanmış yatan Amber'a baktı.

"Madam daha iyi mi? Çok sevindim. Size çok güzel bir yemek hazırladım. Beğeneceğinizi umarım." Kadın ona dostça gülümsedi. Sıcak bakışlarıyla, genç bir kadının ilk hamileliğinde yaşayabileceği zorlukları anladığını söylemeye çalışıyordu. Yüzü hâlâ tokadın etkisiyle yanan Amber zoraki gülümsemeye çalıştı.

43. BÖLÜM

LIME PARK YÜZ YAŞINDAN BÜYÜKTÜ. KATOLİK KİLİSESİ BÖLÜNMEDEN, Gururlu Mortimerler güçlerinin zirvesindeyken yapılmıştı. Katı ve zarif güzelliği, ailenin gücünü ve gururunu yansıtıyordu. Kocaman panjurlu pencereler, soluk yeşil taşlarla kiremitlerin üzerine kusursuz bir simetriyle yerleştirilmişti. Dört katlı binanın arduaz damının altında üç tane çatı penceresi vardı. Köşeli ve yuvarlak üç cumba, binanın önünü üç bölüme ayırıyordu. Uzunluğu altmış metreyi geçen tuğla döşeli teras, İtalyan bahçelerine bakıyordu. Şehirdeki binaların kötü durumuna karşın, Lime Park'a çok iyi bakılmıştı. Her köşesi yepyeni gibiydi.

Eve yüzlerce metre öteden geçen sıra sıra arabalar bir daire çizip, fiskiyeli bir havuzun olduğu arka bahçeye doğru yöneliyorlardı. Batıya doğru uzakta bir yerde kocaman, yuvarlak bir Norman güvercinliği ve yapay bir havuz, kuzeydeyse ahırlar ve garajlar göze çarpıyordu. İkili bir merdiven, ikinci katın girişine çıkıyordu. Arabaların ilki tam onun önünde durdu.

Lord indi ve yardımcı olmak için centilmence elini karısına uzattı. Tamamen serbest ve ilacın etkilerinden arınmış olan Amber yere indi. Suratı asıktı ve Radclyffe yokmuş gibi davranıyordu, ama gözleri hayranlıkla binada dolaştı. Tam o sırada genç bir kadın kapıdan çıktı ve merdivenlerden koşarak onlara doğru geldi. Amber'a mahcup bir bakış attıktan sonra dizlerini bükerek Radclyffe'i selamladı.

“Ah, lordum!” diye bağırdı doğrulurken. “Sizi beklemiyorduk! Philip, Sör Robert’la ava gitti, ne zaman döneceğini bilmiyorum.”

Radclyffe bir şey demese de, Amber onun, Lord’un on altı yaşındaki gelini Jennifer olduğunu biliyordu. İncecik, basit yüzlü, açık sarı saçlı bir kızdı ve belli ki ziyaretçilerin gelişine çok sevinmişti.

“Tanrım,” diye düşündü Amber sabırsızlıkla. Demek köyde yaşamak insanı böyle yapıyor! Kendisi de hayatının çoğunu köyde yaşamış gibi gelmiyordu ona artık.

Radclyffe cana yakın bir şekilde selam verdi. “Sen canını sıkma hayatım. Zaten habersiz geldik, mesaj yollayacak zamanımız olmadı. Madam,” diyerek Amber’a döndü. “Bu, benim oğlumun karısı Jennifer, size bahsetmiştim. Jennifer seni Leydi’yle tanıştırebilir miyim?”

Jenny, Amber’a kaçamak bir bakış daha attıktan sonra onu selamladı. İki kadın âdet yerini bulsun diye öpüştü. Amber, kızın elinin buz gibi olduğunu ve titrediğini fark etti. “Leydi yolculukta çok yoruldu,” dedi Radclyffe. “Herhâlde dinlenmek istiyordur. Dairem hazır mı?”

“Ah, evet lordum! Her zaman hazır.”

Amber yorgun değildi ve dinlenmek falan da istemiyordu. Evi gezmek, bahçeleri, ahırları görmek, yaz evlerini incelemek vardı onun aklında. Ama Kont’un peşinden üst kata, koridorun kuzeybatı ucundaki büyük odalara doğru gitti.

“Yorgun değilim,” dedi onun karşısına dikilerek. “Burada ne kadar kilitli kalmam gerekiyor?”

“Somurtmanız geçene kadar, madam. Benim hakkımda ne düşündüğünüz beni hiç ilgilendirmiyor, ama oğlumun ya da hizmetkârlarımın, karımın yaramaz bir fahişe gibi davrandığını görmelerini istemiyorum. Seçim size kalmış.”

Amber iç çekti. “Öyle olsun, o zaman. Ama bence kimseyi senden hoşlandığıma ikna edemem. Yine de elimden geleni yapacağım.” Philip akşam yemeği vaktinde gelince Amber onunla tanıştı. Yirmi dört yaşında, sağlıklı, mutlu, toy, sıradan bir adamdı. Kıyafeti özensiz, hareketleri gelişigüzel. Anlaşılan en büyük ilgi alanları da at yetiştirmek ve horoz eğitmekti. Amber onu daha ilk gördüğü anda, *Tanrı’ya şükür, babasına*

hiç benzemiyor, diye düşündü. Ama ondan o kadar farklı olmasına rağmen, Radclyffe'in oğluna çok bağlı olduğunu görünce şaşırdı. Soğuk, gururlu, yalnız ihtiyardan beklenmeyecek bir şeydi bu.

Amber, Lime Park'ı günlerce gezdi.

Mobilyalarla, resimlerle ve dünyanın dört bir köşesinden gelmiş eşyalarla dolu düzinelerce oda vardı. İtalyan bahçeleri evin güney ve doğu cephelerini sarıyordu. Onları mermer yürüme yolları ve çakıl döşeli geniş kaldırımlar birbirine bağlıyordu. Yollarda ve merdivenlerde taş vazoların içinde çiçekler vardı. Hiçbir yerde yabancı bir ot yoktu. Ahırlar bile düzenliydi. Bir meyve bahçesi, bir sera ve bir de güzel, küçük bir yazlık ev vardı.

Borcu olmasına şaşmamalı, diye düşündü Amber. Ama şimdi parasının nereye gittiğini gördükçe üzüntüsü azalıyordu. Yanından geçtiği her şeye bakıp zamanı gelince bunu satsam mı, satmasam mı diye düşünüyordu. Oradaki güzelliklerin hiçbiri, onları kimsenin göremeyeceği bu ücra köşede kalmamalıydı. Onların yeri Londra'ydı. Belki Whitehall'da bir dairede, belki St. James Meydanı'nda, ya da Piccadily'de, yeni bir evde olmalıydılar.

Jennifer önceleri çok utangaçtı ama yapacak başka bir şeyi olmayan ve biraz da kızın durumuna üzülen Amber, onunla dost olmaya çalıştı. Kız, onun bu çabasını minnetle karşıladı. Ne de olsa kalabalık bir ailede büyümüş ama orada yalnız kalmıştı. İki yüzden fazla hizmetkâra rağmen ev boş ve sıkıcı geliyordu ona.

Nisan sonu gelmişti ve hava giderek ısınıyordu. Bülbüller dönmüş, ağaçlar meyveyle, bahçeler güzel kokulu çiçeklerle dolmuştu. Konuşup gülüşen Jennifer'la Amber kol kola girip yeşil çimenlerde dolanıyordu. Çok kısa sürede sıkı dost olmuşlardı.

Amber sık sık âşık bir kadın gibi Londra'dan bahsediyordu. Orayı hiç görmeyen Jennifer'a tiyatroları, meyhaneleri, Hyde Park'ı, çarşısı, Whitehall'u, Kraliçe'nin konuk salonlarını, baloları ve partileri anlatıyordu. Amber'a göre Londra, evrenin merkeziydi. Orada olmayan biri çok uzak bir gezegende yaşıyor sayılırdı.

"Ah, bütün saray halkının geçişini izlemek gibisi yoktur," dedi büyük bir hevesle. "Herkes eğilip gülümser. Majesteleri kadınlara şapkasını çıkarır, bazen de seslenir. Ah, Jenny, bir gün Londra'ya gelmelisin!" Amber hâlâ oradaymış gibi konuşmaya devam ediyordu.

Jenny onun anlattıklarını her zaman büyük bir ilgiyle dinliyor, sayısız soru soruyordu. Ama özür dilercesine gülümsedi. "Çok güzeldir eminim, ama... Görmektense dinlemeyi tercih ederim."

"Ne?" dedi Amber, hayrete düşerek. "Ama Londra dünyanın en güzel yeri! Neden gitmek istemiyorsun?"

Jenny hoşnutsuzluk gösteren bir ifadeyle elini salladı. Amber'ın güçlü kişiliğinin her zaman farkındaydı ve kendi fikrini açıklarken utanıyor, neredeyse suçluluk duyuyordu. "Bilmem. Kendimi orada bir garip hissedirdim. Orası çok büyük, çok kalabalık. Bütün kadınlar çok güzel. Şahane elbiseler giyiyorlar. Ben onların yanında dışlanırım, kaybolurdum." Sesi, bu kocaman, korkutucu şehirde şimdiden kaybolmuş gibi çaresiz çıkıyordu.

Amber kahkaha atıp kolunu kızın beline doladı. "Aman Jenny! Biraz makyaj yapıp yakası açık bir elbise giydin mi, sen de hepsinden güzel olursun. Emin ol, erkekler seni yalnız bırakmaz, gece gündüz peşinden koşar."

Yüzü kızaran Jenny kıkırdadı. "Ah, Leydim! Hiç de koştırmazlardı, biliyorsunuz. Tanrım, bir beyefendiye ne sayılabileceğini bile bilemem ben."

"Elbette bilirsin, Jenny. Philip'e ne söyleyeceğini biliyorsun, değil mi? Bütün erkekler birbirine benzer zaten. Bir kadınla konuşurken ilgilendikleri tek bir konu vardır."

Jenny kıpkırmızı oldu. "Ah, ama ben Philip'le evliyim. O..." Aceleyle konuyu değiştirdi. "Saray hakkında söylenenler gerçekten doğru mu?"

"Nasıl yani?"

"Biliyorsunuz işte. Korkunç şeyler söylüyorlar. Herkes içki içip küfrediyormuş. Majesteleri bile pazar günü kâğıt oynuyormuş. Majesteleri diğer şeyleriyle... Leydileriyle o kadar meşgul oluyormuş ki, Kraliçe'yi bazen aylarca görmediği oluyormuş."

"Saçmalama. Onu her gün görüyor. Ayrıca çok nazik ve ilgili davranıyor. Kraliçe'nin dünyadaki en iyi kadın olduğunu söylüyor."

Jenny rahatlamıştı. “O zaman karısına sadık olmadığı söylentisi yanlış.”

“Hayır, yanlış değil. Fırsatını bulunca bütün erkekler karısını aldatır, öyle değil mi?” Bunu duyan Jenny şaşkınlıktan donakalınca Amber onun kolunu sıkıp aceleyle ekledi. “Taşrada yaşayan erkekler hariç tabii. Onlar farklı.”

İlk başta Philip’in farklı olduğunu düşünmüştü. Delikanlı onu ilk kez görünce gözleri şaşkınlık ve hayranlıkla parıldadı ama babası orada olduğu için hemen bakışlarını kaçırdı. Sonra da sadece yemeklerde karşılaşmaya başladılar. Ve o zamanlarda da Philip ona aynı ilgisizlikle yaklaşıyordu. Kibarca Radclyffe, Amber’ın babası yaşında değilmiş gibi yapmaya çalışıyordu. Amber sonunda onun kendisinden korktuğuna karar verdi.

Amber, sıkıntı, yaramazlık ve Radclyffe’ten öc alma isteğiyle Philip’i kendine âşık etmeye karar verdi. Ama Kont’u iyi tanıdığı için çok tedbirli olması gerektiğini biliyordu. Bir şeyden şüphelenecek ya da bir şey tahmin edecek olursa... Ama hayır, Amber bunu düşünmeyecekti. Çok kötü bir şey olamazdı. Philip, Lime Park’taki tek genç, yakışıklı ve iktidarlı erkek olduğu için Amber bir erkeğin hayranlığıyla gururunu okşamakla birlikte, heyecan da arıyordu.

Yağmurlu bir sabah onunla balkonda karşılaşınca birkaç dakika havadan konuşmaya başladılar. Tam Philip gidecekken Amber bir el satranç oynamayı önerdi ve oğlan daha bir bahane bulamadan onu aceleyle masaya götürdü. Daha sonra da, birkaç kez kâğıt oynadılar. Birkaç sefer de, sözde tesadüfen ahırda karşılaşıp birlikte ata bindiler. Jenny hamile olduğu için ata binemiyordu.

Ama Philip, Amber’a üvey annesiymiş gibi davranmaya devam etti. Hatta ona saygı duyuyor gibiydi. Bu da Amber’ın genç ya da yaşlı erkekler arasında alışıktı olmadığı bir şeydi. Amber onun *Büyük Turunda* öğrendiği her şeyi unutmış olduğuna karar verdi.

Amber, Radclyffe’i şehirdeyken olduğu gibi yine seyrek görüyordu. Radclyffe evi idare etmesi için bir kadın tutmaya karşı olduğundan evle ilgili bütün ayrıntıları denetliyor, bütün bahçe düzenlemelerini

planlıyor, işçileri yönetip saatlerini laboratuvarında ve kütüphanede geçiriyordu. Ata binme, oyun oynama ya da müzik enstrümanı çalma gibi âdetleri yoktu. Ara sıra dışarı çıksa da, işini bitirir bitirmez eve dönerdi. Durmadan bir şeyler yazıyordu. Amber ona ne yazdığını sorunca anlatmıştı. Elde ettiği bütün değerli eşyaların eksiksiz tarihini yazıyordu. Böylece ailesi neye sahip olduğunu her zaman bilecekti. Ayrıca şiir de yazıyordu. Ama bunları Amber'a hiç okumamış, Amber da görmeyi teklif etmemişti. Amber bunun çok sıkıcı bir iş olduğunu düşünüyordu. Dışarıda beyaz menekşeler mis gibi kokarken, kayın ağaçları mor çiçekler açarken ve yağmur sonrası serin hava tepeleri yıkarken bir adamın kendini saatlerce karanlık bir odaya hapsetmesini anlamıyordu.

Amber, Londra'ya dönme konusunu açtığında Kont ona orada aptal gibi davrandığını ve baştan çıkarılması için o kadar fırsat olan bir yerde yaşayamayacağını söylemişti. Ayrıca yalnız dönmek istiyorsa dönebilirdi. Ama on bin pound dışındaki bütün parayı ona vermesi gerekiyordu. Amber ona öfkeyle bağırarak, hayatı boyunca taşrada kalmak zorunda olsa bile parayı ona vermeyeceğini söylemişti.

Sonuç olarak orada uzunca bir süre kalmak zorunda olduğunu düşünüp Nan, Susanna ve Koca John Waterman'ı yanına çağırttı. Daha önce bir düşük yapan, bir de kürtaj olan Nan, bu sefer Koca John'dan hamileydi ve hamileliğinin beşinci ayı olduğu için Amber ona gelmemesini söylese de, iki hafta sonra onlarla birlikte geldi.

Her zamanki gibi konuşacak çok şeyleri vardı. İki kadın da aynı şeylere ilgi duyduğu için durmadan dedikodu yapıyor, tereddüt etmeden en özel, kişisel meselelerini bile paylaşıyorlardı. Jenny'nin saflığı ve deneyimsizliğinden sıkılmaya başlayan Amber, sonunda onun kim olduğunu tam olarak bilen ve bunu umursamayan biriyle açık açık konuşabildiği için rahatlamıştı. Amber, Nan'e kocasının oğlunu baştan çıkarmayı planladığını söyleyince Nan gülüp köye kaçırılan bir kadının çaresizliğinin sınırı olmadığını söyledi. Philip tabii ki İkinci Charles veya Lord Carlton'la kıyaslanamazdı. Ama mayısın ortasında Philip, Amber'ın peşinden ayrılmamaya başladı.

Amber bir sabah güzel, küçük sarı kırsağının eğerlenmesini beklerken onun sesini duydu. “İyi günler, hanımefendi. Böyle erken saatte gezintiye mi çıkıyorsunuz?” Şaşırılmış gibi görünmeye çalışıyordu ama Amber onun yüzüne bakınca kendisiyle karşılaşmak için kasıtlı olarak geldiğini anladı.

“Günaydın, Philip. Ever, biraz hava alayım dedim. Bu mayıs soğuğunun kadınların cildine çok iyi geldiği söyleniyor.”

Philip kızarak ona sırtıttı. Şapkasını sinirli sinirli dizlerine vuruyordu. “Hanımefendinin böyle bir şeye ihtiyacı olamaz.”

“Ne kadar centilmensin, Philip.”

Amber ona bakıp gülümsedi. *Direniyor*, diye düşündü, *ama yine de bana âşk oluyor*.

Altın işlemeli, yeşil kadife eğerli kısrak, ağacın altında bekledikleri yere getirildi. Amber bir süre kısrakla konuşup ona bir avuç şeker verdi. Philip ata binmesine yardımcı oldu.

Atına kolayca ve zarifçe binen Amber, “Birlikte gezebiliriz istersen,” dedi. “Tabii başka bir yere gitmiyorsan.”

Philip bu davete şaşırılmış gibi yaptı. “Ah, hayır. Bir yere gitmiyordum. Ben de ata binecektim zaten. Ama teşekkür ederim, leydim. Çok naziksınız. Çok teşekkür ederim.”

Yemyeşil çayırlarda gezinirken evden hayli uzaklaştılar. Çimler çok ıslaktı. İleride ağır ağır yürüyen bir sığır sürüsü görünüyordu. Bir süre konuşacak bir şey bulamadılar. Sonunda Philip neşeyle, “Ne güzel bir sabah, değil mi?” dedi. “Kırlar dururken insanlar neden şehirde yaşar ki?”

“Şehirler dururken neden kırlarda yaşarlar esas.”

Philip şaşırmıştı. Sonra beyaz, düzgün dişlerini göstererek sırtıttı. “Ciddi olamazsınız, Leydim. Yoksa Lime Park’a gelmezsiniz.”

“Buraya gelmek benim fikrim değildi. Lord öyle istedi.”

Amber ilgisizce konuşmuştu. Yine de Radclyffe’e duyduğu küçümseme ve nefret sesine yansımış olacak ki, Philip meydan okurcasına hemen cevap verdi. “Babam Lime Park’ı çok sever. Biz hiç Londra’da yaşamadık. Bir kere Majesteleri I. Charles burayı ziyaret etmiş ve İngiltere’de daha güzel bir kır evi olmadığını söylemişti.”

“Ah, tabii ki çok güzel bir ev,” dedi Amber. Onun aile sadakatini zedelediğini biliyordu. Gerçi hiç umurunda değildi. Bir süre daha hiç konuşmadan gezinmeye devam ettiler. Sonunda Amber, “Hadi burada biraz duralım,” dedi. Onun cevabını beklemeden atının dizginlerini çekti. Philip de biraz daha gittikten sonra yavaşça geri döndü.

“Durmasak daha iyi olur. Etrafta kimse yok.”

“Ne olmuş yoksa?” dedi Amber.

“Şey, madam... Babam gezinirken atımızdan inmememizin daha uygun olacağını düşünüyor. Birileri görürse yanlış anlayabilir. Buradaki insanlar dedikoduyu sever.”

“İnsanlar her yerde dedikoduyu sever. Sen istediğini yap. Ben biraz ineceğim.” Amber hemen attan indi, üzerine iki üç taze, kırmızı gül iğnelediği şapkasını çıkarıp salladı. Philip onu bir süre izledi ve sonunda atından inmek zorunda kaldı. Onun önerisi üzerine, yakınlardaki güzel, küçük bir dereye bakmaya gittiler. Dere gürültüyle akıyor, kenarlarındaki söğüt ağaçları dallarını suya bırakıyordu. Ağaçların arasından vuran gün ışığı bir katedraldeymiş gibi Amber’ın başına vurdu. Philip’in göz ucuyla onu izlediğini biliyordu. Birden arkasını dönünce onu yakaladı.

Yavaşça gülümserken cesur bir küstahlıkla onu süzdü. “Babanın son kontesi nasıldı?” diye sordu. Philip’in annesi Leydi Radclyffe’in, doğum sırasında öldüğünü biliyordu. “Güzel miydi?”

“Evet, biraz. Galiba. En azından resminde güzel. Ben dokuz yaşındayken öldü. Çok iyi hatırlamıyorum.” Philip onunla yalnız olduğu için huzursuz görünüyordu. Gözleri artık hislerini saklayamıyordu.

“Çocuğu oldu mu?”

“İki tane. Çok küçükken çiçek hastalığından öldüler. Ben de hastalanmıştım...” Yutkunup derin bir nefes aldı. “Ama iyileştim.”

“Buna sevindim, Philip,” dedi usulca. Ona yarı alaycı bir ifadeyle gülümsemeye devam ediyordu. Ama gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltı vardı. Dört haftadır hiçbir şey onu bu kadar eğlendirmemişti.

Ama Philip perişan görünüyordu. Duyguları onu iki yola çekiyordu. Birinde arzuları, diğerinde babasına duyduğu sadakat vardı. Konuyu hemen daha genel konulara getirdi.

“Saray şimdilerde nasıl? Çok gösterişli olduğunu söylüyorlar. Yabancılar bile Kral’ın yaşayışına şaşırmış.”

“Evet, öyle. Çok güzel. Dünyanın hiçbir yerinde bu kadar yakışıklı erkek ve güzel kadının bir arada olduğunu sanmıyorum. En son ne zaman gittin?”

“İki yıl önce. Seyahatten dönünce birkaç ay Londra’da kaldım. Tabloların ve süs eşyalarının çoğu geri getirilmişti ama şimdi çok daha güzeldir tabii. Majesteleri’nin güzel şeylere zaafı var.” Dili konuşsa da, akıllı takip etmiyordu. Gözleri alev alev yanıyor, sürekli yutkunuyordu. “Artık geri dönsek iyi olur,” dedi aniden. “Geç oluyor.”

Amber omuzlarını silkti. Eteklerini toplayıp uzun çimlerin arasından geri döndü. Ertesi gün görüşmediler. Amber onun üstüne gitmemek için rahatsız olduğunu söyleyip öğle yemeğiyle akşam yemeğini kendi odasında yedi. Philip, bir an önce iyileşmesini dileyen küçük, resmi bir notla bir buket kırmızı gül gönderdi.

Ertesi sabah Amber dışarı çıkınca, sevgilisinin geçeceği umuyla köşede bekleyen okullu bir yeniyetme gibi ahırın orada bulacağını umuyordu onu. Ama Philip ortalarda görünmeyince, onun kendisine âşık olduğunu düşünen Amber sinirlendi. Sonraki karşılaşmalarını büyük bir heyecanla kendisi beklemeye başladı. İki gün önce gittikleri yöne doğru tek başına yola çıktı. Birkaç dakika sonra Philip Mortimer’ı ve babasını tamamen unutmuş, akıllı yeniden Bruce Carlton’la dolmuştu.

Bruce gideli neredeyse altı ay oluyordu ve Amber onu yine unutmaya başlamıştı. Sabah uyanınca çok canlı olan ama öğlene doğru silikleşen tatlı bir rüya gibiydi. Birçok şeyi hatırlıyordu. Gözlerinin tuhaf, yeşil-gri rengini, düşüncelerini sözcüklerden daha iyi belli eden dudak hareketlerini, içinde büyük vaatler veya ciddi tehditler barındıran sessizliğini... Amber ne zaman son seviştikleri anı hatırlasa başı dönüyordu. Onun öpücüklerini, dokunuşlarını deli gibi özlemişti. Yine de Bruce ona hayalî biri gibi gelmeye başlamıştı. Anıları gittikçe silikleşiyordu. Beklediğinin ve umduğunun aksine Susanna bile Bruce’u ona yaklaştı-
rıp daha gerçek kılamıyordu.

Amber düşüncelere öyle dalmıştı ki, atı aniden huysuzlanınca dizginleri yakalamaya çalıştıysa da, hayvanın başının üzerinden yere düştü. Kendine gelip etrafına bakınca suçlu gözlerle ona bakan Philip'le karşılaştı. Philip onu korkuttuğu için hemen özür dilemeye başladı.

"Ah, hanımefendi! Bağışlayın beni! Sizi korkutmak istememiştim... Sabahın keyfini çıkarmak için buraya gelmiştim. Sizin geldiğinizi görünce bekledim." Açıklama öyle ısrarla yapılmıştı ki, Amber bunun yalan olduğunu biliyordu. Philip, babasının onları birlikte ata binerken görmesini istememişti.

Amber dengesini sağlayıp güldü. "Ah, Philip, sendin demek! Ben de seni düşünüyordum." Bunu duyunca Philip'in gözleri parıldadı. Ama Amber onun yapacağı aptalca bir yorumu engelledi. "Hadi gel, nehre kadar yarışalım."

Philip nehre Amber'ın hemen önünde vardı. Amber atından inerken o da bu sefer hiç karşı çıkmadan indi. "İngiltere mayısta ne kadar güzel," dedi Amber. "İnsanların Amerika'ya gitmek istemesini aklın alıyor mu?"

"Hayır," dedi Philip şaşkınlıkla. "Anlamıyorum doğrusu."

"Biraz oturacağım galiba. Pelerinini benim için yere serer misin, Philip? Elbisem kirlenmesin." Amber en güzel yeri bulmak için etrafına bakındı. "Şu ağacın altı güzel."

Philip gösterişli bir tavırla uzun binici pelerinini çıkarıp nemli çimlerin üzerine serdi. Amber bacaklarını dizlerinden kırarak oturup şapkasını yanına koydu.

"Eee, Philip, dikilip duracak mısın? Otursana." Eliyle yanını gösterdi.

Philip tereddüt etti. "Şey... Iıı..." Sonra birden cesaretini toplayıp, "Teşekkür ederim, Leydim," dedi ve Amber'ın karşısına oturdu.

Ama ona bakmak yerine çiçekten çiçeğe konan, telaşla uçuşan bir arıyı izlemeye başladı. Amber etrafındaki küçük beyaz papatyaları toplayıp kucağında biriktirmeye başladı.

Philip sonunda onun gözlerine bakıp "Biliyor musunuz," dedi. "Benim üvey annemmişsiniz gibi gelmiyor. Ne kadar uğraşsam da buna inanamıyorum. Neden acaba?"

Philip gerçekten şaşkın ve üzgün görünüyordu.

“Belki de inanmak istemiyorsundur,” dedi Amber.

Paparyaların saplarını birbirine geçirerek taç yapmaya başlamıştı.

Philip sessizce Amber’ın söylediğini düşündü. Sonra da, “Neden babamla evlendiniz?” diye sordu aniden.

Amber gözlerini işinden ayırmadan omuzlarını silkti. “O benim paramı istedi, ben de onun unvanını.” Başını kaldırınca Philip’in endişeyle kaşlarını çatıldığını gördü. “Ne oldu, Philip? Bütün evlilikler bir pazarlık değil mi zaten? Benimki bu, seninki şu. Sonuçta evleniyoruz işte. Sen de Jenny’yle bu yüzden evlenmedin mi?”

“Ah, evet, tabii. Ama babam çok iyi bir adamdır, biliyorsunuz.” Amber’dan çok kendini inandırmaya çalışıyor gibiydi.

“Tabii ya, çok iyi,” dedi Amber, alaycı bir sesle.

“Sizden de çok hoşlanıyor.”

Amber kaba bir kahkaha attı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Kendisi söyledi.”

“Benden uzak durmanı da söyledi mi?”

“Hayır ama öyle yapmalıyım, biliyorum. Bugün hiç gelmemeliydim.” Son sözlerini hızlıca söyleyip başını çevirdi. Birden ayağa kalktı. Amber da kalkıp onu bileğinden yakalayarak hafifçe kendine çekti.

“Neden benden uzak durmalısın, Philip?” diye mırıldandı.

Philip yarı çömelmiş bir vaziyette, güçlkle nefes alarak ona baktı. “Çünkü ben... Çünkü buna mecburum! Dönsem iyi olur. Yoksa ben...”

“Yoksa sen ne?” Yaprakların arasından sızan güneş Amber’ın yüzüne vuruyordu. Nemli dudakları aralanmış, aralarından beyaz dişleri görünüyordu. Benekli, kehribar gözleri onu ısrarla bırakmadı. “Philip, neden korkuyorsun? Beni öpmek istediğini biliyorum. Neden yapmıyorsun?”

44. BÖLÜM

PHILIP MORTIMER'İN VİCDANI ONU RAHATSIZ ETTİ. İLK BAŞTA ÜVEY annesinden kaçmaya çalıştı. Amber onu baştan çıkardıktan sonraki gün, bir komşusunu ziyarete gidip neredeyse bir hafta dönmedi. Döndüğünde de, kiracıları ziyaret etmekle o kadar meşguldü ki, yemeklere bile ara sıra katılabiliyordu. O zamanlarda da, Amber'a abartılı bir resmiyetle davranıyordu. Onun bu saçma davranışlarının ikisini de ele vereceğinden korkan Amber sinirlenmişti. Ayrıca, bu evde bulunduğu tek eğlence kaynağı olduğu için onu kaybetmek istemiyordu.

Bir gün yatak odasının penceresinden Philip'in tek başına bahçede dolaştığını gördü. Radclyffe saatlerdir laboratuvarındaydı. Amber da eteklerini toplayıp aceleyle Philip'in yanına indi. Amber'ın yaklaştığını gören Philip telaşla etrafına bakınıp uzun çalılıklardan yapılmış labirentin içine girdi. (Labirentlerin çok moda olduğu bir zamanda, yetmiş yıl önce dikilen bu çalılar o kadar uzamıştı ki, içlerinde kaybolmak mümkündü.) Amber labirente girip etrafına bakındı ama onu görmedi. Hızla önüne çıkan köşelerden dönmeye başladı.

"Philip!" diye bağırdı öfkeyle. "Philip, neredesin!"

Ama cevap yoktu. Sonra Amber birden bir köşeyi döndü ve yol orada bittiği için Philip'i yakaladı. Huzursuzca etrafına bakınan Philip kaçış yolu olmadığını görünce suçlulukla başını kaldırdı. Amber kahkahalara boğulup başındaki siyah, dantel şalı attı.

"Ah, Philip! Seni sersem çocuk! Niye benden kaçıyordun? Gören de korkunç bir canavar olduğumu sanacak.

"Kaçmıyordum," dedi Philip. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Amber yüzünü buruşturdu. "Boşuna uğraşma. İki haftadır benden kaçıyorsun. Şeyden beri..." Ama Philip ona öyle korku dolu gözlerle baktı ki Amber kaşlarını kaldırdı. "Ne var? Hoşuna gitmedi mi? O zaman hiç de..."

Philip acı çekiyordu. "Ah, lütfen hanımefendi! Yapmayın... Dayanamıyorum. Aklımı kaçıracağım. Böyle konuşursanız ben... Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Amber ellerini beline koyup bir ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı. "Tanrı aşkına Philip! Neyin var? Suç işlemiş gibi konuşuyorsun!"

Philip ona baktı. "İşledim zaten."

"Ne suçu işlemişsin bakayım?"

"Ne olduğunu biliyorsunuz."

"Hayır, bilmiyorum. Zina bir suç değil, eğlencedir." Amber, *uzun süre kibarlıktan uzakta, taşrada yaşayan bir gencin sonu bu*, diye düşündü.

"Zina bir suçtur. İki masum insana, eşinize ve karıma karşı işlenen bir suç. Ama ben bundan daha da kötü bir suç işledim. Babamın karısıyla yattım, ensest ilişki sayılır bu." Son sözleri bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. Kendinden nefret ederek Amber'a baktı.

"Saçmalama Philip! Biz akraba değiliz! Bu, genç bir kadınla evlenecek kadar aptal ihtiyarları korumak için ihtiyarlar tarafından çıkarılmış bir kanun! Kendini yok yere perişan ediyorsun."

"Hayır, hiç de değil! Daha önce birçok kadınla yattım. Ama hiç böyle bir şey yapmadım. Bu kötü, yanlış bir şey. Anlamıyorsunuz. Babamı çok seviyorum, iyi biri o. Ona çok saygı duyuyorum. Ama bu yaptıklarım..."

Philip öyle kötü görünüyordu ki, Amber bir an için ona acıdı. Elini tutmaya kalkınca Philip zehirli bir yaratığın karşısındaymış gibi geri çekildi. Amber omuzlarını silkti. "Tamam Philip, bir daha böyle bir şey olmayacak. Olanları unut tamam mı?"

"Unutacağım. Unutmam gerek!"

Ama Amber unutmayacağını biliyordu. Günler geçtikçe Philip unutmakta daha da zorlanmaya başladı. Amber ona yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı. Karşılaştıklarında yine bütün çekiciliğiyle ona bakıyor, tam tersini yapıyormuş gibi görünüp onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. İki haftanın sonunda, Amber ata binmeye çıktığında Philip onunla yine karşılaştı. Bu sefer iyice çaresizdi. Suçluluk ve kendine duyduğu nefret güçlü olsa da, arzusu daha güçlüydü.

Buluşmak için birçok yer buldular.

Bütün büyük Katolik evleri gibi, Lime Park'da da bir zamanlar rahipleri saklamak için yapılmış bir sürü gizlenme yeri vardı. Yerin altında küçük bir odaya açılan pencere rafları, küçük odalara çıkan dar bir merdivene açılan duvar bölmeleri vardı. Philip hepsini biliyordu. Bu gizli yerlerde buluşmanın tehlikesi Amber için, Philip'le beceriksizce sevişmelerinden daha heyecan vericiydi.

Ama bütün bunlar Londra'ya dönme isteğini unutturacak kadar heyecan vermiyordu. Radclyffe'e ne zaman döneceklerini sorduğunda Kont her seferinde öyle bir planı olmadığını söylüyordu. Edmund, ölene kadar Lime Park'ta yaşayabileceğini düşünüyordu.

"Ama ben burada sıkıldım!" diye bağırdı Amber bir gün.

"Buna hiç şüphem yok," dedi Radclyffe. "Aslında kadınların gittikleri her yerde sıkıntılarını nasıl geçirdiğini hiç anlamam. Bunun için sadece birkaç yol var."

"Yeterince yolumuz var, merak etme," dedi Amber ona küçümsemeyle bakarak. Konuşmaya tatlı dille başlamıştı ama Kont'un sivri lafları ve alaycılığı bunu sürdürmesine imkân tanııyordu. "Burası gerçekten çok sıkıcı. Düşmanımın bile bir köyde kısıp kalmasını istemem!"

"Onu kendinizi bir fahişe gibi Majesteleri'ne sunmadan önce düşünenecektiniz."

Amber kakhaha attı. "Kendimi fahişe gibi mi sundum? Tanrım, o kadar komiksin ki! Çok uzun zaman önce, ben daha tiyatroydayken Kral'la yattım zaten. Eee, Lordum, buna ne diyeceksin?"

Radclyffe'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Terasa bakan büyük pencerelerden birinin yanında duruyordu. Altın işlemeli perde-

lere yaslanmış vücudu porseleni andırıyordu. Amber yumruğunu bütün gücüyle onun kırılğan yüzüne geçirmek istedi. Kemiklerinin kırıldığını duymak ona büyük zevk verecekti.

“Zekâdan yoksun oluşunuz herkeste böyle bir kusur aramanıza yol açıyor madam.”

“Demek biliyordun, öyle mi?”

“Adınız o kadar lekesiz değil, hatta kirden görünmüyor.”

“Öyleyse şu an daha iyi bir durumda olduğunu düşünüyorsun?”

“En azından daha kötü olmayacak. Siz ya da adınız, beni hiç ilgilen-dirmiyorsunuz madam. Ama karım sıfatını taşıyan kişinin ünü beni il-gilendirir. Sizinle evlenmeden önce yaptığınız hataları düzeltemem ama yeni hatalar yapmanızı önleyebilirim.”

Bir an için Amber’ın öfkeden gözü döndü. Ne kadar uğraşırsa uğ-raşsın hayatını kontrol edemeyeceğini ona kanıtlamak için neredeyse Philip’le arasındakileri ona söyleyecekti. Ama tam zamanında kendini kontrol etti. “Ya, öyle mi?” dedi onun yerine.

Radclyffe gözlerini kısıtı. Amber’la konuşurken her kelimesinin ye-terince zehirli olmasına özellikle dikkat ediyordu. “Bir gün beni fazla zorlayacaksınız. Sabrım sonsuz değildir, unutmayın.”

“Peki, o zaman ne yapacaksın lordum?”

“Odanıza gidin!” dedi Radclyffe aniden. “Odanıza gidin, yoksa zorla götürürüm!”

Amber öfkeden neredeyse yumruğunu kaldıracaktı. Ama Radclyffe’in bakışları öyle tehlikeliydi ki, bir an tereddüt ettikten sonra mırıldanarak küfredip kütüphaneden çıktı.

Radclyffe’c duyduğu nefret beynini kemiriyordu. Gece gündüz ak-lına gelenler dayanılmaz bir işkence olmuştu artık. Amber ondan nasıl kurtulacağını planlamaya başladı. Onun ölmesini istiyordu.

Amber, bir keresinde, tamamen tesadüf eseri, evlendiği adamla il-gili çok büyük bir keşif yapmaya çok yaklaştı. Birbirlerinden hoşlan-madıkları gibi, birbirlerini hiç de ilginç bulmadıkları için, Amber onu anlamaya ve neden böyle bir insan olduğunu öğrenmeye hiç çalışma-mıştı.

Ağustos ayında bir gün, Jenny'nin bazı akrabaları, yeni kontesle tanışmak ve birkaç gün misafir olmak için Lime Park'a geleceklerdi. Amber hangi elbiseyi giyeceğini planlıyordu. Kendini göstereceği için çok sevinçli olan Amber hepsini büyüleyeceğinden şüphe duymuyordu. Ne de olsa hepsi taşrada yaşayan insanlardı ve kadınların çoğu Restorasyon'dan sonra Londra'ya ayak basmamıştı. Katı, saygın ailelerin yeni sarayla hiç ilgileri yoktu.

Amber, Nan'le birlikte kıyafetlerinin olduğu uzun dolabın önüne geziniyor, her kıyafete bakıp onu giydiğinde neler olduğunu hatırlayarak gülüşüyorlardı.

"Ah! Lord Carlton Dangerfieldlar'ın evine geldiğinde üzerimde bu vardı!" Şampanya rengi dantelden dikilmiş elbisesini çıkarıp üzerine tuttu ve hayallere daldı. Ama birden karar verip elbiseyi yeniden dolaba koydu. "Bak Nan! Sarayda takdim edilirken bunu giymiştim!"

Sonunda Radclyffe'le evlenirken giydiği, üzeri incilerle işli beyaz saten elbiseyi çıkardılar. Kumaşı elleyip, nasıl dikildiğine bakarak elbisenin tam üstüne oturmasının ne kadar tuhaf olduğunu konuştular. Yalnızca beli hafifçe bol, göğüsleri de biraz dar gelmişti.

Evliliğinden beri geçen sekiz ayda bu elbiseyi tamamen unutan Amber, "Acaba kime aitti?" dedi.

"Belki Lord'un ilk eşinindir. Bir ara sorsanıza. Ben de merak ettim."
"Sorarım herhâlde."

Saat onda Radclyffe kütüphaneden geldi. Genelde o saatte yatardı. Alışkanlıklarına olan şaşmaz bağlılığı, Amber'la Philip'in çok işine yaramıştı. Amber bir koltukta oturmuş Dryden'in yeni oyunu *Gizli Aşk*'ı okuyordu. Radclyffe yatak odasına, kendi dolabına doğru giderken ikisi de hiç konuşmadı. Amber, Kont'u hiç çıplak görmemiş, görmek de istememişti. Kont döndüğünde üzerinde desenli, ipekten çok şık bir sabahlık vardı. Mumları söndürmek için dolaşırken Amber da kitabını bir kenara bırakıp ayağa kalkarak esnemeye başladı.

"O eski beyaz saten elbise vardı ya," dedi önemsiz bir şeyden bahse-dermiş gibi. "Hani evlenirken giymemi istediğin, onu nereden almıştın? Benden önce kim giydi?"

Radclyffe duraksayıp hafifçe gülümsedi. “Daha önce sormamanız tuhaf. Ama söylememde bir sakınca yok. Bir zamanlar evlenmeyi düşündüğüm, ama evlenmediğim genç bir kadının gelinliği olacaktı.”

Duydukları hoşuna giden Amber kaşlarını kaldırdı. “Demek düşünden önce terk edildin.”

“Hayır, terk edilmedim. 1643’te ailesinin evi kuşatılırken ortadan kayboldu. Ailesi ondan haber alamadı, biz de Parlamenterler tarafından kaçırılıp öldürüldüğüne karar verdik...” Amber onun gözlerinde yeni bir ifade gördü. Çok üzgündü, ama aynı zamanda geçmiş hatırlamaktan büyük bir haz alıyordu. Amber’ın hiç tahmin etmediği tuhaf bir incelik gelmişti Kont’un hareketlerine. “Çok güzel, kıbar ve cömert bir kadındı, tam bir leydiydi. Şimdi imkânsız geliyor ama sizi ilk gördüğümde bana onu hatırlatmıştınız. Neden bilmiyorum. Ona benzemiyorsunuz, yani sadece biraz benziyor olabilirsiniz. Ama onda hayran olduğum özelliklerin hiçbiri sizde yok kesinlikle.” Omuzlarını silkip kalbinde taşıdığı bir geçmişe çevirdi gözlerini. Sonra geçmiş, yerini bugüne bıraktı ve Radclyffe, Amber’a yeniden bakarken yüzüne her zamanki maskesini geçirmişti. Mumları söndürmeye devam etti, oda kapkaranlık olmuştu.

“Belki de bana onu hatırlatmanız çok da garip değildir,” diye devam etti. Amber onu göremese de birkaç metre ötesinde olduğunu biliyordu. “Yirmi üç yıldır gördüğüm her kadının yüzünde, gittiğim her yerde onu arıyorum. Belki de ölmediğini, belki günün birinde onu bulabileceğimi umdum.” Uzun bir duraksama oldu. Amber duyduklarına şaşırmış, sessizce dinliyordu. Radclyffe’in sesi gittikçe daha yakından gelmeye başladı. “Ama artık aramaktan vazgeçtim. Onun öldüğünü biliyorum.”

Amber elbisesini atıp hemen yatağa girdi. Her gece hissettiği korku yine yakasına yapışmıştı. Radclyffe’in onu küçümsemesine rağmen bir zamanlar başka bir kadını şefkat ve cömertlikle sevebildiğini öğrenince sinirlenmişti. “Demek bir kere âşık oldun,” dedi.

Radclyffe yatağa oturunca kuş rüyü yatağın sallandığını hissetti Amber. “Evet bir kez âşık oldum. Yalnızca bir kez. Onu bir genç adamın hayalleriyle hatırlıyorum, o yüzden de hâlâ seviyorum. Ama artık yaşlıyım ve kadınlar hakkında bildiğim onca şeyden sonra on-

ları sadece küçümsüyorum.” Kont sabahlığını yatağın başına koyup uzandı.

Amber birkaç dakika boyunca gözlerini kapatmaya korkarak yattı. Kasları gerilmiş, dişleri sımsıkı kapanmıştı. Onu reddetmeye hiç cesaret edememişti. Ama her gece ne için olduğunu bilmediği bir bekleyişin işkencesini yaşıyordu. Radclyffe yatağın öbür ucunda sırtüstü uzanmıştı ve ona dokunmak için herhangi bir hamle yapmadı. Sonunda daha düzenli ve derin nefes alıp vermeye başladı. Rahatlayan Amber yavaş yavaş uykuya teslim oldu. Ama onun en ufak hareketinde irkilip uyanıyordu. Kont onu yalnız bıraktığında bile rahat uyuyamıyordu.

Jenny’nin akrabaları, birkaç gün boyunca Amber’in giysileri, mücevherleri ve tavırlarıyla çok ilgilendi. Onu onaylamasalar da heyecan verici buluyorlardı. Bütün kadınlar kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek konuşurken, erkekler de birbirini dürtüp, anlamlı anlamlı göz kırpyordu. Amber hepsinin ne düşündüğünü bilse de hiç umursamıyordu. Onlar onu şok edici buluyorsa, o da onları sıkıcı ve geri kafalı buluyordu. Yine de onlar gidip eve yeniden sessizlik çökünce sabırsızlığı daha da arttı.

Philip’i öylesine büyülemiş ve içini kızgınlıkla doldurmuştu ki, genç adam artık sağduyulu davranamıyordu. Durmadan, “Ne yapacağız!” diye soruyordu. “Buna dayanamıyorum! Bazen aklımı kaçırarak gibi oluyorum.”

Amber çok mantıklıydı, peruk takmayan oğlanın açık kahverengi saçlarını şefkatle geriye yatırıyor. “Yapabileceğimiz bir şey yok Philip. O senin baban...”

“Umurumda değil! Artık ondan nefret ediyorum! Dün gece balkonda karşılaştık, senin yanına geliyordu. Tanrım, bir an için boğazına yapışacaktım. Ah, neler diyorum!” Derin bir iç çekti. Amber ona anlık mutluluklar verse de daha çok üzüntü yaşatmıştı. O, Lime Park’a geldiğinden beri Philip huzuru unutmuştu.

“Öyle konuşmamalısın, Philip,” dedi usulca. “Böyle şeyler düşünme sakın, yoksa bir gün gerçek olur. Beni istediği gibi kullanmak onun kanuni hakkı...”

“Tanrım! Hayatımın böyle karışacağı hiç aklıma gelmezdi. Nasıl oldu hiç anlamıyorum!”

Birkaç gün sonra Amber sabah gezisinden eve tek başına dönmüştü. Birlikte görünmemek için Philip başka bir yolu seçmişti. Geldiğinde Radclyffe yatak odasındaki yazı masasında oturuyordu. “Madam,” dedi ona dönmeden, “Londra’ya gitmem gerekiyor. Bu öğlen, yemekten hemen sonra yola çıkacağım.”

Amber hemen gülümsedi. Onun kendisini de götüreceğini sanmasa da şansını denerdi. “Ah, harika! Nan’e söyleyeyim de hemen eşyalarımızı hazırlasın!”

Amber tam odadan çıkacakken Lord’un sözleri onu durdurdu. “Zahmet etmeyin, yalnız gidiyorum.”

“Yalnız mı? Ama neden? Sen gidiyorsan ben de gelebilirim.”

“Sadece birkaç günlüğüne gidiyorum. Önemli bir mesele. Yanımda olup canımı sıkmanızı istemiyorum.”

Amber sinirlenip onun karşısına dikildi. “Sen bu dünyadaki en mantıksız insansın! Burada yalnız kalmayacağım, duydun mu? Kalmayacağım!” elindeki kamçının sapını masaya vurdu.

Radclyffe kalkıp ona selam verdi. Dudaklarının öfkeyle seğirdiği belli oluyordu. O dışarı çıkarken Amber da kamçıyı yere vurup bağırdı. “Kalmayacağım! Kalmayacağım! Kalmayacağım işte!” Kapı çarpınca Amber yan odada Susanna’nın dadısıyla dedikodu yapan Nan’in yanına gitti. “Nan! Eşyalarımı topla! Kendi arabamla Londra’ya gidiyorum! O aşağılık...”

Susanna annesine koşup saçlarını savurarak tekrar etti, “O aşağılık!”

Yemeğin hazır olduğu duyurulunca Amber aşağı inmedi. Gitmek için toparlanıyordu. O kadar kızgın ve heyecanlıydı ki bütün iştahı kaçırmıştı. Radclyffe aşağı inmesi için yeniden haber gönderince gerekçe göstermeden reddetti ve dairesinin kapısını kilitleyip anahtarları bir kenara fırlattı.

“Bana neyi yapacağımı ve neyi yapmayacağımı söylediği yetti artık,” dedi Nan’e. “O şerefsiz köpek beni bir daha kölesiymişim gibi yönetemeyecek.”

Ama gitmek için hazırlanıp üstünü giydiğinde balkona açılan kapıların kilitlendiğini, kendi anahtarının da yerinde olmadığını fark etti. Odalar birbirine açıldığı için başka bir çıkış yoktu. Amber kapıları tekmeleyip bağırırsa da bir cevap gelmedi. Sonunda kendini kaybedip yatak odasında önüne çıkan her şeyi devirip kırmaya başladı. Nan elleriyle başını tutup odadan kaçtı. Amber yorulduğunda oda harabeye dönmüştü.

Bir süre sonra biri giriş holünün kapısını açıp yere bir tepsi yemek koyduktan sonra aşağı indi. Belli ki Kont, hizmetçilere karısının yine sinir krizi geçirdiğini söylemişti. Bir hizmetçi tepsiyi alıp hanımının yatığı yatağın başındaki sehpaıa koydu. Amber tabağın içindeki tavuğu alıp yere fırlattı. Tepsiyi de üstündekilerle birlikte yere devirdi.

Üç saat geçtikten sonra Nan, çekine çekine odaya girdi. Amber onunla konuşmak için yatakta bağdaş kurdu. Pencereden atlaması gerekse bile Londra'ya gitmeye kararlıydı. Ama Nan onu ikna etmeye çalıştı. Lord'un sözünü dinlemese Radclyffe dava açıp Amber'ın bütün parasına el koyabilirdi.

"Unutmayın," dedi Nan. "Majesteleri sizi beğeniyor olabilir, ama o bütün güzel kadınları beğeniyor. Ayrıca onu tanıyorsunuz, canını sıkacak şeylerden uzak durur. Bence mantıklı davranıp burada kalmanız lazım hanımım."

Amber ayakkabılarını çıkarıp saçlarını açmıştı. Kollarını dizlerine dolamış oturuyordu. O sabah yedide içtiği meyve suyundan başka saat dörde kadar ağzına tek lokma koymadığı için iyice acıkmaya başlamıştı. Gözlerini, birinin yerden kaldırıp temizledikten sonra tepsiye koyduğu soğuk tavuğa çevirdi.

"Ama ne yapacağım? Hayatım boyunca bu köyde mi yaşayacağım? Böyle bir şeye hiç niyetim yok!"

Birden aşağıdan bir kadının çığlıkları geldi. İkisi de şaşkınlıkla birbirine baktı. Jenny dış kapıyı çalıyordu. Amber hemen yataktan fırlayıp koştu.

"Leydim!" diye haykırdı Jenny. Bir yandan deli gibi ağlıyordu. "Leydim! Leydim!"

"Buradayım Jenny! Ne var? Ne oldu?"

"Philip! Hastalandı, çok hasta! Ölüyor galiba! Ah, gelmen lazım!"

Amber korkuyla ürperdi. Philip hasta, ölüyor mu? Daha geçen sabah yaz evine gitmişlerdi, o zaman çok iyiydi.

“Nesi var Jenny? Çıkamıyorum. Odada kilitliyim. Kont nerede?”

“O gitti! Üç saat önce! Ah, Amber çıkmalısın! Seni çağırıyor!” Jenny hıçkırıklara boğuldu.

Amber çaresizce etrafına bakında. “Çıkamam! Ah, lanet olsun. Git bir uşak çağır! Kapıyı kırsınlar.”

Jenny uzaklaşınca Nan’le Amber şömineden küreği alıp kapının kilidine vurmaya başladılar. Jenny bir-iki dakika içinde geri döndü.

“Lord ne olursa olsun seni dışarı bırakmamalarını söylemiş.”

“Uşak nerede!”

“Burada, ama kapıyı açmaya cesaret edemeyeceğini söylüyor. Ah, Amber, söyle açsın. Philip...”

“Aç şu kapıyı aşağılık herif!” diye bağırdı Amber. “Aç yoksa evi ateşe vereceğim!” Küreği öfkeyle kilide vurdu. Uzun bir sessizlikten sonra adam kapının öbür tarafından vurdu. Terden sıırıslıklam olan Amber geri çekilip bekledi. Nan’in getirdiği ayakkabılarını hemen ayağına geçirdi. Sonunda kapının kilidi kırıldı, Amber kolunu Jenny’nin beline dolayıp hemen onların dairesine doğru koştu.

Philip kıyafetleriyle yatakta yatıyordu, üstünde sadece bir battaniye vardı. Başı yastıkların üzerinde, yüzü tanınmayacak hâldeydi. Ellerini karnına bastırarak inliyordu. Boynundaki damarlar neredeyse patlayacaktı.

Amber kısa bir süre eşikte tereddüt ettikten sonra ona doğru koştu. “Philip, Philip, ne oldu? Neyin var?”

Philip bir an tanımadan ona baktı. Sonra onu bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. “Zehirlendim...” Sesi sert bir fısıltı hâlinde çıktı. Amber korkuyla geri çekildi, ama Philip bileğini öyle sıkı tutmuştu ki, Amber kolunun kırılacağını sandı. “Bugün bir şey yedin mi...”

Birden ne olduğunu anladı. Kont onların arasında geçenleri öğrenmiş, ikisini de zehirlemeye çalışmıştı. Tepsiyle onun odasına gönderilen yemekler de zehirli olmalıydı. Birden başı dönmeye, gözleri kararmaya başladı.

Belki de bu sabahki meyve suyudur, belki ben de zehirlenmişimdir!

“Bu sabah biraz meyve suyu içmiştim...”

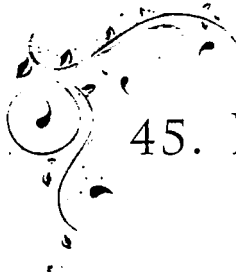
Philip’in bedeni battaniyelerin altında acıdan kurtulmak istercesine bir o yana, bir bu yana kıvranıyordu. Yüzü kramplardan kasılıyordu. Birkaç dakika sonra tekrar konuşabili. Her kelimesi acı dolu bir inlemeyle çıkıyordu ağzından.

“Hayır. Ben öğle yemeğinde zehirlendim galiba. Ağrılar yarım saat önce başladı. Yaz evi. Duvardaki taş maskede bir gözetleme deliği var...”

Jenny yanlarına geldiği için Philip başka bir şey söyleyemedi, ama Amber anlamıştı. Radclyffe o sabah orada onları izlemiş olabili. Birçok sabah orada onları izlemişti belki de. Amber’in içini tiksinti, çaresizlik ve nefret doldurdu. Ama bir yandan da rahatlamıştı. Zehirlenmemişti, ölmeyecekti.

Jenny, Philip’in doğrulmasına yardım edip elindeki ılık sütü ona içirmeye çalıştı. Philip iştahla birkaç yudum aldıktan sonra kıvranarak kendini yeniden yatağa bıraktı. Amber ellerini yüzüne kapatıp arkasını döndü.

Birden eteklerini tutup bütün hızıyla koşmaya başladı. Odadan, koridorlardan geçti, merdivenlerden inip bahçeye çıktı. Ciğerleri yanana kadar durmadı. Bir an elini sertçe göğsüne bastırıp nefes almaya çalıştı. Yavaş yavaş rahatlamıştı, başını çevirip evin güneydoğu kanadındaki odasının penceresine baktı. Korku dolu bir feryatla kendini çimlerin üzerine attı. Gözlerini sımsıkı kapatıp parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Ama Philip’in yüzündeki ızdırıp ve sesindeki çaresizlik aklından çıkmıyordu.

45. BÖLÜM

PHILIP O GECENİN ŞAFAĞINDA GÖMÜLDÜ. ONU VAFTİZ ETMİŞ OLAN aile papazının yönetiminde, küçük Katolik şapelinde bir tören düzenlendi. Jenny, Amber ve Radclyffe'in çok sayıda hizmetkârı sessizce diz çöktüler. Her ani ölümden sonra zehirlenmeden şüpheleniliyordu ve zehirlenen bedenin hızla çürüdüğüne inanıldığı için, formaliteleri bekleyemediler. Philip, gerçek ölüm sebebinin gizli kalmasını, "Silahını temizlerken kazayla kendini vurdu," denmesini istemişti.

Amber'ın açlıktan midesi kazınıyordu ama herhangi bir şey yemeyi ya da içmeyi reddetti. Radclyffe'in, başarısız olması hâlinde, hizmetkârlardan birinden onu öldürmesini istediğinden korkuyordu. Ne de olsa, ikisini birden öldürmek istediğine şüphe yoktu. Amber'ın birkaç parça et verdiği bir köpek kıvrana kıvrana öldü.

O gece Amber da, Jenny de yalnız kalmak istemiyordu. Jenny, hissettiği krampların erken doğum işareti olmasından korkuyordu. İkisi de kendi odalarına dönmek istemediği için kuzeydoğu kanadında, nadiren kullanılan bir misafir dairesinde kaldılar. Amber yaşadığı sürece oraya bir daha ayak basmamaya kararlıydı. Saat onda kramplarından kurtulan Jenny yattı ama her duyduğu sesle sıçrayan Amber ayakta kaldı. Bir kere kendini tutamayıp çığlık attı. Bulabildiği bütün mumları yakmış ve elbiselerini çıkarmayı reddetmişti.

Sonunda Jenny kalkıp onun yanına geldi. "Amber, tatlım, biraz uyu-maya çalışmalısın."

Amber başını iki yana salladı. “Uyuyamam. Uyuyamam. Ya geri gelirse? Gelip beni canlı bulursa? Ah! O neydi?”

“Hiçbir şey. Sadece bir hayvan dolaşiyor. Dönmeyecek. Cesaret edemez. Bir daha asla geri gelmeyecek. Burada güvendesin.”

“Burada kalamam! Yarın sabah gidiyorum. Güneş doğar doğmaz!”

“Gidiyor musun? Nereye? Ah, lütfen, Amber. Beni yalnız bırakma!”

“Annen zaten gelecek. Burada kalamam, Jenny! Deliririm! Gitmek zorundayım. Sakın beni durdurmaya çalışma!”

Nereye gideceğini Jenny’ye söyleyemezdi ama kendisi gayet iyi biliyordu. Fırsat ayağına gelmişti. Daha önce Philip’i kullanmayı düşünüyordu ama o ölmüştü ve şimdi, onun yokluğunun işini kolaylaştırdığını fark ediyordu.

Koca John Waterman’ı ve iki ya da üç hizmetkârı yanına alıp Londra’ya gidecekti. Belki onu yolda pusuya düşürürlerdi, olmazsa karanlık bir gecede onu Londra’da yalnız kıstırmayı başarırdı. Bir adamın dayak yemiş bir hâlde ya da ölü bulunması her gün olan şeylerdi. Ne de olsa düşmanı olmayan yoktu. Kesilmiş bir burun, vahşi bir tekme, mideye girmiş bir kılıç, gerçek ya da hayali bir hakaretin ödünün alındığını gösteren, sık rastlanan intikam belirtileriydi. Amber, Radclyffe’in ağır yaraları yüzünden ölmesini amaçlıyordu. Sonuçta ya onun, ya kendisinin hayatı söz konusuydu.

Erkek giysileriyle seyahat etmek daha kolay ve güvenli olduğu için Kont’un şapkasını ve binici yeleğini giydi. Koca John ve dört yapılı hizmetkâr onunla gelecekti ama niyetini sadece Koca John biliyordu. Jenny ağlayarak fikrini değiştirmesi için ona yalvardı ama Amber onu dinlemeyince, onun hazırlanmasına yardım etti.

“Hiç anlamadığım bir şey var,” dedi Jenny, Amber, Lord’un botlarını giyerken. “Bana neden dokunmadı? Seni ve Philip’i öldürmek istediyse, beni neden sağ bıraktı?”

Amber ona yan gözle baktı. Zavallı, saf Jenny. Hâlâ farkında değildi ve öğrenmesinin bu saatten sonra ona bir faydası olmazdı. Amber, Philip Mortimer’la birlikte olduğu için ilk kez utanç duydu. Ama uzun sürmedi. Kısa süre sonra ata binmiş, Nan’e el sallıyor, Jenny’ye dikkatli olacağına dair söz veriyordu.

O yaz, öncekinden de sıcak geçiyordu. Haftalardır yağmur yağmamıştı ve yollar çok sertti. Geçen dört buçuk ay neredeyse her gün ata bindiği için, Amber onları yavaşlatmayacak bir hız tutturabiliyordu. Amber çok aç olduğu için, rastladıkları ilk kasabada durdular, ama sonra hemen yola devam ettiler. Saat beş olduğunda yetmiş kilometre kadar ilerlemişlerdi.

Sıcaktan bunalıp ter ve toz içinde kalmış bir hâlde, küçük, güzel bir handa durdular. Amber onlardan biriymiş gibi, erkeklerin arasında içeri girdi. Ölmüş olarak Lime Park'ta yatmak yerine, bir handa, ayaklarını ateşe doğru uzatıp oturmakta ve şöminede cızırdayan etin kokusunu içine çekmekte olduğu için, bu maceradan hiç de şikâyetçi sayılmazdı. Daha önce, teneke maşrapadan içtiği o soğuk bira kadar güzel bir şey içmemişti sanki.

O gece derin ve uzun bir uyku uyudu ama sabah altıda yeniden yoldaydılar. Öğleyn Oxford'a ulaşip yemek molası verdiler. Yemeği getiren garson kızı masaya davet ettiler.

"Londra'ya yangını görmeye gidiyorsunuz galiba," dedi kız.

Bütün bakışlar o tarafa yöneldi. "Yangın mı?"

"Evet, duymadınız mı? Londra'da çok büyük bir yangın çıkmış." Böyle önemli bir haberi veriyor olduğu için böbürleniyordu. "Bir saat önce Londra'dan buraya bir beyefendi geldi. Dediğine göre durum giderek kötüleşiyormuş. Bütün şehre yayılabirmiş," diye ekledi ve etrafına bakıp başını salladı.

"Yangın çok büyükmüş, öyle mi?" dedi Amber. "Birkaç ev yanıyor değil yani."

"Tanrım, hayır! Çok büyükmüş. Beyefendi oradan ayrılırken nehri sarmış, ki bu dün öğleden sonra demek oluyor."

"Yüce Tanrım!" dedi Amber. Sahip olduğu her şeyin yandığı geldi gözüünün önüne. "Ne zaman başlamış? Nasıl çıkmış?"

"Pazar sabahı," dedi kız. "Güneş doğmadan çok önce. Katoliklerin işi diyorlar."

"Tanrım! Bugün pazartesi! Neredeyse iki gündür devam ediyor!" Hemen Koca John'a döndü. "Daha ne kadar var? Oraya gitmek zorundayız!"

“Yüz kilometreden çok var, efendim. Bütün gece gitsek bile varamayız. Hava kararana kadar ilerleyip sonra sabah yola devam etsek daha iyi.”

Birkaç dakikada yemeklerini bitirip atlara bindiler. Garson peşlerinden gelip gökyüzünü işaret etti. “Güneşe bakın! Nasıl da kıpkırmızı olmuş!” Hepsi ellerini gözlerine siper edip baktı. Sokaktan geçmekte olanlar da onlara katıldı.

“Hadi!” diye haykırdı Amber ve hızla yola koyuldular.

Amber o gece durmak istemiyordu, çünkü parasıyla birlikte Kontun da ortadan kaybolmasından korkuyordu. Ama şehre ulaşmak imkânsızdı, gece çok yavaş ilerlenebilirdi. Yemekten sonra odasına gidip üstünü bile değiştirmeden kendini yatağa attı. Şafaktan önce garson kapıyı çaldı ve saat beşte yoldaydılar.

Her kasabada yangını soruyor ve hep aynı yanıtı alıyorlardı: Yangın her yeri sarıyordu. Köprü, kiliseler, evler, her yer yanıyordu. Londra’ya yaklaştıkça, aynı yöne giden insanlar çoğalıyordu. Çiftçiler ve işçiler küreklerini bir kenara atarak ve tarlalarını bırakarak at arabalarını ve hatta el arabalarını alıp başkentin yolunu tutuyordu. Taşımacılık bir süre çok iyi para edecekti.

Yirmi beş kilometre daha ilerleyince dumanı gördüler. Biraz sonra kâğıt ve kumaş parçaları üstlerine yağmaya başladı. Yemek için bile durmadan, gidebildikleri kadar hızlı yol aldılar. Londra’ya yaklaştıkça hava iyice ısındı. Amber şapkasını düşürdü. Rüzgâr yüzünden gözlerini kısımak zorunda kalıyorlardı. Akşama doğru alevleri gördüler.

Şehre ancak akşam olduğunda ulaşabildiler, yollar tıkalı olduğu için son on beş kilometreyi neredeyse yürüme hızında aşmak zorunda kalmışlardı. Alevlerin sesi çok uzaklardan duyuluyordu. Binalar yıldırım gibi güreleyerek yıkılıyor, hâlâ ayakta olan kiliselerden çan sesleri yükseliyordu.

Duvarların hemen önündeki Moor Fields’ta toplanan kalabalık giderek büyüyordu. Birileri şimdiden çadırlarını kurmuştu. Kadınlar bebeklerini emziriyor, diğerleri bulabildikleriyle yemek hazırlamaya uğraşıyordu. Bazıları olanlara inanamayarak öylece bakıyordu.

Önce kimse bu yangının Londra'da her yıl çıkan onlarcasından bir farkı olacağını sanmıyordu. Pazar sabaha karşı ikide Pudding Yolu'nda, rıhtıma yakın, dar bir sokakta çıkmış, nehrin yanında depolanmış katran, kenevir ve kömürle beslenmişti. Belediye başkanı erken saatlerde oraya geldiği hâlde, insanların gözündeki kötü olmamak için evleri yıkmayı reddetmişti. Yangın, yoluna çıkan her şeyi yutup ilerledi. Londra Köprüsü'nün tutuşması, her şeyin sonu oldu. Etrafı bina doluydu ve bunlar yıkılınca bütün kaçış yolları tılandı. Suya düşen kalaslar su çarklarını kırdı ve alevlere karşı koymanın en önemli silahı böylece yok oldu. Geriye sadece elden ele uzatılan kovalar, pompalar ve yanan binaları yıkmaya yarayan kancalar kalmıştı.

Bazıları hiçbir şey olmamış gibi, günlerden pazar olduğu için kiliseye gitti. Ama alevler insanları önüne katıp ilerledikçe kimse daha fazla kayıtsız kalamadı. Kimileri, evleri tutuşana kadar toparlanmaya yanaşmadı. Sonra da ellerine ilk geçen değersiz eşyaları alıp asıl değerli olanları bırakarak kaçtılar. Ne yapacaklarını bilemeden dar sokaklarda dolanıyorlardı. Önce Cannon Caddesi'ne gittiler ama yangın oraya da ulaşınca yer değiştirmek zorunda kaldılar.

Kral saat on bire kadar hiçbir şey duymadı. Sonrasında York'la birlikte hemen oraya gelip evlerin yıkılması emrini verdi. Şehri kurtarmak için çok geç kalmışlardı ama yapabilecekleri başka bir şey yoktu. İki kardeş de dur durak bilmeden çabaladı. Pompacılar ve kova taşıyanlara yardım ettiler. Bir oraya, bir buraya gidip insanlara destek vermeye çalıştılar. Sergiledikleri cesaret ve beceri, toplu bir panik dalgasının çıkmasına engel oldu.

Yine de, sokaklar Hollandalı ya da Fransız oldukları belli olan yabancılar için tehlikeliydi. Fenchurch Caddesi'nde bir nalbant, demir bir çubukla bir Fransız'ın kafasını parçalamıştı. Paltosunun altında ateş topları taşıdığı sanılan bir kadın, bunların tavuk olduğu anlaşılan kadar kötü dayak yemişti. Kimse onların suçlu olup olmadığıyla ilgilenmiyordu. Yükselen çılgınlık, yaşanan duruma bir açıklama arıyor ve bunu üç şeyde buluyordu: Fransızlar, Hollandahlar ve Katolikler. Bunlardan en az biri suçluydu. Suçsuzlarla birlikte kaçmalarına izin verilemezdi. Kral

Charles, kendi iyilikleri için yabancıların çoğunun hapse konması emri ni verdi. İspanyol büyükelçisi de evinin kapılarını onlara açmıştı.

Thames Nehri, Southwark'a insan ve eşya taşıyan küçüklü büyüklü teknelerle doluydu. Kıvılcımlar suya düşüp sönüyor ya da kumaşlara düşüp yeni yangınlar çıkarıyordu. Bazen bir tekne alabora olup bütün bir aileyi yutuyordu. Nehir o kadar kalabalıktı ki, yüzeye çıkacak boşluk bulmak neredeyse imkânsızdı.

Amber ve beş adamı, sonunda atlarını bırakıp yola yürüyerek devam etmek zorunda kaldılar.

On üç saattir at üstündeydiler, Amber'ın her yeri tutulmuştu. Dizlerini bir daha hissedebileceğini sanmıyordu. Olduğu yere yığılıp dinlenmek istiyordu ama kendini devam etmeye zorladı. *Durma, sakın durma*, diyordu sürekli içinden. *Oraya ulaşmak zorundasın*. Onun gittiğini ya da evin yandığını düşünüp yorgunluğunu unuttu.

Yanından geçenlere bağırarak Cheapside'in yanıp yanmadığını soruyordu. Çoğu onu duymazdan ya da görmezden gelerek geçip gitti ama sonunda biri cevap verdi.

"Bu sabah erkenden."

"Her yeri mi? Cheapside tamamen mi yandı?"

"Evet. Yerle bir oldu."

Bu yanıt onu umutsuzluğa düşürdü ama başka koşullarda olsa daha kötü olabilirdi. Kendini kaybetmiş kalabalığın enerjisi ona da bulaşıyordu. Yangın o kadar büyüktü ki, tuhaf bir şekilde gerçek dışı görünüyordu. Shadrac Newbold ve onunla birlikte bütün parası yanıp kül olmuştu ama o an bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

O an Radclyffe'yi bulmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Chiswell Caddesi'ndeki, Barbican'daki ve Long Lane'deki insanlar, yangının oraya ulaşmadan söneceğini umarak bekliyordu. Ama ateş şimdiden duvarları aşmıştı ve rüzgârla öyle bir güç kazanmıştı ki, yanmayan bir yer kalması hiç de mümkün görünmüyordu. Bazıları ne yapacaklarına karar veremeyerek bir içeri, bir dışarı koşturuyordu. Diğerleriye mobilyalarını dışarı çıkarıyor, üst kat balkonlarından aşağı atıyordu.

Amber, Goswell Caddesi'nde yürümeye çalışırken Koca John Waterman'ın dibinden ayrılmıyordu.

Çocuklardan bazıları, kalabalığın ayakları dibinde oyun oynuyordu. Yaşlılar bitkindi. Herkes, ömür boyu biriktirdiği her şeyi kaybetmişti. Alevlerin yuttukları geri gelmeyecekti.

Boyu yetmediği için ileriye göremeyen Amber, Koca John'a durmadan Aldersgate Caddesi'nin yanıp yanmadığını soruyordu. Koca John da hiç bıkmadan, büyük ihtimalle alevlerin henüz oraya ulaşmadığını ama yakın olduklarını söylüyordu.

Oraya bir ulaşabilsem, onu bir bulabilsem, diye geçirdi Amber içinden.

Gözüne giren külleri ovuşturunca küller köze dönüştü. Duman yüzünden öksürmeye başladı. Ciğerlerine giren sıcak hava yüzünden her nefesle canı yanıyordu. Öfke ve yorgunluktan gözyaşlarına boğulmak için bütün gücüyle direniyordu. Koca John onu tutmasa, yere yığılabilirdi. Diğerleri ortadan kaybolmuştu. Etrafı yağmalayanlara katılmışlardı herhâlde.

Sonunda Radclyffe'in evine ulaştılar.

Alevler hemen aşağıda, St. Martin le Grand'deydi ve Bull and Mouth Sokağı'na ulaşmak üzereydi. Yüklü arabalar yan yana dizilmişti, hizmetkârlar -ve belki de hırsızlar- eşya taşıyarak koşturuyordu. Amber içeri girdi. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Orada olduğunun farkında bile değillerdi anlaşılan. Zaten kapkara olmuş yüzü, birbirine girmiş saçları ve paramparça elbisesiyle onu görseler de tanıyamazlardı.

"Efendin nerede?" diye sordu, dev bir sandık taşıyan bir adama. Adam onu görmezden gelip gitmeye davranınca, Amber onun koluna yapıştı. "Cevap ver! Efendin nerede dedim!"

Adam onu yeni duymuş gibi şaşırdı. Radclyffe muhtemelen onları saatlerdir çalıştırıyordu. "Üst katta. Küçük odada."

Amber peşinde Koca John'la merdivenlerden yukarı koştu. Artık bacakları titremiyordu. Kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti. Yutkundu, boğazı kupkuruydu ama nasıl olduysa yorgunluğu mucizevi bir şekilde yok olmuştu.

Koridordan Lord'un odasına koştular. Kollarında kitaplarla iki adam dışarı çıkıyordu. Amber, Koca John'a döndü. "Ben çağırana kadar girme," dedi alçak sesle ve içeri girdi.

Oda, yerinden kırıdamayacak kadar büyük olan yatak dışında neredeyse boştu. Amber heyecanla laboratuvara doğru ilerledi. Oradaydı, bir masanın çekmecelerini boşaltıp ceplerini kâğıtlarla dolduruyordu. Onu ilk kez üstü başı dağınık görüyordu. Oraya gelebilmek için ata binmiş olmalıydı. Ama yine de hareketlerinde tuhaf bir özen, bir zarafet vardı.

"Lordum!" diye odayı çınlattı Amber.

Adam ona baktı, onu tanımadığı için hemen işine geri döndü. "Ne istiyorsun, evlat? Git başımdan. Meşgulüm. Arabalara eşya taşı."

"Lordum!" dedi bir daha. "İyi bakın. Benim çocuk olmadığımı göreceksiniz."

Adam duraksayıp yavaşça ona döndü. Yanındaki masada tek bir mum yanıyordu ama odayı gayet iyi aydınlatıyordu.

"*Sen misin?*" diye sordu, çok yumuşak bir sesle.

"Evet, benim. Ve yaşıyorum, hayalet değilim. Philip öldü ama ben ölmedim."

Adamın yüzünde gördüğü dehşet, Amber'ın bütün korkularını yok etti. Bütün gücü yerine gelmişti.

Elinde binici kılıbıyla adama doğru yürüdü. "Oğlum öldü," dedi, ne yaptığıının ilk kez farkına vararak. "O öldü ama sen yaşıyorsun." Daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu. Kendine güvenini tamamen yitirmişti.

"Demek sonunda bizi öğrendin," dedi Amber.

Adam soğukça ama beklenmeyecek kadar dokunaklı bir şekilde gülümsedi. "Evet. Haftalar önce. Sizi birlikte gördüm. Yaz evinde. Yaptıklarını gördüm, söylediklerini duydum ve gün gelip nasıl öleceğini düşünmek bana büyük zevk verdi."

"Öyle mi?" diye çıkıştı Amber. "Ama ölmedim ve ölmeyeceğim de."

Gözleri vahşi bir öfkeyle parladı. Birden kılıbı kaldırıp bütün gücüyle adamın yüzüne indirdi. Adam elini kaldırdı ama ilk darbe sol şakağından burnuna kadar yüzünde kırmızı bir iz bıraktı. Kendini kay-

beden Amber darbe üstüne darbe indirdi. Radclyffe aniden şamdanı kapıp Amber'a fırlattı. Amber bir çığlık atıp kenara çekildi ama şamdan omzuna geldi. Radclyffe onun kırbağı tutan eline yapıştı. Amber diziyle onun karnına vurmaya hazırlanırken Koca John gelip yumruğunu adamın kafasına indirdi. Amber kırbağı Radclyffe'in elinden çekip kurtardı ve yüzüne indirdi.

"Öldür onu!" diye bağırdı. "Öldür!"

John bir eliyle Kont'un peruğunu çekip diğer eliyle adama vurdu. Radclyffe yere yığılıp kaldı. Başından kanlar sızıyordu. Hiçbir pişmanlık duymayan Amber tam tersine rahatladığını hissetti.

Perdelerin tutuştuğunu fark edince, yangının oraya ulaştığını ve içerde kısılıp kaldıklarını sanarak korktu. Sonra pencerenin altındaki şamdanı görünce alevlerin sebebini anladı.

"John!"

O da dönüp alevleri görünce birlikte dışarı fırladılar. John kapıyı kapatıp kilitlemeden önce içeri son bir bakış attılar. Alevler Radclyffe'in cesedine doğru yaklaşıyordu. John anahtarı cebine attı ve koridorda ilerlediler. Ama daha on metre gitmemişlerdi ki, Amber kendinden geçip yere düştü. Koca John onu kucaklayıp merdivenlerden aşağı koştu. Yarı yolda, yukarı çıkan iki adama rastladı. Üniformaları olmadığından, onların hırsız olduğunu anladı.

"Yangın!" diye bağırdı onlara. "Ev yanıyor!"

Adamlar dönüp hemen aşağı yöneldiler. Biri sendeledi ama dengeğini sağlayıp bahçeye fırladı. Koca John da peşlerinden bahçeye çıktı. Adamlar gözden kaybolmuştu. Etrafına bakınca, üst kat pencerelerinden taşan alevlerin bahçedeki havuzdan yansıdığını gördü.

V. KISIM

46. BÖLÜM

AMBER YANGINDAN ÜÇ BUÇUK AY SONRA, ARALIK ORTASINDA Londra'ya döndüğünde, eski duvarlar arasında kalan şehrin yerle bir olduğunu gördü. Yerler moloz ve demir karışımlarıyla, kiremit döküntüleriyle doluydu ve bazı kilerlerden hâlâ dumanlar yükseliyordu. Ünlü ekim yağmurları bile onları söndürememişti. Sokakların çoğu bina yıkıntılarıyla tıkanmış, kalanı da yarı yıkık duvarlar ve çatılar yüzünden tehlikeli bir hâle gelmişti. Londra ölü gibiydi.

Görkemli alevler de artık olmadığı için, şehir iyice zavallı görünüyordu. Bir daha asla ayağa kalkamayacağı söyleniyordu ve o yağmurlu aralık ayında, kulağa en mantıklı gelen tahmin buydu. Vebayı, savaşı ve yangını yaşayan şehirde ticaret durmuştu. Milli borç hiç görülmedik seviyelere gelmişti. Herkes İngiltere'nin şanlı günlerinin geride kaldığını, artık yok olmaya mahkûm bir ülke olduğunu konuşuyordu. Geleceğe bu kadar umutsuzca bakıldığı hiç olmamıştı.

Ama her şeye rağmen bazıları umudunu hiç yitirmemişti. İnsanlar eski evlerinin yanına gecekondular dikmeye başlamıştı. Yeni dükkânlar açılıyor ve binalar inşa ediliyordu.

Ve şehrin tamamının yandığı da söylenemezdi.

Şehrin duvarların dışında kalan kısmında, Kule'nin doğusu ve Moor Fields'in kuzeyi ayakta idi. Lincoln's Inn'in eski avukat okulu ve onun da batısındaki Drury Yolu, Covent Garden ve soyluların hızla bir araya geldiği St. James'e bir şey olmamıştı. Nehrin etrafında da yanan yer yoktu.

Thames'e kadar uzanan bahçeli evler hâlâ yerinde duruyordu. Yangın, Londra'nın sosyetik bölgelerine dokunmamıştı.

Amber, Koca John'la birlikte derhâl şehri terk etmiş, kendi atlarının ortada olmadığını görünce yenilerini almış ve doğruca Lime Park'ın yolunu tutmuştu. Oraya ulaştığında evi yanmış hâlde bulduğunu ve Lord'un izini bulamadığını söyledi Jenny'ye. Ama şüphe çekmemek için, onu bulma göreviyle Londra'ya bir grup adam yolladı. Birkaç gün sonra döndüklerinde, onu bulamadıklarını, kanıtlara göre onun yangın sırasında evden çıkamamış olduğunu bildirdiler. Yakalanmayacağını anlayan Amber çok rahatladı ve yas kıyafetlerine büründü. Ama ikiyüzlülüğün o kısmının mal varlığına bir etkisi olmayacağını düşündüğü için, çok üzölmüş gibi de yapmadı.

Ama en güzel haber Shadrac Newbold'tan geldi. Yatırımcılarından hiçbirini tek bir şilin bile kaybetmemişti. Sonradan anladı ki, yangında giden onca paraya rağmen, kuyumcular, onlara emanet edilen her şeyi kurtarmıştı. Yarısından biraz azı gitmiş olsa da, geriye kalan yirmi sekiz bin pound yine de onu İngiltere'nin en zengin kadınlarından biri yapıyordu. Faizler ve onun Amber adına yaptığı yatırımların getirileri de cabasıydı. Üstelik istediğı zaman Lime Park'ı kiraya verip mobilyaların çoğunu satabilirdi ama Radclyffe'in kişisel eşyalarına bir türlü dokunamıyordu.

Gelecek çok güzel şeyler vaat ediyordu. Ama şimdiki zaman bir korku ve endişe kaynağıydı. Radclyffe ölmüş olsa da Amber ondan hâlâ kurtulamamıştı. Evin her köşesinde onu takip ediyordu sanki. Amber oradan kaçmak istiyordu ama yeni doğum yapan Nan yolculuk edebilecek duruma gelene kadar bekleyecekti. Nan'i seviyordu ve onun veba sırasında yaptıklarına minnettardı ama aynı zamanda, Almsburyler'in evinden başka gidecek yeri olmadığı ve kocası ölürl ölmez oradan ayrılarak insanları şüphelendirmek istemediğı için de bekleyecekti. Ölümcül sırrını Koca John ve Nan'den başka kimse bilmemeliydi.

Jenny'nin annesi geldi. Jenny çocuğunu doğurduktan sonra ayağa kalktığı gibi evine dönecekti. Aralık ayının ilk günü Barberry Hill'e git-

mek üzere oradan ayrılırken Amber biraz suçluluk hissediyordu ama Jenny'den korkmak için bir sebebi olmadığını tekrarladı kendi kendine. O hiçbir zaman Lord'un düşmanı olmamıştı ve onun Philip'in ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Duvarlar, tavan, ağaçlar ona hiçbir şey söylemeyecekti. Ama Amber buna daha fazla dayanamazdı.

Barberry Hill'de kendini çok daha rahat hissetti. Radclyffe'i, Philip'i, önceki sene yaşanan o olayları unutmaması uzun sürmedi. Almsbury'nin, onun kocasının ölümüyle ilgili söylediğinden daha çok şey bildiğini sezdiğini düşünüp huzursuz oluyordu. Belki de onu öldürmesi için bir çete tuttuğunu sanıyordu. Ama Amber'ın ağzından laf almaya hiç çalışmamış, Lord'dan da nadiren bahsetmişti.

"Eee, canım, Şimdi kiminle evleneceksin sence? Buckhurst evlenmeyi düşünüyor muydu diyorlar..." dedi bir keresinde, alay ederek.

Amber ona dik dik baktı. "Deli miyim ben? Artık param ve bir unvanım var. Neden evlenecekmişim? Evlilik kadar acınası bir şey yok! Üç kere denedim ve..."

"Üç kere mi?" diye sordu, eğlenerek.

Amber'ın yüzü kızardı. Luke Channell, Nan'den başkasının bilmesini istemediği bir sırды. Onu utandıran birkaç şeyden biriydi. "İki kere demek istedim! Neden sırtıyorsun? İstedğin kadar gül, ben bir daha evlenmeyeceğim. Kendim için daha iyi planlarım olduğundan emin olabilirsin!" Siyah ipek eteklerini savurarak dönüp kapıya yöneldi.

Almsbury şömineye dayanmış piposunu dolduruyordu. Onun arkasından bakıp gülerek omuzlarını silkti.

"Üç mü, yoksa on üç kocan mı olduğu umurumda değil, canım. Bir daha evlenip evlenmemen de beni ilgilendirmez. Ben sadece otuz beşinde simsiyah elbiselerle nasıl görüneceğini merak ediyorum."

Amber birden dehşetle durup ona döndü. Otuz beş! *Tanrım, ben asla otuz beş olmayacağım!* Kendine şöyle bir baktı. Bir daha evlenmezse, ölene kadar o siyah elbiseyi giyecekti.

"Lanet olsun sana, Almsbury!" diye mırıldanıp hızla odadan çıktı.

Amber'ın sabırsızlığa kapılması uzun sürmedi. Ücra bir köşede kısıp kaldıktan sonra, paranın ya da unvanın ne anlamı vardı? İki ay sonra,

Lord'un ölümüyle ilgili söylentilerin çoktan unutulduğuna ikna oldu. Sarayda skandallar, aşk ilişkilerinden de kısa ömürlü olurdu. Artık dönmek istiyordu. Dil döktü, bin bir dereden su getirdi ve sonunda Lord ve Leydi Almsbury'yi kış için dönmeye ikna etti. Bu ona yaşayacak bir ev ve John'la Emily'nin ailelerine itibar sağlayacaktı. Bir süre için bunların ikisine de ihtiyaç duyabilirdi.

Whitehall'a ayak basması, umduğundan daha büyük bir heyecan yarattı. Kocası tarafından kıskançlık yüzünden zehirlenerek öldürüldüğüne dair çıkan söylentilere şaşırdı ama bunlara gülüp geçiyormuş gibi yaptı. "Ne saçmalık!" dedi. "Bugünlerde, baca temizleyicilerinden daha saygın biri ölünce, hemen zehirlendi deniyor!"

Zehirleme olayları aristokratlar arasında çok yaygın olduğu için, söylediklerinde doğruluk payı yok değildi. Hasta düşüp ölen kadınların da hep aynı nedenle öldüğü düşünülüyordu. Önceki sene, York'la yaşadığı ilişkiyle kocasının canını sıkan Leydi Chesterfield'in da zehirlendiği konusunda herkes ısrarcıydı. Şimdi York'un bir diğer sevgilisi olan Leydi Denham da hastaydı ve Lord'un onu zehirlediğini iddia ediyordu. Çoğuna göre, Dük bunu, onun bitmek bilmeyen hizmetçi taleplerinden usandığı için yapmıştı.

Erkekler Amber'ı hevesle karşıladı.

Saray hayatı o kadar dingin, o kadar monotondur ki, biraz çekici biri geldiğinde hemen erkeklerin ilgi odağı, kadınların da nefret kaynağı oluyordu. Yeniliği geçtiğinde, hangi pozisyona erişebilmişse, ondan sonra geleceklere karşı orayı korumaya çalışacaktı. O zamana kadar erkekler ona alışmış, kadınlar da onu kabul etmiş olacaktı. O da, yeni gelecek kadınları çekiştirmek için onlara katılacaktı. Saray, başıboşluktan çektiği kadar hiçbir şeyden çekmiyordu. Çoğunluğun yapacak işi yoktu ve bu, hayatın bütün zevklerini öldürüyordu.

Kendi zehrinin ne olduğunu görür görmez anladı Amber.

Unvanı sayesinde saraya, Majesteleri'nin konuk odalarına kadar girebilir, genel bir davet olduğunda kraliyet ailesine tiyatrolarda, balolarda ve danslarda eşlik edebilirdi. Ama kadınlar arasından arkadaş edinemez-

se, özel davetlere gidemezdi. Bu sayede onu gerçek saray hayatından dışlayabilirlerdi. Amber'ın buna izin vermeye niyeti yoktu.

Bu sebeple Frances Stewart'ı bulup ona öyle bir hayranlık gösterdi ki, dört yıllık saray hayatına rağmen saflığından kurtulamayan Frances, onu o akşam verdiği yemeğe davet etti. Kral ve Londra'yı yöneten herkes oradaydı. Buckingham, acımasızca Şansölye Clarendon'ın taklidini yaptı. Charles yine o inanılmaz ve heyecan verici öyküyü, Worcester Savaşı'ndan sonra Fransa'ya kaçışını anlattı. Yemekler ve şarap güzeldi, müzik kulağa hoş geliyordu, hanımlar çok sevecendi. Ve Amber siyah kadife elbisesiyle öyle güzel görünüyordu ki, Southesk Kontesi ona sarışmadan edemedi.

"Tanrım, elbiseniz ne kadar güzel, madam! Biliyor musunuz, benzerini bir yerde gördüm gibi geliyor." İçindeki görmüyormuş gibi yaparak elbiseyi süzdü. "Tabii ya! Hatırladım! Kocamın kuzeni öldüğünde aldığım elbisenin aynısı! Ne olmuştu ona? Doğru ya! Kraliyet Tiyatrosu'ndaki kostümcü kadına vermiştim. Üç yıl oluyor herhâlde. Siz o zamanlar sahneye çıkıyordunuz, değil mi?" Tek kaşını kaldırarak Amber'a bakarken gözlerinde uğursuz bir parıltı vardı. Başını çevirince küçük bir çığlık attı. "Tanrım! Winifred Wells değil mi şu? Castlemaine bana onun kürtaj için şehir dışına çıktığını söylemişti. Ne acımasız bir dünya bu! Beni affedin, madam, gidip onunla konuşmalıyım. Zavallı kadın." Amber'ın yüzüne bile bakmadan hafifçe eğilip gitti.

Amber'ın yüzü asıldı ama Charles'ın hemen yanında olduğunu görünce omuz silkip gülümsedi. "Kadınlar birbirlerine hoşgörü göstermeyi öğrenseydi," dedi yumuşak bir sesle, "bize karşı altından kalkamayacağımız bir üstünlük kurarlardı."

"Peki sizce bu mümkün mü, efendim?"

"Pek değil. Ama seni üzmelerine izin verme, canım. Kendi başının çaresine bakabileceğinden şüphem yok."

Amber ona gülümsemeye devam etti. Charles'ın ağzı küçük bir hareketle soru biçimini alınca, başını çok hafif sallayarak onu yanıtladı. Whitehall'a döndüğü için daha mutlu olamazdı.

Ama yeri henüz Frances Stewart'sız ayakta kalacak kadar güvende değildi. O yüzden onunla ayrılmaz bir ikili olmak için elinden geleni yapıyordu. Onu sürekli ziyaret ediyor, dışarısı çok soğuk olduğu için onunla evin içinde yürüyüşler yapıyor ve bazen yollar kötü ya da saat çok geç olduğunda, gece onun yanında kalıyordu. Kendisinden hiç bahsetmiyor, Frances'ın söylediği her şeyi ise can kulağıyla dinliyordu. Bu kadar pohpohlanmaya dayanamayan Frances, kısa süre sonra ona güvenip açılmaya başladı.

İlk evlenme teklifini kısa süre önce Richmond Dükü'nden almıştı. Bu olay sarayı çok eğlendirmişti, çünkü Frances'i taca yakıştırıyorlardı. Yirmi yedi yaşındaki Dük pek yakışıklı değildi. Kral'ın uzaktan akrabasıydı ama aptal, alkolik ve sürekli borç içinde yüzen bir adamdı. Charles, haberi her zamanki soğukkanlılığıyla karşıladı ve Dük'ten incelenmesi için mali durum belgelerini Clarendon'a yollamasını istedi.

Bir gece, onunla aynı yatakta uzanırlarken, Amber ona Dük'le evlenmeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Frances'ın yanıtı onu çok şaşırttı. "Yapabileceğim başka hiçbir şey yok," dedi Frances. "Dük bana evlenme teklifinde bulunma nezaketini göstermeseydi, benim hâlim ne olurdu?"

"Hâlin ne mi olurdu? Frances, saçmalıyorsun! Saraydaki bütün erkekler sana deli oluyor ve sen de bunu biliyorsun!"

"Belki oluyorlardır," diye itiraf etti Frances. "Ama hiçbiri bana düzgün bir evlenme teklifinde bulunmadı. Majesteleri'ne fazla özgürlük tanıyarak ismimi lekeledim. Üstelik benim yararına olacak bile olsa, bir şey yapmasına da izin vermedim."

Amber bu konuyu çok merak ediyordu ama ilgisiz görünmeye çalıştı. "Neden? Evlenme zahmetine bile katlanmadan kolaylıkla Düşes olabildin. Zengin de olurdun tabii!"

"Ne?" diye haykırdı Frances. "Kralın fahişesi mi olsaydım? Hayır, kesinlikle olmaz! Bir kadının kocasıyla yatmak zorunda olması bile yeterince kötü. Kocam bile olmayan bir erkekle yatacağıma ölürüm daha iyi! Tanrım! Düşününce bile kötü oluyorum!"

Amber karanlıkta gülümsedi. Hiç şaşırmamıştı. Demek Frances'ın dillere destan iffeti ahlakından değil, tiksinsmesinden kaynaklanıyordu. Demek namuslu değil, zayıf mideliydi.

“Peki ama Kral’dan hoşlanmıyor musun? Sarayda ondan daha iyi bir adam yok. Kadınların ona âşık olmasının tek sebebi Kral olması değil.”

“Elbette ondan hoşlanıyorum! Ama... Ama ben... Of! Neden erkekler hep öyle düşünmek zorunda? Bir gün evlenmek zorunda kalacağımı biliyorum. Şu an on dokuz yaşımdayım. Annem ailenin yüz karası olduğumu söylüyor. Tanrım! Bir erkekle yatağa girdiğimi ve onun bana... Ölürüm daha iyi! Buna dayanmam mümkün değil!”

Amber şaşırıp kalmıştı. Bu kız kafayı yemiş olmalıydı. Ama ona acımadan da edemedi. Zavalıcılık hayatı ne sanıyordu acaba?

Dostlukları kısa süre sonra bozuldu. Çünkü Frances, Kral’ın ilişkilerini onun karısı kadar kısıkanıyordu ve Charles’ın Leydi Radclyffe’i Almsburyler’in evinde gizlice ziyaret ettiği söylentileri yayılmıştı. Ama Amber artık yerinin sağlam olduğundan emindi, aptal ve sıkıcı bulduğu Frances’le bozuşmalarına çok memnun oldu. Onu umursuyormuş gibi yapmaktan yorulmuştu. Zaten, yeni ilişkilerinin başlarında sevgililerine aşırı düşkün olan Charles, onun görmezden gelinmesine izin vermezdi. Onun ısrarıyla Amber her yere davet ediliyor, Stewart’ın ve bir zamanlar Castlemaine’in gördüğü muameleyi görüyordu. Kısa süre içinde diğer kadınlar ona dalkavukluk yapar oldu. Amber önünün artık tamamen açıldığını düşünmeye başladı.

Bir sabah Taş Geçit’te yürürken Şansölye Clarendon’ın ona doğru geldiğini gördü. Saray hâlâ dul Portekiz Kraliçesi için yasta olduğundan, koridor bir uçtan bir uca siyahlara bürünmüş insanlarla doluydu. Amber zaten siyah giymek zorunda olduğu için bu duruma seviniyordu.

Clarendon başı önüne eğik bir şekilde ona yaklaştı. Kafası gut hastalığıyla ve İngiltere’nin ondan çözmesini beklediği sayısız sorunla doluydu. Amber onun yoluna çıkmasa, onu görmeden geçip gidecekti.

“Günaydın, Şansölye.”

Başını kaldırıp ona selam veren Amber’ı görünce eğildi. “Hizmetinizdeyim, hanımefendi.”

“Ne güzel tesadüf! Daha on dakika önce, bilmeniz gereken çok önemli bir şey duydum!”

“Kral’a daha iyi hizmet etmemi sağlayacak her türlü bilgiye müteşekkir olurum, madam.” Ama bakışları bir an önce yoluna gitmek istediğini belli ediyordu.

Ama saraydaki erken başarısının verdiği kendine güveni doyasıya yaşayan Amber, Kral’ın diğer bütün sevgililerinin başaramadığını başarmakta kararlıydı. Politikadaki günlerinin sayılı olduğu düşünülse de, onu parmağında oynatmak istiyordu.

“Bu cuma akşamı Almsburyler’in evinde bir akşam yemeği daveti veriyorum, Şansölye. Majesteleri elbette orada olacaklar. Siz de hanımınızla birlikte gelmeyi düşünecek olursanız...”

Clarendon sertçe başını eğdi, değerli zamanının böyle boş işlerle heba edilmesine kızmıştı. “Kusura bakmayın, madam, ama bugünlerde anlamsız eğlencelere ayıracak vaktim yok. Ülkenin ciddi amaçlar taşıyan insanlara ihtiyacı var. Teşekkür ederim ve iyi günler dilerim.” Elleri kolları kâğıt dolu iki sekreterinin eşliğinde yürümeye devam ederek afallayan Amber’ı orada yalnız başına bıraktı.

Birden bir kadın kahkahası duyunca arkasını döndü ve karşısında Leydi Castlemaine’i buldu. “Tanrım!” diye haykırdı Barbara, gülmeye devam ederek. “Görülecek şeydi doğrusu! Ne yapmasını bekliyordun ki? Sana randevu vermesini mi?”

Etrafta zaten haberi yaymaya yetecek kadar insan varken, Amber bir de Barbara Palmer onun küçük düşüşünü gördüğü için çok sinirlendi. “Kural düşkününü züppe!” diye söylendi. “Sarayda bu yılı da çıkarabilirse kendini şanslı saysın!”

“Evet,” diye katıldı ona Barbara. “Sen de öyle. Yedi yıldır senin gibilerinin gelip gittiğini görüyorum. Ama ben hâlâ buradayım.”

Amber ona küstahça baktı. “Hâlâ buradasın ama istendiğin söylemez.”

“İstenmiyormuşum, öyle mi? En azından otuz bin poundluk borcumu karşılayacak kadar beni düşünüyor ya.”

“Yapacağın o veletten kurtulmak için sana verdiği rüşveti mi diyorsun?”

Barbara gülümsedi. “Öyle olsa bile, bir kürtaj için hayli yüksek bir meblağ, öyle değil mi?”

Tam o sırada, omuzlarında siyah kadife bir pelerin, ayağında yaldızlı sandallar ve altın rengi bir ağa toplanıp sırtından dökülmüş saçlarıyla Frances Stewart yanlarından geçti. Rotier'ye portresini yaptırmak için poz vermekten geliyordu. Bu resmi, yeni Britanya paralarında kullanmak için Kral talep etmişti. Frances duraksamadan Amber'a başıyla hafifçe selam verdi ve Castlemaine'e yan gözle şöyle bir bakmakla yetindi. Onların kendisinden bahsettiğinden şüphelenmişti.

"İşte," dedi Barbara, Frances üç hizmetçisi ve bir zenciyle yanından geçerken. "İkimizin birden canını sıkabilecek biri. Bekâret karşılığında düşeslik. Bana adil bir anlaşma gibi geliyor. Emin ol, benimki o kadar da..."

"Benimki de," dedi Amber, gözünü uzaklaşan Frances'tan ayırmadan. "Gerçi Kral o kadar değer verseydi, onu elde ederdi. Kızı bu kadar inatçı yapan şey ne sence?" diye sordu Amber, Barbara'nın ne diyeceğini merak ederek.

"Bilmiyor musun?" Barbara'nın gözleri ışıldadı.

"En azından çok iyi bir tahminim var."

O anda adamları ve köpekleriyle Kral köşeyi döndü ve hızla onlara yöneldi. "Şu işe bakın! En güzel iki kontesim sohbet ediyor. Kimi dilinize doladınız bakayım?"

Kısa süren yakınlıkları anında yok oldu, iki kadın yeniden rakip oldular. "Yeniden Paris'ten alışveriş yapabilmek için savaşın bitmesini diliyorduk, Majesteleri."

Charles gülerек ikisinin birden beline sarıldı. Birlikte yürümeye başladılar. "Bu savaş hanımları rahatsız ediyorsa, söz veriyorum, barış görüşmelerine hemen başlayacağım."

Majesteleri'nin dairesine geldiklerinde Charles, Buckingham'a döndü. Buckingham hemen öne çıkıp Barbara'ya kolunu uzattı, Amber Kral'la yürümeye devam etti. Bu, iki kadına da olduğundan daha önemli bir zafer gibi geldi. Ama üstünü değiştirip giydiği sade, siyah elbiseye rağmen her zamanki gibi güzel görünen Stewart gelip Kral'ı hemen bir köşeye çekiverince, Barbara intikamını almış oldu.

Amber'in hamile olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Geçici de olsa, vücudunu bozmaya hiç niyeti yoktu. Ama Kral'a bir çocuk vermezse, tazeliğin heyecanı gittiğinde ona sunacak hiçbir şeyi olmayacağını farkındaydı. Annelerine duyduğu ilgiyi kaybettiğinde bile, Charles kendisinden olduğuna inandığı çocukları hiç ayırmazdı. Şubat sonunda ona durumu açıkladığında, Charles bunu ilk defa duyuyormuş gibi haberi memnuniyetle karşıladı. Amber o an saraydaki yerinin tamamen garanti olduğunu anladı.

İki gün sonra, konuk odasında karşılarında duran bir adamı gösterip iyi bir koca adayı olup olmadığını sorunca, Amber'in bu memnuniyeti kısa sürmüş oldu.

"Kimin için?" diye sordu Amber.

"Kimin olacak senin için tabii, hayatım."

"Ama ben evlenmek istemiyorum!"

"Seni suçladığımı söyleyemem, ama soyadı olmayan bir çocuk utanç verici olmaz mı?" Kendinden memnun görünüyordu. Siyah bıyığının kenarları, yüzüne, gülümsüyormuş gibi bir ifade veriyordu.

Amber'in beti benzi attı. "Sizden olmadığını mı düşünüyorsunuz yani!"

"Hayır hayatım, hiç de öyle düşünmüyorum. Hiç beklemediğim anlarda çocuk sahibi olmak benim yazgım galiba. Ama çocuğun son kocandan olamayacağı ortada ve hemen evlenmezsen, soyu nereye dayanırsa dayansın, çocuk için zor olur. Tamamen dürüst olmak gerekirse, evliliğin hiç değilse Whitehall dışındaki dedikoduları da susturacaktır. Donanmayı harekete geçiremeyeceğimiz için bu yıl zaten yeterince zor geçecek ve insanlar küçük şeyler hakkında her zamankinden daha çok konuşacaklar. Anlıyor musun, hayatım? Ben öyle bir durumda kalırım ki..."

Amber her şeyi anlamaya hazırdı. Kral'ın canını sıkma işini Barbara Palmer gayet güzel yapıyordu, aynı şeyi yapmaya hiç niyeti yoktu. Ama yine de Kral'ın bahsetmediği bir sebep aklına gelmiyor değildi: Frances Stewart. Kral her yeni sevgili edindiğinde Frances huysuzlaşıyordu.

“Tek beklentim sizi mutlu etmek, Majesteleri. İsteğiniz buysa evlenirim. Ama lütfen bana görmezden gelebileceğim bir koca bulun!”

Charles güldü. “Onu görmezden gelmek de hiç zor olmayacak, bana inan.”

Karşılarında duran adam, Amber’dan bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu. Solgun teni ve narin yüzü onu iyice genç gösteriyordu. Narin vücudunu ucuz ve sıradan bir kıyafet sarıyordu. Kendini hiç de iyi hissetmediği çok belliydi ama neşeli görünmeye çalışıyordu. Amber bütün gece onu fark etmeyebilirdi.

“Tanrım! Aptal bir züppeye benziyor!”

“Ama uysal,” dedi Charles, gülümseyerek.

“Unvanı ne?”

“Baron.”

“Baron mu!” diye haykırdı Amber, dehşetle. “Ama ben kontesim!” Bir dilenciyle evlenmesini istese ancak bu kadar şaşırırdı.

Charles omuz silkti. “Onu Kont yapacak olursam? Ailesi bunu hak ediyor. Uzun zaman önce yapmalıydım bunu ama nasıl olduysa unuttuğum.”

“Daha iyi olur herhâlde,” dedi Amber şüpheyle. Gözleri hâlâ adamın üstündeydi. Onun bakışlarını fark eden genç adam kıpırdanmaya başlamıştı. “Onunla konuştun mu?”

“Hayır. Ama konuşacağım. Her şey kolaylıkla ayarlanabilir. Ailesi savaşa bir servet yitirdi...”

“Ah, Tanrım!” diye hırıldadı Amber. “Paramı harcayacak biri daha! Ama bu sefer her şey farklı olacak! Bu sefer ipler benim elimde olacak!”

47. BÖLÜM

“RICHMOND’I ÇEKİCİ BULUYOR MUSUN?”

RDük ilk teklifini yaptığından beri bu soru Charles’ın kafasındaydı. Genç adam ona boş ve sıkıcı geliyordu. Ayrıca kendini içkiye fazlaca kaptırmıştı ve maddi durumu bir felaketti ve Frances gibi lükse alışmış bir kadına değil, ancak bir hizmetçiye denk olabilirdi.

Frances ona şaşırarak baktı. “Çekici mi? Neden soruyorsunuz?”

Charles omuz silkti. “Bana mümkün görünüyor. Sana âşık olduğuna şüphe yok.”

Frances anında yeniden bir yosmaya dönüştü. İşaret parmağını, kaldırıp indirdiği yelpazesinde dolaştırıyordu. “Diyelim ki buluyorum, ne olmuş?” dedi gözlerini yelpazeden ayırmadan.

Kralın yüzü birden asıldı. Siyah gözleri genç kızın yüzünde dolaştı.

“Buluyor musun?”

Frances gülümsemesini koruyarak ona baktı ama Kral’ın öfkeli yüzünü görünce şaşırdı. “Bir şey mi oldu, Majesteleri? Niye öyle bakıyorsunuz?”

“Cevap ver, Frances! Şaka kaldıracak hâlde değilim! Doğruyu söyle.”

Frances içini çekti. “Hayır, Majesteleri. Onu çekici bulduğum falan yok. Bu, onunla evlenmemi daha onurlu bir hareket mi yapar?” Frances, bazen onun saflığından mı, yoksa kurnazlığından mı böyle şeyler söylediğini anlayamayan Charles’ı çok şaşırtıyordu.

Charles hüznle gülümsedi. “Hayır, Frances, yapmaz. Ama bunu duyduğuma sevindiğimi itiraf etmeliyim. Pek kuskanç sayılmam ama bu

sefer...” Geniş omuzlarını silkti ve düşünceli gözlerle ona baktı. “Mali kayıtlarına baktım. Çok kötü durumda. Unvanı olmasa çoktan silinip gitmiş olurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, sana hiç de uygun biri değil.”

“Daha uygun birini tanıyor musunuz, efendim?” diye sordu alaycı bir sesle.

“Daha tanımıyorum... Ama belki sonra...”

Frances araya girdi. “Belki sonra mı? Efendim, siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz! On dokuz yaşında olduğumun ve itibarımın kendi aptallığım yüzünden beş paralık olduğunun farkında mısınız? Bu aldığım ilk düzgün evlenme teklifi ve muhtemelen de sonuncusu olacak! Şu hayatta tek istediğim şey, saygıdeğer bir kadın olmak. Ailemin benden utanmasını istemiyorum.”

Majesteleri’nin giriş salonunda, Kraliçe’nin giyinmesini bekliyorlardı. Catherine, Bayan Boynton’la kapıdan çıkarken Kral’ın sesini duyunca, merakla o tarafa baktı. Charles onun orada durduğunu fark etti.

“Benimle şu tarafa gel, Frances.” Salonun diğer kenarına yürüdüler. “Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi hızla. Çok alçak sesle konuşuyordu. “Bunu sır olarak saklayacağına söz verir misin? Annene bile söylemeyeceksin...”

“Elbette, Majesteleri.”

Frances, saraydaki kadınların pek çoğundan daha iyi sır saklayabiliyordu.

Charles derin bir nefes aldı. “Canterbury Başpiskoposu’na boşanma konusunu danıştım.”

“Boşanma mı?” Bu sözcüğü dehşetle fısıldamıştı.

Charles, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafı kolaçan edip hızla konuşmaya başladı. “Bunu ilk kez düşünmüyorum. Doktorlar Kraliçe’nin bir çocuğu dokuz ay taşıyamayacağını söylüyor. York artık pek gözde değil. İnsanlar onun dini eğilimlerini öğrenince iyice gözden düşecek. Evlenip erkek çocuk sahibi olursam, ailemin geleceği tamamen değişebilir. Canterbury bunun ayarlanabileceğini düşünüyor.”

Frances'in duyguları yüzüne yansdı. Bu sözlerin anlamını kavrayınca, şaşkınlığı yerini utangaç bir memnuniyete bıraktı. *Frances Stewart, İngiltere Kraliçesi!* Zaten kraliyet ailesiyle uzaktan akraba olmak kadar övündüğü bir şey yoktu. Güzelliklerinden bile daha çok övünürdü bununla. Ama sonra Kraliçe'yi hatırlayınca şüpheye düştü.

"Çok üzülecek. Sizi çok seviyor."

Charles gözlerini onun yüzünden kaçırıp pencereden dışarı, Kraliçe'nin bahçesinde büyümekte olan kızıl meşeye baktı. "Onu incitmekten korkuyorum. Zaten son zamanlarda yeterince acı çekti." Dişlerini sıktı, sabırsızca bir el hareketi yaptı. "Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye söylendi öfkeyle.

Birbirlerine bakmadan bir an sessizce kaldılar. Bir yanında Bayan Boynton, diğer yanında Winifred Wells'le Catherine koridorda belirdi. Gülümsüyordu ve Charles'a duyduğu hayranlık gözlerinden okunuyordu. Bir an tereddüt edip onlara doğru yürüdü.

"Giyinmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, efendim..."

Kraliçe odaya girerken Charles bir anda toparlanarak ayağa kalktı ve gülümseyerek ona doğru yürüdü. "Hayatım, bunun yarısı kadar bile güzel görüneceksen, bütün sabahı seni bekleyerek geçirmeye ses çıkarmam."

Catherine kızardı. Kirpikleri kararsız kelebekler gibi hareketlendi. Sonra dönüp onun gözlerinin içine baktı. Çok katı yetiştirilmesine rağmen, nasıl işveli olunacağını diğer kadınlardan öğrenmişti.

"Ben böyle siyahlara mahkûmken bana iltifat etmen büyük incelik."

Hanımlar onun peşinden odaya akın etti. Çoğu havadan sudan konuşuyordu ama dikkatli gözler, Frances'in Majesteleri'yle Kraliçe'ye nasıl hüznle baktığını gördü. Frances yanına gelip Kraliçe'nin elini tuttu. "İncelik değil, madam. Gerçekten de o kadar güzel görünüyorsunuz ki!"

Bakışlarında içten bir tutku vardı. Boynton, Wells'e fısıldayarak, Stewart'la Kral arasında bir şeyler olduğunu, ikisinin de Kraliçe'ye hiç olmadığı kadar kibar davrandıklarını söyledi.

Hava soğuk ve yollar her zamankinden de kötüydü. Catherine, Charles'ın kendisine uzattığı koluna girerek utangaç ve minnettar bir

şekilde gülümsedi. Yürürlerken Kral'la Frances bir an göz göze geldi. Frances, Catherine yaşadığı sürece asla İngiltere Kraliçesi olamayacağını kesin olarak anlamıştı.

Saat neredeyse altı olmuştu. Charles özel odasında oturmuş, Minette'e mektup yazıyordu. Ona gelen en son mektup önünde açık duruyordu. Yerde uzun kulaklı iki küçük spanyel birbirlerinin pirelerini çiğniyordu. Biraz ötede oynayan başka köpekler de vardı.

Yan odadan Buckhurst, Sedley, James Hamilton ve daha bir düzine adamın mırıltıları geliyordu. Akşam yemeğine gitmeden onun üstünü değiştirip çıkmasını bekliyorlardı. O öğleden sonraki temsilde hata bulmaya çalışıyorlardı. Yazarın düşünceleri, sahne, kostümler, aktörler... Ve orada gördükleri fahişeleri karşılaştırıyorlardı. Sesleri bir yükselip bir alçalıyordu. Ama mektuba gömülen Charles onları duymuyordu.

Dışarıda bir gürültü patırtı olunca kulak kabarttı ve bir kadının nefes nefese bağırdığını duydu, "Majesteleri nerede? Önemli haberlerim var!" Barbara'ydı bu.

Charles kaşlarını çatıp kalemi bıraktı ve ayağa kalktı. Bu kadının küstahlığının bir sınırı yok muydu? İçerisinin erkek dolu olduğunu bilmesine rağmen, günün bu saatinde onun odasına geliveriyordu!

Buckhurst'ün ona cevap verdiğini duydu. "Majesteleri odasında, madam. Mektup yazıyor."

"Mektup bekleyebilir. Benim söyleyeceklerim bekleyemez." Birden kapıyı vurmaya başladı.

Charles öfkeli bir yüzle kapıyı açtı. "Evet, madam?"

"Majesteleri! Sizinle özel olarak konuşmalıyım!" Kaşlarını kaldırarak odanın içlerine doğru baktı. "Çok önemli bir mesele!"

Charles omuz silkip girmesi için kenara çekildi. Barbara en gözde zamanlarında bile bu kadar cüretkar davranmamıştı. Kapı gürültüyle kapandı.

"Neymiş bekleyemeyecek olan bu mühim mesele?" Bunun başka bir numara olduğunu düşündüğü için şüpheli ve sabırsızdı.

"Majesteleri'nin Bayan Stewart'ı ziyaret ettiğini biliyorum."

“Ettim.”

“Ve başının çok ağrıdığını söyleyerek seni gönderdi.”

“Şüphe götürmez bilgiler edinmişsin.”

Charles alaycı konuşuyor ve ona inanmayacağını belli ediyordu. Kadının nasıl bir oyun oynayacağını merak ediyordu.

Barbara’nın yüzünde birden işveli bir ifade oluştu. “Onun soğuklğundan sonra seni teselli etmeye geldim.”

Charles hayrete düştü. Sonra hemen kaşlarını çattı. “Madam, sen artık çekilmez oldun.”

Barbara başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Alçak, ama sert bir sesle konuşurken gözleri parlıyordu.

“Sen bir aptalsın, Charles Stuart! Gülünç, kafasız bir budalasın! Kendi sarayındaki herkes sana gülüyor! Hem de neden biliyor musun? Çünkü Frances Stewart’la Richmond, senin burnunun dibinde kırıştırıyorlar! Şu an baş ağrısıyla yatağında olduğunu sanıyorsun ama o Richmond’ın yanında!” Zafer coşkusuyla nefessiz kalarak sustu. Öcünü almanın hazzını yaşıyordu.

Charles hiç düşünmeden yanıt verdi. “Yalan söylüyorsun!”

“Yalan mı söylüyorum? Sersem! O zaman benimle gel de gör!” Kral bunun doğru olduğunu görmekten korktuğu için tereddüt ederken, Barbara onu kolundan çekiştirdi. “Gel de bak bakalım, yere göğe koyamadığın Frances Stewart ne kadar iffetliymiş!”

Charles elini çekip kurtardı ve kapıya yöneldi. Barbara da aceleyle onu izledi. Üstünde sadece gömleği ve pantolonu vardı. Peruğunu sandalyenin üstünde bırakmıştı. İki adam kapıdan uzağa sıçrayarak, içeriyi dinlemiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Charles onları görmezden gelip Frances’in dairesine doğru yarı koşarak ilerledi. Onu görenlerin ağzı açık kalıyordu. Barbara’nın topuk sesleri hemen yanı başından geliyordu.

Stewart’ın kapısının önünde durdu. “Yeterince geldin,” dedi ona. “Dairene dön.” Barbara hayal kırıklığıyla bakarken Kral kapıyı açtı.

Kralı gören Frances’in küçük hizmetçisi dehşetle haykırıp ayağa fırladı. “Ah, Majesteleri! Ama siz... Girmeyin, lütfen! Siz gittiğinizden beri öyle hasta ki... Ama uyuyor!”

Charles ona bakmadı bile. “Göreceğiz.” Antreden ve salondan geçip hiç duraksamadan yatak odasının kapısını açtı.

Frances beyaz saten bir giysiyle yatağında oturuyordu. Yanında, elini tutan genç bir adam vardı. Kızgın bir tanrı gibi kapıda beliren Kral’ı görünce dehşete düştüler. Frances çığlık attı. Richmond taş kesilmişti.

Charles yavaşça onlara doğru yürüdü. “Ona inanmamıştım,” dedi usulca. “Yalan söylüyor sanmıştım.”

“Kimmiş o?” dedi Frances.

“Leydi Castlemaine. Anlaşılan benim bilmediğim bir şeyler biliyor-muş.” Siyah gözleri Frances’ten Richmond’a kaydı. Adam ayağa kalkmış, şapkasıyla oynuyordu. “Sen burada ne arıyorsun?” dedi Charles sertçe.

Richmond kendini savunur gibi güldü. “Şey! Bayan Stewart’ı ziyaret ediyordum.”

“Demek öyle! Diğer arkadaşlarını göremeyecek kadar hastayken onu ziyaret etme hakkını nereden buldun?” Sevdği kadının önünde aptal durumuna düştüğünü fark eden Richmond diklendi. “Hiç değilse ben onunla evlenmeye hazırım, efendim. Ki bu sizin elinizden gelmez.”

Charles alev alev gözlerle Dük’ün üstüne yürüdü. Hükümdarından dayak yemek istemeyen Richmond dönüp pencereden atladı. Charles onun çamurlu suya düştüğünü gördü. Bir süre nefretle onun arkasından baktıktan sonra Frances’a döndü.

“Senden bunu hiç beklemezdim.”

Frances cüretkarca baktı ona. “Sizi hiç anlamıyorum, efendim! Bana karşı niyeti tamamen düzgün olan bir erkeğin ziyaretini kabul edemeyeceksem, bu özgür ülkede bir köleyim demektir!” Bir elini yorgunca alnına götürdü. “Evlenmemi istemiyorsanız, bunu yasaklamaya hakkınız var! Ama Fransa’ya geçip bir rahibe manastırına yerleşmeme de mâni olamazsınız!”

Charles ona şüpheyle baktı. Dört yıldır tanıyıp sevdiği Frances Stewart’a ne olmuştu böyle? Sadakatsizliğiyle övünen, onu aptal yerine koyan bu kadın da kimdi? Yirmi yıl önce öğrendiğini sandığı şeyleri, otuz altı yaşında yeniden yaşıyordu.

Öfkesine hüznün de karışmıştı. “Kim ne derse desin, senin böyle bir şey yapacağına inanmazdım.”

“Majesteleri her şeyin hemen en kötüsünü görüyorlar!”

“Hemen göremediğim kesin! Yalnızca bir aptalın bir kadına güvенеceğini doğduğum günden beri biliyordum ama yine de sana güvendim! Keşke bunu başka şekilde öğrenseydim...”

Frances tiz bir sesle ağlamaya başladı. “Sizi buraya yollayan kişi, kalma nedeninizi yanlış anlamadan gitseniz iyi olur!”

Charles gözlerine inanamayarak ona baktı, sonra hızla dönüp çıktı. Kapının önünde Clarendon’ın oğlu Lawrence Hyde’la karşılaştı ve ona bağırdı, “Demek sen de bu işin içindesin! Bunu asla unutmayacağım!” Hyde onun peşinden koşturdu ama Kral köşeyi dönüp gözden kayboldu. İyi huylu, sakın Charles, kimsenin ondan beklemediği bir öfkeye kapılmıştı.

Ertesi gün Frances ondan aldığı bütün hediyeleri geri gönderdi. Üç yıl önce sevgililer gününde verdiği inciler, doğum günlerinde, Noeller’de ve yılbaşlarında verdiği bilezikler, küpeler ve kolyeler, hepsini bir not bile ilıstirmeden yollamıştı. Charles hepsini şömineye attı.

Aynı sabah, Frances beklenmedik bir şekilde Majesteleri’nin daire-sinde göründü. Tepeden tırnağa siyah kadife bir pelerine sarınmış ve maske takmıştı. Maskeyi çıkarırken Catherine ve diğer kadınlar ona şaşkınlıkla baktı. Birden diz çöküp Catherine’in eteğini öptü. Catherine diğer kadınlara çıkmalarını söyledi. Onlar da çıkıp anahtar deliğinden dinlediler.

Catherine’in eğilip başına dokunduğu Frances ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapatmıştı. “Ah, Majesteleri! Benden nefret ediyor olmalısınız! Beni affedebilecek misiniz?”

“Frances, canım, ağlama... Başın ağrıyacak... Zavallı çocuk, yapma...” Catherine’in sıcak, yumuşak sesi hâlâ Portekizcenin izlerini taşıyor ve iyice şefkatli bir havaya bürünüyordu. Frances’in çenesini tutup başını kaldırdı.

Bir an sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Frances yeniden hıçkırma-yaya başladı.

“Üzgünüm, Frances,” dedi Catherine. “Senin adına üzgünüm.”

“Ah, ben kendim için ağlamıyorum!” diye itiraz etti Frances. “Sizin için ağlıyorum! Bazen yüzünüzde gördüğüm mutsuzluk için ve...” Kendi cesaretine şaşırp birden sustu. Sonra bu sabırlı, küçük kadına çektiirdiklerini iki dakika içinde silmek ister gibi hızla konuşmaya başladı.

“Ah, bana inanmalısınız, Majesteleri! Bir an önce evlenmek istememin tek sebebi, saraydan ayrılabilmek! Sizi incitmeyi hiç istemedim! Ama budalalık ve düşüncesizlik ettim! Kendimi aptal durumuna düşürdüm ama size asla bir yanlış yapmadım! Yemin ederim! O asla benim sevgilim olmadı! Lütfen bana inandığınızı söyleyin, lütfen!”

Catherine’e hep saygı duymuştu ama ona bu kadar hayran olduğunu ve kendi davranışlarının ne kadar utanç verici olduğunu yeni fark ediyordu. Kraliçe’yi, Kral’ın diğer sevgilileri kadar, Barbara Palmer kadar bile düşünmemişti.

“İnanıyorum, Frances. Her genç kız, senin yaptığını yapardı. Ayrıca sen hep kibar ve cömert oldun. Gücünü başkalarını yaralamak için hiç kullanmadın.”

“Ah, Majesteleri! Asla! Bunu asla yapmadım! Kimseyi yaralamak istemedim! Ve Majesteleri, bana inanacağınızı biliyorum: Richmond yeni gelmişti. Sadece oturmuş konuşuyorduk. Aramızda uygunsuz hiçbir şey olmadı!”

“Tabii olmamıştır, tatlım.”

Frances’in başı önüne düştü. “Ama o bana asla inanmayacak. Onun hiçbir şeye inancı yok.”

Başını sallayan Catherine’in de gözleri yaşarmıştı. “Belki vardır, Frances. Belki düşündüğümüz gibi değildir.”

Frances çok yorulmuştu. Catherine’in elini öptü ve yavaşça doğruldu. “Artık gitmeliyim, Majesteleri.” Sevgiyle birbirlerine baktılar. “Sizi bir daha göremeyebilirim...” Birden atılıp Catherine’i yanağından öptü ve hızla odadan çıktı. Catherine hafifçe gülümseyerek yüzüne dokundu. Üç gün sonra Frances, Richmond Dükü’yle kaçarak Whitehall’dan ayrıldı.

48. BÖLÜM

S OĞUK, YAĞMURLU BİR ŞUBAT GÜNÜ, SİYAH BİR PERUK TAKIP KILIK değıştiren Buckingham, bir masada Dr. Heydon'ın karşısında oturuyor, geometrik şekiller çizerek yıldız haritası çıkaran astroloğun yüzüne bakıyordu. Rüzgâr, dumanı bacadan geri döndürüp içeridekilerin gözlerini yakıyordu.

“Kahrolası hava!” diye söylendi Dük öfkeyle. Öksürdü ve binici pelerininin ucuyla ağzıyla burnunu kapattı. Heydon kemikli yüzünü ona çevirince heyecanla eğildi. “Nasıl? Ne buldun?”

“Bahsetmeye cesaret edemediğim bir şey, efendim.”

“Hadi oradan! Sana neden para veriyorum? Konuş!”

Heydon, Dük'ün kararlılığına teslim oldu. “Madem ısrar ediyorsunuz... İki yıl sonra, ocak ayının on beşinde, aniden ölecek.” Mavi gözlerini Dük'e dikerek fısıldadı. “Halkın yoğun talebiyle İngiltere tahtına siz çıkacak ve orada uzun yıllar başarıyla kalacaksınız. Villiers hanedanı, ülkemizin tarihindeki en yüce kraliyet hanedanı olacak!”

Buckingham büyülenmiş gibi bakıyordu. “Tanrım! İnanılmaz bir şey bu! Başka?”

Kral Charles, geleceğı görmek mümkünse bile, bir insanın kaderini bilmenin doğru olmadığını söylüyordu. Bunu kendi çıkarları için kullanabilecek daha akıllı birileri çkabilirdi.

“Peki o nasıl...” Villiers kendi sözlerinden korkup sustu. “O korkunç trajedinin sebebi ne olacak?”

Heydon şekillere bir daha baktı, sonra fısıltıyla devam etti, “Maalesef yıldızlar Majesteleri’nin gizlice zehirleneceğini söylüyor.”

“Zehir!”

Dük arkasına yaslanıp kömürlerden çıkan alevleri seyretti. Charles Stuart gizlice zehirlenecek, yerine, yoğun istek üzerine George Villiers geçecekti. Düşündükçe daha da olası geliyordu bu.

Kapının sertçe çalınmasıyla kendine geldi. “Bu da ne? Kimseyi bekliyor muydun?”

“Unutmuşum, efendim,” diye fısıldadı Heydon. “Leydi Castlemaine’e bu saat için randevu vermiştim.”

“Barbara! Buraya daha önce de mi geldi?”

“Yalnızca iki kere, efendim. En son üç sene önce gelmişti.” Kapı daha yüksek bir sesle yeniden çalındı.

Buckingham telaşla kalkıp yan odanın kapısına gitti. “O gidene kadar burada bekleyeceğim. Ondan bir an önce kurtulmaya bak. Canın kıymetliyse, benim burada olduğumu belli etme.”

Heydon başını sallayarak onayladı ve II. Charles’ın kaderini görmek için kullandığı eşyaları bir çekmeceye kaldırdı. Dük yan odaya geçince, kapıyı açtı. Barbara içeri rüzgâr gibi girdi. Yüzünde siyah kadife bir maske, başında da sarı bir peruk vardı.

“Tanrım! Neden bu kadar oyalandın? İçeri fahişe falan mı almıştın yoksa?”

Siyah çantasını bir koltuğa bıraktı, kukuletasını çıkardı ve peleriniyle birlikte bir sandalyeye attı. Isınmak için ateşin başına gitti ve orada uyuyan köpeği ayağıyla kovaladı.

“Yüce Tanrım!” dedi ellerini ovuşturup titreyerek. “Dünyanın gördüğü en soğuk gece olmalı bu!”

“Size bir bardak bira ikram edebilir miyim?”

“İyi bildin!”

Heydon bir dolaba gitti ve yan gözle kadına baktı. “Size daha leziz bir şey sunamadığım için kusuruma bakmayın, ama işverenlerimden çoğu borçlarını ödemiyor.” Omuz silkti. “Ama zenginlere hizmet edince böyle olması doğaldır.”

Barbara bardağı ondan alıp başına dikti ve içinin ısındığını hissetti. “Benim için yapmanı istediğim çok önemli bir şey var. Ama hata yapmaya hakkın yok!”

“Son kehânetlerim çıkmadı mı, Leydim?”

Hafifçe öne eğilmiş, övülmeyi bekliyordu.

Barbara kadehin üzerinden onu süzdü. Önceleri, Kraliçe onun düşmanıydı. Şimdiyse, haberi olmasa bile, yandaşı olmuştu. Barbara Palmer, Charles Suart’ın ondan muhtemelen daha güzel ve daha azimli bir kadınla bir evlilik daha yapmasını hiç istemiyordu. Catherine’e bir şey olacak olursa, Barbara’nın saraydaki günleri sona ererdi.

“Bu kadar şey hatırlama!” dedi sert bir sesle. Senin mesleğini yapan biri için hiç hayırlı olmaz bu. Kuzenime yararlı tavsiyelerde bulunduğunu duydum.”

“Kuzeniniz mi, madam?”

“Budalalık etme! Kimi kastettiğimi biliyorsun. Buckingham’ı diyorum elbette!”

Heydon ellerini açarak karşı çıktı. “Ah, madam, emin olun, size yanlış bilgi vermişler. Lord, borçlarım yüzünden düştüğüm Newgate’ten beni kurtarma nezaketini gösterdi. Ama o zamandan beri onunla karşılaşma onurunu yaşamadım.”

“Saçmalık!” Barbara içkisini bitirip masaya koydu. “Çıkartı olmasa Buckingham köpeğe kemik bile atmaz. Sadece onun buraya geldiğinden haberim olduğunu bil istedim. Böylece benim ziyaretlerimi gizli tutmayı akıl edersin. Onun bulabileceği kanıtları ben de bulurum.”

Söz konusu adamın yan odadan onları dinlediğini bilen Heydon, teslim olmaya yanaşmadı. “İtiraz ediyorum, madam. Biri sizi kandırmaya çalışmış. Lord’u o zamandan beri görmediğime yemin ederim.”

“Yalana bak! Umarım benim sırlarımı gizli tutmak konusunda da bu kadar kararlı olursun. Ama yeter artık. Geliş sebebim şu: Tekrar hamile olduğumu düşünmem için bazı nedenlerim var ve bunun kimi suçu olduğunu öğrenmem gerekiyor. Bu çok önemli.”

Gözleri büyüyen Heydon zorlukla yutkundu. Daha babanın haberi yokken, tamamen yabancı biri her şeyi bilecekti!

Ama Heydon ününü, soruları yanıtsız bırakarak edinmemişti. Ona daha bilgiç bir hava verdiğini düşündüğü kalın camlı yeşil gözlüklerini aldı ve birlikte masanın başına oturdular. Masadaki tabloya bakıp Latince anlaşılmaz şeyler yazmaya, birkaç ay ve yıldız çizip onları çizgilerle kesiştirmeye başladı.

Arada bir boğazını temizleyip “Hmmm,” diyordu.

Barbara eğilmiş ilgiyle onu izliyor, sol eline nikâh yüzüğünü saklamak için taktığı -Roger Palmer’la aralarında bir bağ kalmadığı konusunda fikir birliğine varalı uzun zaman olmuştu- koca elmas yüzükle oynuyordu.

Heydon boğazını son bir kez daha temizledi ve mumlardan yükselen dumanların arasından kadının solgun yüzüne baktı. “Madam, bu noktada sizin onayınızı bir daha almak zorundayım. Yoksa devam edemem.”

“Tamam. Başka ne istiyorsun?”

“Alınmayın ama... Bu talihsiz kazayla ilgisi olabilecek beyefendilerin isimlerini öğrenmeliyim.”

Barbara kaşlarını çattı. “Sır olarak saklayacak mısınız?”

“Doğal olarak, madam. Sır tutmak benim işimin bir parçası.”

“İyi o zaman. Öncelikle, Kral var. Zaten sorumlunun o olduğunu söylemeni umuyorum. Çünkü onu ikna edebilirsem bir sürü deritten kurtulurum. Sonra...” Tereddüt etti.

“Sonra?” dedi Heydon.

“Kahrolası! Bırak da bir saniye düşüneyim! Sonra James Hamilton var, Charles Hart var... Ama o sayılmaz. Ne de olsa o önemsiz bir aktör. Sonra...”

Tam o anda bastırılmış bir kahkahayla öksürük karışımı bir ses duyuldu. Barbara yerinden zıpladı. “Hey! O da neydi!”

Heydon da yerinden fırlamıştı. “Sadece köpeğim, madam. Rüya görüyor olmalı.” Şöminenin önünde yatmış, hayali bir kovalamacanın etkisiyle bacaklarını oynatan köpeğe baktılar.

Barbara doktora kuşkuyla baktı ama yerine oturdu. “Yeni muhafızım var, ama sıradan biri, o yüzden olamaz. Leydi Southesk’in uşağı da çok genç...”

Sonunda yan odada yüksek sesli bir kahkaha patladı. Daha Heydon kıpırdayamadan Barbara fırlayıp kapıyı açtı ve Dük'ün karnına yumruğu indirdi.

Güldüğü için iki büklüm ve savunmasız kalan Buckingham doğrulup Barbara'nın boğazına yapıştı. Birbirlerine girdiler. Barbara elinde Dük'ün siyah peruğuyla bir adım geri çekildi. Buckingham da onun peruğunu bir ödölmüş gibi elinde tutuyordu.

"Buckingham!"

"Hizmetinizdeyim, madam."

Alaycı bir hareketle eğilip selam verdi ve peruğu masaya fırlattı. Heydon her şeyin mahvolmasına yanarak masanın yanında dehşet içinde dikiliyordu. Barbara peruğunu alıp başına geçirdi.

"Pislik herif!" diye bağırdı öfkeyle. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Seni gözetlemiyordum, sevgili kuzenim," dedi Buckingham soğukkanlı bir sesle. "Geldiğinde buradaydım. Doktorla yarım kalan işimi tamamlamak için sen gidene kadar beklerim diye saklandım."

"Ne işi?"

"Hangi kadından çocuğum olması gerektiğini öğrenmeye çalışıyordum," dedi Dük, alay ederek. "Kendimi tutamayıp güldüğüme çok pişmanım. Doktora anlattığın çok ilginç bir hikâyeydi. Ama lütfen merakımı gider: Son zamanlarda zencilerle ya da Şansölyeyle de yattığın oldu mu?"

"Terbiyesiz! O yaşlı heriften nefret ettiğimi biliyorsun!"

"O konuda hemfikiriz."

Barbara eşyalarını topladı ve kukuletayı başına geçirip bağladı. "Gideyim de kalan işini hallet o zaman."

"Biraz bekle de seni evine bırakayım," dedi Dük, onun doğruca Kral'a gitmesinden korkarak. "Daha dün soylu bir leydiyi arabasından indirip soymuşlar ve ölümüne dövmüşler." Şehrin o bölgesi haydut dolu olduğu için doğru söylüyor sayılırdı. "Neyle geldin?"

"Arabamla."

"Yanımda bir düzine de muhafız olduğu için çok şanslısın. Korunmasız dönmeye sakın kalkma, hayatım."

Buckingham peruğunu alıp takarak döndü ve endişeden ölecek gibi bakan doktora göz kırptı. Pelerinine sarınıp Barbara'ya kolunu uzattı ve birlikte kararmış basamaklardan inmeye başladılar. Hayden sonunda bir mum getirip yollarını aydınlatacak kadar kendine gelmişti.

“Sakin,” dedi Barbara, merdivenin yarısına gelmişlerken, “sakın ola kimse bir şey duymasın! Yoksa fena olur!”

“Elbette. Bana güvenebilirsin, madam.

Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Ay bulutların arkasında kaldığı için karanlık bir geceydi. Buckingham elini ağzına götürüp ılık çalınca yarım düzine adam ortaya çıktı. Az sonra da sekiz atın çektiği koca bir araba gürültüyle geldi ve içinden altı adam daha indi. Buckingham arabacıya gidecekleri yeri söyledi. Adamların bir kısmı arabanın arkasına tutundu, kalanları ellerinde meşalelerle yanından koşuyordu.

Great Tower Hill'den aşağı inip Tower Sokağı'na saptılar. Burada hâlâ yıkıntılar duruyordu ama yollar büyük ölçüde açılmıştı. Fleet Sokağı üzerinden ağır ağır ilerleyerek St. Paul'e, oradan da Whitehall'a ulaştılar.

Barbara titriyordu. Dişleri takırdamaya başlamıştı. Buckingham ikisinin de üzerine kadife bir palto sardı. “Şimdi ısınırsın,” dedi teselli edercesine. “Bir hanın yanından geçecek olursak, koyun postu isteriz.”

Ama Barbara böyle iyiliklere pabuç bırakmayacaktı. “Falcılara gittiğini duyunca Majesteleri ne diyecek bakalım?”

“Söyleyecek misin?”

“Belki söylerim, belki söylemem.”

“Yerinde olsam söylemezdim.”

“Nedenmiş? Son zamanlarda benden çok uzak kaldın, George Villiers. Sandığından daha çok şey biliyorum.”

Buckingham onun yüzünü göremediğine üzülerək kaşlarını çatı. “Ortada bir hata olmalı, hayatım. Çünkü bilinecek bir şey yok.”

Barbara kahkaha attı. “Ah, öyle mi? O zaman benden duy bakalım: Bir yıldız falı baktırdığını ve bunun başkasına ait olduğunu biliyorum.”

“Kim söyledi bunu sana!” Buckingham birden uzanıp onun kolunu tuttu. Barbara kurtulmaya çalıştı ama Dük bırakmadı. “Cevap ver bana! Kim söyledi!”

"Bırak beni, rezil herif! Söylemem! Bırak diyorum!" Boştaki eliyle ona bir tokat attı.

Dük bir elini yanağına götürüp küfrederek onu bıraktı. *O değil de başkası olsaydı, bir güzel benzetirdim*, diye düşündü öfkeyle.

"Hadi ama, hayatım. Birbirimizle ilgili düşman olamayacak kadar çok şey biliyoruz. Bu ikimiz için de tehlikeli olur. Majesteleri'ne mektuplarının akıbetini söylersem neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Barbara kahkaha attı. "Zavallı budala! Haberi bile yok, değil mi? Bazen onun tam bir odun kafalı olduğunu düşünüyorum! Onları aramıyor bile!"

"İşte orada yanılıyorsun, madam. Sarayın her köşesini arattı. Ama onların yerini ona söyleyebilecek sadece iki kişi var bu dünyada: Sen ve ben."

"Çekilmez birisin, George Villiers. Bazen zehirleniversen ne güzel olur diyorum kendi kendime. Sen yolumdan çekilsen hiç sorunum kalmazdı."

"Sakın unutma, ben de bir-iki salata malzemesinin nasıl karıştırılacağım iyi bilirim. Bir an için ciddi olalım. Bana o bilgiyi nereden aldığını söyle ama doğru olsun. Yalanın kokusunu iyi alırım."

"Karşılığında sen de bana bir şey söyleyecek misin?"

"Ne?"

"Kimin olduğunu?"

"Neyin kimin olduğunu?"

"Yıldız haritasının, sersem!"

"Demek aslında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Dene de gör. Seni astıracak kadar şey biliyorunı."

"İyi o zaman," dedi Dük, böyle şeyleri her gün duyuyormuş gibi. "Söylerim. Doğrusu boynuma ip geçirilmesinden hiç hoşlanmam."

"Bu bir anlaşma. Yıldız haritası öyle önemli birinin ki, bunu öğrenirse canından olacaksın. Bunu nasıl öğrendiğimi sorma, söylemem."

"Tanrım!" diye söylendi Buckingham. "Başka ne biliyorsun?"

"Bu yetmez mi? Şimdi söyle bakalım. Yıldız haritası kimindi?"

Dük rahatlayarak arkasına yaslandı. “Beni fena yakaladın, bunu kabul ediyorum. Ama tek kelime edersen, mektupları Kral’a söylerim.”

“Tamam, tamam. Hadi, çabuk söyle!”

“Majesteleri’nin buyruğuyla, bir gün Kral olup olmayacağını öğrenmek için York’un yıldız haritasına baktırıyordum. Artık bunu bilen üç kişi oldu: Majesteleri, sen ve ben.”

Barbara bu yalana inanmıştı. Kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti ama bunun hiç de kolay olmadığını anladı. Bu müthiş bir sırdı. Pound olarak değeri kolay kolay ölçülemezdi bile.

Bir gece Charles yataktan kalkarken ondan on iki bin pound istedi.

“O kadar param olsa, önce kendime yeni gömlek alırdım,” dedi, peruğunu takıp aynaya bakarak. “Muhafızlar giysilerimi alıp duruyor. Ama onları suçlayamıyorum. Bazıları ben döndüğümünden beri tek şilin maaş almadı.”

Giyinmeye başlayan Barbara ona huysuzca baktı. “Tanrım! Tefeci bir Yahudi gibi cimri yetiştirilmişsin, Majesteleri.”

“Bari onun kadar zengin de olsaymışım,” dedi Kral. Şapkasını takıp kapıya yöneldi.

“O parayı almak zorundayım!”

“Bay Jermyn mi istiyor?” diye sordu Charles, Barbara’nın bazı sevgililerine artık para verdiği söylentilerine alayla atıfta bulunarak. Barbara kapıya ondan önce ulaşıp kapı kolunu tuttu.

“Majesteleri bunu bir daha düşünse iyi olur.” Kaşlarını kaldırıp ekledi, “Yoksa ağzımdan birkaç şey kaçabilir.”

Kral şaşırıp kaşlarını çattı ama hâlâ eğleniyor gibiydi. “Sen neyin peşindesin böyle?”

“Nelerle uğraştığını bildiğimi söylesem şaşırırsın herhâlde.” İşte! Söylemişti! Bunu kendi de beklemiyordu ama diline çoğu zaman olduğu gibi hâkim olamamıştı.

Charles ilgisizce başını salladı. “Neden bahsettiğinle ilgili en küçük bir fikrim yok.” Kapı kolunu çevirip kapıyı araladı, sonra onun konuştuğunu duyunca durdu.

“Buckingham’la yeniden arkadaş olduğumuzu biliyor muydun?”

Charles kapıyı kapattı. "Buckingham'ın bu konuyla ne ilgisi var?"

"Bilmiyormuş gibi yapmanın alemi yok! Her şeyi biliyorum! Kral olup olmayacağım öğrenmek için York'un yıldız haritasını çıkarttın!" *Zavallı budala, hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmeye çalışıyor,* diye düşündü Barbara. *On iki bin! Bu miktarı da aklıma kim soktu? En az yirmi bin istemeliydim... Otuz...*

"Sana bunu Villiers mi söyledi?"

"Başka kim olacak?"

"Kahrolası herif! Bunu sır olarak saklamasını istemiştin. Bunu bana söylediğini belli etmesen iyi olur. Yoksa çok kızar."

"Orasını merak etme. Benim on iki bin poundum ne olacak?"

"Birkaç gün bekle. Elimden geleni yapacağım."

Ertesi gün Charles, eskiden Buckingham'ın dostuyken artık ondan nefret eden Arlington Baronu Henry Bennet'la gizlice görüştü. Doğrusu Dük'ün sarayda çok az dostu kalmıştı. Charles, bakanına bir önceki gün duyduklarını ilettiler ama Barbara'nın adını vermedi.

"Bunu bana söyleyen kişi çok fena kandırılmış," dedi Kral. "Bence Villiers *benim* haritamı çıkartıyordu."

Biri Dük'ün kellesini önüne koysa, Arlington ancak bu kadar memnun olabilirdi. Mavi gözleri parladı ve ağzı bir tuzak gibi açılıp kapandı. Yumruklarını masaya indirdi. "Tanrım, Majesteleri! Bu ihanet demek!"

"Daha değil, Harry," diye düzeltti onu Kral. "Elimize kanıt geçene kadar değil."

"Bu hafta bitmeden geçecek, efendim. Siz onu bana bırakın."

Üç gün sonra Arlington, Charles'a kâğıtları uzattı. Sarayın bütün karanlık kuvvetlerini bu iş için harekete geçirmişti. Heydon'ın tutuklanmasının ardından, Buckingham'la ikisi arasındaki mektuplaşmalar ortaya çıkmıştı. Buckingham'la neredeyse üvey kardeş sayılabilecekleri için, Kral bu ihanete öfkeden köpürdü ve Buckingham'ın tutuklanmasını buyurdu. Ama karısının uyardığı Dük, muhafızlar ulaşmadan Yorkshire'daki evinden kaçtı.

Dük'le Kral'ın muhafızları dört ay boyunca kovalamaca oynadılar. Bazen onun yakalandığına dair bir söylenti çıkıyordu ama yakalanan

hep yanlış kişiler oluyordu. İnsanlar zaten hep Cromwell'inkinin gölgesinde kalan Majesteleri'nin istihbarat sistemini kötülerdiler. Ama Dük'ün peşindekilere kurtulması şaşılacak şey değildi.

On beş yıl önce, kellesine ödül konan ve her köşede posterleri olan Kral da İngiltere'nin yarısını aşır Fransa'ya kaçmıştı. Ülkenin en ünlü soyluları bile meyhanelere, genelevlere tanınmadan girip çıkıyordu. Esas korkuları tanınmak değil, gerektiği durumlarda kim olduğunu ispatlayamamaktı. Buckingham kılık değiştirmek konusunda usta olduğu için, yakınlarının bile onu tanıyamama ihtimali vardı.

Sonunda uygun bir peruk, sahte bıyık ve kaş takıp muhafız kılığına bürünerek saraya bile girdi. Boyunu uzun göstermek için yükseltilmiş tabanlı çizmeler ve omzu genişletilmiş bir palto giymişti. Çıkan olaylara müdahale etmeleri için nöbetçilerin yerleri sık sık değiştiriliyordu, bu yüzden, birkaç saat kimse onu fark etmedi. Kuzenin dairesine girip çıkanları seyrederek keyif çattı.

Öğlene doğru, yanında Wilson ve birkaç hizmetçiyle Barbara dışarı çıktı. Bir zenci, elbisesinin kuyruğunu, bir diğeri, içinden köpeğinin kafasını uzattığı çantasını taşıyordu. Barbara onu görmeden yanından geçti ama hizmetçilerden biri onu görüp gülümseyince, Barbara da Buckingham'ı fark etti.

Ertesi sabah önünde durup onu tepeden tırnağa süzdü. "Sen dün de buradaydın, değil mi? Düello falan mı bekliyorsun?"

Buckingham saygıyla eğilip sesini değiştirerek konuştu. "Leydim neredelerse, orada erkeklerin birbirine girme ihtimali vardır."

Barbara bu sözlerle çok memnun olmuştu. "Ne kadar cüretkârsınız!"

"Güzelliğiniz bana cesaret veriyor." Onu süzünce, Barbara yelpazeyle onun koluna vurdu.

"Terbiyesiz! Seni dövdürmeliyim!"

Hızla oradan uzaklaştı ama ertesi sabah bir nöbetçi gelip Buckingham'ı Leydi'nin odasına götürdü. Barbara köpeği Jockey'le oynuyordu. Bağları yarı açılmış bir elbise giyiyor, saçları sırtına dökülüyordu.

Doğrulup ona gülümsedi. "Günaydın."

Buckingham eğilerek selam verdi. Barbara, onu Smithfield'daki bir aygır yarışmasının şampiyonuymuş gibi inceledi. "Günaydın, leydim. Sizi koruma göreviyle şereflendirildiğim bir gün, başka türlü olamaz zaten."

"Bir soylunun senin gibi sıradan birini çağırtmasına şaşırmıştır herhâlde."

"Minnettarım, madam. Hanımefendiye hizmet edebilirsem, ne mutlu bana."

"Belki de edebilirsin. Söyle bakalım. Ağzın sıkı mıdır?"

"İffetiniz konusunda bana sonuna kadar güvenebilirsiniz."

"Bunu da nereden çıkardın?" diye haykırdı Barbara, niyetini bu kadar çabuk anlamasına kızarak.

"Leydim beni affetsinler. Kötü bir şey söylemek istemedim."

"Sırf sarayda yaşıyorum diye beni fahişe sanma. Whitehall'un adı çıktı, biliyorum ama ben namuslu bir kadınam."

"Bundan şüphem yok, madam."

Barbara elbisenin göğüslerine kadar inmesine izin verdi. "Siz alışılmadık derecede yakışıklı bir adamsınız. Sizden hoşlanırsam, daha iyi yerlere gelmenizi sağlayabilirim."

"Size hizmet etmekten başka bir şey istemem, hanımefendi."

"Normalde bir nöbetçiye asla bakmam, ama tuhaf bir şekilde seni çekici buluyorum."

Buckingham bir daha eğildi. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum, efendim."

"Neymiş hak etmediğin bakayım?"

Buckingham bu sefer kendi sesiyle konuştu. "Sizin beğeninizi elbette." Barbara'nın ağzı açık kaldı.

"Bir daha söyle!"

"Neyi, hanımefendi?" diye sordu nöbetçi.

Barbara derin bir nefes aldı. "Oh! Bir an seni pek görmek istemediğim biriyle karıştırdım"

Buckingham peruğunu çıkarıp yine kendi sesiyle konuştu. "Buckingham Dükü olabilir mi mesela?"

Barbara'nın gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse. "George! Bu sen olamazsın!"

"Benim, madam. Lütfen ses çıkarma. Bu alet" -silahına dokundu- "dolu ve seni şu anda vurmak istemiyorum. Çünkü hâlâ değerlisin."

"Burada ne işin var? Sen delirmişsin! Seni görürlerse kafanı keserler!"

"Görmeyecekler. Kuzenimi kandırabiliyorsam, herkesi kandırabilirim. Öyle değil mi?" Eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Ama burada ne yapıyorsun?"

"Unuttun mu? Beni sen çağırdın."

"Seni köpek! Ölmeyi hak ediyorsun! Seninle sadece vakit geçirecektim..."

"Soylu biri için güzel bir vakit geçirme yolu. Ama bu kılığa Leydi Castlemaine beni baştan çıkarsın diye bürünmedim. Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Bilmediğimden eminim. Başına gelenlerle benim bir ilgim yok."

"Sırrımı Majesteleri'ne söylemek dışında."

"Söylemek mi? Bana yalan söyledin! York'un yıldız haritasını çıkarıyorum demiştin!"

"Anlaşılan yalan bile senin ellerinde tehlikeli oluyor. İngiltere'de ancak benim iyi niyetim sayesinde barınabiliyorken, nasıl böyle bir aptallık yapabildin, Barbara? Nasıl kurtulacağımı biliyorum. Kral, benimkinden çok daha büyük bir kabahat işlendiğini öğrenecek. O mektupların yandığını duyunca..."

"George!" diye bağırdı Barbara korkuyla. "Tanrım! Ona söyleyemezsin! Lütfen, canım! Her şeyi yaparım! Kölen olurum! Yeter ki söyleme!"

"Alçak sesle konuş. Madem pazarlık istiyorsun, susmam karşılığında bana ne vereceksin?"

"Ne istersen, George! Ne istersen veririm!"

"Tek istediğim isminin temize çıkması."

Barbara kâğıt gibi bir yüzle oturdu. "Ama bu yapamayacağım tek şey! Bunu Minette dışında kimse yapamaz! Herkes senin kafanın gideceğini biliyor. Saraylılar şimdiden mülklerine konmaya çalışıyor! Ah, George, lütfen!" Ağlamaya başladı.

“Kes şunu! Sulu gözlü kadınlardan nefret ederim! Bana bak, Barbara. Kral’ı hâlâ etkileyebilirsin. Benim masum olduğuma inandır onu. Bir kadın nasıl yalan söyleneceğini iyi bilir.”

Peruğunu takıp tüfeğini aldı. “Benimle iletişim kurmanı sağlayacağım.” Eğildi. “Başarılar dilerim, madam.” Dönüp odadan, sonra da saraydan çıktı. Geniş omuzlu, esmer nöbetçi bir daha Leydi Castlemaine’in kapısında hiç görülmedi.

49. BÖLÜM

AMBER EVLENDİKTEN SONRA BİLE, KENDİSİNE SARAYDAN BİR DAİRE verileceği umuduyla Almsburyler'in evinde kalmaya devam etti. Covent Garden'da kirada oturmasını önerdiği kocası, istemeye istemeye bunu kabul etti. Karı kocaların birbirinden nefret etmesi, ayrı ayrı sevgililerinin olması normal karşılanıyor ama ayrı evlerde oturmaları yadırganıyordu. Amber şehri sarsan bir skandal yarattığını görünce şaşırıldı.

Kocasının adı Gerald Stanhope'du ve Kral'ın ona bahsettiği unvan Danforth Kontluğu'ydu. Yalnızca yirmi iki yaşındaydı, Amber'dan iki yaş küçüktü. Amber'ın gözünde silik, zayıf, sıradan bir budalaydı. Attığı her adımda annesinin ne diyeceğini düşünüyordu. Annesinin ayrı evlerde kalmalarını hoş karşılamayacağını söyledi. Sonunda da, annesinin Londra'ya ziyarete geldiği haberini ilettili.

"Dairende ona ayrılacak odan var mı?" diye sordu Amber.

Tuvalet masasına oturmuş, Fransa'dan yeni gelmiş bir berbere saçını yaptırtıyordu. Kadınlar adama saçlarını yaptırtmak için birbirini eziyordu. Elindeki gümüş aynadan beğeniyle kendine bakıyordu.

Frances Stewart'tan çok daha güzelim, dedi içinden. Ama yine de onun gitmesine çok seviniyorum.

Gerald mutsuz görünüyordu. Anakaradaki gezileri ona yaramamıştı. Kararsız, zavallı bir çocuk gibi görünüyordu ve hayatındaki son gelişmeler onu her zamankinden daha kötü yapmıştı.

Bu insanlar -karısı ve Whitehall'daki diğerleri- çok bencildi, kendilerinden başka hiçbir şeyi düşünmüyor, başkalarını üzmemekten çekinmiyorlardı. Saraydan, meyhanelerden, genelevlerden, tiyatrolardan oluşan bu dünya onu korkutuyordu. Annesinin geleceği haberi onu çok rahatlatmıştı. Annesi hiçbir şeyden korkmazdı.

Bir tarak çıkarıp peruğunu taramaya başladı. Hiç değilse kıyafetleri paranın satın alabileceği en şık kıyafetlerdi ama vücudunun narinliğini saklayamıyorlardı.

"Pas du tout, madam," dedi Gerald. Konuşmalarını Fransızca sözlerle süslüyordu. "Bildığınız gibi üç odam var. Onu yerleştirecek odam yok." Ev sahibesinin güzel kızı sayesinde genellikle genç erkeklerin oturduğu Cheval d'Or'da kalıyordu.

"Nerede kalacak? O kıvrımdan hoşlanmadım, Durand. Bir daha yap."

Gerald dar omuzlarını silkti. "Ben... Burada kalır diye düşünmüştüm."

Amber aynayı hızla masaya koydu. "Öyle mi? Ama yanlış düşünmüşsün! Almsbury pansiyon mu işletiyor sanıyorsun? Annene mektup yolla da hiç gelmesin o zaman. Zaten Londra'da ne işi var onun." Sağ kolunu sallayıp bileziklerini şıngırdattı.

"Yıllardır görmediği tanıdıklarını görecektir herhâlde. Ayrıca neden ayrı yerlerde oturduğumuzu da merak ediyor."

Duyacaklarından korktuğu için odanın uzak köşesine gidip piposunu doldurdu ve şömineden aldığı ateşle yaktı.

"Tanrım! Mektubunda artık büyüdüğünü ve kendi ilişkilerini idare edebileceğini de söyle. Onun pipo içtiğini görünce, "Çıkar o pis şeyi buradan!" diye çıkıştı. "Odalarım koksun istemiyorum! İn de arabayı hazırlat. Birazdan geliyorum. Yalnız da gidebilirsin tabii, nasıl istersen."

Rahatladığı belli olan Gerald hemen çıktı. Mösyö Durand istenmeyen kıvrımla uğraşırken, Amber yeniden aynaya döndü.

"Tanrım!" diye söylendi Amber. "Kocalar kadar sıkcı şey yok!"

Durand gülümsedi, sonra eserine bakmak için bir adım çekildi.

"Neden yalnızca budala olanları evleniyor?" dedi Amber. "Geldiğin için teşekkür ederim, Durand. Al bakalım." Masadan üç gine alıp onun avcuna koydu.

Gözleri parlayan adam tekrar tekrar eğildi. “Mersi, madam, mersi! Sizin gibi cömert ve güzel bir leydiye hizmet etmek bir zevk. Ne zaman isterseniz beni çağırabilirsiniz. Bizzat Majesteleri’nin yanında olsam bile gelirim!”

“Teşekkür ederim, Durand. Bu elbise için ne diyeceksin? Terzim Fransız bir kadın. İyi iş çıkarmış mı?” Ağır ağır dönerek kendi etrafında bir tur attı. Durand alkışlayıp parmak uçlarını öptü.

“Mükemmel, madam! Tam bir Parisli gibisiniz, madam! Exquise!”

Amber gülerek yelpazeşiyle eldivenlerini aldı. “Yalancı seni! Nan, beyefendiye kapıya kadar eşlik et.”

Elbisesinin kuyruğunu taşıyan Tansy’yle dışarı çıktı. Durand’a verdiği üç gineye değmişti. Onun Castlemaine’e gitmesine engel olmuştu ve o gece baloda herkes bunu bilecekti.

Bir hafta sonra, Amber yine sabahları bir-iki saatini geçirdiği çocuk odasında, Bruce’la tavla oynuyordu. Susanna onların yanında, yerde oturuyordu. Şimdiden çocuk odasını avcuna almıştı ve Almsburyler’in çocuklarını parmağında oynatıyordu. Ama kendi kardeşi onlardan çok daha zorluydu ve ona boyun eğmeyi reddediyordu.

Amber orada zevkle zaman geçiriyordu. Çünkü onu Lord Carlton’a bir tek çocuklar bağlıyordu. Onlar Bruce’un da çocuklarıydı. Damarlarında onun kanı dolanıyordu. Bir açıdan bakıldığında, Amber’a duydukları sevgi, Bruce’un sevgisiydi. Öpücükleri, onun öpücükleriydi. Geçmişinin hatırası, bugün için her şeyleri, gelecek için umuduydular.

“Anne!” Susanna durmadan oyunu bölüyordu. Oynayamayacak kadar küçük olduğu hâlde katılmak istiyordu.

“Evet, canım?”

“Ben de!”

“Olmaz, hayatım. Biz henüz bitirmedik.”

Susanna kardeşine surat asınca Amber uzanıp onu kendine çekti. “Seni küçük cadı!”

“Cadı? Cadı ne?”

“Cadı diye can sıkıcı tiplere denir,” dedi kardeşi.

Amber içeri giren nöbetçiye baktı. “Ne oldu?”

“Çağırılıyorsunuz, madam.”

“Kim çağırıyor? Önemli mi?”

“Kocanız ve anneleri, madam.”

“Ah, Tanrım! Tamam, teşekkür ederim. Geleceğimi söyle.” Adam çıkınca Amber ayağa kalktı ve iki çocuğun birden itirazlarıyla karşılaştı. “Kusura bakmayın, canlarım, ilk fırsatta geleceğim.”

Bruce eğildi. “İyi günler, anne. Bizi görmeye geldiğin için teşekkür ederiz.”

Amber eğilip onu öptü, sonra Susanna’yı kucağına aldı. Onun yanaklarını ve dudaklarını öpen kızına karşı çıktı. “Dur, Susanna! Pudramı bozuyorsun.” Onu öpüp yere bıraktı. El sallayıp dışarı çıktı. Ama kapıyı kapatır kapatmaz gülümsemesi dondu.

Koridorda bir an durup düşündü. Bu kadın neden gelmişti şimdi? Hamileyken başına gelen şanssızlıkların hep kasıtlı olduğunu hissederci. İçini çekip yürümeye başladı.

Gerald Stanhope ve annesi, Amber’ın konuk odasında, şöminenin önündeki bir kanepede oturuyordu. Dowager Baronesi, sırtını kapıya dönmüş, endişeli bir ifadeyle bakan Gerald’la konuşuyordu. Amber içeri girince, Barones sustu ve gülümseyerek gelinine döndü. Gördüğü şeyin onda yarattığı memnuniyetsizliği gözlerine yansıtmadı.

Amber ağır ağır yürüyerek yanlarına geldi. Her an yer yarılip da yerin dibine geçecekmiş gibi görünen Gerald, karısıyla annesini tanıştırmak için ayağa kalktı. İki kadın üstleri kirleniyormuş gibi sarıldılar. Birer adım çekilip birbirlerini süzdüler. Gerald zorlukla yutkundu ve meşgul olmak için eline bir tarak aldı.

Leydi Stanhope, yani Lucilla, kırkını yeni geçmişti. Amber’a, Kral’ın köpeklerinden birini anımsatan sarkık yanakları, tombul bir yüzü vardı. Bir zamanlar sarı olan saçları karamel rengine dönmüştü. Ama cildi hâlâ pembe ve pürüzsüzdü, göğüsleri büyüktü. Giysileri çoğu taşra kadınıninkilerden de demodeydi ve takıları değersizdi.

“Ah, üstümdekilere bakmayın,” dedi Leydi Stanhope hemen. “Hizmetçime vermek üzere olduğum şeylerdi ama yol koşulları çok

kötü olduğu için başka bir şey giymeye cesaret edemedim. Zaten araba sallanınca çantalarımın üçü çamura düştü!”

“Ah, rezalet!” dedi Amber anlayışla. “Çok sarsılmış olmalısınız. Kendinize gelmek için içecek bir şeyler almaz mıydınız?”

“İyi olur, madam. Bir fincan çaya hayır demem.”

Çok pahalı olduğu için hiç çay içmemişti ama taşrada geçirdiği yirmi yılda, şehirden kopmadığını göstermeye çalışıyordu.

“Hemen yollarım. Arnold! Nerede bu adam? Ne zaman lazım olsa hizmetçilerle kırıstırıyor olur.” Amber yan odanın kapısına yürüdü. “Arnold!”

Barones kıskanarak ve ayıplayarak baktı ona.

Gençliğini ve güzelliğini kaybettiğine inanamıyordu bir türlü. İç Savaş çıkınca kocasını kaybedip en güzel yıllarında taşraya mahkûm kalmış, sıradan bir çiftçi karısı gibi ev işlerine yardım etmek zorunda bırakılmıştı. Yıllar sinsice geçip gitmişti.

Savaş geride çok sayıda dul bıraktığı ve Gerald’la iki kız kardeşine bakmak zorunda olduğu için bir daha evlenme fırsatı bulamamıştı. Kızlar ancak toprak sahipleriyle evlenebilmişti ama Gerald’a daha iyi bir kısmet bulacağından emindi. Onu anakaraya yollayıp dönüşte Londra’ya gitmesini istemişti. Bu sayede belki Kral’ın dikkatini Stanhopelar’ın şanına çekebilirdi. Gerald onun beklediğinden çok daha iyisini başarmıştı. Bir ay kadar önce Kral’dan bir mektup aldı. Aileye Kontluk verilmesiyle kalınmamış, evlenmesi için bulunmaz bir kısmet çıkmıştı.

Heyecanlanarak hemen Londra’ya taşınma planları yapmaya başladı. Sık sık gideceği sarayda elbiseleri, mücevherleri ve güzelliğiyle herkesi etkileyeceğini hayal etti. Aynaya bakınca, kırk iki yaşındaki kadınlar yaşlı olarak görüle de, kendisinin şık Fransız elbiseleriyle hâlâ güzel bulunabileceğine ikna oluyordu. Uygun bir beyefendi bulursa yeniden evlenebilirdi bile.

Leydi Clifford’un mektubu onu dehşete düşürdü.

“Sevgili Lucilla,” diyordu.

Lütfen senin dostun olan bizlerin en iyi dileklerini kabul et. Ailenize Kontluk verilmesine hem şaşırdık, hem sevindik. Bunu sizin kadar hak eden bir aile olamazdı. Gerald’ın evlenmesine çok sevindik ama

o kadar hızlı oldu ki, örneğin ben onun Londra'da olduğunu, eski Radclyffe Kontesi'yle evleneceği haberiyle birlikte öğrendim. Onun çok güzel ve Kral'ın kolladığı bir kadın olduğunu muhakkak duymuşsundur. Kendi adıma ben artık Whitehall'a nadiren gidiyor, eski dostlarla görüşmeyi tercih ediyorum. Saray artık gençlere ve hoppalara kaldı. Bilinmez, belki bir gün yine o eski erdemler, ahlaki değerler yine galip gelir. Umarım yakında sen de bize katılırsın. Gerald ve karısı aynı evde yaşamaya başlayınca Londra'ya geleceğinden hiç kuşku yok.

Sevgi ve saygılarımla, madam.

Margaret, Leydi Clifford.

İşte. Beyninden vurulmuşa döndü. "Gerald ve karısı aynı evde yaşamaya başlayınca..." Leydi ne demek istiyordu?

Evliyken ayrı evlerde mi oturuyorlardı? Gerald nerede oturuyordu peki? Karısı nerede oturuyordu?

Ama Leydi Stanhope oğlundan daha çetin cevizdi. Çayı beklerken karşısında oturan ve hava çok sıcakmış gibi yelpazeyle oynayıp duran gelinine gülümsedi.

"Demek gelinim sizsiniz. Ne kadar da güzelsiniz. Gerry sizinle gurur duyuyor olmalı. Hakkınızda çok şey duydum."

"Bu kadar erken mi? Şehre yeni geldiniz sanıyordum."

"Mektupla, canım! Leydi Clifford çok yakın bir arkadaşımıdır ve ben sanki Piazza'da yaşıyormuşum gibi beni anında haberdar etti. Sanki buradan hiç ayrılmamışım gibi bütün dedikodulara hâkim olduğumdan şüpheleniz olmasın."

Rahatsız görünen Gerry'ye, sonra yeniden gelinine bakıp güldü. Fahişenin bu şakayı anlayacak kadar akıllı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Görünüşe göre ya akıllı yoktu, ya da umursamamıştı.

"Bugünlerde dedikodudan bol bir şey yok," dedi Amber. "Fransızlara bağımlı olmadığımız tek konu bu."

Leydi Stanhope gırtlığını temizleyip Gerald'ın elini tuttu. "Gerry'm nasıl da değişmiş! Onu anakaraya gitmek üzere yola çıktığından beri gör-

medim. Haziranda iki yıl olacak. Bir Fransız Kontu gibi seçkin görünüyor. Umarım birlikte mutlu olursunuz, madam. Eminim Gerry bir kadını Avrupalı her erkek kadar mutlu edebilir. Bir kadın için mutlu bir evlilik kadar önemli bir şey yok. Bazı iffet yoksunu kadınlar evlilikle alay etse de...”

Amber gülümsedi ama ses çıkarmadı. Üç uşak gümüş bir çay masası, Çin malı porselen fincanlar ve çayın ardından hep içilen konyak için kristal kadehler getirdi.

Leydi Stanhope sahte bir coşkuyla konuştu. “Çay ne kadar da güzel! Nereden geliyor? Benimki hiç böyle değil.”

“Leydi Almsbury’nin kahyası alıyor. Doğu Hindistan Çarşısından herhâlde.”

“Çok leziz.” Bir yudum daha aldı.” Herhâlde yakında Gerald’la kendi evinize geçersiniz.”

Amber gülümsedi. “Belki bir gün kendi evimizi yaptırırız. İşçi bulmak kolaylaşırsa tabii. Şu günlerde hepsi meyhane inşa etmekle meşgul.”

“Peki ama bu esnada siz ne yapacaksınız, canım?” Barones saf saf soruyormuş gibi yapıyordu.

“Şimdiki gibi devam ederiz herhâlde. Bize böylesi çok rahat geliyor. Öyle değil mi?”

Gerald iki kadın birden ona bakınca kravatına çay döktü. “Şey... Evet. Öyle tabii. Şimdilik iyi gibi.”

“Saçmalama, Gerald!” diye çıkıştı annesi. “Olmaz öyle şey. Herkes bunu konuşuyor!”

“Yoksa herkes bunu *konusuyordu* mu demeli? Şimdi moda, Frances Stewart’ın kaçıışı.”

Uysal oğlu ve silik kızlarından böyle bir tepki görmeye alışmayan Barones, şaşırıp sinirlendi. Bu kız onun kayınvalide olduğunu, ayrıca ondan çok daha soylu bir kadın olduğunu anlamıyor muydu?

“Bir karı kocanın ayrı evlerde oturduğu duyulmuş şey değil, canım. İnsanlar ne der? Böyle bir durumda tarafların, özellikle de kadının sadakatinden şüphe ederler. Benim evlendiğim devirde değiliz artık, biliyorum ama bu değişecek bir şey değil, madam.” Konuştukça heyecanlanıyordu. Sözlerini bitirirken kudurmuş bir güvercine benziyordu.

Amber kızmaya başlamıştı ama Gerald'ın zavallı suratını görünce kendini tuttu. Çay fincanını bırakıp konyak aldı. "Bu durum hoşunuza gitmediyse üzgünüm, madam. Ama ikimize de uyduğuna göre, değiştirmeyi düşünmüyoruz."

Ağzı açık kalan Barones itiraz etmeye fırsat bulamadan Leydi Almsbury içeri girdi. Amber onları tanıştırtınca, Barones, Leydi'ye coşkuyla sarıldı ve sade, onurlu bir kadınla gelini gibi bir kadın arasında gözettiği ayrımı vurgulamak için onu dudağından öptü.

"Geleceğinizi duydum, madam," dedi Emily, şöminenin yanına bir sandalye daha çekip Amber'ın uzattığı fincanı alırken. "Size hoş geldiniz demeye geldim. Londra'yı üzüntü verecek kadar değişmiş bulmuşsunuzdur."

"Kesinlikle, madam," dedi hemen.

"Artık neredeyse hiç umut kalmamış gibi görünüyordu ama çok iyi planlamalar yaptılar, şehrin birçok yerinde de inşaatlar sürüyor. Bir gün Londra'nın her zamankinden daha güzel olacağı söyleniyor. Yolculüğünüz nasıl geçti, madam?"

"Tanrım! Çok feciydi! Daha demin Leydi'ye, kirlenmesinler diye düzgün bir elbise giymeyi bile göze alamadığımı anlatıyordum. Ama Gerry'yi görmeyeli iki yıl olmuştu ve yeni evlendiği için Londra'dan ayrılmayacağını biliyordum. O yüzden kalkıp geldim işte."

"Çok düşüncelisiniz. Kalacak yeriniz var mı, madam? Yangından sonra kalacak yer bulmak tam bir dert oldu. Bir planınız yoksa, kocam ve ben sizi burada ağırlamaktan şeref duyarız."

Tanrım, dedi içinden Amber. Bu yaşlı cadıyla aynı evde mi oturacağım?

Leydi Stanhope bir an bile tereddüt etmedi. "Çok nazıksınız! Doğrusu kalacak yerim yoktu. Apar topar geldim. Birkaç gün burada kalmaktan mutluluk duyarım."

Amber konyağını içip ayağa kalktı. "Beni şimdilik affedebilecek misiniz? Akşam olmadan saraydan bekleniyorum ve giyinmem gerekiyor."

"Ah!" diye haykırdı Leydi Stanhope, oğluna dönerek. "O zaman sen de gidiyorsundur, Gerry. Git bakalım, tatlım. Genç bir adam annesinden önce karısına eşlik etmeli."

Amber dik dik bakınca Gerald kendini konuşmak zorunda hissetti. “Ne yazık ki Locker’s’te bazı beylerle yemek yeme sözüm var.”

“Karınla değil de bazı beylerle mi? Ne günlere kaldık!”

Kendi cüretinden cesaret bulan Gerald devam etti. “Bugünlerde moda bu. Birbirine düşkün karı-kocaları kimse istemiyor artık.” Amber’a döndü ve becerebildiği en zarif hareketle eğildi. “Hizmetinizdeyim, madam.”

“Hizmetinizdeyim, efendim.” Amber dizlerini kırarak selam verdi. Onun annesine karşı çıkacak cesareti bulabildiğine şaşırılmıştı.

Gerald, Leydi Almsbury’ye ve ona izin mi versin, yoksa davranışı yüzünden azarlasın mı bilemeyen annesine selam verip çıktı. Amber odadan çıkarken, onun, “Tanrım! Ne kadar değişmiş! Her türlü yeniliğin içinde, gerçek bir delikanlı olmuş!” dediğini duydu.

Amber yorgun argın Whitehall’dan döndüğünde neredeyse gece yarısı olmuştu. Sarayda on iki saat geçirmek, özellikle de hamile olduğu için onu tüketmişti. Oradayken her an tetikte ve neşeli olmalıydı. Bir an bile gevşeyip hissettiği kadar yorgun görünemezdi. Şimdiyse boynu ağrıyor, bacakları seğiriyordu.

Almsbury koridordaki bir odadan koşarak çıktığında merdivenlerin başındaydı. “Amber!” Amber ona döndü. “Hiç gelmeyeceksin sandım!”

“Geldim işte. Saraya kahrolası kuklalar getirmişler. Kimse, *Romeo ve Juliet* dört kere oynatılmadan rahat etmedi!”

“Sana bir sürprizim var.” Merdivende onun hemen altında duruyordu. “Bil bakalım kim geldi.”

Amber omuz silkti. “Nereden bileyim?”

Kafasını çevirip uzun boylu, karanlık bir siluetin durduğu koridor girişine baktı. Nefesi kesildi. “Bruce!” Bruce’un ona doğru koşarak geldiğini gördü ve tam bayılırken Almsbury onu yakaladı.

50. BÖLÜM

ZAYIF NİSAN GÜNEŞİ, KANATLI PENCERELERİ AŞIP ÇIPLAK ZEMİNE DÜşüyordu. Işık, yatağın yanında duran çizmelerin mahmuzlarından ve tüylü şapkanın siperliğinden parladı. Kuştüyü yatağa gömülmüş yaran Amber kendine gelmek üzereydi. Eli boş yatağı yoklayınca tedirgin olup suratını astı. Gözlerini açtı, yatakta yalnızdı. Doğrulup korkuyla seslendi.

“Bruce!”

Bruce perdeyi çekip ortaya çıktı. Gömleğini ya da peruğunu giymemişti. Yeni tıraş olmuştu anlaşılan. Hâlâ yüzünü siliyordu.

“Ne oldu, hayatım?”

“Ah! Tanrı’ya şükür! Gittin sandım. Ya da her şey bir rüyaydı da sen aslında hiç gelmedin diye korktum. Ama buradasın, değil mi? Sahiden de buradasın. Ah, Bruce, döndüğün için o kadar mutluyum ki!”

Gülümseyerek kollarını ona uzattı. “Buraya gel, sevgilim. Sana dokunmak istiyorum...” Bruce yatağa oturdu. Amber parmaklarını onun yüzünde gezdirdi. “Ne kadar iyi görünüyorsun,” diye fısıldadı. “Her zamankinden daha yakışıklısın...” Ellerini onun geniş omuzlarına ve kaslı göğsüne götürdü. Yüzüne bakınca göz göze geldiler.

“Amber...”

“Ever?”

Dudakları tutkuyla birbirini buldu. Amber birden ağlamaya, kendinden geçmiş gibi Bruce’u yumruklamaya başladı. Bruce onu yatağa

yapıştırıp kollarına aldı. Fırtına dinince başını onun göğsüne yaslayıp uzandı. İkisi de huzur bulmuştu. Amber parmaklarını şefkatle onun esmer saçlarında gezdirdi.

Sonunda Bruce ayağa kalktı. Amber gözlerini açıp uyuşukça gülümsemi.

“Gitme, sevgilim. Gel, yanıma uzan.”

Bruce eğilip onu dudaklarından öptü. “Yapamam. Almsbury bekliyor.”

“Ne olmuş? Beklesin.”

Bruce başını iki yana salladı. “Whitehall’a gideceğiz. Majesteleri beni bekliyor. Belki sonra orada görüşürüz.” Bir an durup ona baktı. Yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. “Artık bir Kontes olduğunu ve yeniden evlendiğini biliyorum,” dedi.

Amber şaşkınlıkla ona baktı. Evet, evliydi! *Tanrım*, dedi içinden. Gerald etrafta olmayınca onun varlığını tamamen unutuyordu.

Bruce sırtıttı. “Bir sorun mu var, sevgilim? Kocanın kim olduğunu mu unuttun? Almsbury’nin dediğine bakılırsa soyadı Stanhope’muş. Ondan önceki de...”

“Ah, Bruce! Benimle dalga geçme! Senin döneceğini bilsem, onunla hayatta evlenmezdim! Ondan nefret ediyorum. Aptal çocuğun teki. Onunla evlendim, çünkü...” Son anda kendine gelip sustu. “Onunla neden evlendiğimi hiç bilmiyorum! Senin dışında kimseyle evlenmek istemedim ben! Birlikte çok mutlu bir hayatımız olabilirdi, ama sen...”

Bruce’un ifadesinin değiştiğini, yüzünün asıldığını gördü. Eskiden onu uyarırken ya da sustururken baktığı gibi bakıyordu yine. Amber’ın başından aşağı kaynar sular döküldü. “Sen evlisin,” dedi alçak sesle.

Bruce derin bir nefes aldı. “Evet. Evlendim.”

Sonunda bunu da duymuştu işte. Yedi yıldır duymaktan korktuğu şeyi duymuştu. Ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bruce sandalyeye oturup ayakkabıların bağlarını bağlamaya başladı. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini bacaklarının arasından sarkıtarak oturmaya devam etti. Sonra Amber’a baktı.

“Üzgünüm, Amber,” dedi usulca.

“Evlendiğine mi üzülüyorsun?”

“Seni incittiğim için üzgünüm.”

“Ne zaman evlendin? Ben sanıyordum ki...”

“Geçen şubatta, Jamaika’dan döndükten hemen sonra.”

“Demek benim yanımdan ayrılırken evleneceğini biliyordun! Seni...”

“Hayır, bilmiyordum,” diye araya girdi Bruce. “Onunla Jamaika’dan döndüğüm gün tanıştık. Bir ay sonra da evlendik.”

“Bir ay sonra!” Zemin ayaklarının altından kayıyordu sanki. “Ah, Tanrım!”

“Amber, sevgilim... Lütfen... Sana hiç yalan söylemedim. Bir gün evleneceğimi en başından söylemiştim...”

“Ama bu kadar çabuk mu?” diye itiraz etti inleyerek. Gözlerinde uğursuz bir parıltı oluştu. “Kim bu kadın? Yoksa zenci bir hizmetçiyle...”

Bruce kaşlarını çatı. “İngiliz. Savaştan sonra Jamaika’ya giden bir Kont’un kızı. Orada şeker tarlaları var.” Giyinmeye devam etmek için ayağa kalktı.

“Zengindir herhâlde.”

“Yeterince.”

“Güzel mi?”

“Evet. Bana göre.”

Amber duraksadı ama yine de o soruyu sordu. “Onu seviyor musun?”

Bruce gözlerini kısıp yan gözle ona baktı. Bir an ses çıkarmadı. Sonra usulca, “Evet, seviyorum,” dedi.

Amber elbisesini başına geçirip yataktan fırladı. Sonraki sözleri, aynı durumda bütün saraylı kadınların söyleyeceği sözlerdi. “Lanet olsun sana, Bruce Carlton! Neden İngiltere’de aşk için evlenen tek erkek sen oluyorsun!”

Hızla karşısına dikildi. “Ondan nefret ediyorum!” diye haykırdı sinirle. “Nerede o!”

Bruce uysalca yanıtladı. “Jamaika’da. Kasımda doğurduğu için ayrılmak istemedi.”

“Sana amma da düşkünmüş!”

Bruce bu iğnelemeye cevap vermeyince Amber devam etti. “Demek iki bin yıldır sarayda kıçlarının üstünde oturan atalarının soyunu devam ettirecek bir leydi buldun! Seni tebrik ederim, Lord Carlton! Bir insanogluna bu şerefi bahşetmen büyük cömertlik!”

Bruce ona kaygıyla, biraz da acıyarak baktı. Şapkası elindeydi. “Artık gitmem gerek, Amber. Zaten yarım saat geç kaldım...”

Amber ona ters ters baktı ve özür dilemesini bekliyormuş gibi başını çevirdi. Kapıya yürüyen Bruce’un hareketlerinde, Amber onu neden sevdiğini anımsatan bir şeyler vardı. “Bruce!” diye haykırdı. Bruce durup yavaşça ona döndü. “Evli olman umurumda değil! Seni asla bırakmam! Duydun mu beni? Yaşadığım sürece seni bırakmam! Onun olduğun kadar da benimsin! Sana asla tamamen sahip olamaz!”

Amber ona doğru gitti ama Bruce yine döndü. Bir an sonra odadan çıkıp kapıyı kapatmıştı. Amber hıçkırmamak için bir elini gırtlığına götürüp diğer elini kapıya doğru uzatarak olduğu yerde kaldı. “Bruce!” diye bağırdı yine. Sonra dönüp yatağa yürüdü. Birkaç saniye boş gözlerle baktıktan sonra yatağın yanına diz çöktü. “Gitti...” diye fısıldadı. “Gitti... Onu kaybettim...”

Amber, orada olduğu ilk iki hafta Lord Carlton’ı nadiren gördü. Bruce iskelede tüccarlarla görüşüyor, getirdiği tütünü boşaltıyor, yeni anlaşmalar yapıyor ve hem kendisi, hem de öbür çiftlik sahipleri için hammadde alıyordu. Whitehall’a sadece Kral Charles’la görüşüp ondan toprak isteyecekse gidiyordu. Bu seferki sekiz bin hektarlık bir araziydi ve topraklarını on iki bin hektara çıkaracaktı. Ama konuk odalarında ya da tiyatroda hiç oyalanmıyordu.

Amber’in önerisi üzerine, Leydi Almsbury ona Amber’in odasına bitişik olan odayı verdi. Bruce, Amber’in kocasının da yanında olacağını düşündüğünden ikinci gece görüşmeye dair bir şey demese de, Amber onun kapısını çaldı. Ondan sonra her gece buluşmaya başladılar. Lord bazen onun Kral’la birlikte olduğu için eve geç geldiğini bilse de bir şey demiyordu. Gerald’la ilişkisi de onu eğlendiriyor gibiydi, ama bundan da söz etmedi.

Gerald’ın annesi bu durumdan hiç de hoşnut değildi oysa.

“Evlendiğine mi üzülüyorsun?”

“Seni incittiğim için üzgünüm.”

“Ne zaman evlendin? Ben sanıyordum ki...”

“Geçen şubatta, Jamaika’dan döndükten hemen sonra.”

“Demek benim yanımdan ayrılırken evleneceğini biliyordun! Seni...”

“Hayır, bilmiyordum,” diye araya girdi Bruce. “Onunla Jamaika’dan döndüğüm gün tanıştık. Bir ay sonra da evlendik.”

“Bir ay sonra!” Zemin ayaklarının altından kayıyordu sanki. “Ah, Tanrım!”

“Amber, sevgilim... Lütfen... Sana hiç yalan söylemedim. Bir gün evleneceğimi en başından söylemiştim...”

“Ama bu kadar çabuk mu?” diye itiraz etti inleyerek. Gözlerinde uğursuz bir parıltı oluştu. “Kim bu kadın? Yoksa zenci bir hizmetçiyle...”

Bruce kaşlarını çatı. “İngiliz. Savaştan sonra Jamaika’ya giden bir Kont’un kızı. Orada şeker tarlaları var.” Giyinmeye devam etmek için ayağa kalktı.

“Zengindir herhâlde.”

“Yeterince.”

“Güzel mi?”

“Evet. Bana göre.”

Amber duraksadı ama yine de o soruyu sordu. “Onu seviyor musun?”

Bruce gözlerini kısıp yan gözle ona baktı. Bir an ses çıkarmadı. Sonra usulca, “Evet, seviyorum,” dedi.

Amber elbisesini başına geçirip yataktan fırladı. Sonraki sözleri, aynı durumda bütün saraylı kadınların söyleyeceği sözlerdi. “Lanet olsun sana, Bruce Carlton! Neden İngiltere’de aşk için evlenen tek erkek sen oluyorsun!”

Hızla karşısına dikildi. “Ondan nefret ediyorum!” diye haykırdı sinirle. “Nerede o!”

Bruce uysalca yanıtladı. “Jamaika’da. Kasımda doğurduğu için ayrılmak istemedi.”

“Sana amma da düşkünmüş!”

Bruce bu iğnelemeye cevap vermeyince Amber devam etti. “Demek iki bin yıldır sarayda kıçlarının üstünde oturan atalarının soyunu devam ettirecek bir leydi buldun! Seni tebrik ederim, Lord Carlton! Bir insanoğluna bu şerefi bahşetmen büyük cömertlik!”

Bruce ona kaygıyla, biraz da acıyarak baktı. Şapkası elindeydi. “Artık gitmem gerek, Amber. Zaten yarım saat geç kaldım...”

Amber ona ters ters baktı ve özür dilemesini bekliyormuş gibi başını çevirdi. Kapıya yürüyen Bruce’un hareketlerinde, Amber onu neden sevdiğini anımsatan bir şeyler vardı. “Bruce!” diye haykırdı. Bruce durup yavaşça ona döndü. “Evli olman umurumda değil! Seni asla bırakmam! Duydun mu beni? Yaşadığım sürece seni bırakmam! Onun olduğun kadar da benimsin! Sana asla tamamen sahip olamaz!”

Amber ona doğru gitti ama Bruce yine döndü. Bir an sonra odadan çıkıp kapıyı kapatmıştı. Amber hıçkırmamak için bir elini gırtlığına götürüp diğer elini kapıya doğru uzatarak olduğu yerde kaldı. “Bruce!” diye bağırdı yine. Sonra dönüp yatağa yürüdü. Birkaç saniye boş gözlerle baktıktan sonra yatağın yanına diz çöktü. “Gitti...” diye fısıldadı. “Gitti... Onu kaybettim...”

Amber, orada olduğu ilk iki hafta Lord Carlton’ı nadiren gördü. Bruce iskelede tüccarlarla görüşüyor, getirdiği tütünü boşaltıyor, yeni anlaşmalar yapıyor ve hem kendisi, hem de öbür çiftlik sahipleri için hammadde alıyordu. Whitehall’a sadece Kral Charles’la görüşüp ondan toprak isteyecekse gidiyordu. Bu seferki sekiz bin hektarlık bir araziydi ve topraklarını on iki bin hektara çıkaracaktı. Ama konuk odalarında ya da tiyatrodan hiç oyalanmıyordu.

Amber’ın önerisi üzerine, Leydi Almsbury ona Amber’ın odasına bitişik olan odayı verdi. Bruce, Amber’ın kocasının da yanında olacağını düşündüğünden ikinci gece görüşmeye dair bir şey demese de, Amber onun kapısını çaldı. Ondan sonra her gece buluşmaya başladılar. Lord bazen onun Kral’la birlikte olduğu için eve geç geldiğini bilse de bir şey demiyordu. Gerald’la ilişkisi de onu eğlendiriyor gibiydi, ama bundan da söz etmedi.

Gerald’ın annesi bu durumdan hiç de hoşnut değildi oysa.

İki hafta boyunca Amber onu Whitehall'da sadece bir-iki kez gördü, onda da hemen yolunu değiştirdi. Ama Dowager Barones'i çok meşgul görünüyordu. Sürekli kuaförler, mücevherciler, terziler ve satıcılarla görüşüyor, odası satenler, kadifeler, taftalar, danteller, kurdeleler, ipeklerle dolup taşıyordu.

"Ne halt karıştırıyor?" dedi Amber. "Bir kuruşu yok ki."

Ama aslında çok iyi biliyordu. İhtiyar cadı onun parasını harcıyordu. Aklı fikri Bruce'ta ve saraydaki çıkarlarında olmasaydı, Barones'in bu harcamalara iki gün daha devam etmesine izin vermezdi. Ama bu sayede onu başından atabiliyordu. Bu günlerden birinde kendi kendine söz verdi. Bu kadına dersini vereceğim! Ama Leydi Stanhope ondan önce davrandı.

Saraydan geç dönen Amber saat dokuzdan önce hayatta uyanmazdı. O zamana kadar da Bruce gitmiş olurdu. Uyanınca sıcak çikolatasını yudumlar, sabahlığını giyip çocukları görmeye giderdi. Ondan sonra da öğlene kadar hazırlanması sürerdi. Makyajının, saçının yapılması, giysilerini giymesi o kadar çok sürmese de, Amber zengin ve soyluların kapılarını aşındıran mücevhercileri, parfümcüleri geri çevirmiyordu.

Gürültüyü ve karmaşayı seviyordu. Etrafının kalabalık olması kendini hep önemli hissettiriyordu ona. Bir şeyler satın almayı da seviyordu ayrıca. Kumaşı iyiyse her zaman yeni bir elbise sipariş edebilir, sunumu değişik ya da abartılıysa her zaman yeni bir kolye veya bilezik alabilirdi. Uzaklardan geliyorsa, çok nadir olduğu söyleniyorsa, ya da sadece gözüne çarptıysa bir vazoya, masaya veya altın çerçeveli bir aynaya asla hayır demiyordu. Onun savurganlığını bütün satıcılar bildiğinden, öğlen olmadan dairesi çarşı avlusu gibi doluyordu.

Üzerinde bir sabahlıkla tuvalet masasına oturur Mösyö Durand onun saçlarını yapardı. Nan Britton bu işleri çoktan aşmıştı artık. Artık özel bir hizmetçiydi ve sürekli güzel giyinip gittiği her yerde hanımına eşlik etmekten başka bir işi yoktu. Gözde leydilerin çoğu özel hizmetçisi gibi onun da etrafında lordlar ve zengin çocukları pervane oluyordu. Nan gerçekleşmesi için hiç çaba göstermediği ve hayal bile edemeyeceği bu hayatından çok memnundu.

Satıcılarla kadınlar Amber'ın etrafını sarıp sürekli ellerindeki malları gösteriyordu. "Şu eldivenlere bir bakın madam, nasıl da kokuyorlar! Burnunuza götürün lütfen, başka koku sürmenize gerek kalmayacak!"

Amber kokladı. "Portakal çiçeği değil mi? En sevdiğim koku. On çift alayım." Siyah kaşlarının üzerinde ince bir fırça gezdirip yüzündeki fazla pudrayı aldı.

"Bunu sizin için saklıyordum madam. Tüy gibi yumuşacık. Rengi de sizi nasıl açtı bilemezsiniz. Bakın gözlerinize ne kadar yakıştı." Sonra ona yaklaşarak kulağına fısıldadı, "Kontes Shrewsbury almak istedi ama ona satıldığını söyledim. Bence sizden başkasına yakışamaz madam."

"Şimdi almazsam olmaz değil mi, seni gidi düzenbaz!" Elmas küpeleri kulağına geçirdi. "Ama çok güzelmiş. Benim için sakladığına sevindim. Yine mal gelince unutma. Nan, beyefendiye parasını ver."

"Madam, affedersiniz, şu bileziği elinize takın. Nasıl ateş gibi parlıyor gördünüz mü? Dünyada daha güzel bir taş yoktur. Aslında beş yüz pounddan fazla etse de, ben malımı Leydi hazretlerinin üzerinde görme onuruna erişmek için zararına vereceğim size. Başkası olsa beş yüzden aşağı inmezdi yemin ederim, ama ben size yüz elliye vereceğim."

Amber bileziğe hayranlıkla bakarken güldü. "Bu fiyata almayayım da ne yapayım? Bırak o zaman, alacağım." Amber bileziği şişeler, kutular, mektuplarla dolu tuvalet masasının üzerine fırlattı. "Ama bana fatura gönder. Üzerimde o kadar para taşımam."

"Lütfen madam," dedi Mösyö Durand sıkıntıyla. "Bu kadar kıpırdayıp durmayın. Bir o yana, bir bu yana dönüyorsunuz. Hiçbir şey yapmıyorum. Tanrı aşkına madam!"

"Kusura bakma Durand. Sende ne var Johnson?"

Bu alışveriş her sabah aynı şekilde devam ediyordu. Amber da onlara şov yapmayı ihmal etmiyordu. Kemancılar sürekli odada en son şarkıları çalıyordu. Beş-altı hizmetçi sürekli koşuşturuyordu. Tansy onların arasında dolaşıp ara sıra kendisi için bir şey istiyordu. Hiçbir kıyafeti üzerine olmuyordu. Amber ona pahalı giysiler alsa da eskimemiş bir ayakkabı giymesi için onu ikna edememişti.

Kral Amber'a uzun kulaklı, küçük bir köpek hediye etmişti. Mösyö le Chien adındaki köpek herkesi kokluyor, tanımadığı herkese havlıyordu.

Amber yine bir sabah bu işleriyle meşgulken bir uşak geldi. "Madam, Barones Stanhope sizi görmek istiyor."

Amber sabırsızca gözlerini devirdi. "Kahretsin!" diye mırıldandıktan sonra başını çevirince arkasında Barones'i gördü. Gözlerini şaşkınlıkla açtı. Kalkıp kayınvalidesini karşılaması epeyce sürdü.

Lucilla artık o kadar farklı bir kadındı ki, onu gören tanıyamıyordu. Susanna'ninkiler kadar sapsarı kıvrır kıvrır saçlarını en son modaya göre kurdeleler ve çiçeklerle süslüyor, üstüne inci bir kolye yerleştiriyordu. Yüzünü porselen bir bebeğinki gibi boyuyordu. Yanaklarını da dolgun göstermek için şişirmişti besbelli. Fuşya iç eteğinin üzerine inci grisi satenden yapılmış elbisesi, usta Fransız parmaklardan çıkmış gibiydi, büstiyeri öyle sıkıydı ki, beli neredeyse kopacak, göğüsleri de ağzına girecekti. Boynunda bir dizi inci kolye, kulaklarında elmas küpeler, kollarında bir sürü bilezik doluydu. İki elinin de üçer parmağında yüzükler vardı. Hepsisi de gerçek ve pahalı olduğunu göstererek parılıyordu. İki haftada biraz olgun ama hâlâ davetkâr şık bir kadın olup çıkmıştı.

Aman Tanrım şu ihtiyara bak, dedi Amber içinden.

İki kadın resmi bir şekilde kucaklaştı, Leydi Stanhope, Amber'ın yüzündeki şaşkınlığı fark etmişti. Bu sefer hayranlık duyarak değil, hayranlık bekleyerek zafer kazanmış bir edayla bakıyordu ona. Amber ilk şoku atlattıktan sonra bütün bunların keni parasıyla olduğunu düşünüp iyice sinirlendi. Stanhopelar tek gelir kaynağı olan mülkleri yangında yanınca parasız kalmışlardı.

"Kabalığımı bağışlayın madam," dedi Lucilla hemen. "Daha önce uğrayacaktım ama o kadar meşguldüm ki!" Bir an duraksayıp yelpazesini salladı. Gelininin gözlerindeki kıskançlığı görmüş olsa da, boyalı saçlarına, takılarına, takma lülelerine rağmen bir daha yirmi üç yaşında olamayacağının farkındaydı.

"Ah, asıl ben size uğramalıydım madam," dedi Amber kibarca. Aklından da Leydi Stanhope'un üstündeki kıyafetlerin fiyatını hesap-

lamaya çalışıyordu. Tutar arttıkça daha da sinirleniyordu. Gülümseyip saçı bitene kadar oturmasını rica etti kayınvalidesinden. Ama Leydi Stanhope'un gözü mavi kadife bir kumaşa takılınca Amber satıcılara hemen gitmelerini söyledi.

"Yarın sabah bana da gelin," dedi Lucilla elini sallayarak. Adamlar eşyalarını toplayıp odadan ayrıldı.

Fazla sıkı olan korsesinin içinde güçlkle nefes aldığı belli olan Lucilla otururken Amber da yüzüne simler yapıştırdı. Leydi başını uzatarak "Vay canına!" dedi simlere hayranlıkla bakarak. "Bu iki haftadır ne kadar çok işim vardı anlatamam! Londra'da çok tanıdığım olduğumu biliyorsun. Herkesin de aynı anda beni göreceği tuttu. Düşüncesiz şeyler! Yorgunluktan bittim inan!" Elini başına götürüp saçlarını düzeltti. "Gerry'yi doğru düzgün göremedim bile. Söylesene canım, benim güzel oğlum nasıl?"

Binbir güçlkle kazandığı parasının bu yaşlı kadını süslemek için kullanıldığına çok öfkelenen Amber aklını konuya veremeyerek "İyi sanırım," dedi.

Amber ayağa kalkıp muhteşem, mavi bir paravanın arkasına gidecek hizmetçilerden birine elbisesini getirmesini söyledi. Mösyö le chien, Lucilla'nın ayakkabılarını koklayıp kadının öfkeli bakışlarına aldırma-yarak ara sıra ayakkabılarını yalıyordu. Amber'ın sadece başı ve omuz-ları görünüyordu. O başka bir tarafa bakarken Lucilla gözlerini kısmış, kusur bulmaya çalışarak onu inceliyordu. Amber birden ona bakınca suçlulukla gülümsedi.

"Sabahları Gerry'yi hiç görmemem tuhaf doğrusu. Evdeyken bir şey yapmadan önce her sabah bana uğrardı. Bir annenin isteyebileceği en bağlı çocuktur. Evden çok erken çıkıyor herhâlde." Yalan söyleyeceğini umuyormuş gibi dikkatlice Amber'a bakıyordu.

Hizmetçi korsesini sıkarken nefesini tutan Amber, "Hatırladığım kadarıyla siz geldiğinizden beri buraya hiç gelmedi."

Leydi Stanhope, oğlu yankesicilikten içeri atılmış gibi dehşete kapı-larak "Ne?" diye bağırdı. "Seninle yatmıyor mu?"

"Daha sıkı," diye mırıldandı Amber hizmetçiye. "Daha sıkı olma-lı." Beli gittikçe genişliyordu, ama o elinden geldiğince ince görünmeye

çalışıyordu. Doğum sırasında çektiği acıdan çok, aylarca vücudunun kötü görünmesi onu daha çok etkiliyordu. Hele şimdi Bruce da orada olduğu için muhteşem görünmeliydi. “Ah, evet, yatıyor,” diye cevap verdi umursamazca. Aslında sadece üç kez yatmışlardı. Kral, Gerald’ın çocuğun kendisinden olduğunu düşünmesini istediği için izin vermişti Amber buna.

Leydi Stanhope biraz sinirlense hemen kızarıp bozarırdı. Yelpazesini kıpkırmızı yüzüne her zamankinden sert salladı. “Hiç böyle şey duymadım! Bir adam karısıyla yatmasın ha! Bu... bu... çok ayıp bir şey! Bu konuda onun kulağını çekeceğim canım! Seni daha fazla ihmal etmeyecek!”

Amber paravanın üstünden ona gülümseyip iç eteğini giydi. “Canınızı sıkmayın madam. Lord da ben de bu durumdan memnunuz. Genç adamlar bugünlerde çok meşgul oluyor biliyorsunuz. Tiyatrolara, meyhanelere gidip gece yarılarına kadar içmek, sonra da sokaklarda dolaşmak gibi işleri var. Vakitleri olmuyor!”

“Ama Gerry öyle bir hayat yaşamaz, buna eminim! O çok sessiz bir çocuktur. Buraya gelmiyorsa istenmediğini düşünüyordur bence!”

Amber hışımla arkasına dönüp kayınvalidesinin gözlerinin içine baktı. “Böyle bir fikre nereden kapılacağını aklım almıyor madam. Nan, saat kaç?”

“Neredeyse on iki buçuk Leydim.”

“Ne diyorsun?” Amber giyinik olarak paravanın arkasından çıktı. Bir hizmetçi eline yelpazesıyla el kürkünü sıkıştırırken biri de pelerinini omuzlarına attı. Genç kadın eldivenlerini giymeye başladı. “Birde Bay Lely’yle görüşecektik. Kusura bakmayın hanımefendi. Bay Lely, kimse için bir dakika bile beklemez. Gecikirsem sıramı kaybedeceğim, portrem yarım kalacak.”

Leydi Stanhope ayağa kalktı. “Ben de kalkacaktım. Leydi Clifford’la yemek yiyip sonra da tiyatroya gideceğiz. İnsanın şehirde kendine ayıracak bir dakikası bile olmuyor.”

İki kontes yan yana odadan çıkarken Nan, Tansy ve Mösyö le Chien de arkalarından geldi. Lucilla yan yan Amber’a baktı. “Lord Carlton’ın evde misafir olduğunu biliyorsun herhâlde?”

Amber ters ters ona baktı. Ne demek istemişti? İkiisiyle ilgili dedi-kodu duymuş olabilir miydi? Ama her zaman çok dikkatli olmuşlardı. Eve kendi kapılarından girip çıkıyor, toplantılarda birbirlerine çok resmi davranıyorlardı. Kalbi deli gibi çarparken sakın bir cevap vermeye çalıştı.

“Ah, evet, biliyorum. Kont’un eski bir arkadaşı kendisi.”

“Bence inanılmaz biri! Saraydaki bütün kadınların ona âşık olduğunu söylüyorlar! Duydun mu? Leydi Castlemaine’in sevgililerinden biriymiş, gerçi bunu herkes için söylüyorlar ama...” Leydi zaman yerse durmamacasına konuşacakmış gibi gevezelik eden bir kadın olduğu için Amber rahat bir nefes aldı. Demek bir şey bilmiyordu, sadece çene çalışıyordu. “Hayatı boyunca yaptığı onca riskli girişimden sonra... Değil mi? Önce varlıklı bir askerdı, sonra korsanlık yaptı, şimdi de çiftçiliğe merak saldı. İngiltere’nin en zengin adamlarından biriymiş! Ailesi de çok seçkin insanlardır elbette. Biliyorsun İskoçya’nın ilk Stuart Kralı’nın annesi Marjorie Bruce onun akrabası. Karısı da çok güzel bir kadınmış...”

“On bin poundu olan herkes güzeldir,” dedi Amber öfkeyle.

“İyi bir insan canım,” dedi Lucilla. “Çok hayranlık duyuyorum kendisine inan.”

Amber başıyla onu selamladı. “İyi günler madam.”

Amber sinirle merdivenleri indi. *Of, buna tahammül edemiyorum,* dedi kendi kendine. *O kadınla evli olmasına dayanamıyorum. O kadından nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum! Keşke ölse de kurtulsam!* Birden nefesini tuttu. Belki de ölürl! Gözleri parıldayarak yürümeye devam etti. Etrafta bu kadar hastalık varken belki de ölür, ah keşke... Barones’in kendi parasını harcadığını unutmuştu bile.

Ertesi gece Bruce’la Whitehall’dan eve birlikte döndüler. Bruce işinin önemli kısmını hallettiği için saraya sadece kumar oynayıp sohbet etmeye gidiyordu. Merdivenlerden çıkarken Buckingham’ım başına gelenleri konuşup gülüyorlardı. Sokaklarda serserilik eden Dük tutuklanmış, sonra da serbest bırakılmıştı. Odalarının önüne gelince ayrıldılar.

“Geç kalma sevgilim,” diye fısıldadı Amber.

Gülümseyerek salona girdi. Ama Gerald'la annesini şöminenin başında otururken bulunca gülümsemesi yüzünde dondu.

"Bakın kimler varmış!" kapıyı hışımla kapattı.

Gerald ayağa kalktı. Çok mutsuz görünüyordu, Amber buraya annesi yüzünden geldiğini anlamıştı. Dul Barones isteksizce kalkıp selam verir gibi yaptı. Amber selamına karşılık vermeden onlara doğru ilerledi.

"Seni burada beklemiyordum," dedi Amber, boğazını temizleyip gerginlikle kravatıyla oynayan Gerald'a. Gerald gülümsemeye çalıştıysa da utanıp sıkılmaktan yapamadı.

"O senin dönmeni beklerken ben de gelip Gerry'yle konuşayım demiştim," diye aceleyle araya girdi Barones. "Ben şimdi gidip sizi başbaşa bırakayım. Hizmetinizdeyim madam. İyi geceler Gerry'ciğim." Gerald onun yanağını öperken annesi oğlunun sırtına cesaret verircesine vurdu.

Leydi yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle çıktı. Etekleri sessiz odada hışırıyordu. Amber gözlerini Gerald'dan ayırmadan eldivenlerini Tansy'ye fırlatıp onu odadan gönderdi. Gerald'ı çok nadir gören ve onun oraya ait olup olmadığına karar veremeyen Mösyö le Chien ona havlayıp duruyordu.

"Eee?" dedi Amber ellerini ısıtmak için şömineye giderken.

"Şey madam... Buradayım. Hem..." Omuzlarını dikleştirdi. "... Neden gelmeyeyim ki? Ben senin kocanım." Bunları ona annesinin ezberlettiği çok belliydi.

"Tabii ki," dedi Amber. "Neden gelmeyesin?" Sonra birden elini karnına koyup kanepeye düştü.

Gerald korktu. "Tanrım! Ne oldu? Bir şeyin mi var?" Hemen arkasını döndü. "Ben gidip birilerini..."

Ama Amber onu durdurdu. "Hayır Gerald. Bir şey yok. Sadece... Galiba hamileyim. Emin olana kadar sana söylemek istemedim..."

Gerald bu durum daha önce hiçbir erkeğin başına gelmemiş gibi sevince boğuldu. "Gerçekten mi? Tanrım! İnanamıyorum! Ama, Yüce Tanrım, umarım doğrudur!" Amber onu öyle şaşırtmıştı ki, bütün Fransız havaları yok oldu. Köylü bir İngiliz çocuğu gibi mutluydu.

Onun budalalığı Amber'ı eğlendirdi. "Ben de öyle umarım lordum. Ama bir kadının bu durumda nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır. Bilmiyorum. Bunu hiç... Hiç düşünmemiştim. Daha iyi misin? Senin için bir şey yapabilir miyim? Başına yastık getireyim mi?"

"Hayır Gerald, sağ ol. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Şey... Açıkçası yalnız uyumak istiyorum. Kırılmazsan tabii."

"Ah, elbette madam. Bilmiyordum, anlamadım. Özür dilerim..." Geri çekildi. "İstediğin bir şey varsa, yapabileceğim herhangi bir şey..."

"Sağ ol Gerald, söylerim."

"Şey, merak ediyorum da... Nasıl olduğunu görmek için ara sıra uğrayabilir miyim?"

"Elbette. Ne zaman istersen. İyi geceler."

"İyi geceler madam." Bir an tereddüt edip bu duruma uygun bir söz aradı, ama bulamayınca gülümseyip "İyi geceler," diye tekrar etti.

O gidine Amber başını sallayıp yüzünü buruşturdu. Sonra ayağa kalkıp yatak odasına gitti. Nan soru sorarcasına kaşlarını kaldırıncaya, Amber da el kol işaretleriyle dalga geçti ve iki kadın kahkahalara boğuldu. Odada kıkırdayıp dedikodu yapmaya başladılar. Amber'ın üzerinde korsesiyle dantelli iç eteği vardı. Bruce kapıyı çalınca içeri girmesini söyledi.

Bruce peruğunu, ceketini, yeleğini, kılıcını çıkarmıştı. Beyaz gömleğinin önü açıktı. "Hâlâ soyunuyor musun?" dedi gülerek. "İki mektup yazdım." Bir masanın başında durup kendine konyak ve su doldurdu. "Kadınlar daha basit giysiler giyse ömürlerinden beş yıl kazanırlardı."

"Sonra o beş yılı ne yapacağız?" dedi Nan. Üçü de kahkahalara boğuldu.

Amber'ın saçları çözülmüştü. Nan, köpekle Tansy'yi önüne katıp odadan çıktı. Amber makyaj masasında kolyesini çıkarırken Bruce ona arkasından yaklaştı. Yeşil gözleri bir an onu izledikten sonra ensesindeki saçları kaldırıp onu oradan öptü. İçi ürperen Amber derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

Bruce bardağını masaya koyup Amber'ı kendine çevirdi. "Ah, Bruce," dedi Amber. "Bruce... Seni öyle seviyorum ki."

Bruce kollarını ona doladı. İki de ayakta, vücutları kaskatı hâlde birbirlerine kenetlendiler. Bruce dudaklarını onun dudaklarından ayırınca Amber merakla başını kaldırdı. Bruce odaya bakınırken usulca Amber'ı bıraktı. Amber döndü. Kapıda yüzü bembeyaz olmuş Gerald dikiliyordu.

Gözleri aniden öfkeyle parıldayan Amber, "Of!" dedi. "Orada yılan gibi ne saklanıyorsun? Casusluk mu ediyordun? Seni ahlaksız köpek!"

Beklenmedik bir hareketle tuvalet masasını üstündeki makyaj kutusunu alıp ona fırlattı ama kutu kapıya çarptı. Gerald irkildi. Bruce sessizce ona bakıyordu. Gerald'ı ilk gördüğü andaki şaşkınlığı, çocuğun ne kadar şaşırdığını, üzüldüğünü, korktuğunu görünce acımaya dönüştü.

Amber yumruklarını kaldırarak ona doğru koştu. "Odama böyle gizlice girmeye nasıl cesaret edersin? Bunu sana ödeteceğim!" Amber yumruğunu sallayınca Gerald kenara çekildi ve yumruk omzuna geldi.

Yüzü yemyeşil olan adam kekeliyordu. "Tanrı aşkına... Madam... Bilmiyordum... Aklıma gelmedi..."

"Bana yalan söyleme seni aşağılık! Sana göstereceğim..."

"Amber!" dedi Bruce. "Konuşması için ona fırsat ver. Belli ki bir hayatıydı."

Gerald ona minnet dolu bir bakış fırlattı. Belli ki karşısında öfkeden köpüren bu kadından korkuyordu. "Annem koridorun önündeydi. Ben çıkınca içeri girmemi söyledi."

Amber tam konuşacakken Bruce'a dönüp onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Yüzü çok ciddiye, ama gözlerinde keyifli bir pırıltı vardı. Şimdi onunla düello yapmak zorunda kalan bu mutsuz genç adamın içten içe acıyordu. Genç bir kız gibi cesaretsiz, az gelişmiş bu adamın kendisinden otuz santimetre uzun ve kılıç kullanmaktaki ustalığı herkes tarafından bilinen bir adamla dövüşmesini düşünmek bile çok saçmaydı.

Bruce öne çıkıp Gerald'ın önünde eğildi. "Eşinize karşı tavırlarımdan şüphe etmeniz için size bu kadar çok neden verdiğime üzüldüm bayım. Sizden içtenlikle özür dilerim. Umarım niyetimin kötü olmadığına inanırsınız," dedi kibarca.

Gerald boynuna ip geçirildiği anda onu kurtarmaya gelen şerifi görmüş bir suçlu gibi rahatladı. O da Bruce'un önünde eğildi. "Emin olun görünüşün çoğu zaman aldatıcı olduğunu çok iyi biliyorum bayım. Özrünüzü kabul ediyorum, umarım bir gün daha iyi koşullarda karşılaşırız. Şimdi, madam, bana yolu gösterirseniz arka merdivenlerden inebilirim..."

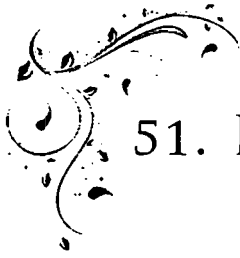
Amber şaşkınlıkla ona baktı. Tanrı aşkına! Bu zavallı budala dövüşmeye bile kalkmayacak mıydı? Kocasının sevgilisini böyle hiçbir şey yapmadan bırakacak mıydı? Amber'ın öfkesinin yerini küçümseme aldı. Elbisesinin yakasını yukarı kaldırıp onu selamladı.

"Bu taraftan."

Odanın öbür ucundaki dar bir merdivene çıkan kapıyı açtı. Gerald gitmeden önce ikisini de tekrar selamladı. Ama çenesi sinirden titriyordu. Amber kapıyı kapatıp Bruce'a baktı. Kendi yüzündeki küçümseyen gülümsemenin aynısını göreceğini düşünüyordu.

Bruce gülümsüyordu ama gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Tam olarak neydi? Amber'ı onaylamadığı, giden adama acıdığı ya da üçüyle birden alay ettiği mi yansiyordu gözlerine? Amber kendini bir an için kayıp ve yalnız hissetti. Bruce omuzlarını silkip ona doğru geldi.

"Avrupa'daki çoğu erkek gibi onun da bir çift boynuzu var artık," dedi.

51. BÖLÜM

LONDRA, KISKANÇLIKTAN YEMYEŞİL OLMUŞ BİR GENÇ KIZ GİBİ HİSTERİK olmaya başlamıştı. Son yıllardaki hayatı öyle heyecan, trajedi, karmaşa doluydu ki, şimdi sürekli endişelenip her şeyden korkan huzursuz bir yere dönmüştü. Hiçbir olasılık uzak değildi, her şey olabilirdi. Olacaktı da.

Yeni yıl, eski evlerinin yanına dikilmiş küçük barakalarda yaşayan binlerce evsiz kadın, erkek, çoluk çocuk tarafından umutsuzca karşılandı. Birkaç sokakta yangından kurtulan duvarlar arasına sıkışmak isteyenler fahiş fiyatlar ödemek zorundaydılar. Kışın bu kadar soğuk geçtiği görülmemişti belki de, fiyatları el yakan kömürleri alabilen neredeyse yoktu. Çoğu, Londra'nın yeniden inşa edilemeyeceğini düşünüyordu. Bugüne olan inançlarını kaybetmiş, gelecekte de umutsuzlardı.

İngiltere'nin üzerinde kötü bir yıldız yükseliyordu.

Ulusal borç hiç bu kadar artmamıştı, devlet iflasın eşiğindeydi. Büyük umutlarla başlayan savaşa olan inanç kaybolmuştu. İnsanlar son iki yıldaki bütün uğursuzluklardan onu sorumlu tutuyordu. Kraliyet donanmasının denizcileri isyan etmişti. Adamlar askerlik binasının bahçesinde aşıktan kırılıyordu. Parlamento yeni bir donanma için para vermeyi reddetmişti. Tüccarlar da paralarını peşin almadan gemizlere malzeme dağıtmayacaklarını söylüyordu. Bu nedenle konsey, Charles'ın, Albemarle ve Prens Rupert'in kararlarına aykırı olsa da o yıl donanmayı

kızağa çekmeye ve hâlihazırda yürütülen barış görüşmelerine güvenmeye karar verdi.

Ama insanlar sarayda canlarını bu tür meselelere pek sıkıyordu. Hükümet para konusunda ne kadar sıkışık olursa olsun, bireylerin ellerinde eskisinden çok daha fazla para vardı. Biraz parası olan bir girişimci, parasını bazı mallara yatırarak kısa süre sonra üçe, dörde katlayabiliyordu. Çoğu, İngiltere'nin Hollandalıları engellemek için Fransayla bir anlaşma imzaladığını bildiği için, Hollandalılardan korkuları yoktu. Fransızlar zaten savaşa pek ilgili değildi. Louis'nin gözü kanalı geçmezdi hiç. Cahiller istedikleri kadar korkabilirdi, asillerin düşünmeleri gereken başka şeyler vardı. Buckingham'ın serüvenleri, kaçarak evlenen Frances Stewart'ın hamile olduğu dedikoduları, onları daha çok ilgilendiriyordu.

Nisan sonunda, Hollandalıların yirmi dört gemiyle kıyıya yaklaştığı haberleri bomba gibi düştü.

İnsanlar korkudan çılgına dönmüştü. Korku, endişe, üzüntü etraflarını bir alev gibi kuşatmıştı. Barış anlaşmalarına ne olmuştu? Birileri onlara ihanet etmiş, onları düşmana satmıştı. Her gece trompet seslerini, kılıçların ucunda can veren erkeklerin ve kadınların haykırışlarını, topların, tüfeklerin patlamasını bekliyorlardı. Ama Hollanda donanması kıydan ilerlemesine rağmen limana yanaşmıyordu.

Amber bütün bunlarla hiç ilgilenmiyordu. Savaş, ülkeyi tehdit eden Hollandalılar, Buckingham'ın durumu, Frances'in bebeği... Onu ilgilendiren tek konu Lord Carlton'dı.

Kral Charles ona 500 dönüm arazi daha vermişti. Tütün, toprağı üç yıl içinde tükettiğinden, geniş topraklar gerekliydi, yeni tarlayı temizlemek de eskisini gübrelemekten çok daha ucuzdu. Çoğu tüccar ve çiftçi gibi o da ürününü küçümsediğinden altı gemisi yetmemeye başlamıştı. Önceki ekimde Fransa'ya büyük bir mal göndermişti. Aslında bu kâna aykırı olsa da kaçakçılık, çiftçilerin hayatta kalması için kaçınılmazdı. Virginia, iki yılda İngiltere'nin üç yılda kullandığı kadar tütün ürettiyordu.

Bruce günlerini kendisi ve ona sipariş veren yakınları için alışveriş yaparak geçiriyordu. Bu durumda ya tüccarların gönderebileceği, iyi

çıkma ihtimali bulunan mallara güvenilecek, ya da sömürgecilerin kendi karlarına göz yumulacaktı.

Bruce önceki yıl toprağı temizleyip tütün ekmekle o kadar meşguldü ki, Virginia'daki evinin yarısı hâlâ tamir edilmemişti. Ayrıca kalifiye işçi bulmak da zordu. Beş-altı yılda servet kazanma umuduyla Amerika'ya giden adamları eski geleneklere göre çalıştırmak zor oluyordu. Bruce binayı tamir etmek ve tarlada çalışmak için yanında yeni adamlar götürcekti. Amerika'da az bulunan cam, tuğla, çivi alıyor, çoğu göçmenin yaptığı gibi, bahçe için İngiliz bitkileri ve çiçekler götürüyordu.

Virginia'ya ve oradaki hayatına büyük bir hevesle bağlıydı.

Amber'a ormanları, meşe, palmiye, defne ağaçlarını, kızılçubukları, menekşeleri, güller, hanımellerini anlatmıştı. "Balıklar öyle çok ki, insan nehrin kenarına tavayı tutup ağzına kadar doldurabilir," demişti Amber'a. Tirsi, mersin, el kadar istridyeler, kaplumbağalar, yengeçler vardı. Eylölde gelip gökyüzünü siyaha boyayan, nehir kenarlarındaki yabani kereviz ve yulafları yiyen çeşit çeşit kuşu anlatmıştı. Ayrıca otuz kilo gelen ördekler, kazlar, kuğular, hindiler etrafta koşuşturuyordu. Böylesine bolluk görülmemişti.

Ormanlarda koşan vahşi atları yakalamak en büyük eğlence kaynaklarından biriydi. Sarılı, kırmızılı, yeşil kanatlı, birbirinde güzel kuşlar her yerde uçuşuyordu. Hayvanların sayısı çok fazlaydı, vizon öyle çoktu ki, tuzak kurmaya bile gerek kalmıyordu. Bruce, Amber'ın kürkleri sevdiğini bildiği için ona bir pelerin, büyük bir el kürkü, bir de elbise çıkacak kadar kürk getirmişti.

Karısı önceki yıl Jamaika'da kalmıştı, ama Bruce'un tariflerinden eve Summerhill adını vermişti. Bruce birkaç yıl sonra İngiltere ve Fransa'yı ziyaret edip eşyalarını oradan alacaklarını söylüyordu. Corinna, İngiltere'den 1655'te ayrılmış, o zamandan beri de hiç gelmemişti. Yurtdışında yaşayan bütün İngilizler gibi gezmek için de olsa ülkesine dönmek istiyordu.

Amber her şeyi öğrenmek istiyor, Bruce'a binlerce soru soruyordu. Ama cevabı duyunca da kırılıyor, üzülüyor, ya da kıskanıyordu. "Orada zamanını nasıl geçiriyorsun hiç anlamıyorum! Bütün gün çalışıyor mu-

sun yoksa?” Çalışmak bir beyefendiye göre bir şey değildi. Amber cümlesini öyle bir tonda söylemişti ki ahlaksız bir şey yaptığı için onu suçlar gibiydi.

Mayısın sonlarında gökyüzünün açık olduğu o gün, Almsburyler’in evinden Thames boyunca Chelsea’ye doğru ilerliyorlardı. Amber içinde altın işlemeli yeşil kadife minderler olan kocaman, güzel bir tekne almış, ilk gezintide ona eşlik etmesi için Bruce’u kandırmıştı. Yeşil ipek elbiselinin ince kumaşı bacaklarına dolanan Amber tentenin altındaki gölgeye uzanmış, elindeki kocaman yeşil yelpazeyle yüzüne güneş gelmesini engelliyordu. Teknede çalışan sarı, yeşil üniformalı adamlar kendi aralarında sohbet ediyordu. Tekne yeterince uzun olduğu için Amber’la Bruce’un konuşmalarını duymaları mümkün değildi.

Nehirde gezintiye ya da pikniğe çıkmış sevgilileri, aileleri, genç erkek ya da kadınları taşıyan bir sürü küçük tekne vardı. Her Londralının kalbinde aslında köylü bir İngiliz olduğu için bu güzel bahar havası eğlenmek isteyen herkesi sokağa dökmüştü.

Amber’ın karşısında oturan Bruce güneşe karşı tek gözünü kapatıp gülümsedi. “İtiraf edeyim, sabahlarımı yatakta tembellik edip, öğleden sonralarımı tiyatrodan, akşamlarımı da meyhanelerde geçiriyorum. Ama başka eğlencelerimiz var. Hepimiz nehir kenarlarında yaşıyoruz, ulaşım zor değil. Sizin burada yaptığınız gibi avlanıyor, içki içip dans ediyor ve kumar oynuyoruz. Çiftçilerin çoğu soylu beyefendiler, eşyaları ve aile tablolarıyla birlikte alışkanlıklarını ve geleneklerini de yanlarında getirmişler. Evinden uzakta olan bir İngiliz eski yaşam biçimine, hayatı ona bağılıymışçasına sahip çıkar biliyorsun.”

“Ama orada şehirler, tiyatrolar, saraylar yok! Tanrım, ben buna dayanamazdım! Corinna o sıkıcı hayatı seviyor galiba,” dedi ters ters.

“Seviyor sanırım. Babasının çiftliğinde çok mutluydu.”

Amber, Corinna’nın nasıl bir kadın olduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Dünyada kocası ve çocukları dışında bir şey düşünmeyen sessiz sakin, uysal bir Jenny Mortimer ya da Leydi Almsbury’ydi. İngiltere’nin kıyı kesiminden bile böyle kadınlar çıkıyorsa, onların denizler ötesindeki o boş dünyada hâlleri ne olurdu kim bilir! Elbiseleri kesin beş yıl önce

demode olmuştur. Makyaj yapıp yüzüne pul yapıştırma âdeti de yoktur. Hayatında hiç tiyatroya ya da Hyde Park'ta gezintiye çıkmamış, birine randevu verip bir lokantada yemek yememiştir. Kıcasacı kendini ilginç kılmak için hiçbir şey yapmamıştır.

"Tabii mutludur. Başka bir şey bilmiyor ki. Zavalıcık. Nasıl biri? Sarışındır herhâlde?" Biraz olsun güzel bir kadının saçının başka bir renk olması imkânsızmış gibi konuşuyordu.

Keyiflenen Bruce başını salladı. "Hayır. Benimkilerden bile koyu saçları."

Amber hayretle gözlerini kocaman açtı. Sanki Bruce karısının tavşan dudaklı ya da parantez bacaklı olduğunu söylemişti. Bir leydi asla siyah saçlı olamazdı. "Ya," dedi Amber acır gibi. "Portekizli mi?" Bruce'un onun İngiliz olduğunu söylediğini çok iyi hatırlıyordu ama İngiltere'de Portekizli kadınlar çok çirkin kabul edilirdi. İlgisiz görünmeye çalışarak geçen bir keleşbeği yakalamaya çalıştı.

Bruce güldü. "Hayır, İngiliz. Açık tenli, mavi gözlü."

Amber Bruce'un ondan söz ederkenki hâlini sevmiyordu. Bakışlarında ve sesinde bir şey vardı. Sinirden karnı ağrımaya başladı.

"Kaç yaşında?"

"On sekiz."

Amber birden birkaç saniye içinde on yıl yaşlandığını hissetti. Kadınlar trajik olarak, her zaman yaşlarının farkındaydı, bir kere yirmili yaşlara geçtiler mi, iyice yaşlandıklarını hissederlerdi. Yirmi üç yaşını iki ay önce bitiren Amber, kendini bin yaşında hissediyordu. Aralarında beş yaş vardı! Beş yaş bir asır demektir!

Amber kaşlarını çatarak "Onun güzel olduğunu söylemiştin," dedi. "Benden güzel mi, Bruce?"

"Tanrım, Amber, bir erkeğe nasıl bir soru soruyorsun? Güzel olduğunu biliyorsun. Ayrıca dünyada tek bir güzel kadın olduğunu düşünecek kadar aptal değilim."

"Onun benden güzel olduğunu düşünüyorsun!" dedi Amber üzüntüyle.

Bruce onun elini tutup öptü. "Hayır, öyle düşünmüyorum, canım. Yemin ederim, senin eşin benzerin yok. Ama ikiniz de güzelsiniz."

“Beni seviyor musun?”

“Evet, seni seviyorum.”

“O zaman neden onunla... Peki öyle olsun!” Yüzü iyice asılmıştı, ama Bruce’un bakışlarına itaat ederek konuyu değiştirdi. “Bruce bir fikrim var! Sen işini bitirdiğinde Almsbury’nin yatını alıp bir haftalığına nehre açılalım. Ona sordum, alabileceğinizi söyledi. Ne olur... Harika olurdu.”

“Ne yazık ki Londra’dan ayrılmam lazım. Hollandalılar her an buraya gelebilir.”

“Saçmalama! Buna cesaret edemezler! Barış antlaşması imzalandı zaten. Majesteleri dün öyle söyledi. Bizi korkutup geçen yaz onlara yaptıklarımızı ödetmek için kıyılarımızda dolaşıyorlarmış. Ne olur Bruce?”

“Olabilir. Hollandalılar evlerine giderse.”

Ama Hollandalılar evlerine gitmediler. Altı hafta boyunca kendi yüz gemilik donanmalarına Fransızların yirmi beş gemisini de katarak kıyıda dolaştılar. İngiltere’nin denizde tek bir iyi gemisi bile yoktu. Fransız ordusu Dunkirk’deydi.

Amber’ın bütün yalvarmalarına rağmen, Bruce Londra’dan ayrılmayı kabul etmedi. Hollandalılar gelirse, güzel bir teknede bir Türk padişahı gibi keyif yapmaya niyeti yoktu. En azından adamlarına iyi para ödüyordu ve gemilerini savunurken ona yardım edeceklerini düşünüyordu.

Bir gece yatakta, Bruce çoktan uyuyakalmış, Amber da dalmak üzereydi. Bir ses onu uyandırdı. Amber gittikçe yükselen sese kulak kabarttı. Ses sokaklarda gök gürültüsü gibi yankılanmaya başlamıştı. Amber’ın kalbi duracak gibi oldu. Sonra da duyduğu davul sesleri gibi küt küt çarpmaya başladı. Kalkıp Bruce’u omuzlarından sarstı.

“Bruce, Bruce kalk! Hollandalılar geldi.”

Sesi korkudan çığlık şeklinde çıkmıştı. Onu etkilemeyen haftalar, birden davulların sesiyle kara bir geceyle son bulmuştu. Hollandalılar şehrin içinde, belki de o sırada evinin önündeydi. Trompetlerin sesi artıkça erkekler ve kadınlar korku içinde haykırmaya başladı.

Bruce hızlıca kalktı. Tek kelime etmeden perdeleri açtı. Onun hemen arkasından kalkan Amber sabahlığını giydi. Bruce gömleğini eline almış, pencereden avluya bağıırıyordu.

“Hey! Ne oldu? Hollandahlar mı geldi?”

“Sheerness’i aldılar! İşgal edildik!”

Trompetler gürlemeye, kiliselerin çanları çalmaya devam etti. Bruce pencereyi kapatıp hemen pantolonunu giydi.

“Yüce Tanrım! Birazdan burada olacaklar. Onları durduramayız.”

Amber korku ve çaresizlik içinde ağlamaya başladı. Dışarıda çalan trompetler geceyi çılgın, korku dolu bir ritimle inletiyordu. İnsanlar pencerelerin önünde bağırmaya, sokaklara akmaya başlamıştı. Nan kapıyı yumrukluyordu.

“İçeri gir!” diye bağırdı Amber. Sonra hemen Bruce’a döndü. “Ne yapacaksın? Nereye gidiyorsun?” Hava çok sıcak olmasına rağmen dişleri takırdıyordu. Elinde bir mumla içeri giren Nan, aceleyle diğer mumları da yaktı. Oda aydınlanınca Amber’ın korkusu biraz olsun kayboldu.

“Sheerness’a gidiyorum!”

Bruce kravatını bağlarken Nan’e odasından çizmelerini getirmesini söyledi. Amber yelesiyle ceketini kaldırıp ona giydirdi.

“Ah, Bruce, gitme! Belki binlerce kişi vardır. Seni öldürürler! Bruce! Gidemezsin!” onu zorla kalmaya ikna edecekmiş gibi koluna yapıştı.

Bruce kolunu çekip ceketinin düğmelerini iliklemeye devam etti. Sonra da Nan’in getirdiği gümüş mahmuzlu çizmelerini giydi. Kılıcını takıp Nan’in ona verdiği şapkasını ve pelerinini aldı.

“Çocukları al, Londra’dan hemen ayrıl!” dedi. “Bir an önce buradan gidin.”

Nan çalınan giriş kapısını açmaya gittiğinde Almsbury’yle Emily içeri girdi. Kont tamamen giyinmişti, karısının üzerinde sabahlığı vardı. “Bruce! Hollandahlar geldi. Avluda atları eğerttim.”

“Ama gidemezsin, Bruce! Ah, Almsbury, gidemez! Korkuyorum!”

Almsbury kaşlarını çatı. “Tanrı aşkına, Amber, ülke işgal edildi!” İki adam hızlıca odadan çıktı.

Koridorda hizmetçiler gecelikleriyle koşturup duruyordu. Kadınlardan bazıları ağlıyor, herkes heyecanla dua ediyordu. Onlar tam kapıdan çıkarken, Leydi Stanhope nefes nefese odaya geldi. Başında şap-

kası, ellerinde de tavuk derisinden eldivenleri vardı. Tir tir titriyordu. Kurtuluş olarak Bruce'a sarıldı.

"Ah, Lord Carlton, Tanrı'ya şükür buradasınız! İşgal edildik! Ah, ne yapacağım? Ne yapacağım!"

Bruce ona birkaç kelime söyleyip Almsbury'yle merdivenlerden inmeye devam etti. "Londra'dan ayrılmanızı tavsiye ederim, madam. Benimle gel Amber, seninle konuşmak istiyorum."

Adamlar merdivenden inerken, Amber da onların arkasından koştu. İlk şok geçse de, trompetler, ziller, çığlıklar devam ediyordu. *Gidemez*, diye düşündü Amber. *Gidemez*. Ama gidiyordu.

"Leydi Almsbury, Barberry Hill'e gitmek üzere hemen yola çıkıyor. Haftalardır bütün planlar hazır. Susanna ile Bruce'u alıp onunla git. Bana bir şey olursa, sana haber göndereceğim." Amber karşı çıkmak için ağzını açtı, ama Bruce hızlıca konuşmaya devam etti. "Ölürsem, karıma haber vereceğine söz verir misin?"

Avluya çıktıklarında eğrlenmiş iki at onları bekliyordu. Meşaleler parılıyordu. Her yerde hizmetçiler ve seyisler vardı. Siyah beyaz köpekler etraflarını sarmış havlıyordu. Kulaklarında çınlayan trompet sesleri sanki kalplerinde ve nabızlarında yankılanıyordu. Almsbury hemen atına bindi, ama Bruce elinde dizginlerle Amber'a baktı.

"Söz ver, Amber."

Boğazı düğümlenen Amber, başını salladı. Elleri Bruce'un ceketindeydi. "Söz veriyorum, Bruce. Ama bir şey olmasına izin verme. Sakın yaralanma."

"Bir şey olacağını sanmıyorum."

Bruce başını eğip Amber'a sarıldı. Dudakları birbirine değdi. Sonra atın sırtına atladı ve iki adam dörtmala avludan çıktı. Tam kapıdan çıkarken dönüp ona el salladı. Amber hıçkırıklarla ileri atıldı. Ama karanlıkta kaybolmuşlardı. Nalların sesinin giderek zayıfladığını duydu.

Ev cehenneme dönmüştü. Hizmetçilerden bazıları eşyaları avluya çıkarıyor, yenilerini almak için yukarı koşuyorlardı. Kadınlar çaresizce ağlayıp bağııyordu. Diğerleriyse kaçıktan başka bir düşünceleri olmadan sokaklara koşuyordu. Amber eteklerini toplayıp yukarı koştu.

Gözyaşlarından neredeyse kör olmuş, önüne gelene çarpıyordu. Hemen çocuk odasına koştu.

Kapı ardına kadar açtı. İçeride korkudan ödü patlayan on beş kadar kadın deli gibi koşturuyor, çocukları ve bebekleri giydiriyordu. Kendine hâkim görünen Emily, onlara ne yapacağını söylüyor, kendisi de yardım ediyordu. Giyinmiş olan küçük Bruce, Amber'ı görünce hemen ona koştu. Amber ağlayarak dizlerinin üstüne çöküp onu değil kendini sakinleştirmek için oğluna sarıldı. Bruce pek korkmuş görünmüyordu.

"Ağlama anne. O pis Hollandahlar buraya gelemmez. Babam hepsini yakalamaya gitti."

Ama avazı çıktığı kadar bağırın Susanna onu giydirmeye çalışan dadıyı tekmeliyor, trompetlerin sesini duymamak için küçük tombul elleriyle kulaklarını kapatıyordu. Annesiyle abisini görünce hemen bağırdı.

"Anne!"

Amber kalkıp onun yanına gitti. Bruce annesini korumak istercesine onun yanından ayrılmıyordu. "Tatlım, Harmon'un seni giydirmesine izin ver. Ağlayacak bir şey yok. Bak, ben ağlamıyorum." Gözlerini açıp Susanna'ya baktı. Ama gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları şişti. Susanna ona sarılıp daha da bağırarak ağlamaya başladı. Amber sonunda sabırsızca onu sarstı. "Susanna!" Başı bir ileri bir geri giden Susanna, şaşkınlıkla annesine baktı. "Kes ağlamayı! Kimse sana bir şey yapmayacak! Çabuk üstünü giy! Gezmeye gidiyorsunuz."

"Gezmeye gitmek istemiyorum! Karanlık!"

Amber arkasını döndü. "Yine de gidiyorsunuz. Çabuk giysilerini giy, yoksa tokatı yapıştırırım."

Susanna'yı bırakıp kendi dört çocuğuyla ilgilenen Lady Almsbury'nin yanına gitti. Leydi altı yaşındaki oğlunun önünde diz çökmüş, kravatını bağlıyordu. "Emily, ben sizinle gelmiyorum."

Leydi Almsbury şaşkınlıkla ona bakıp ayağa kalktı. "Gelmiyor musun? Ama Amber gelmek zorundasın. Hollandalılar ya da Fransızlar buraya gelirse, ne olacak?"

“Burada değiller. Ben de Bruce’dan haber alamayacağım hiçbir yere gitmiyorum. Yaralanırsa bana ihtiyacı olacak.”

“Ama gitmeni söyledi.”

“Umurumda değil. Gitmiyorum. Ama Bruce’la Susanna’nın gitmesini istiyorum. Nan’le birlikte onları da yanında götürür müsün?”

“Tabii ki, canım. Ama bence kalman çok tehlikeli. O gitmeni istedi. Sürekli bunu konuşup saldırı olursa diye plan yapıyorlardı.”

“Ben burada güvende olacağım. Gelirlerse Whitehall’a giderim. Saraya saldırmaya cesaret edemezler. Senin eşyalarına göz kulak olurum. Deponun anahtarını ver, değerli şeyleri oraya taşıyayım.”

O sırada Nan koşarak odaya geldi. “Tanrım, her yerde sizi aradım. Çabuk üstünüzü giyinin. Silah seslerini duydum, yakındalar.” Elbisesi buruşmuş, saçları dolaşıktı. Ayağında da çorap yoktu. Amber’in elini tutup onu çekmeye çalıştı.

İki kadın kalabalık koridordan geçerken Amber sesini duyurmak için neredeyse bağıracaktı. “Ben gitmiyorum, Nan. Ama istiyorsan sen gidebilirsin. Leydi’ye söyledim...”

Nan korkuyla nefes aldı. Ona göre Fransız ordusuyla Hollanda donanması hemen kapının önündeydi. “Ah, hanımım, olmaz! Burada kalamazsınız! Gördükleri herkesi kılıçtan geçiriyorlar. Karnınızı deşip gözlerinizi oyarlar.”

“Tanrı aşkına! Bu korkunç, değil mi?” Aceleyle giyindiği belli olan Leydi Stanhope ellerinde kutular taşıyan iki hizmetçiyle gelmişti. “Hemen Ridgeby’a doğru yola çıkıyorum. Oradan hiç ayrılmamalıydım. Bu korkunç şehir... Her zaman bir şey oluyor. Gerry nerede?”

“Bilmiyorum. Hadi Nan, Leydi Almsbury birkaç dakikaya çıkıyor.” Kayınvalidesine arkasını döndü. “Yakınlarda onu görmedim.”

“Görmedin mi? Aman Tanrım! Nerede o zaman? Her gece seninle birlikte olduğunu söylemişti.” Gözlerini kısıp Amber’a sertçe baktı. “Bu arada Lord Carlton az önce senin odandan çıkmadı mı?”

Amber sabırsızca dönüp kendi odasına ilerledi. “Ne var çıkmışsa?”

Leydi Stanhope bu şokun etkisinden çıktıktan sonra Amber’ın peşinden koştu. “Yani, Lord’un seninle odanda yalnız olduğunu mu söylü-

yorsun, seni utanmaz şey! Hem de bu saatte! Benim Gerry'mi aldattığını mı söylemeye çalışıyorsun? Cevap ver, sürtük!" Amber'ı kolundan tutup sarstı.

Amber bir an kıpırdayamadı. Sonra hışımla Lucilla'ya döndü. "Çek ellerini üzerimden, ihtiyar cadı! Evet Lord Carlton'la birlikteydim. Kim öğrenirse öğrensün, umurumda değil! Sana gözünün ucuyla baksa, sen bile onunla yatarydın. Git o tırsak Gerry'ni bul, beni de yalnız bırak."

"Seni utanmaz, ahlaksız! Gerry bunları bir duysun! Ona söyleyince ne yapacaksın bakalım?"

Ama Amber öyle hızlı yürüdü ki, kadın koridorun ortasında kalakaldı. Barones bir an tereddüt etti. Gelininin peşinden koşup ona ağzının payını vermek mi, yoksa kaçıp kendini kurtarmak mı daha önemli, bilemedi.

"Neyse, onun icabına sonra bakarım." Amber'ın arkasından bakıp "Sürtük," diye mırıldandıktan sonra, iki hizmetçisini çağırdı.

Amber sabahlığının üstüne pelerinini geçirip onları avluda yolcu etmeye çıktı. Emily ile Nan ona gelmesi için tekrar yalvarsa da, ısrarla orada güvende olacağını söyledi. Gerçekten de artık korkmuyordu. Trompetlerin sesi, sokaklarda çınlayan nalların heyecanı, çığlıklar, bağırışlar, çan sesleri onda umursamaz bir enerji uyandırmıştı.

Çocuklar iki dadılarıyla birlikte bir arabaya doluşmuştu. Susanna bile sakinleşmişti. Amber ikisini de öptü. "Kardeşine iyi bak, Bruce. Onu yalnız bırakma, korkmasına izin verme." Susanna annesinin gelmediğini öğrenince ağlamaya başladı. Araba yola çıkınca pencereden sarkıp annesine baktı. Amber onlara el sallayıp eve girdi. Yapacak çok işi vardı.

O gece uyumayıp Kont'un değerli eşyalarının depoya taşınmasını ayarladı. Altın ve gümüş tabaklar, I. Charles'ın onlara hediye ettiği bakır takımlar, mücevherler depodaki taş bir bölmeyle yerleştirildi. İşini bitirince giyinip bir fincan sıcak çikolata içti. Yangından beri birçok kuyumcunun taşındığı Lombard Caddesi'ne Shadrac Newbold'un evine doğru yola çıktığında saat altı bile olmamıştı.

Harabeye dönmüş şehirde yolculuğu uzun sürdü. Her yerde iskeleler vardı. Birçok ev tamamlanmıştı, ama çoğu sokak bomboştu. Hâlâ tüten bacalardan etrafa isli bir koku yayılıyordu.

Yorgun ve endişeli olan Amber, üzüntüyle sarsılıp duran arabanın içinde oturuyordu. Karnı ağrıyor, başı dönüyordu. Newbold'un evine yaklaşıncı, konvoy hâline gelmiş arabaları gördü. Yelpazesini arabaya vurup John Waterman'a bağırdı.

"St. Nicholas yolundan git!"

Oraya varınca Amber arabadan indi. Koca John ve iki uşakla birlikte, kuyumcunun evinin arka kapısına çıkan dar bir yoldan yürüdü. Kapıda iki görevli vardı.

"Leydi Danforth, efendinizi görecektir," dedi uşaklardan biri.

"Çok özür dilerim Leydim, bu kapıdan kimseyi içeri sokmayacağımıza dair emir aldık."

"Bırakın geçeyim," dedi Amber. "Yoksa ikinizin de boynunu koparırım."

Amber'ın tehdidinden ya da Koca John'un dev cüssesinden korkan adamlar geçmesine izin verdiler. Bir hizmetçi Shadrac Newbold'u çağır-maya gitti. Kuyumcu gelince onu kibarca selamladı.

"Arka kapınızdan gelmek zorunda kaldım. Bütün gece ayaktaydım, o sırayı bekleyemedim."

"Elbette, Madam. Odama gelmez misiniz?"

Amber kendini birkin bir şekilde koltuğa bıraktı. Gözleri yanıyor, bacakları ağrıyor. İç çekip başını tutamıyormuş gibi koluna yasladı. Kuyumcunun ikram ettiği şarabı minnettarlıkla kabul etti.

"Ah, madam," diye mırıldandı Newbold. "Bu İngiltere için çok kötü bir gün."

"Param için geldim. Hepsini istiyorum. Hemen."

Yüzünde buruk bir gülümseme beliren adam, gözlüklerini düşünceli düşünceli elinde çevirdi. "Onlar da öyle, Madam." Pencereden dışarıdaki kuyruğu gösterdi. "Hem de hepsi. Bazıları yirmi pound yatırmıştı. Bazıları da sizin gibi, çok daha fazla. Birkaç dakika içinde, onları da içeri almak zorundayım. Hepsine, size söyleyeceğim şeyi söyleyeceğim. Paranızı veremem."

"Ne!" diye bağırdı Amber. Uğradığı şok bütün yorgunluğunu götür-müştü. "Yani siz..." Sandalyesinden kalktı.

“Bir dakika madam, lütfen. Paranıza hiçbir şey olmadı. Gayet güvende. Görmüyor musunuz, Londra’daki bütün kuyumcular, bizdeki her kuruşu vermeye kalksak...” Çaresizce elini kaldırdı, “Bu mümkün değil madam, biliyorsunuz. Paranız güvende. Ama küçük bir kısmı dışında, bende değil. Geri kalanları sizin de bildiğiniz mülklere mallara ve diğer işlere yatırıldı. Paranızı öyle boş boş tutmuyorum. Hiç kimsenin parası durduğu yerde beklemiyor. Bu yüzden bir anda veremiyoruz. Bana yirmi gün verin, o zaman isterseniz hepsini ödeyebilirim. Parayı geri almak için herkesten yirmi gün istemek zorundayız. Bu bile bütün ülkeyi mali bir krize sokacak.”

“Bütün ülke krizde zaten. Bu işgalden daha kötü bir şey başımıza gelemez. Sizi anlıyorum, Bay Newbold. Veba zamanında da yangında da parama sahip çıktınız. Şu anda güvende olacağına hiç şüphem yok.”

Amber eve dönünce dört saat uyumaya çalıştı. Yemeğini yedikten sonra saraya gitmek için yola çıktı. Bir an önce şehirden kaçıp kısmen daha güvenli olan köylere kaçmaya çalışan insanlar yolları doldurmuştu. White Hall’da da bir sürü yüklü araba bekliyordu. Herkes bir araya toplanmış, silah seslerini dinliyor, parasını geri almaya çalışıyor, eşyalarını saklıyor ya da vasiyetlerini yazıyordu. Birkaç saraylı adam da Albemarle ile Chatham’a ya da Prens Rupert’la Woolwich’e gitmişti ve bütün İngiltere umudunu bu birkaç yüz adama bağlamıştı.

Amber birkaç adımda bir heyecanlı saraylı adamlar ya da leydiler tarafından durduruldu. Herkes ona ne yapacağını soruyor, cevabını beklemeden, kendi sıkıntılarını anlatmaya başlıyordu. Bütün umutların çöktüğünü kabul eden insanlar, ülkenin işgalciler karşısında çaresiz olduğunu biliyordu. Paralarını vermedikleri için kuyumculara kızıyorlar, bir daha onlarla iş yapmayacaklarına yemin ediyorlardı. Bazıları Bristol’e, ya da başka bir limana, bazıları da Amerika’ya gideceklerini söylüyordu. İngiltere batmak üzere olan bir gemiyse onunla batmaya niyetleri yoktu.

Kraliçe’nin daireleri gürültülü, öfkeli seslerle doluydu. Catherine yelpazesini sallayıp kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Ama siyah göz-

lerinin tedirgin hareketleri kendi endişesini ortaya koyuyordu. Amber konuşmak için onun yanma gitti.

“Haberler nedir Majesteleri? Yaklaşmışlar mı?”

“Fransızların Mounts Körfezi’nde olduğunu söylüyorlar.”

“Ama buraya gelmeyecekler, değil mi? Buna cesaret edemezler.”

Catherine hafifçe gülümseyip omuzlarını silkti. “Bu kadarına cesaret edeceklerini de sanmıyorduk. Leydilerin çoğu şehir dışına çıkıyor madam. Siz de gitmelisiniz. Korkarım bu beklenmedik duruma hazırlıklı değiliz.”

O sırada birkaç metre ileride Leydi Southesk ve Bab May’le konuşan Leydi Castlemaine’in gür sesini duydular. “Biri bunu ödeyecek, emin olabilirsiniz! Herkes çok kızgın! Clarendon’ın ağaçlarını kesip pence-relerini aşağı indiriyorlarmış. Kapısına bir tabela asmışlar. Üzerinde, *Dunkirk, Tangier ve kısır bir kraliçe* yazıyormuş.”

Leydi Southesk onu uyarınca Barbara çok şaşırılmış gibi elini ağzına götürdü. Ama gözlerindeki parıltı konuşmalarının duyulmasını istediğini söylüyordu. Catherine onlara bakarken Barbara omuzlarını silkti ve Bab May’e işaret edince odadan çıktılar.

Kahrolası kalpsiz kaltak, diye düşündü Amber. *Onun saçlarını yolmayı ne kadar da isterdim.*

Titreyen küçücük elleriyle yelpazesini sımsıkı tutan Catherine, “Kısır bir kraliçe,” diye tekrar etti usulca. “Bunun için benden ne kadar da çok nefret ediyorlar!” Birden Amber’ın gözlerinin içine baktı. “Kendimden öyle nefret ediyorum ki!”

Amber birden çok utandı. *Kral’in çocuğuna hamile olduğumu biliyor mu acaba*, diye düşündü Amber. Onu sakinleştirmeye çalışarak anlayışlı bir gülümsemeyle elini sıktı. O sırada bayılmak üzere görünen Boynton’un kendilerine doğru yaklaşması Amber’ı çok rahatlatı.

“Ah, Tanrım, Majesteleri! İşimiz bitti! Fransız ordusu Dover’da kıyıya çıkmaya hazırlanıyormuş!”

“Ne!” diye bağırды yanlarında oturan bir kadın. “Fransızlar karaya mı çıkıyor? Yüce Tanrım!” Kadın aceleyle kapıya koştu. Erkekler kadınlar, telaşla bağırarak birbirlerini ittirip odadan çıkmaya çalışıyordu.

Ama yüzlercesi gibi bu söylentinin de asılsız olduğu ortaya çıktı.

Bütün gece trompetler çaldı. Londra Köprüsü'nden top ateşi sesleri duyuluyordu. Şehir korku ve kötümserlik haykırışlarıyla çalkalanıyordu. İnsanlar biraz değeri olan bütün eşyalarını hemen arka bahçelerine gömüyor, karısı veya hizmetçileriyle şehir dışına gönderiyor, kuyumcuları sıkıştırıp bütün vasiyetlerini çekiyordu. Açıkça, saray tarafından ihane-te uğradıklarını söylüyor, Fransızların ya da Hollandalıların kılıçlarıyla can vereceklerine inanıyorlardı. Hollandalıların engeli aştığı ve altı savaş gemisini yakarak şehir dışındaki yerleri yağmaladıkları haberleri geldi.

Kral nehri kapatıp onların daha fazla ilerlemesini engellemek için birkaç geminin batırılmasını emretti. Ne yazık ki biri o heyecanda emri yanlış anlayınca donanmanın değerli malzemelerini taşıyan gemiler batırıldı. Sheerness'a yapılan saldırının onuncu gecesinde yanan gemilerden çıkan alevler görülmeye başladı. Nehrin üstü koyun cesetleriyle dolmuştu. Şehir korkuyla altüst olmuştu. İnsanların tek derdi canlarını ve mülklerini kurtarmak olduğu için bütün ticaret durmuştu.

Sonunda Hollandahlar nehrin ağzına çekildi ve barış müzakereleri yeniden başladı. Bu sefer İngilizler taviz vermeye daha olumlu yaklaşıncaya daha çok ilerleme kaydedildi.

Almsbury'yle Lord Carlton, diğer gönüllülerle birlikte Londra'ya döndü. Sakalları uzamış, tenleri güneşten bronzlaşmış, yaşadıkları maceradan keyifleri yerine gelmişti. Ama günlerce uyuyamamaktan ve stresten sinirleri harap olan Amber, Bruce'un kolunda küçük bir sargı bezi görünce kendini kaybedip hıçkırıklara boğuldu.

Bruce küçük bir kızmış gibi onu kollarına alarak saçlarını okşadı ve ıslak yanaklarını öptü. "Tamam canım, neden böyle yaygara koparıyorsun? Kaç defa bundan daha kötü yaralandım."

Amber susmak istemediğinden başını Bruce'un göğsüne dayayıp ağlamaya devam etti. "Ah, Bruce! Ölebilirdin! O kadar korktum ki..."

Bruce onu kucağına alıp merdivenleri çıktı. "Sana Londra'dan gitmeni söylemedim mi seni söz dinlemez yaramaz?" diye mırıldandı Bruce. "Hollandalılar istese bütün ülkeyi ele geçirebilirdi. Onları durduramazdık..."

Amber yatakta oturmuş, Bruce'un kahyasına yazdığı mektubu bitirmesini bekliyordu.

"Giderken Bruce'u da yanımda götürmek istiyorum," dedi Lord, önemsiz bir şeyden söz edermiş gibi.

Hayrete düşen Amber ona baktı. Bruce ayağa kalkıp sabahlığını çıkardı. Tam son mumu da söndürecekken Amber onun gölgede kalan yüzüne baktı. Sonra sessizce birlikte yatağa girdiler.

Amber birkaç dakika boyunca cevap veremedi. Karanlığa bakıp yatakta oturmaya devam ediyordu. Bruce sessizce bekledi.

"Gitmesini istemiyor musun?" dedi sonunda.

"Tabii ki istemiyorum! O benim oğlum. Sence onun gidip başka bir kadının elinde büyümesini, sonra da beni unutmasını ister miyim? Hiç de değil! Onu bırakmayacağım! O benim oğlum ve benim yanımda kalacak! Onu o kadının... Yani karının yetiştirmesine izin vermeyeceğim."

"Onun geleceğiyle ilgili planların var mı?" İçerisi çok karanlık olduğundan Amber onun yüzünü göremiyordu, ama sesi yavaş ve mantıklı çıkıyordu.

"Hayır..." diye itiraf etti Amber gönülsüzce. "Tabii ki yok! O daha altı yaşında."

"Ama hep altı yaşında kalmayacak. Büyümeye başladığında ne yapacaksın? Babasının kim olduğunu söyleyeceksin? Ben gidersem ve beni birkaç yıl görmezse varlığını tamamen unutacak. Ona hangi soyadını vereceksin? Susanna için durum farklı. Onu Dangerfield'in kızı sanıyorlar, onun bir soyadı var. Ama ben ona soyadımı vermezsem Bruce'un soyadı olmayacak. Seninle kalırsa bunu yapamam. Onu sevdiğini biliyorum Amber, o da seni seviyor. Artık zenginsin, Kral da seni koruyor. Belki ilerde ona bir unvan alabilirsin. Ama benimle gelirse varisim olacak. Ona verebileceğim her şeye sahip olacak. Asla bir piç olarak aşağılanması gerekmeyecek..."

"O yine de bir piç!" diye haykırdı Amber. "Sırf sen dedin diye bir lord olamaz."

“İngiltere’de yaşamayacak. Orada bir sorun olmaz. En azından buradan daha iyi durumda olacak.”

“Ya karın? Onu nereden bulduğunu düşünecek? Domates tarlasından mı?”

“Ona daha önce evlendiğimi söyledim. Oğlumu getireceğimi biliyor?”

“Yaaa! Kendine çok güveniyorsun değil mi? Peki annesine ne oldu diyeceksin?” Amber birden durdu. “Ona öldüğümü söyledin!” Bruce cevap vermeyince Amber suçlayarak bağırdı. “Öyle değil mi? Öldüğümü söyledin!”

“Evet, tabii ki. Başka ne diyecektim? Aynı anda iki kişiyle evli olduğumu mu?” Sesinde öfkeli bir sabırsızlık vardı. “Tamam Amber, onu senden almayacağım. Kendi kararını kendin verebilirsin. Ama karar verirken onu da biraz düşün...”

Oğlunu başka birinin yetiştirmesi, onun kendisini tamamen unutup uzak bir yerde yaşaması düşüncesi Amber’ı öyle sinirlendirmişti ki, birkaç gün boyunca bunu düşünmeyi reddetti genç kadın. Bruce da konuyu bir daha açmadı.

Hollanda donanması hâlâ Thames’in ağzında duruyordu, İngiliz gemilerinin içeri giriş çıkışı yasaktı. Bu nedenle saldırı sırasında yola çıkmaya hazır olan Bruce barış görüşmelerini beklemek zorunda kaldı. Anlaşma imzalanır imzalanmaz hemen yola çıkacaktı. Vaktinin çoğunu Kral’la avlanarak geçiriyordu. Bazen de küçük Bruce’la birlikte ata binip ona eskrim öğretiyordu. Bazen Almsbury’nin yatı Safir’le Thames’te birkaç mil açılıyorlar, Amber da onlarla geliyordu. Amber onları görünce içi özlem ve kıskançlıkla kavruluyordu, çünkü Bruce’un babasıyla gidip onu unutacağını biliyordu. Onu babasına teslim edebilirdi ama başka bir kadının ona sahip olacağı düşüncesine katlanamıyordu.

Bir sabah küçük Bruce’la ikisi bahçede yürüyordu. Lord gelip onu kürek çekmeye götürecekti. Temmuz ortasında sıcak ve aydınlık bir gündü. Limon ağaçları çiçek açmış, arılar onların sarı, yeşil çiçeklerinde uçuşuyordu.

Bir bahçıvan ikisine de olgun, sarı armutlar verdi. Tadı şarap gibiydi. “Bruce, o gidince babanı özleyecek misin?” diye sordu aniden. Bunu söylemeyi planlamamıştı ama şimdi sabırsızca cevabı bekliyordu.

Bruce’un özlem dolu gülümsemesinde cevabını buldu. “Evet, anne. Özleyeceğim.” Bir an tereddüt ettikten sonra, “Sen özlemeyecek misin?” diye sordu.

Amber’in gözleri doldu, ama duvarın içinde açan gülü düşünerek uzağa baktı. Uzanıp onu kopardı. “Evet, tabii ki özleyeceğim. Bruce, diyelim ki... mesela...” Birden söyledi. “Babanla gitmek ister misin?”

Bruce duyduklarına inanamayarak ona baktı. Annesinin elini tuttu. “Ah, anneciğim gidebilir miyim? Gerçekten gidebilir miyim?”

Amber yüzündeki hayal kırıklığını saklayamayarak ona baktı. Ama oğlunun gözleri öyle parlıyordu ki, Amber kararım verdi. “Evet, gidebilirsin. İstiyorsan tabii. İstiyor musun?”

“Evet anne! İstiyorum. Lütfen izin ver gideyim!”

“Gidip beni bırakmak mı istiyorsun?” Bunu söylemenin doğru olmadığını biliyordu ama kendine engel olamadı.

Umduğu gibi Bruce’un yüzündeki sevinç yerini şaşkınlık ve vicdan azabına bırakmıştı. Bir süre tepki vermedi. “Sen de gelemiz misin anne?” Yeniden gülümsedi. “Sen de bizimle gel. Hep birlikte oluruz.”

Amber onun saçlarına dokundu. “Ben gelemem canım, burada kalmam lazım.” Gözleri yeniden doldu. “İkimizin birden yanında olamazsın...”

Bruce anlayışla onun elini tuttu. “Ağlama anne. Ben seni bırakmayacağım. Babama gelemeyeceğimi söylerim.”

Amber birden kendinden nefret etti. “Gel buraya,” dedi. “Yanıma otur. Dinle canım. Baban onunla gitmeni istiyor. Orada ona yarım etmen gerekiyormuş, çok işi varmış. Ben yanımda olmanı istiyorum ama galiba onun sana daha çok ihtiyacı var.”

“Gerçekten öyle mi anneciğim?” gözleri tedirginlikle yüzünde dolaştı ama sevincini saklayamıyordu.

“Evet canım, öyle.”

Amber başını kaldırınca Bruce'un onlara doğru geldiğini gördü. Küçük çocuk, babasının geldiğini görünce koşarak onu karşılamaya gitti. Babasına karşı tavırları annesinden çok daha resmiydi. Bunu da öğretmenine borçluydu. Konuşmadan önce onu selamladı.

"Sizinle Amerika'ya gelmeye karar verdim efendim," dedi ciddi bir sesle. "Annem bana orada ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Bruce önce çocuğa, sonra da hızlıca Amber'a baktı. Bir süre konuşmadan bakiştılar. Kolunu oğlunun omzuna atıp ona gülümsedi. "Benimle gelmeye karar verdiğine sevindim Bruce." Birlikte Amber'a doğru yürüdüler. Gözlerini Bruce'tan ayırmayan Amber ayağa kalktı. Lord bir şey demedi ama eğilip onu hafifçe öptü. Bir adamın karısını öptüğü gibi.

Amber başta çok asil ve düşünceli bir davranışta bulunduğunu düşündü ve Bruce'un da öyle düşünmesini istiyordu. Sonra içini birden umut kapladı. Orada sürekli oğluyla beraberken belki Amber'ın hatırası hiç olamayacağı kadar canlı kalacaktı. Belki de Corinna'yı daha hiç görmeden yenebilirdi.

Breda Anlaşması'nın imzalandığı haberi ay sonunda Whitehall'a ulaştı. Bruce ertesi sabah yola çıktı. Amber, içi paramparça olsa da onu iyi hatırlamalarını sağlayacağına kararlı olarak iskeleye gitti. Ama oğlunu öpmek için eğilince boğazı düğümlendi. Taşıdığı yük onu zorladığı için Bruce ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Beni unutmasına izin verme Bruce!" diye yalvardı.

"Seni unutmayacağım anne! Seni görmeye geleceğiz. Babam öyle dedi, değil mi efendim?" Babasına baktı.

"Evet Bruce, geleceğiz. Söz veriyorum." Bu ayrılma sahnelerinden nefret eden Bruce bir an önce gemiye binip gitmek istiyordu. "Amber... geç kalıyoruz."

Amber ona doğru atıldı, Bruce başını eğince dudakları birleşti. Amber etraflarında merakla onları izleyen kalabalığı görmüyordu bile. Gideceğini bilmesine rağmen, hiç gelmeyeceğini düşündüğü andı bu. Ama gelmişti işte, gidiyorlardı ve Amber içine düştüğü çaresizlikle ne yapacağını bilemiyordu.

Bruce birden onun kollarını tutup indirdi. Amber daha ne olduğunu anlayamadan Bruce'la oğlu gemiye çıkan köprüden geçti. Küçük çocuk şapkasını çıkarıp annesine salladı.

“Döneceğiz anneciğim!”

Amber haykırp ileri atıldı. Ama gemi ondan uzaklaşıyordu. Adamlara emir veren Bruce hemen gelip ellerini oğlunun omzuna koydu. Tek kolunu kaldırıp Amber'a veda etti. Amber da tam ona karşılık verecekken kolunu indirip başparmağını ısırды. Bir süre daha çaresizliğin içinde yitip gitmiş olarak orada kaldı. Sonra diğer kolunu kaldırıp isteksizce el salladı.

52. BÖLÜM

SALONDAKİ HERKES YEMEĞE ARA VERİP ŞAŞKINA DÖNMÜŞ BİR HÂLDE Skapı girişine odaklanmıştı. Threadneedle Sokağı'ndaki yeni açılmış Kraliyet Çarşısı'nın hemen arkasındaki Sun Meyhanesi saat on ikide hep kalabalık olurdu. Bütün büyük tüccarlar yemek yemeye, iş yemeklerine ve günün haberlerini tartışmaya gelirlerdi. Dük içeri girdiğinde çoğu, saraydaki kötü durumu şehirde daha iyi karşılanan Buckingham hakkında konuşuyorlardı.

Etkileyici mavi gözleri yuvalarından fırlamış beyaz saçlı bir kadın, "Tanrı aşkına... Tam da lafın üzerine..." diye haykırdı.

Dük'ün içeri girerken takındığı zarafetinde, kanundan kaçan, vatan hainliği ile suçlanan ve hayatı tehlikede olan birinden eser yoktu. Her zamanki siyah kadife pantolonlu, yeşil saten yelekli ve altın işlemeli ceketıyla alabildiğine görkemli görünen takımım giymişti. Oyundan önce en sevdiği alışkanlığını yerine getiren herhangi bir centilmen kadar serinkanlıydı.

Salonda bulunanlar hemen masalarından kalkıp etrafını sardılar. Buckingham, bu insanlara kendini ifade edebilmek için çok ızdırap çekmişti. Onlar da, Dük'ün saraydaki tek dostları olduğuna inanmışlardı. O da onlar gibi Hollanda'dan nefret ediyordu ve yıkıldığını görmek istiyordu. O da onlar gibi dindar hoşgörüyü onaylıyordu, hiçbir dine ilgisi olmamasına rağmen ki onlar bunu bilmiyorlardı. Buckingham yaşantısındaki onca çalkantı ve yıkıma rağmen, yine de ulusunun en güçlü adamı imajını muhafaza edebilmişti.

“Tekrar hoş geldiniz, Ekselansları! Şimdi bile sizi konuşuyorduk ve sizi bir daha kimbilir ne zaman görebileceğimizi düşünüyorduk.”

“Yurtdışına gittiğiniz dedikodusu dolaşıyordu.”

“Lordum! Bu gerçekten siz misiniz? Hayalet değilsiniz ya?”

Buckingham aralarından gülümseyerek ve ona uzanan elleri sıkarak şömineye doğru yürüdü. Kalıtsal Villiers cazibesi bilinçli kullanıldığında güçlü bir silah oluyordu. “Benim beyler. Hayalet değilim, sizi temin ederim.” Başını sallayarak garsonu çağırdı, ona yemekte ne istediğini söyledi ve servisin hızlı olmasını istedi. Zamanı kısıtlı olabilirdi. Sonra yanbaşıda çömelmiş, kendisini dikkatli gözlerle izleyen ve bir yandan da kızarmakta olan bir koyun budunu çeviren genç çocukla konuştu. “Delikanlı, bir mesaj taşıyabilir misin?”

Genç çocuk ayaklarına kapandı. “Evet, Ekselansları!”

“O hâlde hiç hata yapmamaya dikkat et. Acilen Kule’ye git ve nöbetçi askere, Buckingham Dükü’nün, Sun Meyhanesi’nde Kral’ın adamlarının onu tutuklaması için beklediğini bildir.” Çocuğa bir gümüş para attı.

Salonda, şaşkın bir hayranlığın ifade eden mırıldanmalar dolaştı. Dük’ün mahkemeye çıkması takdirde, bunun canına mal olacağı artık bir sır değildi. Çocuk döndü ve hızla odadan çıktı.

Buckingham etrafı kalabalık tarafından çevrilmiş, oturduğu masayla pencere arasında bir süre gezindikten sonra, yemeğini yemeye başladı. Ateşli, meraklı ve heyecanlı bir kalabalık, dışarıda toplanmaya başlamıştı bile. Kapının önünde toplanıyorlar ve pencerelerden onu görmeye çalışıyorlardı. Dük onlara el sallayarak gülümsedi ve büyük bir alkış koptu.

“Baylar,” dedi Buckingham etrafındaki adamlara, çatalını alıp etini keserken. “Baylar, kendimi -bana neler yapabileceklerini yeterince iyi bilmeme rağmen- düşmanlarıma vermeye niyetliyim çünkü vicdanım, son utancımızdan sonra, halk nazarında süregelen itibar kaybımı artık daha fazla beslemeye el vermiyor.” Kalabalığın, onun bu sözlerini onaylayan sızlanışları onu duraksattı, ama sadece bir anlığına. Geri kalanını da duymak isteyen insanlar sabırsızlanıyordu. O da devam etti, “Bu millete neye mal olursa olsun, İngiltere’nin, yalnızca yeni bir hanedan

binası ya da geceleri huzurla uyumakla ilgilenmeyen bazı adamlara ihtiyacı var.”

Bu söylev, salonda kuvvetli bir alkış kopardı ve alkışlar dışarıya, Ekselansları'nın ne dediği hakkında hiçbir fikri olmayanlara da yayıldı. Halk, Clarendon'ın Piccadilly'deki yeni hanedanına karşı oldukça küskündü. Ve geçen yıl boyunca kimse Arlington'ın, Rupert'ı geri döndürme ve Hollanda'da karşılama emri geldiğinde uyuyakaldığını ve çalışanlarının imzalaması için onu sabaha kadar uyandırmadığını unutmamıştı. Sarayın kendini eleştirmesine bayılmışlardı.

“Hay hay, Ekselansları,” diye katıldı yaşlı bir kuyumcu. “Ülke çok uzun zamandır beceriksiz, yaşlı kötü adamların yönetimi altında.”

Bir başkası öne doğru eğildi ve yumruğunu masaya vurdu. “Parlamento bir daha toplandığında, onu suçlayacaklar! Bizim bu eski namussuzlara, onu suçlamaları için mi ihtiyacımız var?”

“Ama beyler,” diye kibarca itiraz etti Buckingham, “Şansölye olayları dürüstçe ve yetkileri el verdiği ölçüde beceriklice ele aldı.”

Buna karşı âdeta bir itiraz fırtınası oluştu. “Dürüst mü? Peki neden yaşlı bunak bize kan kusturuyor? Şu anda yaptırdığı köşk için parayı nereden buluyor?”

“Oliver kadar büyük bir gaddar oldu!”

“Kızının Dük'le evliliği yüzünden kendini Stuart sanıyor!”

“Halktan nefret ediyor!”

“Her zaman piskoposlarla dolaplar çeviriyor!”

“İngiltere'deki en büyük hain o! Siz, majesteleri çok cömertsiniz!”

Buckingham gülümsedi ve memnuniyetsiz bir şekilde geniş omuzlarını silktilti. “Sizinle aşık atamam beyler. Görünen o ki azınlıkta kaldım.”

Kralın askerleri geldiğinde Buckingham henüz yemeğini bitirmemişti. Küçük çocuktan önce de bir elçi göndermişti zaten. Yalnızca onların ilgilerini ve sempatilerini ayaklandırmak için kullandığı dramatik bir araçtı bu. Askerlerden iki tanesi soluksuz ve heyecanlı bir şekilde salona girdi. Belli ki Buckingham'ı bizzat orada otururken, yemek yerken, içerken, konuşurken buldukları için oldukça şaşırmışlardı. Onu tutuklamak için yaklaştılar ama o, onlara umursamazca bir el hareketiy-

le, “Yemeğimi bitirmeme izin verin baylar. Birazdan sizinle geleceğim,” dedi.

Askerler kararsızca birbirlerine baktılar, ancak bir anlık duraksamadan sonra geri çekilip usulca beklemeye başladılar. Buckingham yemeğini bitirdiğinde ağzını sildi, çatalını temizleyerek tabağının içine koydu ve ayağa kalktı. “Evet beyler, şimdi teslim oluyorum ve geliyorum.”

Kapıya doğru yürümeye başladığında iki asker ileri doğru atıldı ve iki koluna girdi, ama Dük, onları hafifçe savuşturdu. “Yardıminız olmadan yürüyebilirim beyler.” Askerler başlarını öne eğip arkasından yürümeye başladılar.

Buckingham kapıda belirdiğinde çığlık ve alkış patlaması koptu. Sokaktaki kalabalık şimdi çok daha fazlaydı, her yönde yüzlerce metreye yayılmış ve yolları kaplamıştı. Caddelerdeki at arabaları durmuştu. Arabaların içindekiler, işlerine gidenler, postacılar ve diğerleri normalden çok daha sabırlı bir şekilde bekliyorlardı; bütün pencere ve balkonlar doluydu.

Krala ve ülkesine ihanetle suçlanan bu adam, halkın kahramanı hâline gelmişti. Çünkü sarayın korumasında değildi. Halkın, geçmişteki ve şimdiki sorunlardan dolayı suçlamadığı tek saray mensubuydu.

Buckingham kapıda onu bekleyen arabaya bindi. Kuleye yarım millik bir mesafe vardı ve yol boyunca çok büyük bir kalabalık ona alkışlar ve haykırışlarla eşlik etti. Arabasına ulaşmaya çalışan eller, yanlarından koşan küçük çocuklar ve arkasından çiçekler fırlatan kızlar... Kral’ın kendisi, yedi yıl sonra Londra’ya döndüğünde bile böylesine coşkuyla karşılanmamıştı.

“Kendinizi üzmeyin, iyi insanlar!” diye bağırdı Buckingham. “Yakında yine dışarıda olacağım!”

Ama sarayda tam tersi düşünülüyordu ve saray çalışanlarının kaldığı yerlerde Dük’ün kafasını kaybedeceğine ilişkin büyük bahisler dönüyordu. Kral, Dük’ün bütün yetki ve sorumluluklarını almış ve onları başkalarına dağıtmıştı. Böylece düşmanları -ki çok sayıda düşmanı vardı ve hepsi de güçlüydü- sınırsız bir güce ve etkinliğe kavuşmuş durumdaydı. Ancak onun da en azından bir ateşli destekçisi vardı -kuzeni Castlemaine.

Sadece üç gün önce Barbara ve nedimesi Wilson, akşamın erken saatlerinde Edgware Yolu'ndaydılar. Hyde Park'tan geri dönüyorlardı. Topal ve üstü paramparça olmuş bir dilenci arabayı durdurmak için kendini arabanın önüne attı. Arabacı sinirle küfrederek kırbacını ona doğru salladı ama o bunu yapana kadar dilenci açık pencereye ulaşmıştı. Kapıya asılarak kirli avcunu Kontes'e doğru uzattı.

"Lütfen, hanımefendi," diye yalvardı. "Fakire bir sadaka verin!"

"Defol burdan iğrenç sefil!" diye bağırdı Barbara. "Şuna bir şilin at Wilson!"

Dilenci inatla tekrar hareket eden arabaya asılmaya devam ediyordu. "Siz otuz bin poundluk inciler içindeki bir hanımefendi için oldukça cimri görünüyorsunuz."

Barbara dilenciye hiddetle baktı, gözleri kararmıştı. "Sen benimle hangi cüretle böyle konuşabilirsin? Seni mahvederim." Aniden yelpazeyle adamın bileğine sertçe vurdu. "İn oradan, seni zavallı!" Ağzını açtı ve yeniden hiddetle bağırmaya başladı. "Harvey! Harvey, arabayı durdur, duymuyor musun?"

Arabacı dizginlere asıldı. At arabası durmak üzereyken dilenci güzel dişlerini göstererek sırtıttı. "Boş verin bayan. Şilininiz sizde kalsın. Onun yerine ben size başka bir şey vereyim, alın." Kontes'in kucağına katlanmış bir kâğıt attı. "Hayatınıza değer veriyorsanız, okuyun." Araba durdu ve uşak onu yakalamak için koşmaya başladığında, dilenci hızla fırladı, artık topallamıyordu ve hemen gözden kayboldu.

Barbara, dilenci kılıklı adamın kaçışını izledi, kucağındaki kâğıda şöyle bir göz attı ve aniden eline alıp okumaya başladı. "Yaşadığım bu hayata lanet olsun." diye fısıldadı. "Beni iki veya üç gün içinde bekle. Ve kendi payına düşeni yaptığına emin ol. B." Ağlamaklı bir biçimde, iç çekerek dışarı doğru uzandı, bir süre bakındı, ama adam çoktan gitmişti.

Barbara korkuyordu. Söylentileri o da duymuştu. Kral'ın sabrı artık tükenmek üzereydi ve Buckingham hainliğinin cezasını çekmeliydi. Onun için düşündükleri en hafif ceza sürgündü. Ve Barbara da kuzenini eğer o aşağı düşerse kendiyile birlikte onu da çekeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Dük'ün masum olduğuna ve düşmanlarının onu bitirmek

içim kumpas kurduklarına inandırmak için Charles'ı her gördüğünde ona çılginca yalvarmıştı. Ama o her defasında Barbara'nın zaten bu konuda sınırlı olan dikkatini, neden kendisine yarardan çok zararı dokunmuş bir adam için endişelendiğini sorarak dağıtmış, konuyu sürekli değiştirmişti.

"O benim kuzenim, bu yüzden! Hainler tarafından acı çektirildiğini görmeye dayanamam."

"Bence Dük her türlü hainle kendisi başa çıkabilecek durumda. Kendini onun için sıkıntıya sokma."

"O hâlde onu sonuna kadar dinleyip bağışlayacak mısın?"

"Onu sonuna kadar dinleyeceğim, ama daha sonra neler olacak bunu şimdiden söyleyemem. Onun kendisini nasıl savunacağını duymak istiyorum. Ve elbette onun bizlere çok yaratıcı bir masal anlatarak bizi eğlendireceğinden hiç kuşku yok."

"Kendini nasıl savunabilir ki? Ne şansı var? Konseyinizdeki herkes onun ölmesini istiyor!"

"Ve onun da onlar için benzer istekleri olduğuna da hiç şüphem yok."

Savunma tarihi ertesi gün olarak belirlenmişti ve Barbara, Kral'ın verdiği sözlere en az kadınlar kadar saygı duyduğunu bildiğinden, ondan bir söz almayı planlamıştı. Sözünde durmak o kadar da büyük bir problem olmayacaktı. Her zamanki gibi, Kral'ın ikna edilebilirliği üzerine oynayarak kazanmayı düşünüyordu.

"Ama Buckingham suçsuz efendim, bunu biliyorum, o masum! Ah, seni kandırmalarına izin verme! Onu cezalandırmaya seni zorlamalarına izin verme!"

Charles ona keskin keskin baktı. O, hayatında hiçbir zaman, aslında istemediği bir şeyi yapmamıştı, kendi huzurunu ya da başka bir şeyleri alabilme amacıyla kayıtsız olduğu birçok şey yapmış olmasına rağmen. Ama inatçı bir çelişkiyle yıllarca baskıcı bir anneye tahammül etmişti ve kendini kolayca yönlendirmeye çalışan tavsiyelerden nefret ediyordu. Barbara da bunu biliyordu.

Şimdi Barbara'ya cevap verirken sesi sert ve kızgındı. "Bundan ne çıkarın var bilmiyorum ama seni temin ederim bu ciddi bir iş. Daha

önce hiç, birini bir şeyin tersine ikna etmek için bu kadar hararetle olduğunu görmemiştim. Ama ben gerçekten seni dinlemekten çok sıkıldım. Kararımı, her işe burnunu sokan düşkünlerden yardım almadan kendim vereceğim.”

Özel bahçenin, mahkeme binasına bitişik güneydoğu tarafında yürüyorlardı. Hava sıcaktı ve birçok pencere açıktı. Bahçede dolaşan ya da çimlerde oturan bir sürü adam ve kadın vardı. Ama yine de Barbara olabildiğine sinirlenmişti ve sesini yükseltti.

“Her işe burnunu sokan düşkün, ben miyim? Çok iyi, o hâlde ben de sana ne olduğunu söyleyeyim. Sen bir budalasın. Evet, öylesin, bir budala! Çünkü eğer öyle olmasaydın aptallar tarafından yönlendirilmeye izin vermezdin!”

Kafalar onlara çevrildi, pencerelerde yüzler belirip kayboldu. Bütün saray birden sessizleşmişti.

“Diline hâkim ol!” diye çıkıştı Charles. Topuklarının üzerinde döndü ve çekip gitti.

Barbara ağzını açtı, önce onu geri döndürmek için ani bir istek duyuyordu ama sonra yan taraftan hafif bir kıkırdama duydu. Gözleri dalga geçen kim olduğunu aradı ama gördüğü her yüz imalı, saf bir gülümseyle kaplıydı. Ağzını açmadan ters yöne döndü ve hiddetle yürümeye başladı. Bir şeyler kırıp dökene ya da birinin canını yakana kadar öfkesinin şişerek patlayacağını biliyordu. O anda çimlerin üzerinde oturup kendi kendine şarkı söyleyen ergenlik çağındaki bir çocuğu çağırırdı.

“Kalk oradan, seni serseri!” diye bağırdı. “Ne yapıyorsun orada?”

Çocuk şaşkın şaşkın Barbara’ya bakarak hızlıca ayağa kalktı. “Hanımefendi neden bana böyle bağıırıyorsunuz?”

“Bana cevap verme züppe!” Çocuğun kulağını sertçe çekti ve ağlamaya başladığında bir de tokat attı. Şimdi daha iyi hissediyordu, ama sorununun çözümünün yakınında bile değildi.

Konsej odası uzun ve dardı, koyu renk tahtalardan panellere çevrilirdi ve duvarlarda büyük altın çerçeveli resimler asılıydı. Odanın sonunda uzun bölmeli pencerelerin yanında bir şömine vardı. Meşeden büyük bir masa oda boyunca uzanıyordu ve etrafında büyük, oymalı sandalye-

ler vardı. Konsey üyeleri gelene kadar oda, devlet işlerini halletmek için gayet uygun görünüyordu.

İlk olarak Şansölye Clarendon geldi. Gut hastalığından dolayı o gün iyi değildi ve mahkeme için yatağından kalkıp gelmesi gerekti. Ama bu mahkemeyi kaçırmaması onun bu durumunu daha da kötüleştirirdi. Kapı girişinde tahtirevanından indi ve acıyla odaya kadar topalladı. Hemen, ondan önce sekreterlerinden birinin hazırladığı kâğıt yığını somurtarak ayırmaya başladı. Kendisinden sonra gelenlere hiç dikkat etmedi.

Bir süre sonra Charles, York ve birkaç köpekle içeriye girdi. Köpeklerden bir tanesini kollarında tutuyordu ve Bay William Coventry ile konuşurken kulaklarını okşamak için bir anlığına durduğunda, köpek onun elini yalamak için kafasını çevirdi. Köpekler çok da insancıl ve sevecen değildi, saraydakiler onlara arkadaşça yaklaştığında genelde ısırılırlardı, ancak sahiplerini tanıyor ve seviyor gibi görünüyorlardı.

Birazdan, dev İskoç Lauderdale geldi ve Charles'a önceki gece duymuş olduğu komik hikâyeyi anlatmak için durdu. Lauderdale hep yersiz öyküler anlatırdı ama Charles yine de derin bir kahkaha attı. Onu Kont'un bu basit tuhaflıkları, anlattığı şeyden daha çok eğlendiriyordu.

York, Lauderdale'i küçümseyici bir hoşnutsuzlukla karşıladı ve Şansölye'nin yanında oturmaya gitti. Hemen, ciddi ve alçak sesle bir sohbe koyuldular. İki adam da o güne kadar, pek yetkiye sahip değildi. Buckingham, ikisi için de yıllarca aktif ve tehlikeli bir hasım olmuştu. Düşmanlıkları Restorasyon döneminden çok daha eskiye dayanıyordu. Ancak o zamandan beri daha da kötü bir hâl almıştı.

İngiltere'de Buckingham'dan York ya da Şansölye Clarendon'dan daha fazla nefret eden ve korkan biri varsa o da Devlet Sekreteri, Baron Arlington'dı. Altı yıl önce, Arlington saraya ilk geldiğinde arkadaş olmuşlardı, ama hırs çatışmaları yüzünden ayrıştıklarından beri, birbirlerine en küçük medeniliği bile göstermeleri oldukça zordu.

Konsey salonuna son olarak görkemli adımlarıyla Baron Arlington girdi. Hiçbir yere öylesine ve dikkatsizce yürüyerek girmezdi.

İspanya'da birkaç yıl İspanya'ya özgü şeyler için takdir almıştı ve abartılı bir Kastilya görkemi ve kibrine sahip gibiydi. Sarı bir peruk takı-

yordu, gözleri donuk ve çıkıktı, neredeyse balıklara benziyordu. Burun kemiğinin üzerinde, bir keresinde aldığı ufak bir kılıç yarasını kapatmak için konulmuş hilal şeklinde bir bant vardı. Bandı o zamandan beri takıyor, çünkü yüzüne büyük bir asalet kattığını düşünüyordu. Charles onu her zaman sevmişti; York'un, elbette, sevmemesine rağmen. Durdu, cebinden bir şişe ve kaşık çıkardı ve kaşığa birkaç damla yersarmaşığı suyu akıttı. Kaşığı burnuna götürüp suyun çoğu bitene kadar birkaç kez sertçe burnuna çekti. Mendille burnunu sildikten sonra kaşıkla şişeyi bıraktı. Kronik baş ağrısı yüzünden çok acı çekiyordu ve bu yaptığı da onun tedavi yöntemi idi. Ağrısı bugün normalden çok daha kötüydü.

Charles masanın başköşesine oturdu, yüzü kapıya, sırtı şömineye dönüktü. Kucağındaki iki köpekle birlikte sandalyesinde iyice yayıldı, tembel, neşeli, iyi uyumuş ve hiçbir sorunu olmayan, dünyaya hoşgörüle bakan ve herhangi bir şeyle eğlenmeye oldukça hevesli bir adam gibiydi. Öfke nöbeti kısıydı ve uzun zamandan beri Dük'ü cezalandırmaya olan ilgisini kaybetmişti.

Buckingham'ın, kendisi hakkında, başka kimse hakkında olamayacağı kadar büyük bir yanılsama içinde olduğunu çok iyi biliyordu. Ama aynı zamanda Dük'ün mizacının hafifliğinin, onu gerçekten tehlikeli biri olmaktan alıkoyduğunu da biliyordu. Mahkeme, davaya karşı halkın yoğun ilgisinden dolayı gerekliydi, ama Charles artık intikam peşinde değildi. Eğer bu öğleden sonra Dük onlara eğlenceli bir performans sergilerse, bu onu tatmin etmeye yetecekti. Kral'ın işaretiyle kapı ardına kadar açıldı ve George Villiers, ikinci Buckingham Dükü kapıda belirdi. Evleniyormuş yahut idam edilecekmiş gibi ihtişamlı giyinmişti. Yakışıklı yüzünde, gururu ve medeniliği bir arada taşıyan bir ifade vardı. Bir dakikalığına orada öylece durdu ve bir asker gibi dimdik karşıya geçti, Kral'ın önünde diz çöktü. Charles onu başını sallayarak selamladı ama elini, öpmesi için uzatmadı.

Diğerleri ona, kalbini görmek istercesine dikkatli bakıyorlardı. Endişeli miydi, yoksa kendine güvenli mi? Ölmeyi mi bekliyor, yoksa bağışlanmayı mı? Ama Buckingham'ın yüzü onu ele vermiyordu. Başsavcı Arlington, Dük'ün önüne gitti ve suçlamaları okumaya baş-

ladı. Suçlamalar oldukça fazlaydı ve hepsi de ciddiydi: Avam tabakasıyla gizli işler çevirmek. Avam Kamarası'nda Kral'a karşı çıkmak. Hem halk tabakasını, hem de lordları Kral'a ve devlete karşı kışkırtmak. Bu yolla popüler olmaya çalışmak. Ve son olarak, Dük'ün kanını dökmeyi umdukları suç: Kral'a ve devlete ihanet, Kral'ın yıldız falının dökümü. Suçlamaların yer aldığı kâğıt, Dük'e gösterildi ve görebileceği güvenli bir mesafeye yerleştirildi.

Bu adamların aralarında Buckingham'ın yalnızca iki dostu vardı, Lauderdale ve Ashley. Ve her ne kadar diğerleri bu araştırmayı etik olarak onurlu ve uygun bir biçimde yürütmeye kararlıysalar da, hüküm çoktan verilmişti. Heyecanlarından dolayı birçoğu aniden söz alıp, bağırırmaya başlıyor, Dük'ün ya da bir diğerinin sözünü kesiyorlardı. Ama Buckingham, herkesin bildiği soğukkanlılığını koruyor, her soru ve suçlamaya kibar ve itaatkâr bir şekilde cevap veriyordu. Saygı göstermediği tek adam, bir zamanlar arkadaşı olan Arlington'dı. Ona karşı açıkça küstahlaşıyordu.

Onu, kendini popülerleştirme çabasıyla suçladıklarında, Baron'un gözlerinin içine baktı, "Lord Şansölye ve Lord Arlington tarafından hapse atılmak popülerlik sağlamıyor."

Vatana ihanet suçlaması için de akıllıca bir cevabı vardı. "O kâğıdın bir yıldız falı olduğunu inkâr etmiyorum baylar. Ve onu Dr. Heydon'dan aldığınızı da. Ama onu görevlendirenin ben olduğumu ve bunun Majesteleri'nin geleceğiyle ilgili olduğunu reddediyorum."

Masada bir uğultu dolaştı. Bu rezil adam neden bahsediyordu böyle? Ne cüretle orada dikilip böyle yalan söyleyebilirdi! Charles belli belirsiz gülümsedi. Ancak Dük, Kral'a bakınca gülümseme kayboldu. Esmer yüzü yeniden eski sert çizgilerine büründü.

Arlington, "Çok mu iyi niyetliydimiz Ekselansları? O hâlde bize yıldız falını kimin okuttuğunu söyleyebilir misiniz?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yoksa bu sizin bir sırrınız mıdır?"

"Bu artık bir sır değil. Eğer bu meseleyi size daha açık bir hâlde getirecekse, bunu anlatmaktan memnun olurum. Yıldız falını kız kardeşim okuttu." Bu, herkesi şaşırtmışa benziyordu, ancak yalnızca Kral

alaycı bir biçimde tek kaşım kaldırdı ve köpeğinin başını okşamaya devam etti.

“Yıldız falını kız kardeşiniz okuttu!” diye tekrarladı Arlington, sözlerinin külliyen yalan olduğunu düşündüğünü açıkça belirten bir ifadeyle. “Peki, bu kimin falı?”

Buckingham kibirli bir şekilde başını eğerek “Bu benim kız kardeşimin sırrı. Ona sormalısınız. Bana söylemedi,” dedi.

Dük, artık yeni bir aktris ya da gözde bir cariye kadar çok ziyaret edildiği Kule’ye geri gönderildi. Charles kâğıtları tekrar incelemeye karar verdi ve üzerlerindeki imzanın Mary Villiers’a ait olduğuna ikna oldu. Bu karara, hem Arlington hem de Clarendon, öfke ve hırsla itiraz etti. İkisi de Dük’ün hayatı, ya da en azından prestiji ve geleceği için savaştan vazgeçmeye hiç niyetli değillerdi. Bu sefer yakalanmıştı, aptal bir çulluk gibi kapana sıkışmıştı ama bu kez kaçmayı başarsa, bir daha asla bu fırsatı yakalayamayacaklarını biliyorlardı.

Charles ikisini de her zamanki nazik dikkatiyle dinledi. “Çok iyi biliyorum Şansölye,” demişti bir gün, yaşlı adamı saraydaki odasında ziyarete gittiğinde, “bu ihanetin cezasını verebilirdim. Ama bu adamın hayattayken bana daha çok faydası olduğunu düşündüm.” Clarendon’ın gut hastalığı nedeniyle artık sürekli yattığı kanepenin hemen yanındaki sandalyede oturmuştu.

“Size nasıl faydası olabilir ki Majesteleri? Daha fazla entrika çevirerek mi?”

Charles gülümsedi. “Buckingham’ın entrikalarından o kadar da korkmuyorum. Dili kendisi dışında kimseye büyük bir tehlike arz edemeyecek kadar gevşek. Kurduğu kumpasın daha yarı yoluna bile varamadan bir başkasını daha o sırrın içine sokarak ölümcül hatayı yapardı o. Hayır, Şansölye. Ekselansları halkla kurnazca yakınlaşabilmek için büyük bir gayret gösterdi ve şüphesiz ki onlarla iyi bir ilişki içinde. Bu sebeple bana daha fazla fayda sağlayabilir. Kafasını kestirmek, onu yalnızca kahraman yapar.”

Clarendon hislerini ne kadar saklamaya çalışsa da sinirli ve endişeliydi. Mesele onu ilgilendirdiğinde hiçbir zaman Kral’ın inatçı kararlarıyla uzlaşmamıştı.

“Majesteleri, çok sevgi dolu ve fazlasıyla affedici bir mizacınız var. Eğer Ekselansları’nı kişisel olarak sevmeseydiniz bu karara asla varmazdınız.”

“Belki de dediğin gibi, fazlasıyla affedici olduğum doğrudur...” Omuzlarını silkti, elleriyle Clarendon’a yerinde kalmasını işaret ederek ayağa kalktı. “Ama ben öyle düşünmüyorum.”

Charles’ın siyah gözleri bir anlığına Şansölye’ye dalıp gitti. Sonunda hafifçe gülümsedi, başım salladı ve odadan dışarı çıktı. Clarendon onu endişeli çatık kaşlarıyla izledi. Kral odadan çıktığında gözleri, sargılı ayağına kaydı. Biliyordu ki Kral, kıskanç düşmanlarına karşı tek korumasıydı ve Buckingham yalnızca onların en gürültülü ve gösterişli olanlarından biriydi. Charles, Clarendon’dan desteğini çekerse iki hafta bile ayakta kalamayacağını biliyordu.

Belki de fazlasıyla affediciyimdir... Ama ben öyle düşünmüyorum.

Birdenbire yaşlı Şansölye’nin kafasından Charles’ı gücendirerek yaptığı şeyler bir bir geçmeye başladı.

Clarendon asla kabul etmedi ama parlamentodakilerin birçoğu ısrar etmişti ve şüphesiz Charles, Restorasyon Dönemi’nde parlamentonun daha fazla gelir için oy vereceğini düşünmüştü ama karar aleyhineydi. Dini hoşgörü için düzenlediği töreni engellediğinde Charles öfkeden deliye dönmüştü. Leydi Castlemaine’nin unvanı konusunda tartışmalar olmuştu ve sonunda İrlanda soyluluk unvanına geçmişti, çünkü Clarendon imzalamayı reddetmişti. Bunlar gibi yıllarca birikmiş daha birçok olay vardı.

Belki de fazlasıyla affediciyimdir... Clarendon, Charles’ın bunu söylerken ne kastettiğini biliyordu. Charles hiçbir şeyi unutmamıştı ve uzun vadede, hiçbir şeyi affetmemişti.

Buckingham, Kule’ye gönderildiğinden beri üç haftadan az zaman geçmişti ki, serbest bırakıldı ve bir kez daha ortaya çıktı, her zaman ki küstahlığı ve kibiriyle. Castlemaine’in akşam yemeklerinden birinde Kral elini öpmesine izin verdi. Yeniden meyhanelere gelip gitmeye başladı ve birkaç gün içinde Rochester ve diğerleriyle birlikte tiyatroydaydı. Ön sıralara oturdular ve Nell Gwynne’nin, Lord Buckhurst’in metresi

olmak için sahneyi bırakmış olduğundan söz açıp yüksek sesle yakınmaya başladılar.

Bitişik koltuklardan birinde oturan Harry Killigrew, işitilebilecek şekilde yanındaki genç adama Dük'ün durumu hakkındaki fikirlerini anlatıyordu, "Duyduğuma göre, Ekselansları asla eski mevkisine yeniden getirilmeyecekmiş."

Buckingham ona öfkeli bir bakış fırlatıp yeniden sahneye döndü, ama bu bakış Harry'nin bu fesat coşkusunu yalnızca tahrik etmişti. Cebinden tarağını çıkardı ve peruğunu taramaya başladı. "Hah!" diyerek devam etti. "Ama Ekselansları'nın, saraydaki adamlarının yarısının fahişesi olmuş bir kadını devralmaya razı olmasına da şaşırdım." Buckingham, bir süredir ruhsuz, tehlikeli ve şehvetli Shrewsbury Kontesi'nin sevgilisiydi. Ve şimdilerde aralıksız olarak hakkında atıp tuttuğu da oydu. Buckingham öfkeli bir şekilde kaşlarını çatarak "Diline sahip çık seni küstah. Bir daha benim Lady Shrewsbury'ne iftira atıldığını duymayacağım. Özellikle seninki gibi adının anılmasından bile nefret ettiğim bozuk bir ağızdan!"

Sahnedeki maskeli oyuncular onlara bakıyordu. Sesleri yankılanmış ve tiyatronun diğer kısımlarına ağız dalaşı gibi gelmişti. Yan koltuklarda oturanlar kafalarını o yana doğru uzatıp devamını beklercesine gülümsüyorlar, bazı oyuncular kendi işlerine gösterdikleri dikkatten daha fazlasını onlara gösteriyorlardı.

Bütün gözlerin ona odaklandığını fark eden Harry, sesini yükseltti. "Ekselansları tuhaf bir biçimde çevrenizin birçoğuna bulaşmış bir kadınla ilgileniyorsunuz."

Buckingham önce biraz doğruldu, sonra da tekrar yerine oturdu. "Seni bunun için cezalandıracağım, saygısız!"

Killigrew öfkelenmişti. "Anlamanızı isterim ki Ekselansları, dalkavuklar tarafından cezalandırmak için eşsizimdir! Yanımdaki adam gibi, kılıcınız kadar değerliyim!" Bu bir şeref meselesiydi. Ve aynı zamanda orayı terk ettiğini ve yanındaki arkadaşının da onunla birlikte geleceğini söylüyordu. "Ekselansları'na söyle onunla yarım saat içinde Montagular'ın Evi'nde buluşacağım."

Genç adam itiraz ediyor ve durdurmak için Harry'nin kolundan çekiyordu. "Aptallaşma Harry! Ekselansları kimsenin canını sıkırmıyor. İçkilisin. Hadi gel gidelim."

"Lanet olsun sana da!" dedi Killigrew. "Sen katıksız bir korkak olabilirsin, ama ben değilim!" Bununla birlikte kılıcını çıkardı, Dük'ün kafasının üzerinde yukarıya kaldırdı ve tekrar kılıfına soktu. Aniden döndü ve Buckingham'ın hiddetle yay gibi ayağa kalkmasıyla koşmaya başladı. İki adam oradan oraya koşarak kapışıyor, koltukların üzerlerinden atlıyor, oturan insanlara çarpıyor, zıplıyorlardı. Kadınlar çığlık atıyor, sahnedeki oyuncular bağırıyorlardı. Balkondaki izleyiciler, işçiler, zorbalar, fahişeler tırabzanlara toplanmışlar, tepiniyor ve tezahürat ediyorlardı.

"Öldürün onu, Ekselansları!"

"Ciğerlerini sökün!"

"Suratını dağıtın şu alçağın!"

Birisi Killigrew'in tam suratına bir portakal fırlattı. Bir kadın heyecanla Buckingham'ın peruğunu çekip düşürdü. Killigrew telaşlı bir şekilde çıkışı arıyordu, korkmuş bir yüzle Dük'ün arayı ne kadar kapatıldığını görmek için arada bir arkasına bakıyordu. O anda Buckingham kılıcını çıkardı ve âdeta kükredi, "Dur, seni korkak!"

Killigrew her tarafa dağılmış kadın ve adamların arasından hızlıca merdivene doğru sıvıştı, Dük de arkasından yavaşça izledi. Kaçabilirdi ama birisi onu yakalamak için çelme taktı. Hemen ardından Buckingham kaburgalarına sivri burun ayakkabısıyla güçlü bir tekme attı.

"Ayağa kalk ve dövüş, seni ödle!" diye gürledi Dük.

"Lütfen Ekselansları, sadece şakaydı."

Killigrew, Dük'ün acımasızca midesine ve göğsüne attığı tekmelerden kurtulmaya çalışıyordu. Tiyatro, onun boğazını kesmesi için teşvik eden coşkulu haykırışlarla dolmuştu. Buckingham, üzerine abanıp Harry'nin kılıcını fırlattı ve yüzüne tükürdü.

"Şuna bak! Ağlayan bir korkaksın sen, kılıç taşımayı hak etmiyorsun." Bir kez daha tekmeledi ve Killigrew üst üste öksürmeye başladı.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök ve bana hayatın için yalvar. Yoksa Tanrı adına seni adi bir köpek gibi öldürürüm."

Harry dizlerinin üzerinde sürünürcesine durdu. “Lütfen Ekselansları,” diye itaatkârca inledi, “canımı bağışlayın.”

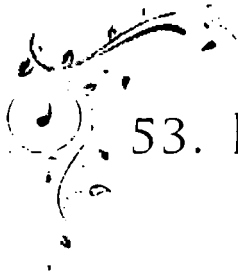
Aşağılayarak “Al senin olsun,” diye homurdandı Buckingham. “Eğer sana bir faydası olacağını düşünüyorsan!” Ve onu son bir kez daha tekmeledi.

Harry acı içinde ayağa kalktı, kaburgalarını tutarak ve topallayarak çıkışa doğru yürüdü. Kalabalık alaycı bağırışları, yuhalamaları, küçümseyici hakaretleriyle onu izliyor, ona portakallar, tahta sopalar, ayakkabılar ve elma koçanları fırlatıyordu. Harry Killigrew, yılın en rezil adamı olmuştu artık.

Buckingham onun gidişini izledi. Sonra birisi ona, düşen peruğunu uzattı. Dük peruğun üzerindeki tozu silkeleyip tekrar taktı. Harry’nin gidişiyle, hakaret çığlıkları, Dük’e sevinç gösterilerine dönüşmüştü. Buckingham gülümseyerek ve onları kibarca selamlayarak koltuğuna geri döndü. Rochester ve Etherege’nin arasına oturdu, terli ve sıcaktı ama zaferinden oldukça memnun görünüyordu.

“Tanrı aşkına, bu, uzun zamandır yapmaya niyetlendiğim bir işti.”

Rochester sevecen bir şekilde sırtına vurdu. “Majesteleri seni bağışladığına minnettar olmalı. Böyle bir meydan dayacağını Harry kadar hak eden başka bir adam yoktur.”

53. BÖLÜM

AMBER, KRALİÇE’NİN ÖZEL NEDİMESİ YAPILIP SARAYA TAŞINDIĞINDA, Lord Carlton bir ay boyunca oradaydı. Dairesi, altısı tam nehre nazır, sırayla uzanan on iki odadan oluşuyordu. Dar bir geçiş ile salonda bulunan bir kameriyeden açılan merdivenler yoluyla geçilebilen Kral’ın binası da hemen bitişiğindeydi. Ek basamak ve geçit gibi birçok şey, hizmetçilerine casusluk yaptırabilmek için Bayan Cromwell zamanında yapılmıştı. Kral da onları işlevsel bulurdu.

Hâlîme bak, diye düşündü Amber, çevresine bakınarak. *Nereden nereye!*

Bazen boş bir merakla, Sarah teyze, Matt amca ve yedi kuzeninin kendisini böyle soylu, zengin, saten ve kadife gecelikler içinde, Castlemaine’in incileriyle yarışan zümrüt koleksiyonuyla sarayın koridorlarından geçerken Lordların ve Kontların onun karşısında eğilişini görseler ne düşünürlerdi diye merak ediyordu. *Gerçekten harika olurdu bu*, diye düşünüyordu. Ama öte yandan, Matt amcanın da ne düşüneceğinin farkındaydı. Bir fahişe ve ailenin yüzkarası olduğunu söylerdi. Matt amca da, kalın kafalı ihtiyarın tekiydi zaten.

Amber ilk zamanlar kocasından ve kayınvalidesinden kurtulduğunu umuyordu, ama barış antlaşması yapılmasından sonra Lucilla’nın Londra’ya dönmesi ve Gerald’ı da kendisiyle birlikte sürüklemesi uzun sürmedi.

Gerald, Amber’ın henüz Almsburyler’in evinde olduğu günlerin birinde, resmi bir ziyaret gerçekleştirip kibar bir dille nasıl olduğunu

sordu, birkaç dakika sonra da iznini isteyip gitti. Bruce Carlton'la karşılaşması yeterince korkutmuştu onu, Kral'la karşı karşıya gelmeye hiç niyeti yoktu. Artık Charles'in neden onu kont yaptığını ve zengin bir kadınla evlendirdiğini biliyordu. Kendi hayatını yaşamaya ve onu rahat bırakmaya razıydı.

Ama annesi hiç de öyle değildi. Saraya taşındığının ertesi günü Amber'ı ziyarete geldi. Amber ona oturacağı sandalyeyi gösterip işine -resimlerini ve aynalarını duvara yerleştiren görevlilere komut vermeye devam etti. Lucilla'nın keskin bakışlarla kendisini izlediğini biliyordu. Sekiz aylık hamileydi çünkü. Ama kadının gevezelikleriyle fazla ilgilenmedi ve yalnızca arada bir başıyla onayladı ya da dalgın cevaplar vermekle yetindi.

"Tanrım," dedi Lucilla. "Ne tenkitçi bir dünya oldu bu! Herkes, tatlım ama herkes, şüpheli görülüyor bugünlerde, sence? Dedikodu, dedikodu, dedikodu... Herkesin ağzında aynı şeyler."

"Hımmm," dedi Amber. "Evet, tabii. Bunu da şuraya, pencerenin hemen yanına asalım. O taraftan gelen ışığı görmeli." Lime Park'tan bir yığın şey getirtmişti ve her biri için en uygun yerin neresi olduğu konusunda Radclyffe'den öğrendiklerini uyguluyordu.

"Tabii Gerry bunların hiçbirine inanmıyor." Amber'ın ilgilenmemesi üzerine bir kez daha, bu kez daha yüksek sesler tekrar etti, "Tabii, *Gerry* bunların hiçbirine inanmıyor!"

"Efendim?" dedi Amber, omzunun üzerinden göz atarak. "Ne yapmıyor? Hayır. Biraz daha sola. Hah, biraz daha. Tamam, bu iyi. Ne diydunuz?"

"Tatlım, diyorum ki, Gerry bunun iğrenç bir yalan olduğunu düşünüyor ve bunu ortaya atan alçağı eline geçirirse ona meydan okuyacağını söylüyor."

"Şüphesiz," diye onayladı Amber, geriye çekilip resim istediği yere asıldı mı görmek için tek gözünü kısıp bakarak. "Bir centilmen burada, sarayda alkış almadığı, kendini ortaya koymadığı ve kendi adamını öldürmediği sürece, hiçbir şeydir... Tamam, oldu. Onu da halledince gidebilirsiniz."

Lucilla'yı sonuna kadar dinlemeden ondan kurtulamayacağından emin olup bir sandalyeye oturdu ve Mösyö le Chien'i alıp kucığına yatırdı. Saatlerdir ayakta idi ve yorulmuştu. Yalnız kalmak istiyordu. Ama şu an kayınvalidesi, parlayan gözlerle ve pis bir dedikoduya hazırlanan bir kadının heyecanı ile bastırıyordu.

"Pek gençsin, yavrum," dedi Lucilla. "Dünyanın ne hâlde olduğunu deneyimli bir kadın kadar anlayamayabilirsin. Ama gerçeği söylemek gerekirse, saraya gelişin üzerine tatsız söylentiler dolanıyor."

Amber eğlenmeye başlamıştı, ağzının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Saraya getirilmenin tatsız söylentilere yol açabileceğini de ilk defa duyuyorum."

"Ama tabii, bu sefer ki farklı. Diyorlar ki... Şey, açık konuşayım: Sen daha ziyade Majesteleri'nin lütfuyla gelmişsin. Diyorlar ki, senin karındaki Kral'ın çocuğuymuş!" Kızın utanıp kekeleyişini, kızıp ağlamasını bekleyen acımasız gözlerle Amber'ı izliyordu.

"Peki," dedi Amber, "Madem Gerald inanmıyor, siz neden dert ediyorsunuz?"

"Neden mi dert ediyorum? Aman Tanrım, sana inanmıyorum! Senin hakkında böyle konuşulması hoş bir şey mi? Eminim ki hiçbir iyi kadın kendisi hakkında böylesi şeyler söylenmesini istemez!" Nefes nefese kalmıştı. "Ve inanıyorum ki sen de iyi bir kadın olsaydın, bunu istemezdin. Ama öyle olmadığını düşünüyorum, evet doğru! Oğlumla evlendiğin zaman Majesteleri'nin çocuğunu taşıdığını bildiğini düşünüyorum. Ne yaptığının farkında mısın? O dürüst oğlumu dünyanın gözü önünde aptal yerine koydun. Stanhopeları'n saygın ismini rezil ettin."

"Benim ahlakım sizi fazla ilgilendiriyor, madam" diye köpürdü Amber, "Ama benim parama konmayı da aklınıza koymuşsunuz görünüşe bakılırsa!"

Leydi Stanhope dehşete kapılmıştı. "*Senin paran mı! Aman Tanrım! Hale bak! Bir kadın evlendiğinde, parası kocasının olur! Sen bile bunu bilmek zorundasın! Paran senin olsun! Ne zavalıca bir düşüncel!*"

Amber dişlerinin arasından keskince, "O zaman düşünmeyin artık!" dedi.

Leydi Stanhope ayağa fırladı. “Nedenmiş o? Seni şirret! Sana bunun için dava açacağım! Seni temin ederim ki kimin parası olduğunu anlayacağız!”

Amber kucağındaki köpeği yere bıraktı. Köpek tembel tembel geri-nip esnerken ayağa kalktı. “Eğer bunu yaparsan, düşündüğümden daha da aptalsındır. Evlilik sözleşmesi bana paramın tüm kontrolünü bırakıyor. Şimdi defol buradan ve bir daha da benim canımı sıkma. Eğer sıkarsan, bunu yaptığını seni pişman ederim!” Amber öfkeyle kapıyı işaret etti. Leydi Stanhope’un bir anlık tereddütünün ardından Amber, eline bir vazı aldı ve fırlatmak üzere kaldırdı. Yaşlı kadın eteklerini toplayıp koşarak çıktı. Ancak Amber bu zaferinden pek hoşnut olmamıştı. Elindeki vazoyu fırlattı ve bir sandalyeye çöküp, hamileliğin getirdiği koyu ve sebepsiz duygusallıkla ağlamaya başladı.

Amber’ın oğlunu Dr. Fraser doğurttu. Saraydaki kadınlar genellikle, ebeler çok daha fazla tecrübeli olmalarına rağmen doktorları tercih ederlerdi, ki bu da aristokrasinin getirdiği kibirli saçmalıklardan biriydi. Çocuk sıcak bir ekim sabahında, saat üçte doğmuştu. Uzun ve ince bir bebektir, kırmızı bir teni ve siyah kıvrıkcık saçları vardı.

Birkaç saat sonra Charles, kalabalık ailesine katılan bu son üyeyi görmek için sessizce ve yanından kimse olmadan Amber’ın yanına geldi. Amber’ın yatağının hemen yanında, özenle sarılmış beşiğe gitti ve dikkatle beyaz saten örtüyü araladı. Hafifçe gülümsedi.

“Şuna bak!” diye fısıldadı. “Bu küçük şeytan yemin ederim ki bana benziyor.”

Amber, sanki bütün gücü ondan alınmışçasına solgun ve zayıf yatıyordu. Gülümsedi. “Onu istemedin değil mi Charles?”

“Elbette istedim, canım” diyerek güldü Kral. Bebeğin sıkıca kapanmış küçücük yumruğunu alıp dudaklarına götürdü. “Ama ben böyle küçücük bir bebeğin benzemesi için çirkin bir akrabayım.” Amber’a döndü. “Umarım iyi hissediyorsundur. Birkaç dakikalığına doktoru gördüm, kolay bir doğum olduğunu söyledi.”

“Onun için kolay tabii.” Acı çektiği için alaka ve anlayış görmek istiyordu. “Ama sanırım yeterince iyiyim.”

“Elbette iyisin canım. İki haftaya kadar bir bebek doğurduğunu bile unutacaksın.” Amber’ı öptü ve dinlenebilmesi için çıktı. Birkaç saat sonra Gerald gelip Amber’ı uyandırdı.

Bir şeye bozulmuş olduğu açıktı, odaya kasılarak girdi. Mat sarı, saten bir takım giymişti. Dirseklerinde ve dizlerinde ilmek ilmek işlenmiş şeritler vardı ve portakal çiçeği kokuyordu. Gümüş kılıcından dantel kravatına, tüylü şapkasından zengin işlemeli eldivenlerine kadar tam bir züppe, gösteriş düşkünü bir centilmen gibi görünüyordu. İngiltere’de yetişmiş, Fransa’da cıllanmış, Kraliyet Çarşısı ve Chatelin’in lokantasında, tiyatroların giyinme odalarında ve Covent Garden’da yaşayan biriydi. Onun gibilerden Drury Yolu ya da Pall Mall’da ya da herhangi bir gözde mekânda dolaşanlar arasında çok sayıda görülebilirdi.

Amber’ı sıradan bir ziyaretçimiş gibi öptü, canlı bir şekilde, “Evet, madam! Yeni doğurmuş biri için oldukça temiz ve şık görünüyorsunuz. Neyse, nerede o? Stanhope evinin yeni fidanı?” dedi.

Nan, aşağıdaki çocuk odasına bebeği almak için gitmişti, süslü bis yastığın üstünde onu getirdi. Bebeğin üzerinde uzun bir gecelik vardı. Bebekleri kundaklamak sarayda artık pek yaygın değildi. Ve bu çocuk hiçbir zaman mumya gibi, hiç kıpırdıyamayacak şekilde sarmalanmayacaktı.

“İşte,” dedi Nan neredeyse küstah bir tavırla, bebeği Gerald’ın kucağına vermeyip kendisi tutuyordu. “Ne yakışıklı değil mi?”

Gerald uzanıp bebeğe bir göz attı ama ellerini arkasında tutuyordu. Söz konusu yorumlardan dolayı kafası karışık ve biraz da rahatsız görünüyordu. “Evet, merhabalar genç adam. Hmmm... Ama pancar gibi bir yüzü var, değil mi?”

“Evet,” diye çıkıştı Nan, “Sizi temin ederim ki, sizinki de öyleydi!”

Gerald tedirgin bir şekilde sışradı. Nan’dan de neredeyse karısı ve annesinden korktuğu kadar korkuyordu. “Ah, Tanrım! Kötü anlamda söylemedim, affedin beni. Evet, hakikaten -o gerçekten çok yakışıklı, evet- annesine benziyor, affedin beni.” Bebek ağzını açıp ciyaklamaya başladı. Amber eliyle işaret edince Nan bebeği aceleyle dışarı çıkardı. Amber’la yalnız kalan Gerald huzursuzlanmaya başladı. Züppe kesimin-

de son moda olan enfiye tabakasını çıkarıp iki burnuna da birer tutam çekti. “Evet, madam, belli ki dinlenmek istiyorsunuz. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Aslına bakarsanız, ahababım olan birkaç beyefendiyle oyuna gitmek için sözleşmiştim.”

“Elbette Lordum, buyrun. Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Oh, bir şey değil, madam. Rica ediyorum. Size teşekkürler, beni, kulunuzu kabul ettiğiniz için, madam.” Burnuna telaşlı bir öpücük kondurdu. Eğilip kapıya doğru hareketlendi. Birden aklına bir şey gelmişçesine durdu ve omzunun üzerinden etrafına bakındı. “Bu arada, madam, adını ne koymayı düşünüyoruz?”

Amber gülümsedi. “Charles; Ekselansları uygun görürse.”

“Charles? Ah! Evet, hmmm. Tabii ki! Charles...” Alelacele uzaklaştı ve tam kapıdan dışarı çıktığı anda Amber cebinden bir mendil çıkarıp alnına tuttuğunu gördü.

Amber bir zafer kazanmış gibi oturuyordu

Evindeki odalar İngiltere’nin başlıca lordları ve leydileriyle dolmuştu. Amber onlara şarap ve pasta ikram etti ve coşkulu iltifatlarını iyi niyetle karşıladı. Birbirlerine karşı, çocuğun bir Stuart olduğunu kabul etmek zorundalardı, ama kötü niyetli bir hoşnutlukla tıpkı Kral’ın ilk doğduğu zamanki kadar çirkin olduğunu da gözlemlemişlerdi. Amber da pek sevimli olduğunu düşünmüyordu zaten. Ama belki zamanla değişirdi, esas önemli olan da Charles’a benzeyip benzememesiydi.

Bebek vaftiz edilirken Charles vaftiz babalığını üstlenmiş, Amber’a sade ve hoş, bayağı da pahalı bir gümüş yemek takımı, oğluna da geleneksel bir hediye olan on iki gümüş havari kaşığı armağan etmişti.

Amber iyileşir iyileşmez, kayıncıvalide belasından kendini nasıl kurtaracağını düşünmeye başlamıştı.

Lucilla ülkeye dönmeye niyetli değildi, savurgandı ve Amber’ın bütün uyarılarına rağmen alacaklılarını ödeme için ona yollamakta ısrarcıydı. Amber alacaklıları başından savdı. Bu dul kadından ve alacaklılarından kurtulmak için bir planı vardı. Ona uygun bir eş bulmayı umuyordu. Lucilla hâlâ, onun gençliğinde oldukça rağbet gören resmiyetten bahse-

diyordu. Yeni neslin tarzını şaşkınlıkla karşılıyordu ama buna rağmen bu yeni tarzın bir parçasını kendi için kabullenmişti. Hiçbir aktrisin elbisesi onunkinden daha kısa değildi, hiçbir nedime ondan daha cilveli, hiçbir maskeli tiyatrocunun yüzü onun kadar makyajlı değildi. Şen şakraklı ve bir kedi yavrusu kadar ilgi çektiğini düşünüyordu.

Kendi yaşındaki adamlarla pek ilgilenmiyordu, yirmi beş yaşında, kızlar hakkında atıp tutan komik, ince bir zekâyâ sahip olan, onları huzuru bozmaktan tutuklamaya çalışan bir nöbetçinin kafasını kıran, kanlı canlı bir hovardayı tercih etmişti. Dul kadına göre, bu tipler özlediği o heyecanı ve canlılığı yaşıyorlardı ve artık kendini onların gördüğü kadar yaşlı hissetmiyordu. Yılların onu gerçekten değiştirdiğini reddediyordu. Ancak bu değişimin farkında olmasa da, onlar farkındaydı ve on beş ya da on yedi yaşlarında güzel genç bir kadın bulduklarında ondan kaçıyorlardı. Onlara göre Lucilla yaşlıydı ve bu dezavantajı dengeleyebileceği bir serveti de yoktu. Onun kendini aptal durumuna düşürdüğünü düşünüyorlardı.

Ama yine de bu genç hovardalardan biri onu oldukça çekici buluyordu. Moda yerlerden herhangi birinde rast gelinebilecek ve moda olan her şeyi yapan arsız genç bir züppe olan Sör Frederick Fothergill... Uzun, ince, neredeyse kadınsı bir biçimde yakışıklı, aynı zamanda ateşli bir düelllocuydu ve kendisini son iki yıl boyunca Hollandalılara karşı gönüllü savaşı olarak görüyordu.

Amber onun durumunu araştırmıştı. Kralcıların çoğu gibi Restorasyon'dan kar sağlayamamış bir adamın oğlu olduğunu, oldukça borçlu olduğunu ve maddi açıdan giderek daha da dibe battığını öğrenmişti. Aslında pahalı bir hayat yaşıyordu, hoş kıyafetler giyiyordu ve arabasını elinde tutmayı başarmıştı. Pek şanslı olmadan kumar oynuyordu, alacaklılarından kurtulmak için arkadaşlarının yanında kalmak zorundaydı. Amber onun sorunlarına oldukça kolay bir çözüm bulduğuna sevineceğini tahmin ediyordu.

Bir sabah onu dairesine çağırırdı. Alacaklıları kovmuştu ama birkaçı hâlâ odadaydı: Nan ve yarım düzine kadın hizmetkâr, ayrılmak üzere eşyalarını toplayan bir terzi, Tansy, köpeği ve Susanna. Susanna tombul

dirsekleriyle Amber'ın önünde duruyor, resmi bir şekilde genç kızların, centilmenlerin peruklarını kapmaması gerektiğini anlatan annesini dinliyordu. Bir keresinde Kral'ın peruğunu denemiş ve perukların çıkabilir olduğunu keşfetmişti. O günden sonra ona yeterince yaklaşan her adamın peruğunu çekiyordu. Şimdiyse, nasıl olduysa uysal bir şekilde anlaşmayı kabul eder bir hâli vardı.

"Bir daha yapmayacaksın değil mi?" dedi Amber.

"Bir daha asla," diye tekrarladı Susanna.

Sör Frederick içeri girdi. Kapı girişinde özenle selam verdi. "Hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi itaatkâr bir şekilde. Ancak gözleri samimiyetsiz bir şekilde Amber'ı süzüyordu.

Susanna dizlerini bükerek onu selamladı. Sör Frederick de onun elini öpmek için eğildi. Susanna'nın peruğa odaklanan gözleri hınzırca ışıldamaya başladı. Aniden suçlulukla annesine baktı, Amber da zaten dudağını büzerek ve ayağını yere vurarak onu izliyordu. Birdenbire iki elini de arkasına aldı. Amber güldü, eğilip kızını öptü ve onu bakıcısıyla dışarı gönderdi. Kızının çıkışını izledi, gözleri bu küçük çocuğu izlerken canlı ve sevgi doluydu. Susanna ile gerçekten gurur duyuyordu. Onun İngiltere'deki en şirin küçük kız olduğundan emindi. Ve İngiltere elbette ki dünya demekti. Kapı kapandı ve Amber aniden Sör Frederick'e dönüp oturmasını istedi.

Amber makyajını yapmak üzere tuvalet masasına döndü. O da Amber'ın arkasına oturdu. Kendinden memnun ve hanımefendinin resmi kabulüne davet edilmiş olmaktan hoşnuttu. Üstelik öyle özel bir davetti ki etrafta başka hiç kimse yoktu. Onu neden çağırdığını gayet iyi bildiğini sanıyordu.

"Hanımefendi, beni onurlandırdınız" dedi, gözlerini göğüslerinden alamadan. "Sizi ilk gördüğüm günden beri -birkaç ay önce Kral'ın ön sıradaki koltuklardan birinde- size karşı büyük bir hayranlık besliyorum. Yemin ederim ki madam gözlerimi ve aklımı sahnede tutamıyordum."

"Çok kibarsınız bayım. Ben de bu esnada sizi fark etmiştim. Kayınvalidem ile sohbet ediyordunuz."

Yüzünü buruşturdu. "O benim için hiçbir şey. Sizi temin ederim."

“Ama o sizin için iyi şeyler söyledi bayım. Hatta ben size âşık olduğumu düşünüyorum.”

“Ne? Saçma! Hem öyle ise ne olmuş? Bu benim için bir anlam ifade etmiyor, değil mi?”

“Umarım ki onun size olan bu hassasiyetinden faydalanmadınız?”

Ayağa kalktı ve giyinmek üzere odadaki paravanın arkasına geçti. Gözden kaybolmadan hemen önce sabahlığını hafifçe kaydırarak göğüslerinden birinin görünmesine izin verdi. Onunla olmayacak olsa da, hâlâ her erkeğin hayranlığını kazanmak istiyordu. Ama ya Charles’la ya da yalnız yatıyordu.

Sör Frederick, bir an duraksayıp vurgulu bir biçimde cevap verdi. “Tanrım! Hayır! Asla ona uygunsuz bir teklifte bulunacak kadar ileri gitmedim. Gerçi hanımefendi, açıkçası bulunsaydım da hayal kırıklığına uğramazdım diye düşünüyorum.”

“Ama siz o kadar namuslu bir adamsınız ki, bunu denemediniz bile öyle mi?”

“Korkarım ki madam, o pek bana göre değil.”

“Ah! Değil mi Sör Frederick? Rica etsem neden size uygun olmadığını söyler misiniz?”

Sör Frederick şaşırıyordu. Kontes onu davet ettiğinde, bütün arkadaşlarına genç Danforth Kontesi’nin kendisine âşık olduğunu ve onunla yatması için kendisini çağırdığını söylemişti. Şimdi fark ediyordu ki, Kontes onu kendisine istemiyor, muhtemelen kayınvalidesini ona ayarlamak için çöpçatanlık yapıyordu. Amber o yaşlı kadını kendisine kakalarsa oldukça aptal durumuna düşecekti.

“Pekâlâ, o benden oldukça büyük hanımefendi. Tanrım, kırk yaşında olmalı! Yaşlı kadınlar genç adamlardan hoşlanabilirler. Ama korkarım ki tersi pek olası değildir.”

Amber tamamen giyinmişti. Tuvalet masasına doğru yürüdü ve üzerindeki kutudan mücevher seçmeye başladı. Saraydaki yeni hayatında hiçbir şey onu şimdiki kadar mutlu etmemişti. Kendini çok yüksek, çok zengin, çok güçlü hissettiği zamanlarda, başkalarının hayatını kendisine uygun biçimde yönlendirebileceğini düşünüyordu. Elmas ve zümrütle

bezeli bir bileziği ışığa doğru kaldırdı. Onun kendisini izlediğinin ve ne düşündüğünün farkındaydı.

“Peki öyleyse, Sör Frederick. Bunu duyduğuma üzıldüm.” Bileziğini taktı. “Ben sadece onunla aranızda olan şeye yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm. Büyük bir serveti var, biliyorsunuz.” Mücevherlerin geri kalanını boş boş karıştırdı.

Sör Frederick birdenbire hayata döndü. Sandalyesinde doğruldu. “Servet mi dediniz?”

Amber, hafif bir şaşkınlıkla baktı. “Niye? Evet, elbette. Bunu bilmiyor muydunuz? Lord, yüzlerce talibi var onun. Hepsini onunla evlenmek için çılgına dönüyor. Hangisini seçeceğini düşünüyordu ve ben de size karşı özel bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm.”

“Servet mi? Bir şilini olduğunu bile bilmiyordum. Oysa herkes demişti ki... Peki, hanımefendi, açıkçası bu benim için büyük bir sürpriz oldu!” Sör, afallamış görünüyordu. Kazara karşısına çıkan bu iyi şansa inanmakta güçlük çekiyordu. “Peki... Bu servet... Ne kadar?”

Amber imdadına yetişti. “Ah, beş bin pound kadar diyebilirim.”

“Beş bin! Bir yılda!” Bir yılda beş bin çok büyük bir servet demekti.

“Hayır!” dedi Amber. “Sadece beş bin ve elbette bunun yanında gayrimenkuller.” Bu, Sör Frederick için elbette bir hayal kırıklığıydı. Ve Amber yüzüne bakarak ekledi. “Sanırım şu genç adamın teklifini kabul edecek. Adı neydi? Şu anda adını hatırlayamadım. Hani her zaman şu yeşil saten takımı giyen. Ama onunla yeterince hızlı konuşursanız, onu size bir söz vermesi için ikna edebilirsiniz.”

Sör Frederick ve dul Barones iki hafta geçmeden evlendiler.

Parası olan bütün genç ve güzel kadınlar, onu asla iyi bir eş olarak addetmeyecek ya keskin gözlü ebeveynlere ya da bekçilere sahip olurlardı. Sör Frederick bunun farkındaydı ve Amber’ın evinden çıkar çıkmaz Barones’e kur yapmaya başlamıştı. Amber, Barones’e beş bin poundu ondan bir daha asla para istemeyeceğinin sözünü alarak verdi.

Başlangıçta Barones oldukça içermişti. Kesin bir dille reddetmişti ve kanunlar karşısında oğlu dolayısıyla zaten bütün paranın kendisine de ait olduğunu söyledi. Amber, bu konuda herhangi bir anlaşmazlık ya-

şanırsa, Kral'ın kendi tarafında olacağına onu ikna etti ve bunun sonunda Lucilla beş bin poundu aldığına memnun oldu. Her ne kadar bunun iyi bir anlaşma olmadığını düşünse de bu, onu borçlarından kurtaracaktı. Ama para hakkında çok da fazla düşünmüyordu. Duyguları yeniden bir eş olmanın verdiği heyecana odaklanıyordu. Bu defa onun annesinin yaşında olduğunu umursamıyor gibi görünen yakışıklı ve genç bir adam... Ve düğün töreninde Gerald, çaresizce annesinin davranışlarından utansa da, Amber oldukça rahat ve kibirli hâliyle durumdan hoşnuttu.

Amber, yıllarca ona asla sahip olacakları konusunda garanti veremeyen bu boş dünyadan sakınmak için kendini zavallılaştıran erdemli bir kadından daha gülünç bir şey olmadığına karar verdi.

Kayınvalidesinden kurtulmuş olan Amber kocası için de benzer planlar düşündü. Kocasının, süs eşyaları sattığı küçük bir dükkânı olan on beş yaşındaki güzel Bayan Polly Stark ile bir ilişki yaşamış olduğunu biliyordu. Kasım ayı sonlarında bir akşamüstü Gerald, Majesteleri'nin kabul odasında gezinirken, Amber oyun masasını bırakıp ona katılmak üzere kalktı.

Her zamanki gibi Gerald, onunla yüz yüze geldiğinde telaşa kapıldı. Amber'ın kendisiyle Bayan Stark hakkında konuşacağını düşünüyordu. "Kahretsin!" diye sızlandı. "Burası çok sıcak, berbat bir hava var, izninle..."

"Neden? Bence öyle değil." dedi Amber, oldukça yumuşak bir şekilde. "Bayım, ne kadar hoş bir takım giymişsin. Terzin gerçekten de eşsiz."

"Teşekkürler madam." Şaşkınlıkla üstüne başına şöyle bir baktı. Ve sonra hızlıca o da onu övmeye başladı. "Sizin elbiseniz de muhteşem madam."

"Teşekkürler. Üstündeki kurdelaları çarşıda genç bir hanımdan aldım. Adı Bayan Stark. Bence süsleme konusundaki her şeyi biliyor."

Gerald kızarıp yutkundü. Demek konu Bayan Stark'tı. Saraya hiç gelmemiş olmayı diledi o an. Aslında istememişti ama Kraliçe'nin nedimleri ile kırıştıran bazı arkadaşları ısrar etmişti. "Bayan Stark?" diye tekrar etti. "Hmmm... ismi tanıdık geldi"

"İyi düşün, onu hatırlayacağından eminim. O seni gayet iyi hatırlıyor."

“Onunla konuştunuz!”

“Ah, evet. Yarım saat kadar. Gayet iyi bir arkadaşlık kurduk.”

“Peki.”

Amber kahkahayla güldü ve Gerald’ın koluna girdi. “Gerald, bu kadar mahcup durma. Zamparalık etmeden nasıl revaçta olabilirsin ki? Yemin ederim sadık bir kocaya katlanamazdım. Bu beni tüm tanıdıklarımın önünde küçük düşürdü.”

Gerald ona şaşkınlıkla baktı ve daha sonra kaşlarını çatarak mutsuz bir şekilde başını öne eğdi. Ciddi miydi yoksa onunla dalga mı geçiyordu tam olarak emin değildi. Ki bu da onun kendini aptal hissetmesine yol açıyordu. Vereceği bir cevabı yoktu.

“Biliyor musun,” diye devam etti Amber. “Cimriliğinden yakınıyor.”

“Ne!? Cimri mi? Şey, madam... O, Drury Yolu’nda pahalı evlerde yaşamak istiyor. Ve ipek çoraplardan başka hiçbir şey giymek istemiyor. Bu kadarını düşünemem. Lanet olası pahalı bir fahişe. Londra Köprüsü’nü tamir ettirmek bana ondan daha ucuza gelirdi.”

“Yine de,” dedi Amber, makul bir şekilde, “eğer bir fahişeyi elinde tutamıyorsan, bir âşığı da elinde tutamazsın değil mi?”

Hayret dolu bir bakış fırlattı Amber’a. “Neden... Ben... Şey, tüm bunlar elbette tarz meselesi. Ama o zaman...”

“Eğer genç bir kızı elinde tutacaksan, onun güzel olması gerekir. Güzel olanlar da yüksek bir fiyata mâl olurlar.” Birdenbire ciddileşti. “Bak canım, diyelim ki, ikimiz bir pazarlığın ortasındayız. O senin gönlünü hoş tutarken, Bayan Stark’a yılda iki yüz pound vereceğim. Ve sana da dört yüz pound vereceğim. Kendi masraflarını bu miktardan karşılayacağına dair bir kâğıt imzalayabilirsin ve beni de daha fazla sıkıntıya sokmazsın. Eğer borçlanacak olursan bundan ben sorumlu tutulmayacağım. Bu kulağa nasıl geliyor?”

“Bakın siz... Elbette bu sizin için oldukça eli açık bir teklif madam. Tek düşündüğüm... Şey... Annem dedi ki...”

“Lanet olsun annene! Ne dediği umurumda değil. Şimdi, bu seni tatmin ediyor mu etmiyor mu? Eğer etmiyorsa Majesteleri’nden evlilik feshi için başpiskopos ile konuşmasını isteyeceğim.”

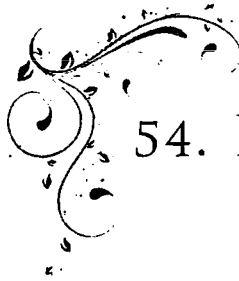
“Evlilik feshi mi!? Ama madam... Nasıl yapabilirsiniz? Evlilik kutsanmıştır!”

“Bunun böyle olup olmadığını kim söyleyebilir? Ve jüri üzerinde senden daha fazla etkim olacağını düşünüyorum. Şimdi ne diyorsun Gerald? Evrak hazırlanmış bir şekilde odamda duruyor. Tanrım! Daha başka ne isteyebilirsin bilmiyorum. Bu bana oldukça eli açık bir teklif gibi geliyor. Sonuçta sana hiçbir şey vermek zorunda değilim bunu biliyorsun.”

“İyi... Çok iyi, ama sadece...”

“Sadece ne?”

“Anneme söylemeyin, olur mu?”

54. BÖLÜM

JAMES, PENCERENİN KENARINA YASLANIP GÜNEŞLİ BAHÇEDE GEZİNTİYE çıkmış kadınları izliyordu. Hafifçe ısıklık çalarak dönüp bakanlara selam verdi. Kadınlar önce şaşırıyor, sonra kıkırdamaya başlıyordu. Aşağı inip onlara katılması için işaret ediyorlardı. Kafa sallayarak, omuzlarını silkeleyerek, başparmağıyla işaret vererek pandomim yapmaya başladı. Sonra birden arkasından kapı açıldı, aniden doğruldu. Yüzündeki ifade ciddileşti, pencereyi iterek kapattı. Gelen Anne Hyde'dı. Biçimsiz ağzı heyecanla işliyordu. Burnunu çekiyor ve elindeki bir tomar mendili yüzüne tutuyordu. Restorasyon sonrasındaki yıllar onun görünüşünü değiştirmemişti. Şimdi otuz yaşındaydı ve karnı altıncı hamileliği yüzünden şişkindi. Fazla yemek konusunda oldukça rahat davrandığından vücudunda yağ yığınları oluşmuş, yüzünde, üzerini siyah bantlarla kapatmaya çalıştığı kırmızı yaralar çıkmıştı. Anne Hyde, Prens hazretlerinden frengi kapmıştı. Yine de hâlâ huşu uyandıran bir soyluluğa sahipti. Belki de, Kral kanı taşısa bile olabileceğinden daha cüretkâr, daha gururlu bir soyluydu. Fazla sevilmezdi ancak saygı duyulurdu ve her nedense korkulurdu.

Herkes bilirdi ki Dük üzerinde ciddi bir etkisi vardı. Onu, umutsuzca abartılı ilgisi ile sıkardı, ne yapıp ne yapmadığını söylerdi ve Dük de ona boyun eğdi. Yalnızca aşklarında bağımsızlığını muhafaza edebilirdi ve bu konuda Anne Hyde ne kadar şikâyetçi olursa olsun, yine de bu durumu önemsemezdi. Dük, sık sık yan odaya kadın getirirdi ve onlara

gitmek için Anne Hyde'ı yatağında bırakırdı. Ancak, birbirlerini anlıyor ve saygı duyuyorlardı. Leydi yavaşça kapıyı kapattı. O kendini kontrol etmeye çalışırken, Dük ayakta dikiliyor ve sorgulayan gözlerle ona bakıyordu. Dük sonunda konuştu.

“Sana ne söyledi?”

“Bana ne söyledi!” diye sertçe tekrarladı, kollarını bağlayarak. “Bana ne söylediğini ben de bilmiyorum. Sadece dinledi... Kibarca dinledi. Ama hiçbir şey için söz vermedi. Ah, Ekselensları... Ne yapabilirim ki?”

York onu silkti, suratı asıktı. “Bilmiyorum.”

Keskince bakarken gözleri ışıdamaya başladı.

“Bilmiyorsun! İşte bu sensin! Sen, ne olursa olsun, ne yapılacağını bilmezsin. Kral olduğunda da ne yapacağını bilmeyeceksin! Burada olmazsam Tanrı yardımcın olsun! Dinle beni...” Ona doğru birkaç adım yaklaştı ve cekerinden tuttu. Konuşurken yumruğu çenesindeydi. “Basit bir budala gibi öylece durmayacaksın! O çakallar babamın üzerinde planlar yapıp, onu dışlamaya çalışırken... Beni duyuyor musun? Oraya gitmek, onunla konuşmak ve ne yaptıklarını anlamasını sağlamak zorundasın. Babam yıllarca Stuartlar’a hizmet etti. Onun bu sadakat ve bağlılığından sonra ona bunu yapamaz! Onu gönderemez. Şimdi oraya git ve onunla konuş...”

“Deneyeceğim” dedi York. Ancak pek inançlı değildi. Kapıdan çıktı ve başka bir kapıyı çaldı. Kral'ın sesi, içeri girilmesine izin verdiğini bildirdiğinde de içeri girdi. “Umarım rahatsız etmiyorumdur Majesteleri.”

Charles omuzunun üzerinden gülerek baktı. Eğer kardeşinin neden geldiğini bilseydi bu konu hakkında konuşmazdı. “Rica ederim James, önemli değil. İçeri gir. Minette’e haber yollamak için tam zamanında geldin. Senin için ona ne söylememi istersin?”

Dük sıkındı ve kendi düşünceleri ile meşguldü. Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. “Yakında bizi ziyaret etmesini umuyorum.”

“Ben de tam bunun hakkında yazıyordum. Gelecek yıl gelmeyi düşünüyor. Neyse James, ne oldu? Kafanda bir şeyler var senin.”

James oturdu ve sandalyesine yaslandı. “Evet, var.” dedi. Birkaç dakika durdu, Charles da onun konuşmasını bekledi. “Anne Hyde, senin Şansölye’ye yardım etmemen konusunda endişeleniyor.”

Charles gülümsedi. “Öyleyse oldukça yanılıyor. Ona olabildiğince nazik davranıyorum. Ancak sen de benim kadar biliyorsun James, bu bana bağlı değil. Hesap vermem gereken bir parlamento var. Ve onların mizacı da oldukça katı ve eleştirel.”

“Ama Majesteleri, kendisine uzun yıllar hizmet etmiş ve bağlı kalmış bir adamı sırf parlamentoyu tatmin etmek için gözden çıkarmaz.” James, ülkenin gelişiminin çok da iyiye gitmediğini düşünüyordu. Ağabeyinin sabrını ve tavizlerini de pek hoş bulmuyordu. Sık sık kendi kendine, *ben tahta geldiğim zaman her şey farklı olacak*, diyordu.

“Hiç kimse Şansölye’nin kıymetini benden daha iyi bilemez. Ancak gerçek şu ki: O hem benim için hem de İngiltere için artık faydasız. Biliyorum ki fazlasıyla suçlandı ve bu onun hatası değil, ancak durum bu, ondan nefret ediyorlar. Artık ondan kurtulmak istiyorlar. Kendini bu konuma sürükleyen birinin benim için nasıl bir faydası olabilir ki?”

“Bu yalnızca geçici bir durum olabilir, eğer Majesteleri ona yardım etmek için kendini biraz olsun sıkıntıya sokarsa...”

“Bundan çok daha fazlası James. Onun sadık ve yetenekli olduğunu biliyorum. Ama eski moda düşüncelerinin batağına sıkışıp kalmış. İsyanın, İngiltere’de bir şeyleri değiştirdiğinin farkında değil. Elinin altında artık yeni yolların olduğunu göremiyor. Daha da kötüsü, görmek istemiyor. Hayır James, korkarım ki Şansölye’nin vadesi doldu artık.”

“Vadesi doldu mu? Onu bertaraf etmeyi mi kastediyorsun?”

“Başka çaremin olduğunu düşünmüyorum. Ona dışarıda yardımcı olacak yeterli sayıda dostu var. Kendine sadık destekçiler edinmek için hiç zahmet etmedi. Böyle konularda hep yetenekliydi. “

“Peki öyleyse Majesteleri, madem sözümüzü esirgemiyoruz, onu görevden alışının gerçek nedenini neden söylemiyorsun?”

“Söyledim ya.”

“Etrafta farklı bir görüş dolanıyor ama. Majesteleri’nin onu, Bayan Stewart’ı Richmond lehine etkilemesi dışında her şey için affedebileceği yönünde dedikodular dolaşıyor.”

Charles’ın bakışları sertleşti. “Dedikodular çoğunlukla münasebet-sizlerdir James, tıpkı senin gibi! Eğer benim, bir adamı bana bir kadın için faydalı olmaktan imtina ettiği için görevden alabilecek kadar sıradan bir budala olduğumu düşünüyorsan, lütfen zekâmın biraz hakkını ver! Kabul etmelisin ki hiçbir Kral’ın, kardeşine davranmadığı kadar nazik ve cömert oldum sana. En az benim kadar bir hükümdar gibi yaşıyorsun. Ancak bu konuda kararımı verdim. Fikrimi değiştiremezsin, o yüzden artık benden bu hususta bir şeyler isteyerek canımı sıkma artık.”

James hürmetkâr bir şekilde selam verdi ve odadan çıktı. Her zaman krallara itaat edilmesi gerektiğine inanmıştı, ama yine de saray çevresi iki kardeşin arasındaki soğukluğu fark etmişti.

Bunun üzerinden çok geçmemişti ki Kral, Clarendon’ı, hasta yatağında yatıyor olmasına rağmen, konseyin onu saraya yapacağı yolculuktan kurtarmak için sık sık bulunduğu Piccadily’deki evinden, saraya görüşmeye davet etti. Charles ve York Dükü, Şansölye’yle resmi binada görüştüler. Charles bu andan nefret etmişti ve aslında bunu biraz daha erteleyebilirdi. Ama gerekli olduğunu da biliyordu. Ülkede huzursuzluklar baş göstermeye başladığından beri, parlamentonun gündemi buydu. Her şeyin düzeleceğini, bu ulusal canavarın bozguna uğratılacağı sözünü vererek, ortalığı yatıştırmayı umuyordu. Onu çok uzun zamandır tanıyordu ve Charles’a, gerçekten de sadakatle ve dürüstçe hizmet etmişti. Bütün bunlara karşın Clarendon çoğu zaman ona yaramaz bir çocuk gibi davranıyor, arkadaşlarını ve metreslerini eleştiriyor, Charles’ın hükümdarlık için uygun bir yapıya sahip olmadığını söylüyordu. Charles biliyordu ki o, büyük ihtimalle saraydaki en iyi yöneticiydi. Fakat yönetime muhalif olanlar ve hasımları bir kere etrafını sarmıştı. Ya zekâsıyla bundan kurtulmalı ve kazanmalı ya da İngiltere’yi yönetmeyi bırakmalıydı.

Ama bunun bir çözümü yoktu. Charles gözlerinin içine baktı. “Lordum, farkındasınızdır ki, devlet yönetiminde genel bir talep var.

Bunu söylemekten büyük üzüntü duyuyorum ama onlara karşı koyamam. Görevinizi bırakmanızı istiyorlar. Bence siz de geleceğinizi öngörerek kendinize en uygun olanı yapacaksınız.”

Clarendon, cevap vermeden önce kısa bir an durakladı. “Majesteleri, ciddi olamazsınız.”

“Üzgünüm ama öyleyim Şansölye. Şunu bilmelisiniz ki bu tek başıma aldığım ani bir karar değildir.”

Elbette aynı görüşü paylaşan yüzlerce ve binlerce İngiliz’i kastediyordu. Ama Clarendon, yanlış anlamayı tercih etmişti. “Majesteleri, sanırım hanımefendiden bahsediyorsunuz.” Barbara’yı hiçbir zaman başka bir isimle anmamıştı.

“Aslına bakarsanız Şansölye, onu kastetmiştim,” diye sakince cevap verdi Charles.

“Korkarım Majesteleri, lüzumsuz arkadaşlarınız sizin tahmin ettiğinizden daha çok etkilemiş.”

“Ah, Tanrım!” dedi Charles aniden ve gözleri parlayarak. “Bu derece düşük zekâlı olmadığımı tahmin ediyorum!”

Clarendon bir kez daha üste çıkmaya çalışıyordu. “Sizin kendi özelliklerinize herkesten daha fazla saygı duyuyorum, efendim, işte tam da bu yüzden, Majesteleri’nin ve İngiltere’nin zamanının böyle yaratıkların yanında harcanmasını izlemekten bıktım, hanımefendi ve onun...”

Charles yerinden kalktı. “Tanrım! Sizi bu konuda yeterince dinledim! Yeniden aynı şeyleri ıstırmayı reddettiğim için beni bağışlayın! Devlet mührü için Sekreter Morrice’yi size göndereceğim! İyi günler!” Arkasına bakmadan hızla odadan çıktı.

Clarendon ve York çıkarken onu izledi. Kapı kapandığında ikisinin de gözleri yavaşça birbirlerine çevrildi. Uzun bir süre konuşmadan baktılar. Neden sonra Clarendon selam vererek yavaşça odayı terk edip gün ışığına çıktı. Kapıya giden yolun etrafında toplanmış, çimlere oturmuş, duvarın karşısına yayılmış yirmi ya da daha fazla adam, birkaç tane de kadın vardı. Şansölye’nin Kral’la birlikte olduğu haberi yayılmıştı ve bu durumu görmeye gelmişlerdi. Gözleri kısıldı ve onların üzerlerinde

gezindi. Başlar çevrilip yüzler gülümsediği anda dosdoğru aralarına karıştı ve yürüdü. Yükselen dedikodu mırıldanmalarını duyuyordu.

Neredeyse bütün bahçeyi geçmişti ki bir anda heyecanlı bir kadın sesi yankılandı, "Elveda, Şansölye!"

Etrafında parlak tüylü kuşlarla dolu kafesler, bir yanında Lord Arlington, diğer yanında Bab May ile balkonda duran Lady Castlemaine'dı bu. Saat neredeyse öğlen olmasına rağmen, onun geldiğini duyunca yataktan fırlamış ve kızıl saçları dağınık bir şekilde sabahlığını ilikliyor, dişlerini sıkıyordu.

"Elveda, Şansölye!" diye tekrarladı. "Umarım tekrar karşılaşmayız!"

Bahçedeki genç adamlar bir ona, bir Lady Castlemaine'a bakarak gülüyorlardı. Bir anlığına Clarendon'ın gözleri onunki ile buluştu. Yavaşça omuzlarını dikleştirdi. Yüzü, yorgun ve yaşlıydı. Hayal kırıklığı ve acı içindeydi. Ona bakanların gözlerinde, acıma ve aşağılama bir aradaydı.

"Madam," dedi yavaşça ancak mükemmel bir açıklıkla. "Eğer yaşarsanız, yaşlanacaksınız."

Sonra yürümeye devam edip gözden kayboldu. Ama Barbara korkuluklara yaslanmış dikiliyordu ve korkuyla dolmuştu.

Genç adamlar ona, Arlington'a ve Bab May'e tebrik ve övgülerini sunuyorlardı. Ama o hiçbirini duymadı. Birdenbire yanındaki iki adamı iterek odasına doğru yürüdü ve odanın kapısını çarparak kapattı. Seri bir şekilde aynanın karşısına geçti. Işığı yaktı ve aynadaki yansımasına bakakaldı. Yüzüne, ağzına, boynuna ve göğüslerine dokundu. *Bu doğru değil*, diye çaresizce düşündü. *Lanet olsun o yaşlı pisliğe... Elbette bu doğru değil! Hiçbir zaman yaşlanmayacağım. Hiçbir zaman bundan daha farklı görünmeyeceğim! Sadece yirmi yedi yaşındayım ve bu da yaşlı sayılmaz. Bu gayet genç bir yaş... Bir kadının en iyi yaşları bu yaşlardır.*

Ama yirmi yedinin ona çok yaşlı görüldüğü zamanları hatırladı. Daha dün gibiydi. *Ah! Yaşlı budala! Neden bunu söyledi ki?* Hasta, yorgun ve hınç dolu hissediyordu kendini. Yıllarca birbirlerini hakir ve hor görmüşler, birbirlerinin kuyusunu kazmışlardı. Ama bir şekilde son sözü o söylemişti. Her nedense isyankâr ruhu, tekrar can buldu. Dışarıda bekleyen insanlar heyecanla ve zafer kazanmış edasıyla bekliyorlardı. O

aptal, ikinci yaşlı adamın söylediklerinin ne önemi vardı. Nasılsa artık işi bitmişti ve onu bir daha asla görmeyecekti. Aynadan uzaklaştı, kapıya yöneldi ve tekrar gülümseyerek dışarı çıktı.

Sarayda korku ve huzursuzluk vardı. İnsanlar birbirlerine güvenmiyorlardı. Fısıltılar ve söylentiler ağızdan ağıza dolaşıyor, dedikodular yayılıyordu. Hiç kimse kendini güvende hissetmiyordu. Şansölye gitmişti ancak tatmin olmuşa benzemiyorlardı. Bir sonraki hedef kimdi?

Birçoğu bunun Lady Castlemaine olduğunu söylüyordu. Barbara kendi hakkında konuşulanları duymuştu ama bunlarla kendini sıkıyordu. O son derece güvendedeydi ve eğer öyle bir zaman gelirse, geçmişte yaptığı gibi Kral'ın başına bela olabilirdi. Bir sabah yatağında Bay Jermyn ile birlikteyken, Wilson telaş içinde odaya girdi.

"Leydim! Geliyor!"

Barbara doğruldu ve sinirli bir şekilde çıkıştı. "Sen neden bahsediyorsun!"

"Kral geliyor! Şu anda aşağıda, birkaç dakikaya kadar burada olur."

"Aman Tanrım! Onu birkaç dakika oyal! Jermyn, Tanrı aşkına... Aptal bakıp gibi orada duracağına kalk ve çık buradan."

Henry Jermyn, yataktan sıçradı. Bir eline kıyafetlerini, bir eline peruğunu alıp dışarı fırladı. Barbara tekrar yatağa girip battaniyeyi yüzüne kadar çekti. Köpeklerinin sesini duyabiliyordu. Ve hemen yan odadan Kral'ın, Wilson ile konuşmalarının mırıltıları geliyordu. (Barbara henüz ikisine de itiraf ettiremediyse de, Kral'ın son olarak onun güzel hizmetkârıyla ilişkisinin olduğu dedikodusu dolanıyordu.) Tek gözünü korkuyla açtı ve Jermyn'in kaçarken ayakkabasının tekini unuttuğunu fark etti. Hızla sıçradı ve ayakkabıyı yatağın altına itip tekrar yattı. Gözlerini kapatıp uyuyormuş numarası yapmaya başladı. Yatak odasının kapısı açılınca bir çift köpek, yatağa zıplayıp yüzünü yalamaya başladı.

Charles perdeleri açtığında Barbara homurdanıyordu. Gülümseyerek köpekleri yataktan indirdi. "Günaydın madam."

"Şey... Günaydın." Bir eliyle saçlarını diğeri ile göğüslerini kapayan çarşafı tutarak doğruldu.

"Saat kaç? Geç mi oldu?"

"Neredeyse öğlen." Charles eğildi ve bağcığı görünen Bay Jermyn'in ayakkabısına uzandı. Yavaşça havaya kaldırıp dikkatlice ne olduğunu anlamaya çalışmışçasına baktı. Barbara onu aksi bir surat ifadesiyle izliyordu. "Hmmm" dedi Charles sonunda. "Demek soylu kadınların son modası bu. Erkek için ayakkabı bulundurmak. Ne düşünüyorsunuz madam?"

"Birilerinin casusluk yaptığını, beni izlediğini ve buraya beni yakalaman için yolladığını düşünüyorum. Ama gördüğün gibi yalnızım. Eğer istiyorsan perdelerin arkasına da bakabilirsin."

Charles gülümsedi ve ayakkabıyı köpeklerine doğru attı. Yatağa oturup Barbara'nın yüzüne baktı. "Sana bir tavsiye vereyim Barbara. Bence Jacop Hall sana, zamanın ve paran açısından Bay Jermyn'den çok daha tatmin edici gelecektir." Jacop Hall, panayirlarda ve bazen de sarayda gösteri yapan yakışıklı ve kaslı bir akrobattı.

Barbara çabucak cevap verdi. "Moll Davis, ne kadar iyi bir hanımefendi ise, Jacop Hall da o kadar iyi bir centilmendir kuşkusuz." Moll Davis, York Dükü'nün Tiyatrosu'nda oynayan bir aktris ve Kral'ın da yeni metresiydi.

"İkisinin de öyle olduğuna şüphe yok," diye katıldı Charles. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Madam," dedi sonunda. "Sanıyorum ki konuşmamızın zamanı geldi."

Barbara'nın kalbi heyecanla çarptı. Demek ki duydukları, dedikodudan ibaret değildi. Birdenbire davranışları kibarlaştı. Hatta cilveli bile sayılabilirdi. "Elbette Majesteleri, ne hakkında?" Menekşe rengi gözleri masumca bakıyordu.

"Bence, artık rol yapmamıza gerek yok. Evli bir adam ve karısı artık birbirlerini sevmekten vazgeçtilerse, onlar için başka yerlerde eğlence aramaktan başka yapacak hiçbir şey kalmamıştır. Ne yazık ki durum bizim için böyle."

Daha önce duygularını hiç bu kadar açıkça belirtmemişti. Bazen sinirlendiğinde ters ters konuşurdu. Ancak Barbara o sözlerin fevrilikten kaynaklandığını düşünürdü. Tıpkı kendisi sinirlendiğinde sarf ettiği sözler gibi. Şimdi bile gerçekten ciddi olabileceğine inanmak istemiyor-

du. Yumuşak bir sesle, "Beni artık sevmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Charles ona belli belirsiz gülümsedi. "Neden bir kadın, sorusunun cevabını gayet iyi bildiği hâlde, sorma gereği duyar?"

Barbara öylece bakakaldı, midesinde bir ağrı hissediyordu. Vücudu güçsüzleşmişti. Kral'ın yüzünde, en sonunda duygularını tam olarak anlayabilmiş bir adamın ifadesi vardı. Bu mümkün müydü? Gerçekten ondan bıkmış olabilir miydi? Son dört senede hem ondan hem de başkalarından yeterince uyarı almıştı aslında. Ama yok saymayı yeğlemişti. Tıpkı diğer kadınlara olan aşkının bittiği gibi, kendisine olan aşkının da bitebileceği gerçeğini reddetmişti.

Sesi artık neredeyse fısıltı hâlinde çıkıyordu, "Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Ben de seninle bunu konuşmaya geldim. Birbirimizi artık sevmediğimize göre..."

"Ah! Fakat!.." diye itiraz etti. "Ben seni seviyorum, sadece sen..."

Charles ona açık bir bezginlikle baktı. "Barbara, Tanrı aşkına artık yeter. Sanıyorum ki, senin beni sevdiğin düşüncesi ile kendimi kandırdığımı düşünüyordun. Ama öyle değil. Seninle tanıştığımda yaşım dolayısıyla birtakım yanılsamalar yaşamıştım. Eğer seni bir zamanlar sevdiysem ki öyle olduğunu sanıyorum, artık sevmiyorum. Bir şeyleri değiştirmenin zamanı geldi."

"Değiştirmek mi? Beni dışarı atmaya mı niyetlisin?" Hafifçe ve kabaca güldü.

"Bu, tavşanı tazıların önüne atmak olurdu, değil mi? Seni iki dakikada parçalara ayırırlar." dedi Charles. Siyah gözleri, memnun ve aynı zamanda hor gören bir ifadeyle Barbara'nın üzerinde gezindi. "Hayır canım, sana daha adil davranacağım. Bunun için bir tür anlaşma yapmamız gerekiyor."

"Ya!" dedi Barbara, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Ama başka bir sorun daha vardı. Kral hâlâ bir anlaşma karşılığında adil davranmaktan bahsediyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bildiğini düşünüyordu. "Majesteleri'ni memnun etmek isterim ama bana düşünmem için

bir-iki gün vereceğini umuyorum. Düşünmem gereken çocuklarım var. Bana ne olursa olsun, onların gereken şeylere sahip olmasını isterim.”

“Onlarla ilgilenilecek. Anlaşma koşullarını düşün. Perşembe günü yine bu saatte konuşmaya geleceğim.”

Ayağa kalktı, her zamanki selamını verdi. Bir el hareketi ile köpeklerini çağırdı ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Barbara şaşkın, endişeli ve zor durumdaydı. Birden Kral’ın yumuşak sesini ve Wilson’ın heyecanlı kikirdemesini duydu. Hemen yataktan fırlayıp bağırdı, “Wilson! Wilson! Buraya gel! Sana ihtiyacım var.”

Perşembe günü Kral’ı, odasının kapısında, güzelce giyinip makyaj yapmış hâlde karşıladı. Kral’ın onu gözyaşları ve histerik bir sinirle bulacağını düşünmesine rağmen o, güleryüzlü ve alımlıydı. Kral onu son üç yıldır çok nadir görmüştü bu şekilde. Hizmetçiler çıkarıldı ve yalnız oturdular. Yüz yüze ve ölçülü konuşuyorlardı. Barbara onun umduğu gibi bu aralıkta fikrini değiştirmedeğini biliyordu.

Ona bir kâğıt uzatıp okumasını bekledi. Charles dikkatlice okudu ve sonunda hafif bir ısıklık çaldı. Ona bakmadan, sesli okumaya başladı:

“Borçların için yirmi beş bin. Yılda on bin nafaka. Kendin için bir arazi ve oğulların için kontluk...” alaycı bir şekilde baktı. “Aman Tanrım! Barbara, sen benim Kral Midas olduğumu sanıyorsun. Hatırlasana! Ben o fakirim, Charles Stuart’ım... Ülkesi vebadan kırılan ve savaş dolayısıyla borç içinde olan... Bunların hepsini karşılayamayacağımı çok iyi biliyorsun.” Eliyle kâğıda vurarak itti. Barbara gülümsedi. “Nereden bilebilirim? Bana geçmişte daha fazlasını verdin ve şimdi benim hiçbir hatam olmamasına rağmen benden kurtulmaya çalışıyorsun. Neden Majesteleri? Neden bana bu kadarını veremeyesin? Bu ilk bakışta parasal bir anlaşma gibi görünebilir. Ama sen de herkes kadar iyi biliyorsun. Beni bir kere başından atarsan ve ben de daha azı ile yetinirsem ölmüş olurum. Neden benim hayatım da yaşamaya değer olmasın?”

“Senin hayatını kötüleştirmek gibi bir niyetim yok. Ama sen de biliyorsun ki böyle bir düzenlemeyi gerçekleştirmem mümkün değil.”

“Diğer taraftan, beş çocuğunun annesi, ondan sıkıldığında kendi hayatı için sana böyle yalvarmak zorunda kalmamıştı değil mi?

Benimle böylesine cimri bir anlaşma yaptığını dünya bilse nasıl görünür sence?”

“Fransa’da son derece rahat manastırlarda, senede beş yüz poundla gayet iyi ve mutlu bir şekilde dinini yaşayan kadınlar olduğu aklına geldi mi hiç?”

Barbara önce bir anlığına bakakaldı, sonra keskin bir kahkaha attı. “Çok komiksin gerçekten! Beni bir manastırda hayal edebiliyor musun?”

Kral, durumun ciddiyetine rağmen gülümsedi. “Pek değil.” dedi. “Yine de böyle bir nafakayı karşılayamam.”

“O zaman başka bir yolla anlaşıyoruz.”

“Nasıl başka bir yol?”

“Neden burada kalamıyorum? Beni artık sevmiyor olabilirsin. Ama eminim ki sarayda yaşamam seni sıkıntıya sokmaz. Bundan böyle başına dert olmam, sen kendi yoluna gidersin, ben de kendiminkine. Bunca şeyden sonra sırf bana olan aşkın tükendi diye beni bir zavallıya dönüştürmek haksızlık değil mi?”

Söylediklerinde ne kadar samimi olduğunu biliyordu ve şimdiden bunun belki de en kolay yol olacağını düşünmeye başlamıştı. Birdenbire ikisini de kötü duruma sokabilecek ani bir ayrılık olmadan, nahoş suçlamalar ve gözyaşı dolu sahneler olmadan yavaş ve kolay bir geçiş. Evet, böylesi en iyisiydi. Böylesi her şekilde ona daha az acil harcamaya ve sıkıntıya mal olacaktı.

Ayağa kalktı, “Peki öyleyse, bundan böyle beni sıkıntıya sokma. Mümkün olduğunca iyi geçinelim. İstedğin gibi yaşa, ama bunu olabildiğince sessiz yap. Ve bir şey daha. Bunu, ben bahsetmediğim sürece hiç kimse bilmeyecek.”

“Teşekkürler Majesteleri, gerçekten cömertsin.”

Ayağa kalkıp Kral’ın yüzüne baktı, gözleri davetkârdı. Hâlâ bir öpücük ya da yatakta bir yarım saatin her şeyi değiştirebileceğini, aralarındaki bu tutkusuz düşmanlığı bozabileceğini umuyordu. Charles, ona donuk gözlerle baktı, sonra hafifçe gülümsedi. Eliyle selamlayıp odadan çıktı. Barbara onu izledi, donuktu ve sanki yüzüne bir tokat yemiş gibiydi.

Birkaç gün sonra, kürtaj olmak üzere saraydan çıktı. Bu çocuğu hiçbir zaman doğuramayacağını biliyordu. Ancak bir taraftan da birkaç hafta sonra, Charles'ın aralarında geçen bütün kötü şeyleri unutup, onu özleyerek geri döneceğini düşünüyordu. Onu eski günlerdeki gibi geri çağıracaktı. *Bir gün*, dedi kendi kendine, *beni tekrar sevecek biliyorum. Bir daha karşılaştığımızda her şey farklı olacak.*

55. BÖLÜM

MAYPOLE PATİKASI'NIN TEPESİNDE YAŞIYORDU. DRURY YOLU'NUN dar sokaklarından birinde, her zaman olduğu gibi düzensiz ve dağınık görünen iki odalı bir evdi. Çoraplar ve kirli kıyafetler sandalyelerin üzerine ve yere saçılmıştı. Portakal kabukları ve yıkanmamış içki bardakları masanın üzerinde duruyordu. Şömine küllerle ağzına kadar doluydu ve görünüşe göre yıllardır temizlenmemiştir. Mobilyaların üzerini kaplayan tozlar havalandırılıyor ve zeminde sürükleniyordu. Temizlik yapması için tutulan kız birkaç gündür gelmemiştir. Eve tam bir karmaşa hâkimdi.

Döşemenin ortasında Nell Gwynne dans ediyordu.

Yalın ayak, dönerek, kıvrılarak, küçük vücudunu sallayıp eteklerini havalandırarak şuaşuzca ve mutlulukla... Charles Hart, gözleri yarı kapalı vaziyette bir sandalyeye yayılmış ve onu izliyordu. Sandalyeye biçimsiz oturmuş bir başkası ise, Kral için de çalışmış olan ve ayrıca Nelly'nin de sevgilisi olan John Lacy'ydi. On dört-on beş yaşlarında bir sokak müzisyeni bir kenarda ucuz kemanını gıcırdatıyordu.

Nelly nihayet dansını bitirdiğinde kafası dizine değinceye dek eğilerek içten bir selam verdi. Erkekler bunu çılgınca alkışlarla yanıtladılar. Onlara kıvılcımlar çakan gözlerindeki zevk ve arzuyla baktı. Ayakta sıçrama hareketinden beri hâlâ hızlı hızlı soluyordu.

"Bunu sevdiniz mi? Sizce ben ondan daha iyi bir dansçı mıyım?"

Hart elini salladı. "Daha iyi mi? Moll Davis senin yanında beceriksiz, hamile bir inek sayılır!"

Nelly güldü ama yüzü hemen değişti. Bir portakal alıp soymaya başladı. Abartılı bir övünç içerisindeydi. “Çok daha iyidim! Bugünlerde beni izleyecek kimse yok. Bayım, Majesteleri ona bir elmas yüzük verdiğinden beri burası bir Hollandalının kafası kadar boş! Hepsi Kral’ın yeni fahişesini görmeye gidiyor!”

“Sence bir kraliyet metresi artık bu kadar ilginç olmamalı ha!” diye yorum yaptı Lacy.

Piposunu masanın köşesine vuruyor, yere düşen külleri ayağıyla eziyordu. “İstediğim zaman on üçe kadar sahnede sayabilirim.”

O sırada kapı sertçe vuruldu ve Nelly kapıyı açmak için koştu. Üniformalı bir uşak kapıda dikeliyordu. “Bayan Knight selamlarını sunuyor hanımefendi. Mümkünse sizinle biraz konuşmak istiyor. Aşağıda, arabasında bekliyor.”

Nelly arkasında kalan iki adama şöyle bir bakıp göz kırptı. “İşte buyrun, bir başkası da aşağıdaymış. Dolapta şarapla konyak var. Belki yiyecek bir şeyler de vardır. Birazdan dönerim.”

Gözden kayboldu. Sonra birden geri dönüp ayağına bir çift topuklu ayakkabı geçirdi. Eteğini toplayarak tekrar merdivenlerden indi ve soaka çıktı. Orada kapısı bir uşak tarafından açılmış dört atlı, yaldızlı bir araba bekliyordu. Mary Knight’ın güzel yüzü neredeyse parlak beyaz bir hâl almış, arabanın içinde bekliyordu. Nelly gelince mücevherlerle dolu kolunu ona uzattı.

“Gel tatlım, içeri gir. Seninle konuşmak istiyorum.” Sesi neredeyse bir melodi gibi sıcak ve tatlıydı. İnsanı kendinden geçiren bir parfüm sürmüştü.

Nelly söz dinleyerek arabaya tırmandı ve sabırsızca onun yanına oturdu. Kendi pislüğünün farkında değildi. Mary’ye tutkulu bir hayranlıkla baktı. “Efendim, yemin ederim sizi her gördüğümde daha güzelleşmiş oluyorsunuz.”

“Ah çocuğum. Yalnızca bu sıralar güzel kıyafetler giyiyorum. Ya da mücevherler takıyorum. Bu arada, Lord Buckhurst o inci kolyeyi sana ne zaman verdi?”

Nell omuz silkti. “Onu geri gönderdim.”

“Geri mi gönderdin? Ulu Tanrım, neden?”

“Bilmem. İnci kolye benim neyime gerek. Annem onu konyak almak veya Rose’un kocasını Newgate’den çıkarmak için rehin bırakacak nasıl olsa.” Rose, Nelly’nin kız kardeşiydi.

“Sana bir şey söyleyeyim tatlım. Asla hiçbir şeyi geri verme. Bir kadın otuz yaşına geldiğinde, gençliğinde aldığı hediyelerden başka geçimini sağlayabileceği hiçbir şeyi yoktur.”

Ama Nelly yalnızca on yedi yaşındaydı ve ona göre otuz, binlerce yıl uzaktaydı. “Ben hiçbir zaman aç kalmam. Bir şekilde yaşarım. Beni neden görmek istediniz Mary?”

“Seni bir davete götürmek istiyorum. Giyinik misin, saçların taralı mı?” Fenerlerin ışığı sağlıklı görebilmek için çok zayıftı.

“Yeterince. Kim bizi davet ediyor?”

“Charles Stuart adında bir bey.” Bir an durdu. Nelly kimden söz edildiğini fark etmemişti, sessizce oturuyordu. “Majesteleri, Kral II. Charles.” Kelimeler davul sesleri gibi gürlüyor, Nelly’nin vücudu sırtmaya tutulmuş gibi titriyordu.

“Kral Charles!” dedi coşkununla. “Beni görmek istiyor!”

“Evet öyle. Ve bana eski bir arkadaş olarak davetini iletmem için ricada bulundu.”

Nelly dimdik oturup gözlerini dosdoğru ona dikti. “Kutsal Meryem!” diye fısıldadı. Ve birden bir korku ve kararsızlık cenderesine düştü. “Ama tamamen berbat durumdayım! Saçım, kıyafetim hepsi felaket. Ah, Mary, gidemem!”

Mary onun elini tuttu. “Elbette gidebilirsin tatlım. Sana pelerinimi ödünç vereceğim. Burada da bir tarak var.”

“Ama Mary, gidemem! Yapamam işte!” Bir bahane uydurmak için kıvranıyordu ki birden Hart ve Lacy’nin onu yukarıda beklediğini hatırladı. “Şimdi hatırladım, yukarıda misafirlerim var. Ben..”

Mary onun kolunu tuttu ve sertçe geri çekti. “Seni bekliyor.” Hafifçe öne eğildi ve arabanın ön tarafına vurarak “Sür!” dedi.

Saraya yarım milden az bir mesafe vardı. Nelly bu kısa zamanı kalın, karışmış sarı saçlarını tarayarak geçirdi. Midesi yanıyor, avuçları soğuk

soğuk terliyordu. Boğazı o kadar gergindi ki güçlkle konuşabiliyordu. Yine de ara sıra, “Tanrım,” diye mırıldanmaktan geri kalmıyordu.

Saraya geldiklerinde arabadan indiler. Mary’nin pelerinini omzuna attı. Bu arada Mary kulağındaki inci küpeleri çıkarıp eline tutuşturdu. “Bunları tak tatlım. Seni eve geri götürmek için burada bekleyeceğim.”

Nelly küpeleri aldı. Birkaç adım attıktan sonra birden arabaya geri döndü. “Yapamam Mary, olmaz! O Kral!”

“Git çocuğum. Seni bekliyor.”

Nelly istemeyerek boyun eğdi. Bir dua mırıldanarak bahçeyi geçti ve Mary’nin gösterdiği kapıya yöneldi. Oradan geçip yılankavi bir koridordan bir başkasına ulaştı ve kapıyı çaldı. Kapıyı açan uşağa adını söyleyip içeri girdi. Kendini çok güzel döşenmiş bir odada buldu. Duvarlarda altın çerçeveli portreler, büyük oymalı bir şömine, nakışlı Fransız sandalyeleri vardı. Uzun bir müddet kapı ağzında ayakta dikildi. Gergin ve ürkmüş beklerken tırnak kirlerini temizledi. Birkaç dakika sonra William Chiflinch içeri girdi. Gözaltlarında torbalar bulunan ve hassas görünümlü bir ağzı olan bu iri adam, çok zengin bir sofradan henüz kalktığını gösterircesine kibarca burnundan geçirdi. Onun görünüşü Nelly’yi biraz rahatlattı. Kral’ın gizli işlerinde kullandığı adamı olmasına rağmen hiç de korkunç görünmüyordu.

Adam onu orada dikilir bulunca kaşlarını hafifçe kaldırarak “Madam Gwynne?” dedi.

Nelly küçük bir selamlayla, “Evet” diye yanıtladı.

“Sanırım biliyorsunuzdur hanımefendi, sizi davet eden kişi ben değilim.”

“Evet efendim.” dedi Nelly. Ve onun duygularını incitme korkusuyla aceleyle ekledi, “Yani siz olsaydınız memnun olmazdım demek istemedim.”

“Anlıyorum hanımefendi. Peki Majesteleri ile görüşmek için kıyafetlerinizin uygun olmadığının farkında mısınız?”

Nelly elbisesine şöyle bir baktığında üzerinde yemek ve şarap lekeleri ve haftalarca giyilmekten ter izleri olduğunu, üstelik yırtık eteğinin iç eteğini gösterdiğini fark etti. Ne dış görünüşünden ne de kıyafetinden

bir endişesi vardı. Ona büyük bir güzellik bahşedilmişti. Yıllık altmış pound gibi iyi bir ücret almasına karşın bunu düşüncesizce harcardı. Arkadaşlarını eğlendirmek, sarhoş annesine konyak veya kardeşi Rose'a hediyeler almak, dilencilere para dağıtmak onun işiydi.

“Üzerimdekiler Bayan Knight beni almaya geldiğinde giydiklerimdi efendim. Bilmiyordum, geri dönüp değiştirebilirim. Özel zamanlar için güzel bir kıyafetim var. Mavi saten, gümüş bir kombinezon ile...”

“Şimdi sırası değil. Ama bundan biraz deneyin.”

Odanın diğer tarafından bir şişe alıp ona uzattı. Nelly kapağını kaldırdı ve kokuyu aldığı anda zevkle gözlerini kapattı. Ardından şişeyi korsesine ıslaklıktan bir leke oluşacak kadar boca etti. Biraz da eline alarak göğüslerine, bileklerine ve saçlarına sürdü.

“Bu kadar yeter!” diye uyardı Chiffinch ve şişeyi elinden aldı. Ceviz ağacından yapılmış sandığın üzerindeki saate bir göze attıktan sonra, “Zaman geldi, benimle gelin” dedi.

Chiffinch odadan çıkarken Nelly bir an tereddütle yutkundu. Kalbi çarpıyor, güçlükle nefes alabiliyordu. Sonra ani bir kararlılık göstererek eteklerini kaldırdı ve adamın ardı sıra yürüdü. Loş bir koridora girdiler. Adam pirinç mumluklardan birine oturduğu mumu ona verdi.

“İşte, bu yukarıda sizi aydınlatır. Orada kilidi olmayan bir kapı göreceksiniz. Onu açıp içeri girin. Ama Majesteleri gelene kadar sakın hiç ses çıkarmayın. Bakanlardan biriyle konuşmakla ve bir mektup yazmakla meşgul olabilir.”

Nelly adama bakıyor, kafasını sallıyordu. Kararsızca, görünmeyen kapıya doğru baktı. Titreyen elinde sallanan mum, duvarlarda garip gölgeler yaratıyordu. Geriye dönüp, acaba kendisini cesaretlendirir mi diye Chiffinch'e bir bakış attı. Fakat o yalnızca bakıyor ve Kral'ın bu hırpani yarattığı, hemen geri göndereceğini düşünüyordu. Eteklerini tutarak merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladı. Asla tepeye ulaşamayacak kadar zayıf hissediyordu kendini. Kötü bir rüyada sonsuz bir boşluğa düşüyormuş hissiyle devam etti. Chiffinch yukarı çıkıp kapıda elindeki mumu söndürmek için durana kadar onu izledi. Sonra çok da umursamayarak yemekteki misafirlerine geri döndü. Ama yanılıyordu.

Çok uzun olmayan bir süre sonra Nelly -bu kez temiz ve mavi saten elbisesi, gümüş kombinezonu üzerinde- yine orada olacaktı. Nelly'nin durgunluğu kadar, neşeli ve umursamaz bir hâli vardı. Ruhu coşkun bir sel gibiydi ve küçük şeylerden bile müthiş keyif alıyordu. Ve o zaman Chiffinch onun büyüüne kapılacak ve gülümseyerek selam verecekti. Nelly bu işe şaşırırmaktan kendini alamıyordu. Kendini sanki Charles'ın ilk metresiymiş gibi hissediyordu. İlk gecesinden arabaya geri döndüğünde, "Ah Mary!" diye bağırdı nefes nefese. "O harikulade! Bana bir prensesmişim gibi davrandı!" Ve birden gözyaşlarına boğuldu. Hem ağlıyor hem de gülüyordu. *Ona âşık oldum*, diye düşündü. Londra cadde-lerinin kızı, sokak sürtüğü ve sokak sanatçısı Nelly Gwynne, İngiltere Kralı ile aşk yaşıyordu! Ah, ne aptallık! Ama yine de elden gelen bir şey yoktu!

Charles'ın ona yıllık ne kadar harçlık istediğini sorması ve onun da gülerek krallığa hizmet için hiçbir şey istemediğini söylemesinin üzerinden çok geçmemişti. Fakat Charles bir fiyat söylemesi için ısrar etti. Nelly bir dahaki gelişinde Chiffinch'e ne istemesi gerektiğini danıştı.

"Yalnızca gülüşün bile yılda beş yüz pound eder."

Fakat Nelly aşağıya geri geldiğinde üzgün ve sıkıntılı görünüyordu. Chiffinch ona ne olduğunu sorduğunda birden çenesi titremeye ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Bana güldü! Bana tekrar sorduğunda ona beş yüz pound dedim... Ve bana güldü!" Chiffinch yaklaştı, kollarıyla onu kavradı ve saçını okşadı. Sabırlı olmasını, kısa zamanda Kral için beş yüz pounddan çok daha değerli olacağını söyledi.

Nelly parayı umursamıyordu. Ama Moll Davis'e aldığı bir yüzük için bile çok daha fazla harcarken kendisine beş yüz pound kadar bile değer verilmemesi ona çok dokunuyordu.

Saraya bir yerlerinden tutunmuş olanların küçük bohem dünyasında herkes birbirini tanır ve neler olup bittiğini bilirdi. Nelly ve Molly Davis de tanışıyorlardı. Nelly insanları sevdiğinden ve kıskanç olmadığından, tiyatrodaki -ve artık bir başka yerdeki- rekabetlerine rağmen Molly'yi de seviyordu. Ta ki, Molly'nin, Charles'ın kendi istediği fiyatı reddetmesiyle dalga geçtiğini duyana kadar.

“Nelly pasaklı sürtüğün teki” dedi Molly. “Charles’ı daha fazla eğlendiremez.”

Molly, gerçekte bir demircinin kızı olmasına ve yazgısını değiştirmek için Londra’ya gelene kadar yalnızca bir sütçü kız olmasına rağmen, sağda solda Berkshire Kontu’nun gayrimeşru kızı olduğunu söylüyordu.

Nelly, kendisi hakkında söyleneni işitince, “Pasaklı bir sürtük mü-yüm?” dedi. “Pekâlâ, başka bir şey olmak peşinde değilim zaten. Ama Majesteleri’ni eğlendirip eğlendirmedigimi göreceğiz!”

Ve yanında bir kutu ev yapımı şeker ile birlikte Molly’yi ziyarete gitti. Kıvrımlı dar sokaklar boyunca giderken, yolda gördüğü bir sürü dilenciye bozuk para dağıttı, pencerelerinde vakit öldüren kadınlara el salladı ve berbat balıklar satan bir küçük kızla sohbet etti. Hatta ona yaklaşan kış için kıyafet alabilsin diye biraz para verdi. Hava güneşli olmasına rağmen soğuktu. Kafasında başlığı, sırtında yünlü pelerini savrula savrula hızlı hızlı yürüdü.

Molly, Maypole’dan pek uzak olmayan bir binanın ikinci katında, Nelly’ninkine çok benzeyen bir dairede yaşıyordu. Ama Kral’ın kendisine güzel bir ev alıp döneceğini anlatıp övünmekten de geri kalmıyordu. Nelly kapıyı çaldı ve Molly’yi, kapıda dikilip ona bakarken sırtarak selamlayıp içeriye giriverdi. Odadaki yeni ve lüks eşyaları ararcasına hızlıca göz gezdirdi: Sarı kadifeden perdeleri, oymalı birkaç sandalye ve Molly’nin elinde tuttuğu gümüş aynayı görebildi.

“Eee Moll!” Nelly başlığını çıkarıp pelerinin boynundaki düğmesini çözdü. “Bana hoş geldin demeyecek misin? Ah, belki de misafirin var!” Moll’un yalnızca buruşuk kombinezonu, ayağında terlikleriyle ve saçları arkasına salınık hâlde olduğunu fark edince şaşırır gibi yaptı.

Moll gözlerini şüpheyle ona dikip neden geldiğini anlamaya çalıştı. Düzgün, biçimli yüzü ifadesizdi. Nell’in hakkında söylediklerini duyacağını biliyordu. Çenesini kaldırdı, dudaklarını büzdü ve sonradan görme bir kibirle, “Hayır,” dedi. “Yalnızım. İlla öğrenmek istiyorsan, saat onda Majesteleri’ni göreceğim, onun için giyiniyordum.”

“Ah canım!” diye bağırdı Nell saate bakarak. “O hâlde acele etmelisin, saat neredeyse altı!” Kral için bile olsa giyinmek dört saat sürmezdi herhâlde, Nell dalga geçiyordu. “Sen hazırlanırken biraz dedikodu yapalım, ne dersin? Bak, sana bir şeyler getirdim. Çok bir şey değil ama, kendim yaptım. Pembe şeker, fındıklı, senin sevdiğinden.”

Moll’un şüpheleri bu düşünceli hareket karşısında dağıldı. Nell’in uzattığı kutuyu aldı ve nihayet gülümsedi. “Ah, teşekkür ederim Nell, bunları sevdiğimi nasıl hatırlayabildin?” Kutuyu açıp ağzına koca bir parça attı, parmaklarını yaladı, gürültüyle çiğnerken Nell’e de uzattı. Nelly almadı. “Hayır teşekkür ederim Moll. Almayayım, yaparken yemiştım zaten.”

“Çok lezzetli olmuş! Ve oldukça değişik. Gel canım, sana göstereceğim şeyler var. Sana yemin ederim Nell, Avrupa’da Majesteleri’nden daha kibar ve cömert bir erkek olamaz! Beni harika hediyelere boğuyor. Şu mücevher kutusuna bak! Som altından ve üzerindeki her taş gerçek. Biliyorum çünkü bunu bir kuyumcuya gösterdim. Bu yama kutusundakiler de gerçek yakut. Bir de şu dantelli yelpazeye bak, hiç bunun gibi bir şey gördün mü? Bunu benim için Paris’teki kardeşine aldirtmış!” Ağzına iki parça daha şeker sıkıştırırken Nelly’nin giysilerine gözü ilişti. Kırmızı kaba kumaştan yapılmış sıcak ve işe yarar bir parça olmasına rağmen hiç de güzel değildi. “Elbette sokağa çıkarken elmas kolyeni takmıyorsun değil mi hayatım?”

Nell yüzüne tokat yemiş gibi oldu, neredeyse ağlayacaktı. Ama yalnızca gülümsedi. “Benim elmas kolyem yok. Bana hiçbir şey vermedi.”

Moll sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve makyajını bitirmek için oturdu. “Ah, bunu dert etme canım. Senden hoşlanırsa sanırım sana da hediyeler verecektir.” Bir parça daha şeker aldı ve yanaklarına bir fırçayla İspanyol pudrası sürmeye başladı. Nelly ellerini dizlerinin üzerine koymuş onu izliyordu.

Moll, Nelly’ye şu firketeyi buraya takması, berikini şurdan çıkarmasını söyleyerek bir saatten daha fazla saçıyla uğraştı. En sonunda “Tanrım!” diye bağırdı. “Bir hanımefendi kendi başına saçını yapamıyor, bu kadar! Kesinlikle bir hizmetçiye ihtiyacım var, bu akşam ona söyleyeceğim.”

Kraliyet arabası saat dokuzu geçerken geldiğinde Moll heyecanlı bir feryat kopardı. Kutudaki son üç parça şekeri ağzına tıkarırken, maskeyi, yelpazeyi, eldivenleri alarak satenler ve esanslar içinde odadan çıktı. Nelly arabaya kadar onunla geldi, şans dileyip arkasından el salladı. Araba gürültüyle hareket ettiğinde gözlerinden yaş gelene, kasıkları ağrıyana kadar gülerek onu seyretti.

“Pekâlâ Bayan Davis! Bir dahaki sefere nasıl hava atacağınızı göreceğiz!”

Ertesi gün, Nelly, Buckingham Dükü’nün uzaktan akrabası olan genç John Villiers’le birlikte rakibinin, önceki gece başına gelenlerden sonra ortaya çıkmaya cesaret edip etmeyeceğini görmek için Dük’ün Tiyatrosu’na gitti. Villiers oyundan sonra takdir görmeyi umarak en ön sıradan iki koltuk için adam başı dört şilin ödedi. Bu koltuklar sahnenin tam karşısına denk geliyordu, Moll eğer oradaysa onları görmeme ihtimali yoktu.

Nelly, hemen yanlarında oturan iki adamın içeriye girdikleri andan beri kendisini izlediklerini fark etti. Gülümseyerek onlara baktığı anda şaşkınlık ve korkuyla nefessiz kaldı ve eliyle boğazını tuttu. Adamlar kılık değiştirerek halkın arasına karışmış olan Kral ve kardeşinden başkası değildi. Aslında kıyafetleri, tiyatronun hemen aşağısındaki “züppe köşesi”ne takılan beylere kıyasla epeyce sıradan sayılırdı.

Charles gülümsedi, küçük bir baş selamı verdi. York ise yalnızca bakmakla yetindi. Nelly güçlükle gülümseyebildi. Ama bütün salonun onlara döneceğinden çekinmese, derhal kalkıp koşarak uzaklaşmak istiyordu. Bu arada Betterton sunuşu yapmak için gelenek olduğu üzere siyah bir pelerine sarmalanmış hâlde sahneye çıktı.

Nell oturmaya devam etti. Ama sunuş bitip perde açıldığında bile hâlâ müthiş gergindi. Kafasını kaldırmaya bile cesaret edemiyor, sahneyi güçlkle görebiliyordu. Villiers dayanamayıp onu dirseğiyle dürttü.

“Sorun nedir Nell? Nöbete tutulmuş gibisin!”

“Sessiz ol! Evet öyleyim!”

Villiers sinirli görünüyordu, onu ciddiye alıp almakta kararsız kaldı. “Çıkmak ister misin?”

“Hayır tabii ki. Sessizce otur.”

Ona bakmaya cesaret edemediği hâlde Charles’ın kendisine baktığını hissetti ve yanakları kızardı. Yavaşça öne eğilip koluna dokundu. Sonra birden dönüp gözlerini ona dikti, bir cevap bekliyor gibiydi. Charles kara bıyıklarının altında parlayan beyaz dişleriyle sırıttı. Nelly rahatlamış bir gülüşle karşılık verdi. Kızgın değildi! Öyleyse O da bu şakadan hoşlanmıştı!

“Seni buraya getiren nedir?” dedi Charles, daha fazla dikkat çekmek için alçak sesle.

“Molly’nin benden daha iyi bir dansçı olup olmadığını görmek için geldim.”

“Ve bugün dans edeceğini düşünüyorsun?” Gözlerinde apaçık belli bir üzüntü ve rahatsızlık vardı. “Sanırım karın ağrısından evde yatıyor olmalı.”

Nell’in yüzü kızardı, utancından ona bakamadı. “Üzgünüm efendim, ona bana yaptığını ödetmek...” Birden ona baktı, ciddi ve sabırsızca, “Beni affedin Majesteleri, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı!”

Charles buna güldü ve “Ondan özür dilemelisin, benden değil. Uzun zamandır bu kadar eğlenceli bir akşam geçirmemiştin!” dedi. Biraz daha yaklaştı, elini ağzına götürdü ve “Doğruyu söylemek gerekirse, Bayan Davis size epeyce kızgın.”

Nelly gayet yüzüstü cevap verdi, “Böyle ucuz eski bir numarayı yutmak için epeyce saf olmak gerekir! İlk ısırıkta ilaçlı olduğunu anlamalıydı.”

Tam o sırada Moll, üzerinde zarif bir figür bulunan dar bir erkek pantolonu ve beyaz keten bir bluz olduğu hâlde, fırl fırl dönerek ve daireler çizerek sahneye çıktı. Birden alkışlar ve ısıklar patladı. Charles Nelly’ye tek kaşı havada, *işte bak, her şeye rağmen geldi*, dercesine bir bakış attı. Sonra dikkatini tekrar sahneye yöneltti. Çok geçmeden sahnedeki kız da onu fark edip gülümsedi; sanki önceki gece hiçbir şey olmamış gibi yüzüstü kendinden emindi.

Ama hemen sonra, Nell’in onun bitişiğinde oturmuş, dirseklerini korkuluğa dayamış sırtarak kendini izlediğini gördü. Gülümsemesi bir

anda kaybolduysa da sonra toparlanarak gülümsemeye devam etti. Nelly hızlıca başparmağını burnuna koyup diğer parmaklarını Moll'a doğru salladı. Ancak Majesteleri'nin bu terbiyesiz hareketi ıskalayacağı kadar hızlı değildi. Moll dansı bittikten sonra ön sıraya öpücükler yollayarak sahneyi terk etti ve o günkü oyunda başka rolü olmadığı için bir daha görünmedi.

Charles ve Nelly, oyun süresince, oyunculuk, şarkılar, sahneleme, dekor ve kostüm ile izleyici kitlesi üzerine konuştular. Villiers'in bu işe canı sıkılmıştı ama York, memnun bir ilgiyle kardeşinin son gözdesine bakıyordu. Onun anlamlı yüzü ve gözleri kayboluncaya kadar yüzünü kırıştıran sevinçli ve içten gelen mutlu gülüşünden hoşlanmıştı. Oyun bittiğinde kalkarlarken Charles gelişigüzel biçimde sordu; "Şimdi düşündüm de, sanırım henüz akşam yemeği yemedim. Ya sen, James?"

"Hayır, hayır, ben de yediğimi söyleyemem."

Nelly, Villiers'ı dirseğiyle dürttü. Genç adam anlamayınca bu kez ayak bileğine güçlü bir tekme indirdi. O, bu defa ürkerek sordu, "Majesteleri, haddim olmayarak sizin ve beyefendinin onuruna birlikte bir akşam yemeği önerebilir miyim?"

Charles ve York, düşünmeden kabul ettiler ve tiyatrodan hep birlikte çıktılar. Bir fayton çağırıp Rose Meyhanesi'ne çekmesini söylediler. Saat henüz altı buçuk bile olmamasına karşın hava kararmış ve yağmur yağacak gibiydi. Rose'un yerinde tanınmamak için Charles ve York şapkalarını iyice aşağı indirdi ve paltolarını da çenelerine kadar çekti. Nelly de büyük bir maske takıyordu. Mekân sahibi onlara, istemiş oldukları, kendilerinden başkasının gürültü etmediği bir özel odaya çıkana kadar eşlik etti.

Villiers, Kral'ın kendisini zorla davet ettirmesine içerlemişti ve pek neşeli değildi. Fakat Charles, York ve Nelly gayet güzel eğleniyorlardı. Meşhur mutfakta hazırlanan en pahalı ve lezzetli yemekleri ısmarladılar. Şampanya içtiler, çiğ istiridyeler kırdılar ve masanın üzeri boş kabuklar, şişeler ve kemik artıklarıyla dolana kadar yediler. İki saat olmamıştı ki Charles parmağını şaklatıp gitmesi gerektiğini söyledi. Karısı Hristiyan alemindeki en tatlı sese sahip olan yeni İtalyan haremağasının haberini duymak için kendisini bekliyordu.

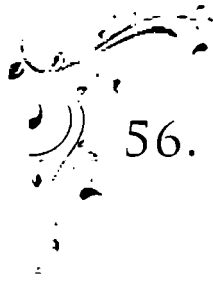
Villiers bir gayretle ayağa kalktı ve aşağıya bağırarak hesap istedi. Charles, Nelly'nin paltosunu giymesi için tutarken garson kız geldi ve açıkça ortamdaki en yaşlı kişi olduğu için hesabı ona uzattı. Charles, hafif çakırkeyf, hesabı alıp şöyle bir baktıktan sonra küçük bir ıslık koyverdi. Paltosunun ceplerini aranarak karıştırdı ama hangi cebe el atsa boştu.

“Tek bir şilin bile yok. Senin durumun nedir James?”

James de aynı şekilde ceplerini karıştırdı ve kafa salladı. Nelly birden kahkahalara boğuldu. “Sizi tuhaf adamlar!” diye bağırdı. “Ama bu benim bir meyhanede gördüğüm en gariban topluluk!”

İki kardeşin bakmakta olduğu Villiers hesabı ödemek için bütün parasını vermiş olmasının kızgınlığını gizlemeye çalışıyordu. Sonra hep birlikte aşağı indiler ve iki kardeş Nelly'yi öptükten sonra bir kiralık bir arabaya binip saraya çekmesini söylediler. Arabanın penceresinden Nelly'ye el salladılar. O ise karşılık olarak coşkulu öpücükler gönderdi.

Ertesi gün hikâye, bütün saraya yayıldı. Giyinme odalarında, kahvelerde, meyhanelerde anlatılıyor, Moll Davis'den başka herkesi epeyce eğlendiriyordu. Ve Moll, evine Nelly'nin Drury Yolu'nda topladığı yabani otlardan derlenmiş çok kötü kokan bir buketle geldiğinde ise hayatında hiç olmadığı kadar sinirlendi.

56. BÖLÜM

AMBER SARAYIN BİR PARÇASI OLMAYI SEVİYORDU. Whitehall'u daha yakından tanıdıkça düş kırıklığına da uğramadı, ona hâlâ eskisi kadar büyük gelen bu dünyada olan her şey, başka her yerde olabileceklerden daha heyecanlı ve önemli geliyordu. Tanrı'nın seçilmiş insanları ve özel yaratıkları olduklarına Buckingham'ın kendisi bile ondan daha fazla inanmış değildi. Ve şimdi o da onlardan biriydi! Hiçbir direnç göstermeden kısa sürede saray hayatının girdabına çekildi ve deli bir karanlığın içinde dönmeye başladı.

Akşam yemeklerine, oyunlara, eğlencelere gitti. Her yere davet edildi ve -Kral'ın metreslerinden birini önemsemek tehlikeli düzeyde akılsızca olacağından- kendi davetleri asla reddedilmedi. Kendi oturma odası çoğunlukla Kraliçe'ninkinden kalabalıktı, birçok oyun ve kumar masasını birlikte yürütüyordu. Ombre, kırmızı-siyah, elli bir, değişik zar oyunları... Sokak dilencileri onun adım anmaya başlamıştı ki bu, önemli olmanın kesin işaretlerinden biriydi. Şair ve oyun yazarları onun antrelerinde takılıyor ve yeni bir oyun ya da soneyi ona adamak istiyorlardı. Cömert patronu oynayarak elli pound verdiği, fakat şiirini de basılmadan önce okuma zahmetine katlanmadığı ilk genç adam, saray yaşamına ve o dâhil içindeki herkese ilişkin güçlü ve kötü niyetli bir taşlama yazdı.

Sanki gizli bir hazinesi varmış gibi para harcıyordu ve Shadrac Newbold, hesaplarını tuttuğu ve onun için yatırımlar yaptığı için o,

bunlara hiç dikkat etmiyordu. Samuel'in ona bıraktığı mirası hâlâ tükenmez bir kaynak olarak görünüyordu.

Ne de olsa Kral birini sevdiğinde sarayda para kazanmanın binlerce yolu vardı. Örneğin bir seferinde, kraliyet piyangolarından birini elinde tutmasına izin vermişti. Yine Lincolnshire'daki 600 dönümlük kraliyet arazisini düşük bir fiyattan kiralamış ve o da bunu yüksek bir fiyatla başkasına kiralayarak iyi bir gelir elde etmişti. Limandaki gemilerden elde edilen gelir de Kral tarafından bir yıllığına ona bahşedildi. New Forest'daki çalıların satışından gelen para da ona kalıyordu. Sarayın kazançlı işlerinden ikisi olan dilencilik vergileri ve borsa ile de ilgiliydi. Charles, yabancı elçilerin Kral'dan bekledikleri etkinin derecesine göre değerleri artan hediyeleri ve İrlanda vergilerinden de Amber'a hediyeler veriyordu. Sadece bu kaynaklarla bile sık yaşamını sürdürebilirdi.

Noel'den hemen önce odalarını bütünüyle yeniden dekore etmeye ve döşemeye başladı ve dört ay boyunca bu odalar boya yapan, çekiç kullanan, bir şeyler ölçen, parçalayan ve takan işçilerle doldu. Tansy onları merak ve ilgiyle odadan odaya takip ediyordu. Mösyö le Chien sürekli paçalarını yakalamaya çalışıyor ve gün boyunca havlıyordu. Bazen de hanımefendisi ortada yokken işçiler tarafından gizlice tek-meleniyordu.

Amber eşyalara bakmak için Lime Park'a gitmek üzere yola çıktı. Radclyffe'in eşyaları arasında günler geçirirken, Kral'ın gözünden de uzak kaldı. Eşyaların arasında uzun fakat bitmemiş bir şiir kitabı da buldu, "Öteki Dünya. Bir Taşlama." Hızla göz atınca 1666 yılının ilkbahar ve yaz aylarında, evliliklerinin hemen ardından Radclyffe'in, Londra'da geçirdiği zamanda edindiği bilgilerle yazıldığını anladı. Açık saçık, zalim ve biraz fesat, fakat şekil ve sunum yönünden parlak bir eserd. Amber kitabı fesatlığı ve açık saçıklığı için okudu. Bu özellikleri, eserin tamamında fark etti ancak geri kalan her şeyi kaçırdı ve sonunda eseri kibirle ateşe attı. Orada başka kâğıtlar da vardı. Aile mallarının tarihçesi, mektuplar (bir tanesi ona âşık olan ve iç savaş esnasında kaybolan bir kız tarafından yazılmıştı), pek çok simya formülü, notlar, resimler ve başka eşyalar için biriktirilmiş faturalar, Latince ve Yunancadan yapmış oldu-

ğu çeviriler, değişik konularda makaleler... Amber, kin dolu bir zevkle hepsini yok etti.

İnce bakır bir telle, bir reçetenin iliştirilmiş olduğu bir kafatasının başına geldi. Bu iktidarsızlık için bir tedaviydi ve her sabah cinayet kurbanı bir adamın kafatasından ilkbahar suyu içilmesini tavsiye ediyordu. Kontu hor görmesini daha da pekiştirmesine rağmen, Amber, bunu oldukça komik buldu. Ve bunu daha sonra Kral'a göstermek için ayırdı, Kral da belki bir gün kendisine de gerekebileceğini söyleyerek özel laboratuvarına koydu.

Amber sevdiği tüm süs eşyası, mobilya ve resimleri kendi dairesi için ayırdı ve geri kalanını açık artırmaya çıkardı. Radclyffe'in güzel ve nadir olan her şeye yaşam boyu süren ilgisi, yıllar süren koleksiyonları, sonsuz emek ve paha. Hepsi şimdi hakir gördüğü insanlara satılıyor ya da sadece küçümseyerek alay ettiği bir kadın tarafından antika olarak kullanılıyordu. Ancak Amber'ın zaferi hiçbir şey yapamayan bir ölü'nün üzerinden tamamlanan berbat bir zaferdi. Yine de o bundan büyük bir zevk alıyordu.

Charles ve adamları Fransa'dan kendileriyle birlikte değişmiş bir mobilya zevki getirdi, diğer her şeyde olduğu gibi. Yeni tarz, daha hassas ve daha müsrifti. Ceviz mobilyalar, meşe ağacından işlemeli ve ağır parçaların yerini aldı, duvar kilimi eski moda sayılmaya başladı, kir göstermemesi ve soğuğu geçirmemesi için artık çalı otuyla kaplanmayan çıplak zeminlere, pahalı İran ve Türk halıları serildi. Hiçbir harcama, zevkli bir tat ya da görünüm için aşırı sayılmazdı ve saraylılar kim en çarpıcı etkiyi sağlayacak diye birbirleriyle yarışıyor. Amber da onların yanında hiç de geride sayılmazdı.

Odaların büyüklüklerini ayarlamak için bazı duvarları yıktırdı ve yenilerini yaptırdı. Her şeyin büyük, ihtişamlı ve azametli görünmesini istiyordu. Antre bile çok genişti -ki emrindekileri barındırmak için böyleli gerekiydi- fakat buranın yegane mobilyaları yeşil ham ipekten duvar süsleri, bir çift siyah bilyeli İtalyan heykeli ve yaldızlı bir koltuk takımıydı.

Doğrudan nehri gören oturma odası, yirmi üç metre uzunluğunda ve yedi buçuk metre genişliğindeydi. Duvarlarında, aynı zamanda

geceleri pencereleri kapatmak için, siyah ve altın renginden çizgiler ile ipekler asılıydı. Yerler sedef pullu kilimlerle kaplanmıştı. Hassas, ince ve derin oymalı mobilyalar kalın bir altın tabakayla kaplıydı ve zümrüt yeşili kadife minderler vardı. Charles açık büfe tarzı yemeği sevdiğinden, ortalıkta pek çok küçük masa vardı ve Amber akşam yemeklerini bu odada veriyordu. Şöminenin üstünde Amber'ı Azize Catherine'e benzeten bir portresi asılıydı. Tüm saray hanımları kendilerinin azizeler olarak çizilmesinden hoşlanıyordu. Catherine bir Kraliçe'ydi, bu yüzden resimde Amber büyüleyici bir cüppe ve bir taç giyiyor, elinde bir kitap tutuyordu. Ayrıca bir palmye ve yanında uzanan acı çekme sembolü kırık bir tekerlek vardı. İfadesi düşünceli ve ağırbaşlıydı.

Beyaz bir antre -aynı zamanda Radclyffe'in İtalyan zencisinin bir aynanın önünde altın bir tabakta durduğu yer- oturma odasından yatak odasına, dekorasyonunun diğer tüm odaların toplamından pahalıya çıktığı odaya açılıyordu.

Tüm oda, tabandan tavana, aynalarla kaplıydı; Venedik'ten getirilen ve gümrük memurlarının arasından Majesteleri'nin göz yummasıyla kaçırılan aynalar. Zemin, Avrupa'nın en iyisi sayılan siyah Cenova mermeriydi. Tavanda Streater isimli bir sanatçı, Jupiter'in aşklarını betimlemişti. Çeşitli yaratık ve adamların arasından çıplak ve dolgun göğüslü, yuvarlak kalçalı kadınlar akın ediyordu.

Yatak, büyük bir gölgeliği bulunan bu dev yapı, dövülmüş gümüş ve kıpkırmızı bir kadifiyle kaplıydı. Ve odada bulunan diğer tüm mobilya parçaları gümüşle kalınca kaplanmıştı. Her koltuk, en ufak tabureden şöminenin önündeki en büyük kanepeye kadar hepsi, kadife kırmızısı yastık ve minderlerle kaplıydı. Perdeler de gümüş işlemeli kırmızı kadifeydi. Şöminenin üstünde Amber'ın Peter Lely tarafından çizilmiş daha cana yakın ve daha tipik bir potresi tüm duvarı kaplıyordu. Bir yığın siyah minderin üstünde yan şekilde, çıplak ve çıplaklığından utanmayan bir duruşla uzanmış, resme bakmak için kim durursa ona yönelen gözleri kısılmış çapkın bir gülümsemeyle etrafı izliyordu.

Oda saldırgan, neredeyse yabani bir karaktere sahipti. Hiçbir insanoglunun içinde önemli görünme şansına sahip değil gibiydi. Yine de

ğu çeviriler, değişik konularda makaleler... Amber, kin dolu bir zevkle hepsini yok etti.

İnce bakır bir telle, bir reçetenin iliştirilmiş olduğu bir kafatasının başına geldi. Bu iktidarsızlık için bir tedaviydi ve her sabah cinayet kurbanı bir adamın kafatasından ilkbahar suyu içilmesini tavsiye ediyordu. Kontu hor görmesini daha da pekiştirmesine rağmen, Amber, bunu oldukça komik buldu. Ve bunu daha sonra Kral'a göstermek için ayırdı, Kral da belki bir gün kendisine de gerekebileceğini söyleyerek özel laboratuvarına koydu.

Amber sevdiği tüm süs eşyası, mobilya ve resimleri kendi dairesi için ayırdı ve geri kalanını açık artırmaya çıkardı. Radclyffe'in güzel ve nadir olan her şeye yaşam boyu süren ilgisi, yıllar süren koleksiyonları, sonsuz emek ve paha. Hepsini şimdi hakir gördüğü insanlara satılıyor ya da sadece küçümseyerek alay ettiği bir kadın tarafından antika olarak kullanılıyordu. Ancak Amber'ın zaferi hiçbir şey yapamayan bir ölünnün üzerinden tamamlanan berbat bir zaferdi. Yine de o bundan büyük bir zevk alıyordu.

Charles ve adamları Fransa'dan kendileriyle birlikte değişmiş bir mobilya zevki getirdi, diğer her şeyde olduğu gibi. Yeni tarz, daha hassas ve daha müsrifti. Ceviz mobilyalar, meşe ağacından işlemeli ve ağır parçaların yerini aldı, duvar kilimi eski moda sayılmaya başladı, kir göstermemesi ve soğuğu geçirmemesi için artık çalı otuyla kaplanmayan çıplak zeminlere, pahalı İran ve Türk halıları serildi. Hiçbir harcama, zevkli bir tat ya da görünüm için aşırı sayılmazdı ve saraylılar kim en çarpıcı etkiyi sağlayacak diye birbirleriyle yarışıyor. Amber da onların yanında hiç de geride sayılmazdı.

Odaların büyüklüklerini ayarlamak için bazı duvarları yıktırdı ve yenilerini yaptırdı. Her şeyin büyük, ihtişamlı ve azametli görünmesini istiyordu. Antre bile çok genişti -ki emrindekileri barındırmak için böyleli gerekiydi- fakat buranın yegane mobilyaları yeşil ham ipekten duvar süsleri, bir çift siyah bilyeli İtalyan heykeli ve yaldızlı bir koltuk takımıydı.

Doğrudan nehri gören oturma odası, yirmi üç metre uzunluğunda ve yedi buçuk metre genişliğindeydi. Duvarlarında, aynı zamanda

geceleri pencereleri kapatmak için, siyah ve altın renginden çizgiler ile ipekler asılıydı. Yerler sedef pullu kilimlerle kaplanmıştı. Hassas, ince ve derin oymalı mobilyalar kalın bir altın tabakayla kaplıydı ve zümrüt yeşili kadife minderler vardı. Charles açık büfe tarzı yemeği sevdiğinden, ortalıkta pek çok küçük masa vardı ve Amber akşam yemeklerini bu odada veriyordu. Şöminenin üstünde Amber'ı Azize Catherine'e benzeten bir portresi asılıydı. Tüm saray hanımları kendilerinin azizeler olarak çizilmesinden hoşlanıyordu. Catherine bir Kraliçe'ydi, bu yüzden resimde Amber büyüleyici bir cüppe ve bir taç giyiyor, elinde bir kitap tutuyordu. Ayrıca bir palmye ve yanında uzanan acı çekme sembolü kırık bir tekerlek vardı. İfadesi düşünceli ve ağırbaşlıydı.

Beyaz bir antre -aynı zamanda Radclyffe'in İtalyan zencisinin bir aynanın önünde altın bir tabakta durduğu yer- oturma odasından yatak odasına, dekorasyonunun diğer tüm odaların toplamından pahalıya çıktığı odaya açılıyordu.

Tüm oda, tabandan tavana, aynalarla kaplıydı; Venedik'ten getirilen ve gümrük memurlarının arasından Majesteleri'nin göz yummasıyla kaçırılan aynalar. Zemin, Avrupa'nın en iyisi sayılan siyah Cenova mermeriydi. Tavanda Streater isimli bir sanatçı, Jupiter'in aşklarını betimlemişti. Çeşitli yaratık ve adamların arasından çıplak ve dolgun göğüslü, yuvarlak kalçalı kadınlar akın ediyordu.

Yatak, büyük bir gölgeliği bulunan bu dev yapı, dövülmüş gümüş ve kıpkırmızı bir kadifiyle kaplıydı. Ve odada bulunan diğer tüm mobilya parçaları gümüşle kalınca kaplanmıştı. Her koltuk, en ufak tabureden şöminenin önündeki en büyük kanepeye kadar hepsi, kadife kırmızısı yastık ve minderlerle kaplıydı. Perdeler de gümüş işlemeli kırmızı kadifeydi. Şöminenin üstünde Amber'ın Peter Lely tarafından çizilmiş daha cana yakın ve daha tipik bir potresi tüm duvarı kaplıyordu. Bir yığın siyah minderin üstünde yan şekilde, çıplak ve çıplaklığından utanmayan bir duruşla uzanmış, resme bakmak için kim durursa ona yönelen gözleri kısılmış çapkın bir gülümsemeyle etrafı izliyordu.

Oda saldırgan, neredeyse yabani bir karaktere sahipti. Hiçbir insanoğlu onun içinde önemli görünme şansına sahip değil gibiydi. Yine de

sarayın kıskançlık konusuydu, ne de olsa harcama konusunda en aşırıya kaçılmış hareketti. Amber onun içinde dehşete düşmüyor, aksine azametini, uzlaşmaz meydan okuyuculuğunu, taşkın güzelliğini seviyordu. Onun için yaşamdan istediği ve her zaman inandığı her şeyi temsil ediyordu. Ve sahip olduğu her şeyi. O oda onun başarısının sembolüydü.

Fakat bir kez ona sahip olduğunda, artık bu bile onu mutlu etmeye yeterli değildi.

Her gün daima meşguldü. Hiç bitmeyen bir dedikodu, yeni kıyafetler, kumar, oyunlar, verilen akşam yemekleri, entrikalar ve karşı-entrikalarla dolu olmasına rağmen Bruce Carlton'ı unutmayı bir türlü beceremiyordu. Amber ne yaparsa yapsın onu terk etmeyecekti ve ona olan arzusu genelde belli belirsiz hüzünlü bir ezgi yaratsa da bazen olağanüstü ve ahenkli bir konçertoya dönüşürek akın ediyor ve bu Amber'a dayanılmaz geliyordu. Böyle zamanlarda -her zaman en beklemediği anlarda olurdu- ölmeyi düşünüyor, hatta neredeyse diliyordu. O zaman ona onsuz bir an daha bile var olmak imkânsız geliyor, arzusu, vahşi ve çaresizce, kör ve kaçınılmaz bir hayal kırıklığına ulaşıyordu.

Mart ayının ortasında Almsbury bazı iş meselelerini halletmek ve birkaç hafta için kendini eğlendirmek için tek başına Londra'ya geldi. Amber onu geçen ağustos ayından beri görmemişti ve sorduğu ilk soru Bruce'dan haber alıp almadığıydı.

"Hayır," dedi Kont. "Ya sen?"

Amber kızgın bir şekilde "Ben mi?" diye cevapladı, "Tabii ki hayır! Hayatında bir kez bile bana yazmadı! Fakat bana öyle geliyor ki en azından senin, nasıl olduğunu bilmene izin verir."

Almsbury omuz silkti. "Neden yapsın ki? Çok meşgul. Ondan haber almadığımda her şeyin yolunda olduğunu bilirim. Olmasaydı bilmemi sağlardı."

"Emin misin?"

Gözleriyle Almsbury'yi gizlice süzdü. Amber'ın yatak odasında idiler. Amber üzerinde sabahlığıyla, ayak bilekleri çapraz biçimde bir divana uzanmıştı. Tansy de hemen onun önünde ayakkabısının yıpranmış başparmaklarını izliyordu. Çok eğlenceli biri olabilmesine rağmen, ge-

nellikle kendisiyle konuşulmadıkça ağzını açmaz ve garip bir iç huzur, neredeyse hayvansal bir kendine yetme hissi ile sessiz kalırdı.

“Bunu söylerken neyi kastettin?” Almsbury’nin gözleri ona doğru bakarken bırazcık kısıldı. “Eğer Corinna’ya birşey olduğunu umuyorsan, bunu unutabilirsin. Başka bir kadının ölmesini arzulamak seni asla istediğin şeye götürmez, benim kadar sen de bunu biliyorsun. Hiçbir zaman seninle evlenmeye eğilimi olmadı.”

Bazı zamanlar Kont’un ona karşı davranışlarına baskılanmış bir çekememezlik ve gaddarlık hâkim olurdu. Bu davranışlara Amber her zaman hızla karşılık verirdi gerçi, ama ona o kadar imtiyaz tanırdı ki bunun nedenini hiçbir zaman merak etmezdi.

“Nereden bilebilirsin! Artık bir kontes olduğuma göre belki de düşünür benimle evlenmeyi. Tabii eğer o olmasaydı.”

Corinnadan bahsettikçe bakışları sertleşiyor ve üst dudağı aksi bir biçimde geriliyordu. Fakat içten içe neredeyse Corinna’ya ve onun tüm bunlara neden olmasına bir biçimde memnun oluyor ve onu yarattığı tüm belalar için affediyordu. Başka türlü ne kendine ne de başkasına Bruce’un kendisiyle evlenmeyi reddetmesini açıklayamazdı.

“Sevgili Amber,” derken gözleri ve sesinin tonu sevecen bir acımayla yumuşadı. “Kendini kandırmanın hiçbir anlamı yok, değil mi? Onunla zengin ve soylu olduğu için evlenmedi. Belki öyle olmasaydı onunla evlenmezdi. Onun konumunda bir adam olarak kimse evlenmezdi. Fakat tüm isteği bu olsa, çok çok önce evlenmiş olurdu inan bana. Hayır tatlım, kendine dürüst olmalısın. Bruce onu seviyor.”

“Ama beni de seviyor!” diye haykırdı çaresizce, “Evet, seviyor, Almsbury! Sevdiğini biliyorsun!” Birdenbire sesi ve gözleri arzu ve özlem doldu. “Beni sevdiğini düşünüyorsun, değil mi?”

Almsbury gülümsedi ve elini tutmak için uzandı. “Benim zavallı küçüğüm. Evet, öyle düşünüyorum ve bazen öyle geliyor ki onunla evlenseydin bile onu sevmeye devam ederdin.”

“Tabii ki!” diye haykırdı ve tam o an biraz utanarak, “Benimle dalga geçmeyi bırak Almsbury!” dedi. Kendini aptal gibi hissederek sinirle uzaklara baktı. Fakat aniden kelimeler aceleyle dökülüyordu. “Evet, onu

seviyorum, Almsbury! Ne kadar sevdiğimi hayal bile edemezsin. Onu elde etmek için dünyadaki her şeyi, her şeyi yaparım! Ve onu her zaman severdim, onu binlerce yıl boyunca her sabah ve her gece görseydim bile! Bunun doğru olduğunu biliyorsun Almsbury, asla başka bir adamı sevmedim, sevemem!” Birden, Almsbury’nin gözlerinde garip bir bakış görerek onu incitmiş olduğundan korktu. “Tabii ki seni de seviyorum Almsbury fakat başka bir şekilde, ben...”

“Boş ver. Açıklamaya çalışma, bu konu hakkında bir şekilde senin bildiğinden daha çok şey biliyorum. Sen üçümüze de âşıksın. Kral, Bruce ve ben. Ve her birimiz, bence, seni seviyoruz. Fakat hiçbirleriyle fazla mutlu olamıyorsun çünkü bizim vermeye istekli olduğumuzdan daha fazlasını istiyorsun. Hiçbirimizi o zavallı genç yüzbaşı -adı neydi?- ya da sana parasını bırakan yaşlı bunak gibi parmağında oynatamazsın. Neden biliyor musun? Sana söyleyeyim. Kral seni seviyor fakat bir düzine başka kadını sevdiği ve bir düzine başka kadını daha seveceği gibi. Dünyadaki hiçbir kadın onu incitemez çünkü o onlardan yalnızca fiziksel zevk bekliyor. Kızkardeşi gerçekten sevdiği tek kadın, fakat bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok. Bruce seni seviyor fakat daha çok sevdiği başka şeyler var. Ve de daha çok sevdiği bir kadın. Ve sevgili Amber, en nihayetinde ben de seni seviyorum. Fakat seninle ilgili aldanmıyorum. Senin ne olduğunu biliyorum ve buna aldırımıyorum, hâliyle beni de asla çok incitemezsin.”

“Tanrı aşkına, Almsbury! Seni neden incitmek isteyim, ya da başkasını? Hangi şeytan bunları aklına sokuyor?”

“Hiçbir kadın onu seven erkeği incitebileceğinden emin olana kadar tatmin olmaz. Hadi, dürüst ol, bu doğru değil mi? Eğer yapmak istersen, her zaman beni perişan edebileceğini düşündün, düşünmedin mi?” Bunu söylerken gözlerini Amber’a dikmişti.

Amber, beğenildiğini bilen güzel bir kadının güveniyle ona gülümsedi. “Belki de evet,” diye onayladı. “Yapamayacağımdan emin misin?”

Kısa bir an için Almsbury hareketsiz kaldı, sonra birden ayağa kalkıp beyaz dişlerini sergileyen koca bir sırıtmayla, “Hayır, tatlım, yapamazsın,” dedi. Ayakta durdu ve Amber’a baktı, yüzü yine ciddiydi. “Yine de

sana birşey söyleyeyim, dünya üzerinde evlenip mutlu olabileceğin bir adam varsa o da benim.”

Amber hayretle ona baktı ve gülerek ayağa kalktı. “Almsbury! Neler saçmalamaya başladın sen? Eğer öyle bir adam varsa bu Bruce’dur ve sen de bunu biliyorsun.”

“Bu konuda yanıliyorsun.” Amber tam itiraz etmeye hazırlanırken Almsbury kapıya doğru yürümeye başladı, Amber etrafında dolanarak önüne geçti. Almsbury, “Seninle akşam görüşürüz, dün benden kazandığın yüz pound için tekrar oynarız.” dedi. Amber güldü, “Yapamayız, Almsbury! Onu bu sabah yeni bir giysi için harcadım!” Almsbury kapıdan çıkarken tekrar güldü. “Bizi evli düşünsene!”

Almsbury yüzünü dönmeden el salladı, fakat o gözden kaybolurken Amber’ın kaşları *düşünceli bir şekilde çatıldı. Almsbury ve ben... Evlilik.* Bu düşünce daha önce hiç zihninden geçmemişti. Daha önce Bruce Carlton haricinde kimseyle evlenmeyi düşünmemişti ve hâlâ onun dışında biriyle mutlu bir evlilik yapmak ona inanılmaz geliyordu, bu Almsbury bile olsa. Fakat Almsbury’nin bunu söylemiş olması ne kadar garipti. Evlilik hakkında, akla ve sezgiye sahip her erkek gibi, olumsuz düşünen birinin. Omuzlarını silkerek elbisesini tamamlamaya döndü. Bunları düşünmenin şimdi kime ne faydası vardı?

Ayrıca, ilgilenecek daha önemli işleri vardı. Durand birazdan saçını yapmaya gelecekti ve Madam Rouviere, Kral’ın doğum günü balosu için giyeceği kıyafet konusunda yardım edecekti. Bir sonraki yemek davetine kimi davet edeceğine karar vermeliydi, Fransız mı yoksa İspanyol elçisini mi? Hangisi minnettarlığını daha cömert ifade ederdi? Castlemaine’ı davet edip bütün geceyi kıskançlığıyla doldurmasına izin mi vermeliydi, yoksa onu sadece görmezden mi gelmeliydi? Charles kesinlikle aldırmazdı, yıllar önce bir kez yaptığı gibi partiyi de onun için terk etmezdi. Böyle konularda kararları verenin kendisi olması Amber’ı tarifsiz ölçüde memnun ediyordu.

O günün güzel geçeceğinin şimdiden belli olduğunu düşünerek, iki kişilik gösterişli yeni arabasıyla Hyde Park’ta gezintiye çıkmaya karar verdi. Bunun için yeni altın rengi kadife ve kürkten yeni bir takımı vardı

ve dizginleri eline almaya kararlıydı. Beklediği sonuç heyecan vericiydi çünkü hiç şüphesiz büyük bir sansasyon yaratacaktı.

Yeni Richmond Düşesi Frances Stewart'ın şehre dönüşü sarayda büyük bir heyecan yarattı. Bir kez daha bütün resim parçalara bölünmüştü ve bir araya getirilmesi gerekiyordu. Politikacılar, hanımlar ve hatta uşaklar bile merak etmeye, bir şekilde kendilerini kurtarmak için türlü hokkabazlıklar çevirmeye başlamışlardı. Frances'in artık evli bir kadın olduğu ve bekâr olduğu zamanlardan daha sağduyulu olacağı konuşuluyordu. Onlara göre gerçekte onun olan yeri çok yakında alacaktı. Ve Somerser'de kendi egemenliğini kurduğunda yalnızca -Frances için değil mirasçıları için de- büyük eğlenceler vermeye başlayacaktı. Fakat Kral, hepsini şaşırtarak, hiçbir zaman ilgili görünmedi, sanki onun döndüğünden bile habersizdi.

Eğer Frances bu ilgisizliğe bozulmuşsa bile bunu iyi gizliyordu. Halbuki pozisyonu Kral'ın tavrına bağlı bir kadın varsa kesinlikle bu oydu.

Barbara, yıl sonunda taşradan döndüğünde eski yerinin Kontes Danforth tarafından işgal edildiğini gördü. Öbür yandan iki aktris Majesteleri'nin ilgisini üzerlerine çekiyordu. Moll Davis sahneyi terk etmiş ve onun için dekore edilmiş güzel bir eve yerleşmişti ve Nell Gwynne, saraya yaptığı arka kapı ziyaretleri konusunda ağzı sıkı davranmıyordu. Barbara, Kral'ın kendisine geri dönmek için her gün yalvardığının bilinmesini sağladı. Sözde o da Kral'ı aşağılayarak ondan paradan başka bir şey almayacağını söylemişti. Fakat kalbinin derinliklerinde korku doluydu. Genç erkeklerine büyük paralar vermeye başlamıştı. Bunu duyan Charles üzüntüyle gülümseyerek ve geniş omuzlarını silkerek "Zavallı Barbara, yaşıyor," dedi.

Fakat dedikodu için malzeme oluşturan yalnızca kadınlar değildi. Buckingham Dükü de dikkat çekmeye devam ediyordu. Yeni yılın ilk günlerinde Kont Shrewsbury,  n sonunda akrabaları tarafından, Buckingham'la düello yapmaya ikna edildi ve bu düelloda öldürüldü. Dük, Leydi Shrewsbury'yi kendi yanına, eve getirip de, sabırlı karısı böyle bir şeye tolerans gösterilemeyeceğini söyleyince, karısını babasının yanına geri gönderdi.

Bu, Charles'ı oldukça eğlendirdi; Buckingham'ın avam arasında itibarını mahvetmek için bundan daha kötü bir dalavere çevirmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu. Fakat Buckingham bir süredir halka olan ilgisini kaybetmişti ve onların, onun hakkında ne düşündüğüyle ilgilenmiyordu. Kendi planlarına, bir kadına sadık olduğundan daha sadık olamıyordu.

Daha az etki yaratan ama daha önemli bir sürü olay aynı anda gerçekleşiyordu. Clarendon bütün çabasına rağmen Kral tarafından ülkeden sürülmüştü ve kızının bütün düşmanları, bu durumdan faydalanarak onu adam yerine koymadıklarını göstermek için bu fırsatı değerlendirdiler. Ama Anne, onların hakaretlerini görmezden geldi ve kendi maiyetini büyük bir kararlılıkla bir arada tutmayı başardı. Bir gün kendi çocuklarından biri İngiltere tahtına oturacağı için, o aptalların kıskançlıktan yaptığı şeylerin hep boşa olduğunu söylüyordu kendine. Kraliçe'nin hâlâ hamile kalamamış olması, bu ihtimali iyice güçlendiriyordu.

Clarendon hükümeti, yerini, adını üyelerin isimlerinin baş harflerinden alan Cabal'a bıraktı. Ekip, içlerindeki tek dürüst adam olduğu için en çok şüphe duyulan Sör Thomas Clifford, arkadaşı olduğu hâlde onu kıskanan Arlington, Buckingham, Ashley ve Lauderdale'den oluşuyordu. Hepsi Clarendon'dan nefret ediyor ve onun dönüp başa geçmesinden korkuyordu. York'tan da bir o kadar nefret ediyorlardı. Bu ortak hisleri olmasa, kendi içlerinde bölünürlerdi. Hiçbiri birbirine güvenmiyordu ve hepsi birbirinden korkuyordu. Kral da onlara güvenmiyor ama sonunda idare edebileceği bir hükümete kavuştuğu için seviniyordu. Bu adamların hepsinden daha akıllıydı.

Böylece ülkeyi yönetmek üzere işe koyuldular.

İngiltere, Hollanda'yla bir anlaşma imzaladı. Böylece, Charles onlarla yeniden savaşıma hazır olduğunda, Hollanda, Fransa'dan yardım alma fırsatı bulamayacaktı. Aslında Charles'ın asıl niyeti, bir dahaki savaşta Fransa'yı kendi safında görmektir. Kız kardeşiyle mektuplaşmaları, bu yönde ilerliyordu. Hem Fransa, hem Hollanda'yla imzalanan gizli akitlerle birlikte, Hollanda'yla yapılan bu anlaşma, İngiltere'ye Avrupa

üzerinde büyük güç sağlıyordu. Bu durum en çirkin politik oyunlarla sağlanmış olsa da, Kral'ın yöntemi buydu. Onun çekiciliği ve yumuşak başlılığı bir maskeydi. Onun bencil, alaycı, acımasız, fırsatçı yapısını gizliyordu.

Rochester Kontu, çağın üç uğraşısının politika, kadınlar ve içki olduğunu, en azından ilk ikisinin birbirinden pek de ayrı olmadığını söylemişti.

Charles, ilişkide olduğu kadınların devlet işlerine karışmasından hiç hoşlanmıyordu, ancak onları dışarıda tutmayı da imkânsız buluyordu. Değiştiremeyeceği şeyi kabul ediyor, öyle davranıyordu. Bir kadın onun dikkatini çeker çekmez ya da metresi olarak bilinmeye başladığında, Kraliçe'nin aksine, dört bir yanı yardım istekleriyle, bir iyiliğe karşı para teklif edenlerle, saray içindeki gruplardan ittifak teklifleriyle çevriliyordu. Daha ilk iki haftasında Amber da böyle kuşatılmıştı, aylar geçtikçe kendini bu ağ tarafından daha sıkı sarılmış ve boğulurken buldu.

Buckingham, Amber'ın saraya sunulduğu gecedan itibaren dostça yaklaşmış ve en azından Leydi Castlemaine'a karşı hep onun tarafını tutmuştu. Amber yine de ona hiçbir zaman güvenmemiş fakat bunu onun bilmemesi konusunda da dikkatli davranmıştı. Zaten güvenilmez bir dost olduğu için çok tehlikeli bir düşman olacağından emindi. Bu yüzden yakınında olmasını daha güvenli buluyordu. Buna rağmen aylar boyunca birbirlerinden bir şey talep etmedikleri gibi birbirlerinin güvenini de sınamamışlardı.

Sonra mart ayının sonlarına doğru bir sabah, Buckingham beklenmedik bir ziyarette bulundu. Amber şaşırarak, onu neyin bu kadar erken getirdiğini sordu. Saat henüz dokuz bile değildi ve Buckingham öğleden önce yataktan çıkmayı âdet edinen biri değildi.

"Erken mi? Benim için geç. Hâlâ yatmış değilim. İçecek bir şeyleriniz var mı? Çok susadım."

Amber biraz şarap ve ançüez istedi ve istediklerinin gelmesini beklerken Dük kendini ateşe yakın bir koltuğa atarak konuşmaya başladı.

"Moor Fields'dan yeni döndüm. Bunun gibi bir şey görmemişsinizdir! Bazı gençler bir iki genelevi talan ediyorlardı, sinirli fahişeler kafa-

larına çaydanlık fırlatıyordu. Gençler, daha sonra genelevlerin en büyüğü, yani sarayı karıştıracaklarını söylüyorlardı!”

Amber gülerek ikisine de birer bardak şarap koydu ve “Eminim burada Moor Fileds’da bulduklarından çok daha fazla fahişe bulacaklardır,” dedi.

Buckingham elini cebine atarak kırışmış bir parça kâğıt çıkardı. Çarpık bir yazıyla yazılmış, henüz kuruyan mürekkebi dağılmıştı ve pek çok parmak izi fark ediliyordu. Kâğıdı Amber’a verdi.

“Bunu gördünüz mü?”

Amber aceleyle okudu.

“Zavallı fahişelerin Leydi Castlemaine’ımıza dilekçesi” yazıyordu başlıkta. Cümlelerin düzgünlüğüne ve içerikteki hicve bakarak kesinlikle saray çevresinden birinin eseriymişti bu. Amber bunun da Dük’ün kuzenini yıpratmak için uydurduğu garip icatlardan biri olduğunu fark etti hızla. Bir süredir birbirleriyle tartıştıklarını biliyordu ve Barbara’yı aşağılanmış görmekten de hoşnut olacaktı.

Gülerek kâğıdı geri uzattı. “Bunu kendisi gördü mü peki?”

“Eğer görmediyse de yakında görecektik. Bu bildiriler Londra’nın her tarafında, her köşe başında dağıtılıyor. Bunu okurken gülmekten az kal-sın çatıdan düşecek olan bir kiremitçi bile gördüm. Peki hangi şeytan böyle bir asılsız iftirayı Leydi’nin başına sarar ki?”

Amber gözlerini açarak ona baktı. “Lordum gerçekten de kim olabilir?! Aklıma kimse gelmiyor, sizin?”

Bir an için birbirlerine baktılar ve sonra ikisi birden sırtıttı. “Kimin olduğu önemli değil, sonuçta olan olmuş. Sanırım Kral’ın ona Berkshire’da bir ev hediye edeceğini duymuşsunuzdur.”

Amber’ın kaşları çatıldı. “Tabii ki duydum. Herkes duysun diye çatladı zaten. Sözde, Kral onun için bir de dükalık yaratacakmış.”

“Canınız sıkılmış görünüyor.”

“Benim mi? Hayır, lordum, hayır,” diye alaycı bir tavırla cevapladı Amber. “Neden sıkılayım ki Tanrı aşkına?”

“Haklısınız. Sıkılacak bir şey yok.” Ateşin sıcaklığı, ağzındaki güzel şarabın lezzeti ve kendisine sakladığı özel bilgilerle Buckingham keyifli ve kendisiyle barışık görünüyordu.

“Berkshire’daki evini bana veriyor olsaydı çok daha az sıkılırdım. Bir dükalık! Dünyada daha çok istediğim hiçbir şey yok!”

“Üzülmeysin. Bir gün alacaksınız. Sizden kurtulmayı istediğinde. Bir gün bir nedenle isteyecek.”

Amber bir süre sessizce ona baktı. “Yani demek istiyorsunuz ki...”

“Evet madam.”

Fakat Amber hâlâ şüpheliydi. Sekiz yıl boyunca Barbara saraya hükmetmiş, arkadaşlarına yardım etmiş, düşmanlarına ızdırap çektirmişti. Ebedi ve alt edilemez görünüyordu.

“Umarım haklısınızdır. Fakat daha geçen akşam onu gördüğümde Berkshire’daki evin Kral’ın hâlâ onu sevdiğinin bir kanıtı olduğunu söylüyordu.”

“Sevmek mi? Kral onunla artık yatmıyor bile. Fakat hepimizin onun masalına inanmamızı umuyor. Eğer tüm dünya Kral’ın hâlâ onu sevdiğine inanırsa, bu neredeyse sevmesi kadar iyi değil mi? Fakat ben sizin bilmediğiniz bir-iki şey biliyorum.”

Amber, Buckingham’ın topladığı haddi hesabı olmayan bilgilerden hiç şüphe duymazdı. Önemli ya da önemsiz, çok az şey onun saraydaki casus ve ispiyoncu ağından kurtuluyordu.

“Lordum ne biliyorsa umarım doğrudur,” dedi Amber.

“Tabii ki doğru! Size bir şey söyleyeyim madam, Leydi’nin işi bitti ve düşüşü başladı.” Kendinden hoşnut gözüktüyordu.

Amber gözlerini kısarak ona baktı. “Sizi anlamıyorum.”

“O zaman daha açık konuşayım. İhtiyar Rowley ondan kurtulmak istiyordu fakat onun da Kral’la sürdürmeye çalıştığı pazarlığı biliyorum. Çok basitti. Onun yayınlamakla tehdit ettiği aşk mektuplarının yıllar önce yakıldığını Charles’a söyledim.”

“Size inandı mı?” Amber, Buckingham’ın Barbara’yı mahvettiğini, Kral’ı kandırdığını ve şimdi de kendisinden faydalanmak için manevra yaptığını düşünmeye başlamıştı.

“Neden inanmasın, gerçek bu. Onların yandığını kendi gözlerimle gördüm. Aslında bunu yapmasını Barbara’ya öneren de bendim!” Aniden dizine vurup gülerken, Amber onu dikkatle fakat ikna olmamış

şekilde izliyordu. “Büyük bir öfke içinde. Bir gün bu yüzden canımı alacağını söylüyor. Becerebilirse yapar. Fakat şu an İhtiyar Rowley benden çok memnun. Bırakalım da o bunu nasıl yapacağını planlayadursun. Çok çaresiz durumda. Bana şüpheyle bakıyorsunuz madam. Yalan söylediğimi düşünüyor olabilir misiniz?”

“Mektupların yandığına inanabilirim ama Kral’ın Barbara’yı geri almayacağına inanmam, bunu hep yapıyor. Eğer onunla işi bittiyse niye ona dükalığı ve evi versin? Bunun için borç almak zorunda bile kaldı.”

“Nedenini söyleyeyim madam. Yaptı çünkü yumuşak kalpli. Bir kadından istediği her şeyi alınca, onu bir köşeye fırlatamıyor. Hayır. Her zaman her biriyle adil biçimde pazarlık ediyor ve hain dünyanın onları parçalayamayacağı kadar büyük miktarlarda para veriyor. Madam, ben de bu sizin için iyi bir haber. Hiçbir zaman Barbara Palmer’la aranızın iyi olmadığını biliyorum.”

“Ondan nefret ediyorum! Fakat iktidarda olduğu bunca zamandan sonra, pek inanmıyorum.”

“Kendi de inanmıyor. Böbürlenmelerinden bıktığım için ondan uzaklaştım. Yıllardır burada olabilir, fakat artık hiçbir şeye güvenemez. Charles bir kere kadın ya da erkek birinden sıkıldı mı, onlar için hiçbir yarar sağlamaz. Bu, Şansölye’ye karşı en iyi korumamız. Bana kalırsa madam, bu durum akıllı bir kadın için, bir yer açıyor.”

Amber, Buckingham’ın sabit bakışlarına döndü. Buckingham’ın hiçbir ittifakında gıpta ile bakılacak bir şey yoktu. Dük politikayla yalnızca kendi eğlencesi için ilgiliydi. İlkeleri, ciddi bir amacı yoktu ve sadece geçici heveslerinin peşinde arkadaşlıklarını, onurunu ve ahlakını geride bırakmıştı. Fakat tüm bunlara rağmen hâlâ büyük bir ismi vardı, İngiltere’nin en büyük servetlerinden birine sahipti ve zengin tüccarlar, avam ve Londra halkı arasında bir ünü vardı. Her şeyden öte, ısrarcı ve kararlı olmasa bile ani bir çarpmayla büyük zarar verebilen intikamcı ve fesat bir yapısı vardı. Amber çok önce onunla ilgili düşüncelerini oluşturmuştu.

Yumuşak bir sesle, “Ve birinin Leydi’nin yerini almasını mı bekliyorsunuz?” diye sordu.

“Biri alacak, bundan eminim. İhtiyar Rowley sütannesi tarafından emzirildiğinden beri bir kadın tarafından yönetildi. Ve bu sefer, madam, bu kadın belki sizsinizdir. İngiltere’de kimsenin şu an senin kadar büyük bir fırsatı yok. Richmond Düşesi’yle dostluk kuran o beyler boşa kürek çekiyorlar. O boş kafalı, Majesteleri’ni uzun süre mutlu edemez, buna kellemi koyarım. Burnum iyi koku alır madam, bu meselelerden gayet iyi anlarım. Ve size hizmetlerimi sunmayı teklif etmeye geldim.”

“Beni onurlandırdınız. Bunun hak ettiğimden fazlası olduğuna eminim.”

“Birbirimizi onurlandıracğız. Bildiğiniz gibi, eğer istersem size yardım edebilirim. Karşılığında sizin de bana yararınız dokunabilir. Kuzenim o yataktayken bütün işlerinin görüldüğünü sandı ama bu büyük bir hataydı. Şimdi kendi de anlıyordur. Fakat köprünün altından çok sular aktı ve bu bizi ilgilendirmiyor artık. Majesteleri’nin karakteriyle ilgili bir ömürlük deneyimim var ve size kılavuzluk edersem, ikimiz birlikte İngiltere’yi istediğimiz kalıba dökeriz.” Amber, İngiltere’yi dökcek bir kalıp tasarısına sahip değildi, bir tane icat etmeye de hiç hevesi yoktu. Ulusal ya da uluslararası politika, kendi arzu ve isteklerini direk etkilemediği sürece onu hiç ilgilendirmiyordu. Ayak oyunları hiçbir zaman büyük olmamıştı; en fazla gözlemleyebildiği olaylar ve bildiği insanlar üzerineydi. Amber, Buckingham’ın kafasının entrikalara işlediği konusunda Charles’la hemfıkirdi. Fakat kendisini büyük projeler üzerine ittifak kurmuş görmek Dük’ü mutlu edecekse, bu konuda onunla tartışmak için bir neden görmüyordu.

“Hiçbir şey, beni sizinle arkadaş olmak ve çıkarlarınızı paylaşmak kadar mutlu edemez. Buna inanın.” Kadeh kaldırıp birlikte içtiler.

57. BÖLÜM

FRANCES STEWART, UZUN ZAMANDIR TAŞRADAKİ HAYATINDAN MEM-nun değildi. Oradaki yaşamı balolar, partiler, avlar, oyunlar, kahkahalar, dedikodu ve arkası kesilmeyen küçük, geçici heyecanlarla çevriliydi.

Taşra sakindi. Birbirinin aynı günler tekdüze akıp gidiyordu ve onun ihtişamlı evi saraya kıyasla ıssız ve terk edilmiş gibiydi. Onu eğlendirecek, iltifatlar edecek, hayran olacak veya attan inmesine yardım edecek centilmenler yoktu.

Kocası zamanının çoğunu tarlada geçiriyor, evde olduğunda ise çoğunlukla sarhoş oluyordu. Evi eğitimsiz bir kahya idare ediyordu ve boş vakitler Frances'i son derece sıkıyordu. Hiç kimse onu, yalnız başına mutlu olabilmeyi öğrenmesi için teşvik etmemişti. Evli olmaktan da memnun değildi ama zaten bunu ummuyordu.

Saygıdeğer bir hanım olmak onun yegane dileği idi ve bunu başarmanın tek yolunun evlenmek olduğunu düşündüğü için evlenmişti. Kuşkusuz Dük onu seviyordu ve kendisiyle evlendiği için minnettardı. Ama Frances, bir hanımı mutlu etmenin binlerce yolunu çok iyi bilen saraydaki soylu beylere kıyasla, onu sıkıcı ve kaba buluyordu.

Sevişmek de onu tiksindiriyordu. Günün geceye dönmesinden çekinir hâldeydi ve Dük'ü kendinden uzak tutmak için türlü çeşit rahatsızlıklar icat ediyordu. Gebe kalmaktan ölesiye korkuyordu ve birkaç defa gerçekte öyle olmamasına rağmen bütün belirtileri göstermişti.

Sürekli olarak şehri, sarayı ve oradaki güzel hayatı düşünüyordu. Orada olduğu zamanlar kıymetini bilememişti ama şimdi, ona dünyadaki en güzel yaşayış biçimi gibi görünüyordu. Tükenmek bilmeyen sanatlerini, katıldığı baloları, giydiği kıyafetleri, etrafını saran ve ona iltifat etmek için peşinden ayrılmayan centilmenleri hayal ederek harcıyordu. Bu geçmişin her anını, her küçük detayını zihninde tekrar tekrar yaşıyor, bunlarla yalnızlığını büyütüyordu.

Her şeyden çok da Kral Charles'ı düşünüyordu. Şimdi iyice emindi ki, o tanıdığı en yakışıklı ve büyüleyici adamdı. Ve ümitsiz biçimde ona âşık olduğunu anlıyordu. Bunu daha önce neden fark etmemişti ki sanki. Oysa hayatı ne kadar farklı olabilirdi! Saygın olmanın hiç de annesinin onu inandırdığı kadar önemli olmadığını biliyordu artık. Bir kadın, Kral'ın himayesinden başka neye ihtiyaç duyabilirdi ki?

Londra'ya dönmeyi arzuluyordu. Peki ya o kendisini affetmeye hazır değilse ne olacaktı? Ya kendisine âşık olduğunu unuttuysa? Frances onun son gözdelelerini iştmişti: Kontes Northumberland, Kontes Danforth, Mary Knight, Moll Davis, Nell Gwynne. Belki de artık kendisine olan tüm ilgisini yitirmişti. Frances, onun, görüş alanından çıkan herkesi, onları ne kadar severse sevsin, derhal ve hiç var olmamışlarcasına unuttuğunu hatırlıyordu.

Resim yapmayı, gitar çalmayı, kilim dokumayı denedi. Ancak yalnız başına yapılan bu işler onu mutlu etmiyordu. Tamamen ve çaresizce sıkılmıştı.

Sonunda Dük'ü Londra'ya dönmek için ikna etti. Umutları yeniden coşmuştu. Herkes onun partilerine ve balolarına katıldı. Saraydaki ilk zaferinden sonrakine denk bir şekilde ona olan ilgi ve rağbet artmıştı. Herkesin Kral'ın kısa sürede yumuşayıp onu metresi yapacağını beklediğini çok iyi biliyordu. Ve ilk kez bunu, tüm riskleri ve tüm getirileri ile birlikte kabul etmeye hazırды. Fakat görünüşe göre Charles'ın onun şehre geldiğinden bile haberi yoktu.

Bu böylece dört ay sürdü.

Frances önce şaşırды. Sonra öfkелendi ve en sonunda ise incinmiş, korkmuştu. Kral onu asla affetmeyecek miydi? Sarayın onu anlamaya-

cağını, Kral'ın ona ilgisini yitirdiğine bir kez ikna olduklarında, kargaların vebaya tutulmuş şehri terk etmesi gibi kendisini terk edeceklerini biliyordu ve bunun düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu. Taşradaki münzevi yaşantısına geri dönmek zorunda kalması ihtimali ile yüz yüze geldi korkuyla. Bitmek tükenmek bilmeyen kasvetli yıllar onu bekliyor gibi görünüyordu.

Kaçışının üzerinden bir yıl geçmemişti ki, Frances ağır bir hastalığa tutuldu. Doktorlar önce gebelik, sıtma veya ruhsal bir rahatsızlık olabileceği üzerinde durdular. Ancak birkaç gün içinde ortaya çıktı ki bu çiçek hastalığı idi. Dr. Fraser, derhal Kral'a bir not gönderdi. Charles, Frances'in kendisiyle kasten oynadığını, aptal yerine konduğunu düşündüğünden ona karşı büyük bir kin besliyordu. Ancak bu kin birdenbire merhamet ve endişeye dönüştü.

Çiçek hastalığı! Güzelliği mahvolabilirdi! Charles onun hayati tehlike altında olabileceğinden önce bunu düşündü. Ona öyle geliyordu ki Frances'in neredeyse kutsal bir güzelliği vardı ve bu güzellik insan veya Tanrı tarafından bozulmamalıydı. Bunu tahrip etmek ona göre barbarlık, neredeyse küfür sayılırdı. Frances, Kral'a, geçen aylar boyu kötü davranmasına karşın hâlâ çok şey ifade ediyordu. Onda Charles'ın diğer kadınlarda rastlamadığı, yorgun ve acı içindeki kalbini büyük hayal kırıklığına uğratan bir tazelik ve saflık vardı.

Charles hemen onu ziyaret etmek istedi. Ancak doktorları, enfeksiyon taşıyabileceği korkusuyla buna engel oldular. Bunun yerine ona mektup yazdı. Endişelerini mektuba yansıtmamak istediye de bunu beceremedi. Artık hiçbir şey için inancı kalmamıştı. Tanrı'nın bir adamın gözleri için bir kadının güzelliğini koruyacağına inancı yoktu. Tanrı'nın kendisini yeterince gözetmediğini düşündü. Ama en iyi doktorlarını Frances'e gönderdi ve sürekli olarak gelişmeleri takip etti.

Acaba nasıl hissediyordu? O gün daha iyi miydi? Canı yanıyor muydu? Ona daima duymak istediği şeyleri söylediler, ama bunların yalan olduğunu biliyordu.

Hastalığın üzerinden bir aydan fazla zaman geçtikten sonra, mayısın ilk haftasında doktorlar onu görmesine izin verdiler. Somerset

Konağı'nın bahçesine arabasıyla girdiğinde muazzam bir kalabalık gördü. Belli ki oraya geleceği duyulmuştu ve insanlar ikisinin buluşmasına tanık olmak için toplanmışlardı. Charles'ın yüzü asıldı, homurdanıyordu.

Küçük beyinleri, iğrenç meraklarıyla başkalarının acılarını kurcalıyorlardı.

Arabasından inip binaya girdi. Frances'in annesi Bayan Stewart onu bekliyordu. İlk bakışta onun gergin, heyecanlı ve ağlamak üzere olduğunu fark etti. Ve doktorların o ana kadar kendisine yalan söylediklerinden emin oldu.

"Ah, Majesteleri! Geldiğinize çok memnun oldum. Sizi görmeyi çok arzu ediyordu. İnanın bana efendim, size yaptıkları için kendini asla affetmedi!"

"Durumu nasıl?"

"Daha iyi, çok daha iyi! Giyindi ve yataktan kalktı. Ama henüz oldukça zayıf."

Charles kadını kara gözleriyle süzüyor, çırpınışının arkasında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kadının gözlerinden ızdırabı okunuyor, konuşmakta zorluk çekiyordu.

"Onu şimdi görebilir miyim?"

"Elbette Majesteleri, benimle gelin lütfen."

"Bahçedeki kalabalığa bakılırsa bugünkü tek ziyaretçisi ben değilim."

Bayan Stewart, Charles'ın yanında merdivenleri tırmanıyordu. "Biliyorsunuz ilk defa bugün ziyaretçilere izin verildi. Oda oldukça kalabalık, neredeyse tüm şehir burada."

"O hâlde kalabalık dağılma kadar antrede bekleyeyim."

Kadın içeridekileri Frances'in bugün yeterince heyecanlandığı bahanesiyle göndermek için gitti. Charles kapının arkasından kalabalığın sorsuzsuzca gevezelik ettiğini ve kıkırdadığını duyuyordu. Nihayet herkes gittiğinde Bayan Stewart onu almaya geldi. Birtakım odalar ve koridorlardan geçerek Frances'in yatak odasına girdiler.

Bir kanepe üzerinde yarı uzanmış Kral'ı bekleyen Frances'in üzerinde ipekli, etekleri kıvrımlı çok hoş bir gecelik vardı. Saat henüz öğleden

sonra iki olmasına karşın odanın tüm perdeleri kapatılmış, aydınlatma içinse odanın çeşitli yerlerinde ama hepsi de Frances'den uzakta birçok mum yakılmıştı. Charles şapkasını çıkardı. Onu eğilerek selamladıktan sonra hemen Frances'in önünde durdu. Tekrar eğildi ve gözlerini teredütle ona dikti. Gördüğü şey midelerini bulandırdı.

Değişmişti. Loş ışıktaki bile görülebiliyordu. Hastalık ondan geriye hiçbir şey bırakmamıştı. Bir nilüfer kadar pürüssüz olan cildi çiçek lekeleri ve kırmızı beneklerle doluydu. Bir gözü kısmen kapanmıştı. Tüm o mükemmel ve saf güzelliği gitmişti. Ama Charles'ı en çok etkileyen, onun yalvaran gözlerindeki mutsuzluktu.

Bayan Stewart, Charles'ın ricası üzerine hâlâ odadaydı. Ellerini göğsünde birleştirmiş, onları izlediği için tedirgin ve kaygılıydı. Fakat Frances ve Charles, onun orada olduğunu unutmuşlardı. Charles uzun bir sessizliğin sonunda güçlkle, "Canım," dedi yumuşak bir sesle, "Tanrı'ya şükür iyisin."

Frances ona baktı. Kendine hâkim olmak için mücadele veriyor ama sesine güvenemiyordu. Yüzünde küçük, zavallı bir gülümseme belirdi fakat ağzının kenarları titriyordu. "Evet Majesteleri, iyiyim" Onun yumuşak, alçak sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Tabii bunda şükredecek bir şey varsa."

Ağzında aniden bir acı hissetti ve yüzünü yere çevirdi. Ellerini yüzüne kapayıp ağlamaya başladı. Tüm bedeni hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Charles bunun sadece Frances'i o hâlde görmüş olmasından kaynaklanmadığını biliyordu. Sözde ziyaret için toplanmış zalim, meraklı kadın ve erkeklerin sahte alakaları da onu mahvediyordu. Frances'in isteği dışında topladığı hayranlığın, yılışık iltifatların ve riyakar dostlukların intikamını ondan alıyorlardı.

Charles birden Frances'in yanına dizleri üzerine çöktü. Yavaşça onun koluna dokundu ve sesinin derinliklerinden bir tonda yalvardı, "Senin için çok korktum Frances! Aptal bir kıskanç gibi davrandığım için affet beni canım!"

"Sizi affetmek mi? Ah, efendim!" Charles'a baktı. Elleri hâlâ gözleri hariç bütün yüzünü kapatıyordu. "Asıl af dilemesi gereken benim!

Bana olanların sebebi bu, biliyorum, size yaptıklarımın cezasını çekiyorum.”

Charles'ı dayanılmaz bir acıma ve şefkat duygusu sardı. Onun eski güzelliğinin geri gelmesi için her şeyini feda edebilirdi. Ama parıldayan yüzü, güzelliğinin farkında olan bir kadının mutlu kahkahaları sonsuza dek gitmişti. İçine büyük bir öfke doldu. Ulu Tanrı, dünyada dokunduğu her şeyi bozuyor muydu?

“Böyle konuşma Frances, lütfen. Neden böyle, bir aptal gibi davrandığımı bilmiyorum. Ama hasta olduğumu duyduğumda aklım başımdan gitti. Eğer sana bir şey olsaydı... Ama Tanrı'ya şükür iyileştin! Seni bir daha kaybetmeyeceğim.”

Frances, kendisindeki değişikliği fark edip etmediğini anlamak için ona uzun uzun ve umutsuzca baktı. İşe yaramazdı, elbette fark etmişti. Herkesin gördüğünü o neden görmesindi?

“Evet, iyileştim,” diye mırıldandı. “Ama keşke ölseydim. Şu hâlime bakın!” Ellerini indirdi, sesi ağlamaklı, kederli ve tükenmişti. Birden arkalarından annenin hıçkırığını duydular. “Şu hâlime bakın! Artık çirkinim.”

Charles onun elini tuttu. “Hayır değilsin Frances. Böyle gitmeyecek, sana söz veriyorum. Beni daha önceleri görmeliydin. Şeytanın kendisini bile korkutacak kadar çirkindim. Ama şimdi, bak, tek bir iz bile göremezsın.” İstekle ve gülümseyerek, ellerini tutarak yüzüne baktı. Söylediklerine kendisi de inanmadığı hâlde Frances'i inandırmak için olağanüstü bir gayret gösteriyordu. Ve konuştukça onun yüzüne bir aydınlık, yeniden umuda benzer bir şeyler gelip yerleşti. “Çok kısa bir zaman sonra senin çiçek hastalığı geçirdiğine bile kimse inanmayacak. Davetlerde herkes senin her zamankinden daha güzel olduğunu söyleyecek. Eskisinden daha güzel olacaksın, seni gördüğüm ilk geceden bile daha güzel. Hatırla canım, siyah-beyaz dantel bir tuvalet vardı üzerinde ve saçlarında elmaslar...”

Frances büyülenmiş gibi dinliyor, büyük bir dikkatle ona bakıyordu. Sözlerinde eski ve biraz da bilerek unutulmuş bir melodinin sesi vardı. “Evet” diye fısıldadı. “Evet, hatırlıyorum. Ve siz beni dansa davet etmiştiniz...”

“Gözlerimi senden alamıyordum, daha önce hiç böyle güzel bir kadın görmemiştim.”

Frances gülümsedi. Onun gösterdiği şefkate büyük minnet duyuyordu. Ama o da en az Charles kadar bunun bir oyun olduğunu, yalnızca kendilerini avuttuklarını biliyordu. Charles yanına oturup onunla konuşurken bütün gücüyle gözyaşlarına hâkim olmaya, aklını kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ama tüm düşünceleri bütününü kendi trajedisine odaklanıyordu. Charles da başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Bu, neden onun başına geldi, diye düşündü öfkeyle. Neden Frances gibi neşeli, tatlı ve arkadaş canlısı birinin başına gelmek zorundaydı, bu yazgıya layık olan onca başka kadın varken!

Ama Charles inatçı bir adamdı.

Bir seferinde, onun bir gün çirkinleşeceğini görmeyi arzuladığını söylemişti. Bu düşüncesiz kelimeleri unutmuştu. Ama yalvarma ve sözlerle, arzularının acısıyla, sahip olmak ve tatmin olmaya duyulan özlemle geçen yılları unutmamıştı. Ve şimdi, birdenbire, yalvaran Frances olmuştu.

Bir öğleden sonra, Somerset Konağı’nın arka tarafından nehre kadar uzanan bahçede, ıhlamur ağaçları arasında kol kola yürüyorlardı. Frances mavi satenden, etekleri dantelli, fırfırlı bir elbise giymişti. Siyah dantelli bir peçe, saçlarının üzerinden çenesine kadar inerek yüzünü örtüyordu. Güzel hissedebilmek için içgüdüsel olarak, hastalığın ona yaptıklarını telafi etmeye çalışıyor, yüzünü gizlemek için bir yelpazesini, cildini örtmek içinse peçeyi kullanıyordu. Büyük bir karaağacın gölgesinde kalan nehrin kıyısında durmuştu.

Sessizce suya bakıyorlardı. Frances, koluna girmiş olan Charles’ın elini yavaşça sıktı. Charles ona döndü. Bir an hareket etmeden baktı ve onun kendisini öpmesini istediğini anladı. Kollarını uzattığında bu kez ne bir engelleme, ne de itiraz vardı. Tam tersine Frances ona yaklaştı, kendine çekti. Tutkuyla değilse bile istekli bir hoşnutlukla onu öptü. Charles’ın onu artık çekici bulmadığına dair sezgilerinden korkuyordu. Charles’ın merhameti, bir kadının vücudu ve dudaklarına vereceği

olağan karşılığa ağır basıyordu. Frances'i yavaşça serbest bıraktı. Ama o Charles'ı bırakmak istemedi. Onu kollarından yakaladı.

"Bunca zaman siz haklıydınız! Ben bir aptaldım. Bana karşı bu kadar sabırlı olmamalıydınız."

Charles onun bu açıksözlü çıkışına şaşırdı ve kibarca, "Güzelim, umarım bir daha asla bir kadının isteği dışında onu elde etmek konusunda bu kadar ısrarcı olmam," dedi.

"Ama ben..." diye söz başladı Frances, sonra da utanarak sustu. Birden arkasını dönüp yol boyunca koşmaya başladı. Charles onun ağladığını biliyordu.

Ertesi akşam Charles nehirde botla bir akşam gezintisi yapmak için saraydan ayrıldı. Nehirde birden fikir değiştirdi ve botu Somerset Konağı'na yönlendirdi. Suyun yüzeyini yalayarak süzülen botu kıyıya çekti ve dışarı atladı. Kıyıda bahçeye açılan kapı kilitliydi ama o bir çırpıda üzerinden atladı ve bahçenin içinden geçerek eve doğru yola koyuldu.

Bunun için beş buçuk yıl boyunca bekledim, diye düşündü. Umarım çok geç olmamıştır.

58. BÖLÜM

CHARLES VE BUCKINGHAM DÜKÜ, BİRBİRLERİNİ BİRAZ DA YOKLAYARAK masaya karşılıklı oturdular. Genç savaşçılar gibi, ikisi de tüm dikkatini toplamış ve tartışmadan müthiş bir heyecan duymaktaydılar. Charles, gemileri ve denizi hep sevmişti. İkiisiyle de ilgili çok şey bilirdi. Aslında, teknik bilgi üzerindeki bu yetkinlik kral olma onurunun gölgesinde kalıyordu. Yine de donanma onun gururuydu, Hollandalı gemilerin, nehirlerine girmiş, köy ve kasabalarını yağmalamış, en iyi gemilerini batırmış olmasının acısını hâlâ duyuyordu.

Bu aşâğılamanın intikamını almak için azmetmiş, bunun için daha güçlü ve daha büyük bir donanma hazırlamaya başlamıştı. En büyük hedefi, İngiltere'nin bir gün denizlere hükmettiğini, dünyanın tüm suları üzerinde tartışmasız bir hâkimiyet kurduğunu görmektir. Onun küçük krallığı ancak bu yolla, denizlere hâkim olarak büyük bir güce sahip olabilirdi.

Sonunda Charles ayağa kalktı. "Pekâlâ, daha fazla kalamam, saat ikide Rupert'la tenis oynamak için verilmiş bir sözüm var." İskemlesinin arkasına kaymış olan peruğunu aldı, başının üzerine yerleştirdi ve aynada kendine bakarken şapkasını düzeltti.

Dük şapkasını koltuğunun altına alarak ayağa kalktı. "Bu kadar sıcak bir günde mi? Enerjinize hayranım Majesteleri."

Charles gülümsedi. "Bu benim günlük sporum. İşlerimi sürdürmek için sağlığını korumalıyım."

Kapının dışına kadar yürüdüler, Charles kapıyı kilitledi ve anahtarı paltosunun cebine yerleştirdi. Birkaç başka odadan ve merdivenlerden geçerek nihayet büyük taş salona geldiler. Orada, yanında nedimleri ile birlikte onlara doğru gelmekte olan Frances Stewart'la karşılaştılar. Gelenlerin ilgisini çekmek için el sallayan Frances, kendisini beklediklerini görünce adımlarını sıklaştırdı.

Dük, Frances'i önünde eğilerek selamladı. Charles gülümsedi ve Frances yanlarına geldiği sırada dudağına küçük, tasasız bir buse kondu. Ama gözlerindeki acınası ve kaygılı hâli de fark etti. Frances artık o eski güzelliğinin kaybolduğu gerçeğini bir an olsun aklından çıkarmıyordu. Kaybettiklerini telafi etmek istercesine bütün tavırlarını değiştirmişti. Artık o, daha arzulu, tüm gerginliğine rağmen neşeli ve hayat dolu görünmeye çalışıyordu.

"Ah, Majesteleri! Sizinle karşılaşma fırsatı bulduğum için çok memnun oldum! Sizi görmeyeli bir haftadan fazla oldu."

"Üzgünüm, çok meşgulüm, konsey, toplantılar, temsilciler..."

Frances onun başka kadınlara da benzer mazeretler sunduğunu pek çok kez duymuştu. Ona kendisini kandırdığını söyleyerek takıldı ve güldü, zira bu sıralar her şeye neşeye gülümsüyordu.

"Bu akşam sizi akşam yemeğine davet etmek isterim, katılmaz mısınız?" dedi. "Başka pek çok kişiyi de davet etmiştim," diye ekledi aceleyle.

"Çok teşekkür ederim Frances, ancak bu akşam için uzun zaman önce verilmiş başka bir sözüm var, iptal etmem mümkün değil."

Frances'in hayal kırıklığı ve üzüntüsüne sıkılan Charles ekledi, "Ancak yarın akşam müsaitim, dilersen misafirin olabilirim."

"Ah, gelir misiniz efendim!" Birbenbire yüzü aydınlandı. "En sevdiğiniz yemekleri hazırlatacağım ve bize bir gösteri yapması için Moll Davis'i davet edeceğim" Buckingham Dükü'ne döndü. "Ekselansları sizi ve elbette Leydi Shrewsbury'yi de aramızda görmek isterdim."

"Teşekkür ederim hanımefendi, imkân olursa orada olurum."

İki adam Frances'in reveransına eğilerek karşılık verdikten sonra yollarına devam ettiler. Charles bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Zavallı Frances," dedi. "Onu görmek beni üzüyor."

“Durumu epeyce kötü,” diye ekledi Dük. “Ama en azından o korkunç gülüşü kaybıldı. İki aydan beridir onu kıkırdarken bir kez olsun görmedim.” Sonra birden ekledi, “Ah tabii, Lauderdale, Majesteleri’nin dün geceki kaçamağından söz etmişti.”

Charles güldü. “Sanırım artık bunu herkes duydu. Onun bu kadar ateşli olduğunu tahmin etmemiştim.”

Catherine, şehirdeki bir nişan törenine katılmak için Bayan Boynton ile birlikte, kılık değiştirerek saraydan ayrıldı. Elbette törene davet edilmemişlerdi. Maske ve peruklarla diğer misafirlerin arasına karıştılar. Ancak kalabalıkta birbirlerinden ayrı düştüler. Öyle ki Kraliçe saraya at üzerinde yalnız başına dönmek zorunda kaldı. Bu, soylu hanım ve beylerin her zaman yaptığı türden biz muziplik olsa da, Catherine böyle bir maceraya atılmaya daha önce hiç cesaret etmemişti. Saray, küçük ürkek Kraliçe’lerinin duvarların dışındaki zorlu dünyaya nihayet meydan okumasının duyulmasıyla çalkalandı.

“İçeri girdiğinde bütün vücudunun titrediğini söylediler,” diye sözünü sürdürdü Charles. “Ama birkaç dakika sonra gülmeye başlamış ve tüm olan biteni neşeyle anlatmış. Onu götüren arabacıların müthiş kaba adamlar olduğunu söyledi. Geri dönerken bindiği faytonu süren adam da öyle sarhoşmuş ki neredeyse onun caddeye yuvarlanmasına sebep olacaktı!” Charles bunları söylerken çok eğlenir bir hâli vardı.

“Halk benim ülkeyi dosdoğru cehenneme götürdüğümünden şikâyet ediyor! Catherine iyi istihbarat topluyor. Onu dışarıya daha sık yollamak niyetindeyim.”

Buckingham Dükü’nün yüzü, Kral’ı ayıplarcasına ekşidi. “Bu pek uygunsuz olur, daha kötüsü, çok tehlikeli.”

Parlak temmuz güneşinde açık havaya çıktılar. Aydınlığa alışana kadar gözleri bir hayli kısıldı. Privy Garden’den geçerek tenis kortuna doğru yola koyuldular. Kral, rastladığı gezinen veya sohbet eden insanlara gülümsedi, kimilerine el salladı. Bazılarına yüksek sesle selam vermek için konuşmasına ara verdi. Dük bu aralardan hoşlanmadı.

“Ah, büyük bir tehlikeye girdiğini düşünmüyorum,” dedi Charles. “Neyse, sağ salim geri döndü.”

“Fakat başka bir zaman salimen geri dönemeyebilir efendim...”

Charles bir kahkaha koyverdi. “Elbette. George, kimse benim zengin bir adam olduğumu düşünmez ki. Karımı kaçırmaya neden kalksınlar?”

“Kastettiğim bu değildi. Majesteleri’nin kaçırılıp bir ıssız adaya atılması ve ondan bir daha haber alınamaması ihtimalinden söz ediyorum.”

“İtiraf etmeliyim ki, bu ihtimal üzerine düşünmemiştim.” Charles birkaç metre ötede çimenlerin üzerine oturmuş genç hanımlara el salladı. Hanımlar gülerek, birbirlerini dürterek ve yelpazelerini Kral’a doğru sallayarak karşılık verdiler.

“Uzak denizlerde birçok ıssız ada var,” diye sözünü sürdürdü Buckingham Dükü, sözünün kesintiye uğramasına aldırmaksızın. “Bu ıssız adaların önemli bir kısmı Batı Hint Adaları’nda bulunuyor. İçlerinden birinin her türlü konfora sahip olmaması için hiçbir sebep yok. Bir kadın ömrünün geri kalanını böyle bir yerde rahatlıkla sürdürebilir.”

Charles kaşlarını çatıp Dük’e keskin bir bakış attı. “Seni yanlış mı anlıyorum Villiers, yoksa karımdan kurtulmam için onun kaçırılmasını sağlamamı mı öneriyorsun?”

“Bu fikir asla uygulanamaz Majesteleri. Aslında, Majesteleri’nin yersiz maskeli balo eğlencesinden epey önce, üzerine bir hayli düşündüm, uygun bir adanın haritadaki yerini bile tespit ettim.”

Charles tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Sen bir alçaksın George Villiers! Bir varise şiddetle ihtiyacım olduğunu inkâr etmiyorum. Ama asla bu şekilde değil! Sana bir şey daha söyleyeyim: Eğer Majesteleri’nin başına herhangi bir şey gelirse, ona zarar gelir, bir şeyden rahatsız olur veya ortadan kaybolursa, kimi suçlayacağımı biliyor olacağım. Ve o andan itibaren artık bir kellen olmayacak. İyi günler!”

Buckingham Dükü’ne bir an öfkeli, karanlık bir bakış attıktan sonra hızla yürüyerek yanından ayrıldı ve tenis kortlarının olduğu yöne doğru gitti. Dük topuklarının üzerinde döndü ve burnundan soluyarak aksi yöne doğru uzaklaştı.

Ama bu, Catherine'i Charles'dan uzaklaştıırıp onun tekrar evlenmesi ve yasal bir varis sahibi olmasını sağlayacak entrikalardan ne ilkiydi, ne de sonuncusu olacaktı.

Saraydaki adamların yarısı, birtakım entrikalar kurup bunları Kral'a sunmak, reddedildiği anda ise bir yenisini tasarlamaya girişmekle meşguldüler. Önemli kimseler arasında Catherine'in yerinde gözü olmayan yalnızca York, Anne Hyde, bunların birkaç yandaşı ile Kral'ın metresleri vardı.

Krala kızgın olan Buckingham Dükü bir müddet saraydan uzak durdu ve vaktini zengin şehirli tanıdıklarıyla geçirdi. Ancak bundan kısa sürede sıkıldı. Kendilerine söylediği her şeye inanan bu saf, şişman adamları hor görüyor, küçümsüyordu. Âdeti olduğu üzere başka bir plan yapmaya başladı.

Son birkaç yıldır Dük, kentin farklı bölgelerinde birtakım odalar tutuyor, ruh hâline göre birine veya diğetine gidiyordu. Politik entrikalarının gizliliğini temin etmek amacıyla bir düzine farklı daire kiralamıştı ve kılık değiştirmek için pek çok malzemeyi orada hazır bulundurmaktaydı.

Idle Yolu'nda, Thames Caddesi'nin sonunda ve Kule'nin yakınında, yangından arta kalan bir pansiyon vardı. Şimdi o, başka üç yapıya eşlik ediyordu. Bu yapılardan birinin inşası sürüyordu, diğeri önceki yıl tamamlanıp çalışanları eğlendirmesi için bir meyhaneye kiraya verilmişti, sonuncusu ise inşaatın yarısında, kötü tuğla ve sıvalardan ötürü çökmüştü. (Bu durum yeni binaların yükselmekte olduğu şehirde yaygın bir durumdu.) Pansiyon, işlek Thames Nehri'ne mavnacıların ve midyeci kızların bağıırışlarının duyulabileceği kadar yakındı. Buckingham Dükü, uydururken çok eğlendiği takma isimlerden biriyle dördüncü kattan üç oda tutmuştu. Bu seferki ismi Er Illingworth idi.

Dük, üzerinde Türk işi bir cüppe, sarık ve burunları kalkık bir çift çarıkla, uzun divanda, odunların kızıla dönmeye başladığı bir şömine-nin yamacında uyukluyordu. Oda karanlık ve havasızdı. Dük neredeyse gün ortasından beri bu hâldeydi.

Kapı vuruldu. Dük'ün horultusu kesilmeyince bir kez daha çalındı. Kapının dördüncü çalışında Buckingham nihayet uyandı. Yüzü uykudan şişmiş ve kızarmış hâlde, ayrılmak için kafasını sallayıp kalktı. Gelenin kim olduğunu sormadan kapının sürgüsünü açmadı.

Kısa boylu, şişman, kızarık yüzlü bir papaz, kapı aralığında dikiliyordu. Üzerinde bir cüppe, ayağında sandaletler, ortası traşlı kafasında bir külâh ve elinde dua kitabı vardı.

“İyi akşamlar Peder Scroope.”

“İyi akşamlar efendim.” Papaz merdivenlerden aceleyle çıkmış, soluğu kesilmişti. “Mümkün olduğunca çabuk geldim. Ama mesajınızı aldığınızda Kraliçe'nin akşam duasındaydım.” Dük'ün omuzları üzerinden odaya ve divana bakıyordu. “Hasta nerede? Kaybedecek zaman yok.”

Buckingham Dükü kapıyı papazın arkasından kapattı, sessizce kilitleyip anahtarı cebine attı. “Burada hasta kimse yok Peder Scroope.”

Papaz döndü ve şaşırmış bir hâlde, “Hasta yok mu?” dedi. “Ama bana dendi ki... Haberci, bana bir adamın yerde uzandığını söyledi.”

Dük iki kadehe Kanarya Adaları Şarabı doldururken, Papaz yüksek arkalı bir sandalyeye oturdu. Buckingham kadehlerden birini Papaz'a uzattı, diğerini de kendisine aldı. Başka bir sandalye çekerek misafirinin tam karşısına oturdu.

“Mümkün olduğunca çabuk gelmenizi istedim, bunun için evde bir hasta olduğu mesajını gönderdim. Şimdi beni anladınız mı, Peder?”

Peder Scroope şarabını çoktan bitirmiş ve boş kadehi tıknaz, pembe ellerinde tutuyordu. Buckingham Dükü'ne dikkatlice baktı.

“Şey... Ekselansları?” dedi.

“Başka kim olabilir..”

“Beni affedin efendim! Yemin ederim sizi bu elbiseler içinde tanıyamadım, sonra bu loş ışık,” diye mahcup ekledi.

Buckingham Dükü gülümsedi. Şarap şişesine uzandı ve iki bardağı da tekrar doldurdu. “Majesteleri'nin akşam duasından yeni geldim, demiştiniz.”

“Evet Ekselansları. Majesteleri pek çok yeni huy edindi, ama Tanrı'ya şükür ibadetini hiç terk etmedi,” diye ekledi, saygılı bir edayla.

“Yanılmıyorsam Majesteleri’nin günah çıkarmasını da duydunuz sanıyorum?”

“Evet, efendim, birkaç kez.”

Buckingham güldü. “İtiraf edeceği çok şey olmalı! Ne günahları olabilir ki yeni bir elbiseyi kıskanmak veya pazar günü kumar oynamak mı acaba? Ya da Kral’ın çocuğunun başka bir kadından değil de, kendisinden olmasını dilemek mesela?”

“Evet lordum... Zavallı kadın. Sanırım bu affedilebilir bir günah. Korkarım bu günahı hepimiz onunla birlikte üstleniyoruz.” Peder Scroope kadehindeki şarabı bitirince Dük tekrar doldurdu.

“Ama dilemek bu konuyu çözmiyor. Onun kısır olduğu ve hep öyle kalacağı gerçeği değişmiyor.”

“Ben onun gebe kalabildiğine ikna oldum. Ancak bazı terslikler doğumu yapmasını engelliyor.”

“Hep öyle olacak. Majesteleri asla Catherine’den meşru bir varis sahibi olamayacak. Ve eğer taht York’a giderse, ülke kesinlikle harap olacak.” York’un Katolik Kilisesi’yle alakası herkesçe bilinirdi. Buckingham Dükü’nün kiliseye olan kini de herkesçe biliniyordu. Peder Scroope’un parlak mavi gözleri bu düşünceyle açıldı. Ama Dük hemen ekledi, “Dini yüzünden değil, peder. Sebep bundan çok daha ciddi. Onda ülkeye hükmedebilecek güç yok. Tahta geçecek olursa altı ay içinde yeniden bir iç savaşa saplanırsınız.” Dük’ün yüzü son derece ciddiydi. Öne doğru eğildi, şarap kadehini tuttuğu eliyle dizini kavradı, diğer elinin işaret parmağıyla da papazın şaşkın yüzünü göstererek “Eğer İngiltere’yi ve Stuartlar’ı seviyorsanız peder, bana yardım etmek en önemli görevinizdir,” dedi. “Size söyleyebileceğim, Majesteleri de bu işte beni destekliyor ama sizin de anlayabileceğiniz bazı sebeplerden ötürü geride durmayı tercih ediyor.”

“Yanlış kişiyi seçtiniz efendim! Kraliçeye karşı herhangi bir harekete kalkışmam mümkün değil. Bu hareketi kimin desteklediğinin önemi yok.” Peder Scroope bunları söyleyecek cesareti kendinde bulsa da, korkmuştu. Sandalyeden kalkıp gitmeye yeltendi, ama Dük onu sakince yerine oturttu.

“Rica ederim bu kadar aceleci olmayın Peder! Önce beni dinleyin. Ve her şeyden önce Kral’a sadakatınızı borçlu olduğunuzu unutmayın!” Dük bunları söylerken olağanüstü özverili bir vatansever gibi görünüyordu. Peder Scroope, bu tavırdan etkilendi ve yerine oturdu. “Herhangi bir biçimde Kraliçe’ye zarar vermeyi tasarlıyor değiliz. Bu konuda ikiniz rahat olsun. Ancak İngiltere’nin geleceği adına, Kral efendimiz ve ben, kendisine yeni bir eş sahibi olabilmesi için bir plan yaptık. Eğer Kraliçe, daha önceden severek yaşadığı manastır hayatına geri dönmeyi kabul ederse, Kral yeniden evlenip bir yıl içinde yasal bir varis sahibi olabilir.”

“Sizi tam olarak anladığımı sanmıyorum, efendim.”

“Pekâlâ. Siz bir papazsınız. Günah çıkarırken onunla özel olarak konuşuyorsunuz. Eğer onu gönüllü olarak Portekiz’e dönüp bir manastırda inzivaya çekilmeye ikna edebilirsiniz, Majesteleri yeniden evlenebilmek imkânına kavuşur. Bunu becerirseniz...” Peder Scroope konuşmak için ağzını açınca, Dük aceleyle devam etti. “Majesteleri size hayatınızın sonuna kadar istediğiniz gibi yaşamak için gereken imkânları sağlayacak. Şimdilik...” Buckingham ayağa kalkarak şömine rafından aldığı bir çantayı pedere uzattı. “Bunun içinde 1000 pound var ve bu sadece başlangıç.” Peder çantayı alıp paranın ağırlığını şöyle bir yokladı. Çantayı açmamak için kendini tutmayı başardı. “Evet, Peder, cevabınız nedir?”

Peder bir an tereddüt etti. Kaygılı ve düşünceliydi, karar veremiyordu. “Majesteleri bunun yapılmasını istiyor, öyle mi?” diye tekrar sordu şüpheyle.

“Evet, elbette Peder. Böylesi önemli bir konuda Majesteleri’nin emri olmadan hareket edeceğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Elbette hayır, Ekselansları.” Peder elindeki kadehi masaya bırakıp kalktı. “Tamam, deneyeceğim, Ekselansları.” Dükü şöyle bir süzdü. “Ya başarılı olamazsam? Bu hanımlar bazen dik başlı olabiliyor.”

Buckingham gülümsedi. “Başaracaksınız, Peder. Bundan eminim. Başarısız olursanız başka para almayacak ve aldığınızı da geri vereceksiniz. Söylememe gerek yok ama eğer konuştuklarımız bir şekilde buradan dışarı sızarsa, sizinle başka türlü konuşmak zorunda kalaca-

ğım.” Gözlerindeki acımasız parıltı söylediklerinden daha fazlasını anlatıyordu.

“Ah, ağzım çok sıkıdır Ekselansları,” diye sitem etti peder. “Bana güvenebilirsiniz!”

“Güzel! Şimdi gidin. Bana gönderecek bir mesajınız olursa, onu sokaktan rastgele çevirdiğiniz bir çocukla yollayın. Pusulaya, “Yeni gri takım elbisem hazır” yazın ve imzalayın. Dur bakalım...” Dük duraksayıp bıyığını sıvazladı. Nihayet aradığını bulunca gülümsedi. “Pusulayı Israel Whoremaster ismiyle imzalayın.”

“Israel! Whoremaster! Ekselansları çok kıvrak bir zekânız var!”

“Hadi oradan.” dedi Dük, kapıya doğru yürürken. “Sakın beni kandırmaya çalışmayın. Siz ve kızlarınızla ilgili epeyce hikâyeye duydum.”

Ama peder bu şakayı eğlenceli bulmadı. Düke hem endişe, hem de kızgınlıkla baktı. “Teessüf ederim, Ekselansları! Söylentiler tamamen yalan, hepsi iftira! Bu dedikodular yayılırsa mahvolurum. Kraliçe beni bir an bile yanına yaklaştırmaz!”

“Madem öyle,” diye lafı uzattı Dük, “namusunu korumak istiyorsan, bu işi batırmamaya bak. Senden bir hafta içinde haber bekliyorum.”

“Bu süre çok kısa Ekselansları.”

“Öyleyse on gün.”

Dük kapıyı Peder Scroope’un suratına kapattı ve sürgüledi.

Amber, Peder Scroope’u dinliyordu.

Buckingham’ın Kraliçe’ye hazırladığı komployu az önce bin beş yüz pound karşılığında satın almıştı.

Majesteleri bu işin içinde olsun ya da olmasın, Pederin sarayın rahatından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Kraliçe manastıra döndüğü takdirde, Katoliklere düşman bir İngiltere’de savunmasız kalacağını farkındaydı. Doğrusu Charles, birçok kere tüm dinlere hoşgörü gösterilmesini sağlamaya çalışmıştı. Ancak parlamento bu politikadan nefret ediyordu ve Kral’ı vergileri engelleyerek boyun eğmeye zorlayabilirdi.

“Tanrım!” diye fısıldadı Amber korkuyla. “Bu iblis hepimizi felakete sürükleyecek! Kraliçeyle konuştun mu?”

Peder Scroope kendini beğenmiş bir edayla kalın dudaklarını birleştirdi, ellerini karnının üzerinde bağladı ve yavaşça kafasını salladı. “Tek kelime etmedim, hanımefendi. Üstelik bugün onunla günah çıkarma kabininde yalnız kaldım.”

“Etmesen iyi olur zaten. Kraliçe giderse sana neler olacağını biliyorsun, değil mi? Kahrolası herif! Umarım biri onun boğazını keser!”

“Siz Kraliçe’ye söyleyecek misiniz?”

“Söyleyecek miyim? Elbette söyleyeceğim! Belki de o herif çoktan bir başkasına Majesteleri’yle konuşması için para vermiştir!”

“Sanmıyorum, hanımefendi. Ama benden iş çıkmayacağını anlarsa onu da yapabilir.”

O sırada Nan içeri girip Amber’a başıyla işaret etti. “Haydi,” dedi Amber, pedere. “Dışarısı müsait, şimdi gidebilirsin.”

Odadan çıkıp daracık karanlık bir koridora girdiler. Kadınlar yolu biliyordu ama peder kapıya ulaşana dek yolunu, elleriyle duvarı yoklayarak bulmak zorunda kaldı. Nan kapıyı açarken Amber ve peder geriye sinip bekledi. Nan dışarıyı kolaçan ettikten sonra eliyle işaret ederek onları çağırdı. Dışarıda nehrin, kıyıdaki sazlıklara vurarak çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı. Amber suya yakın yerlerde yaşayan herkesin ortak derdinden muzdaripti: Thames Nehri’nin taşkınları yüzünden evinin alt katlarını su basıyordu.

Peder Scroope dışarı güçlükle bir adım attığında aniden bir su şapırtısı, boğuşma sesleri ve küfürler duyuldu. Adam âdeta bir tavşan süratiyle içeri kaçtı. Amber, Nan’in elini tuttu.

“O neydi?”

“John bir dikizci yakalamış olmalı,” diye fısıldadı Nan. Birkaç adım öteden duyulacak şekilde seslendi. “John!”

“Buradayım,” dedi John. O da alçak sesle ve ihtiyatla konuşuyordu. “Sazlıklara saklanmış birini yakaladım. Yalnızmış.”

“Haydi, devam et,” diye fısıldadı Amber, pedere. Adam kapıdan hızla çıkıp gözden kayboldu. Çamurda şapırdayan ayak sesleri duyuluyordu. “Onu buraya getir,” dedi Amber, Koca John’a, Nan’le yine odaya döndüler.

John ensesinden yakaladığı ufak tefek sinirli adamı tartaklayarak odaya soktu. Adam debelendikçe John onu hırpalıyordu. İkisinin de üstü başı ıslanmış, çamur içinde kalmıştı. John adamı odanın köşesine savurduğu gibi, sanki yalnız başınaymış gibi üstünü başını silkelemeye, giysilerini düzeltmeye koyuldu.

“Orada ne yapıyordun?” diye sordu Amber.

Adam ona bakmadı bile.

Amber soruyu tekrarlayınca, adam ona düşmanca bakmakla yetindi.

“Seni küstah, alçak herif! Senin dilini çözmeyi bilirim ben.”

Koca John bir işaretle masanın çekmecelerinden birini açıp içinden ucunda kurşunlar olan kısa bir kırbaç çıkardı.

“Şimdi bana cevap veriyor musun!” diye bağırdı Amber.

Adam yine cevap vermeyince Koca John kırbaçla onun göğsüne ve omuzlarına vurdu. Kurşunlardan biri adamın yüzünü kanatmıştı. Amber’la Nan olan biteni soğukkanlılıkla izlerken, John adamı insafsızca kırbaçlıyordu. Adam sonunda yere yığıldı; elleriyle başını ve yüzünü korumaya çalışıyor, inliyordu.

“Dur! Tanrı aşkına dur! Konuşacağım!”

Koca John kırbacı bir kenara atıp geri çekildi. Kurşunlardan damlayan kanlar zemine yayılmıştı.

“Seni budala!” dedi Amber. “Konuşmamanın ne yararı oldu? Şimdi, orada ne yaptığını ve seni kimin gönderdiğini söyle!”

“Söyleyemem. Lütfen, hanımefendi... Beni zorlamayın. Eğer konuşsam efendim beni mahveder.”

“Konuşmazsan seni ben mahvederim!” diye çıkıştı Amber. Dayağa devam etmeye hazır olan Koca John’a imalı bir bakış attı.

Adam somurtarak etrafına bakınırken içini çekip dudaklarını yaladı. “Beni Ekselansları gönderdi... Ekselans Buckingham.”

Amber beklediği cevabı almıştı. Dük’ün kendisini yakından izlediğini biliyordu. Ondan para aldığını düşündüğü dört hizmetçi kızı daha evvel kovmuş olmasına rağmen, ilk defa casuslarından birini gerçekten yakalamıştı.

“Ne için?”

Adam bu kez kolayca konuştu. “Peder Scroope’u gittiği her yerde izleyip Ekselansları’na rapor ediyordum.”

“Ve bu akşam onu nerede gördüğünü rapor edeceksin...” Amber merhametsiz bakışlarını casusun üzerine dikmişti.

“Şey... Peder bu akşam ikametinden hiç ayrılmadı, hanımefendi.”

“Güzel. Unutma, adamım bir dahaki sefere sana bu kadar nazik davranmayacak. Eğer burnunun kırılmasını istemiyorsan, geri dönme! Onu dışarı at John.”

59. BÖLÜM

AMBER, KRALIÇE'YE DAİMA CANA YAKIN VE SAYGILI DAVRANMIŞTI. BU biraz tedbirli olmasından, biraz da onun için üzülmekten kaynaklanıyordu. Ama merhameti sıradandı, şefkatle küçümsemeyi bir arada taşıyordu. Jenny Mortimer ve Leydi Almsbury gibi, korkacak az şeyi olduğu kadınlara karşı da aynı şeyi hissetmişti. Tanıdığı kadarıyla Catherine, yeri geldiğinde iyi bir dosttu. Ama Whitehall'u dolduran kalabalık onu hep görmezden geliyordu. Bu nedenle, ondan iyilik isteyenlere neredeyse minnettar kalıyordu. Amber, zamanı geldiğinde kullanmak için onun takdirini kazanmanın tam sırası olduğunu seziyordu.

-Kraliçe'yle konuşmasından istediği sonucu aldı. Catherine hasımlarının kendisine karşı tekrar komploya girişmelerini korku ve şaşkınlıkla karşılasa da, Kral'ın bu planla ilgili hiçbir şey bilmediğine, duyarsa da çok öfkeleneneğine kolaylıkla ikna oldu. Kendisinin ona bir gün tutkuyla arzuladıkları evladı verebileceği düşüncesinden vazgeçmemesi için Kral'ın israf olan sevgisinden bir parça kalmış olmasını umuyordu. Bu durum Amber için bile dokunaklıydı. Yine de Amber, birkaç gün sonra açacağı düşeslik meselesinden dolayı Kraliçe'nin bu durumundan hiç söz etmiyordu. Catherine bütün utangaçlığına, gücünün sınırlılığına rağmen, imkân olursa yardım etmeyi önerdi. Amber belki en güçlüsü olmasa da, küçümsemeyecek bir arkadaş edindiği için kendini tebrik etti.

Sarayda faydasız arkadaş, önemsiz düşmanla birdir, derlerdi. Amber'ın bu ikisiyle de uğraşacak hâli yoktu.

Saraydaki fırsatların hiçbir zaman yerinde oturup bekleyenlere gelmediğini çabuk öğrenmişti. Sabır ve masumiyet bir işe yaramıyordu. Durmaksızın hareket etmek, tepelerde ve kapılar ardında olup biten her türlü hadiseden haberdar olmak, herkesten ve her şeyden faydalanmak gerekiyordu. Bu, hızla ve kolaylıkla uyum sağladığı, hiçbir parçasının karşı çıkmadığı isyan etmediği bir yaşam biçimiydi.

Şimdi kendisini her yere uzanan bir casusluk düzeniyle çevrelemişti. Bowling Green'den Scotland Yard'a, Park Gate'den Privy Stairs'e kadar. Majesteleri'nin gizli servisine, saray sakinlerine asla işlemeyecek hangi şikâyetlerin yapıldığını veya komşularının aşk, din ve politikayla alakalı neler yaptığını öğrenmek için insanlar durmadan yüklü faturalar ödüyordu.

Amber oldukça garip bir karışım oluşturacak türden birtakım insanları görevlendirdi. Aralarında, Buckingham'ın birkaç uşağı ve gizli işleri için kullandığı fakat fazladan birkaç yüz pound için memnuniyetle kendi efendisini rapor eden bir adam, Dük'ün ve Düşes'in ayrı ayrı terzileri ve Leydi Shrewsbury'nin berberi de bulunuyordu. Bayan Bennet ise onu, Ekselansları da dâhil pek çok genç beyin evlilik dışı ilişkilerinden haberdar ediyor, Buckingham'ın köhnemiş hislerini ayaklandırmak için ne gibi tuhaf işler çevirdiğini anlatarak eğlendiriyordu. Bunlardan başka, fahişeler, garsonlar, komiler, mavnacılar ve nöbetçilerden oluşan geniş bir topluluktan da saraydaki diğer kişiler hakkında bilgi alıyordu.

Bu casuslardan pek çoğunu hiç görmemişti. Onların çoğunun da kendilerine bu işleri verenin kim olabileceğine dair fikirleri yoktu. Nan, kızıl saçlarını kapatan sarı veya siyah bir perukla tüm yüzünü kaplayan, başlıklı ve pelerinli bir maske takıp akşam karanlık indikten sonra hanımının işlerine koyulduğu için böyleydi bu durum. Koca John Waterman ona eşlik ediyor, bir hamal, önemsiz bir adam veya sıradan bir vatandaş gibi giyiniyordu. Nan haberleri toplayıp paraları teslim ederdi. Çok sıkı pazarlık eder ve Amber'ın parasından bir pound bile az harcasa kendiyile gurur duyardı. Çünkü o kutluk günlerini hanımından daha iyi hatırlıyordu.

Amber, Kral'ı görmediği zamanlarda onun gecelerini nerede ve kimlerle geçirdiğinden haberdardı. Castlemaine yeni bir sevgili bulduğunda veya yeni bir elbise aldığında da haberi oluyordu. Kraliçe ne zaman gebelik belirtileri gösterdi, konseyde neler konuşuldu, hangi metres gizlice kürtaj oldu, hangi baylar veya bayanlar zührevi hastalıklardan tedavi gördü... Bunların hepsini öğreniyordu. Bütün bunlar ona epey pahalıya patlasa da, başka insanların sırlarını öğrenmenin zevki karşısında paranın hiç önemi yoktu. Yalnızca saraydaki dedikoduları bilenlerin elde ettiği küçümseme ayrıcalığından vazgeçemiyordu.

Ve elbette, bildiklerini pratik ihtiyaçları için kullanmaktan da geri durmuyordu. Peder Scroope'dan satın aldığı bilgiyi kullandığı gibi.

Buckingham'ın, Amber'la merdivenlerde karşılaştığı günün ertesi sabahıydı. Dük mermer zeminde topuklu pabuçlarını takırdatarak eğilip selam verdiğinde, nefesi birkaç saat önce içtiği içkilerin kokusunu yayıyordu. Amber yastıklara dayanmış, uykulu bir hâlde sıcak çikolatasını içerken onu gördü ve derhal toparlanarak gözlerini açtı.

“Neşeli bir gece geçirmiş gibi görünüyorsunuz, Ekselansları.”

Dük sırtıttı. “Herhâlde öyle oldu. Bir de hatırlayabilsem!” Yatağın kenarına, Amber'ın karşısına oturdu. “Sizin için ne haberlerim var, tahmin edemezsiniz!”

Amber ve Dük bir an göz göze geldi. Dük gülümsedi, Amber ise yatağın yanında yere yayılmış olan Mösyö le Chien'e baktı. “Bilemiyorum, Ekselansları,” dedi sinirlenerek. “En son iftira nedir acaba? Karnımda bir ben mi varmış yoksa!”

“Hayır, hayır, bunu geçen hafta duymuştum. Hakkınızdaki yeni dedikoduyu duymadınız mı gerçekten?” dedi Dük, alay ederek. “Diyorlar ki,” diyerek Amber'ın düşünmesi için sinsice bekledi, “Colbert size iki bin pound değerinde bir kolye hediye etmiş.”

Amber, Dük'ün Peder Scroope'la ilgili konuşacağından korkmuştu. Bir anda rahatladı. Sıcak çikolatasını bitirdi ve bardağı yatağın yanında ki masaya bıraktı. “Eğer söyledikleri bu ise, evet, doğrudur. Veya doğru sayılır demek gerek, kuyumcum kolyenin altı yüz pound edeceğini söyledi. Sanıyorum bu kadarı da yeterlidir.”

“Belki İspanyol mücevherlerini daha çok seviyorsunuzdur, ha?”

Amber güldü. “Ekselansları her şeyi biliyorlar. Ben de böyle güçlü bir istihbarat ağımsun isterdim. Yemin ederim ne kadar para ödersem ödeyeyim, haberler bana bir lapa kadar soğuk geliyor. Ama size doğruyu söyleyeceğim. İspanyol büyükelçisi bana zümrüt bir bilezik verdi. Fransız kolyesinden daha etkileyici.”

“O hâlde İspanyollarla birlikte olmak niyetindesiniz, öyle mi?”

“Hiç de değil, Ekselansları. Doğru fiyata, Hollandalılarla veya şeytanla bir olacağım. Sonuçta sarayda iş yapmanın yolu da bu, değil mi?”

“Eğer öyleyse bunu açıklamamalısınız. Haberler yayılabilir. Fiyatınız ne olur sonra?”

“Ah, ama dostlar birbirlerinden bir şey saklamaz ki.”

“Saraylı kadınların kullanılmış elbiseleriyle sahneye çıktığınız günlerden beri epeyce yükseklere tırmandınız, değil mi hanımefendi? Diyorlar ki Papa bile sizin kendisine taraf olmanızı istemiş.”

“Papa mı?” diye çıktı Amber dehşetle. “Teessüf ederim, efendim! Papa’yla hiçbir alakam yok!”

Amber paniğe kapıldığı, kaygılandığı veya bir şeyler istediği zamanlar haricinde, diniyle pek ilgili sayılmazdı ama Katolikliğe karşı duyulan yaygın kini, sebebini bilmemesine rağmen o da taşıyordu.

“Yok mu? Ama gecenin tuhaf saatlerinde Peder Scroope’a hoşça vakit geçirttiğinizi... Ah, affedersiniz!” dedi sahte bir kaygıyla. “Sizi ürkütecek bir şey söylemedim ya?”

“Elbette hayır. Ama böyle saçma sapan şeyleri nereden çıkarıyorsunuz, canım? Ben, Peder Scroope’la! Ne için, dua mı? Kel, yaşlı ve şişman erkeklerden hiç hoşlanmam.” Saçını geriye atıp yataktan kalkarak sabahlığını giydi.

“Bir saniye, hanımefendi!” diyerek kolundan yakaladı Dük. Amber ona meydan okuyarak baktı. “Bence neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsunuz!”

“Neden söz ediyormuşsunuz?”

Amber sinirlenmeye başlamıştı. Adamın küstahlığı öfkesini hızla açığa çıkarıyordu.

“Benim işlerime burnunuzu soktuğunuzdan söz ediyorum! Sizinle açık konuşacağım. Peder Scroope’la hazırladığım planı açığa çıkardığınızı ve engellemeye çalıştığınızı biliyorum.” Dük’ün kibirli ve biçimli yüzü kaskatı kesildi. Tehditkâr bakışları Amber’in üzerindeydi. “Oyunu birlikte oynamak üzere anlaştığımızı düşünüyordum.”

Amber kolunu Dük’ten kurtarmak için silkinip ayağa fırladı. “Oyunu sizinle birlikte oynarım, Ekselansları. Ama kendi çıkarlarıma uymayan oyunu oynamam! Majesteleri sarayı terk ederse benim bundan ne çıkarım olacak...”

Tam o sırada Kral’ın köpeği içeri girdi. Daha Amber’la Dük toparlanamadan, yanında saraylılarla Kral da onu izledi.

Buckingham hemen Kral’ın elini öpmeye koştu. Bahçede ona “Alçak!” diye haykıran Kral’ı o zamandan beri ilk görüşüydü. Dük, sanki Amber’la arkadaşça sohbet ediyorlarmış gibi, durumu bozuntuya vermeden bir süre oyalandı. Ama Amber ancak o gittikten sonra rahatlayabildi. Bu tartışmanın haberi çarçabuk yayıldı. Öğleden önce Barbara’yla Majesteleri’nin odasında buluştuğunda, Leydi çoktan olanları duymuştu. Kuzenin ne pahasına olursa olsun onun hayatını mahvetmeye kararlı olduğu söyledi. Amber buna güldü. Buckingham istediğini yapsın, dedi. Geri adım atmaya niyeti yoktu. Kral onu sevdiği sürece sırtı yere gelmezdi. Saraya geleli yalnızca bir yıl olmuştu ve Kral’ın sevgisini kaybetmek ona çok uzak ve zayıf bir ihtimal gibi görünüyordu.

Tartışmalarının ilk sonuçları gayet olumluydu. Baron Arlington ona ilk kez bir sırrını açmaya geldi.

Baron, Amber’a daima İspanyol tarzı soğuk bir nezaketle yaklaşmıştı. Fakat hiçbir zaman, kendisini riske atacak türden yersiz ilgi göstermemişti. Charles’ın dışişleri bakanı olan Baron, tüm kadınların baş belası olduğuna ve erkeklerin ülkede barışı sağlayabilmesi için hepsinin defolup gitmesi gerektiğine inanıyordu ama sonuçta bir politikacıydı ve hisleriyle önyargılarının önemli işlerine engel olmasına asla izin vermezdi. Kral’ına hizmet etmek onun hayatındaki en önemli işti. Bu esnada kendi çıkarlarına hizmet etmeye de niyetliydi tabii.

Buckingham'la aralarındaki sürtüşmeden sonra, Amber'dan faydalanabileceğine karar vermişti.

Amber bir gece geç bir saatte pür neşe içeri girdi. Charles ve başka birtakım soylularla, maske ve pelerin takarak High Holborn'da bulunan ve kötü tanınan Beggars' Bush isminde içkili bir eğlence yerine gitmişlerdi. Arlington ve Kral'ın araları iyiydi ve yakın arkadaşlardı. Ama soğuk ve ağırbaşlı Baron nadiren böyle partilere iştirak ederdi. Nan onun neredeyse bir saattir aşağıda beklemekte olduğunu söylediğinde Amber çok şaşırıldı.

"Gerçekten mi? Acele yukarı gönder onu!"

Baron el yordamıyla yolunu güçlkle bularak odaya geldiğinde maskesini, eldivenlerini ve pelerini bir çırpıda çıkarıp kenara attı. Onun hâline gülerken şöminenin üzerindeki portresine doğru döndü. Resmi, ciddi, çatık kaşlı ve memnuniyetsiz buldu. Neden onu bu kadar etine dolgun yapmıştı? Karga burunlu da değildi üstelik. Onun saç rengi gibisi yoktu. Lely onu çizmek için ısrar etmişti ve bunu yaparken Amber'ın gerçek görünüşüne sadık kalmamıştı. Biraz düzeltme ile daha alımlı hâle getirmeyi denemişti. Amber bu portreyi her gördüğünde canı sıkılırdı.

Ama diğer taraftan, Lely'ye portre yaptırmak modaydı.

Nan, Lord Arlington'a yer gösterirken yüzünü döndü. Amber'ın reveransına Arlington eğilerek karşılık verdi.

"Hizmetinizdeyim hanımefendi."

"Rica ederim efendim. Buyrun, sizi beklettiğim için özür dilerim."

"Önemli değil, zamanımı bazı mektuplar yazarak değerlendirdim."

Üzerinde kafasından ayağına dek onu sarmalayan bir pelerin ve elinde bir şapka vardı. Karşısındakini etkilemesi gerektiğini düşündüğü zamanlar için sakladığı bir giyimdi bu. Yalnızca gerçekten bir fayda sağlayacaksa bunları giyerdi.

Bu adamda samimiyet yoktu. Ama zekâ, kurnazlık ve yetenek vardı. Bir de Charles'ın rahat sarayında nadir rastlanan bir şey daha: Sistemli iş yapma becerisi.

"Yalnız mısınız?"

"Oldukça, efendim. Oturmaz mısınız? Size ne ikram edebilirim?"

“Teşekkür ederim hanımefendi. Beni böyle uygunsuz bir saatte kabul etmeniz nezaketinizi gösteriyor.”

“Bunların lafı olmaz.” diye sitem etti Amber. “Asıl beni ziyaret etme teveccühünü gösterdiğiniz için ben size minnettarım.”

Bir uşak elinde tepsi içinde sürahiler ve bardaklar olduğu hâlde içeri girdi, alçak masanın üzerine bıraktı. Amber, Baron için konyak, kendisi için adaçayı doldurdu ve sağlığa kadeh kaldırdı. Kızıl-gümüşi ve siyah mermerle döşeli, Venedik aynalarından yüzlerce akislerinin görüldüğü odada bir müddet daha birbirlerine iltifatlar ederek oturdular.

Baron nihayet ziyaretinin sebebini açıkladı, “Bütün bu gizlilik hanımefendi, sadece Buckingham Dükü’nün kıskançlığından korunmak için. Rica ederim beni yanlış anlamayın, Dük ve ben iyi dostuz.”

Gerçekte iki korkunç düşmandılar. Ancak Buckingham’ın dinlemek isteyen herkese anlatma eğilimine karşın Arlington bunu açıkça söylemek için fazlasıyla ihtiyatlıydı. Amber kendisini tehlikeli bir hasım olarak nitelendirdiği için ona büyük bir öfke beslemesinin üzerinden çok kısa bir süre geçmişti. “Hanımefendi, akılsızın birini düşman olarak görmem.”

“Görünen o ki,” diye sürdürdü Arlington, “Dük sizin kendisinden başka kimseyle arkadaşlık etmenizi istemiyor. Gerçek şu ki, bugün güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, Ekselansları, Colbert’a size başka armağanlar vermenin yararsız olduğunu, zira sizin çoktan İspanya’nın tarafına geçtiğinizi söylemiş.”

“İblis!” diye bağırdı Amber öfkeyle. Buckingham’ın ve onun hilekâr dostluğunun vadesinin dolduğuna ikna olmuştu. “Maydonoz gibi her işe burnunu sokuyor! Dostlarını kullanıp bir kenara atmasına şaşmamalı.”

“Lütfen hanımefendi, Ekselansları’na bu kadar yüklenmeyiniz, yalvarırım. Sizi onun dostluğundan şüpheye düşürmek değildi niyetim. Fakat görünüşe göre o sizi kendine saklamak istiyor. Bense bizim de dost olabileceğimizi umuyorum.”

“Aksi için bir sebep yok efendim. Elbette bir kadının iki dostu olabilmelidir, sarayda bile.”

Baron gülümsedi. “Esprili bir kadın olduğunuz anlaşılıyor hanımefendi. Ki hiçbir şeyi bundan daha fazla takdir etmem.” Amber ona bir bardak daha konyak doldurdu. Baron bir an bir şey söylemeden durdu, düşünceli, bardağa bakıyordu. Nihayet kafasını kaldırdı, “Hissediyorum ki sizi tebrik etmeliyim hanımefendi.”

“Ne için?”

“Söylenenlere bakılırsa genç oğlunuz bir dükalık miras alacak.”

Amber birden öne çıktı, gözleri parlayarak “Size Kral mı söyledi?” diye sordu.

“Hayır, Kral değil. Ama bu güncel bir dedikodu.”

Tekrar geriye çöktü suratını buruşturdu. “Dedikodu. Dedikodu bana bir dükalık getirmeyecek.”

“Öyleyse, istediğiniz bu, değil mi?”

“Bunu istiyor muyum? Tanrım! Bundan daha fazla istediğim hiçbir şey yok! Bunun için her şeyi yaparım!”

“Eğer bu doğruysa hanımefendi ve benim için bir şey yapmak isterseniz, durumunuzla ilgilenmem mümkün olabilir.” Gözlerini tevazuyla yere dikti. “Gösteriştten hoşlanmam ama sarayda bir parça nüfuzum vardır.”

Elbette büyük bir nüfuzu vardı. Bundan da önemlisi dostlarına daima yarar sağladığını gösteren sağlam bir itibarı vardı.

“Eğer bana bir dükalık için yardım ederseniz, sizi temin ederim istediğiniz her şeyi yaparım!”

Baron ne istediğini söyledi.

Buckingham Dükü’nün, amaçları II. Charles hükümetini devirip iktidarı ele geçirmek olan bir grup eski devlet adamıyla sık sık toplantılar yaptığı sarayda biliniyordu. Krallık çok yakın geçmişte altüst oluşlar yaşadığı için bu, bazı aşırı hırslı kişileri umutlandırıyordu. Arlington, Amber’dan bu toplantıların yerini ve zamanını, neler konuşulduğunu ve hangi adımların atıldığını öğrenip kendisine rapor etmesini istedi.

Şüphesiz bütün bunları kendisi de öğrenebilirdi. Ancak bu çokça rüşvet verilmesi gereken zor ve maliyetli bir süreç olacaktı. Bunca külfete katlanmak yerine yalnızca Kral’a Amber’ı övecek ve onu kolladığını

gösterecek birkaç söz söylemek işine geliyordu. Amber bu tezgâhı anlamıştı. Ama para onun için değersizdi. Arlington'ın desteğiyle büyük bir değer taşıyordu.

Amber hâlihazırda kentin en seçkin ve aristokrat bölgelerinden olan St. James'te geniş bir arazi almıştı. Birkaç aydır da İngiltere'deki en gözde yeni konakları tasarlayan mimar Captain Wynne'la birlikte malikane ve bahçe üzerine çalışıyorlardı. Ne istediğini tam olarak biliyordu. Her şeyin en büyüğü, en yenisi ve en pahalısı! Onun evi modern, göz alıcı ve savurgan olmalıydı; paranın hiçbir önemi yoktu.

Beni Newgate'e gönderemedikleri sürece, niye umursayayım, diye düşündü ve hemen pervasızlaştı.

Arlington'la konuşmasından sonra dükalığın hemen hemen kucaklarında olduğuna kanaat getirdi ve Captain Wynne'a inşaata başlaması için talimat verdi. Yaklaşık iki yıl sürecek ve altmış bin pounda mal olacaktı. Bu Clanderon House'a kıyasla bile çok büyük bir maliyetti. Bu yeni aşırılık sarayda dillere dolandı. Kimi takdirle, kimi kızgınlıkla, kimileri de kıskançlıkla söz ediyordu. Ama herkesin anlaştığı bir nokta vardı ki, düşes mertebesinin altında hiç kimse böyle bir durumda yaşayamazdı. Ve çoğu, Kral'ın ona nihayet bir dükalık sözü verdiğini düşünüyordu. Charles şüphesiz eğleniyordu. Bu söylentileri ne onayladı ne de inkâr etti. Amber onun sessizliğini razı geldiğine yoruyordu. Ama haftalar geçmesine karşın hâlâ yalnızca bir kontesti.

Hiç şüphe yoktu ki Charles ona herkesten çok bayılıyordu. Ancak ona bir dükalık vererek kazanacağı hiçbir şey yoktu. Ve Kral'ın cömertliği genellikle bencilliğinden geride gelirdi. Bundan başka, ona o kadar çok istek geliyordu ki, otomatik olarak ertelemeyi alışkanlık edinmişti. Amber'ın zaman zaman hevesi kırılır gibi olsa da, dükalığı bir şekilde elde etmeyi kafasına koymuştu. Şimdiye kadar, istediği her şeyi şu ya da bu yolla elde etmenin daima mümkün olduğuna kendini inandırmıştı.

Ne kadar tesirli olabileceğine bakmaksızın kullanabileceği herkesi kullanıyordu. Bir şekilde karşılığını alacağını umarak devamlı olarak başkalarına lütuflarda bulunuyordu. Barbara Palmer, hasmının ilerlediğini gördükçe gözü dönüyor, herkese Charles'ın bu sürtüğe böylesi

bir onur verdiği takdirde onu doğduğuna pişman edeceğini söylüyordu. Nihayet onunla aleni bir tartışmaya girdi ve çocuklarının beynini, gözleri önünde parçalayacağı ve sarayı ateşe vereceği tehditlerini savurdu.

Charles on beş günden daha kısa bir süre sonra, şeytani ve kindar bir ruhla Ravensburg'un Gerald Dükü'nü, mirası ve unvanı karısının oğlu Charles'a kalmak üzere tescilledi. Yeni Düşes odaya girdiğinde Barbara ilk defa olarak koltuğunu terk edip tabureye oturmak zorunda kalmıştı. Amber o an onun yüzündeki ifadeyi ömrü boyunca unutmayacaktı.

Saraydaki mevkii kısa sürede yükseldi.

Modayı belirler hâle gelmişti. El kürküne küçük bir tabanca taktığında saraydaki diğer hanımlar da aynısını yaptılar. Çeşitli odalar aynalarla yeniden dekore edildi, çok miktarda ceviz ağacından mobilya gümüş kaplatmaya gönderildi. Bir gün şapkasının kenarını iğneledi. Ertesi gün Majesteleri'nin av partisine giden kadınların yarısı aynısını yapmıştı. Saçlarının arkasını dağınık bırakıp, tepesinde bir topuz ve üzerine bir tutam altın tozu serpilmiş hâliyle göründükten kısa süre sonra bu da moda oldu. Herkes onun yüzüne yapıştırdığı nadide pulları taklit etti: Reverans yapan küçük aşk tanrıcaları, isminin baş harfleri, uzun boynuzlu zıplayan keçi...

Amber peşisıra gelenleri rezil edip kendi havasını büyütecek yeni bir fikir bulmak için zihnini zorladı. Yaptığı her şeyden söz ediliyordu. Taklitlerinden sıkılmış havalara girse de, onlar olmadan bir moda yaratamazdı.

Beklenmedik biçimde sıcak bir ekim gecesi, Amber ve cemiyetin en neşeli beyleri ve hanımları elbiselerini çıkartıp eğlence yaptıkları kayığa bıraktılar ve Thames Nehri'ne daldılar. Restorasyondan beri hiçbir şey bu muziplik kadar öfke uyandırmamıştı. O zamana dek asla kadın ve erkekler bir arada yüzmemişlerdi. Görüldü ki, katı ahlak kurallarına, çökmekte olan bir çağda hâlâ riayet ediliyordu. Söylentilere göre onun Kral için düzenlediği özel eğlenceler rezil ve iffetsizdi. Onun sayısız ünlü âşıkları, güzelleşme usulleri ve taşkınlıkları her yerde tartışılıyordu. Hakkında suçlanmadığı neredeyse hiçbir şey yoktu. Onun yaptığı hiçbir şey onaylanmıyordu.

Amber, tüm bu hain ve kindar laflara kesinlikle gücenmiyor, hakkın-da yeni söylentiler çıkması ve bunların yayılması için büyük meblağlar ödüyordu. Onun hayatı her ne kadar bir dereceye kadar temiz olsa da, bir aşırılık ve günah örneği olarak ünlendi. Bir defasında, Charles ona kendisiyle ilgili dolaşan berbat dedikodulardan birini anlattığında, güldü ve böyle tanınmanın hiç tanınmamaktan yeğ olduğunu söyledi.

Halk onu sevdi. Sokağa çıktığında insanlar etrafını sardı, onu alkışladılar, ilgi gösterdiler. Öyle ki ancak yedi-sekiz korumayla yoluna devam edebiliyordu. Halkın arasında sık sık boy göstermesi kadar bol keseden sadaka dağıtması da onu bilinir ve popüler kıldı. Şimdi hiç olmadığı kadar dikkat çekmekten hoşlanıyordu. Ve hâlâ asla tanışmayacağı insanlar tarafından sevilme isteği duyuyordu.

Gerald'ı seyrek olarak görse de, asla onunla yalnız kalmıyordu. Bayan Stark ondan yeni bir çocuk doğurmuştu. Bunun üzerine Amber kadına, Altı Havari'nin kaşıklarını gönderdi. Lucilla, evlenmesinin üzerinden üç ay bile geçmeden hamile olduğu anlaşıncı Sör Frederick onu ülkesine geri gönderdi. Sör ve Amber bazen karısının durumu üzerine birlikte gülerlerdi. Lucilla, gebeliğini hoş karşılamasa da kocasına gelip kendisini alması için durmaksızın yalvaran mektuplar yazıyordu. Ancak Frederick, Londrada epeyce meşguldü ve tutamadığı pek çok söz vermişti.

Amber asla sıkılmıyordu ve kendini dünyanın en şanslı kadını sayıyordu. Yeni bir kıyafet satın almak, bir başka akşam yemeği daha vermek, sonları birbirinin aynı olan temsillerinden en yenisini görmek... Hiçbir entrikayı kaçırmaz, bir komploya karşı hareket veya başka bir macera olursa hemen yerini alırdı. Hiçbir şey ondan kaçmaz, kimse onu gölmezden gelemezdi. Etrafındaki sestten başka şey duymayan, düşüne-meyen bir davulun içinde mahkûm olmuş biri gibi yaşadı.

Görünüşe göre istediği tek bir şey kalmıştı, sonunda o da oldu. Almsbury, aralık ayının başlarında, Lord Carlton'ın, takip eden sonbaharda Londra'ya geleceğini yazdı.

VI. KISIM

60. BÖLÜM

OYILIN BAHARI KURAK VE TOZLUYDU. ÇOK AZ YAĞMUR YAĞDI. YİNE de mayıs geldiğinde, Londra çayırları mor çiçeklerle doldu. Mısır tarlalarını kızıl gelincikler sardı. “Kiraz, sulu sulu kiraz var!” ve “Biberi- isteyen, lavanta isteyen!” bağırıışları bir kez daha duyuldu. Muslin, ipek ve hareli kumaşlardan sülfür sarısı, erik moru, turkuaz, kızıl, renk renk yaz giysileri çarşıda, tiyatro salonlarında ve Pall Mall’da görölmeye başladı. Sıcak, heyecan verici aylar yine gelmişti.

Yıllardır hiçbir haber, York’un sonunda Katolik olduğuna dair yayılan söylentiler kadar heyecan yaratmamıştı. Ortada bunu kanıtlayacak kimse yoktu; Dük bunu kabul etmiyordu, böyle bir şey varsa bunu bilmesi gereken Charles ise omuzlarını silkiyor, konuşmayı reddediyordu. Dük’ün düşmanları onu tahttan uzak tutmak için her zamankinden fazla uğraşırken, York’la Arlington’ın birden sıkı dost olduğu gözden kaçmıyordu. Arlington’ın Hollanda düşkünlüğü uzun süredir biliniyordu ve Katolik olduğu ya da Katoliklere sempati duyduğu söyleniyordu ama bir Fransa-İngiltere ittifakının yaklaşmakta olduğu söylentileri hemen yayıldı.

Söylentiler şehre hâkim olunca, Charles kızgınlığını saklamakta güçlük çekmeye başladı. İngilizlerin işgüzar olduğuyula ilgili kötü şeyler söylediği duyuluyordu. Neden hükümeti işi bilenlere bırakmıyorlardı ki? Kahretsin, bugünlerde fırıncı ya da kiremit ustası olmak, kral olmaktan daha önemliydi. Keşke öyle bir meslek edinseydi.

“İşe yarar bir şeyler öğrenmeye çalışsan iyi olur,” dedi James’e. “Bir gün kendine bakmak zorunda kalabilirsin.” James, kardeşinin şaka yaptığını düşünüyormuş gibi yaptı ve şakanın hiç de gülünç olmadığını belirtti.

Ama Kral yeniden evlenmezse ve kendisi yeterince uzun yaşarsa, York’un, Kral Charles’ın halefi olmayı başaracağına şüphe kalmamıştı. Mayıs sonunda Catherine dördüncü bebeğini düşürdü.

Uyurken yüzüne atlayan evcil bir tilkiden korkmuş, birkaç saat sonra da bebeğini kaybetmişti. Buckingham onun iki doktoruna, bebeğin hiç var olmadığını söylemeleri için rüşvet verdi ama Charles onların şahitliklerine inanmadı. Kral da, Kraliçe de umutsuzluğa kapılmıştı. Catherine kendini bir gün ona bir çocuk vereceğine inandıramıyordu artık. Yeryüzündeki en işe yaramaz yaratık olduğuna hiçbir şüphesi yoktu. Kısır bir kraliçeydi o. Ama Charles, onu bir kenara bırakmasına dair bütün ısrarlara direnmeyi sürdürüyordu. Bunun sadakatten mi, yoksa tembellikten mi olduğunu söylemek zordu.

Kralın yeni karısı konusunu duyunca endişeye kapılan genç kızlar oldu. Kaybedecek çok şeyleri vardı çünkü.

Ama Barbara Palmer bu tartışmaları hiç değilse hâlden memnun bir gülümsemeyle dinleyebiliyordu. Artık Majesteleri’nin metresi olmadığını biliyordu ama bu onu hiçbir zaman bir karanlığa itmemişti. Barbara asla önemsiz olmamıştı. Sağlığı ve güzelliğinden kalanlar durduğu sürece, olmayacaktı da.

Neredeyse otuz yaşında ve bir kadın için en güzel sayılan yılları geride bırakmış olmasına rağmen, hâlâ o kadar güzeldi ki, yanında gezen on beşlik kızları gölgede bırakıyordu. Whitehall’un ısıtılı simalarından biri olmayı sürdürüyordu. Karakteri çok sağlam, yaşama azmi çok güçlü olduğundan, o parlak gençlikten sonra bir kenara çekilip sessiz ve sıkıcı bir hayat yaşaması mümkün değildi.

Charles’la ilişkileri zamanla olgunlaşmıştı. Giderek farklılaşmış, artık kavga etmeyen, birbirlerine karşı kıskançlık ya da tutku hissetmeyen bir karı kocanın ilişkilerine benziyordu aralarındaki. Ortak ilgi alanları olarak çocukları vardı ve şimdi, birbirlerini sevdikleri zamanlarda

varlığından hiç haberdar olmadıkları bir samimiyet yakalamışlardı. Barbara artık onun sevgililerini kıskanmıyordu, Charles ise Barbara'nın öfke menziline dışında olmaktan memnundu. Hatta onun deliliklerini uzaktan izlemek hoşuna bile gidiyordu.

Amber ayların geçmesini sabırla bekledi ve Barberry Hill'deki Almsbury'ye mektup üstüne mektup yazarak Lord Carlton'dan haber alıp almadığını ya da onun ne zaman döneceğini bilip bilmediğini sordu. Kont iki soruya da aynı yanıtı verdi. Hiçbir şey duymamıştı, İngiltere'ye ağustos ya da eylül gibi varmaları bekleniyordu. Bu kadar geniş bir zaman aralığı söz konusuysen nasıl daha açık olabilirdi ki?

Ama Amber'ın başka bir şey düşünecek hâli kalmamıştı. Onu görmeyi umut bile edemediğinde dirilen o tutkulu ve acılı özlem geri gelmişti. Onunla ilgili her şeyi apaçık hatırlayarak acı çekiyordu: Gözlerinin tuhaf, yeşil-gri rengini, koyu saçlarındaki dalgaları ve alnından döküldüğü o noktayı, güneş yanığı teninin pürüzsüzlüğünü, ona gerçek bir haz veren sıcak sesini, giysilerindeki erkeksi ter kokusunu, göğüslerine dokunan ellerini, dudaklarının tadını... Her şeyi hatırlıyordu.

Ama bu anılar bir işe yaramadığı için içi yanıyordu. Nedense Amber onun aklına gelmiyordu. Gerçekten var olmuş muydu, yoksa onu hayalleri ve umutlarıyla Amber mı var etmişti? Hasretle Susanna'ya sarılıyordu ama bu da onu rahatlatmıyordu.

Onu tekrar görmek için duyduğu delicesine arzuya rağmen, bu sefer ağırbaşlı ve onurlu davranacaktı. Biraz soğuk olmalı, önce onun gelmesini sağlamalıydı. Bir erkeğin ilgisini uyandırma yolunun bu olduğunu her kadın bilirdi. "Onun hizmetçisi gibi davrandım," diye söylendi. "Ama bu sefer farklı olacak. Ne de olsa artık onurlu bir insanım, bir düşesim, o ise sadece bir baron. Zaten o beni görmeye gelmeli!"

Karısının da geleceğini biliyordu ama bunu kafasına takmıyordu. Lord Carlton karısına düşkün bir adam sayılmazdı pek. Kim öyleydi ki zaten...

Lord ve Leydi Almsbury, evlerini bir düzene sokmak, yeni hizmetkârlar tutmak ve hevesle beklenen konuklarına eğlenceler hazırlamak için tem-

muzda Londra'ya döndü. Kont onu görmeye gelince, Amber, Bruce'u görmek konusunda ne kadar ilgisiz olduğunu kanıtlamak için hep kendi işlerinden -unvanından, St. James Meydanı'nda yaptırdığı koca evden, o pazar için yemeğe davet ettiği konuklardan- bahsetti. Arada bir şehir dışında ne yaptığını soruyor, sonra o daha cevap veremeden konuyu değiştiriyordu. Şehir dışında ata binmek, içmek ve kiracıları ziyaret etmek dışında yapılacak bir şey olmadığını herkes bilirdi. Almsbury oturdu, gülümseyip başını sallayarak onu dinledi ve bir kez bile Bruce'tan bahsetmedi.

Amber konuşurken yavaşlamaya başlamıştı. Kafası karışmış, sessizleşmişti. Sonunda kendisiyle alay edildiğini anlayıp kızdı. "Eee!" dedi. "Haberler nasıl?"

"Haber mi? Bir düşüneyim. Siyah kısırağım -hatırlarsın, sen de biniyordun- geçen hafta doğurdu ve..."

"Almsbury! Neler duyduğunu anlatsana! Buraya ne zaman gelecek? O da geliyor mu?"

"Sana son yazdığım da ne biliyorsam, hâlâ o kadar biliyorum. Ağustos ya da eylül. Ve evet, o da geliyor. Neden? Ondan korkuyor musun?"

Amber ona zehirli bir bakış fırlattı. "Korkmak mı?" dedi aşağılayarak. "Almsbury, yemin ederim, gülünecek bir aklın var! Neden ondan korkacak mıyım?" Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "O Corinna denen kadını çok iyi biliyorum!"

"Öyle mi?" diye sordu kibarca.

"Evet, öyle! Neye benzediğini iyi biliyorum! Beş yıl öncenin modasıyla giyinen ve kendisinin ev idaresinden ve kocasının çocuklarını doğurmaktan başka bir işe yarayamayacağını düşünen silik bir yaratık o!" Bu tarif, Almsbury'nin karısına da oldukça uyuyordu. "Londra'ya gelmesi görülecek şey olacak!"

"Haklı olabilirsin," dedi Almsbury.

"Olabilir miyim?" diye haykırdı öfkeyle. "Başka nasıl olabilir? O dağ başında vahşi yerlilerin yetiştirdiği..."

Tam o anda tuhaf, boğuk bir ses feryat etmeye başladı. "Hırsız! Hırsız var! Koşun!"

İkisi birden ayağa fırladı. Biraz kestirmek için Amber'ın kucağına yatmış olan köpek yere yuvarlandı. "Papağanım!" diye bağırdı. "Hırsız yakalamış!" Yanında Almsbury ve arkasında bir şeyler kemiren Mösyö le Chien'le birlikte konuk odasına koştular. Kapıları hızla açıp içeri dalınca, karşılarında habersiz gelip meyve tabağından bir portakal almış olan Kral'ı buldular. Tüneğinde kıpırdanıp ileri geri sallanan papağana bakıp gülüyordu. İzinsiz girenleri haber vermek üzere eğitilmiş papağanın ilk yanılışı değildi bu.

Almsbury yanlarından ayrıldı ve birkaç gün sonra avlanmak için Barberry Hill'e döndü. Emily, konukları habersiz gelirse diye, beklemek için şehirde kalmıştı. Amber, onunla bir daha Corinna'yı konuşacak fırsatı bulamadı.

Geçen bir sene içinde kaydedilen ilerlemeyi görmek için haftada üç ya da dört kez Ravenspur House'a gidip gelmişti.

Kale duvarlarından türemiş iç avlulara yer bırakmayan, yeni stilde planlanan dört buçuk katlı ev kusursuz bir simetriye sahipti. Yüzlerce küçük, kare penceresi, tuğla duvarları vardı. Ön tarafı, karaağaç sıralarıyla kaplı Pall Mall'a bakıyordu, arka bahçe ise, büyük evlerin artıklarıyla ve kedi köpek leşleriyle çöplüğe dönen St. James Meydam'na bitişikti.

Hem Yüzbaşı Wynne, hem de müşterisi, burayı Londra'nın en yeni ve en görkemli evi hâline getirme şanslarını sonuna kadar zorladılar. Ahşapta boya artık gözde değildi, bu yüzden odaların bazıları, çoğu Yunan ya da Roma mitolojisinden figürleri temsil eden büyük lamba- rilerle süslenmişti. Önemli odaların tümünün zemini karmaşık şekilli parkelerle kaplıydı. Dev elmas küpelere benzeyen cam avizeler hiç yay- gın değildi ama Ravenspur evinde birden fazlaydılar. Duvar şamdanları da dâhil, geri kalan bütün lambalar gümüştü. Amber odalardan birini açık turuncu akajuyla kaplatmıştı. Süslü bir C harfi her yerde göze çar- pıyordu. Amber için o harf Charles'ı olduğu kadar Carlton'ı da temsil ediyordu.

Whitehall'da yatak odasına koymayı unuttuğu her şeyi burada bu- lundurmaya niyetliydi. Devasa yatağı -İngiltere'deki en büyük yataktı- altın sırmalı, altın püsküllü örtülerle kaplanacak, etrafı devekuşu tüyü

sorgularla evrilecekti. Diğ r bütün mobilyalar altın varaklı, kadife ya da saten kaplı olacaktı. Tavan ayna doluydu. Duvarlar ayna ve altın sırma karışımıydı. Yerde inci işli, kadife İran halıları duracaktı. Diğ r odalar da böyle şatafatlı olacaktı.

Ağustos sonlarında, sıcak bir gün Amber orada Yüzbaşı Wynne'le konuşup eve bakıyordu. Bir an önce taşınmak istediğı için adamı sıkıştırıyordu ama bu, ancak i süslemeler pahasına mümkün olabiliirdi. Yaz g neşı Londra'yı hâlâ ısıtırken sonbahar hızla yaklaşıyordu. Söğütler şimdiden sararmaya başlamıştı. Kuruyan yaprakları yerleri süslüyordu.

Amber konuşurken, bakıcısının elinden tutmuş, acemi adımlarla gülerek koşan Susanna, onun dikkatini dağıtıyordu. Artık beş yaşındaydı, yetişkin giysileri giyecek kadar büyümüştü ve Amber onu çok güzel giydiriyordu. Sayısız ipek ve tafta elbisesi, her biri için ayrı bir çift ayakkabısı ve küçük eldivenleri vardı. Ravenspur'un gelecekteki dükü, iki yaşındaki Charles Stanhope bir gün en az babası kadar iri olacağıнын bütün işaretlerini taşıyordu. Ayrıca daha o yaşıta gülünç, Kral'ınki gibi bir ciddiyete sahipti. Bakıcısının kollarındaydı ve sanki ondan bir gün orada oynaması beklenecek rolün bilincindeymiş gibi bir ilgiyle bakıyordu eve.

Amber sonunda ayağını yere vurup bağırdı, "Susanna! Kendine gel, yoksa ben yapacağımı bilirim!"

Susanna durdu ve yavaşça dönüp Amber'a baktı. Alt dudağı hemen sarkıvermişti. Ama sonra arkasına döndü ve alaycı bir sakinlikle bakıcısına yürüyüp kadının elini tuttu. Amber dişlerini sıkıp kaşlarını çattı. Kızının yaramazlığı canını sıkmıştı. Tam arkasını d necekken bir erkeğın yüksek sesle kahkaha attığını duydu. Bakınca, arabasından inen Almsbury'nin ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Hele bir büyüsün, sen o zaman görürsün!" diye gürledi. "Biraz bekle! On sene sonra sürekli peşinden koşmak zorunda kalacaksın."

"Ah, Almsbury!" Şimdi de Amber'ın dudağı tıpkı Susanna'nınki gibi sarkmıştı. "On yıl sonrasını kim düşünür?" Yaşı ilerledikçe, yılların getireceklerine duyduğu korku büyüyordu. "Umarım o yıllar hiç gelmez!"

“Ama gelecek,” dedi sakince. “Yeterince beklersen, her şey gelir, biliyorsun.”

“Öyle miymiş?” diye çıkıştı Amber. “Ben yeterince bekledim ama hiçbir şeyin geldiği yok!” Arkasını dönüp sohbeti bitirmeye niyetlenirken, Yüzbaşı Wynne’in yüzünde gördüğü bir şey dikkatini çekti. Adam hâlinde memnun bir tavırla ona sırtıyordu.

“Almsbury,” dedi yavaşça. Birden boğazı kurumuştı. “Almsbury, buraya neden gelmişin?”

Almsbury onun çok yakınına gelip durdu. Gözleri onunkilere çevrilmişti. “Geldiklerini söylemeye, hayatım. Dün gece geldiler.”

Bir anda tokat yemiş gibi olan Amber Kont’a bakakaldı. Almsbury’nin elini uzatıp onu kolundan tuttuğunu fark etti. Adamın onu bekleyen arabasına göz attı.

“O nerede?” Sözcükler dudaklarından dökülmüş, ama o bunları duymamıştı.

“Evde. Benim evimde. Bildiğin gibi, karısı da burada.”

Amber’m gözleri hızla onunkileri buldu yine. Rüyadaymış gibi duran ifadesi gitmiş, yerine tetikte, meydan okuyan bir yüz gelmişti.

“Nasıl biri?”

Almsbury onu incitmekten çekiniyormuş gibi kibarca yanıt verdi. “Çok güzel.”

“Olamaz!”

Amber başını eğip ahşap oymalarına, kiremit yığınlarına baktı. Kaşları çatılmış, yüzüne acıklı bir endişe sinmişti.

“Olamaz!” dedi bir daha. Sonra neredeyse kendinden utanarak hızla başını kaldırıp adama baktı. Dünyadaki hiçbir kadından korkmamıştı o. Corinna ne kadar güzel olursa olsun, ondan korkması için bir sebep yoktu. “Ne zaman...” Yüzbaşı Wynne’in hâlâ orada, hemen yanlarında olduğunu hatırladı ve hemen söyleyeceklerini değiştirdi. “Bu akşam bir yemek düzenleyeceğim. Neden Lord Carlton’ı da alıp gelmiyorsunuz? İsterse karısı da gelebilir.”

“Birkaç gün dışarı çıkacaklarını sanmıyorum. Yolculuk her zamankinden uzun sürmüş ve Leydi yorulmuş.”

"Bu çok kötü," dedi Amber. "Lord da evden çıkamayacak kadar yorgun mu yani?"

"Onsuz çıkacağını sanmıyorum."

"Tanrım!" diye haykırdı Amber. "Lord Carlton'ın karısına bu kadar düşkün olacağı hiç aklıma gelmezdi!"

Almsbury buna itiraz etmeye yeltenmedi. "Perşembe akşamı Arlingtonlar'ın evinde olacaklar. Sen de geleceksin, değil mi?"

"Elbette. Ama perşembe..." Tekrar Yüzbaşı Wynne'ı hatırladı. "Bugün rıhtıma gittin mi?"

"Evet. Ama orada çok meşgul oluyor. Perşembeye kadar beklemeni..."

Amber ona cümlesini yarıda kestirecek bir bakış attı. Almsbury korkmuş gibi yapıp alay etti ve eğilip onu selamlayarak arabasına döndü. Amber onu izlerken peşinden gidip özür dilemeyi düşündü ama bunu yapmadı. Daha araba gözden kaybolmadan, Amber eve duyduğu bütün ilgiyi yitirmişti.

"Artık gitmeliyim, Yüzbaşı Wynne," dedi aceleyle. "Bunları sonra konuşuruz. İyi günler." Sonra iki çocuk ve bakıcılarla birlikte koşar adım arabasına atladı. "Water Yolu'ndan New Key'ye sür! Ve acele et!"

Ama orada değildi. Uşak rıhtım boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyüp soruşturdu. Öğrendiğine göre, bütün gün oradaydı ama akşamleyin gitmiş ve dönmemişti. Amber neredeyse bir saat bekledi ama çocuklar yorulup huysuzlanmaya başlayınca dönmek zorunda kaldılar.

Sarayda hemen ona bir mektup yazarak onu görmeye gelmesini rica etti ama ertesi sabaha kadar yanıt alamadı. O da, aceleyle karalanmış birkaç satırdan ibaretti, "İşler sizi ziyaret etmemi imkânsız kılıyor. Perşembe Arlingtonlar'ın evinde olursanız, bana bir dans lütfeder misiniz?" Amber mektubu paramparça etti ve yatağa atlayıp ağlamaya başladı.

Ama her şeye rağmen akıllıca hareket etmek zorundaydı.

Leydi Carlton güzel olduğuna göre, perşembe akşamı, daha önce hiç olmadığı kadar göz kamaştırıcı görünmek zorundaydı. Sarayda artık herkes onu görmeye alıştığı için, varlığıyla üç buçuk sene önce yarattığı

heyecanı artık yaratamaz olmuştu. Leydi Carlton birazcık bile güzelse, ister iltifat, ister küçümseme olsun, bütün yorumların merkezinde olacaktı. Bunu ancak ne yaparlarsa yapsınlar görmezden gelemeyecekleri bir şey giymesi ya da yapması değiştirebilirdi.

Endişe nöbetleri ve kararsızlıkla geçen birkaç saatten sonra Madam Rouvière'i çağırttı. Tek çözüm yeni bir elbiseydi ama daha önce gördüklerine hiç benzemeyen, daha önce kimsenin giymeye cüret edemediği bir elbiseydi.

"Bakmadan duramayacakları bir şey olmalı," dedi Amber. "Çırılçıplak ve saçlarım tutuşmuş bir hâlde gitmişim gibi."

Madam Rouvière güldü. "Bu belki giriş için iyi olur ama sonra sıkılıp üstünde başka bir şeyler daha olan hanımlara bakmaya başlarlar. Daha fazlasını görmek isteyecekleri kadar bir kısmı örtmeli. Renk kesinlikle siyah. Muslin olabilir. Ama parlamalı da..." Yüksek sesle anlatıp bir yandan da kâğıda çizerken, Amber büyük bir dikkatle ve ışıldayan gözlerle onu dinliyordu.

Leydi Carlton! Zavallı yaratık. Hiç şansı yoktu.

Sonraki iki gün, Amber odasından çıkmadı. Sabahın erken saatlerinden gece geç vakte kadar Madam Rouvière ve küçük dikişçileri onun yanında oluyordu. Hepsi Fransızca konuşuyor, biçip dikerken gülüşüyorlardı. En küçük bir hata görürse, Madam kendinden geçermiş gibi bağırıyordu. Elbise şekillenirken Amber saatler boyu sabırla ayakta durdu. Elbise tam anlamıyla üzerinde dikiliyordu. Kimsenin içeri girme ya da elbiseyi görme izni yoktu ve bu gizlilik, Amber'ın hoşuna giden söylentiler yayılmasına yol açıyordu.

Düşes denizden çıkan Venüs gibi, tek bir deniz kabuğuna bürünüyordu. Dört iri atın çektiği altın yaldızlı bir arabayla ön merdivenlerden salona kadar dayanacaktı. Elbise, zamanla düşüp sonunda onu çırılçıplak bırakacak gerçek inci tanelerinden oluşuyordu. Hiç değilse cesaretiyle ilgi çekeceği kesindi.

Perşembe günü hâlâ çalışıyorlardı.

Kuaför gelmeden, Amber'ın saçları yıkanmış, kurulanmış ve parlatılmıştı. Ponzataşı kollarındaki ve bacaklarındaki bütün tüyleri yok

etmişti. Yüzüne ve boynuna defalarca Fransız kremleri sürmüş ve kolları ağrıyana kadar dişlerini fırçalamıştı. Sütle banyo yapıp bütün vücudunu yasemin kokularıyla ovmuştu. Yüz makyajı neredeyse bir saat sürdü.

Elbise saat altıda hazırды ve Madam Rouvière herkes görsün diye onu gururla havaya kaldırdı. Bütün gününü odada geçiren Susanna zıplayıp ellerini çırpı ve elbisenin etek uçlarını öpmeye koştu. Madam bu saygısızlık üzerine öyle bir çılgılık attı ki az daha Susanna sırtüstü yere kapaklanacaktı.

Amber sabahlığını sıyırıp çıkarınca üstünde elmas tokalı jartiyerlerin tuttuğu siyah, ipek çoraplarından ve topuklu ayakkabılarından başka bir şey kalmadı. Elbiseyi üstüne geçirmeleri için kollarını kaldırdı. Üst kısmı siyah boncuklu danteldendi ve derin bir dekoltesi vardı. Etek tamamen boncukla kaplı olduğundan, kalçalarının üstünde ıslanmış gibi parlıyordu. Muslin, kollarında kusursuz kabartılar yaratmıştı ve yanlardan dökümlü üst eteği siyah bir sis perdesi gibi aşağı akıyordu.

Diğerleri onu seyredip heyecanlı sesler çıkarırken Amber aynalı duvarlardan gururla kendine baktı. Sırtını dikleştirdi ve göğüsleri iyice belirginleşsin diye göğsünü şişirdi.

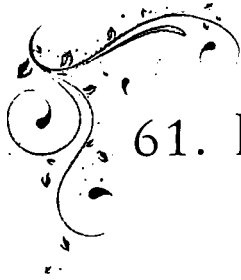
Beni görünce ölecek, dedi kendi kendine, çılgın bir özgüvene kapılarak. Corinna artık onu korkutamazdı.

Madam Rouvière devekuşu tüylü şapkasını düzeltmek için yanına geldi. Biri ona dirseklerine kadar uzanan siyah eldivenlerini uzattı. Bir de siyah yelpazesi vardı. Sırtına uçları tilki kürkü, kadife paltosunu geçirdiler. Gözlerindeki ve dudaklarının kıvrımlarındaki bir şey yüzünden, bir zamanlar saf ve güzel olan ama yozlaşıp uğursuzlaşmış şeytani bir meleği andırıyordu.

Amber yüzünü aynadan Madam'a çevirdi ve başarıya ulaşan komplocuların parlayan gözleriyle bakıştılar. Madam parmak uçlarını birleştirerek öptü. Amber'ın yanına gelerek kulağına fısıldadı. "Şu diğer kadını görmeyecekler bile!"

Amber ona minnetle sarılıp gülümsedi, sonra da eğildi ve annesine dokunmaktan korkar gibi onun yanına usulca yaklaşan Susanna'yı

öptü. Odadan çıkarken kalbi hızla atıyor ve karnına sancılar giriyordu. Maskesini yüzüne tutarak dar koridordan onu bekleyen arabaya yürüdü. İlk kez saraya takdim edildiği gecedен beri, hiçbir parti onu bu kadar heyecanlandırmamış, bu kadar korkutmamıştı.

61. BÖLÜM

I 663'TE BENNET TARAFINDAN SATIN ALINMADAN ÖNCE GORING EVİ olarak bilinen Arlingtonlar'ın evi, sarayın batısında, Mulberry bahçelerinin hemen yanındaydı. O evde Baron ve Barones, Londra'nın en görkemli partilerini verirdi. Gönderdikleri davetiyeler, insanların sosyal statülerini gösteren ölçü birimi gibiydi. Önemsiz insanlar asla davet edilmezdi.

Lord, sosyetenin en eli açık ve düşünceli ev sahibi olarak bilinirdi. Bir düzine Fransız aşçıya yaptırdığı eşsiz yemekler sunmuş, devasa mahzeninden çıkardığı şaraplar ikram etmişti. Her odadan müzik sesi geliyordu. Kumar masaları altın kaynıyor, her yerde binlerce mum yanıyordu. Ev kontlar, dükler, şövalyeler, kontesler, düşesler, leydilerle dolmuştu ve alışmadık gözler, her şeyin çok münasip göründüğünü söylerdi. Saten elbiseli hanımlar etraflarındaki hayranlarını gülümseyip diz bükerek selamlıyor, şık giyimli beyler şapkalarını çıkararak karşılık veriyordu. Herkes alçak sesle ve kibarca konuşuyordu.

Ama aslında hepsi zevkle birbirini yerin dibine sokmaya çalışıyordu. Güzel bir kadını inceleyen erkekler, aslında onunla yatmakla övünüyor, onun fiziksel kusurlarını ağızlarına doluyor ve yataktaki hareketlerini karşılaştırıyordu. Işıksız odalar, kendilerine geçici konaklar arayan çiftlerle doluyordu. Bir köşede nedimelerden biri eteğini kaldırmış, erkeklere bacaklarının öbür kadından daha düzgün olduğunu ispatlamaya çalışıyordu. Etrafındakiler ellerini işletme ce-

saretini bulduğunda da kıkırdayıp kahkaha atıyordu. Züppelerden biri Madam Benner'in evinden getirdiği bir kızı maske ve pelerinlerle gizleyip içeri sokmuştu. Kız kilitli kapılar ardında birkaç genç erkekle birden ilgileniyordu.

Arlington, konuklarına hiç müdahale etmiyor, hepsini kendi zevkleri doğrultusunda eğlenmeye bırakıyordu.

Saat yedide, henüz erken olduğu için hâlâ ayık olan konukların çoğu ana salonda toplanarak merakla kapıyı gözetlemeye başladı. Henüz gelmemiş iki kadını bekliyorlardı: Ravenspur Düşesi ve Leydi Carlton. Henüz kimsenin göremediği Leydi'nin, İngiltere'nin gördüğü en güzel kadın olduğu söylentileri yayılmıştı. Bu konudaki görüşler şimdiden yerleşmişti. Kadınların çoğu, o gelir gelmez, onun hiç de o kadar güzel olmadığını söylemeye hazırdı. Leydi'nin gölgesinde kalmaktan korkacağına şüphe olmayan Ravenspur Düşesi'nin kendini kurtarmak için sıra dışı bir şeyler yapması da bekleniyordu.

"Ona çok acıyorum," dedi ağırkanlı bir genç kız. "Elindekini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Bu kadar önemli biri olmak çok can sıkıcıdır herhâlde."

Eşlikçisi dudaklarını sıkarak gülümsedi. "Sen merdivenden bu yüzden mi çıkmıyorsun? Düşmekten korktuğundan mı?"

"Leydi Carlton benim umurumda değil," dedi kara kuru bir züppe. "Ama Düşes'in havasını söndürürse ona köle olurum. Majesteleri onu Düşes yaptığından beri çekilmez oldu o kadın. O daha uyuz bir oyuncu parçasıyken korsesini bağladım, artık nerede karşılaştık beni tanımazlıktan geliyor."

"Onun soyu vahşi, Jack. Ondan başka ne beklenir ki?"

Trompet gibi bir ses konuşmalarını böldü. "Hanımefendi hazretleri, Ravenspur Düşesi!"

Salondaki bütün gözler kapıya yöneldi ama uşak orada tek başına duruyordu. Herkes bir süre sabırsızlanarak bekledi. Sonra yüzünde gururlu bir ifadeyle Düşes içeri girdi ve onlara doğru yürümeye başladı. İçeriye bir hayret ve şaşkınlık dalgası yayıldı. Kral Charles bile Bayan Wells'le konuştuğu yerden dönerek ona baktı.

İçinde depremler olmasına rağmen Amber ağırbaşlı bir tavırla ilerledi. Yaşları ilerlemiş bazı kadınların nefeslerinin kesildiğini ve ona ayıplayan bakışlarla baktıklarını gördü. Bazı erkeklerin alçak perdeden ısıklık çaldığını duydu. Havaya kalkmış kaşlarıyla, birbirlerini dirsekiyorlardı. Böyle bir şeye cüret edip onlara üstünlük kurduğu için, genç kızların ona öfkeyle baktığını fark etti.

Başardığını anlayınca bir anda rahatladı. Bruce ve Corinna'nın da orada olup zaferine şahit olduklarını umuyordu.

Sonra birden, Almsbury'nin yanında olduğunu gördü. Dudaklarının köşelerinde beliren hafif bir gülümsemeyle ona baktı ama adamın gözlerinde gördüğü bir şey yüzünden donakaldı. Neydi o? Ayıplama mıydı? Acıma mıydı? İkisi birden miydi yoksa? Ama bu çok saçmaydı! Nefes kesici görünüyordu ve bunun farkındaydı.

"Tanrım, Amber," diye mırıldandı onu tepeden tırnağa süzerek.

"Hoşuna gitmedi mi?" Sesi kendi kulaklarına bile bir meydan okuma gibi geldi.

"Hayır, gitti tabii ki. Harika görünüyorsun..."

"Ama üşümüyor musunuz?" dedi bir kadın sesi. Amber hızla dönünce ona aşağılar gibi bakan Bayan Boynton'ı yanında buldu.

Diğer yandan bir erkek sesi geldi. "Sütten kesildiğimden beri, toplum içinde gördüğüm en müthiş gösteri bu." Bunu Kral söylemişti. Eğlendiği belliydi. Amber'ın birden içi sızladı.

Kendine duyduğu tiksintiyle dehşete düşmüştü. *Ne yaptım ben*, dedi kendi kendine. *Tanrım! Burada yarı çıplak ne yapıyorum böyle!*

Gözleriyle içeriye taradı, herkes ona gizli gizli gülüyordu. Rüyasında cıvılcıplak sokağa çıkan ve yarı yolda bunu fark eden insanlar gibi hissediyordu kendini. Keşke rüyadakiler gibi uyanıp onu kimsenin göremeyeceği evine dönseydi. Ama bu sefer kendi tuzağına düşmüştü. Bu rüyadan uyanmak mümkün değildi.

Ne yapacağım şimdi ben, diye düşündü çaresizce. *Buradan nasıl çıkacağım?* Lord Carlton'la karısını tamamen unutmuştu.

Sonra, neredeyse harekete geçmek üzereyken, adlarının söylendiğini duydu, "Lord Carlton! Leydi Carlton!"

Farkına bile varmadan Almsbury'nin eline yapıştı ve kapiya döndü. Onlar içeri yürürken Amber'ın beti benzi atmıştı. Almsbury'nin dönüp ona küçük bir bakış attığını görmedi bile. Ama güven veren bir güçle elini sıkığının farkındaydı.

Bruce, iki yıl önce Londra'dan ayrılırken nasıl görünüyorsa hâlâ öyle görünüyordu. Otuz sekiz yaşındaydı ve sanki biraz kilo almıştı ama hâlâ yakışıklıydı. Yılların dokunmadığı biriydi o. Amber ona şöyle bir bakıp hemen onun kolundan tutmuş, yanında yürüyen karısına döndü.

Uzun boylu ama narin ve zarifti. Mavi gözleri, koyu renk saçları, ay ışığı gibi solgun bir teni vardı. Yüzünde huzurlu bir ifade taşıyordu. Ona bakmak, insanda tarifi zor duygular uyandırıyor. Kusursuzca boyanmış bir porselen gibiydi. Gümüş örgülü, siyah bir elbise giymişti. Başında da siyah dantelden bir şapka vardı. Boynunda, Amber'ın hep bir gün sahip olmayı düşlediği, Bruce'un annesine ait olan elmas ve safir kolyeyi taşıyordu.

Kral seremoniyi boş verip Lord ve Leydi Arlington'la birlikte onları karşılamaya gitti. Salonun tamamına bir gürültü yayıldı.

"Tanrım! Olağanüstü bir yaratık!"

"Elbise Paris'te dikilmiş olmalı, canım. Başka türlü hayatta..."

"Jamaika'da böyle kadınlar var mıymış?"

"Letafet ve görgü... Bir kadında bunlardan daha çok hoşuma giden bir şey olamaz."

Amber'ın midesi bulanmaya başlamıştı. Elleri ve koltukaltları terlemişti, bütün kasları ağrıyordu. Onlar beni görmeden burayı terk etmeliyim, diye düşündü telaşla. Ama daha kaçmak için gönülsüz bir adım attığında, Almsbury elini iyice sıkıp onu hafifçe çekti. Amber şaşkınlıkla ona baktı ama sonra hemen toparlandı.

Görgü kurallarına hiç önem vermeyen Charles, Leydi Carlton'ı dansa davet etti ve müzik başlarken onu piste götürdü. Diğerleri de onları izledi, az sonra pist ritme uyarak hareket eden insanlarla doldu. Amber, Almsbury'nin onu dansa davet ettiğini güç bela duydu. Almsbury talebini bir daha, bu kez daha yüksek sesle dile getirdi.

Amber ona baktı. “Dans etmek istemiyorum,” diye mırıldandı. “Burada kalamam. Başım... Başım dönüyor. Ben eve gidiyorum.”

Bu sefer eteklerini kaldırıp bir adım attı ama Kont onu bileğinden yakalayıp sertçe çekti. “Aptal gibi davranmayı kes yoksa tokadı yersin! Gülümse, herkes sana bakıyor.”

Amber yarı kapalı gözkapaklarının altından içeriyi süzdü. Karşılarına dilip bağırarak ya da eline bir şey geçirip kafalarına atmak, kendini beğenmiş bir tavırla sırttan suratlarını sonsuza kadar yok etmek istiyordu. Bunun yerine Almsbury’ye bakıp gülümsedi ve yüzü titremesin diye yanaklarını gülümsüyormuş gibi kastı. Elini adamın uzattığı koluna koydu ve birlikte piste yürüdüler.

“Buradan çıkmalıyım,” dedi ona, müziğin gürültüsünden yararlanarak. “Burada kalamam!”

Almsbury’nin ifadesi değişmedi. “Seni bağlamak zorunda kalsam bile gitmeyeceksin. Madem o şeyi giyecek cesaretin vardı, sonuna kadar burada kalacak cesaretin de vardır!”

Amber nefretle dişlerini sıktı ve müziğe uyarak ayaklarını hareket ettirirken kaçış planları yapmaya başladı. Onun görüş açısından çıkar çıkmaz, yan kapılardan birinden sıvışacaktı. *Kahrolası*, dedi içinden. *Büyükannemmiş gibi davranıyor bana. Kalıp kalmamam onu ne ilgilendirir! Ben ne olursa olsun...*

Sonra birden, üç metre kadar ötesinde Leydi Carlton’ı gördü. Corinna, Almsbury’ye gülümsüyordu ama onun yanındakini görünce şaşırdı. Amber’ın gözleri öfkeyle parladı, Corinna utanarak hemen gözlerini kaçırdı.

Ah, bu kadın, diye geçirdi içinden Amber. Ondan nefret ediyorum, nefret! Nasıl da kırıttıp gülümsüyor! Hoppa! Nasıl da resmi ve hanım hanımcık! Keşke çırılçıplak olsaydım! İşte o zaman gözleri yuvalarından fırlardı! Bunu ona ödeteceğim! Beni gördüğüne pişman olacak!

Ama birden bütün gücü tükendi. Kendini zayıf ve çaresiz hissetti.

Öleceğim, diye düşündü. Bunu hayatta atlatamam. Hayatımın hiçbir değeri kalmayacak. Tanrım, şuracıkta al canımı, bir adım daha atacak gücüm yok. O an onu ayakta tutan tek şey, Almsbury’nin koluydu san-

ki. Sonra müzik sustu ve kalabalık, gruplara ayrılmaya başladı. Amber, Almsbury'nin yanında aralarından geçerken kimseyi görmemiş gibi yapıyordu.

Artık gideceğim, dedi kendi kendine. Ve bu odun kafalı beni durdurmayacak!

Ama kapıya yönelince, Almsbury onu kolundan tuttu. "Gel de Leydi Carlton'la tanış."

Amber başını çevirdi. "Neden tanışacak mıyım?"

"Amber, Tanrı aşkına!" Fısıltıdan çok az yüksek bir sesle yalvarıyordu. "Hâline bak. Ne düşündüklerini anlamıyor musun?"

Amber yine hızla içeriyi süzdü ve üzerine doğrultulmuş bir düzine bakışla karşılaştı. Bazıları gözlerini kaçırmadı bile. Alaycı gülümsemelelerini sürdürdüler. Bakıyor, bekliyorlardı.

Derin bir nefes alıp Almsbury'nin koluna girdi ve Lord ve Leydi Carlton'la birlikte Kral, Buckingham, Leydi Shrewsbury, Leydi Falmouth, Buckhurst, Sedley ve Rochester'dan oluşan gruba doğru yürümeye başladılar. Onlar yaklaşırken, gruptakiler giderek sessizleşti. Sanki onun varlığı yüzünden bir şeyler yaşanacaktı. Almsbury, Leydi Carlton'ı Ravenspur Düşesi'ne takdim etti ve iki kadın da kibarca gülümseyerek dizlerini hafifçe kırıp selamlaştılar. Belli ki kocasının bu yarı çıplak ve çok güzel kadını tanıdığından habersiz olan Leydi Carlton, dostça davranıyordu. Majesteleri de dâhil bütün erkekler ona beğeniyle bakıyordu.

Ama Amber'ın gözü Bruce'tan başkasını görmüyordu.

Lord Carlton'ın ifadesi bir an için az daha ona ihanet ediyordu ama kimse görmedi ve o da hemen kendine gelerek Amber'la sadece uzaktan tanışıyorlarmış gibi yaptı. Göz göze geldiklerinde, yer yarılıyormuş gibi geldi Amber'a. Sohbet yeniden başladı ve Amber'ın konuşulanları anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti: Kral Charles ve Bruce, Amerika'yı, tütün çiftliklerini, sömürgecilerin Denizcilik Kanunları'na duyduğu öfkeyi, Yeni Dünya'da yaşamaya giden tanıdıklarını konuşuyorlardı. Corinna az konuşuyordu ama ne zaman konuşsa Charles büyük bir ilgi ve beğeniyle ona dönüyordu. Sesi hafif ve yumuşaktı, tam

anlamıyla kadınsıydı ve Bruce'a yönelttiği kısa bakışlar, Londra sosyetesinde hiç duyulmadık bir fenomeni açığa çıkarıyordu: Kocasına sırlıslıklam âşık bir kadın.

Amber uzanıp o sakın, sevimli yüze tırnaklarını geçirmek istedi.

Müzik tekrar başlayınca onları soğukkanlı bir şekilde eğilip selamladı ve yanlarından ayrıldı. Gecenin kalanında keyfine bakıyormuş ve çıplaklığından utanmıyormuş gibi yaptı. Akşam yemeğini çok sayıda erkeğin eşliğinde yedi, fazlasıyla şampanya içti ve her dansa katıldı. Ama zaman geçmek bilmiyordu ve o gece hiç bitmeyecek gibi gelmeye başlamıştı.

Bir saat kadar sonra dans eden kimse kalmadı ve kumar masaları çıkarıldı. Sırtı ağrıyan ve yorgunluktan ayakta duracak hâli kalmayan Amber, izin isteyerek hanımlara ayrılan soyunma odasına gitti. Orası makyaj tazelemek, jartiyer düzeltmek ya da birkaç dakika oturup rahatlamak gibi erkeklerin mevcudiyetinde yapılamayacak işler için kullanılıyordu.

İçeride yalnızca birkaç hizmetçi vardı. Amber bir an bütün kalkanlarını indirdi. Omuzları çöktü ve yüzü avuçlarına gömüldü. Sonra birden arkasından gelen ayak seslerini duydu ve Boynton'ın neşeli sesi cınladı, "Ne oldu, hanımım? Başınız mı döndü?"

Amber ona tiksintiyle baktı ve sonra hemen eğilip çoraplarını düzeltmeye koyuldu. Boynton kendini bir divana bıraktı, sonra da bacaklarını iyice açıp yayıldı. Gevşemek için başını iki yana eğip duruyordu.

Yan yan Amber'a bakarak eldivenlerini çıkardı. "Eee, Leydi Carlton'a ne diyorsunuz?"

Amber omuz silkti. "İyi biri herhâlde."

Boynton buna yüksek sesle güldü. "İyidir tabii. Bütün erkekler onun buradaki en güzel kadın olduğunu düşünüyor. Gerçi en çıplağımız olmayı başaramadı!"

"Kapa çeneni!" dedi Amber ve arkasını dönüp aynaya baktı. Gerçekten o kadar yorgun görünüyor muydu, yoksa ışıktan yüzü mü parlıyordu? Hizmetçilerden pudra istedi.

Tam o sırada kapıda Leydi Carlton belirdi. Amber onu aynadan gördü. Kalbi yerinden oynadı. Pudra kutusunu alıp burnunu pudralamaya başladı.

“Girebilir miyim?” dedi Corinna.

“Sormanıza bile gerek yok, hanımefendi,” diye haykırdı Boynton, Amber’a zafer dolu bir bakış atarak. “Biz de, Richmond Düşesi çiçek hastalığına yakalandığına göre, saraya gelen en güzel kadının siz olduğunu söylüyorduk.”

Corinna sessizce güldü. “Teşekkür ederim, çok nazicsiniz.” Onunla konuşmak istiyormuş ama nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi, karsız gözlerle Amber’ın sırtına baktı. Aslında akşamki hatası için özür dilemek istiyordu. Londra’nın Amerika olmadığını anlamıştı. Burada yüksek mevkilerdeki bir kadının özel bir partiye çıplak gelmesinde bir sakınca yoktu.

“Efendim,” dedi en sonunda, “elbisenize bayıldığımı söylemem kabalık olur mu?”

Amber ona bakmadan işine devam etti. “Samimiyseniz, olmaz,” dedi sertçe.

Bu kaba tavra şaşırان ve incinen Corinna, ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Sarayda perde arkasında yaşanan olaylar onu şimdiden yeterince şaşırtmıştı zaten.

Ama Boynton hemen araya girdi. “Ama sizinki bu gecenin en güzel elbisesi, Leydi Carlton! Amerika’da böyle elbiseleri nereden buluyorsunuz? O gümüş örgüler, o danteller... Enfes!”

“Teşekkürler, madam. Terzim Fransız, malzemeleri Fransa’dan getiriyor.” Küçük bir kahkahayla devam etti. “Amerika’da yabancı bir hayat yaşıyor sayılmayız. Herkes deri ve mokasen giymediğime şaşıyor.”

Amber yelpazesini ve eldivenlerini alıp döndü ve Corinna’nın gözlerinin içine baktı. “Öyleyse belki siz bizi yabancı bulursunuz, madam!”

Odadan hızla çıktı ama Boynton’ın neşeli sesini de duymuştu, “Lütfen onu affedin, hanımefendi. Bu gece fazlasıyla sarsıldı.” Herkes onun Charles’in, Corinna’ya gösterdiği ilgiyi kıskandığını sanıyordu.

“Ah,” dedi Corinna, şefkatli bir sesle. “Özür dilerim...”

Amber, Bruce'u çekiliş masasında buldu. Kartlar dağıtılınca ya da zarlar yuvarlanınca balo salonunda duramazdı zaten. Kendini oyuna kaptırdığı için, onun karşısına geçip durana kadar Amber'ın geldiğini fark etmedi. Amber en cazibeli ifadesini takınmaya çalışıyordu. Alt dudaklarını hafifçe ileri çıkarmış, kaşlarını belli belirsiz havaya kaldırmıştı.

Amber onun bakışına yarı gülümseyerek karşılık verdi ama gülümsemesi karşılık bulmadı. Bruce'un yeşil gözleri ona bir an ciddiyetle baktı, sonra birden aydınlandı ve onu küstahça tepeden tırnağa süzdü. Yine yüzüne döndükten sonra tek kaşı havalandı. Amber o an kendini fahişe gibi hissetti. Sanki erkekler ona değer biçsin diye kendini göz önüne sermiş ve daha da kötüsü, istenmemişti.

Öfke ve aşağılanma hissiyle ağlayacak gibi olunca dönüp oradan uzaklaştı.

Lord Buckhurst'e rastlayıp da adam kendilerine bir oda bulmayı teklif edince, kimselere görünmek istemediği için onun peşinden gitti. Ama orada iki saatten uzun süre kaldı ve Bruce'un onun neyle meşgul olduğunu bildiğini düşünerek mutlu oldu. Dokuz yıldır onu kıskandırmaya çalışıyordu ve bunun mümkün olmadığına hâlâ ikna olmamıştı.

Salona döndüklerinde saat on biri geçiyordu. Kumar devam ederken, Kral'ın çevresinde bir kalabalık toplanmıştı. James gitar çalıyor, Charles eşsiz, kalın sesiyle İç Savaş zamanlarını anlatan bir şarkı söylüyordu. Daha merdivenlerden bile inmeden, ilk olarak Almsbury'yi gördü. Almsbury endişeli bir yüzle yanına geldi ama hiçbir şey söylemedi. Buckhurst'le karşılıklı eğilerek kibarca selamlaştılar. Sonra Lord oradan ayrılarak onu Kont'la başbaşa bıraktı.

"Tanrım, Amber, her yerde seni aradım! Gittiğini sandım ve..."

Amber gözyaşlarına daha fazla hâkim olamayacağını hissediyordu. "Almsbury! Ah, Almsbury, lütfen, beni eve götür! Burada yeterince kalmadım mı artık?"

Dışarı çıkıp arabaya bindiler. Amber hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Konuşabilmesi için bile birkaç dakika geçmesi gerekti. "Ah, Almsbury! Bana gülümsemedi bile! Bana şey gibi... Şey gibi baktı... Tanrım! Ölssem daha iyiydi!"

Almsbury onu kendine çekip yanağından öptü. “Başka ne yapabilir-di ki, tatlım? Karısı oradaydı!”

“Bu neyi değiştirir? Londra’nın, karısının ne düşüneceğini umursayacak tek erkeği olması şart mıydı? Benden nefret ediyor, bunu biliyorum! Ben de ondan nefret ediyorum!” Burnunu sildi. “Ah, keşke ondan nefret etseydim!”

Ertesi gün meydana Lord ve Leydi Carlton’ın ata bindiğini gördü. Amber onun sürekli çember çizerek dolanıp aynı insanlara düzinelerce kere gülümsemeyi hiç sevmeyişini biliyordu ama anlaşılan Corinna için gelmişti. Ne de olsa kadınlar bu eğlenceyi severdi. Ertesi gün, Dük’ün Tiyatrosu’nda komşu localarda oturdular, sonraki gün de, Whitehall’da şapeldeydiler. Amber onu ilk kez kilisede görüyordu. Her seferinde, ikisi de ona gülümseyerek eğilip selam veriyordu ve gören, onu Lord’un da ancak karısı kadar tanıdığını sanırdı.

Amber nefret ve ızdırap arasında gidip geliyordu.

Beni nasıl unutabilir, diye soruyordu kendine deliler gibi. Beni daha önce hiç görmemiş gibi davranıyor. Hayır, öyle de değil! Beni daha önce hiç görmemiş bir erkek de bana onun baktığı gibi bakmaz! Kafası birazcık çalışıyorsa, karısı onun beni iyi tanıdığından kuşkulandır. Ama kuşkulandırmıyor tabii! Onun yeryüzündeki en ahmak kadın olduğuna yemin edebilirim!

Ama her ne kadar onu görmezden gelse de, Bruce’un birbirleri için ifade ettikleri onca şeyi unuttuğuna bir türlü inanamıyordu. Amber’ın çok iyi hatırladığı o şeyleri unutmuş olamazdı. Marygreen’deki ilk günü, Londra’daki ilk haftaların mutluluğunu, Rex Morgan’ın öldüğü o korkunç sabahı, vebayı... Ona verdiği iki çocuğu unutmuş olamazdı. Paylaştıkları güzellikleri, kahrkahaları ve didişmeleri, şiddetle âşık olmanın verdiği acıyı ve heyecanı... Bunlar hiç solmayacak, asla silinmeyecek şeylerdi. Başka bir kadını onun yerine koyması imkânsızdı.

Hayır, unutamaz, diye haykırdı kendi kendine. Yapamaz! Yapamaz bunu! İlk fırsatta bana gelecek, bunu biliyorum. Bu gece gelecek! Ama gelmedi.

Onu Arlingtonlar'ın evinde görmesinden beş gün sonra, bir öğleden sonra Bruce, Almsbury'yle birlikte, akşam yemeğine çıkmak için giyinen Amber'in odasına geldi. Amber öfke ve heyecanla onu düşünüyor ve tutkuyla gelmesini arzuluyordu ama Almsbury'yle ikisini birden karşısında görünce şaşırıldı.

"Ah... Efendim!"

İki adam da şapkalarını çıkarıp eğilerek selam verdi.

"Madam."

Hızla kendini toparlayan Amber hizmetçileri odadan çıkardı. Ama yapacağını düşündüğü gibi hemen onun yanına koşmadı. Nasılsa gelmişti. Amber yavaşça doğrulup onlara kısa bir bakış attı. Ne yapacağını bilemeyerek Bruce'un gelmesini bekledi.

"Susanna'yı görebilir miyim?"

"Şey, evet... Elbette."

Kapıya gidip yan odadaki birine seslendi. Dönüp Bruce'la yüz yüze geldi. "Susanna kocaman oldu. Sen... Sen gittiğinden beri çok büyüdü." Söylediği şeylerin farkında bile sayılmazdı. *Ah, sevgilim*, diye düşündü çılgınca. *İki yıldan sonra tek yapacağın bu muydu? Orada öylece dikilip beni doğru dürüst tanıımıyormuşsun gibi mi yapacaktın?*

Kapı açıldı ve yeşil bir yetişkin elbisesi ve pembe bir iç eteğin üstüne çekilmiş kısa eteğiyle Susanna içeri girdi. Altın sarısı, parlak saçları bir yandan kurdeleyle bağlanmıştı. Önce annesine, sonra merakla iki adama baktı.

"Babanı hatırlamıyor musun?" diye sordu Amber.

Susanna, Bruce'a şüpheyle baktı. "Ama benim babam var," diye itiraz etti kibarca.

Babasının olmadığını söylediğinde, Charles ona kendisinin artık onun babası olacağını söylemişti. O zamandan beri Kral'a babasıymış gibi davranıyordu. Kral'ın çocuklara olan düşkünlüğüne Susanna'nın tatlılığı da eklenince, Kral onunla hep yakından ilgilenmişti.

Bruce buna güldü ve gelip Susanna'yı kollarına aldı. "Böyle bir hikâyeyle beni başından atamazsınız, genç hanım. Yeni bir baban olabilir ama ben hâlâ senin ilk babanım ve önemli olan da ilk babadır. Şimdi

gel de beni öp bakalım. Güzel bir öpücük olursa belki sana bir hediye bulurum.”

“Hediye mi?”

Gözleri büyüyen Susanna hemen annesine baktı. Onun başını salladığını görünce, tereddüt bile etmeden kollarını adamın boynuna dolayıp onu yanağından gürültüyle öptü.

Almsbury sırtıttı. “Annesine çekmiş. Her geçen gün daha da belli oluyor.”

Amber ona kızgınca baktı ama şimdi böyle takılmalara alınamayacak kadar mutluydu. Bruce, Susanna’yı kapıya taşıdı, dışarıya uzanıp bir kutu aldı ve kızı yere koyarak onun yanına çöktü. “İşte,” dedi. “Aç, bak bakalım, ne varmış.”

Amber’la Almsbury de Susanna gibi merakla kutuya yaklaştılar. Kutuda görkemli bir Fransız elbisesi giymiş, sarı saçlı, çok güzel bir bebek vardı. Bebeğin yanında, içinde birkaç elbise, etek, ayakkabı, eldiven, yelpaze, maske, yani bir leydinin ihtiyaç duyacağı her şeyin olduğu bir gardırop duruyordu. Sevinçten çılgına dönen Susanna onu tekrar tekrar öptü. Sonra hazinesini saten yatağından dikkatle alıp kucakladı.

“Anne!” diye bağırdı. “Onu resmime de almak istiyorum! Alabilir miyim?” Susanna, Bay Lely’ye portresini yapıtıyordu.

“Tabii ki, hayatım.” Bruce’a baktı. Adam yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle ikisini birden seyrediyordu. “Onu düşünmen çok hoş,” dedi Amber yumuşak bir sesle.

En sonunda yarım saat kadar geçince Amber saate baktı. “Akşam yemeğini yeme vaktin geldi, hayatım. Artık gitmelisin, yoksa geç kalacaksın.”

“Ama ben gitmek istemiyorum! Aç değilim! Burada yeni babamla kalmak istiyorum!”

Bruce, kolunu yanına koşan Susanna’ya sardı. “Yakında seni görmeye tekrar geleceğim, tatlım. Söz veriyorum. Ama şimdi gitmelisin.” Onu öptü. Susanna tereddütle Amber’la Almsbury’yi selamladı, bakıcının onun için açık tuttuğu kapıya yürüdü ve dönüp onlara baktı.

“Yeni babamla yatağa gitme zamanınız geldi galiba!”

Bakıcı mendiliyle hemen Susanna'nın ağzını kapattı ve onu apar topar dışarı çıkarıp kapıyı kapattı. İki adam kahkahalara boğulmuştu. Amber çaresizce kollarını açtı. Susanna'nın anneye babanın yatma vakti sebebiyle defalarca başka yere yollandığına şüphe yoktu. Bruce ayağa kalktı.

Amber yalvaran gözlerle hemen ona baktı.

Almsbury telaşla saatini çıkarttı. "Kahretsin! Çok geç kaldım. Beni affedin..." Anında kapıya yöneldi.

Ama Bruce da hemen harekete geçti. "Ben de seninle geleyim, John..."

"Bruce!" Amber küçük bir haykırıyla ona koştu. "Hemen gidemezsin! Biraz daha kal... Konuşalım..."

O kapıda durmuş Amber'a bakarken Almsbury dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Kapıyı duyan Bruce bir an dönüp baktı, sonra şapkasını koltuğa fırlattı.

62. BÖLÜM

AMBER KAPALI GÖZLERLE YATAKTA UZANIYORDU. YÜZÜNDE HUZUR VE tatmin vardı. Dağınık saçları omuzlarına düşmüştü. Bruce onun yanına, yere oturmuştu. Kendine çektiği dizlerine sarılmış, başını bileklerine dayamıştı. Peruğunu, ceketini ve kılıcını çıkarmıştı, ıslak gömleği sırtından sarkıyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

Sonunda Amber gözlerini açmadan uzanıp sıcak elini onun eline koydu. Bruce kafasını kaldırıp ona baktı. Terli yüzü kızarmıştı. Ağır ağır gülümsedi, başını yine eğdi ve Amber'ın elini öptü.

"Sevgilim..." Amber, o sözcüğü doya doya söylemişti. Gözlerini açıp ona baktı, gülümsediler. "Sonunda döndün. Ah, Bruce, seni çok özledim! Sen de özledin mi beni? Birazcık da olsa..."

"Elbette," dedi. Hazır bir cevaptı bu. Sanki soruyu gereksiz bulmuştu.

"Ne kadar kalacaksın? Artık burada mı yaşayacaksın?" İngiltere'de yaşamaları için ısrar ettiyse, Corinna'ya bile müteşekkir olacaktı.

"Birkaç ay burada olacağız herhâlde. Sonra mobilya alıp kız kardeşimi ziyaret etmek için Fransa'ya gideceğiz. Oradan da Virginia'ya döneceğiz."

"Biz." Amber bundan hoşlanmamıştı. Onun bütün planlarının bir kadını içerdiğini ve o kadının kendisi olmadığını bir daha hatırladı. Onu kız kardeşiyle tanışmaya götürmesi de gururunu kırdı. Amber bir

keresinde onun nasıl biri olduğunu sorunca Bruce onun güzel, gururlu ve burnu büyük olduğunu ve Amber'la birbirlerinden hoşlanmayacaklarını söylemişti.

"Evliliği nasıl buldun?" diye sıkıştırdı onu Amber. "Sana sıkıcı gelmiş olmalı. Yaşadığın onca şeyden sonra!"

Bruce tekrar gülümsedi ama Amber söylediği her sözcüğün onu kendisinden daha da uzaklaştırdığını fark etti. Korkmuştu ama ne yapacağını bilemiyordu. "Hiç de sıkıcı bulmadım. Virginia'da evliliğe buradakininden daha iyi gözle bakılıyor."

Gözlerini devirip doğrularak korsesini düzelterip sıkmaya başladı. "Amma da büyümüşsün! Yemin ederim ki, buradan iki sene önce ayrılan adam sen değilsin, Lord Carlton!"

Bruce güldü. "Değil miyim?"

Amber sertçe baktı, sonra onun yanına diz çöktü. "Ah, sevgilim, sevgilim... Seni çok seviyorum! Başka bir kadınla evli olmana dayanamıyorum! Ondan nefret ediyorum, o benim gözümde..."

"Amber, öyle konuşma!" İşi şakaya vurmaya çalıştı. "Ne de olsa sen dört kere evlendin ve ben hiçbir kocandan nefret etmedim."

"Neden edesin? Ben hiçbirini sevmedim ki!"

"O zaman Kral'ı da sevmiyorsun yani."

Amber başını eğdi, sonra gözlerini tekrar ona dikti. "Seni sevdiğim gibi değil. Sonuçta o kral. Ama sen de biliyorsun ki, istesen onu da, sarayı da, şu dünyada neyim varsa her şeyimi bırakıp seninle gelirdim."

"Ne?" dedi hayretle. "Her şeyi bırakır mıydın?"

Amber, sahip olduğu hiçbir şeyin Bruce'un gözünde değeri olmadığını anladı. Onu unvanıyla, gücüyle, parasıyla, muhteşem odalarıyla etkilemek istemişti ama bunun yerine, sahip olduğu onca şeyin tamamen önemsiz olduğunu hissetmekle kalmıştı.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette." Küçük düştüğünü hissediyordu.

"Neyse, hayatım. Zaten senden böyle bir fedakarlık isteyecek değilim. Sahip olduklarını elde etmek için çok uğraştın ve bunun tadını

çıkarmak hakkın. Zaten tam ait olduğun yerdesin. Whitehall'la, bir sarhoşla içkisi gibi tamamlıyorsunuz birbirinizi."

"Bu da ne demek?" diye haykırdı Amber.

Bruce omuz silkti, saatine baktı ve ayağa kalktı. "Geç oluyor. Gitmek zorundayım."

Amber peşinden fırladı. "Bu kadar erken mi gideceksin? Geleli daha iki saat olmadı!"

"Akşam yemeğine sözün var diye biliyordum."

"Gitmem. Bir mesaj yollayıp kendimi iyi hissetmediğimi bildiririm. Burada kal, sevgilim. Akşam yemeğini birlikte yeriz! Sonra..."

"Özür dilerim, Amber. Çok isterdim ama olmaz. Geç kaldım."

Amber'in gözleri kıskançlıkla parladı. "Neye geç kaldın?"

"Karım beni bekliyor."

"Karın!" Yüzü çirkin bir ifadeyle kasıldı. "Demek yarım saat geç kalsan kulağını çekiyor! Onca adam varken bir tek sizin Tom Otter'e dönüşmeniz çok tuhaf, Lord Carlton!" Tom Otter kılıbıkların en ünlüsüydü.

Bruce ceketini giyiyordu. Ona bakmadı ama sesi alaycıydı. "Belli ki Amerika'da yaşamak beni yüksek tabakanın altına düşürmüştü." Kılıcını aldı, peruğunu başına yerleştirdi, şapkasını taktı ve eğilip selam verdi. "İyi geceler, madam."

Ama odadan çıkarken Amber peşinden koştu. "Ah, Bruce! Öyle demek istemedim! Yemin ederim! Lütfen bana kızma! Seni tekrar ne zaman görebilirim? Bruce'u görmeyi de istiyorum. Beni hatırlıyor mu?"

"Elbette hatırlıyor, Amber. Bugün seni ne zaman ziyaret edebileceğini sordu."

Birden gözleri uğursuz bir ışıltıyla parladı. "Ya Corinna..."

"Corinna annesinin yaşadığını bilmiyor."

Parıltı söndü. "Güzel plan."

"Sen de onayladın. Lütfen, Amber. Sizi bir arada görürse, anlamasın. Bruce'a senden hiç bahsetmemesini sıkı sıkı tembihledim."

"Tanrım! Hiç bu kadar saçma şey duymamıştım! Kadınların neredeyse hiçbiri bu kadar korunup kollanmıyor! Ben kocamın fahişesine izin veriyorum mesela!"

"Ama Corinna seninki gibi bir eğitimden geçmedi. Hatta evlenene kadar inzivaya çekilmiş gibi yaşadığı söylenebilir."

"Siz erkekler! Neden içinizdeki en büyük uçkur düşkünleri hep basit kızlarla evlenir ki!"

"Bruce'u ne zaman getireyim?"

"Her zaman olur. Yarın nasıl?"

"Saat iki uygun mu?"

"Evet. Ama Bruce..."

Tekrar eğilip odadan çıktı. Amber öfke ve üzüntü arasında gidip gelerek onun uzaklaşmasını izlerken bir şeyleri kırmak mı, yoksa ağlamak mı istediğini anlayamıyordu. O yüzden ikisini de yaptı.

Ertesi gün ikide geldiler. Artık sekiz buçuk yaşında olan küçük çocuk, onu son gördüğünden çok daha uzundu. Babasına her zamankinden çok benziyordu. Amber'la hiç ilgisi yoktu. Çok yakışıklı, erkeksi, son derece terbiyeli bir çocuktı ve Amber onun kendi oğlu olduğuna neredeyse inanamayacaktı.

Amber'ı tekrar göreceği için heyecanlı ve neşeliydi ama bir beyefendi gibi kapının hemen önünde durup şapkasını çıkardı ve resmi bir tavırla eğilip selam verdi. Amber küçük bir çılgık atarak koştu. Gözyaşlarını zorlukla tutarak onu tutkuyla öptü. O da resmiyeti bırakıp öpücüklerle karşılık verdi ama babası gözyaşlarını görmesin diye onun tarafına hiç bakmadı.

"Ah, tatlım!" diye haykırdı Amber. "Ne kadar iyi görünüyorsun! Amma büyümüşsün! Çok güçlü olmuşsun!"

Bruce burnunu çekerek elinin tersiyle gözlerini sildi. "Seni çok özledim, anneciğim. Amerika'dayken İngiltere çok uzak geliyor." Elini onun omzuna atıp güldü. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

Amber hıçkırıklarını zorlukla bastırarak gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim, tatlım. Umarım sana hep güzel görünürüm."

"Neden bizimle Amerika'ya gelmiyorsun? Virginia'da kocaman bir evde oturuyoruz artık. Hepimize yetecek kadar oda var. Gelir misin, anneciğim? Orayı Londra'dan daha çok seveceğinden eminim."

Amber, Bruce'a hızlıca bir bakış attıktan sonra çocuğu tekrar öptü. "Benim de sizinle yaşamamı istemene çok sevindim, tatlım, ama bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. Biliyorsun, ben burada yaşıyorum."

Bunun üzerine babasına döndü ve iş teklifi yapan bir yetişkin gibi sordu. "O zaman neden hepimiz burada oturuyoruz, efendim?"

Bruce dizlerinin üstüne çöküp oğluyla aynı hizaya geldi ve kolunu onun omzuna attı. "Burada oturamayız, Bruce. Çünkü ben çiftliği bırakamam. Amerika benim yuvam. Ama istersen sen burada kalabilirsin."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ama ben sizden ayrılmak istemiyorum, efendim. Amerika'yı da seviyorum." Tekrar Amber'a döndü. "Bir gün gelip bizi ziyaret edecek misin?"

"Belki," dedi Amber yumuşak bir sesle, ona bakmaya cesaret edemeden. Sonra hemen ayağa kalktı. "Kız kardeşin Susanna'yı görmek ister misin?"

Üçü birlikte merdivenlerden aşağı inip Susanna'nın öfkeli bir Fransız'dan dans dersi aldığı çocuk odasına gittiler. İçeri girdiklerinde Susanna ayağını yere vurarak adama bağıırıyordu. Gittiğinde daha iki buçuk yaşında olduğu için kardeşini tanıyamadı ama kısa süre sonra ikisi heyecanla konuşmaya daldılar. Amber hizmetçileri dışarı yollayınca odada dört kişi kaldılar.

Bütün olgunluğuna rağmen Bruce, kız kardeşinin yanında böbürlenmeden duramıyordu. Artık yeni, büyük bir ülkede yaşıyordu, iki kere okyanusa açılmıştı, çiftlikte babasıyla kendi atına biniyordu, yelkenli kullanmayı öğreniyordu ve gelmeden hemen önce bir hindi vurmuştu. Susanna altta kalacak biri değildi.

"Öfff!" dedi küçümseyerek. "Bunlardan bana ne! Benim *iki* babam var!"

Bruce'un şaşkınlığı çok kısa sürdü. "Bu bana hiç gelir, hanımefendi. Benim *iki* annem var!"

"Yalan söylüyorsun, hırsız!" diye bağırdı Susanna. Meydan okuması bir kavgaya dönüşebilirdi ama tam o anda Amber'la Bruce hep birlikte bir oyun oynamayı önerdiler.

*

Amber, o günden sonra Lord Carlton'ı sık sık gördü. Oğlunu getirmeden geldiği bile oluyordu. Çoğunlukla bir-iki saatten fazla kalmıyordu ama gizli kapaklı davranmak için pek de çaba harcamıyordu. Amber evliliğin onu korktuğu kadar değiştirmediyini anladı.

Sonunda o konuyu açacak cesareti buldu. "Corinna bizi öğrenirse ne olacak?"

"Umarım öğrenmez."

"Whitehall'da dedikodular veba gibi yayılır."

"Umarım inanmaz öyleyse."

"İnanmaz mı? Onun ne kadar saf olduğunu sanıyorsun?"

"Londra'yı tanımıyor. Bunun safsata olduğunu düşünecektir."

"Ya öyle olmazsa? Ya sana sorarsa?"

"Ona yalan söylemem." Bruce kaşlarını çatı. "Bana bak, eğer o numaralarından birini yapmaya kalkışırsan, seni..."

"Ne yaparsın?"

Bruce'un gözleri ışıldadı. Amber gülümsedi. Yatakta dönüp Bruce'a sarıldı ve göğüslerini onun omzuna dayadı. Dudakları hızla birbirini buldu. Corinna ikisi için de yoktu artık.

Zamanla Amber'ın kendine güveni arttı. Bruce, Corinna'yı sevdiğini söylemişti ama Amber'ı da seviyordu. Çok şey paylaşmışlardı, onları birbirine bağlayan çok şey vardı. Birlikte öyle çok macera yaşamışlardı ki! Bunlar Amber'ın yüreğine işlemişti ve hep orada kalacaktı. Karısı da Amber'ı eskisi kadar rahatsız etmemeye başlamıştı. Güzelliği onu o kadar da korkutmuyordu artık.

Umduğu gibi, buluşmaları uzun süre sır olarak kalmadı. Buckingham ve elbette Arlington, olanları başından beri biliyor olmalıydı. Hiç bahsetmiyordu ama Charles da şüphesiz her şeyden haberdardı. Ama o beyefendilerin, bir kadının aşk hayatından daha önemli işleri vardı. Saray kadınlarınınsa başka bir işi yoktu.

Lord ve Leydi Carlton Londra'ya geleli daha bir ay olmamıştı ki, bir sabah Southesk Kontesi'yle Jane Middleton, Amber'ı ziyarete geldi ve Bruce'un oradan çıktığını gördüler. Bruce ikisini de selamla-

dı. Onu sıkıştırıp konuşurmaya çalıştılar ama Bruce izin isteyip gitti.

Middleton'ın gözleri onu koridor boyunca takip etti. "Tanrım, nasıl da yakışıklı. Dünyada en çok hayran olduğum adam!"

"Ben demedim mi? Ben demedim mi?" diye haykırdı Southesk neşyle. "Onun sevgilisiymiş! Hadi, içeri girelim..."

Amber'ı, yatak odasının ortasına konmuş mermer bir küvette banyo yaparken buldular. Suya eşek sütü de eklenmişti ve küvetin bir yarısı beyaztilki kürküyle örtülmüş, Amber'ın bedenini saklıyordu. İçerisi bir ağızdan konuşan tüccarlarla doluydu. Maymun bağıyor, papağan, ötüyor, köpek havlıyordu. Amber'ın tam arkasında hadım edilmiş, uzun boylu, sarışın, yirmi beşinden büyük göstermeyen, yakışıklı bir adam duruyordu. Her yıl Cezayirli korsanlar tarafından yakalanıp hadım edildikten sonra Avrupalı leydilere süs eşyası gibi satılan denizcilerden biriydi o da.

"Hayır," diyordu Amber, "Almayacağım! Korkunç bu! Şu renklere bak! Onu asla giymem!"

"Ama madam," diye itiraz etti kumaş satıcısı. "En yeni ton bu. Paris'ten aldım. Buna konstipasyon diyorlar. Yemin ederim, madam, yeni moda bu olacak."

"Umurumda değil. Görmek bile istemiyorum." Sonra, tam iki kadın arkasından yaklaşırken küçük bir şaşkınlık çığılığı koyuverdi. "Tanrım, hanımlar! Nasıl da sessiz sedasız geliyorsunuz!"

"Öyle mi yaptık? Ses çıkardık, efendim. Kafanız başka yerdeydi herhâlde."

Amber gülümseyip sabun köpüklerine fiske attı. "Olabilir. Hepiniz gidebilirsiniz," dedi tüccarlara. "Bugün başka bir şey istemiyorum. Herman..." Başını çevirip hadıma baktı. "Bana bir havlu uzat."

Bayan Middleton'ın gözleri Herman'ın bedeninde beğeniyle dolanıyordu. O artık bir insan değil de hareket eden bir nesneymiş gibi konuştu, "Bu güzel görünümlü herifi nereden buldunuz? Benimki bir şeye benzemiyor."

Amber havluyu aldı ve kadınların kıskanç bakışlarının farkında olarak kalkıp kurulanmaya başladı. *Ama istedikleri gibi bakarlarsa*, diye düşündü Amber, *üç çocuk doğurduğum hâlde on altı yaşında gibi görünmeme rağmen illa bir kusur bulurlar*. Kendine çok iyi bakmıştı ve belki biraz da şans gülmüştü ona.

“Ha, onu şeyden aldım, neydi adı... Doğu Hindistan şirketinin bir tüccarından. Çok pahalıya patladı ama değmiş, değil mi?”

Leydi Southesk çıkıştı. “Ben istemem! Korkunç yaratıklar! Bir erkeğin en önemli işlevinden yoksunlar.”

Amber güldü. “Bazıları onu da yapıyor dediler bana. Herman’ı bir günlüğüne alıp bunu denemek ister misiniz?”

İffetiyile tanınmıyor olsa da, Southesk hakarete uğramış gibi baktı ama Middleton konuyu hemen değiştirdi. “Efendim, bu arada, kapıda kiminle karşılaştık dersiniz?”

Amber olup biteni anladı. Kendisi kalkıp bunu yaymazdı ama şimdi neredeyse rahatlamıştı. “Lord Carlton’la, herhâlde. Oturun, hanımlar. Lütfen, burada seremoniye lüzum yok.”

Amber, ondan daha aşağı unvanlarda olan insanların kural gereği onun izni olmadan oturamamaları ya da o içeri girince ayağa kalkıp daha rahatsız koltuklara geçmelerinden zevk duyuyordu.

Havluyu Herman’a verip hizmetçilerden birinin yardımıyla bir elbise giydi ve saçındaki firketeleri çıkardı. Bruce’u her görüşünde içini dolduran o sıcaklık henüz yok olmamıştı. Çok mutluydu. Hayatın daha önce hiç bu kadar güzel ve tatmin edici olmadığını düşünüyordu.

“Lord Carlton’ın itibarının pek sağlam olmadığını söylüyorlar. Sizin evinizden sık sık çıktığı görülürse, sizin itibarınız için de pek iyi olmaz.”

Amber cevap veremedi Middleton araya girdi.

“Tanrım. Ama o çok iyi bir adam! Yemin ederim, onun kadar yakışıklı birini hiç görmedim! Ama onu ne zaman görsem, gözü karısından başka şey görmüyor! Siz nasıl oldu da onunla yakınlık kurabildiniz?”

“Ah, haberin yok mu?” diye haykırdı Southesk. “Onlar yıllardır tanıyor!” Amber’a dönüp gülümsedi. “Öyle değil mi, madam?”

Amber güldü. “Anlaşılan siz her şeyi benden bile daha iyi biliyorsunuz.”

Birkaç dakika daha kaldılar ve üçü birden dostlarının ve tanıdıklarının yaptıklarından konuştular. Ama Southesk ve Middleton, bulmayı umarak geldikleri şeyi bulmuştu ve haberi Whitehall’a ve Covent Garden’a yaymak için hemen kalktılar. Bruce ise bundan Amber’a hiç bahsetmedi ve onu ne zaman görse, Corinna ona tıpkı eskisi gibi dostça yaklaşıyordu. Ravenspur Düşesi’yle kocasının arasında bir şey olduğundan şüphelenmediği belliydi.

Sonunda, Lord ve Leydi Carlton geleli sekiz hafta olduğunda, Amber onu ziyarete gitti. Günü çok dikkatli seçmişti, Bruce o gün Kral’la avlanmaya gidecekti. Corinna onu Almsburyler’in evindeki dairelerinin oturma odasının girişinde karşıladı ve misafirinin kim olduğunu görünce memnuniyetle gülümsedi. İki kadın reverans yaparak selamlaştılar ama Corinna, Londra âdetlerine henüz alışamadığı ve Amber da kendini bunu yapmaya zorlayamadığı için öpüşmediler. Gerçi Amber daha önce hoşlanmadığı kadınları defalarca öpmüştü.

“Beni ziyarete gelmeniz ne büyük incelik!”

Amber eldivenlerini çıkarmaya koyuldu. İstememesine rağmen, ona bakınca kıskançlığı yeniden büyümeye başlamıştı. “Hiç de değil,” dedi. “Çok daha önce gelmem gerekirdi. Ama Londra’da her zaman uğraşılacak çok fazla şey oluyor! Sürekli yapacak bir şeyler var! İğrenç bir şey bu!” Bir koltuğa oturdu. “Burayı Amerika’dan çok farklı bulmuşsunuzdur.” Sesinden, Amerika’nın çocuk büyütme ve nakış işlemek dışında yapacak hiçbir şeyin olmadığı, sıkıcı bir yer olduğunu kastettiği anlaşıyordu.

Daha konuşurken gözleri Corinna’nın üzerinde dolanıyor, onunla ilgili her ayrıntıya dikkat ediyordu. Saçı, elbiseleri, yürüyüşü, duruşu, oturuşu... Leydi Carlton inci grisi saten bir elbise giymiş, altın-safir karışımı alyansından başka takı takmamıştı.

“Farklı,” dedi Corinna. “Tuhaf gelebilir ama ben Londra’da yapacak daha az şey bulabiliyorum.”

"Ah, burada oyalanacak binlerce şey var, öğrenmeniz yeterli. Londra'yı nasıl buldunuz? Size müthiş bir şehir gibi gelmiş olmalı." Amber denediği hâlde üstünlük taslamamayı, alaycı konuşmamayı başaramadığını anladı.

"Ah, Londra'ya bayıldım! Yangından önce göremediğime çok üzülüyorum. Ben daha beş yaşma girmeden buradan ayrıldık ve hiçbir şey hatırlamıyorum. Hep geri dönmek istemişimdir. Amerika'da İngiltere'yi hep yuvamız olarak görüyoruz."

Öyle ağırbaşlı ve mutluydu ki, Amber onun o küçük, huzurlu dünyasını ters yüz edecek bir şey söylememek için kendini zor tutuyordu ama bunu yapmadı ve mırıldanmakla yetindi. "Ama bir çiftlikte yaşamak sıkıcı değil mi? Zenciler ve yerliler dışında insan yüzü gördüğünüzü bile sanmıyorum."

Corinna güldü. "Hayatı boyunca şehirde yaşamış birine sıkıcı görünebilir ama aramız o kadar güzel ki. Çiftlikler hep nehir kenarlarında olduğu için sandallarla istediğimiz yere gidebiliyoruz. Partiler düzenlemeyi çok seviyoruz. Bunların çoğu, günler, haftalar sürüyor. Erkekler genellikle işleriyle meşgul oluyor tabii ama yine de avlanacak, balık tutacak, kumar oynayacak ve dans edecek vakti bulabiliyorlar. Ah, beni affedin efendim. Bu saçmalıklarla sizi sıkıyorum."

"Hiç de değil. Amerika'nın nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir. Belki bir gün sizi ziyarete gelirim." Bunu nereden çıkardığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama Corinna buna çok sevindi. "Ah, efendim, keşke gelseniz! Kocam ve ben sizi ağırlamayı o kadar isteriz ki! Bunun nasıl bir heyecan yaratacağını tahmin bile edemezsiniz. Amerika'da bir Düşes ve böyle bir güzellik! Virginia'daki her ev sizi ağırlamak isteyecek ama çoğunlukla sizi biz ağırlarız tabii." Öyle içten, öyle safça gülümsüyordu ki, Amber öfkesinden yerinde zor duruyordu.

"Fransa'ya ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu. Bunu Bruce'a defalarca sormuş ama net bir yanıt alamamıştı. İki aydır orada oldukları için, yakında gidecekler diye korkuyordu.

"Bir süre daha buradayız galiba." Corinna bir şey söyleyip söylememek konusunda kararsızmış gibi tereddüt etti. Sonra sır verir gibi, gu-

rurla ekledi, “Bebek beklediğimi öğrendim. Kocam bebek doğana kadar gitmenin akıllıca olmayacağını düşünüyor.”

Amber bir an donakaldı. “Ah,” diyebildi en sonunda. “Ne güzel.”

İçinden kendine aptallık ettiğini söyledi. Kadının hamile olmasının ne önemi vardı? Memnun olmalıydı. Planladıklarından daha uzun kalacaklardı. Corinna hamilelik belirtileri göstermediğine göre, bu süre bir hayli de uzun olacaktı. Gitmesi gerektiğini söyleyip yerinden kalktı. Corinna uşağı çağırmak için bir ipe asılarak zili çaldı.

“Ziyaretime geldiğiniz için çok teşekkür ederim, efendim,” dedi, kapıya yürürlerken. “Umarım sizinle sıkı dost oluruz.”

Kapı eşiğinde durdular. “Ben de öyle umuyorum, madam.” Sonra beklenmedik bir şey söyledi. “Dün sarayda oğlunuzla karşılaştık.”

Corinna şaşırды ama hemen güldü. “Ah, genç Bruce’u diyorsunuz. Ama o benim oğlum değil, efendim. Kocamın ilk eşinden olan çocuğu. Ama onu kendi oğlum gibi severim.”

Amber bir şey söylemedi ama kıskançlığı yeniden ortaya çıktı. *Ne demek istiyorsun*, dedi öfkeyle içinden. *Oğluymuş gibi seviyormuş! Hem senin onu sevmeye ne hakkın var! Onu tanımaya bile nasıl hakkın olabilir! O benim...*

Corinna konuşmaya devam ediyordu. “Tabii ilk Leydi Carlton’ı ben tanımadım. Kim olduğunu bile bilmiyorum ama böyle bir oğlu olduğuna göre, muhteşem bir kadın olmalı.”

Amber kendini gülümsemeye zorladı. “Çok yüce gönüllüsünüz, madam. Ondan nefret edeceğinizi düşünürdüm.”

Corinna yavaşça gülümsedi. “Nefret mi? Neden ki? Sonuçta o artık bana ait.” Elbette oğuldan değil, babasından bahsediyordu. “Ve çocuğunu da bana bıraktı.”

Amber yüzünü saklamak için hızla arkasını döndü. “Artık gitmeliyim, madam. İyi günler.” Geniş merdivenin birkaç basamağını inmişti ki, Corinna’nın sesini tekrar duydu.

“Efendim, yelpazenizi düşürdünüz.”

Amber duymamış gibi yaparak yola devam etti. Onunla tekrar yüz yüze gelmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Ama Corinna uzun topuk-

larıyla keskin sesler çıkararak hızla onun peşinden geldi. “Efendim,” dedi yine. “Yelpazenizi düşürdünüz.”

Amber yelpazeyi almak için döndü. Corinna bir üst basamakta durmuş, dostça gülümsüyordu. “Lütfen beni aptal sanmayın, efendim, ama uzun bir süre benden hoşlanmadığınızı düşünmüştüm...”

“Yok canım...”

“Yanılmışım tabii. Artık böyle düşünmeyeceğim. İyi günler, efendim. Lütfen yine gelin.”

63. BÖLÜM

KASIM BAŞLARINDAKİ SICAK BİR GÜN, THAMES NEHRİ'NDE GEÇİT alayı vardı. Bu, Kral'ın en sevdiği eğlencelerden biri olduğu için, dairesinde bir grup yakınıni toplamıştı. Her yerde çiçekler, meşaleler vardı. Karşı kıydan atılan roketler sarı bir çizgi çizerek nehre düşüyordu. Teknelerden ve odanın bir köşesinde çalan Kral'ın kemancılarından yükselen müzik odayı sarmıştı.

Leydi Southesk, gürültüden yararlanarak Amber'la konuşmaya çalıştı. "Castlemaine en son kimi fethetti dersiniz?"

Birkaç adım ötesindeki Bruce'la Corinna'yı süzmekte olan Amber, bu konuya pek ilgi duymamıştı. Omuz silkti. "Nereden bileyim? Kimmiş? Claude du Vall mı?" Du Vall, adı çıkmış bir hayduttu ve unvan sahibi birçok kadının onu yatağına davet ettiğini söyleyerek övünüyordu.

"Hayır. Bir tahmin daha yapın. Sizin yakın bir arkadaşınız."

Southesk'i iyi tanıyan Amber, ona dik dik baktı.

"Kim?"

Southesk, Lord Carlton'a doğru bakarak kaşlarını kaldırdı. Amber'ın yüzüne bakıp gülüyordu. Amber hızla Bruce'a, sonra yeniden Southesk'e baktı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Yalan bu!"

Southesk omuz silkerek yelpazesini salladı. "İster inanın, ister inanmayın, bu doğru. Dün gece oradaydı."

“Seni adi sürtük!” diye fısıldadı Amber. “Bataklığın sinek üretmesi gibi dedikodu üretiyorsun!”

Southesk ona kırılmış gibi baktı ve saçlarını savurarak uzaklaştı. Hemen sonra, gülümseyip Amber’a bakarak bir başkasının kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Amber elinden geldiğince sakın davranmaya çalışarak Almsbury’nin koluna girdi. Ona gülümsemeye çalıştı ama gözleri onu ele verdi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Almsbury.

“Bruce! Onunla hemen konuşmalıyım! Hemen!”

“Ama tatlım...”

“Ne yapıyormuş, biliyor musun? Barbara Palmer’la yatıyormuş! Onu öldürebilirim...”

“Şşşt!” diye uyardı onu Kont. Etraflarında bir düzine insan vardı.

“Ne fark eder? Bunu daha önce de yaptı.”

“Ama Southesk önüne gelene anlatıyor! Herkes bana gülecek! Kahrolası!”

“Karısına da gülecekleri hiç aklına geldi mi?”

“Karısından bana ne! Umarım ona gülerler! Zaten o bilmiyor, ama ben biliyorum!”

Bruce’u bir dahaki görüşünde, ondan Barbara’ya bir daha hiç gitmeyeceğine dair söz vermesini istedi. Bruce böyle bir söz vermeyi reddetti ama Amber onun bunu bir daha yapmadığına kendi kendini ikna etti. Çünkü kulağına bir şey gelmedi; öyle bir şey olsa, Barbara çenesini tutmazdı. Bruce’la kendi ilişkisiyse, giderek daha çok bilinir oldu. Görünüşe bakılırsa, Londra’da bunu duymayan bir tek Corinna kalmıştı. Ama Amber’a göre Corinna o kadar aptaldı ki, ikisini yatakta görse bile onların sevgili olduklarını anlamazdı.

Ama yanılıyordu.

Corinna, Amber’ı gördüğü ilk gece, onun elbisesine kötü tepki verdiği için üzülmüş ve Düşes’in ona kötü davranmasını hep buna yormuştu. Sonunda onun kendisini ziyaret etmesine çok sevinmiş, o olayı unuttuğunu düşünmüştü. Ama Corinna bundan çok daha önceleri bile, onun kocasına kur yaptığıнын farkındaydı.

Lord'la evli olduğu dört sene içinde Corinna çok sayıda kadının ona kur yaptığına şahit olmuştu. Onun kendisine duyduğu sevgiden hiç şüphesi olmadığı için, onu kıskanmak hiç aklına gelmemiş, hatta bu durum hoşuna gitmişti. Ama Ravenspur Düşesi'nin tehlikeli olduğunu kısa sürede anladı. O baştan çıkarıcı gözleriyle sıra dışı bir güzelliği vardı. Ayrıca Bruce'un kadınları çektiği gibi, o da erkekleri çekiyordu. Bir kadının, sevdiği adama ilgi duymasını isteyeceği biri hiç değildi.

Evlendiğinden beri Corinna ilk kez korkuyordu.

Çok geçmeden diğer kadın ipuçları vermeye başladı. Bu, bazen akşam yemeği masasında ona söylenmiş imalı bir söz ya da kumar masasında yöneltilmiş bir bakış oluyordu. Leydi Southesk ve Bayan Middleton onu bir sabah birlikte Düşes'i ziyaret etmeye çağırdılar ve o evden dışarı çıkan Bruce'la karşılaştılar.

Ama Corinna ondan açıkça düşünmesi istenen şeyi düşünmeyi reddediyordu. Sıradan insanların, kendilerinden daha mutlu bir hayat süren insanların canlarını sıkmaktan hoşlandığını hatırlattı kendine. Bir kadın kocasının aklını çeldi ve diğerleri ona duyduğu inancı yitirmesini istedi diye evliliğini yıkacak değildi. Güneş ışığından sonra karanlık bir odaya alışmak nasıl kolay değilse, Corinna için de Whitehall'a alışmak kolay olmuyordu.

Ama her şeye rağmen Ravenspur Düşesi'ni kıskandığını hissediyordu. Onun Bruce'a baktığını ya da onunla konuştuğunu gördüğünde, masada karşısına oturduğunda, onunla dans ettiğinde, yanından geçerken yelpazesıyla hafifçe dokunduğunda Corinna'nın karnına ağırlar giriyordu.

Sonunda o kadından nefret ettiğini kendi kendine itiraf etti. Onan nefret ettiği için bir yandan da utanıyordu.

Hızla bir ilişkiye dönüşmekte olan o şeyi nasıl durduracağını bilmiyordu. Bruce eve geç gelmesi yasaklanacak bir çocuk değildi. Şu ana kadar sahici bir şüphe yaratacak şekilde davranmamıştı. Düşes'in evinden çıktığını gördüğü gün son derece sakindi, hiç de utanmışa benzemiyordu. Ona her zamanki kadar düşküncü ama ayrılarken onun vaktini nerede geçirdiğine dair kesin yargılara varmaya başlamıştı.

Yanılıyor olmalıyım, dedi kendi kendine. Daha önce hiçbir sarayda ya da büyük şehirde yaşamamıştım. Doğru olmayan bir şeylerden şüpheleniyordumdur herhâlde. Ama keşke başka bir kadın olsaydı... O zaman böyle hissetmezdim.

Yüreğindeki şüpheleri bastırmak için her zamankinden daha neşeli görünmeye çalışıyordu. Kocasının, onun davranışlarında bir farklılık sezip sebebini anlamasından çok çekiniyordu. Sonra ne düşünürdü? Ya hep kendini inandırmaya çalıştığı gibi, yanılıyorsa? Bu sefer Bruce ona duyduğu inancı yitirirdi. Corinna evliliklerini hep kusursuz bulmuştu, kendi hatası yüzünden bunu bozmaktan deliler gibi korkuyordu.

Orayı tekrar görmeyi hep hayal etmesine rağmen, Düşes yüzünden Londra'yı sevmemeye başlamıştı. Oradan hemen gitmek istiyordu. Hamileliği süresince, Paris'e gitmek yerine Londra'da kalmalarını istemesinin sebebi Düşes miydi acaba? Sırf bu yüzden Fransa'ya gitmeyi teklif edememişti. Bruce bu isteğinin sebebini tahmin edebilirdi. Bruce bunu onun güvenliğine bağlamışken ve ikisi de çocuklarının doğmasını sabırsızlıkla beklerken, bunu nasıl söyleyebilirdi? (Oğulları, geçen sene daha üç aylık olmadan, Virginia'ya yayılan çiçek hastalığından ölmüştü.)

Ödlekliliği için kendine kızdı. *Ben onun karısıyım ve o beni seviyor, diye düşündü. O kadın olsa olsa geçici bir sevdâ olabilir. Bitmeyecek değil ya. Bruce onun adını bile unuttuğunda, ben hâlâ onunla yaşıyor olacağım.*

Bir gece, Bruce ona hiç beklemediği bir şey sordu, "Majesteleri sana gizlice buluşma teklifi etmedi mi?" Saraydan henüz gelmiş, soyunuyorlardı.

Corinna ona hayretle baktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Neden? Sana hayran olduğu ortada."

"Bana karşı çok kibar ama o senin arkadaşın. Bir erkek, arkadaşına bunu yapar mı?"

Bruce gülümsedi. "Hayatım, bunu insana genellikle önce arkadaşları yapar. Sebebi çok basit. İlk fırsat bulan arkadaşlar olur çünkü."

Corinna ona bakakaldı. “Bruce,” dedi yumuşak bir sesle. Bruce tam gömleğini çıkarırken durup ona döndü. “Bazen çok tuhaf şeyler söylüyorsun. Ne kadar acımasız ve duyarsız konuştuğunun farkında mısın?”

Gömleği bir kenara atıp onun yanına gitti ve onu kollarına alıp şefkatle gülümsedi. “Özür dilerim, sevgilim. Ama hakkımda bilmediğin çok şey var. Seni tanımadan önce, seninle paylaşamayacağım o kadar çok şey yaşadım ki. Büyüdüm, babamın öldüğünü, ülkemin mahvolduğunu gördüm ve sen daha doğmadan orduya girip savaştım. Sen altı aylıkken Richard’ın korsanlarıyla yelken açıyordum. Biliyorum, bunların bizi farklı kılmayacağını düşünüyorsun. Ama öyle değil işte. Sen, benimkinden farklı bir dünyada yetiştin. Biz dışarıdan görüldüğümüz insanlar değiliz.”

“Ama sen onlar gibi değilsin, Bruce!” diye itiraz etti. “Saraydaki erkeklere benzemiyorsun!”

“Evet, onların yüzeysel numaraları bende yok. Kaşlarımı boyamıyorum, peruğumu ortalık yerde taramıyorum ya da hanımların yelpazeleleriyle oynamıyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse, bu çağ hastalıklı bir çağ ve içinde yaşayan herkes de o hastalığı kapıyor.”

“Ama ben de aynı çağda yaşıyorum.”

“Hayır, yaşamıyorsun!” Onu bıraktı. “Bu berbat dünyanın bir parçası değilsin. Tanrı’ya şükür ki değilsin!”

“Tanrı’ya şükür mü? Ama neden? Bu insanları sevmiyor musun? Senin arkadaşın olduklarını sanıyordum. Daha çok onlar gibi olabilmeyi dilerdim.” Bunu söylerken aklında Ravenspur Düşesi vardı.

“Corinna, sevgilim, böylesine budalaca bir fikre nereden kapıldın? Bir daha asla böyle düşünme. Ah, Corinna... Seni o gün Port Royal’de gördüğüm için ne kadar memnun olduğumu anlatamam...”

Birden Corinna’nın bütün korkuları ve kıskançlığı yok oldu. Müthiş bir rahatlama hissi nefretini ve güvensizliğini alıp götürdü.

“Memnunsun, değil mi, sevgilim? Ah, o kadar iyi hatırlıyorum ki!”

“Ben de. Sen kiliseye gidiyordun. Üstünde dantelli, siyah bir elbise vardı. Saçında da siyah, güllü bir tül... Seni İspanyol sanmıştım.”

"Babam da seni korsan sanmıştı!" O mutlu günlere dönmenin neşesiyle bir kahkaha patlattı. "Seni düelloya davet edecektin!"

"Şaşmamalı. Çok kötü görünüyor olmalıyım. Kıyıya yanaşalı yarım saat bile olmamıştı. Hatırlıyor musun, seni takip etmiştim."

"Ayinde sürekli bana bakmıştın! Babam ne kadar da kızmıştı! Ama ben umursamadım. Sana çoktan âşık olmuştum!"

"O kirli elbiselere, beş günlük sakala rağmen mi?"

"Evet! Ama o gece ziyarete geldiğinde... Gözüme nasıl görüldüğünü anlatamam! Okuduğum masallardaki prensler gibiydin!"

Boyalı kilise camları gibi parlayan gözlerle Bruce'a baktı. Bruce onu kollarına alıp öptü. *Ne kadar aptalmışım*, dedi kendi kendine. *Elbette beni seviyor ve elbette bana sadık! Yoksa bana baktığında, dokunduğunda bunu hissederdin.*

Ama yine de, Ravenspur Düşesi'ni bir dahaki görüşünde, öfkesi her zamankinden de fazlaydı. Kadın içten içe ondan üstün olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama eskisinden daha dostça yaklaşıyordu ona.

Corinna sonunda duygularını daha fazla bastıramayacağını hissetmeye başladı. İçindeki şeytanı kovmayı umarcasına Bruce'la, Düşes hakkında konuşmaya karar verdi. Bir gece saraydan eve dönerlerken kendini konuşmaya zorladı. Ne söyleyeceğini iyi biliyordu, o cümleyi kendi kendine o kadar çok tekrarlamıştı ki, sözcükler ona anlamsız geliyordu artık.

"Ravenspur Düşesi bu gece ne kadar hoştu. Bence o, Leydi Castlemaine'den daha güzel. Sence?" Kalbi güm güm atıyordu, elleri buz kesmişti.

Corinna dümdüz ileri bakıyordu. Bruce tereddüt etmiş gibi geldi ona. O birkaç saniye işkence gibiydi. *Keşke hiç söylemeseydim*, diye düşündü çaresizce. *Onun adının Bruce için hiç bilmek istemediğim bir anlamı var. Keşke çenemi hiç...*

Sonra onun havadan sudan bahseder gibi konuştuğunu duydu. "Evet, bence de öyle."

Birdenbire rahatladı ve neredeyse neşeyle devam etti. "Sana hep kur yapıyor. Kısaksam yeri."

Bruce ona bakıp hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Ama bir kere başladığına göre, Corinna'nın durmaya niyeti yoktu. "Bir zamanlar aktrislik yaptığı doğru mu? Dedikodu mu yoksa? Diğer kadınlar onu pek sevmiyor galiba. Onunla ilgili korkunç şeyler söylüyorlar. Kıskanıyorlar herhâlde," diye ekledi hemen.

"Kadınların birbirlerinden hoşlandığı oluyor mu ki? Ama aktris olduğu doğru."

"Soylu bir aileden gelmiyor yani."

"Evet. Ailesi çiftçiydi."

"Unvanını ve servetini nasıl kazanmış o zaman?"

"Bir kadın bunları doğuştan kazanmadığı takdirde nasıl kazanabilirse öyle. Zengin, yaşlı bir tüccarla evlendi, adam ölünce onun parasının üçte birini aldı. Sonra başkasıyla evlendi, o da öldü. Böyle böyle."

"Şu an da evli, değil mi? Ama kocası nerede? Hiç görmüyorum."

"Bazerrsaraya geliyor. Pek yakın olduklarını sanmıyorum."

"Ama nasıl olur? Kendi kocasıyla!" Corinna şaşkınlıktan gerginliğini unuttu. "Onunla neden evlenmiş o zaman?"

"Kralın piçine bir isim vermek için herhâlde."

"Tanrım! Kendimi bambaşka bir dünyaya düşmüşüm gibi hissediyorum! Her şey tepetaklak olmuş sanki!"

"Öyle zaten. Eve dönünce sevineceksin, değil mi?"

"Ah, evet!" Sonra hevesini fazla belli etmesinden pişmanlık duyarak ekledi. "Summerhill'i çok özlediğim için tabii." Başını çevirip ona baktı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki, dudakları birbirine değdi. Öpüşmeye başladılar.

Birkaç gün sonra Corinna hizmetçisiyle çarşıdan bir şeyler almaya gitti. Çarşı, Thames kıyısında; iki katlı bir binaydı. Dükkânların tabelaları çok alçakta duruyordu. Gelen geçen kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordu. Tezgâhtarlar çoğunlukla alımlı genç kızlardı. Şehrin en gözde buluşma yeri burasıydı. Erkekler, genellikle bir babadan ya da kocadan saklanan maskeli sevgilileriyle buluşmaya buraya geliyordu.

Corinna bakışlar, alçak ısıklık sesleri ve yorumlar eşliğinde koridorda yürüyordu. Londra âdetlerine alışık olmadığı için hiçbirine karşılık vermedi.

Sonunda, eskiden pek çok erkeğin sevgilisiyken şimdi ortada kalmış, ufak tefek, tatlı Bayan Sheldon'ın tezgâhında durdu.

"İyi günler, Bayan Carlton!" diye haykırdı kadın memnuniyetle. "Bu sabah eşinizle burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Kocam burada mı?"

Döndü ve sanki nerede olduğunu önceden biliyormuş gibi karşı koridora baktı. Bruce sırtı o tarafa dönük duruyor, önünde durduğu için görünmeyen biriyle konuşuyordu. Corinna onu şaşırtmak için o tarafa doğru yürümeye başladığı an, Bruce birine yol vermek için kenara çekildi ve Corinna onun konuştuğu kişinin Ravenspur Düşesi olduğunu gördü.

Dehşetle durdu.

Orada şans eseri karşılaşmış olabilirler miydi? Elbette! Bütün kalbiyle gerçeğin böyle olmasını diliyordu. Ama onca haftalık ipuçları ve şüpheler, onları yan yana görünce tek bir anlama geliyordu. Corinna acısını ve utancını bastırmaya çalışarak arkasını döndü. Bayan Sheldon yanlışlıkla ağzından bir sır kaçırmış gibi üzgün görünüyordu.

"Şu an bir arkadaşıyla konuşuyor," diye mırıldandı Corinna. "Alışverişten sonra onunla arabada buluşacağız."

"Size geçen hafta bahsettiğim işli kurdelelerime bakmak ister misiniz? Fransa'dan gelesi daha iki gün olmadı!" Yaptığı korkunç hata yüzünden kıpkırmızı olmuş bir suratla telaşla kurdeleleri indirmeye koyuldu. Ah, Leydi Carlton olmasaydı da, onun yerine kim olsaydı olurdu! Bu kadın o kadar tatlı, o kadar kibar, o kadar hassastı ki!

Corinna'nın kulakları çınlıyor, gözleri kararıyordu. "Peki," dedi hafifçe. "Bundan üç metre alayım. Bundan da on metre istiyorum."

Konuşmaya dalmış Lord Carlton'la Ravenspur Düşesi kalabalık koridordan onlara doğru yürümeye başladı. Hizmetçi hemen Corinna'nın önüne geçerek onu gizledi. Bayan Sheldon onun onların konuşmalarını duymaması için çırpınıyordu.

Ama kulak kesilen Corinna, yanından geçen Düşes'in sesini duydu, "...ve Bruce, bir düşünsene..."

Corinna tezgâha tutunup gözlerini kapattı. Bayılıp insanları başına toplamayı hiç istemiyordu. Birkaç saniye içinde gücünü yeniden topladı. "On iki metre de gümüşlerden, Bayan Sheldon. Galiba bu kadar." Corinna, daha hizmetçi ödemeyi bitirmeden döndü ve yeniden arabasının güvenliğine dönme arzusuyla aksi yöne yürümeye başladı.

O gece Corinna kendini bile şaşırtarak Bruce'un yanına gitti. "Bu öğleden sonra neler yaptın, hayatım? Majesteleri'yle tenis mi oynadınız?"

Yatak odasındaydılar. Bruce mektup yazıyordu, Corinna ise üç yaşındaki kızlarının saçını fırçalıyordu. "Bir süre. Sonra bir iki saatliğine Lordlar Kamarası'na gittim."

Mektuba döndü. Corinna onun yalan söylediğine inanamıyordu. Annesinin esmer, mavi gözlü kopyası Melinda, başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Corinna onu öpmek için eğilince kızın saçına düşen bir damla gözyaşını gördü ve hemen eliyle sildi.

Corinna'ya hayatı sona ermiş gibi geliyordu.

Onların sevgili olduklarını şimdi açıkça görebiliyordu. Bunu nasıl olmuş da onca zaman fark etmemişti? İlişkilerinin onlar İngiltere'ye gelir gelmez, hatta belki daha da önce başladığından şüphesi yoktu. 67'de geldiğinde tanışmış olabilirlerdi.

Kadınlar ona her şeyi anlatmak için kıvranıyordu ama o istemedi. Belki onlardan çok farklı olduğu için, ona biraz da olsa nazik davranıyorlardı ve bu yüzden bu konuda onun daha fazla üstüne gitmediler.

Şimdi ne olacaktı? Onu Jamaika'ya babasının yanına yollayıp kendisi Londra'da mı kalacaktı? Hatta belki Düşes'i yanında Summerhill'e götürürdü. Adını onun koyduğu, hayallerinden, aşklarından doğurdukları, birlikte, kendi elleriyle yaptıkları Summerhill'e. Şimdi başka bir kadını sevdiğine göre bunların hiçbirisi yoktu artık.

Corinna, sonraki birkaç günü ne yapacağını bilemeden, hiçbir şey yapmadan geçirdi. Onu suçlamanın bir yararı olmayacaktı. Gerçek bu kadar ortadayken, olanları inkâr edip etmemesinin ne önemi vardı ki?

Bruce otuz sekiz yaşındaydı ve o güne kadar hep kafasına eseni yapmıştı. Bundan sonra da değişmeyecekti ve Corinna sevdiği adamı zaten değiştirmek istemiyordu. Bu yabancı topraklarda yapayalnız ve çaresiz kalmıştı. Anlaşılan buradaki bütün kadınlar bu durumu defalarca yaşamış, kendi eğlencelerini de başka yerlerde bulmuştu. Bruce'un ona bu dünyaya ait olmadığını söylerken ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Onu kollarına aldığı anda, öptüğünde, yanına uzandığında, Corinna öbür kadını aklından çıkaramıyordu. Onun Düşes'i en son ne zaman öptüğünü, aynı tutkulu sözleri ona en son ne zaman söylediğini düşünmeden edemiyordu. *Neden bana söylemiyor*, diye soruyordu içinden. *Neden yalan söylüyor? Bu haksızlık!* Ama nefret ettiği kişi Düşes'ti, Bruce değil.

Sonra bir gün Leydi Castlemaine onu ziyarete geldi.

Kral Charles kısa süre önce Ravenspur Düşesi'ne yirmi bin pound vermişti ve Barbara bunu ona ödetmeyi kafasına koymuştu. Evli de olsa, Corinna kadar güzel bir kadının her erkeği etkileyebileceğine inanıyor ve Düşes'in Lord Carlton'la oynadığı oyunu bozmayı umuyordu. Tam da bu amacına uygun olarak, Rochester Düşesi ve Lord'la ilgili ağız bozuk bir taşlama yazmıştı.

Adamlarından birini nöbetçi gibi giydirip geceleyin saraya yollayarak giren çıkanı kontrol etmek Rochester'ın huyuydu. Elde ettiği bilgilerle şehir dışındaki evine çekilip saraya dağıtmak üzere şiirler yazıyordu. Tarafsız kalan Kont ve şiirlere konu olanlar dışında herkes memnun oluyordu ama er ya da geç hepsi onun kaleminin hedefi olacaklarını biliyordu.

Ziyaretinin ilk dakikalarında Barbara elbiselerden, önceki gece Dük'ün Tiyatrosu'nda oynanan oyundan, sonraki hafta Banqueting House'da düzenlenecek büyük balodan bahsetti. Sonra birden aşk ilişkilerine atladı. Kim kiminle yatıyormuş, kim kocası olmayan birinden hamile kaldığından korkuyormuş, en son kim belsoğukluğu kapmış... Bütün bunların sonunun nereye bağlanacağını anlayan Corinna'nın kalbi yerinden oynadı.

“Ah, Tanrım,” diye devam etti Barbara. “Burada işler böyle yürüyor işte. Bir yabancı böyle bir dünyayı tahmin bile edemezdi herhâlde. Gözle görüldenden çok başka şeyler de var.” Bir an durup dikkatle Corinna’yı süzdü. “Çok genç ve masumsunuz, değil mi, hayatım?”

“Neden?” dedi Corinna şaşkınlıkla. “Herhâlde öyleyimdir.”

“Ne yazık ki bu dünyanın nasıl işlediğini hiç bilmiyorsunuz ve ben bunu iyi bilen bir dost olarak size geldim...”

Haftalarca süren endişe ve belirsizliğin yükünü taşıyan Corinna birden rahatladı. İşte sonunda her şey ortaya çıkıyordu. Daha fazla rol yapamayacaktı.

“Bazı şeyleri sizin sandığınızdan çok daha iyi anladığıma inanıyorum, madam.”

Barbara ona şaşkınlıkla baktı, sonra çantasından katlanmış bir kâğıt çıkarıp uzattı. “Bu, sarayda elden ele dolanıyor. Bunu son gören olmanızı istemedim.”

Corinna elini yavaşça uzatıp kâğıdı aldı. Gözlerini güçlükle Barbara’nın suratından ayırdı ve sekiz dizelik bir şiirin durduğu kâğıda yöneltti. Sekiz haftalık eziyet onu bu ana öylesine hazırlamıştı ki, acımasız şiir ona anlamsız bir sözcük yığını gibi geldi.

Sonra, sanki Barbara ona bir hediye vermiş gibi konuştu. “Teşekkürler, madam. Beni düşündüğünüz için size minnettarım.”

Barbara bu yumuşak tepkiye şaşırdı. Hayal kırıklığı içinde kalktı ve Corinna onu kapıya kadar geçirdi. Antrede durdu. İki kadın bir an sessizce göz göze durdular. Sonra Barbara konuşmaya başladı. “Sizin yaşıınızda olduğumu hatırlıyorum. Yirmi yaşındasınız, değil mi? Bütün dünyanın önümde uzandığını ve istediğim her şeyi elde edebileceğimi sanırdım.” Gülümsedi. “Şey... Ettim de.” Sonra hemen ekledi. “Sözümü dinleyin ve çok geç olmadan kocanızı buradan götürün.” Hızla arkasını dönüp yürümeye başladı.

Bruce o gece bire kadar eve gelmedi. Corinna ona haber yollayıp iyi hissetmediği için saraya gelemeyeceğini ama onun planlarını değiştirmemesini istediğini iletti. Aslında değiştirmesini çok istemişti ama

Bruce, Corinna'nın beklediği gibi davranmamıştı. Genç kadın hiç uyuyamadı. Onun geldiğini duyduğunda yatakta oturmuş, John Dryden'in son oyunlarından birini okuyormuş gibi yapmıştı.

Bruce her zamanki gibi önce çocuklara bakmak için çocuk odasına gitti. Corinna onun ayak seslerini dinledi, kapının kapandığını duydu ve o an küçük Bruce'un, Düşes'in çocuğu olduğunu anladı. Bunu bunca zaman nasıl anlamadığına hayret etti. Bruce'un ona ilk Leydi Carlton'la ilgili neredeyse hiçbir şey anlatmamasının nedeni buydu işte. Küçük çocuğun Londra'ya dönmeyi bu kadar istemesinin nedeni buydu. Birbirlerini bu kadar iyi tanıyor olmaları, aralarında var olduğunu sezdiği, kısa bir aşk kaçamağına ait olamayacak yakınlık bundandı.

Bruce odaya geldiğinde, Corinna sersemlemiş bir hâlde oturuyordu. Bruce, onu uyanık gördüğüne şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı ama gülümseyip onu öpmek için ilerledi. Tam o eğilirken Corinna, Rochester'ın şiirini uzattı. Bruce kâğıdı alıp onu öpmeden doğruldu ve şiire öyle hızlı göz attı ki, onu daha önce gördüğü çok belliydi. Kâğıdı yatağın yanındaki masaya fırlattı.

Uzun bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonunda Bruce konuştu. "Bu şekilde öğrenmene üzüldüm, Corinna. Sana uzun zaman önce söylemeliydim."

Corinna'nın tahmininin aksine küstah ya da neşeli değil, ciddi ve te-dirgindi. Ama ona çektiirdiği acı dışında bir utanma ya da pişmanlık belirtisi de göstermiyordu. Yüzünün bir yarısına mum ışığı vuran Corinna, kucağında açık duran kitapla birkaç dakika boyunca ona baktı.

"Bruce'un annesi o, değil mi?" dedi sonunda.

"Evet. O aptalca yalanı hiç uydurmamalıydım. Ama Bruce'u sevmeyi istiyordum ve gerçeği bilersen sevmeyeceğinden korktum. Ama şimdi kim bilir onun hakkında ne düşüneceksin..."

Corinna hafifçe gülmüsedı. "Onu her zaman sevdiğim gibi seveceğim. İkinizi de her zaman sevdiğim gibi seveceğim." Sesi yumuşak, kadınsı ve kırılıandı.

Bruce yatağı, onun tam karşısına oturdu. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Emin değilim. Ŗu an ezelden beri gibi geliyor. Önceleri bunu sadece bir macera olarak görmeye çalıştım. Kışkandığım için kendimi aptal yerine koydum. Ama ipuçları çıkıp duruyordu ve sonunda sizi çarşıda görünce... Ah, bunu konuşmanın ne faydası var? Haftalardır biliyorum işte."

"Umarım bana inanırsın, Corinna. Seni Londra'ya böyle olsun diye getirmedim. Yemin ederim bunu beklemiyordum."

"Onun burada olacağını mı tahmin etmedin?"

"Hayır, bunu biliyordum. Ama onu iki yıldır görmemiştim. Unutmuşum... Birçok şeyi unutmuşum."

"Demek onu buraya son gelişinde görmüştün... Biz evlendikten sonra..."

"Evet. Almsburyler'in evinde kalıyordu."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Neredeyse on yıldır."

"Neredeyse on yıldır. O zaman ben senin için neredeyse bir yabancı sayılırım." Bruce gülümseyerek ona kısa bir bakış atıp tekrar başını çevirdi. "Onu çok mu seviyorsun, Bruce?" diye sordu sonunda.

"Seviyor muyum?" Şaşırmış gibi kaşlarını çatı. "Onunla evlenmeyi isteyip istemeyeceğimi soruyorsan, istemezdim. Ama başka bir açıdan... Evet, galiba seviyorum. Bu açıklayamayacağım bir şey. Onu gördüğüm ilk günden beri var olan bir şey. Dürüst olmam gerekirse, o her erkeğin sevgili olarak isteyeceği ama eş olarak istemeyeceği bir kadın."

"Peki şimdi ne hissediyorsun? Onu tekrar gördüğün için ondan vazgeçemiyor musun? Belki benimle evlendiğine üzölmüşsündür."

Bruce, ona baktı ve birden sarılıp alnından öptü. "Ah, Tanrım! Corinna! Böyle mi düşünüyorsun? Elbette üzölmüyorum! Sen evlenmek istediğim tek kadınsın. İnan bana, hayatım. Seni incitmeyi hiç istemedim. Seni seviyorum, Corinna. Yeryüzündeki her şeyden daha çok."

Corinna başını ona dayadı. Bir kez daha kendini mutlu ve güvende hissediyordu. Onca haftanın korkuları ve şüpheleri yok olmuştu. Beni seviyor, benden ayrılmak istemiyor. Onu kaybetmeyeceğim. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Hayatı onunkine öylesine bağlanmıştı ki, ona ve-

receği her Şeye razıydı. İster bir, ister on ilişkidenden artmış olsun. Sonuçta onun karısı oydu. Bu, Ravenspur Düşesi'nin asla elde edemeyeceği bir Şeydi. Ona verdiği çocuğu asla duyuramayacaktı.

“Buradan başka bir dünyaya ait olduğumu söylerken haklıydın, Bruce. Kendimi buranın bir parçası gibi görmeye çok uzağım. Herhâlde saraydaki hiçbir kadın, kocasının başka biriyle ilişkisi olduğunu umursadığını itiraf etmezdi. Ama ben umursuyorum ve bundan utanmıyorum.”

“Seni incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemem bir Şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama üzgünüm. Ama bir daha öyle bir şiir görürsen ya da bir dedikodu duyarsan, yalandır. İnan bana, Corinna.”

64. BÖLÜM

HYDE PARK'TA, KÜÇÜK BİR GÖLÜN YANINDA, İNSANLARIN BİRER Lİ-kör ya da hava soğuksa sıcak şarap içmek için uğradıkları, son zamanlarda oldukça revaçta olan bir yer vardı. Neredeyse Noel gelmişti, yılın son günleriydi ama evin önünde arabalar bekliyordu. Sürücüler ve uşaklar pipolarını tıttırıyor, ısınmak için ayaklarını yere vuruyor ve içeri giren hanımlar ve beylerle ilgili son dedikoduları konuşup gülüşüyorlardı.

Duvarları meşe kaplı büyük salonda harlı bir kömür ateşi yanıyordu. Uzun barda, bira ve konyak içen gençler oturuyordu. Kadınlar ise masalardaydı. Masaların arasında ellerinde tepsilerle garsonlar dolaşiyor, üç dört kemancı bir köşede çalışıyordu.

Amber şöminenin köşesinde Albay Hamilton, Arran Kontu ve George Etherege'la konuşuyordu.

Üçüne de ilgi duyuyormuş gibi yapıyordu ama gözü kapıdaydı. Sonunda kapı açıldı ve yanında Lord Almsbury'yle Bayan Middleton içeri girdi. Amber bir an bile tereddüt etmedi. Hemen izin isteyip kalktı ve yeni gelenlerin yanına gitti. Jane herkes onu fark etsin diye hâlâ kapının önünde duruyordu.

Amber, Middleton'ı sadece belli belirsiz bir baş hareketiyle selamladı. "Almsbury, seninle konuşmam gerek! Her yerde seni arıyordum!"

Kont, Bayan Middleton'a dönüp eğildi. "Bize bir süre izin verir misiniz, madam?"

Jane sıkılmış gibi görünüyordu. "Ah, Tanrım! Siz bana izin verin! Albay Hamilton burada. Bu sabah benimle burada buluşmak istemişti, tamamen unutmuşum!"

"Şöyle gel. Bizi kimsenin duymasını istemiyorum." Pencerelereye yakın, sessiz bir köşeye çekildiler. "Bana neler olduğunu anlat!" diye haykırdı Amber. "Onu on dört gündür hiç yalnız görmedim! Mektup yazdım ama cevap vermiyor! Onunla konuşmaya çalıştım ama bana yabancı biriymişim gibi bakıyor! Beni görmeye gelmesini istedim ama gelmiyor! Neler oluyor, Almsbury? Aklımı kaçıracağım!"

Almsbury iç çekti. "Leydi Castlemaine, karısına Rochester'ın yazdığı hicvi göstermiş..."

"Ah, biliyordum!" diye bağırdı Amber. "Ama bana böyle davranmasını gerektirecek ne oldu?"

"Bu oldu işte."

"Buna inanmıyorum." İkisi de bir süre konuşmadı. Sonra Amber devam etti. "Tek sebep bu olamaz. Sırf karısı öğrendi diye... Başka bir şey olmuş olmalı."

"Olmadı."

"John Randolph, karısı istedi diye böyle yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun!"

"Karısı istemedi. Kendisi karar verdi. Sana doğruyu söylemeliyim, Amber. Seninle bir daha baş başa görüşmek istemiyor."

"Bunu o mu söyledi?" Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Evet. Ve çok ciddiye."

Amber çaresizce kalakaldı. İçkisini pencerenin pervazına bıraktı. Dışarı baktı, yaprakları dökülmüş ağaç dallarına dalıp gitti. Sonra yeniden Almsbury'ye döndü. "Şu an nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun. Biliyorsun! Bana söylemek zorundasın! Ah, Almsbury, lütfen söyle! Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun! Onunla konuşabilirsem bu yaptığının sersemlik olduğunu gösterebilirim ona! Lütfen, Almsbury, lütfen! Yakında zaten gidecek, onu bir daha hiç göremeyebilirim! Buradayken onu görmek zorundayım!"

Almsbury uzun bir süre tereddüt ettikten sonra başını salladı. “Benimle gel.”

Jane Middleton’ın yanından geçerlerken Almsbury onunla konuşmaya çalıştı ama kadın saçlarını savurup arkasını döndü. Almsbury omuz silkti.

Hava soğuktu, yerler çamurdan yapış yapıştı ve buz yüzünden kaygandı. Birlikte Amber’ın sekiz atın çektiği devasa arabasına bindiler. Almsbury sürücüye yolu tarif etti ve Amber’ın yanına geçti. “Ave Maria Yolu’ndaki dükkânda. Galiba kitap alıyor.” Arabanın içine bakıp ısıklık çaldı. “Tanrım! Bu arabayı da ne zaman aldın?”

“Geçen sene. Daha önce de görmüştün.”

Amber, kendi düşüncelerine daldığı için soruyu geçiştirmişti. Oraya varınca Bruce’a ne diyeceğini, onu nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Almsbury’nin tekrar konuşması için dakikalar geçmesi gerekti.

“Hiç üzülmeyin, değil mi?”

“Ne konuda?”

“Londra’ya geldiğin için.”

“Neden üzüleyim? Nerede olduğuma baksana!”

“Buraya nasıl geldiğine de bakmak gerek. *Kötü yollardan geçmeden başarılı olunmaz.* Bunu duymamış mıydın?”

“Duymadım.”

“Kötü yollardan geçtin, değil mi?”

“Ne olmuş geçtiysem! Hiç hoşuma gitmeyen şeyler yaptım ama artık hepsi geçti. Artık olmak istediğim yerdeyim. Ben bir şey olabildim, Almsbury! Marygreen’de kalıp çiftçinin biriyle evlenseydim ve onun çocuklarını büyütüp giysilerini yamasaydım ne olacaktım? Herhangi biri olacaktım, yaşadığım bile bilinmeyecekti. Ama şimdi bir bak, zenginim, bir düşesim ve oğlum bir gün dük olacak!”

Almsbury sırtıttı. “Amber, tatlım, seni seviyorum. Ama sen ahlaksız bir çıkarcısın.”

“Hiçbir şeyim yoktu...”

“Güzellik ve çekicilikten başka.”

"Bunlara sahip başka kadınlar da var ama hepsi düşes değil, buna inanabilirsin."

"Evet, tatlım, değiller. Fark, senin istediğini elde etmek için bu ikisini kullanmayı istemen ve bu yolda başına gelenleri umursamaman."

"Tanrım!" diye haykırdı sabırsızca. "Bugün heyheylerin üzerinde!" Hızla öne eğilip tahta duvara vurdu. "Daha hızlı!"

Ave Maria Yolu, Eski St. Paul's yakınlarındaki labirent gibi küçük sokaklardan biriydi. En sonunda oraya vardıklarında Almsbury onu bir avluya soktu ve tabelalardan birini işaret etti. "Şurada olmalı. *Üç İncil ve Üç Mürekkep Şişesi*." Heyecanından ona teşekkür etmeyi bile akıl edemeyen Amber eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Almsbury onun peşinden baktı ve Amber gözden kaybolunca dönüp gitti.

Dışarısı artık karanlıktı ve dükkânı mum ışığı aydınlatıyordu. İçeride mürekkep, kâğıt, deri ve kaynayan içyağı karışımı yoğun bir koku vardı. Duvarlar kitap dolu raflarla kaplıydı. Kahverengi, yeşil, kırmızı kaplı ciltler yerde üst üste duruyordu. Bir köşede, kısa boylu, tombul, genç bir adam titrek ışıktaki kitap okuyordu. Gözünde yeşil bir gözlük, başında da şapka vardı ve içerinin sıcaklığına rağmen paltosunu çıkarmamıştı. İçeride başkası yoktu.

Amber etrafına bakındı. İlerdeki kapıya doğru yönelmişti ki, yaşlı bir adam gülümseyerek ona doğru geldi. Amber adama doğru gitti ve oradaysa Bruce'un duymamasını istediği için kısık sesle konuştu. "Lord Carlton içeride mi?"

"Evet, madam."

"Beni bekliyordu." Çantasından para çıkarıp uzattı. "Rahatsız edilmek istemiyoruz."

Adam eğildi ve gülümsemeyi sürdürerek elindeki paraya baktı. "Kesinlikle, madam. Kesinlikle." Lord'la bu güzel kadın arasındaki randevunun bir parçası olmak hoşuna gitmişti.

Kapıyı açtı ve içeri girip sessizce kapattı. Bruce biraz ötede arkası dönük durmuş, bir el yazması okuyordu. Birden gücünü yitirip nefessiz kalan Amber durup kapıya yaslandı. Bruce'un onu görünce söyleyebileceklerinden korkuyordu.

Kısa süre sonra Bruce başını kaldırmadan konuştu. “Bu Carew’un yazmalarından. Bunu nereden buldunuz?” Cevap gelmeyince döndü ve onu gördü.

Amber gülümseyip selam verdi. “İyi akşamlar, lordum.”

Bruce el yazmasını hemen arkasında duran masaya bıraktı. “Seni bir kitap koleksiyoncusu sanacağım hiç aklıma gelmezdi. Buraya nasıl geldin?”

Amber ona koştu. “Seni görmek zorundaydım, Bruce! Lütfen kızma bana! Neler olduğunu söyle! Neden benden kaçırıyorsun?”

Bruce kaşlarını çatı ama gözlerini kaçırmadı. “Bunu kavgaya etmeden yapmanın başka yolunu bulamadım.”

“Kavgaya etmeden! Bunu söylediğini yüz kere duydum! Sen geçimini kavgayla sağlıyorsun!”

Bruce gülümsedi. “Kadınlarla değil.”

“İnan bana, Bruce, buraya kavgaya etmek için gelmedim! Ama bana neler olduğunu anlatmak zorundasın! Bir gün beni görmeye geliyorsun, ertesi gün konuşmuyorsun bile! Neden?” Yalvarır gibi kollarını iki yana açtı.

“Biliyorsun, Amber. Neden bilmiyormuş gibi yapıyorsun?”

“Almsbury söyledi ama inanmadım. Hâlâ inanamıyorum. Nasıl olur da karın seni kukla gibi oynatabilir?”

Yakındaki bir masaya oturup ayağını sandalyeye koydu. “Corinna bir erkeği kukla gibi oynatacak bir kadın değil. Kararı ben verdim. Nedenini açıklayabileceğimi sanmıyorum.”

“Nedenmiş?” dedi hakarete uğramış gibi. “Ben de herkes kadar anlayabilirim! Anlatmalısın, Bruce! Bilmek zorundayım! Bilmeye hakkım var!”

Bruce derin bir nefes aldı. “Castlemaine’in Corinna’ya şiiri gösterdiğini duymuşsundur. Ama o, sevgili olduğumuzu çok daha önceden beri bildiğini söyledi. Şu son haftaları haberimizin bile olmadığı acılar çekerek geçirdi. Aldatılmayı biz ciddiye almıyor olabiliriz ama o alıyor. O masum ve dahası beni seviyor. Onu daha fazla incitmek istemiyorum.”

"Peki ben ne olacağım?" diye bağırdı. "Ben de seni onun kadar seviyorum! Ben de acıyla ilgili bir-iki şey biliyorum! Yoksa benim acı çekmem umurunda değil mi?"

"Elbette umurumda, Amber. Ama arada fark var."

"Ne!"

"Corinna benim karım ve hayatımızın kalanını onunla birlikte geçireceğiz. Birkaç ay içinde İngiltere'den ayrılacağım ve buraya bir daha da dönmeyeceğim. Yeterince yolculuk yaptım artık. Senin hayatın burada, benimkiyse Amerika'da. Bu sefer ben gittikten sonra birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz."

"Görmeyecek miyiz? Hiç, öyle mi?" Bunu daha bir saat önce Almsbury'ye kendisi söylemişti ama şimdi ona çok farklı geliyordu. Birden bunun anlamını kavramıştı sanki. "Sevgilim, bunu bana yapamazsın! Sana onun kadar benim de ihtiyacım var! Ben de seni onun kadar seviyorum! Hayatının kalanı ona aitse, bana şimdi birazını ayırabilirsin. Onun haberi olmaz. Böylece acı da çekmez! Altı ay boyunca Londra'da olup beni görmemezlik yapamazsın. Ölüyorum yoksa! Ah, yapamazsın, Bruce. Olmaz!"

Atılıp onun göğsünü yumruklamaya, hıçkura hıçkura ağlamaya başladı. Bruce kolları iki yana sarkık bir hâlde, ona dokunmadan, uzun bir süre öylece oturdu. Sonra birden onu kendine çekip öpmeye başladı. "Seni küçük fahişe," dedi sayıklar gibi. "Bir gün seni unutacağım... Bir gün..."

Bruce, yangının etkilemediği, saraya birkaç kilometre uzaklıktaki Magpie Yard'da bir daire tuttu. Yetmiş yıl öncenin ağır mobilyalarıyla döşenmiş iki büyük odaları vardı. Meşe ağacından yapılmış oymalı ağacın etrafı zamanla biraz solmuş ve katlarının arasından daha canlı renkler gösteren kadife bir örtüyle çevriliydi. Ahşap pencerelerden bir cephesi kiremit döşeli bir avluya, diğeri yoğun sokağa bakıyordu.

Orada haftada iki ya da üç kez, çoğunlukla akşamüstleri, bazen de geceleri buluşuyorlardı. Amber ona Corinna'nın hiçbir şey duymayacağına dair söz vermişti, o yüzden uslu bir kız gibi, çok dikkatli davran-

nıyordu. Akşamüstü buluşacaklarsa, Whitehall'dan kendi elbiseleri ve arabasıyla çıkıp bir hana gidiyor, orada üstünü değiştirerek elbiselerini Nan'e giydirip onu ön kapıdan maskeyle yolluyor, kendisi başka şeyler giyip farklı bir kapıdan çıkıyordu. Geceleriye araba kiraliyordu ama Koca John mutlaka onun yanında oluyordu.

Hoşuna gittiğinden, gizlenmek için gerektiğinden de çok çaba harcıyordu.

Kılık değiştirmek için giydiği kıyafetler ikisini de çok eğlendiriyordu. Amber kıyafetin gerektirdiği gibi konuşup hareket edince Bruce kahkahalara boğuluyordu.

Sokakta bazen rastladığı tanıdıkları onu tanıyamadığına göre, rolünü iyi oynuyordu. Bir keresinde birkaç adam, onlarla hana gelmesi için ona para teklif etti. Başka bir seferinde neredeyse Kral'la karşılaşıyorlardı. Buckingham ve Arlington'la birlikte yanından geçerken, eteklerini kaldırmış, kiralık bir arabaya binen maskeli kadının kim olduğuna bakmak için başını çevirdi. İçlerinden biri ısıklık çaldı. Bu ya Dük ya da bizzat Charles olmalıydı. Almsbury sokaktan geçen bir kadına asla ısıklık çalmazdı.

Bruce bazen oğullarını, arada bir de Susanna'yı yanında getiriyordu. Birlikte neşeli akşam yemekleri yiyorlardı. Bazen birkaç sokak çalgıcısı da çağırıyorlardı. Çocuklara macera gibi geliyordu bu yemekler. Bruce oğluna bu buluşmalardan Corinna'ya neden bahsetmemesi gerektiğini anlatmıştı.

Bir keresinde, üç kişi oldukları bir gün, onlar yatak odasındaiken oyalansın diye Bruce, Susanna'ya resimli bir kitap getirmişti. Sonrasında, Amber giyinirken Susanna'yı odaya aldılar. Kız kitaba bakarak babasına soru üstüne soru soruyordu. Daha beş yaşına basmamıştı ve her konuda meraklıydı.

"Şeytanın neden boynuzları var, baba?"

"Çünkü aldatılmış, tatlım."

Amber hemen Bruce'a döndü. Karşılıklı gülüşerek bu gizli şakanın tadını çıkardılar. Ama Susanna ısrarcıydı.

"Aldatmak ne demek, baba?"

“Annene sor, Susanna. O bu tür şeyleri benden daha iyi bilir.”

Susanna anında Amber’a baktı. “Anne, aldat...”

Amber dizbağlarını bağlamak için eğildi. “Şşşt, çenen hiç durmaz mı senin? Oyuncağın nerede?”

Martın birinde, daha bitmemesine rağmen Amber, Ravenspur Evi’ne yerleşti. Ev fazlasıyla yeniydi. Londra dumanının henüz karartmadığı kiremitler parlıyordu. Taraçalardaki çimenler henüz gürleşmemişti. Dikilmiş ağaçlar yeni yeni boy veriyordu. Porsuk ve güller henüz budanıp şekil verilecek kadar büyümemişti. Ama her şeye rağmen çok büyük ve etkileyici bir evdi burası ve Amber’a ait olması ona gurur veriyordu.

Bir gün Bruce’u eve götürdü ve ona banyoyu gösterdi. Siyah mermer duvarları, yeşil saten perdeleri ve neredeyse içinde yüzülecek kadar büyük küvetiyle, Londra’daki sayılı banyolardan biriydi. Amber gösterişle, lazımlıktan mum söndürücülere, evdeki bütün aksesuarların gümüş olduğunu belirtti. Çerçeveleri gümüş olan yüzlerce ayna da Venedik’ten kaçak olarak gelmişti. Akşam yemeği masasının yanındaki dev büfede duran altın ve gümüş tabak koleksiyonunu da gösterdi.

“Nasıl buldun?” Gözleri zafer kazanmış gibi ışıldıyordu. “Emin ol, Amerika’da böylesi yoktur!”

“Doğru,” diyerek bunu kabul etti Bruce. “Yoktur.”

“Ve hiçbir zaman da olmayacak!”

Bruce omuz silkti ama itiraz etmedi. Bir süre sonra, onu şaşırtan bir şey söyledi. “Çok zenginsin, değil mi?”

“Evet. İstedğim her şeyi alabilirim!” Ama bunun krediyle mümkün olduğunu eklemedi.

“Yatırımlarının durumunu biliyor musun? Newbold, seni yatırıma para ayırmak konusunda ikna etmekte zorlandığını söyledi. Dokunamayacağın bir yere hiç olmazsa iki ya da üç bin pound koymak akıllıca olmaz mıydı?”

“Nedenmiş? Canımı öyle şeylerle sıkamam. Bunların geldiği yerde her zaman para olacak zaten.”

“Ama tatlım, her zaman genç olmayacaksın.”

Amber alingan ve korku dolu bir ifadeyle ona baktı. Yirmi altıncı yaş gününe iki hafta kalmıştı ama Bruce'un onun yaşının ilerlediğini fark edebileceğini düşünmek bile istememişti. Ona kalsa, Bruce'un gözünde on altıyı hiç geçmeyecekti. Saraya dönene kadar ağzını açmadı ve içeri girdiğinde hemen bir aynanın önüne koştu.

Dakikalarca cildini, saçlarını, dişlerini kılı kırk yarararak inceledi ve henüz bozulmaya başlamadığına karar verdi. Cildi yumuşak ve kaygan, saçları canlıydı. Vücudu onu Marygreen'de gördüğü ilk günkü hâlden farksızdı. Ama yine de belli belirsiz farkına vardığı bir değişiklik vardı.

O zamanlar yüzü, o deneyimleri yaşamamış birinin yüzüydü. Şimdiyse, yaşadığı dolu dolu yılları yansıtıyordu. Gözlerinden okunan o aynı heves ve tutku, olsa olsa artmış olabilirdi. Aradaki yıllar kendine duyduğu güveni yıkamamıştı. İçinde yok edilemez bir şeyler taşıyordu.

Nan odaya girince, onu aynada kendini incelerken buldu. "Nan!" diye bağırdı, kapı açılır açılmaz. "Ben bozulmaya başladım mı?"

Nan çok şaşırıldı. "Siz mi? Tanrım, hiç olmadığınız kadar güzelsiniz, efendim! Bunu da nereden çıkardınız?"

Amber ona şüpheyle baktı, sonra tekrar aynaya döndü. Parmaklarıyla yüzüne dokundu. *Tabii ki hayır, diye geçirdi içinden. Yaşlandığımı kastetmedi. Öyle demek istemedi. Sadece dedi ki, bir gün...*

Bir gün... İşte korktuğu şey buydu. Aynayı fırlatıp yemek için giyinmeye gitti. Ama bir gün yaşlanacağı ve kusursuz güzelliğini yitireceği düşüncesi, zihnini giderek daha çok meşgul ediyordu.

Ravenspur Evi'nde verdiği ilk parti, neredeyse beş bin pounda mal oldu. Çağırdığı birkaç yüz konunun yanında, davetli olmayan birkaç düzine insan daha geldi.

Özenle hazırlanan yemeği hepsi genç ve yakışıklı erkeklerden oluşan bir uşaklar ordusu servis etti. Koca fiçılarla şampanya ve şarap sunuldu ve Majesteleri'nin varlığına rağmen, konukların pekçoğu fazlasıyla içti. Evden müzik, kahkahalar ve bağırışlar yükseliyordu.

Kral Charles ve Kraliçe Catherine de oradaydı. Madam Benner'in dansçı kızları çıplak hâlde ortaya çıktı. Ama gecenin olayı, yaptığı Leydi Castlemaine taklidiyle saraydakileri aylardır eğlendiren bir fahişenin

Barbara'nınkinin birebir aynısı bir elbiseyle çıkagelmesiydi. Amber'ın öğrendiğine göre, kadın Leydi'nin hizmetçilerinden birine rüşvet vererek giyeceği elbiseyi öğrenmiş, Madam Rouvière'ye aynısını diktirmişti. Küçük düşen Barbara, Kral'dan bu olayın cezasız kalmamasını, hiç değilse kadının oradan uzaklaştırılmasını istedi ama Kral bu olaya Nell Gwynne'in Moll Davis'e yaptığı şakaya güldüğü kadar gülmüştü.

Barbara Palmer, Lord ve Leydi Carlton ve birkaç kişi daha, partiden erken ayrıldı ama diğerleri kaldı.

Sabaha karşı üçte kahvaltı verildi. Saat altı olduğundaysa, kalanlar yastık kavgasına tutuştu. Anlaşmazlığa düşen iki genç, kılıçlarına sarıldılar. Az daha birbirlerini salonun ortasında öldüreceklerdi. Charles o sırada orada değildi ama Amber araya girdi ve sonra gençlerin arkadaşları onları meseleyi çözmek üzere Marylbone tarlalarına götürdüler. Amber sonunda yorgun ama mutlu bir şekilde merdivenlerden çıkıp yatak odasının yolunu tuttu.

Aylardır böylesine başarılı bir parti düzenlenmediği konusunda herkes hemfikirdi.

65. BÖLÜM

AMBER ÖNCELERİ BRUCE'LA BULUŞMALARININ GİZLİLİĞİ KONUSUNDA çok kararlıydı. Onu kaybetmeye o kadar yaklaştıktan sonra, birlikte geçirdikleri her anın tadını çıkarmak istiyordu. O bir daha geri dönmeyecekti ve zaman hızla ilerliyordu.

Ama sonra yavaş yavaş bir küskünlüğe kapılmaya başladı. Bruce, Corinna olanları öğrenirse onunla bir daha görüşmeyeceğini söylediğinde Amber ona inanmıştı. Gerçi Bruce karısına verdiği sözü daha önce bir kere çiğnemişti. Bir daha çiğnemeyeceği ne belliydi? Zamanla, Bruce için çok önemli olduğuna ve ne olursa olsun onun kendisinden vazgeçmeyeceğine ikna oldu. Bunun sonucu olarak da, payıyla yetinememeye başladı.

Onun için neyim ben, diye soruyordu kendine. Fahişesiyle karısı arasında bir şey Beni böyle kullanmaya devam edemez! Artık bir çiftçinin yeğeni olmadığımı bilsin! Ben Ravenspur Düşesi'yim, kimse bana yatıp kalktığı, ama toplum içinde adını bile anmadığı bir hizmetçi kızı gibi davranamaz!

Ama rahatsızlığını daha ilk dile getirdiğinde, Bruce'un yanıtı kesin oldu. "Bu senin fikrindi, Amber, benim değil. Artık memnun değilsen, söyle. Bir daha buluşmayız." Bakışları onu korkutarak susturmuştu ama yalnızca bir süreliğine.

Hâlâ istediğini elde etmenin mutlaka bir yolu olacağını düşünüyor-
du ve beş aydır zorlanan sabrı taşıtı. Bir gün onunla buluşmaya çok öf-

keli gitti. Corinna'nın bebeği bir ay içinde doğacaktı ve İngiltere'de en fazla altı ya da yedi haftaları kalmıştı.

Ama bir sevgiliye böyle rezilce davranıldığı nerede görülmüş, diye geçirdi içinden. Neden onu görmeye böyle gizli gizli gitmek zorunda olayım?

Knightsbridge, Islington ya da Chelsea'den sebze satmaya gelmiş bir köylü kızı gibi giyinmişti. Elbisesi, Heathstone Mayıs Bayramı'nda giydiği elbiseye çok benziyordu. Serbest bıraktığı saçları ve makyajsız yüzüyle, on yıl önceki hâlini andırıyordu.

Yaz yağmurundan sonra aniden gelen güneş havayı ısıtmıştı. Amber, Strand'le Pall Mall'ın kesiştiği noktada Bruce'a bakmak için camı indirip başını dışarı çıkardı. Etraf çocuk, hayvan, dilenci ve satıcı kaynıyordu. Londra her zaman olduğu gibi kalabalık, gürültülü ve onun gözünde heyecan vericiydi.

Onu hemen gördü. Arkası ona dönük, yaşlı bir satıcı kadından kiraz alıyordu. Onu görünce, Amber'ın çatık kaşları normale döndü ve el sallayıp seslendi. "Hey!"

Yarım düzine kadar adam, kendilerine seslenip seslenmediğini öğrenmek üzere döndü. Amber hepsine yüzünü buruşturdu. Bruce döndü, kadına parasını ödedi, koluna yapışan dilenciye bir bozukluk verdi ve sürücüye yolu tarif edip arabaya bindi. Kirazları ona verip oturdu ve onu beğeniyle tepeden tırnağa süzdü.

"Seni ilk gördüğüm günkü kadar güzel bir köylü kızı olmuştun."

"Öyle mi?" Amber kirazları yemeye başlamıştı. Bir avuç da ona verdi. "On yıl oldu. Ben inanamıyorum, ya sen?"

"On yıldan çok daha fazla olduğunu düşünmeliyim."

"Neden?" Gözlerini kısarak birden ona döndü. "On yıldan daha çok yaşlanmış gibi mi görünüyorum?"

"Elbette hayır, sevgilim. Kaç yaşındasın, yirmi altı mı?"

"Evet. Gösteriyor muyum?" Telaşı neredeyse zavallıcaydı.

Bruce güldü. "Yirmi altı! Tanrım, ne yaş! Benim yaşımı biliyor musun sen? Otuz dokuz. Bastonsuz yürümeme şaşman lazım."

"Ama erkeklerde farklı oluyor."

"Yalnızca kadınlar öyle düşündüğü için."

Amber başka bir konuda konuşmayı tercih ederdi. “Umarım yiyecek bir şeylerimiz olur. Akşam yemeği yemedim. Madam Rouvière Majesteleri’nin doğum gününde giyeceğim elbiseyi hazırlıyor. Bir görsen!”

Bruce güldü. “Dur, tahmin edeyim. Belden aşağısı transparan, değil mi?”

“Ah, çok kötüsün! Tabii ki değil! Gayet kapalı bir elbise. Corinna’nın elbiseleri kadar kapalı!”

Ama her zaman olduğu gibi, karısından bahsetmenin hata olduğunu biliyordu. Bruce’un yüzü asıldı, gülümsemesi kayboldu. Sustular.

O sert, yaysız koltukta birlikte yol alırlarken, Amber onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Göz ucuyla yakışıklı yüzüne bakınca, uzanıp ona dokunarak onu ne kadar çok sevdiğini söylememek için kendini zor tuttu. Araba o anda dönerek pansiyonun avlusuna girdi ve durduklarında Bruce inip ona elini uzattı.

Küçük bir çocuk güneşte oturmuş köpeğini seiyor, kendi kendine şarkı söylüyordu. Onlara merakla baktı ama araba onun yakınına kadar geldiği hâlde çekilmemişti.

Amber onun elini tutup aşağı atladı. Güneşi başında hissetmek için şapkasını çıkardı ve gülümseyerek çocuğa kiraz isteyip istemediğini sordu. Çocuk hemen ayağa fırladı. Amber içinden bir avuç aldıktan sonra ona bütün sepeti verdi. Bruce sürücüyü ücretini öderken onlar kiraz çekirdekleri tükürerek yan kapıdan içeri girdiler.

Bruce önceden yemek gönderilmesini istemişti ve onlar daireye vardığında garsonlar henüz çıkıyordu. Şöminenin önünde duran beyaz örtülü küçük masada mendiller, gümüş İtalyan tabaklar ve yedi kollu bir şamdan duruyordu. Kremalı meyveler ve dumanı tüten bir demlik kahve onları bekliyordu.

“Ah!” diye haykırdı Amber, her şeyi unutarak. “Hep sevdiğim şeyler!” Neşeyle Bruce’a dönüp onu öptü. “Neleri sevdiğimi hiç unutmuyorsun, sevgilim!”

Unutmadığı doğrudu. Ona sayısız sürpriz hediye getirmişti. Bunlardan bazıları çok değerli, bazılarıysa değersiz şeylerdi. Güzel, eğ-

lenceli, ona Amber'ı anımsatan ya da onu güldüreceğini düşündüğü bir şey görürse hemen alıyordu.

Amber şapkasını bir kenara fırlattı ve daha rahat etmek için korsesinin bağlarını gevşetti. Oturup yemek yemeye başladılar. Amber'ın öfkesi tamamen dinmişti. Gülüşüp güzel yemeklerin tadını çıkardılar.

İkiyi birkaç dakika geçe gelmişlerdi, önlerinde daha koskoca öğleden sonra var geliyordu onlara ama çok geçmeden güneş ortadan kayboldu. Amber, Bruce'la aralarında bir fındık kabuğu yığınıyla yattıkları yataktan kalktı ve pencereden dışarı bakmaya gitti.

Yarı giyinikti ve ayakları çıplaktı. Bruce tek dirseğinin üzerinde doğrulmuş, bir yandan fındık kırıyor, bir yandan onu seyrediyordu.

Amber eğildi ve batan güneşin kızıla çevirdiği nehri seyre koyuldu. Aşağıdaki avluda bekleyen iki adam, geçen bir kadına bakmak için başlarını çevirdi. Gün sona ererken etrafa bir sessizlik çökmüştü. Amber'ın boğazı düğümlendi. Dönüp Bruce'a bakarken gözleri yaşarmıştı.

"Ah, Bruce, çok güzel bir gece olacak. Bir kayak kiralayıp Thames'e açılmak, gece bir handa kalıp sabah dönmek çok güzel olmaz mıydı?"

"Olurdu."

"Yapalım o zaman!"

"Yapamayacağımızı biliyorsun."

"Nedenmiş?" Sesi ve gözleri ona meydan okuyordu. Bir süre sessiz kaldılar. "Cesaretin yok!" dedi Amber sonunda.

Öfkesi yeniden uyanıyordu. Kararlı adımlarla gelip Bruce'un yanına oturdu.

"Ah, Bruce, neden gidemiyoruz? Ona söyleyecek bir şey bulabilirsin. Ne dersen inanır. Lütfen! Yakında gideceksin!"

"Yapamam, Amber. Bunu sen de biliyorsun. Neyse, galiba gitme vakti geldi." Bruce doğruldu.

"Tabii!" diye bağırdı öfkeyle. "Hoşuna gitmeyen bir şey söylediğim an, gitme vakti geliyor! Ama bu sefer beni dinleyeceksin. Bu beş ay boyunca seni görmeye gizli gizli gelirken neler hissettiğimi biliyor musun? Zavallı Corinna! Peki ya ben!" Kendi göğsüne vurdu. "Benim hiç değerim yok mu?"

Bruce bıkkınca kaşlarını çatıp ayağa kalktı. “Üzgünüm, Amber ama bu senin fikrindi, unutma.”

Amber fırlayıp onun karşısına dikildi. “Sen ve senin kahrolası mahremiyetin! Londra’da karısını senin kadar şımartan bir adam daha yoktur! Bu çok saçma!”

İç gömleğini giyip düğmelerini iliklemeye başladı. “Giyinsen iyi olur.” Çenesi kasılmıştı. Yüzündeki ifade Amber’ın öfkesini çoğalttı.

“Beni dinle, Bruce Carlton! Benimle yattığına şükretmem gerektiğini düşünüyor olabilirsin! Belki önceleri bu doğrudu ama artık basit bir köylü kızı değilim ben! Ravenspur Düşesi’yim, artık önemli biriyim ve kimseyle pansiyonlarda düşüp kalkmaya niyetim yok! Beni anladın mı?”

Bruce kravatını aldı ve bağlamak için aynanın önüne geçti. “Gayet iyi anlıyorum. Benimle geliyor musun?”

“Hayır, gelmiyorum! Neden geleyim?” Ellerini beline koymuş, alev alev yanan gözlerle ona bakıyordu.

Kravatını bağladı, peruğunu taktı, şapkasını aldı ve kapıya yürürken Amber onun arkasından korkuyla baktı. Şimdi ne yapacaktı? Fırlayıp peşinden koştu. Tam yanına geldiğinde Bruce kapının kolunu tutup ona döndü. Bir an sessizce bakiştılar.

“Hoşça kal, hayatım.”

“Seni tekrar ne zaman göreceğim?” Bunu yumuşak ve endişeli bir sesle sormuştu.

“Whitehall’da herhâlde.”

“Burayı kast ediyorum.”

“Görmeyeceksin. Gizlilik hoşuna gitmiyor, ben de başka türlüünü istemiyorum. Böylece sorun kalmayacak.”

Amber duyduklarına inanamayarak ona baktı, sonra öfkeden deliye döndü. “Kahrolası!” diye bağırıldı. “Ben de tek başıma durabilirim! Git buradan! Seni bir daha görmek istemiyorum! Çık dışarı! Çık!” Ona vurmak için yumruklarını kaldırdı.

Bruce kapıyı açıp çıktı ve çarparak kapattı. Amber gözyaşlarına boğuldu. Onun merdivenden aşağı uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Sonra tek duyduğu ses, aşağıdan gelen bir keman sesi oldu. Amber

pencereye koşup aşağı sarktı. Karanlık neredeyse çökmüştü ama henüz avluya çıkmış birinin hızla yürüdüğünü gördü.

“Bruce!”

Amber korkuya kapılmıştı. Üç kat yukarıdaydı, belki onu duymamıştı. Her ne olduysa, bir an sonra adam sokağa karışıp gözden kayboldu.

66. BÖLÜM

AMBER, LORD'U ALTI GÜN BOYUNCA HIÇ GÖRMEDİ. ÖNCELERİ ONU döndürebileceğini düşündü ama o gelmedi. Ona özrünü kabul etmeye hazır olduğunu yazdı. Bruce, özür dilemeye niyetinin olmadığını yazarak yanıt verdi. Buna rağmen Amber onca yıl süren güçlü duyguların ufacık bir kavgayla bitebileceğine inanmak istemiyordu.

Gittiği her yerde gözleri onu arıyordu.

Kavgalarının üzerinden bir hafta geçmemişti ki, Clement Yolu'ndaki bir çekilişe gitti. Civardaki sokakları soyluların arabaları ve onları bekleyen yardımcılar kaplamıştı.

Pek büyük olmayan salon, fino köpekleri olan hanımlar ve onların etrafında dolanan erkeklerle doluydu. Kahkahalar, birbirine çarpan Çin malı çay bardakları ve hışırdayan etek sesleri içeri yayılıyordu.

Ravenspur Düşesi geldiğinde, çekiliş başlayalı bir saati geçmişti. Amber'ın salona girişi görkemli oldu. Hızla içeri süzülüp sağma soluna selamlar, gülücükler yağdırdı. Her zamanki gibi gösterişli olan elbisesi altın işlemeliydi. Samur derisi çantasına elmaslar serpiştirilmişti. Eteğin ucunu taşıyan zencinin üstünde kadife bir döpiyes, başında altın rengi bir türban vardı.

Amber bu ilgiden memnundu. Kendi cinsinde böylesi bir etkiyi ancak kıskançlığın yaratacağını düşünüyordu ve bir erkeğin onu beğenmesinden sonra en çok değer verdiği şey, bir kadının onu kıskanmasıydı. Biri hemen onun için Bayan Middleton'ın yanına bir sandalye çekti.

Ondan daha güzel bir kadının yanında oturmak zorunda kalan Jane'in canı sıkıldı.

Amber, Middleron'un üstündekilerin kocası için fazla değerli olduğunu fark etti. İncileri bir sevgilisinden, küpelerini bir başka sevgilisinden almıştı.

"Hayatım!" diye haykırdı. "Ne kadar güzel görünüyorsun! Şu elbiseye bak! Bunu nereden buldun?"

"Beni gölgede bırakmışken böyle söylemen ne büyük incelik!"

"Hiç de değil," diye itiraz etti Amber. "Çok alçak gönüllüsün. Saraydaki her erkek senin hizmetkârın olmaya can atıyor!"

Karşılıklı övgüleri, bir zencinin Amber'a bir fincan çay getirmesiyle sona erdi. Amber çayını yudumlayarak Bruce'u görebilmek için içeriyi süzmeye başladı. Dışarıda gördüğü arabanın Almsbury'ninki olduğuna yemin edebilirdi ama Bruce yoktu. Kadınların sabahlık olarak kullanmayı sevdiği, az bulunan bir Kızılderili kumaşının açık artırması yapılıyordu. Mezatçı bir mumu iğneyle işaretledi ve açık artırma başladı. Middleton gülümseyerek Amber'ı dürttü.

"Kimi görüyorum dersin?"

Amber'ın kalbi yerinden oynadı.

"Kimi?"

Ama daha soruyu sorarken Middleton'ın baktığı tarafa baktı ve Corinna'nın birkaç metre ötede oturduğunu gördü. Ama arkası onlara yarı dönük durduğu için yalnızca bir yanağı ve uzun kirpikleri görünüyordu. Mantosu yana kaymış, hamileliğini gözler önüne sermişti. Biriyle konuşmak için hareket edince, duru ve güzel yüzü göründü. Amber'ın içi nefretle doldu.

"Lord ona deliler gibi âşık diyorlar. Ama şaşmamak gerek, değil mi? Çok güzel bir kadın."

Amber, bakışlarını onun orada olduğunun farkında olmayan ya da farkında değilmiş gibi davranan Corinna'dan ayırıp Middleton'a döndü. Açık artırımayla ilgilenen pek yoktu, herkes daha çok birbirinin derdindeydi. Mezatçı rekabet yaratmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Pembe, mavi ve mor tonlarıyla boyanmış Kızılderili kumaşı

oldukça güzel bir parçaydı ama o ana kadar gelen en yüksek teklif beş pounddu.

Sol taraflarındaki üç adam, son skandaldan bahsediyordu.

Önceki gece Charles, Rochester'la birlikte Moor Fiel's'da bir genelev olan Rus Evi'ne gitmişti. Kral meşgulken Lord onun parasını çalıp kaçmıştı. Kral işini bitirip parayı ödemek isteyince kendini beş kuruşsuz bulmuş ve fena bir dayaktan, birinin onu tanınması sayesinde kurtulmuştu. Rochester şehir dışına çıkmıştı ve yakında saraya yayılacak bir hiciv daha yazmakta olduğuna şüphe yoktu.

"Sence bu doğru mudur?" diye sordu Henry Jermyn. "Majesteleri'ni bu sabah gördüm, oldukça iyi görünüyordu."

"Hep öyle görünür," dedi diğeri. "Yorgunluğunun yüzünden hiç belli olmaması, Majesteleri'nin en büyük şansı."

"Gerçeği hiç öğrenemeyeceğiz," dedi Amber. "Sabahleyin, önceki gece ne yaptığının hatırlatılmasını hiç hoş karşılamaz."

"Siz biliyorsunuzdur."

"Bugünlerde Nell Gwynne'le çok vakit geçiriyormuş diyorlar," dedi Jermyn. Konuşurken dikkatle Amber'a bakıyordu. "Chiffinch'in dediğine göre, haftada iki-üç kere onu görmeye gidiyormuş. Kadının karnı o kadar büyümüş ki, arabalara inip binemiyormuş bile."

Amber bunu zaten biliyordu, Charles onu haftalardır ziyaret etmemişti. Normalde bu durumun onu endişelendirmesi gerekirdi ama onun kafası tamamen Bruce'taydı. Charles onu daha önce de ihmal etmişti, ileride yine edebilirdi. Kral aşk ilişkilerinde çeşitlilikten hoşlanırdı. Hiçbir kadın ona uzun süre yetemezdi. Bu, daha genç yaşta edindiği ve değiştirmeyi hiç istemediği bir huyuydu. Ama onun saraya ilk geldiği zamanki kadar gözde olmadığını başkalarının bilmesi, Amber'ı kızdırıyordu.

Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, mezatçının sesini duydu. "...arttıran yoksa, bu kumaş altı pounda Leydi Carlton'a gidiyor. Yok mu arttıran? Yok mu? O zaman..."

"Yedi pound!"

Amber'ın sesi içeriyi çınlattı. Kendi sesini duyunca o da irkildi. Kumaşın bir işine yaramayacağı kesindi. Aslında güzeldi ama Amber'ın

hiç giymediği renkleri taşıyordu. Ama onu Corinna istemişti ve alamıyacaktı.

Corinna, başını çevirip Amber'a bakmadı ama şaşırılmış ya da utanmış gibi sessizce oturmaya devam etti. Mezatçı bu iki kadın arasındaki husumetten faydalanabileceğini sezip canlanmıştı. Corinna'nın kumaşı ona bırakacağından tamamen emin olan Amber, onun yumuşak sesini duyunca kulaklarına inanamadı.

"Sekiz pound."

Kahrolası, dedi içinden Amber. *Son kuruşuma da mal olsa, kumaş benim olacak!*

Alev, iğneye yaklaşmıştı. Kısa süre sonra iğne düşecek ve son arttıran ödülü alacaktı. Amber mezatçının ağzını açmasını bekledi ve araya girdi.

"Yirmi pound!"

Herkes susmuş, sonunda bütün dikkatini açık artırmaya vermişti. Ravenspur Düşesi'yle Lord Carlton'ın ilişkisini bilmeyen yoktu. Kumaşa sahip olmak konusunda neden bu kadar hırslı olduğunu biliyorlar ve onun yenilgiye uğrayıp küçük düşmesini görmeyi umuyorlardı. Corinna'yı çok sevmelerinden değil, Amber'dan nefret etmelerinden doğuyordu bu istek. Amber fazla başarılı, fazla zengindi ve artık dalkavuklarıyla sahte dostları bile içten içe onun mutsuz olmasını istiyordu. Yaşayacağı en küçük bir başarısızlığa bile sevineceklerdi.

Corinna, Amber gibi görgüyü pek umursamayan bir kadınla böyle apaçık bir rekabete girmesinin tuhaf olup olmadığı düşüncesiyle tereddüt etti. Amber'ın böyle dertleri yoktu. Coşkulu gözlerle gergince sandalyesinde oturmuş, yumruklarını sıkıyordu.

Onu alt etmeliyim, diyordu içinden. *Mecburum buna!* Sanki şimdiye kadar hayatında hiçbir şeye bu kadar önem vermemişti.

Corinna tereddüt ederken alev iğneye iyice yaklaşıncı iğne hareket etmeye başladı. Amber'ın nefesi hızlandı ve burun delikleri genişledi. *İşte! Kayıyor! Benim oldu! Kazandım!*

"Elli pound!" dedi bir erkek sesi, iğne mumdan masaya düşerken.

Mezatçı, elinde kumaş topuyla sırtıyordu. "Elli pounda Lord Carlton'a satıldı."

Herkes, kalabalığı yarıp ilerlemeye başlayan Lord Carlton'a bakarken, Amber oturduğu yerde öylece kalakaldı. Sonra zorlukla başını çevirip ona baktı. Bir an göz göze geldiler. Bruce hafifçe gülümseyerek ona selam verip yoluna devam etti. Gülümseyen başkaları da vardı. Etrafındaki herkes alaycı bakışlarını ona dikmişti.

Tanrım, diye geçirdi içinden. Bunu bana neden yaptı? Neden yaptı bunu?

Lord Carlton, ayağa kalkan karısının yanına varmıştı. Corinna, hizmetçinin getirdiği kumaşı sevinçle göğsüne bastırıyordu. Bruce'la Corinna dışarı çıkarken sandalyeler onlara yol açmak için gıcırdayarak kenara kaydırıldı, erkekler ayağa kalktı. İçerisi arı kovarı gibi vızıldıyordu.

"Lord!" dedi yakınlardaki bir barones. "Erkeklerin karılarını metreslerine tercih etmeleri moda olursa ne olacak?"

Amber eli kolu bağlanmış gibi, nefes bile alamadan oturuyordu. Oradan çıkmayı başaramazsa patlayacaktı sanki. Lord ve Leydi gitmişti, mezarlığı iğneyi muma yine saplıyordu ama kimse onunla ilgilenmedi.

"İşe bak," dedi Middleton, bir yandan yelpazesini sallayıp bir yandan dişlerini göstererek gülerken. "Erkeklerin ne yapacağı hiç belli olmuyor!"

Amber topuğuyla onun ayağına vurunca Middleton çılgık atıp ayağını ovuşturmak için eğildi. Tehditkâr bir edayla Amber'a baktı ama Amber onu görmezden geldi. Gözlerini, yudumladığı çayından ayırmıyor, kimlerin ona baktığını görmek için başım kaldırıp etrafına bakmıyordu, çünkü ona herkesin baktığını gayet iyi biliyordu.

Amber eve gidince o kadar kötü oldu ki, kusup kendini yatağa attı. Onu etkileyebilmek için intiharı, daha doğrusu intihara kalkışmış gibi yapmayı düşündü ama bunun bile işe yaramayacağından korktu. Yanından geçerken onun gözlerinde gördüğü bir şey, artık Bruce'un onunla işi kalmadığını göstermişti. Amber bunu biliyor ama kabullenemiyordu.

Onu tekrar kazanmanın bir yolu var, dedi kendi kendine. Var, biliyorum. Olmak zorunda! Onunla bir konuşabilsem, bu yaptığının ne kadar aptalca olduğunu...

Ama artık onun mesajlarına cevap vermiyordu. Ona yolladığı araçlar eli boş dönüyordu. Onu görmeye kendi başına gitmeyi de denedi. Erkek çocuğu gibi giyinip Almsburyler'in evine gitti. Kapının önünde, yağmurun altında bir saat bekledi ama o dışarı çıkmadı. Saraya girdiği an ona haber vermeleri için her yere adam dikti ama görünüşe bakılırsa artık Whitehall'a uğramıyordu. Sonunda, onu kesinlikle görmesini sağlayacak bir şey yaparak ona düello daveti yolladı.

"Sizin yüzünüzden, birkaç aydır aldatılmış koca olmanın utancıyla yaşıyorum, bayım. Bu durum hem benim, hem de ailemin şerefine gölge düşürmüştür. Bu lekeyi temizlemek için, sizi istediğiniz silahla düelloya davet ediyor. Yarın sabah, yani mayısın 28'inde, saat beşte Tothill Fields'da, nehrin yanındaki üç büyük meşe ağacının orada sizi bekliyor olacağım. Lütfen randevumuzu gizli tutma inceliğini gösterin ve mutlaka orada olun. Ravenspur Dükü, Gerald."

Amber nottan memnun kaldı ve onu Gerald'ın el yazısına benzer bir şekilde yazdırılmak üzere bir katibe yolladı. Bruce'un Gerald'ın el yazısını daha önce görmüş olması ihtimali çok düşüktü ama Amber işini şansa bırakmak istemiyordu. Bu da işe yaramazsa... Ama bu mümkün değildi! Gelmek zorundaydı. Hiçbir beyefendi böyle bir daveti reddedemezdi.

Ama Nan buna karşı çıktı. "Kocanız onunla kavga falan edecek olsa, bu kadar beklemezdi ki."

Amber itiraz istemiyordu. "Nedenmiş? Shrewsbury Kontu'nun Buckingham'ı düelloya davet etmesi ne kadar sürdü, baksana!"

Ertesi sabah yanına Koca John Waterman'ı alarak erkenden ata atlayıp yola çıktı. Altın işlemeli, yeşil kadife bir binici kıyafeti giymişti. Başında da yanları deve kuşu tüyü bir şövalye başlığı vardı. Gece gözünü kırpmamıştı ama heyecanı sayesinde kendini hiç de yorgun hissetmiyordu. Kral Yolu'ndan küçük Westminster kasabasına, oradan da yeşil tarlalara doğru ilerlediler. Yat Limanı'nın yanından geçip üç meşe ağacına vardılar. Amber orada attan indi ve Koca John onun atıyla devam etti. Gözden kaybolacak, işaret gelene kadar ortaya çıkmayacaktı.

Amber, şafak yeni yeni sökerken orada tek başına bekledi. Ağır ağır hareket eden bir sis etrafını sarmıştı. Yakaladığı solucanı gagasından düşürüp kaçırın bir kuyruksallayan kuşu görünce güldü, sonra hemen meşelerden birinin arkasına geçti. Çünkü Bruce çayırdan o tarafa geliyordu.

Onu görürse dönüp gider diye başını uzatmaya bile korkuyordu. Nal seslerinin çamurlu toprağa kadar geldiğini duyunca kalbi yerinden oynayacak gibi oldu. Artık geldiğine göre, ne yapacaktı bakalım? Onu etkilemek konusundaki kendine güveni hiç bu kadar azalmamıştı.

Atın hızla soluduğunu duyabiliyordu. Bruce onunla konuşarak yere indi. Amber ortaya çıkacak cesareti toplamak için bir süre bekledi. Bruce sonunda dayanamayıp seslendi.

“Hey! Hazır mısın?”

Amber boğazının kuruluşundan yanıt bile veremedi bir adım atarak ağacın arkasından çıktı. Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi başını eğmişti ama sonra hemen Bruce’un gözlerinin içine baktı. Belli belirsiz gülümseyen Bruce çok şaşırmamış gibiydi.

“Demek sendin,” dedi yavaşça. “Kocanın düelloya düşkün olduğunu sanmıyordum zaten. Neyse...” Elinde tuttuğu paltosunu tekrar sırtına geçirdi, döndü ve atına yürüdü.

“Bruce!” Amber peşinden koştu. “Gitmeyeceksin! Hemen gidemezsin! Seninle konuşmalıyım!” Onun koluna yapıştı. Bruce durdu ve ona baktı.

“Ne konuda? Söylenebilecek her şeyi binlerce kere söyledik.”

Bruce’un yüzünde artık bir gülümseme değil, ciddi, sabırsız, öfkeli bir ifade vardı.

“Hiç de değil! Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim! O gün bana ne oldu, bilmiyorum. Çıldırılmışım herhâlde! Ah, Bruce... Bunu bana yapamazsın! Dayanamıyorum! Lütfen, sevgilim, lütfen! Seni tekrar görebilmek için her şeyi ama her şeyi yapmaya hazırım!” Tutkulu bir sesle çaresizce yalvarıyordu. Sanki ya onu ikna edecek, ya da ölecekti.

Ama Bruce, onun abartılı yeminlerini ya da tehditlerini duyunca her zaman yaptığı gibi, yine kuşkuyla bakıyordu. “Ne istediğini anlıyorsam

ne olayım. Ama bir şeyden eminim, artık görüşmeyeceğiz. Doğumuna bu kadar az kalmışken karımın canını daha fazla sıkmayacağım.”

“Ama hiç haberi olmayacak!” diye itiraz etti Amber, onun yüzündeki ciddiyeti görünce paniğe kapılarak.

“Bir haftadan kısa bir süre önce, hâlâ görüştüğümüzü söyleyen bir mektup aldı.”

O mektubu kendisi yollamadığı ya da daha önce hiç duymadığı için şaşırان Amber gülümsedi.

“O ne dedi?”

“Yazanlara inanmadı.”

“İnanmamış! Tam bir aptallık!”

Söylediğine pişman olup hızla eliyle ağzını kapattı.

“Ah,” diye mırıldandı. “Özür dilerim!”

Bir süre sonra başını kaldırıp bakınca, Bruce’un onu süzdüğünü gördü. Gözlerinde şefkatle öfke iç içe geçmişti. Dakikalarca göz göze durdular. Sonra Amber birden hıçkırarak ona sarıldı. Bruce bir an hareketsiz kaldı, sonra parmaklarını sertçe etine bastırarak onu omuzlarından yakaladı. Amber coşkuyla onun yüzündeki ifadenin değiştiğini görüyordu.

Amber gözlerini kapatıp başını geriye yatırdı. Tutkusu onu neredeyse çıldırtacaktı. Zihninde onunla bütünleşme arzusu dışında hiçbir şey kalmamıştı. Aralanan dudaklarından onun adı döküldü.

“Bruce...”

Bruce onu sertçe sarstı. “Amber!”

Bruce yavaşça eğilip onu öptü. Bir yandan da hareket etmemesi için omuzlarından tutuyordu. Sonra bir anda onu bıraktı ve daha Amber kendine gelemeden hızla atına binip şehre doğru uzaklaştı. Amber ağaçların altında yalnız kalmıştı. Hâlâ kıpırdayacak ya da bağırarak hâlde değildi. Çaresizce onun gidişini izledi. Başının üzerindeki yapraklara solgun, beyaz günışığı vurmaya başlamıştı.

67. BÖLÜM

MINETTE TEKRAR İNGİLTERE'YE GELİYORDU. RESTORASYON'DAN sonraki o güzel günlerde, on altı yaşında, neşeli bir kız olarak annesiyle birlikte geldiğinden beri, iki kardeşini ilk kez görecekti. O ziyaret, hepsi için, umutsuzlukla geçen uzun yılların acısını çıkaracak yeni bir hayatın başlangıcı olmuştu. Üzerinden on yıl geçmişti. Artık dokuz kardeşten yalnızca üçü yaşıyordu: Charles, James ve Henriette Anne. Ana Kraliçe sekiz ay önce ölmüştü.

Ziyaret planlanalı iki yılı geçmişti ama her seferinde, genellikle Minette'in kıskanç kocası yüzünden ertelenmek zorunda kalmıştı. Ama en sonunda Charles'ın kimsenin reddedemeyeceği bir bahanesi olmuştu. İngiltere ile Fransa arasında gizli bir ittifak kurulacaktı ve Charles bu konuyu düşünmeden önce kız kardeşini görmek istediğini bildirdi. Louis kardeşine ülkenin çıkarlarının daha önemli olduğunu söyledi ama onun karısının Dover'ı geçmesine izin vermeyişine ses çıkarmadı.

Dover tek caddesi bozuk kaldırımlı, yan yana dizili dökük kulübeler ve hanlardan ibaret küçük, pis bir kasabaydı. Eski kale, feodal zamanlarda kıyıyı koruyordu ama topun icadından sonra önemini yitirmiş ve bir hapishaneye dönüşmüştü. İngiltere Kralı ve maiyeti kasabaya girdi. Charles hâlâ Mösyö'yü kız kardeşinin Londra'ya kadar gitmesine izin vermeye ikna edebileceğini umuyordu. Ertesi sabah erken vakitte Fransız filosu kanalın açıklarında görüldü.

Gecenin çoğunu ayakta geçiren Charles, York, Rupert ve Monmouth'u yanına alıp küçük bir tekneye atlayarak kız kardeşini karşılamaya gitti. Ayağa kalkmış, adamlara sürekli daha hızlı kürek çekmelerini söylüyordu. Fransız filosu mavi dalgaları yararak onlara doğru geliyordu. Gemilerin altın yaldızlı gövdeleri sabahın güçlü ışığında ışıltıyor, yelkenleri rüzgârla kabarıyordu. Köpük gibi bembeyaz bulutlar ufukta birikmişti.

James kardeşinin yanına gelip kolunu omzuna attı. Charles da kolunu Dük'ün beline dolayıp ona gülümsedi. Siyah gözleri mutluluk ve heyecanla parlıyordu. Gemiler iyice yaklaşmış, güvertelerindeki insanlar seçilir olmuştu.

"Düşünsene, Jamie!" diye haykırdı Charles. "On yıldan sonra... Onu tekrar göreceğiz!"

Sonra birden baş üstünde duran Madam'ı gördüler. Saten elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu. Denizin parıltısına karşı yelpazesini gözlerine siper etmişti. Kolunu kaldırıp onlara el sallarken kardeşler coşkuyla seslendi.

"Minette!"

"James, işte Minette!"

Tekne ve Fransız yelkenlisi hızla birbirine yaklaştı. Daha yeni yaşamışlardı ki, Charles hemen sıçrayıp ip merdivenden çıkmaya başladı. Sanki bütün hayatı denizde geçmiş gibi hızlı hareket ediyordu. Minette de onu karşılamak için ileri atıldı ve Charles güverteye çıkar çıkmaz onun kollarına koştu.

Kucaklaştılar. Gözlerine sevinç gözyaşları doldu. Charles içgüdüsel olarak onunla Fransızca konuştu. Sözcükler onu şefkatle kucaklıyordu sanki.

"Minette," diye mırıldandı. "*Ma chère petite Minette...*"

Minette başını geri çekip ona bakarak kahkaha attı ve eliyle gözlerini sildi. "Ah, canım! O kadar mutluyum ki! Seni bir daha hiç görmemekten çok korkuyordum!"

Charles ona sessizce, hayranlıkla ama aynı zamanda endişeyle baktı, çünkü onun on senede ne kadar değiştiğini fark etmişti. O zamanlar

Minette hâlâ yarı çocuk sayılırdı. Kaygısız, hevesli, korku nedir bilmeyen bir kızdı. Şimdiyse tam bir kadın olmuştu. Yine de fazla zayıftı ve kahkahalarının ardından sezilen ciddiyeti, bunun sebebini bilen Charles'ı huzursuz etti. Charles kanmıyordu, kız kardeşi mutsuzdu ve hastaydı.

Diğerleri gelince Charles onu bıraktı. Minette önce James'e, sonra Rupert'la Monmouth'a sarıldı. Sonra Charles'la James'in arasına geçip kollarına girdi. "Sonunda üçümüz bir aradayız." Erkek kardeşler annelerinin ölümü sebebiyle yas kıyafetleri giyiyordu. Minette de kraliyet yas elbisesini giymişti. Üstündeki beyaz saten elbiseye ek olarak başında siyah bir tül vardı.

Hiçbiri akıllarındakini dile getirmeye cesaret edemiyordu: *Artık üç kişi kaldık. Daha ne kadar böyle kalabileceğiz?*

Güvertede onlar dışında kadınlar ve erkeklerden oluşan göz alıcı bir insan topluluğu vardı. Minette'in maiyeti çok kalabalık olmadığı için, o iki yüz elli kadar insanın hepsi tek tek özel olarak seçilmişti.

Aralarında, gözlerini İngiliz Kralı'na dikmiş, genç ve güzel bir kız vardı. Soylu ve onurlu ailesi artık zengin olmayan bu çocuk yüzlü kadının adı Louise de Kerouaille'di. Bu yolculuk, hayatında yaşadığı en heyecanlı olaydı. Ait olduğunu bildiği o büyük dünyada yerini alabilmesi için bir fırsattı. Charles'ın esmer yüzüne, geniş omuzlarına, yapılı vücuduna beğeniyle bakıyordu. Minette ve iki adam dönüp Charles'la göz göze gelince nefesi kesildi.

Yelpazeyle ağzını kapatıp yanındaki kadına fısıldadı, "Ninon, sence hakkında anlatılan o hikâyeler doğru mudur?"

Ninon belki de biraz kıskanarak kaşlarını çattı.

"Ne kadar safsın!" O an Charles ona bir daha bakıp hafifçe gülümsedi.

Genellikle güzel bir kadını fark etmek konusunda hiç zorlanmazdı ama o an aklında kız kardeşinden başka bir şey yoktu. "Ne kadar kalabileceksin?" diye sordu ilk sorusunu.

Minette hüznle gülümsedi. "Yalnızca üç gün."

Charles'ın kaşları çatıldı. "Mösyö mü diyor bunu?"

“Evet.” Sesinde, kocası adına duyduğu utançtan kaynaklanan bir suçluluk vardı. “Ama o...”

“Dur. Onun adına bahaneler yaratmanı istemiyorum. Ama belki bu kararını bir daha düşünür.”

Mösyö bunu bir daha düşündü.

Ertesi sabah kanalın öte yakasından bir elçi, Madam’ın Dover’dan ayrılmamak koşuluyla, belirlenenden on gün daha uzun süre kalabileceği haberini getirdi. Minette ve Charles sevinçten havalara uçtu. On gün! Neredeyse bir ömürdü bu. Charles kibirli Fransız’ın onun kız kardeşine tatilde nereye gidip gidemeyeceğini söylemesine kızmıştı ama Louis bir mesaj göndererek onun bu konuda Phillipe’in isteklerine saygı göstermesini rica etti, çünkü Mösyö anlaşmayı duymuştu ve fazla üstüne gidilirse ulu orta bundan bahsedebilirdi.

Kraliçe Catherine ve diğer bütün saray kadınları Londra’dan geldi. Bu kısa süre içinde Charles hayatta en sevdiği insana iyi vakit geçirebilmek için o küçük kıyı kasabasında ne yapabiliyorsa yaptı. Dover Kalesi kasvetli, karanlık ve rutubetliydi ama duvarlarına altın işlemeli kumaşlar gerilince, pencerelerine kırmızı, camgöbeği, yeşil flamalar asılınca yeniden canlandı. Ama o kale bile hepsini almaya yetmedi ve her iki saraydan insanlar kulübelere ve hanlara yerleştirildi.

Anlaşmanın imzalanması yalnızca birkaç gün aldı. Zaten iki yıldır hazırlanmakta olduğu için, iş sadece imzaları atmaya kalmıştı. Arlington ve diğer üçü İngiltere adına, de Croissy Fransa adına imzaladı.

Charles için, on yıllık planlamanın başarıya ulaştığı anlamına geliyordu bu. Fransız parası onu kısmen de olsa parlamentonun elinden kurtaracaktı. Fransız askerleri ve gemileri, ülkesinin en tehlikeli düşmanını, yani Hollandalıları alt etmesine yardım edecekti. Karşılığında bir sözden başka bir şey vermemişti. Uygun bulduğu bir gün Katolik olduğunu ilan edecekti. Fransa tarafının bu anlaşmayı tamamlamak konusunda bu kadar hevesli olduğunu görmek, Charles’ı çok eğlendirmişti.

“Öldüğümde yaptığım her şey yok olsa bile,” dedi imzadan sonra Arlington’a, “İngiltere’ye en azından bunu bırakacağım. Bu anlaşma, bir

gün onu dünyanın en büyük ülkesi yapacak. Çok istiyorlarsa anakara Fransız kuzenimin olsun. Dünya çok büyük ve Hollanda'yı yendiğimizde bütün denizler İngiltere'nin olacak."

Bir elini ağrıyan başına dayamış duran Arlington iç çekti. "Umarım ülkemiz size minnettar kalır, efendim."

Charles gülümseyerek onun sırtına vurdu.

"Minnettar mı, Harry? Bir ülkenin ya da bir kadının yapılan iyiliğe minnettar kaldığı görülüş müdür hiç? Kız kardeşim hasta. Her gece yatmadan odasına uğruyorum. Son günlerde çok çalıştın, Harry. Sen en iyisi bir uyku ilacı alıp güzel bir uyku çek." Odadan çıktı.

Charles, Minette'i devasa yatağında oturmuş, onu beklerken buldu. Kucağında küçük spanyel köpeği Mimi uyukluyordu. Charles yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve bir süre konuşmadan, gülümseyerek birbirlerine baktılar. Charles uzanıp onun elini tuttu.

"Bitti işte," dedi.

"Sonunda. İnanmakta güçlük çekiyorum. Bunun gerçekleşmesi için çok çaba sarf ettim, çünkü bunu istediğini biliyordum. Louis sık sık beni onunkilerden çok senin çıkarlarını gözetmekle suçluyor." Güldü. "Gururunun ne kadar hassas olduğunu bilirsin."

"Bence bu gururdan fazlası, Minette. Sence de öyle değil mi?" Louis'in ona yıllar önce deliler gibi âşık olduğu ve bu aşktan hâlâ kurtulamadığı söylentilerini aklına getirerek gülümsedi.

Ama o bundan bahsetmek istemiyordu.

"Bilmiyorum. Kardeşim, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne olursa, canım."

"Katolikliğini hemen ilan etmeyeceğine söz ver."

Charles'in şaşkınlığı gözlerine yansdı ama sonra hemen yok oldu. Yüzü ona nadiren ihanet ederdi.

"Bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü Kral tedirgin. Alman Protestan prenslerle aranın bozulmasından korkuyor. Hollanda'yla savaşırken onlara ihtiyacımız olacak. Ayrıca İngiliz halkı buna göz yummayabilir. En iyi zamanın, kazanmakta olduğumuz bir savaşın ortası olduğunu düşünüyor."

Neredeyse karşı koyulamaz bir gülümseme isteği Charles'ın dudaklarını zorladı ama o buna karşı koydu.

Demek Louis, İngiliz halkının Katolik bir krala göz yummayacağını düşünüyor ve İngiltere'de başlayacak bir devrimin Fransa'ya sıçramasından korkuyordu. Fransız kuzenine hep bıyık altından gülerdi ama onun kolay kandırılabilir oluşundan memnundu. Charles halkını Katolik olmaya zorlamayı aklından bile geçirmemişti. Buna elbette göz yummazlardı. Zamanı gelince Whitehall'daki yatağında huzur içinde ölmeyi umuyordu.

Her şeye rağmen Minette'e ciddiyetle cevap verdi.

"Onun çıkarlarını da düşünmeden bunu yapmayacağım. Benim adıma ona bunu söyleyebilirsin."

Minette gülümseyerek onun elini sıktı.

"Sana minnettarım. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Charles neredeyse utanarak başını yere eğdi.

Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, diye tekrarladı içinden. Onun hep böyle düşünmesini diliyordu. Onun hiçbir şeye inanmamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemesini istiyordu. Tekrar başını kaldırdı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Zayıflamışsın, Minette."

Minette şaşırmış gibiydi. "Öyle mi? Belki de..." Kendine şöyle bir bakarken köpeği kucağından indirdi. "Ama ben hiç şişman olmadım, biliyorsun."

"Kendini iyi hissediyorsun yani, öyle mi?"

"Evet, elbette." Yalan söylemeyi hiç sevmeyen biri gibi hızla söylemişti bunu. "Arada bir başım ağrıyor işte. Bütün bu heyecandan biraz yorulmuş olabilirim. Ama yakında hiçbir şeyim kalmaz."

Charles'ın yüzü asıldı.

"Mutlu musun?"

Minette sonunda köşeye sıkışmış gibi baktı. "Mon Dieu! Bu nasıl bir soru? Sana sorsalardı, sen ne derdin? Çoğu insan kadar mutluyum. Kimse tam anlamıyla mutlu olamaz, sence de öyle değil mi? Şu hayatta

istediklerinin yarısına bile sahip olsan..." Omuz silkip tek elini salladı. "İnsan başka ne ister, değil mi?"

"İstediklerinin yarısına sahip misin?"

Minette gözlerini kaçırdı. "Evet, öyle. Sen varsın... Fransa var. İkinizi de çok seviyorum..." Birden hüzünle gülümseyip başını kaldırdı. "Ve galiba ikiniz de beni seviyorsunuz."

"Ben seviyorum, Minette. Seni dünyadaki herkesten ya da her şeyden daha çok seviyorum. Erkeklerin çoğunun dost olmayı, kadınların çoğunun da bir erkeğin sevgisini hak etmediğini gördüm. Ama sen başkasın, Minette. Sen benim için bu dünyadaki en önemli şeysin..."

Minette'in gözleri haylazca parıldadı. "En önemli şey mi? Hadi canım, ciddi olamazsın."

"Şaka yapmıyorum. Benim için en önemlisi sensin. Diğer kadınlar..." Omuz silkti. "Onların ne işe yaradığını biliyorsun."

Minette başını iki yana salladı. "Bazen kadınlarına acıyorum, kardeşim."

"Gerek yok. Ben onları ne kadar az seviyorsam, onlar da beni o kadar az seviyor. İstediklerini elde ediyorlar. Hatta bazıları hak ettiğinden fazlasını alıyor. Söylesene, Philippe, Chevalier'nin aforozundan beri sana nasıl davranıyor? Fransa'dan gelen İngilizlerin onun sana davranışlarıyla ilgili anlattıkları kanımı donduruyor. O kötü ruhlu maymunla evlendiğine o kadar üzülüyorum ki."

Öfkeyle dişlerini sıktı.

Minette onu yumuşak bir sesle yanıtladı. "Zavallı Philippe. Ona bu kadar kızmamalısın. Chevalier'yi gerçekten seviyordu. Louis onu yollayınca aklını kaçırmıştı korktum. Aforozun benim yüzümden olduğunu sanıyordu. Doğrusu, bana kalsa ben onu seve seve geri alırdım. Bu beni çok rahatlatırdı. Philippe beni çok kıskanıyor. Biri elbiseme iltifat etse bile dayanamıyor. Bu yolculuğa çıkacağımı öğrenince küplere bindi. İnanmayacaksın ama belki hamile kalırım da gidemem diye her gece benimle yattı." Minette kahkaha attı ama neşesiz bir kahkahaydı bu. "O kadar çaresiz kalmıştı. Tuhaf... Biz evlenmeden önce bana âşık olduğunu sanıyordu. Şimdiyse, bir kadınla yatağa girmeyi düşünmenin bile mide-

sini bulandırdığını söylüyor. Ah, özür dilerim, hayatım,” dedi, Charles’ın yüzünün nasıl solduğunu görünce. “Bunları sana anlatmak istemezdim. Aslında bunların önemi yok. Hayatta çok güzel başka şeyler var...”

Charles birden elleriyle gözlerini kapatıp başını önüne eğdi. Minette hemen uzanıp ona dokundu.

“Majesteleri,” dedi. “Majesteleri, lütfen. Ah, lütfen bir aptal gibi konuştuğum için beni affet!” Yataktan kalkıp ona sarıldı. Sonra yanında diz çöktü ama yüzünü göremiyordu. “Canım, lütfen bana bak...” Bileklerinden tuttu. Önce ona karşı koydu ama sonra Charles’ın kolları iki yana açıldı. “Kardeşim!” diye bağırdı. “Öyle bakma bana!”

Charles derin derin iç çekip kendine gelmeye çalıştı. “Özür dilerim. Ama yemin ederim, onu kendi ellerimle öldürebilirim! Sana bir daha böyle davranmayacak, Minette. Louis kardeşini yola getirecek, yoksa o anlaşmayı paramparça ederim!”

Küçük odanın duvarları Stuart evinin amblemini taşıyan kumaşlarla kaplanmıştı. Daha öğleden sonra olmasına rağmen, oda penceresiz olduğu için karanlıktı, bu yüzden de içeride sayısız mum yanıyordu. Sadece Charles ve Minette koltukta oturuyordu; diğerlerinin çoğu ayaktaydı, bir kısmı da yere serilmiş minderlere yerleşmişti. Monmouth halasının ayaklarının hemen dibine oturup bir kolunu onun bacağına dolamıştı. Herkes ona bir kez daha tapar olmuştu. O da en büyük ağabeyi gibi, insanların daha sebebini bile anlayamadan çok sevdiği kişilerdendi.

“Sana bir şey vermek istiyorum,” dedi Charles’a. “Beni hatırlaman için.”

“Hayatım... Sanki seni unutabilirmişim gibi.”

“Ama sana bir hediye vermek istiyorum. Küçük bir mücevher gibi bir şey. Arada bir taktığında beni düşünmeni sağlamalı.” Başını çevirip hemen yanında duran Louise de Kerouaille’e baktı. Kral yanlarında olduğunda, Louise, Minette’in hep yakınında dururdu. “Tatlım, bana mücevher kutumu getirir misin? Şu dolabın orta çekmecesinde olacak.”

Louise hafifçe reverans yaptı. Bütün hareketleri zarıftı. Tavırları, Charles'ın kadınlarda aradığı ve kendi sarayında pek bulamadığı bir incelik taşıyordu. Charles'a kur yapmasına rağmen, hiç gereğinden fazla atak davranmamıştı. Elde edilmeden önce kazanılması gereken bir kadındı o. Charles bir kez daha kovalanan değil, kovalayan olacağını anlayınca üzülmüştü.

Elinde mücevher kutusuyla Minette'in yanına gelirken Charles onu süzdü. "İşte benim istediğim mücevher bu. İzin ver, o İngiltere'de kalsın, Minette."

Louise kıpkırmızı olup başını eğdi. Ravenspur Düşesi'yle Castlemaine Kontesi öfkeyle bakıştılar. İngiliz kadınlar, Louise'i gördükleri ilk anda, ona karşı birleşmişlerdi. Erkekler belli etmemeye çalışarak güldü. Ama Minette başını iki yana salladı.

"Onun anne babasına karşı sorumluyum, Majesteleri. Onu geri getireceğim konusunda bana güveniyorlar." Sonra bu uygunsuz anı geçiştirmek için ekledi. "Bak, hangisi hoşuna giderse, hangisi aklına beni en çok getirecekse, onu seç."

Charles hiç alınmadan güldü. Mücevherleri incelerken her şeyi unutmış gibiydi ama bu doğru değildi. *Bir gün o kadın benim olacak*, diye yemin etti içinden.

Kraliçe, aralarında, bugünlerde onun yanından hiç ayrılmayan Richmond Düşesi'nin de bulunduğu bir kalabalıkla içeri girdi.

Minette ertesi gün oradan ayrıldı.

Charles, yanına York, Monmouth ve Rupert'ı da alarak Fransız gemisine bindi ve kanalın açıklarına kadar orada kaldı. Daha onu gördüğü an, ayrılık anının korkusunu duymaya başlamıştı. Onu nasıl bırakacağını bilemiyordu. Onu bir daha görememekten korkuyordu. Minette yorgun ve hasta görünüyordu.

Üç kere veda etti ama her seferinde ona bir kere daha sarıldı. "Ah, Tanrım, Minette!" dedi en sonunda. "Seni bırakamıyorum!"

Minette ağlamamaya çalışmıştı ama gözyaşları yanaklarından süzülmeğe başladı. "Bana verdiğin sözü hatırla. Seni bu dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi unutma. Seni bir daha göremezsem..."

“Öyle deme! Elbette görüşeceğiz! Seneye tekrar geleceksin. Söz ver bana. Söz ver, Minette!”

Birden rahatlayan Minette ona gülümsedi. Uslu bir çocuk gibi söylenenleri tekrar etti. “Seneye tekrar geleceğim. Söz veriyorum...”

68. BÖLÜM

MÖSYÖ'NÜN, MINETTE'İN DOVER'DA KALMASI YOLUNDAKİ ISRARINA, Amber da Charles kadar kızmıştı, çünkü Londra'dan ayrılmak istemiyordu. Son ana kadar oyalandı ama Kraliçe yola çıkınca, o da onunla gitti. O iki haftayı mutsuz ve endişeli geçirdi. Londra'ya dönüp Bruce'u bir daha görmenin bir yolunu bulmayı istiyordu. Fransız donanması yelken açıp Minette evinin yolunu tutunca çok rahatladı.

Saraya ayak basar basmaz, Lord Carlton'ın yerini öğrenmesi için bir çocuk yolladı. Sabırsızlık ve endişe onu çok germişti. Beklerken her şeyde bir kusur buluyordu. Madam Rouvière'nin yeni bitirdiği elbiseyi beğenmedi. Yarından tezi yok kovulması gereken arabacının içini dışına çıkardığından yakındı. Ömründe, de Kerouaille denen Fransız cadısı kadar ahlaksız bir kadın görmediğine yeminler etti.

"Nerede kaldı bu?" dedi öfkeyle. "Gideli iki saati geçti! Canını çıkaracağım onun!" Arkasından gelen kısık bir ses duydu. "Madam..."

"Neredesin sen? Bana böyle mi hizmet edeceksin?"

"Özür dilerim, efendim. Almsburyler'in evinden Lord'un rıhtımında olduğunu söylediler bana." (Bruce'un gemisi geçen ağustostan beri Amerika'ya iki kere gidip gelmişti ve şimdi üçüncü bir sefere hazırlanıyordu. Dönüşte bir Fransız limanına yanaşacaktı ve Bruce'la Corinna, Paris'ten almayı düşündükleri mobilyalarla oradan yelken açacaktı.) "Oraya gittim ama hiçbir yerde yoktu. Şehirli bir tüccarla akşam yemeğine gitmiş ama dönüp dönmeyeceğini bilmiyorlarmış."

Amber bir eliyle ensesini tutarak gözlerini öfkeyle yere dikti. Bütün çaresizliğine ve endişesine şimdi bir de yeniden hamile kaldığı şüphesi eklenmişti. Bu doğruysa, çocuğun Lord Carlton'dan olduğuna şüphe yoktu ve çok istemesine rağmen, bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. Gidip Doktor Fraser'ı görmesi gerektiğini biliyordu ama bunu da bir türlü yapamıyordu.

"Ama Leydi evde," dedi çocuk, yardımcı olma hevesiyle.

"Bana ne evdeyse!" diye haykırdı Amber. "Umurumda değil! Çabuk, git başımdan!"

Çocuk çıkmadan önce eğilerek selam verdi ama Amber çoktan arkasını dönmüş, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Onu yeniden görmeye kararlıydı ve onun bunu istememesi umurunda değildi. Çocuğun sözleri, beklenmedik bir şekilde zihninde yankılandı. "Ama Leydi evde." Amber parmağını şaklatarak ayağa fırladığında, çocuk gideli daha bir dakika olmamıştı.

"Nan! Söyle, arabayı yeniden hazırlasınlar! Leydi Carlton'ı ziyarette gidiyorum!" Nan bir an bir şey anlamamış gibi ona bakınca Amber ellerini çırpıttı. "Orada durma öyle! Hemen dediklerimi yap!"

"Ama madam," diye itiraz etti Nan. "Arabacıya daha yeni izin verdim!"

"O gitmeden onu bul o zaman."

Annesinin döndüğünü duyan Susanna odaya girince, Amber gitmesi gerektiğini söyleyip onu öptü. Susanna da gelmek istedi ve Amber buna karşı çıkınca ayağını yere vurup ağlamaya başladı.

"Ben de geleceğim!"

"Hayır, gelmeyeceksin, seni küçük sürtük! Rahat dur, yoksa tokadı yersin!"

Çok şaşırان Susanna birden sustu. Normalde annesi bir yerden eve döndüğünde onun üstüne çok düşer ve ona hediyeler getirirdi. Ona incinmiş gibi bakınca Amber hemen pişman oldu. Eğilip ona sarıldı ve akşam duasını etmek için odasına gelebileceği sözünü verdi. Susanna'nın gözleri hâlâ ıslaktı ama Amber oradan ayrılmak için ona el sallarken o gülümsüyordu.

Amber dairelerinin girişinde oturmuş Corinna'yı beklerken, oraya hiç gitmemiş olmayı diliyordu.

Bruce gelir de onu orada görürse, var olan şansını da kaybederdi. Corinna'nın karşısına çıkma düşüncesi kanını donduruyordu. Kapı açıldı ve Corinna şaşkın bir ifadeyle dışarı çıktı. Onu selamlayıp kibarca, gelerek ne iyi ettiğini söyledi. Sonra da onu konuk odasına davet etti.

Aklında hâlâ bir bahane uydurup kaçma düşüncesi dolaşıyordu ama Corinna kenara çekilince Amber konuk odasına girdi.

Ah, senden o kadar nefret ediyorum ki, diye geçirdi içinden. *Gebersen keşke!*

Bütün o nazik tavrına rağmen, Corinna'nın da konuğundan bir o kadar nefret ettiği açıktı. Onunla görüşmeye devam ettiğine inanmadığını söylerken Bruce'a yalan söylüyordu. Şimdi bu bal rengi saçlı, kehribar gözlü kadını karşısında görünce midesi ağzına gelmişti. Neredeyse, ikisi de hayattayken huzur bulmalarının mümkün olmadığına inanacaktı. Aynı adama âşık iki düşman olarak bir an göz göze geldiler.

Amber bir şey söylemesi gerektiğini fark ederek konuştu. "Almsbury yakında yelken açacağınızı söyledi."

"Mümkün olan en kısa sürede, madam."

"Londra'dan gideceğinize çok memnun olduğunuzu sanıyorum."

Oraya kadınsı iltifatlar, sahte gülümsemeler için gelmemiştii. Gözleri, avına bakan bir kedininkiler gibi acımasızca ışıldıyordu.

Corinna hiç altta kalmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Haklısınız, madam. Ama muhtemelen sebebini yanlış tahmin ediyorsunuz."

"Ne demek istediğini anlamadım!"

"Özür dilerim. Anlayacağınızı sandım."

Amber tırnaklarını çıkarmıştı. *Seni kahpe,* dedi içinden. *Bunu sana ödeteceğim. Seni terletmenin yolunu biliyorum.*

"Kocasından aldatılan bir kadına göre fazla kendinizi beğenmiş görünüyorsunuz, madam."

Corinna'nın gözleri büyüdü. Bir an sessiz kaldı, sonra alçak sesle sordu, "Buraya neden geldiniz, madam?"

Amber oturduğu yerde öne eğildi. Gözlerini kısıp alçak ve sert bir sesle konuştu. "Size bir şey söylemeye geldim. Siz ne düşünürseniz düşünün, o beni hâlâ seviyor. Beni hep sevecek!"

Corinna'nın sakin yanıtı onu afallattı. "Hoşunuza gidecekse öyle düşünün, madam."

Amber koltuğundan fırladı. "Hoşuma gidecekseymiş!" dedi alay ederek. Hızla aralarındaki mesafeyi aşp onun yanına geldi. "Aptallık etme! Bana inanmıyorsun, çünkü korkuyorsun! Benimle görüşmeyi hiç kesmedi!" Coşkusu tehlikeli bir biçimde artıyordu. Magpie Yard'da bir pansiyonda haftada iki-üç kere gizlice buluşuyorduk! Onun avda ya da tiyatrodaki olduğunu sandığın bütün öğleden sonraları o benimledi! Onun Whitehall'da ya da meyhanede olduğunu sandığın geceler biz birlikteydik!"

Corinna'nın yüzünün solduğunu ve sol gözünün seğirdiğini gördü. İşte, dedi içinden Amber, zevkle. Bunu yapmaya gelmişti o. Onu kızdırmaya, onun en hassas duygularını yerinden oynatmaya, Bruce'un ihane tiyle onu aşağılamaya... Onun sindiğini, titrediğini görmek istiyordu. Onu sefil bir hâlde görmek istiyordu.

"Onun sadakatiyle ilgili şimdi ne diyeceksin bakalım?"

Corinna ona iğrenerek bakıyordu. "Sizde onur namına hiçbir şey kalmamış!"

Amber, çarpıttığı ağzıyla çok çirkin görünüyordu. Bundan habersizdi ama tersi olsaydı da umursayacak hâlde değildi.

"Onur mu? Onur da neymiş? Çocukları korkutmaya yarayan bir öcü! Bu devirde onur başka ne işe yarar! Kaç aydır gözümüze ne kadar aptal görüldüğünü anlatamam! Sana bakıp sürekli gülüyorduk. Ve sakin kendini kandırma, Bruce da bizimle birlikte gülüyordu!"

Corinna ayağa kalktı. "Madam," dedi soğuk bir sesle. "Soysuz bir kadınla hiç tanışmamıştım ama sizin sokaklardan geldiğinizi anlayabiliyorum. Öyle hareket edip öyle konuşuyorsunuz. Nasıl olup da Bruce gibi bir çocuk doğurabildiğinizi aklım almıyor."

Bunu hiç beklemeyen Amber irkildi. Lord Carlton, çocuğun annesinin o olduğunu karısına söylediğinden hiç bahsetmemişti. Demek

Corinna bunu bildiği hâlde kimseye tek kelime etmemiş, çocuğu yanından uzaklaştırmak istememiş ve anlaşılan kendi oğluymuş gibi sevmeye devam etmişti.

Bu kadın Amber'ın sandığından daha aptaldı demek!

"Onun benim olduğunu biliyorsun yani! Artık beni de tanıyorsun. Bir gün benim oğlumun Lord Carlton olacağını bilmenin sana ne hissettirdiğini merak ediyorum. Kocanın sahip olduğu ve olacağı her şey benim oğlumun olacak, seninkinin değil! Buna ne diyorsun, ha? Bunu hiç umursamayacak kadar soylu musun bakalım?"

"Meşruiyeti ispatlanmadan bunun imkânsız olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

Amber ve Corinna burun buruna gelmişlerdi. Amber onun saçlarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Onun yüzünü, güzelliğini, bütün hayatını mahvetmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ne olduğunu tam olarak bilemediği bir şey ona engel oluyordu.

"Lütfen buradan çıkar mısınız, madam?" dedi Corinna.

Amber bir kahkaha patlattı. "Şuna bakın!" diye bağırdı. "Olur, çıkarım!" Hızlı hareketlerle çantasını ve yelpazesini alıp bir kez daha Corinna'ya döndü.

"Yakında doğuracaksın, değil mi? O zaman ara sıra beni düşün. Yoksa onun sen doğurana kadar sadık bir köpek gibi yatağının ayak ucunda bekleyeceğini mi..."

Corinna'nın gözlerinin yavaşça kapandığını gördü. Tam o sırada sert bir erkek sesi odayı inletti.

"Amber!"

Döndü ve Bruce'un öfkeden deliye dönmüş bir hâlde ona doğru geldiğini gördü. Kaçmaya çalıştı ama Bruce onu omzundan tutup çevirdi ve diğer eliyle yüzüne bir tokat attı. Amber bir an için tamamen kör oldu. Sonra Bruce'un yüzünü gördüğü an, onun kendisini öldürecek kadar kızgın olduğunu anladı.

Amber ağzına geleni söyleyerek ona vurmaya, her yerini tırmalamaya başladı. Defalarca çığlık çığlığa ondan nefret ettiğini haykırdı. İntikam arzusu öyle büyüktü ki, elinde olsa o an onu öldürürdü. Onun yüzün-

den çektiği bütün acılar, Corinna'ya duyduğu nefret ve kıskançlık onu korkunç bir şeytana çevirmişti.

Amber'ın ilk öfke patlamasından sonra Bruce kendini topladı. Artık sadece onu kendine getirmeye çalışıyordu.

"Amber!" diye bağırdı, sesini ona duyurmaya çalışarak. "Amber, Tanrı aşkına! Rahat dur!"

Yüzünün bir yarısı tırnak izleriyle yol yol olmuştu. Onun peruğu ve şapkası düşmüş, Amber'ınsa elbisesi yırtılmış, bir göğsü açığa çıkmış ve saçları birbirine girmişti. Corinna dehşetinden kıpırdamayacak bir hâlde onlara bakıyordu.

Sonra Bruce birden Amber'ı saçından tutup sertçe çekti. Hareketi öyle şiddetliydi ki, Amber'ın omurgası çatırdadı. Amber acıyla inleyip tırnaklarını onun yüzüne geçirdi. Bruce iki eliyle birden onun boğazını sıkmaya başladı. Parmakları giderek birbirine yaklaşıyordu. Amber'ın dili dışarı çıktı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Bağırmaya çalıştı.

Corinna oraya koştu. "Bruce!" diye bağırdı. "Bruce! Onu öldürüyorsun!"

Bruce onu duymuyor gibiydi. Corinna onun kollarına yapıştı, sırtını yumrukladı ve Bruce bir anda Amber'ı bıraktı. Amber bir çuval gibi yere yığıldı. Bruce hem ona, hem kendine duyduğu tiksintiyle yüzünü buruşturarak arkasını döndü. Sanki ona ait değillermiş gibi ellerine bakıyordu. Corinna sonsuz bir şefkat duygusuyla ona bakıyordu.

"Bruce..." dedi en sonunda, çok yumuşak bir sesle. "Bruce, galiba ebeye haber yollaman gerekiyor. Sancılar sıklaştı..."

Bruce onun ne dediğini hemen anlayamadı. "Sancı... Ah, Corinna!" Sesinde acı dolu bir pişmanlık vardı. Onu hemen kollarına alıp diğer odadaki yatağa götürdü. Gömleğindeki ve paltosundaki kan, onun elbisine ve yanağına bulaşmıştı. Bruce hızla kanı silip odadan çıktı.

Amber birkaç dakika kendinden geçmiş bir hâlde yerde yattı. Kendine gelirken, sıcak, rahat bir yatakta olduğunu sandı. Battaniyeyi üstüne çekmeyi denedi. Olanları ve nerede olduğunu hatırlaması için bir süre daha geçmesi gerekti. Doğrulmaya çalıştı. Kalbi kulaklarında

ve gözlerinde atıyor, boğazı ağrıyordu. Sersem gibiydi. Yavaşça ayağa kalktı. Bruce tekrar odaya girdiğinde, bir kancaya asılmış gibi ayakta durmaya çalışıyordu. Bruce bir an onun yanında durdu.

“Git buradan,” dedi. Yavaşça, dişlerinin arasından konuşuyordu. “Git buradan.”

69. BÖLÜM

S ONRAKİ BİRKAÇ GÜN AMBER EVİNDEN HEMEN HEMEN HİÇ AYRILMADı. Ziyaretçiler geri çevrildi ve Amber saraya bir kere bile gitmedi. Birileri, onun Leydi Carlton tarafından zehirlendiği ve ölmek üzere olduğu söylentisini çıkarmıştı. Başkaları bir kürtajdan sonra iyileşme sürecinde olduğunu söylüyordu. Son cinsel sapıklığının cezasını çektiği konusunda ısrar edenler de vardı. Amber bunların hiçbirini umursamıyordu ama Charles olanları öğrenmek isteyince, sıtma nöbeti geçirdiğini söyledi.

Günün büyük kısmında makyajsız bir yüz ve dağınık saçlarıyla yataktan çıkmıyordu. Çok az yiyor, çok fazla içiyordu. Kendini ölü gibi hissediyordu.

Geçmişte de kendini çok yalnız hissettiği, kendine güvenini kaybettiği olmuştu ama bu başka bir şeydi. Geleceğe dair bütün umutları, değer verdiği her şey o gün Almsburyler'in evinde kaybolmuştu. Birkaç dakika içinde her şeyini yok etmiş, geriye, üstüne yeni bir şeyler inşa edecek kadar bile bırakmamıştı. Her zaman onunla olan o enerjisi, o dayanma gücü bile gitmişti.

Buckingham son planını anlatırken sergilediği ilgisizlik onu çok şaşırttı. Bir yanıt alabilmek için, başta düşündüğünün iki katını vermek zorunda kaldı. Ama bu karanlık ve uçuk planı için servetinden kalan ne varsa vermeye hazırdı. Baron Arlington'ı zehirlemek istiyordu.

“Tanrım, Majesteleri dâhi bir katil! Peki ya sonra benden nasıl kurtulacaksınız?”

Buckingham güldü. “Sizden kurtulmak mı, madam? Aşk olsun. Neden böyle bir şeye kalkışayım? Benim çok işime yarıyorsunuz.”

“Elbette,” dedi Amber. “Ama Londra Köprüsü’ndeki bir direğin tepesinde kendi kellenizi görmektense benimkini görmeyi tercih edersiniz herhâlde.”

“Yok canım! Öz kardeşini öldürseniz bile Majesteleri size dokunmaz. Yattığı kadınlara karşı çok şefkatlidir. Ama siz merak etmeyin, madam. Sizi ya da kendimi tehlikeye atacak kadar beceriksiz değilim.”

Amber bu konuda onunla tartışmaya kalkışmadı ama onun bu işte neden kendisinin yardımına ihtiyaç duyduğunu gayet iyi anlıyordu. Bir şeyler ters gidecek olursa, ortada bir günah keçisi olmasını istiyordu. Ayrıca sarayda Lord’un doğal sebeplerden öldüğüne Kral’ı inandırabilecek tek kadın oydu. Bunu başaramazsa, sonuçlarına katlanacak kişi de kendisi olmalıydı.

Ama Amber başarısızlığa uğrayacağını sanmıyordu. Daha planı duyar duymaz, kendi planını hazırlamıştı bile. Dük’ün planı, Amber’ın dehasına bir meydan okumaydı ve onun hissizliğinden kurtulmaya başlamasını sağladı. Dük’ü kandırıp Baron’u mat etmenin ve az riskle çok para kazanmanın bir yolunu bulmuştu.

Buckingham ona söz verdiği iki bin beş yüz poundu yolladı. Kalan yarısı, Baron toprağın altına girdiğinde verilecekti. Amber, gelip parayı alması için Shadrac Newbold’a haber yolladı. Majesteleri’nin parayı çalıp geri alma ihtimalini yok edecekti. Sonra Arlington’la olan randevusuna yetişmeye gitti.

Amber, saraydan iki hamalın taşıdığı bir çamaşır sepetinin içinde çıktığında neredeyse gece yarısıydı. Sepetten sarkan büzgülü gömlekler ve iç etekler güya Amber’ın çamaşırcısına götürülüyordu. Hemen sonra aynı kapıdan Nan çıktı. O gün Amber’ın giydiği elbiseleri giymiş ve taktığı takıları takmıştı. Başında da onun saçının renginde bir peruk vardı. Hava karardığından beri oralarda dolanan bir adam, çamaşır sepetini görünce takip edip etmemek konusunda tereddüt etmişti ama

Nan kapıdan çıkıp Amber'ın arabasına binince, ısıklıkla kendi arabasını çağırdı ve onu izledi.

Nan oradan Camomile Caddesi'ne doğru geniş bir çember çizerken, onu belli bir mesafeden takip etmeye çalışırken gözden kaybetmemek için çabalayan Dük'ün casusuna bakıp bakıp gülüyordu. Casus Nan'i bina-
nın önünde üç saat bekledi, o gidince pansiyoncu kadından bilgi almak için içeri girdi. Dairenin, Dük Tiyatrosu'ndaki oyuncularından biri olan genç Bay Harris tarafından tutulduğunu öğrenince, bunu Buckingham'a bildirmeye gitti. Oturduğu yerde, altın bir kürdanla dişlerini karıştıran Buckingham, yükselmek için o kadar uğraştıktan sonra Amber'ın böyle aşağı tabakadan yaratıklarla düşüp kalkmasına bir anlam veremedi.

Bu esnada Amber, Westminster'da, küçük bir avluya götürüldü. Hamallar Amber'ı pansiyonun üçüncü katına çıkarmakta güçlük çektiler, sepet sallandıkça Amber ağzına geleni söyledi. Ama sonunda onu yere bırakıp gittiler. Amber kapının kapandığını duyunca sepetin kapağını kaldırıp derin bir nefes aldı. Arlington, yerlere değen uzun siyah pelerini, gözlerini kapatan şapkası ve elinde bir maskeyle yan odadan geldiğinde, Amber sepetten çıkıyordu.

“Zaman yok, lordum,” dedi Amber, omzuna ve boynuna dolanan iç etekten kurtularak. “Çok önemli bilgiler getirdim. Beş bin pound karşılığında size söylerim.”

Arlington'ın yüzündeki ifade değişmedi. “Çok naziksiniz, madam. Ama beş bin pound azımsanmayacak bir para. Bunun mümkün olabileceğini...”

Amber sabırsızca araya girdi. “Ben burada kumaş satmıyorum, lordum, veresiye kabul etmem. Ödeme nakit olacak. Ama belki küçük bir pazarlık payı bırakabilirim. Bildiklerimin bir kısmını size anlatacağım ve yarın bana ödeme yaparsanız, entrikanın boşa çıkmasını sağlarım. Ödemeyi yapmazsanız...” Hafifçe omuz silkerek hiç hoş olmayan şeylerin gerçekleşeceğini belli etti.

“Bir kadın için gayet mantıklı bir yaklaşımdır.”

“Biri sizi öldürmeyi planlıyor, lordum. Bunu kimin nasıl yapacağını biliyorum. Parayı verirsiniz her şeyi anlatırım.”

Arlington hâlâ sakindi. Bildiğinden daha çok düşmanı vardı ve üstelik bildiklerinin sayısı da hayli kabarıktı.

“Bu dolabı kendi başıma çözüp beş bin poundumu kurtarabileceğime inanıyorum, madam.”

“Nasıl?”

“Bir suçlamada bulunursam...”

“Buna cüret edemezsiniz ve bunu gayet iyi biliyorsunuz!”

Amber haklıydı. Şüphelerini Kral’a iletecek olsa, Buckingham her şeyi dışarı sızdırırdı. Ayrıca Dük hâlâ çok güçlüydü. Arlington onu kendisini öldürmeye çalışmakla suçlasa, Dük onu politik yollardan, zehirden daha hızlı yok ederdi. Belki o zaten bunu istiyordu. Belki Amber’ı plana bu yüzden katmıştı.

“Benden para sızdırmak için bunu siz uydurmuş da olabilirsiniz. Kimsenin Majesteleri’nin bir bakanını zehirlemeye cüret edebileceğini sanmıyorum.”

Blöf, Amber’ı pek etkilememişti. “Ama edecek olursa, haftaya ya da bir dahaki aya bir taş kadar cansız olabilirsiniz...”

“Diyelim ki sana parayı verdim. Eğer böyle bir komplo varsa, bunu engelleyeceğinden nasıl emin olacağım?”

“Bana güvenmek zorundasınız, efendim.”

Baronun yüzü asıldı. Amber’ın onu teslim aldığıнын farkındaydı ve hem canını, hem parasını kurtarmanın yolunu bulamıyordu. Buckingham’ın gözünü kırpmadan onu öldürtebileceğini biliyordu. O değilse, daha küçük bir düşman için de aynı durum geçerli olabilirdi. Ama bu kahrolası kadın! Neden beş bin pounda konuyordu ki? O parayı yerine koyması aylarını alacaktı. Kadınlardan hiç bu kadar nefret etmemişti. Ama en çok Ravenspur Düşesi’nden nefret ediyordu.

“Yarın paranın elinize geçmesini sağlarım. İyi geceler, madam. Ve teşekkürler.”

Buckingham’ın planı basitti. Ertesi gün, Amber’a Baron’un evinden John Newmarch adında on beş yaşında, yakışıklı bir çocuk getirdi. Amber’ın görevi, Kral’ının ve ülkesinin selameti için çocuğu efendisini zehirlemeye ikna etmektir. Arlington ölünce, Buckingham çocuğa yüz

pound verip onu yurt dışına yollamayı ve onun sıtmadan öldüğünü duyurmayı tasarlamıştı. Bunu çocuğa söylememişti elbette. Onun tek bildiği, Ravenspur Düşesi'nin onu görüp beğendiği ve onunla görüşmek istediğiydi. John, duyduklarından sonra, onun ne istediğini gayet iyi bildiğini düşünerek oraya hevesle gitti ama yanılıyordu.

Amber cazibesini kullandı ve John Newmarch planı kabul etti. Ama Amber, Arlington'dan beş bin pound aldığı için, Baron'un kadehine koymasına için ona sadece zararsız bir uyku ilacı verdi. Ertesi sabah Kraliçe'nin dairesine giderken, endişeli ve öfkeli görünen Buckingham onu durdurdu.

"Ne yaptın sen? O şu an Kral'ın yanında!"

Amber durup karşısına dikildi. "Öyle mi?" Şaşırması gibi yaptı. "Ama bu çok tuhaf, değil mi?"

"Evet, öyle! John'un dediğine göre, kadehine dokunmamış bile. Normalde her akşam içerdi! Cevap ver bana, kahpe! Ne yaptın?"

Birbirlerine bakmayı sürdürdüler. Artık ikisi de rol yapmıyordu.

"Benimle bir daha bu şekilde konuşmaya kalkışırsan, George Villiers, Kral, öğrenmesini istemeyeceğin her şeyi öğrenir!"

Onun cevap vermesini eklemeyi düşünüp yürüdü. Buckingham bir an tereddüt ettikten sonra aksi yönde uzaklaştı.

Amber, Majesteleri'nin dairesine girecekken, Almsbury'nin üç adamla birlikte konuşup gülüşerek o tarafa geldiğini gördü. Almsburyler'in evine son gidişinden beri onu görmemişti ve Bruce'la ilgili bir şeyler öğrenmeyi umarak onu bekledi. Corinna o gün bir erkek çocuk doğurmuştu ve çok yakında Fransa'ya yelken açacaklardı. Amber, Almsbury'nin onu görünce yolunu değiştirip bir koridora saptığını görünce şaşırdı.

"Nasıl yani?" diye bağırdı, tokat yemiş gibi.

Bir an bile oyalanmadan eteklerini toplayıp koridorda önüne geleni iterek onun peşinden koştu. Arkasından yaklaşp kolunu tuttu.

"Almsbury!"

Almsbury yavaşça dönüp ona baktı ama ağzını açmadı.

"Ne oluyor?" diye sordu Amber. "Neden benden kaçırıyorsun?"

Almsbury cevap vermeden hafifçe omuzlarını silktilti.

“Almsbury, ne zaman gidiyorlar?”

“Yakında. Yarın ya da öbür gün.”

“Hiç benden...” Almsbury’nin onun söyleyeceklerini onaylamadığını görünce tereddüt etti ama yılmadı. “Hiç benimle ilgili bir şey söyledi mi?”

Almsbury midesi bulanmış gibi yanıtladı. “Hayır.”

“Ah, Almsbury! Sen de mi benden nefret ediyorsun? Yemin edirim, yeterince acı çektim! Sen benim tek dostumsun. O gün bana ne oldu, bilmiyorum. Aklım başımda değildi. Almsbury! Onu o kadar seviyorum ki! Gidiyor ve ben onu bir daha göremeyeceğim! Onu bir kerecik daha görmem gerek. Bana yardım edemez misin? Onu görmek zorundayım!”

Kont arkasını döndü. “Ben yardım falan etmem.”

Baron Arlington, doktorlarının gözetiminde sülük tedavisi görüyordu. Buckingham’ın geldiği duyurulunca, kanla şişmiş sülükler hemen koparılıp geniş ağızlı şişelerine kondu. Dük girdiğinde, Baron yatağında uzanmış yatıyordu. Etrafı kâğıt doluydu ve yanı başında bir sekreter mektuplarını okuyordu. Buckingham en cana yakın hâliyle gülümseyerek eğilip selam verdi.

“Lordum.”

“Efendim.”

Dük Baron’un izniyle yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve alçak sesle konuşmaya başladı. “Size çok önemli bir meseleden bahsetmeliyim, lordum.”

Arlington, birkaç tanesinin konuşulanları duyabilecekleri bir yerde duracağını bilmesine rağmen hizmetkârları yolladı.

“Sizden gerçeği gizlemeyeceğim, lordum,” diye devam etti Buckingham, başbaşa kaldıkları an. “Ravenspur Düşesi’nin bir süredir benim adıma hareket ettiğini siz de biliyorsunuz.”

Arlington başını belli belirsiz salladı.

“Aynı şekilde onun sizin çıkarlarınızı gözettiğini de ben biliyorum. İkimizden de para alıp bize karşı iş çevirdiği bir sır değil. Buna bir itira-

zım yok, sarayda işler böyle yürüyor. Ama onun sizi öldürme görevini üstlendiğini öğrendim.”

Arlington’ın şaşkınlığı, soğuk yüzünden zorlukla okunuyordu. Ama bu şaşkınlık, karşısındaki adamın sergilediği inattan kaynaklanıyordu.

“O beni öldürmeyi amaçlıyor yani, öyle mi?”

“Evet, efendim. Bunu nasıl öğrendiğimi size açıklayamam, ama şu kadarını söyleyebilirim. Planın kaynağı Fransa. Yüksek rütbeli bazı insanlar sizin iki ülke arasında imzalanacak ticari bir anlaşmayı bozabileceğinizi düşünüyor. Biri ona sizi ortadan kaldırması için inanılmaz bir para vermiş. Ben dostluğumuza sığınarak sizi uarmaya geldim.”

Tüm konuşma süresince Arlington bakışlarını Dük’ün gözlerinden ayırmamıştı. Demek plan değişmişti ve Dük onu öldürmek isteyenin Fransızlar olduğu yalanını uydurmak zorunda kalmıştı. Hem de basit bir anlaşma yüzünden. Üstelik de bundan çok daha önemli bir anlaşmaya attığı imza daha yeni kurumuşken! Çok tuhaf bir adamdı bu. Bartholomew Panayırı’ndaki ucubeler gibi seyretmeye değer biriydi.

“Bu kadın tam bir baş belası,” diye devam etti Buckingham. “Para için Kral’ı bile zehirler. Onun bir zamanlar sevdiği kadınları tepesinden indirmemesi huyu yüzünden daha uzun yıllar ortalıkta olacak. Tabii ikimiz el ele verip ondan kurtulmazsak!”

Arlington parmak uçlarını dikkatle birleştirdi. “Nasıl kurtulacakmı-sız peki?” Sesinde alaycı bir ton vardı.

“Beni iyi tanıdığınız için, sadece sizin çıkarınıza hareket ettiğime inanmanızı beklemiyorum. O kadından ben de fazlasıyla bıktım. Çok paramı alıp karşılığında hiçbir şey vermedi. Ama onu zehirlemeye ya da kaçırıp bir yerlere yollamaya kalkışamayız. Kral bizi asla affetmez.”

“Çok cesur bir adamsınız,” dedi Baron sahte bir hayranlıkla.

“Cesaretin canı cehennem! Onu İngiltere dışına postalamak istiyorum. Kelleme mal olmadığı sürece, bunun nasıl gerçekleştiği umurunda değil!” Asıl isteği, Baron’un ölümünü planlayanın kendisi olduğu ortaya çıkmadan önce ondan kurtulmaktı. Artık ikisi birlikte adaya sığamazdı ve kendisinin oradan ayrılmaya niyeti yoktu.

Arlington, Dük'ün yalan söylediğini biliyordu ama teklifi onun da ilgisini çekmişti. Kral'ın etkisi, Amber'ı bir külfet hâline getiriyordu. O yok olsa, uğraşmak zorunda olduğu kadınların sayısı bir azalmış olacaktı. Buckingham'ın onu öldürme niyetinden vazgeçtiğine de şüphe yoktu.

“Galiba onu kendi isteğiyle İngiltere'den uzaklaştırmanın yolunu biliyorum,” dedi.

“Nasıl?”

“Orasını bana bırakın. Ben başarısız olursam, siz istediğinizi yaparsınız.”

Amber arabasında oturmuş, eline geçirdiği bir yelpazeyi endişeyle parçalıyordu. Sabahın çok erken saatleri olduğu için Strand Caddesi boyunca uzanan ağaçlar sis içindeydi ve yüksek binaların çatıları görünmüyordu. Beklerken kendini çok güçsüz hissediyordu. Geldiğine neredeyse pişman olmuştu. Onunla yüz yüze gelme düşüncesi tüylerini ürpertiyordu.

Birkaç gün önce Almsbury'nin adamlarından birine rüşvet vermişti. Kırk beş dakika önce adam saraya gelip Lord'un rıhtıma gittiğini söyleyince Amber üstüne bir şeyler alıp fırlamıştı. Şimdi beklerken titreyen elleriyle yüzünü pudralamaya, dudaklarını boyamaya çalışıyordu ama gözü aynadan çok, dışarıdaydı. Onun çoktan gittiğinden şüpheleniyordu. Aslında bunu içten içe ummuyor değildi. Korkusu onu görme isteğini bastırıyordu.

Birden nefesi kesildi, ayna ve pudra kutusu elinden kucağına düştü. Almsbury evinin büyük kapısı açılmıştı.

Bruce ve Kont arkalarındaki biriyle konuşarak merdivenlerden inmeye başladı. Hiçbiri sisin içinde kaybolmuş arabayı görmemişti. Üç, dört dakika boyunca, atlarını beklerken orada durup konuştular. Seyisin getirdiği atlara binip o tarafa doğru geldiler.

Heyecandan titreyen Amber, onunla konuşacak cesareti bulamayacağından neredeyse emindi. Ama tam arabanın yanından geçerlerken açık pencereden uzanıp seslendi.

“Lord Carlton!”

İkisi de hızla başlarını çevirip baktı. Bruce'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Madam?"

Bir yabancıyla konuşur gibi konuşuyordu. Sanki gözleri onu daha önce hiç görmemişti. Amber'in boğazı düğümlendi. *Bir dakika için bile olsa beni yine sev*, diye haykırmak istiyordu. *Hatırlayacak güzel bir şey bırak bana.*

Çok yumuşak bir sesle konuştu. "Umarım Leydi iyileşmiştir."

"Gayet iyi, teşekkür ederim."

Amber bir şeyler görebilmek için onun gözlerinin içine bakıyordu. Birbirlerini sevdikleri onca yıldan geriye bir şey kalmış olmalıydı. Ama karşısında hissiz, iki yeşil gözden başka bir şey yoktu.

"Yakında mı gidiyorsunuz?"

"Rüzgâr elverirse, bugün."

Amber bütün gücünü harcayarak konuşuyordu. "İyi yolculuklar, lordum." Yumruğunu ağzına dayadı.

"Teşekkürler, madam. Hoşça kalın."

Tekrar şapkasını giydi ve ikisi birlikte hızla uzaklaştılar. Amber bir süre öylece oturdu, sonra hıçkırarak kendini koltuğa attı. "Yürü!" diye bağırdı arabacıya. Birkaç saniye kendi kendisiyle mücadele etti, sonra dayanamayıp camın buğusunu sildi. Çok uzaklaşmışlardı. Sis yüzünden hangisinin Bruce olduğunu bile anlayamıyordu.

Almsbury'nin adamı öğleyin bir daha geldi ve Lord ve Leydi Carlton'ın kraliyet gemilerinden biriyle yelken açtığı haberini verdi.

Ertesi gün, aynı gemiyle yola çıkan Lord Buckhurst'ten bir mektup aldı. Amber mektubu ilgisizce açtı. "Efendim," diyordu mektupta. "Bu hadisenin sizi de ilgilendireceğini sanıyorum. Leydi Carlton kanalı geçerken aniden rahatsızlandı ve Calais'ye vardığımız sırada öldü. Söylediklerine göre, Lord hemen Amerika'ya yelken açmayı planlıyor-muş. Hizmetkârınız, Buckhurst."

Hemen hemen bütün ticaret gemileri, yılda üç sefer yapan konvoylara dâhil olduğu için, yola çıkmak hiç kolay değildi ama Amber sonunda

Fortune adındaki eski bir gemiyle Amerika'ya gidecek bir kaptan buldu ve ona rüşvet vererek malı hızlı boşaltmasını ve denizin bir sonraki yük-selişinde yola çıkmaya karar vermesini sağladı.

"Evimi kapatacağım ve şehir dışına gidiyormuş gibi yapacağım," dedi Nan'e. "Yanıma çok şey alamam. Yerleşince ne istediğimi bildiririm. Ah, Nan! Bu..."

"Sakın söylemeyin, madam," diye uyardı onu Nan. "Birinin ölümü-ne sevinmek uğursuzluk getirir."

Bundan Amber da korkuyordu. O kadar mutlu olması, tek dileğinin gerçekleşmiş olması onu korkutuyordu. O yüzden hiçbir şey düşünme-meye çalışıyordu. Zaten düşünemeyecek kadar meşgul ve heyecanlıydı. Bunu Tanrı'nın istediğini söylüyordu kendine. Birlikte olmalarını Tanrı istiyordu. Vebadan sonra Bruce'a söylediği gibi, zamanın başlangıcından beri, birlikte olmak kaderleriydi. Sadece Bruce'un bunu anlaması uzun sürmüştü. Belki şu an bile bunun farkında değildi ama onu bir daha gördüğünde olacaktı. Artık emin olduğu bu beklenmedik hamilelik bile buna işaretti.

Amber geceyi Whitehall'da geçirdi. Nan, Ravenspur evinde hazırlık yaparken, o her şey normalmiş gibi davranıyordu. On kişi olacaktı: Amber, Nan, Koca John, Tansy, Susanna, Charles ve dört bakıcı. Ve el-bette bir de le Chien. Hall Tiyatrosu'ndan gece yarısı döndükten sonra uyumaya çalışmadı bile. Onun yerine üstünü değiştirip yanına alacakla-rını ayırmakla uğraştı.

Ama doğru dürüst düşünemiyor, karar veremiyordu. Saat beş olma-mıştı ki, *Fortune*'un bir saat içinde demir almaya hazır olduğu haber verildi.

Amber paltosunu giydi, eldivenlerini yere düşürüp tekrar aldı. Odadan çıktı, sonra yelpazesini almak için döndü. Koridoru yarılamıştı ki, maskesini unuttuğunu fark etti. Bir daha geri dönecekken vazgeçti. Arabası geceden beri saray kapılarında hazır bekliyordu. Nan ve diğerle-riyle rıhtımda buluşacaktı.

Dar koridordan Taş Geçit'e çıktığında, Lord Arlington'ın dairesin-den çıkan adamlarla karşılaştı. İçerisi hâlâ karanlık sayılırdı, adamlardan

birinde meşale vardı. Amber onların kim olduğunu anlamamıştı ve tanıdık bir ses duymasa, yanlarından geçip gidecekti.

“İyi günler, efendim.”

Baron’un yüzüne baktı ve bir an, Kral’ın planını anladığını ve Baron’u onu durdurmak için yolladığını sandı. Sonra Buckingham da grubun arasından çıkıp Baron’un yanına geldi. Amber bir şeyler döndüğünden emin olmuştu. Ama hiçbir şey onu yola çıkmaktan alıkoyamazdı. Dük’ü görmezden gelerek Arlington’a baktı.

“Lordum?” Sesi soğuk ve sertti.

“Erkencisiniz, efendim.”

Amber’in yalanı hazırды. “Leydi Almsbury hasta, beni çağırtmış. Sizin için de erken değil mi, lordum?”

“Öyle, madam. Çok önemli bir görevi yerine getiriyorum. Kral’ın kız kardeşinin dün sabah öldüğü haberini aldım.”

Amber bir an her şeyi unuttu. “Minette mi?” dedi. “Minette ölmüş mü?”

“Evet, madam.” Başını eğdi.

“Çok üzıldüm.” Bir an Charles’a çok acıdı.

Baron başını kaldırıp tekrar ona baktı. Amber onun gözlerinde alaycı bir parıltı gördü. Buckingham’a döndü. O da gülümsüyordu. İkisi de ona gülüyordu. Ne oluyordu? Bir şey mi biliyorlardı? Onları bu kadar memnun ettiğine göre, kesinlikle onu da ilgilendiren bir şey olmuştu.

Sonra birden, artık hiçbir şeyin önemi olmadığını hatırlayarak rahatladı. Bir saat içinde İngiltere’den, Whitehall’dan, bütün o kumpaslardan, gizli planlardan uzaklaşacaktı. İngiltere’den ayrılacağı için bu kadar mutlu olduğuna kendi de inanamıyordu.

Hepinizden bıktım, diye geçirdi içinden.

“Sizi tutmayalım, madam. Sizin işiniz de önemli. Geç kalmayın.”

Amber selam verdi. Ayrıldılar.

Buckingham dönüp baktı ve Arlington’la birbirlerine bakıp gülümsediler. “Tanrım! Onun Virginia’ya ayak basıp Leydi Carlton’ı sapasağlam karşısında bulduğu an yüzünün alacağı şekli görmek isterdim. Sizi

tebrik ederim, efendim. Planınız benim umduğumdan da iyi işledi. Bu belalı mücevheri yolumuzdan çektik.”

“O gitmiş olabilir ama Whitehall’da belanın sonu yoktur.” Sesinin tonu, Buckingham’ın hemen dönüp şüpheyle ona bakmasına yol açtı. “Hadi, Majesteleri. Bu sabah yapacak önemli işlerimiz var.”

Amber eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Hava aydınlanmaya başlamıştı, güneş ışıkları binaların çatılarına vuruyordu. Arabası onu bekliyordu. Onun geldiğini gören uşak kapıyı açıp ciddiyetle kenara çekildi. Amber onun hâline gülerek arabaya bindi. Uşak soğukkanlı bir hareketle kapıyı kapattı, arabacıya işaret etti ve araba harekete geçti. Amber gülmeye devam ederek uzanıp kapalı pencerelere el salladı.